Χανς Φ.Κ. Γκύντερ

Φυλετική Μελέτη του Εβραϊκού Λαού

Εκδόσεις Γιούλιους Φρήντριχ Λέμαν/Μόναχο

Φυλετική Μελέτη του Εβραϊκού Λαού

του

Δρ. Χανς Φ. Κ. Γκύντερ

Με 305 εικονογραφήσεις και 6 χάρτες

Εκδόσεις Γιούλιους Φρήντριχ Λέμαν/Μόναχο

Ο συγγραφέας και ο εκδότης διατηρούν όλα τα πνευματικά δικαιώματα, και κυρίως αυτά της μετάφρασης σε ξένες γλώσσες

1930 Εκδόσεις Τζούλιους Φρίντριχ Λίμαν, Μόναχο

«Σε μεγάλο βαθμό η ιστορία βασίζεται στη φυσική αναπαραγωγή του ανθρώπινου είδους. Αναγκάζεται κανείς να παρακολουθήσει τα πιο σημαντικά γεγονότα του κόσμου μέχρι και τα μυστικά των οικογενειών· έτσι και οι γάμοι των πατέρων μας, μας δίνουν αφορμή για τους δικούς μας προβληματισμούς.»

Γκαίτε
Ποίηση και αλήθεια, Μέρος Πρώτο, Βιβλίο Τέταρτο

Πρόλογος

Αυτό το βιβλίο προέκυψε από το παράρτημα «Φυλετική Μελέτη του Εβραϊκού Λαού», το οποίο επισυνάπτεται στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού», από την πρώτη έκδοση (1922) έως τη δεύτερη έκδοση (1927). Αυτό το παράρτημα έπρεπε να παραληφθεί από τη 12η έκδοση, διαφορετικά το βιβλίο θα είχε γίνει πολύ εκτενές. Στον πρόλογο της 12ης έκδοσης, ωστόσο, αναφέρθηκε ήδη ότι το παραπάνω παράρτημα θα γίνει βιβλίο. Η υπόσχεση αυτή, αν και ο συγγραφέας είχε προετοιμαστεί εδώ και πολύ καιρό για τη μελλοντική επέκταση του παραρτήματος, πραγματοποιήθηκε δύο χρόνια αργότερα, καθώς είχε προηγουμένως παρεμποδιστεί από άλλες εργασίες.

Στο παρόν βιβλίο, τα φυλετικά και εθνικά στρώματα της αρχαίας Παλαιστίνης έχουν εξεταστεί με περισσότερες λεπτομέρειες, επειδή μια πιο προσεκτική ματιά στη φυλετική εξέλιξη του εβραϊκού λαού φάνηκε στον συγγραφέα η καταλληλότερη για να αντικαταστήσει τις ξεπερασμένες αλλά όχι λιγότερο διαδεδομένες απόψεις για τη φυλετική φύση των Εβραίων με καλύτερες γνώσεις. Το βιβλίο δεν έχει σκοπό να δώσει μια πραγματική εξέταση του εβραϊκού ζητήματος, αλλά μόνο να διδάξει μέσα από φυλετικές μελέτες και μέσα από ποιες συνθήκες ένα τέτοιο «ζήτημα» έχει ανακύψει και μπορεί να προκύψει επανειλημμένα. Μια συγκεκριμένη εξέταση για τις διεργασίες των νόμων της ζωής (βιολογικών), της φύσης της κληρονομικότητας, των σωματικών και ψυχικών γενετικών προδιαγραφών, της διασταύρωσης των φυλών και της επιλογής ανήκει στη συζήτηση του εβραϊκού ζητήματος και εξόχως του εβραϊκού ζητήματος. Σταδιακά, όλο και περισσότεροι άνθρωποι πείθονται για το πόσο λίγα σημαίνει – ειδικά σε σχέση με τις συνήθεις αντιλήψεις που είχαν σχεδόν γίνει πεποιθήσεις – το περιβάλλον στη ζωή των ατόμων και των εθνών και πόσο μεγάλη σημασία έχουν οι **κληρονομικοί παράγοντες** σε σύγκριση με οποιοδήποτε περιβάλλον. Έτσι, αυτό το βιβλίο επιχειρεί να δείξει τον Ιουδαϊσμό κυρίως σαν ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα της φυλετικής κληρονομιάς και σαν αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης διαδικασίας επιλογής, επειδή ο συγγραφέας είναι πεπεισμένος ότι μια συγκεκριμένη γνώση αυτών των συνδέσεων πρέπει να αποτελέσει τη **βάση** για την εξήγηση **όλων** των ερωτημάτων που προέκυψαν και μπορούν να προκύψουν από τη φύση και το έργο του εβραϊκού λαού. Ο σκοπός του βιβλίου λοιπόν είναι, να μεταδώσει αυτές τις βασικές γνώσεις, που μπορούν να εντοπιστούν από την σύγχρονη έρευνα των φυλετικών και των γενετικών στοιχείων για τον εβραϊκό λαό και έτσι, όσον αφορά τον εβραϊκό λαό, να προσπαθήσει να δείξει αυτό που έχει επιχειρήσει η «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού» σε σχέση με τον γερμανικό.

Ο συγγραφέας θυμάται με σεβασμό τις διάφορες συζητήσεις, που είχε σχετικά με ορισμένα θέματα αυτού του βιβλίου με τον καθηγητή κ.

Μπέρνχαρντ Φρίντριχ Έντουαρντ Στρουκ[1] στη Δρέσδη και παίρνοντας τις πλούσιες γνώσεις αυτού του ανθρωπολόγου και ειδικού σε θέματα εθνολογίας-γλωσσολογίας της Αφρικής, έκανε πολύτιμες διορθώσεις.

Ο συγγραφέας θα ήθελε επίσης να εκφράσει τις ευχαριστίες του σε όσους του έδωσαν φωτογραφίες για αυτό το βιβλίο, συμπεριλαμβανομένου του Δρ. **Χάινριχ Λέμπερεχτ Φλάισερ**,[2] στη Δρέσδη, του κ. **Μαξ Γκρυλ**,[3] επικεφαλή της Γερμανικής Αιθιοπικής Αποστολής, τον κύριο καθηγητή Δρ. **Φριτς Γκότλιμπ Καρλ Λεντς**[4] στο Μόναχο, τον κύριο καθηγητή Δρ. **Ζίγκφριντ Πασσάργκε**[5] στο Αμβούργο, τον Δρ. **Ρέντκλιφ Νέιθαν Σάλαμαν**[6], στο Ρόιστον της Αγγλίας, τον κύριο καθηγητή **Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ**[7], στο Στέγκλιτζ, Βερολίνου, τον κύριο καθηγητή **Χιούγκο Ούνγκεβιτερ**[8], στο Βερολίνο, τη συλλογή των πινάκων και την αίθουσα μουσείου για χαρακτικά στη Δρέσδη, το Σουηδικό Κρατικό Ινστιτούτο Φυλετικής Βιολογίας στην Ουψάλα και ορισμένους φίλους της φυλετικής έρευνας.

Δρ. Χανς Φ.Κ. Γκύντερ
1891 - 1968

Ο συγγραφέας οφείλει επίσης ιδιαίτερες ευχαριστίες στον εκδότη, ο οποίος για άλλη μια φορά δεν φείδεται προσπαθειών για την όσο το δυνατόν πληρέστερη και διδακτική εικονογράφηση του βιβλίου και που πάντα υποστήριξε τον συγγραφέα με λόγια και έργα.

Σε αυτό το σημείο, ο συγγραφέας θέλει να ευχαριστήσει και την αδελφή του, Μαργκαρέτε Γκύντερ, στο Φράιμπουργκ ιμ Μπράισγκαου και τον κύριο Ντίτριχ Μπέναρντι, στη Λειψία.

Για περαιτέρω εκδόσεις αυτού του βιβλίου, ο εκδότης θα χαρεί να δεχτεί πρότυπα που θα συμβάλλουν στο σχεδιασμό. Τέτοιες φωτογραφίες θα έπρεπε να αποστέλλονται στον εκδότη, ο οποίος θα κάλυπτε ευχαρίστως τυχόν έξοδα, με τη σημείωση ότι προορίζονταν για τον συγγραφέα και τα βιβλία του.

Έφτανγκ κοντά στο Νάρβικ (Νορβηγία), Σεπτέμβριος 1929

Χανς Φρίντριχ Καρλ Γκύντερ

---

1. Σημείωση του μεταφραστή: Ο καθηγητής Μπέρνχαρντ Στρουκ (Bernhard Friedrich Eduard Struck, 1888 – 1971), ήταν Γερμανός εθνολόγος και ανθρωπολόγος.

2. Ο Χάινριχ Λέμπερεχτ Φλάισερ (Heinrich Leberecht Fleischer, 1801 – 1888) ήταν Γερμανός μελετητής της ανατολής.

3. Ο Μαξ Γκρυλ (Max Grühl, 1884 – 1941), ήταν Γερμανός εθνογράφος.

4. Ο Φριτζ Λεντς (Fritz Gottlieb Karl Lenz, 1887 – 1976), ήταν Γερμανός γενετιστής, μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και ειδικός με επιρροή στην ευγονική στη Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία.

5. Ο Ζίγκφριντ Πασσάργκε (Siegfried Passarge, 1866 – 1958), ήταν Γερμανός γεωγράφος.

6. Ο Ρέντκλιφ Ζάλαμαν (Redcliffe Nathan Salaman, 1874 – 1955) ήταν Βρετανός φυσικός και βιολόγος.

7. Ο Όττο Στιλ (Otto Stiehl, 1860 – 1940), ήταν Γερμανός αρχιτέκτονας

8. Ο Χιούγκο Ούνγκεβιτερ (Hugo Ungewitter, 1869 – 1947), ήταν Γερμανός ζωγράφος ζώων και μαχών.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος 7

I. Εισαγωγή 11

Λίγα λόγια σχετικά με τις μετρήσεις κεφαλής και προσώπου 16

II. Ο πληθυσμός της Παλαιστίνης πριν από τη μετανάστευση των Εβραίων 19

α) Η μεσανατολική Φυλή 21

β) Τα λίθινα τοιχώματα στην αρχαία Παλαιστίνη 39

γ) Η νορδική φυλή στην Παλαιστίνη πριν από τη μετανάστευση των Εβραίων 44

δ) Οι Αμορίτες 51

ε) Οι Μιτάννι 54

III. Οι Εβραίοι κατά την εποχή της μετανάστευσής τους στη Χαναάν 59

α) Η οριενταλοειδής φυλή 64

β) Η μετανάστευση των Εβραίων 83

γ) Η φυλετική σύνθεση του αρχαίου αιγυπτιακού λαού 85

δ) Η Χαμιτική (Αιθιοπική) φυλή 93

IV. Η ανάμειξη των Εβραίων με τους Χαναναίους 111

V. Ανάμειξη λαών και φυλών στην Παλαιστίνη μετά την εγκατάσταση των Εβραίων 129

α) Οι Φιλισταίοι 129

β) Κιμμέριοι και Σκύθες 134

γ) Η Νέγρικη Φυλή 136

δ) Η νορδική επιρροή στον εβραϊκό λαό 141

VI. Οι απόψεις των Εβραίων για την ομορφιά του σώματος 151

VII Οι Ιουδαίοι από την εποχή της διασποράς τους μέχρι τον 19ο αιώνα 163

α) Νεεμίας και Έσδρα 168

β) Η διασπορά 178

γ) Το συμπέρασμα 182

δ) Διαδικασίες κληρονομιάς και επιλογής στον ιουδαϊκό λαό 188

VIII Οι Ιουδαίοι του σήμερα 197

α) Ατομικά φυλετικά χαρακτηριστικά στον ιουδαϊκό λαό 200

β) Οι ξανθοί και τα ανοιχτόχρωμα μάτια μεταξύ των Ιουδαίων 213

γ) Επισκόπηση της φυλετικής σύνθεσης των μεμονωμένων μεγάλων ιουδαϊκών ομάδων 227

δ) Κινήσεις και χειρονομίες των Ιουδαίων 235

ε) Μουρμούρα 240

στ) Χαρακτηριστικά οσμής 246

ζ) Οι ομάδες αίματος στον ιουδαϊκό λαό 253

η) Κατάσταση υγείας, προδιάθεση για ασθένειες 254

θ) Ποινικά αδικήματα 261
ι) Μερικές από τις απόψεις του 19ου αιώνα και τις σημερινές απόψεις σχετικά με τη φυλετική ταυτότητα των Ιουδαίων 265
ια) Μερικές πληροφορίες σχετικά με τα κληρονομικά φαινόμενα στους Ιουδαίους και τους μικτούς Ιουδαίους 268

IX. Το Ιουδαϊκό Ζήτημα 277
α) Ο μικτός γάμος μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων 280
β) Επιρροές του ιουδαϊκού πνεύματος 290
γ) Η ρίζα του «Αντισημιτισμού» 298
δ) Το φυλετικό – βιολογικό μέλλον των Ιουδαίων 307

Χάρτες

I. Η περιοχή των καυκάσιων γλωσσών 36
II. Αναπαράσταση περιοχών όπου ορισμένες φυλές είναι πιθανώς πιο διαδεδομένες 38
III. Περιοχές των σημιτικών γλωσσών 60
IV. Η περιοχή των χαμιτικών γλωσσών 102
V. Κατανομή των Ιουδαίων στην Κεντρική Ευρώπη 309
VI. Κατανομή των Ιουδαίων στη Γερμανία 312

I. Εισαγωγή

Για τα φυλετικά χαρακτηριστικά του εβραϊκού λαού υπάρχουν διάφορες απόψεις. Οι απόψεις ότι η «γενική παιδεία» συνήθως ικανοποιείται με αυτές δεν είναι επιστημονικά βάσιμες. Γενικά, ακόμη και στην περίπτωση των Εβραίων, οι απόψεις είναι ασαφείς, αντιφατικές ή εντελώς συγκεχυμένες και αυτό ακόμη και σε πολλούς Εβραίους και μη Εβραίους επιστήμονες και συγγραφείς που ασχολούνται με το λεγόμενο εβραϊκό ζήτημα.

Στην λαϊκή αντίληψη, οι Εβραίοι συνήθως θεωρούνται σαν μια «φυλή». Η εμπειρία έχει δείξει ότι οι Εβραίοι συνήθως είναι κατά κάποιο τρόπο αναγνωρίσιμοι ως τέτοιοι, ή τουλάχιστον πολύ πιο αναγνωρίσιμοι από άλλους λαούς. Παρατηρούμε σε αυτούς σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά, που διαφέρουν από τα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά των δυτικών πληθυσμών και αυτά τα χαρακτηριστικά αναγνωρίζονται ταυτόχρονα και σαν έμφυτα και κληρονομικά, οπότε ο πιο απλός άνθρωπος μπορεί πολύ εύκολα να χρησιμοποιήσει τον όρο «φυλή». Το να περιγράψουμε με αντιεπιστημονικό τρόπο σαν «φυλή» μια ομάδα ανθρώπων που διαθέτει μια σειρά από κληρονομικά χαρακτηριστικά που είναι περισσότερο ή λιγότερο εμφανή σε ορισμένα ανθρώπινα περιβάλλοντα, αυτό, όπως στην περίπτωση του Ιουδαϊσμού, δεν ανησυχεί καθόλου – εκτός από όλες εκείνες τις περιπτώσεις όπου οι περαιτέρω συζητήσεις συνδέονται με αυτό ή όπου, όπως και στην περίπτωση του Ιουδαϊσμού, πρέπει να αντιμετωπιστεί ένα «ζήτημα» κάτω από μια τέτοια αντιεπιστημονική χρήση ενός φυλετικού χαρακτηρισμού, του λεγόμενου εβραϊκού ζητήματος. Σε μη επιστημονικά πλαίσια, η εφαρμογή του όρου «φυλή» στους Εβραίους θα κάνει ελάχιστη ζημιά, καθώς προορίζεται μόνο να σημαίνει ότι οι Εβραίοι έχουν κληρονομικά γνωρίσματα ή συνδυασμό κληρονομικών χαρακτηριστικών που τους διακρίνουν σαν σύνολο από ομάδες ανθρώπων δυτικής καταγωγής.

Οποιαδήποτε όμως, πιο λεπτομερής συζήτηση για τον Ιουδαϊσμό και το εβραϊκό ζήτημα θα είναι πάντα αδύνατη, εφόσον όσοι το συζητούν δεν έχουν αναγνωρίσει ότι ο Ιουδαϊσμός δεν πρέπει να κατανοηθεί σαν «φυλή». Για να το αντιληφθούμε αυτό, χρειάζεται μόνο να σκεφτούμε: Μεταξύ των Εβραίων υπάρχουν ψηλοί και κοντοί άνθρωποι, λεπτοί και μεγαλόσωμοι, στενοπρόσωποι και πλατυπρόσωποι, άνθρωποι με (όπως φαίνονται από πάνω) στενά, μακριά κεφάλια και άνθρωποι με

φαρδιά, κοντά κεφάλια· ανάμεσά τους υπάρχουν κάποιοι με καστανά μάτια και γαλάζια μάτια, μαύρα μαλλιά και ξανθά, άτομα με τη λεγόμενη εβραϊκή μύτη και άτομα χωρίς αυτό το σχήμα μύτης, άτομα με απαλά μαλλιά και σκληρά μαλλιά, άλλα άτομα με πολύ διαφορετική νοητική συμπεριφορά από ο ένας τον άλλον. Αυτό δεν είναι η λίγο-πολύ έντονη ομοιότητα που θα περίμενε κανείς όταν μιλάμε για μια «φυλή» – πέρα από το γεγονός ότι σε πολλές περιπτώσεις τα παιδιά των Εβραίων γονέων διαφέρουν μεταξύ τους και από τους γονείς τους σε ορισμένα χαρακτηριστικά. Θα πρέπει όμως να είναι ξεκάθαρο, ότι μια τέτοια ομάδα ανθρώπων μπορεί να νοηθεί σαν «φυλή» μόνο όταν δείχνει την ίδια σωματική και πνευματική εικόνα σε όλους τους εκπροσώπους της και βγάζει πάντα απογόνους με τα ίδια χαρακτηριστικά.

Στη φυλετική ερευνητική μου εργασία έδωσα τον ακόλουθο ορισμό του όρου «φυλή» όπως αρμόζει:

Μια φυλή αντιπροσωπεύει μια ομάδα ανθρώπων, η οποία διαφέρει από κάθε άλλη ομάδα ανθρώπων με τον ιδιόμορφο συνδυασμό των φυσικών χαρακτηριστικών και των ψυχικών ιδιοτήτων και που παράγει μόνο το δικό της είδος ξανά και ξανά.[9]

Μετά από αυτό, καταλαβαίνουμε αμέσως: η μελέτη των εθνών δεν έχει βρει ούτε ένα παράδειγμα μιας τέτοιας παρόμοιας ομάδας ανθρώπων – που θα μπορούσαμε να την ονομάσουμε εν συντομία φυλή – που να είναι ενοποιημένοι σε ένα έθνος ή κάτω από μια μορφή γλώσσας, κράτους ή θρησκείας. Αντίθετα, μέσα σε σχεδόν όλες τις φυλές και τους λαούς υπάρχουν δύο ή περισσότερες φυλές, που είναι τόσο αναμεμειγμένες συνήθως, που εκείνοι που πρέπει να θεωρηθούν ως φυλετικά καθαροί αντιπροσωπεύουν μια μειοψηφία σε σύγκριση με τη μεικτή φυλή. Αυτό ισχύει – όπως προσπάθησα να παρουσιάσω στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης» (3η έκδοση 1929) – ιδιαίτερα για τους ευρωπαϊκούς λαούς, οι οποίοι είναι κυρίως ένα μείγμα από τις σκανδιναβικές, δυτικές (μεσογειακές), διναρικές, ανατολικές (αλπικές) και ανατολικές φυλές της Βαλτικής, όπου η αναλογία ανάμειξης σε αυτούς και σε ορισμένες λιγότερο εκπροσωπούμενες φυλές ποικίλλει από λαό σε λαό. Οι δυτικοί λαοί αποτελούν, λοιπόν, μείγματα φυλών, που αποτελούνται ουσιαστικά από τις ίδιες φυλές, μόνο που αυτές οι φυλές έχουν διαφορετική εκπροσώπηση στο φυλετικό μείγμα των εθνών.

Και οι Εβραίοι αποτελούν ένα μείγμα φυλών, όπως θα διαπιστώσετε εδώ και για το οποίο αυτό το βιβλίο θα αποτελέσει απόδειξη. Μόνο που στον εβραϊκό λαό οι μη ευρωπαϊκές φυλές εκπροσωπούνται κυρίως σε μια ορισμένη αναλογία μείγματος: εξ ου και η αναγνωρισιμότητα των Εβραίων ως τέτοιων σε όλους τους πληθυσμούς, οι οποίοι ουσιαστικά είναι φυλετικά διαφορετικοί. Έτσι οι Εβραίοι δεν διαφέρουν από τους δυτικούς όπως διαφέρει μια φυλή από μια άλλη ή περισσότερες άλλες, αλλά σαν ένα συγκεκριμένο σύνθετο φυλετικό μείγμα από διάφορα

9 Ο Όιγκεν Φίσερ έδωσε τον ακόλουθο ορισμό του μεγάλου ως τον καλύτερο: «Σε μια φυλή, η ανθρωπολογία βασίζεται σε μια μεγαλύτερη ομάδα ανθρώπων που συνδέονται μεταξύ τους με την κληρονομική κοινή κατοχή μιας συγκεκριμένης εγγενούς φυσικής και πνευματικής συνήθειας και την διαχωρίζει από άλλες ομάδες».

φυλετικά μείγματα.

Αυτό σημαίνει επίσης ότι οι Εβραίοι δεν αποτελούν μέρος μιας «σημιτικής φυλής», όπως έχει υποστηριχθεί συχνά και στην οποία παραδοχή βασίζεται ο όρος «αντισημιτισμός». Πώς θα μπορούσε να είναι «σημιτική φυλή» αφού στις περιοχές των σημιτικών γλωσσών, που αναφέρονται στον Χάρτη III, σελίδα 60, υπάρχουν οι πιο διαφορετικοί τύποι ανθρώπων – τύποι ανθρώπων τόσο εντυπωσιακής ποικιλομορφίας, που προκαλεί την μεγαλύτερη αμηχανία σε όποιον, βλέποντας αυτές τις ομάδες, τις περιγράφει μια «σημιτική φυλή». **Για τη σημερινή φυλετική έρευνα, δεν υπάρχει «σημιτική φυλή», όπως δεν υπάρχει και «εβραϊκή φυλή»**. Υπάρχουν σημιτικές γλώσσες, και το πώς αυτές πρέπει να γίνουν αντιληπτές σαν μια ψυχική έκφραση ενός συγκεκριμένου είδους ανθρώπων θα συζητηθεί στο Κεφάλαιο III (σελ. 59). «Σημιτικό» είναι η ονομασία της γλώσσας μιας φυλής, άρα είναι **γλωσσικός όρος** και όχι **φυλετικός**.

Η γλωσσική και η φυλετική συσχέτιση δεν πρέπει να συγχέονται μεταξύ τους. Η γλωσσική σύνδεση των προγόνων των Εβραίων, δηλαδή των Εβραίων, που μιλούσαν πρώτα εβραϊκά και μετά αραμαϊκά, με τους λαούς των σημιτικών γλωσσών δεν αποτελεί καθόλου συμπέρασμα για τη φυλετική καταγωγή των Εβραίων. Λαοί που έχουν διαφορετικές τις ρίζες της γλώσσας τους μπορεί να είναι φυλετικά κοντά ο ένας στον άλλο, ενώ λαοί που έχουν κοινή τη ρίζα της γλώσσας σας τους μπορεί να είναι φυλετικά μακριά ο ένας από τον άλλο. Η γλώσσα είναι μέρος της εμφάνισης ενός ανθρώπου (φαινότυπος), η φυλή είναι μέρος της κληρονομικότητας (ιδιότυπος)· η γλώσσα μπορεί να χαθεί, η φυλή δεν μπορεί να χαθεί, «έμφυτη».

Η (ανύπαρκτη) «φυλή» των Σημιτών συχνά αντιπαραβάλλεται από τις δημοφιλείς δυτικές αντιλήψεις με μια (ανύπαρκτη) «φυλή» των «Αρίων». Ακόμη και αυτή η σύγκριση, στο βαθμό που βασίζεται στη φυλετική επιστήμη και όχι μόνο στη γλωσσολογία, βασίζεται επίσης στη σύγχυση μεταξύ της φυλής και της γλώσσας, που εμφανίζεται επίμονα ξανά και ξανά. Η γλωσσολογία αποκαλούσε τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες παλιότερα «Άριες γλώσσες»· σήμερα, η αγγλική γλωσσολογία χρησιμοποιεί συχνά τον όρο Άριος μαζί με τον όρο Ινδοευρωπαϊκός όπου γίνεται λόγος για «ινδοευρωπαϊκό» στα γερμανικά. Η γλωσσολογία σήμερα χρησιμοποιεί ως επί το πλείστον τον όρο «Άρια» μόνο στον ινδοπερσικό (ινδοϊρανικό) κλάδο της ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής ρίζας, αλλά προτιμά να χρησιμοποιεί το «ινδοϊρανικό» αντ' αυτού. Η φυλετική έρευνα στην αρχή της χαρακτήρισε την (ανύπαρκτη) «λευκή» ή σύμφωνα με τον Γιόχαν Φρίντριχ Μπλούμενμπαχ [Johann Friedrich Blumenbach, 1752 – 1840), (Γερμανός γιατρός, φυσιοδίφης, φυσιολόγος και ανθρωπολόγος], «καυκάσια» φυλή σαν «Άρια», αργότερα η φυλετική έρευνα, η γλωσσολογία και η εθνολογία χαρακτήρισαν περιστασιακά τους λαούς της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας σαν «Άριους λαούς» και τέλος η νορδική φυλή, δηλαδή η φυλή της οποίας η γλωσσική έκφραση είναι οι ινδοευρωπαϊκές (άριες) γλώσσες, ονομάστηκε σαν «άρια φυλή». Είναι φανερό ότι ο όρος «Άριος» σήμερα έχει γίνει επιστημονικά άχρηστος, ειδικά επειδή κυκλοφορεί και σε μη

επιστημονικούς κύκλους με διάφορες ασαφείς έννοιες, κυρίως στην ασαφή εφαρμογή σε εκείνους τους ευρωπαϊκούς και δυτικοασιατικούς λαούς που δεν μιλούν σημιτικές γλώσσες. Ακριβώς η χρήση των όρων «Σημίτης» και «Άριος», εκτός καθαρά γλωσσικών συζητήσεων, πιθανότατα να έχει δημιουργήσει τη σύγχυση που εξακολουθεί να επικρατεί σήμερα στο ζήτημα των φυλετικών χαρακτηριστικών του Ιουδαϊσμού, μεταξύ των Εβραίων και των μη Εβραίων, μεταξύ των αντι-Εβραίων και των φίλων των Εβραίων.

Στην σύγχυση των αντιλήψεων για την φύση και τη φυλετική ιδιαιτερότητα του Ιουδαϊσμού συνέβαλε επίσης η παλιά και ριζωμένη πλάνη ότι οι Ιουδαίοι είναι μια θρησκευτική κοινότητα όπως οι Βουδιστές, οι Μουσουλμάνοι, οι Καθολικοί, οι Προτεστάντες κ.λπ. Ακούγεται ότι ένας Ιουδαίος που μεταστράφηκε από τη Μωσαϊκή πίστη σε μια άλλη ή έγινε «μη δογματικός» δεν είναι πια Ιουδαίος. Αλλά ακόμη και οι Μωσαϊκοί νόμοι και τα Μωσαϊκά έθιμα εξακολουθούν να θεωρούν τους Ιουδαίους, που έχουν εγκαταλείψει τη θρησκευτική κοινότητα του Μωσαϊσμού σαν Εβραίους, σαν συμπατριώτες τους. Ανάμεσα στους πιο αυστηρά εθνικιστές Εβραίους, τους Σιωνιστές, υπάρχουν πολλοί που δεν είναι Μωσαϊκοί. Ο Άγγλος πολιτικός Μπέντζαμιν Ντισραέλι (λόρδος Μπήκονσφηλντ), ένας Εβραίος, ανήκε στην Αγγλικανική Εκκλησία, αλλά ήταν τόσο περήφανος για τη φυλή του όσο σπάνια ένας άνθρωπος, και σε όλη του τη ζωή ένιωθε σαν Εβραίος, που αγκάλιαζε με πάθος το έθνος του, τον Ιουδαϊσμό. Σήμερα υπάρχει μια διεθνής ένωση Εβραίων χριστιανικής πίστης. Ο Ιουδαϊσμός, που αρχικά ήταν σχεδόν εθνικότητα και πίστη ταυτόχρονα, σήμερα μπορεί, όπως και οι άλλες εθνικότητες, να περιλαμβάνει διάφορες θρησκείες. Σήμερα υπάρχουν Καθολικοί και Προτεστάντες ή ακόμα και «ελεύθεροι θρησκευόμενοι» Εβραίοι, όπως υπάρχουν Καθολικοί, Προτεστάντες και ελεύθεροι θρησκευόμενοι Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ρώσοι κ.λπ.

Δεδομένης της δυσκολίας, ακόμη και της αδυναμίας, να θεωρηθούν οι Εβραίοι σήμερα σαν μια θρησκευτική κοινότητα, ο Εβραίος γιατρός και ερευνητής των φυλών **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** πρέπει προφανώς να είχε παραπλανηθεί και να οδηγήθηκε στην πεποίθηση ότι οι Εβραίοι αποτελούσαν ένα είδος «πολιτιστικής κοινότητας»· θα ήθελα τουλάχιστον να το συμπεράνω από την πρότασή του: «Ο Ιουδαϊσμός είναι... για μένα ένα πολιτιστικό φαινόμενο».[10] Αν αυτή η φράση πρέπει να εκφράζει κάτι περισσότερο από την αυτονόητη αλήθεια, ότι ο γερμανισμός είναι ένα «πολιτιστικό φαινόμενο», τότε ο Βάυζενμπεργκ πρέπει να δει στον Ιουδαϊσμό μια κοινότητα που χαρακτηρίζεται και ενώνεται από μια ιδιαίτερη «κουλτούρα». Τότε όμως θα γινόταν αμέσως σαφές ότι ένας τέτοιος χαρακτηρισμός θα παρερμήνευε τον Ιουδαϊσμό στην ουσία του. Καταρχάς, εκείνοι οι Εβραίοι των δυτικών χωρών, που μετανόησαν, και ισχυρίζονται ότι ανήκουν σε μια «γερμανική κουλτούρα» ή σε μια «γαλλική κουλτούρα» ή οποιαδήποτε άλλη δυτική

10. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ (Samuel Abramovich Weissenberg, 1867 – 1928), Για την Κοινωνική Βιολογία και την Κοινωνική Υγιεινή των Εβραίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 19, 1927, σελ. 416

«κουλτούρα» δεν θα καλύπτονταν από τον ορισμό του Βάυζενμπεργκ. Αλλά αν σκεφτούμε του τι εννοείται με τους όρους «πολιτιστικό φαινόμενο» ή «πολιτιστική κοινότητα» και του κατά πόσον οι Εβραίοι αντιπροσωπεύουν ένα τέτοιο φαινόμενο, τότε θα προκύψει αμέσως η ανακρίβεια μιας τέτοιας δήλωσης ουσίας. Για παράδειγμα, οι Θεοσοφιστές ή παρόμοιες ομάδες όλων των λαών και των περιοχών της γης θα μπορούσαν να συγκαταλέγονται ως «πολιτιστικές κοινότητες». Αλλά αν οι Εβραίοι συγκαταλέγονταν με αυτόν τον τρόπο, θα παραβλέπονταν το σημαντικό γεγονός ότι οι Εβραίοι αντιπροσωπεύουν μια γενεαλογική κοινότητα. Εξ ου και η αναγνωρισιμότητά τους σαν Εβραίοι σε ανθρώπινα περιβάλλοντα διαφορετικής φυλετικής σύνθεσης, ενώ ένα τέτοιο σημάδι αναγνωρισιμότητας σε ορισμένα φυλετικά χαρακτηριστικά θα έλειπε εντελώς, για παράδειγμα, στους Θεοσοφιστές όλων των χωρών, όπως και σε οποιαδήποτε τέτοια «πολιτιστική κοινότητα». Μέσα από αυτές και άλλες σκέψεις, πρέπει τελικά να καταστεί σαφές ότι η φύση, οι εκδηλώσεις και οι δραστηριότητες του Ιουδαϊσμού μπορούν να κατανοηθούν με ουσιαστικό και παραγωγικό τρόπο για επιστημονική μελέτη μόνο εάν ο Ιουδαϊσμός αναγνωριστεί σαν ένας ιδιαίτερος λαός.[11]

Ως εκ τούτου, ο Ιουδαϊσμός δεν πρέπει να νοείται ούτε σαν φυλή, ούτε σαν θρησκευτική κοινότητα, ούτε σαν οποιοδήποτε είδος «πολιτιστικού φαινομένου», αλλά σαν **εθνικότητα**. Σαν τέτοια, δεν αποτελεί άμεσο αντικείμενο ούτε της φυλετικής επιστήμης ούτε της συγκριτικής θρησκευτικής επιστήμης, αλλά της **εθνολογίας** (της εθνογραφίας και της εθνολογίας). Από την οπτική γωνία των φυλετικών μελετών, απ' όσο μπορώ να δω, ο **Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ** (William Z. Ripley), στο έργο του «Οι Φυλές της Ευρώπης» (1900) (The Races of Europe), τόνισε ιδιαίτερα σαφώς την κατάταξη των Εβραίων μεταξύ των **εθνών**: Οι Εβραίοι δεν είναι «φυλή, αλλά λαός». Η **εθνικότητα** των Εβραίων στο εσωτερικό του Ιουδαϊσμού σήμερα τονίζεται ιδιαίτερα από τους Σιωνιστές, οι οποίοι προσπαθούν ακόμη και να αναβιώσουν μια ξεχωριστή γλώσσα για τον λαό τους, τη σύγχρονη εβραϊκή. Αυτό που καθιστά το εβραϊκό έθνος ιδιαίτερο είναι η έλλειψη του κράτους, η έλλειψη της επικράτειας – στο βαθμό που δεν θέλουμε να θεωρήσουμε

11. Ο Χάινριχ Χάινε (Heinrich Heine, 1797 – 1856) διαχωρίζει σαφώς την εθνικότητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, όταν γράφει: «Δεν κρύβω τον Ιουδαϊσμό μου, στον οποίο δεν έχω επιστρέψει, αφού δεν τον εγκατέλειψα ποτέ. Δεν βαφτίστηκα επειδή μισούσα τον Ιουδαϊσμό». [Γκουστάβ Καρπέλες (Gustav Karpeles, 1848 – 1909), Βιογραφία του Χάινριχ Χάινε, 1885, Ανατολή και Δύση, Εικονογραφημένο Μηνιαίο Περιοδικό για τον Σύγχρονο Ιουδαϊσμό, 6ο έτος 1906, σελ. 64].

Πολύ ξεκάθαρα, τονίζεται στα «Αρχεία των Ισραηλιτών» (1864) η εθνικότητα των Εβραίων, σαν κάτι που βρίσκεται στο αίμα τους και είναι κληρονομικό: «Το Ισραήλ είναι ένα έθνος. Είμαστε Εβραίοι επειδή γεννηθήκαμε Εβραίοι. Το παιδί που γεννιέται από Ισραηλίτες γονείς είναι Ισραηλίτης. Η γέννηση επιβάλλει όλα τα καθήκοντα ενός Ισραηλίτη σε αυτό, και δεν γινόμαστε Ισραηλίτες μόνο μέσω της περιτομής. Όχι, η περιτομή δεν μπορεί να συγκριθεί με το χριστιανικό βάπτισμα. Δεν είμαστε Εβραίοι επειδή είμαστε περιτμημένοι, αλλά κάνουμε τα παιδιά μας περιτομή επειδή είμαστε Ισραηλίτες. Η σφραγίδα του Ισραηλίτη είναι σφραγισμένη πάνω μας από τη γέννησή μας, και αυτή τη σφραγίδα δεν μπορούμε ποτέ να τη χάσουμε, ούτε να την αρνηθούμε. Ακόμα και ο Ισραηλίτης που αρνείται τη θρησκεία του και βαπτίζεται δεν παύει να είναι Ισραηλίτης, και όλα τα καθήκοντα ενός Ισραηλίτη παραμένουν δικά του.»

Η «εθνικότητα» των Εβραίων σήμερα τονίζεται ιδιαίτερα από τον Εβραίο ιστορικό Σιμόν Ντούμπνοφ (Simon Dubnow, 1860 – 1941) στο βιβλίο του Σιμόν Ντούμπνοφ (Simon Dubnow, 1860 – 1941), «Παγκόσμια Ιστορία του Εβραϊκού Λαού», 1925 και στις επόμενες σελίδες.

τις αρχές της επανεγκατάστασης της Παλαιστίνης από τους Εβραίους σαν ίδρυση κράτους και κατοχή της επικράτειας – η έλλειψη κοινής γλώσσας και η ιδιόμορφη συνείδηση του αίματος, με την οποία προσπαθεί να αντισταθμίσει την έλλειψη των άλλων αγαθών που αναφέρθηκαν. Η εθνολογία, της οποίας τα άμεσα ερευνητικά θέματα περιλαμβάνουν τον Ιουδαϊσμό, έχει επισημάνει αυτή την ιδιαιτερότητα: ο **Μίχαελ Χάμπερλαντ** (Michael Haberfelner) στο «Εικονογραφημένη Εθνολογία» (Illustrierten Völkerkunde) (Τόμος II, 1926, σελ. 299/300), που επιμελήθηκε ο **Γκιόργκ Μπούσαν** (Georg Buschan) και αντιπροσωπεύει την κατάσταση της έρευνας της εποχής μας γράφει για τους Εβραίους: «Αν και δεν έχουν τη δική τους χώρα, δεν έχουν κρατική υπόσταση, δεν έχουν πραγματικά μια κοινή γλώσσα, παρ' όλα αυτά αποτελούν μια κλειστή και σαφώς καθορισμένη εθνότητα, η οποία έχει μια έντονη ξεχωριστή θρησκευτική, φυλετική και εξ αίματος συνείδηση που έχει μια απαράμιλλη σταθερή, άρρηκτη σχέση.»

Σαν **λαός** λοιπόν – δηλαδή όχι σαν φυλή ή σαν θρησκευτική κοινότητα – οι Εβραίοι γίνονται και αντικείμενο έρευνας της φυλετικής και γενετικής επιστήμης. Όπως συμβαίνει σχεδόν με κάθε γνωστό λαό στη γη, η φυλετική έρευνα εγείρει και το ζήτημα της σύνθεσης του δεδομένου **φυλετικού μείγματος** σε σχέση με τον εβραϊκό λαό. Αυτό το βιβλίο θα προσπαθήσει να απαντήσει σε αυτό το ερώτημα, εντοπίζοντας τη φυλετική προέλευση και εξέλιξη του ιουδαϊκού (εβραϊκού) λαού από τις απαρχές του στην αρχαία Παλαιστίνη. Ο συγγραφέας πιστεύει ότι αυτός ο τρόπος παρουσίασης ανταποκρίνεται καλύτερα για να επιτευχθεί ο στόχος, της όσο το δυνατόν πιο κατανοητής παρουσίασης των πληροφοριών.

Λίγα λόγια σχετικά με τις μετρήσεις κεφαλής και προσώπου

Αυτό το βιβλίο δεν μπορεί να εξετάσει τον τρόπο με τον οποίο η φυλετική έρευνα οδηγεί στην κατάταξη των διαφόρων ανθρώπινων φυλών. Ακόμη και η **μεθοδολογία των μετρήσεων** με βάση τα γενετικά δεδομένα δεν μπορεί να αναφερθεί εδώ. Αξίζει να αναφερθούν εδώ το «Εγχειρίδιο Ανθρωπολογίας» του **Ρούντολφ Μάρτιν** (Rudolf Martin, 1864 – 1925) (2η έκδοση 1928) και η ενότητα «Τεχνική και Μέθοδοι Φυσικής Ανθρωπολογίας» του **Τέοντορ Μόλισον** (Theodor Mollison, 1874 – 1952) στον τόμο «Ανθρωπολογία» (Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος III, Τμήμα V, 1923).[12] Οι όροι «δολιχοκέφαλος», «στενοπρόσωπος», «βραχυκέφαλος» και «πλατυπρόσωπος» (ή «μακρυκέφαλος», «βραχυκέφαλος»), οι οποίοι χρησιμοποιούνται συχνά στη συνέχεια, απαιτούν μια σύντομη εξήγηση, την οποία θα ήθελα να δώσω μετά το

12. Μια σύντομη περιγραφή της μεθόδου μέτρησης και υπολογισμού δίνεται από τον Ρούντολφ Μάρτιν, στο βιβλίο «Ανθρωπομετρία», του 1929. Ορισμένες πληροφορίες σχετικά με τη μέθοδο μέτρησης μπορούν επίσης να βρεθούν στο βιβλίο του Χανς Φ. Κ. Γκύντερ (Hans F. K. Günther), «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes). Μια σύντομη επισκόπηση των σημαντικότερων μετρήσεων δίνεται στο βιβλίο του Λούις Χένρι Σάλλιβαν (Louis Henry Sullivan, 1856 – 1924), «Βασικές Αρχές Ανθρωπομετρίας». Νέα Υόρκη 1923.

βιβλίο μου «Φυλετικές μελέτες της Ευρώπης» (Rassenkunde Europas), (3η έκδοση 1929):

Ένα μακρύ κρανίο ή μακρύ κεφάλι είναι ένα κρανίο ή κεφάλι του οποίου η διαμήκης διάμετρος (κάτοψη) υπερβαίνει σημαντικά την εγκάρσια διάμετρο, ενώ ένα κοντό κρανίο ή κοντό κεφάλι είναι ένα κρανίο ή κεφάλι του οποίου η εγκάρσια διάμετρος είναι πιο κοντά ή σχεδόν ίση με τη διαμήκη διάμετρο, και μερικές φορές ακόμη και στην πραγματικότητα ίση με αυτήν. Μετρώνται το μέγιστο μήκος και το μέγιστο πλάτος του κρανίου ή της κεφαλής εν ζωή (με συγκεκριμένο τρόπο και σε σχέση με συγκεκριμένα επίπεδα του κρανίου) και η εγκάρσια μέτρηση εκφράζεται στη συνέχεια σαν ποσοστό της μέτρησης μήκους· το ποσοστό που βρίσκεται ονομάζεται δείκτης κρανίου ή κεφαλής. Αν ένα κρανίο έχει τόσο πλάτος όσο και μήκος, τότε πρόκειται

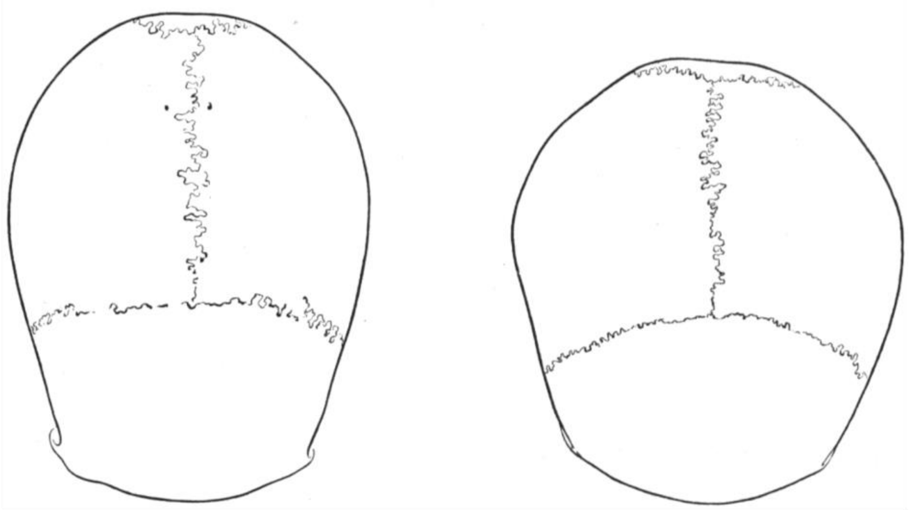

Εικ. 1: Μακρύ κρανίο με δείκτη 72,9 Εικ. 2: Βραχύ κρανίο με δείκτη 88,3

[από το βιβλίο των Βίλχελμ Ις (Wilhelm His, 1831 – 1904) και Λούντβιχ Ρούτιμαϊερ (Ludwig Ruetimeyer, 1825 – 1895) «Ελβετικά Κρανία»]

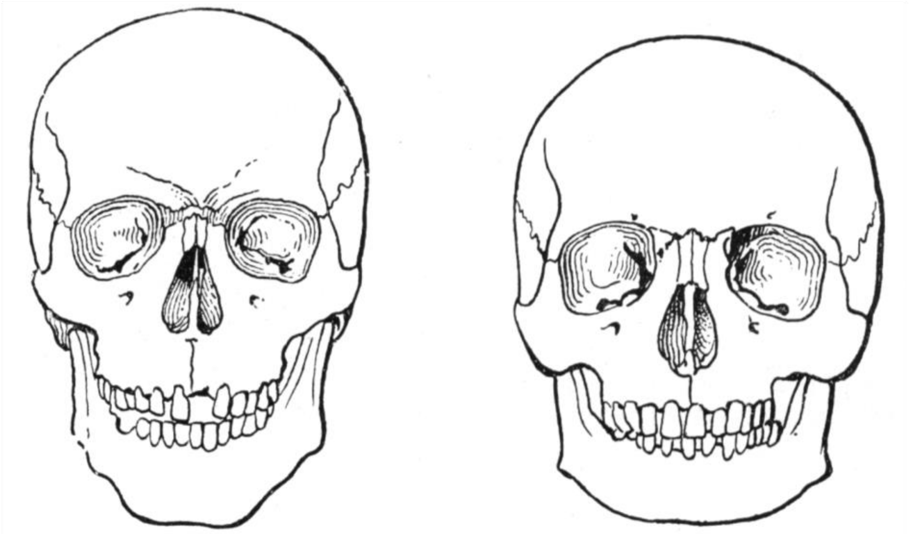

Εικ. 3: Στενό πρόσωπο (δείκτης περίπου 93,5) Εικ. 4: Πλατύ πρόσωπο (δείκτης περίπου 83,5)

[από τον Χέρμαν φον Χέλντερ (Hermann von Hölder, 1819 – 1906), Σχήματα κρανίων]

για ένα πολύ έντονα κοντό κρανίο με δείκτη 100. Αν το πλάτος ενός κρανίου είναι το 70% του μήκους του, ονομάζεται μακρύ κρανίο με δείκ-

τη 70. Τα **μακριά κρανία** μετρώνται μέχρι τον δείκτη 74,9, τα **μεσαία κρανία** από 75 έως 79,9 και τα **κοντά κρανία** από 80 και πάνω.[13]

Για τις λεπτομέρειες σχετικά με το σχήμα του κρανίου, ο δείκτης μήκους-πλάτους δεν μπορεί να δώσει καμία εξήγηση. Υπάρχουν διαφορετικές μορφές μεγάλων κεφαλών, όπως και διαφορετικές μορφές μικρών κεφαλών.

Το σχήμα του προσώπου ορίζεται σαν η σχέση μεταξύ του ύψους του προσώπου προς το πλάτος της ζυγωματικής αψίδας, με το πρώτο να εκφράζεται ως ποσοστό του δεύτερου. Το ύψος του προσώπου είναι (ανακριβής ονομασία) η απόσταση της ρίζας της μύτης από το ύψος των εσωτερικών τριχών των φρυδιών, μέχρι το χαμηλότερο (όχι η προεξοχή) σημείο του πηγουνιού. Το πλάτος της ζυγωματικής αψίδας είναι η μεγαλύτερη εξωτερική απόσταση μεταξύ των ζυγωματικών τόξων. Το ποσοστό που βρίσκεται ονομάζεται (μορφολογικός) δείκτης προσώπου και υπολογίζεται στο κρανίο: έως 84,9 για πλατιά πρόσωπα, από 85 έως 89,9 για μεσαία πρόσωπα, από 90 και πάνω για στενά πρόσωπα. Στα κεφάλια των ζωντανών, τα όρια μειώνονται: Χ – 83,9, 84 – 87,9, 88 – Χ.

Ένας μεγαλύτερος δείκτης κεφαλής υποδηλώνει κοντύτερο κεφάλι, ένας μικρότερος μακρύτερο κεφάλι, ενώ ένας μεγαλύτερος δείκτης προσώπου υποδηλώνει στενότερο πρόσωπο και ένας μικρότερος δείκτης προσώπου υποδηλώνει πλατύτερο πρόσωπο.

Οι πληροφορίες αυτές είναι σημαντικές για την κατανόηση των ακόλουθων παρατηρήσεων. Όπου αναφέρονται περαιτέρω λεπτομέρειες που απαιτούν διευκρίνιση με αναφορά στη μέθοδο φυλετικής μέτρησης, οι εξηγήσεις θα δίνονται επί τόπου.

13. Οι μετρήσεις που λαμβάνονται από το κεφάλι ενός ζωντανού ατόμου δεν μπορούν να συγκριθούν άμεσα με εκείνες που λαμβάνονται από το κρανίο· πρέπει πρώτα να μετατραπούν. Οι πίνακες μετατροπών βρίσκονται στο «Φυλετική Μελέτη του Γερμανικού Λαού» (Rassenkunde des deutschen Volkes).

II. Ο πληθυσμός της Παλαιστίνης πριν από τη μετανάστευση των Εβραίων

Κατά την Παλαιολιθική περίοδο, η φυλή των **Νεάντερταλ φυλή** (Homo neanderthalensis) (που εμφανίζεται κυρίως στην Κεντρική και Δυτική Ευρώπη της Παλαιολιθικής Εποχής) φαίνεται να εμφανίστηκε στην Παλαιστίνη – αν και δεν μπορούμε να πούμε σήμερα αν εμφανίστηκε με μεμονωμένους εκπροσώπους ή σε μεγαλύτερους αριθμούς.[14] Σε κάθε περίπτωση, είναι απίθανο ο μεταγενέστερος πληθυσμός της Παλαιστίνης, συμπεριλαμβανομένου του εβραϊκού λαού, να είχε δεχτεί οποιεσδήποτε αναγνωρίσιμες επιρροές αυτής της φυλής. Δεν είναι ακόμη δυνατό να προσδιοριστεί σε ποια φυλή ανήκαν οι κυνηγοί και οι ψαράδες της αρχαίας Παλαιστίνης, ίχνη των οποίων, που χρονολογούνται από την παλαιολιθική περίοδο, έχουν διατηρηθεί με ασάφεια ή μπορούν να συναχθούν από μεταγενέστερες παραδόσεις.

Στη νεολιθική εποχή, που για την Παλαιστίνη χρονολογείται περίπου από το 10.000 π.Χ., εμφανίζονται για πρώτη φορά πληθυσμοί που είναι σαφώς αναγνωρίσιμοι για τη σύγχρονη έρευνα. Κυρίως στη Γεζέρ (ανάμεσα στην Ιερουσαλήμ και την ακτή), αλλά και σε άλλα μέρη της αρχαίας Παλαιστίνης, εμφανίζεται ένας πληθυσμός κοντού αναστήματος μεταξύ 5.000 και 2.500 – ο Ρούντολφ Κίτελ[15] κάνει λόγο για 1,67 μέτρα για τους άνδρες και 1,60 μέτρα για τις γυναίκες σαν μέσο ύψος – λεπτής σωματικής διάπλασης, με μέση δολιχοκεφαλία, αλλά όχι τόσο έντονη δολιχοκεφαλία όσο οι σημιτόφωνες φυλές που εμφανίστηκαν αργότερα.[16] Ο Βίκτορ Κρίστιαν θα ήθελε να θεωρήσει αυτόν τον πληθυσμό σαν μια ομάδα ανθρώπων δυτικής φυλής, «ως επί το πλείστον μεσογειακής καταγωγής».[17]

Όσον αφορά τον πολιτισμό, πρόκειται για έναν πληθυσμό που ασχολείται με τη γεωργία (σιτηρά, λάδι, κρασί) περισσότερο από το κυνήγι, ζει εν μέρει σε σπηλιές, εκτρέφει χοίρους ως οικόσιτα ζώα και πιθανώς τους χρησιμοποιεί ως ζώα θυσίας,[18] και ταυτόχρονα ένας πληθυσμός

---

14. Δείτε, Όττο Καρλ Ρέχε (Otto Carl Reche, 1879 – 1966), «Ο Απολιθωμένος Άνθρωπος της Γαλιλαίας», Προϊστορική Επετηρίδα, τομ. I, 1926, σελ. 128.

15. Ρούντολφ Κίτελ (Rudolf Kittel, 1853 – 1929), Ιστορία του λαού του Ισραήλ, τόμος I, 1923, σελ. 28

16. Δείτε Βίλχελμ Μάινχολντ (Wilhelm Meinhold, 1797 – 1851), Η Παλαιστίνη στην Προ-Χαναναϊτική Περίοδο, Περιοδικό Αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Προϊστορίας, 43ο έτος, 1912, σελ. 15

17. Βίκτορ Κρίστιαν (Viktor Christian, 1885 – 1963), Έρευνες για την παλαιοεθνολογία της Ανατολής, εκθέσεις της Ανθρωπολογικής Εταιρείας στη Βιέννη, τόμ. 54, 1924, σελ. 45

18. Δείτε Ρόμπερτ Αλεξάντερ Στιούαρτ Μακάλιστερ (Robert Alexander Stewart Macalister, 1870 – 1950), Ιστορία του Πολιτισμού στην Παλαιστίνη, 1921, σελ. 16

που εφαρμόζει την αποτέφρωση. Εκτός από το ψηλότερο ανάστημα και το πιο έντονο μακρύ κεφάλι των αμιγών προϊστορικών Σημιτών, δεν μπορεί να πρόκειται για φυλή ή φυλές της σημιτικής γλώσσας, επειδή οι Σημίτες εισέρχονται στην ιστορία σαν νομάδες, σαν περιφρονητές του χοίρου και αντίπαλοι της αποτέφρωσης. Ακόμα και το παλαιότερο στρώμα των τοπωνυμίων στην Παλαιστίνη δεν είναι σημιτικό.

Η καύση των πτωμάτων του πληθυσμού στη Γεζέρ θεωρείται σαν ένδειξη μετανάστευσης από φυλές ινδοευρωπαϊκών γλωσσών. Αλλά μεταξύ των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών και κυρίως της νορδικής φυλής, η καύση των πτωμάτων εμφανίζεται σε μεγαλύτερη κλίμακα μόνο στα τέλη της νεολιθικής περιόδου, πρώτα στην περιοχή του Δούναβη του πολιτισμού της Γραμμικής Κεραμικής – σύμφωνα με τον **Σούχαρντ**[19] στην περιοχή της Θουριγγίας του πολιτισμού της της σχοινοειδούς κεραμεικής – και εξαπλώνεται στους λαούς των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών μόνο μετά το 2.000 π.Χ. περίπου. Στην αρχαία Παλαιστίνη, πρέπει να ήταν ένα έθιμο ανεξάρτητο από την ινδοευρωπαϊκή πρακτική της αποτέφρωσης.

Ήδη από τη Νεολιθική περίοδο, γύρω στην 5η με 4η χιλιετία π.Χ., ένας τύπος λαού πρέπει να ήταν ευρέως διαδεδομένος στη Μικρά Ασία, τη Μεσοποταμία και τον Καύκασο, ο οποίος ονομαζόταν **μεσανατολική φυλή**. Μετά το 3.500 π.Χ. η φυλή αυτή, με μια λίγο-πολύ ισχυρή επιρροή, φαίνεται να εξαπλώθηκε από τη Συρία-Παλαιστίνη στην Αίγυπτο, γύρω στο 3.000 π.Χ. στην Κύπρο, την Κρήτη και την Ελλάδα,[20] και αργότερα στην πρώιμη Εποχή του Χαλκού στη Νότια Ιταλία, τη Βορειοδυτική Αφρική και την Ισπανία. Ο Έντουαρντ Μάιερ βρίσκει έναν «σημιτικό τύπο»[21] που αντιπροσωπεύεται σε αιγυπτιακές εικονογραφικές αναπαραστάσεις ήδη από την 4η χιλιετία π.Χ.˙ σαν «σημιτικός τύπος» όμως συνήθως εμφανίζεται στις δυτικές χώρες ένα άτομο με φυλετικά ανάμεικτο υπόβαθρο από την μεσανατολική ή μεσανατολική-οριενταλική φυλή: και οι δύο φυλές θα περιγραφούν παρακάτω! Στην Παλαιστίνη, οι βραχυκέφαλοι εμφανίστηκαν ήδη από τη Νεολιθική περίοδο και δύσκολα μπορούν να αποδοθούν σε κάποια άλλη φυλή εκτός από τη μεσανατολική φυλή.

Σύμφωνα με τα ευρήματα της νεολιθικής εποχής, που βρέθηκαν στην Αίγυπτο το 1924, θα μπορούσαμε σχεδόν να υποθέσουμε ότι μεμονωμένες επιδρομές της μεσανατολικής φυλής είχαν φτάσει στην Αίγυπτο ήδη από το 5000 π.Χ. Στο Μπαντάρι (πάνω από το Ασιούτ) και στη συνέχεια στην έρημο βόρεια του Φαγιούμ,[22] εντοπίστηκαν ίχνη ενός μη ντόπιου πληθυσμού που πιθανότατα είχε μεταναστεύσει από την Παλαιστίνη. Ένα από τα ευρήματα, ένα γλυπτό από ελεφαντόδοντο, απεικονίζει μια γυναίκα με σωματικά χαρακτηριστικά της μεσανατολικής

---

19. Καρλ Σούχαρντ (Carl Schuchhardt, 1859 – 1943), Οι Αρχές της Αποτέφρωσης Νεκρών, Πρακτικά της Πρωσικής Ακαδημίας Επιστημών, τομ. 26, 1920.

20. Δείτε επίσης Χανς Φ. Κ. Γκύντερ (Hans F. K. Günther, 1891 – 1968), Φυλετική Ιστορία του Ελληνικού και Ρωμαϊκού Λαού, 1928.

21. Έντουαρντ Μάιερ (Eduard Meyer, 1855 – 1930), Ιστορία της Αρχαιότητας, τομ. I, 1926, σελ. 378

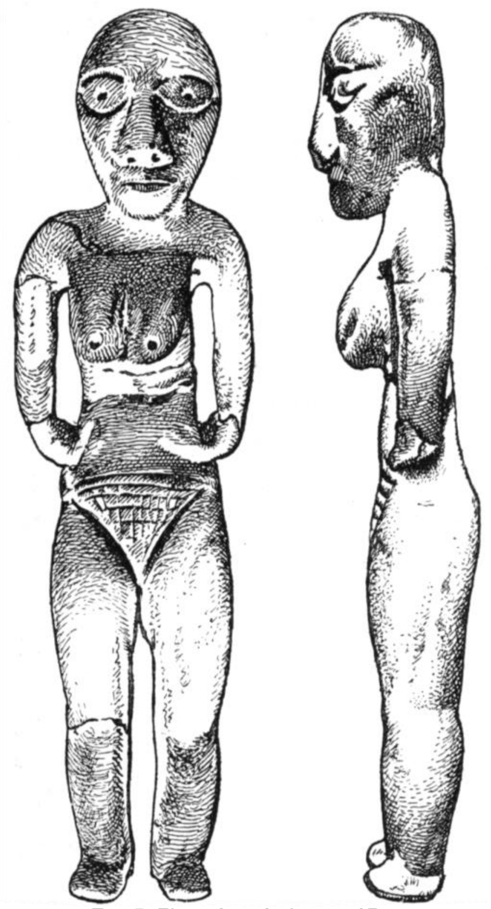

Εικ. 5: Γλυπτό από ελεφαντόδοντο του πολιτισμού των Μπαντάρι 5.000 π.Χ. (σύμφωνα με τους Χάρολντ Πικ και Χέρμπερτ Τζον Φλερ)

φυλής (Εικ. 5). Η απότομη κλίση του πίσω μέρους του κρανίου, που χαρακτηρίζει αυτή τη φυλή, θα μπορούσε επίσης να εξηγηθεί από τον σκοπό ή την τοποθέτηση ή θέση του αγάλματος, αλλά τα χαρακτηριστικά του προσώπου δεν ανήκουν σε καμία περίπτωση στην συνηθισμένη εικόνα του ανθρώπου της αρχαίας Αιγύπτου. Αυτό το γλυπτό από ελεφαντόδοντο μπορεί να θεωρηθεί η παλαιότερη σωζόμενη αναπαράσταση των χαρακτηριστικών της μεσανατολικής φυλής. Οι σχέσεις μεταξύ του αρχαίου αιγυπτιακού πληθυσμού και της Μέσης Ανατολής μαρτυρούνται επίσης για την Αίγυπτο και την 5η χιλιετία π.Χ. από κεραμικά που εισήχθησαν από τη Συρία μέσω των εμπορικών δρόμων.[23]

α) Η μεσανατολική Φυλή

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις σχετικά με τις εικόνες:

Στις επεξηγήσεις της εικόνας, το K (ή Sch) σημαίνει: δείκτης κεφαλής (ή δείκτης κρανίου)˙ Z: δείκτης προσώπου˙ A: Χρώμα ματιών˙ H: Χρώμα μαλλιών

Τα ονόματα χρωμάτων δίνονται μόνο εκεί όπου η εικόνα δεν επιτρέπει την αναγνώριση των πραγματικών χρωμάτων. Στην περίπτωση εικόνων ζώντων ανθρώπων, το όνομα δίνεται μόνο εάν το απεικονιζόμενο πρόσωπο είναι ήδη επαρκώς γνωστό από άλλες εικόνες. Για όλες τις εικόνες, ο φυλετικός χαρακτηρισμός που τους δίνεται αναφέρεται μόνο στα χαρακτηριστικά που είναι ορατά στην εικόνα. Οι εικόνες προορίζονται επίσης να είναι λιγότερο δηλώσεις σχετικά με το απεικονιζόμενο άτομο και περισσότερο παραδείγματα για τον προσδιορισμό των φυλετικών χαρακτηριστικών. (Για πληροφορίες σχετικά με την απόκτηση νέων εικόνων για αυτό το βιβλίο, ανατρέξτε στον πρόλογο!)

22. Δείτε Χάρολντ Πικ (Harold Peake, 1867 – 1946) και Χέρμπερτ Τζον Φλερ (Herbert John Fleure, 1877 – 1969), Αγρότες και Αγγειοπλάστες, 1927, σελ. 56 και σελ. 141
23. Χάρολντ Πικ και Χέρμπερτ Τζον Φλερ, ό.π., σελ. 71, 72 και 76

Αυτή η φυλή συχνά ονομάζεται αρμενοειδής φυλή, επειδή σήμερα φαίνεται να διατηρείται καθαρότερη μέσα στον Αρμενικό λαό· έχει επίσης ονομαστεί ως ασσυροειδής φυλή λόγω της μεγάλης εξάπλωσής της στον Ασσυριακό λαό, και στη συνέχεια σαν αλαροδική, καππαδοκική, πρωτο-αρμενική και χεττική φυλή· ο Όττο Καρλ Ρέχε τους ονόμασε ταυρική φυλή (homo tauricus) από μια περιοχή στον πληθυσμό της οποίας εξακολουθούν να κυριαρχούν έντονα μέχρι σήμερα· επίσης ο όρος «καυκάσια φυλή» (η οποία δεν πρέπει να συγχέεται με την γνωστή φυλή του Μπλούμενμπαχ)[24] επιλέγεται επίσης από μια περιοχή με την ισχυρότερη κυριαρχία της αντίστοιχης φυλής.[25]

Η μεσανατολική φυλή είναι μετρίου αναστήματος, γεροδεμένη, βραχυκέφαλη με κοντόχοντρο, κυματιστό ινιακό οστό, μεσαίου πλάτους

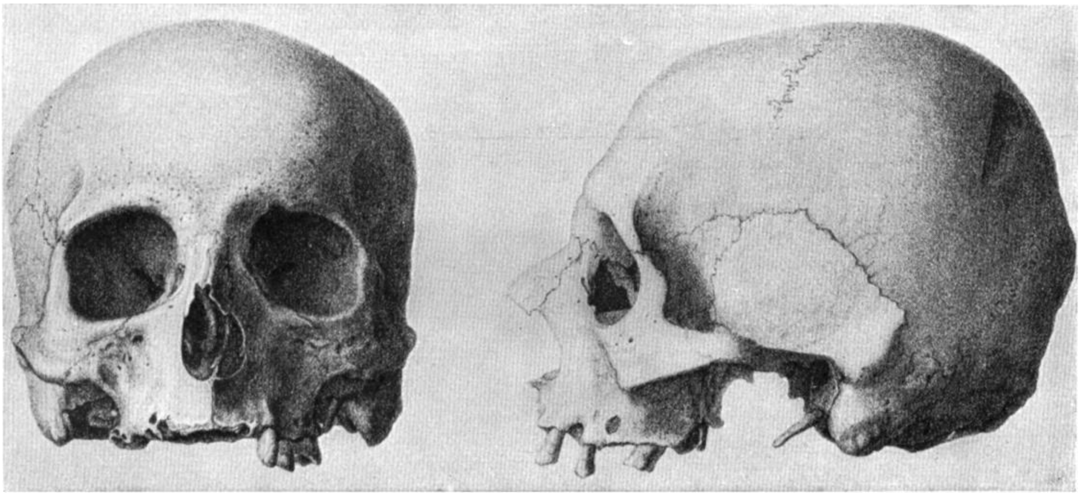

Εικ. 6: Σπασμένο κρανίο από τη Μικρά Ασία. Μεσανατολική φυλή [Από τους Ζαν Λουί Αρμάντ ντε Κατρεφλεν ντε Μπρυό (Jean Louis Armand de Quatrefages de Bréau, 1810 – 1892) και Ερνέστ Αμύ (Ernest Hamy, 1842 – 1908), Εθνικά κρανία]

πρόσωπο με έντονα προεξέχουσα, ογκώδη μύτη, η οποία κάμπτεται ή καμπυλώνεται προς τα κάτω στο χόνδρινο μέρος και καταλήγει σε σάρκα προς τα κάτω. Τα σαρκώδη ρουθούνια είναι ψηλά, συχνά σαν να έχουν τραβηχτεί προς τα πίσω προς τα πάνω και πλάγια· το ρινικό διάφραγμα εκτείνεται πιο κάτω από τα ρουθούνια, έτσι ώστε να μπορεί να φαίνεται πολύ περισσότερο από ό,τι σε άλλες φυλές. Τα χείλη είναι αρκετά σαρκώδη, το κάτω χείλος προεξέχει περισσότερο από το άνω χείλος και συχνά έχει κάτι που κρέμεται ή προεξέχει, που μερικές φορές μαζί με τη σαρκώδη μύτη που προεξέχει, δημιουργείται ένα χαρακτηρι-

24. (Σ. τ. Μ.) Ο Γιόχαν Φρίντριχ Μπλούμενμπαχ (Johann Friedrich Blumenbach, 1752 – 1840) ήταν Γερμανός γιατρός, φυσιοδίφης, φυσιολόγος και ανθρωπολόγος. Επινόησε τον όρο «Καυκάσιος» για να περιγράψει τους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς και τον θεώρησε συλλογικό όρο για τους λαούς που ήταν «ως επί το πλείστον λευκού χρώματος». Η επιλογή της καυκάσιας φυλής ως μητρικής φυλής από τον Μπλούμενμπαχ βασίστηκε αποκλειστικά σε αισθητικές ευαισθησίες.

25. Ο όρος «Καυκάσια Φυλή» μπορεί να βρεθεί στο βιβλίο του Γκιόργκ Χιούσινγκ (Georg Hüsing, 1869 – 1930), Εθνοτικές ομάδες στο Ιράν, Εκθέσεις της Ανθρωπολογικής Εταιρείας στη Βιέννη, τομ. 46, 1916, σελ. 211· και μετά στο βιβλίο του Γκούσταβ Κράιτσεκ (Gustav Kraitschek, 1870 – 1927), Φυλετικές Μελέτες, 1924

Εικ. 7 α, β: Αρμένιος. Μεσανατολική φυλή

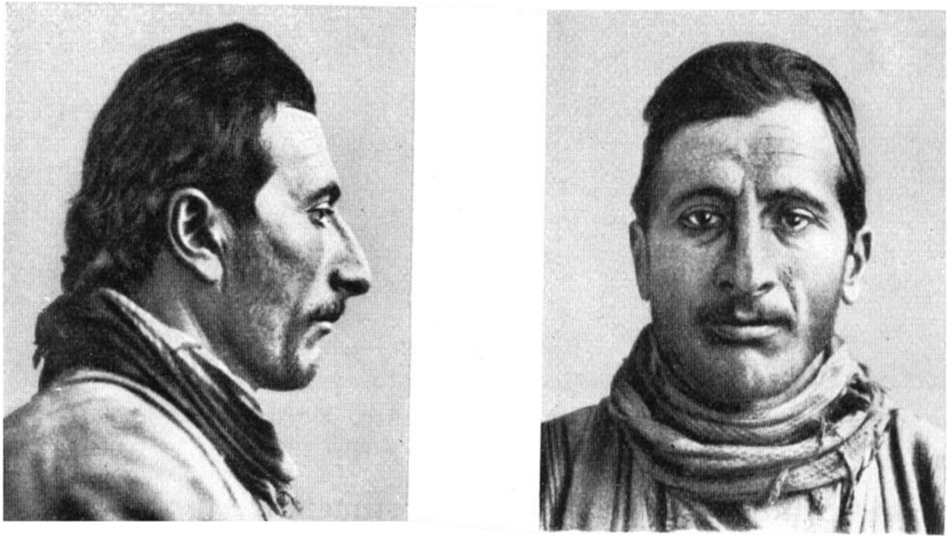

Εικ. 8 α, β: Αρμένιος. Κατά κύριο λόγο μεσανατολικής φυλής με ελαφρά οριενταλοειδή επίδραση

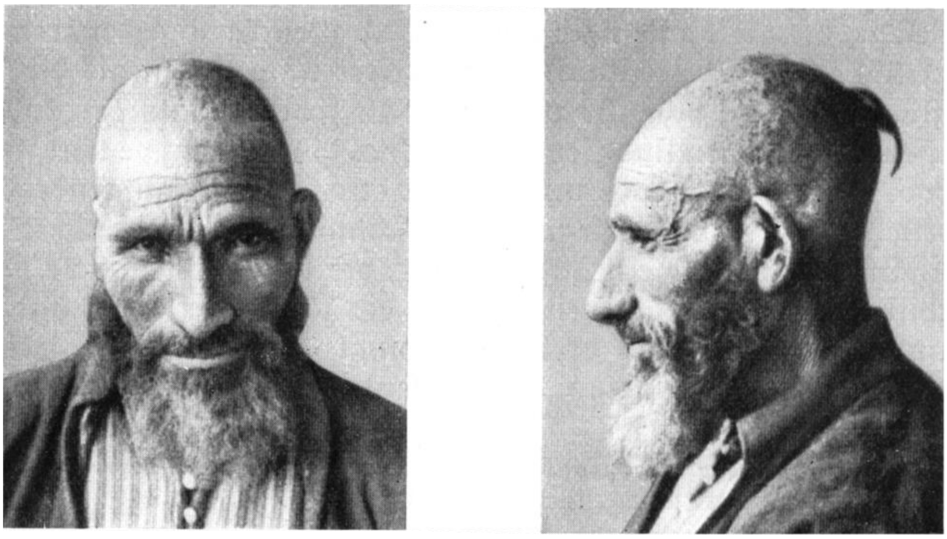

Εικ. 9 α, β: Κονιάρης (από το Ικόνιο). Μεσανατολική
[εικόνες από τους Όιγκεν Πέτερσεν (Eugen Petersen, 1836 – 1919)
και Φέλιξ φον Λούσαν (Felix von Luschan, 1854 – 1924), Ταξίδια στη Λυκία]

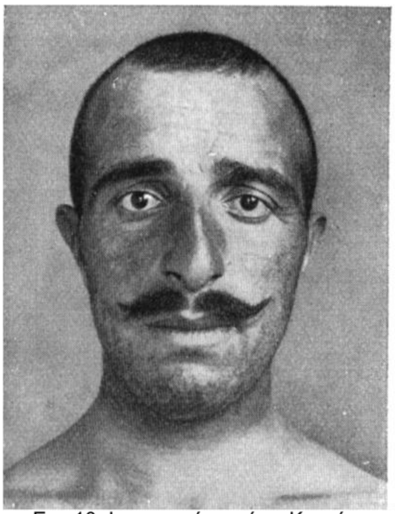

Εικ. 10: Ιμερετιανός από το Κουτάισι
(Φωτογραφία από το Ανθρωπολογικό
Ινστιτούτο, Βιέννη)

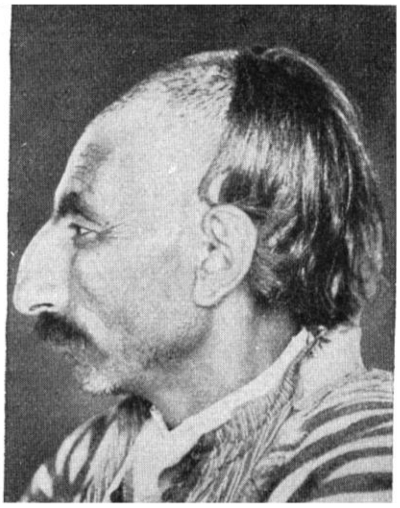

Εικ. 11: Αρμένιος από το Γκαζιαντέπ (Συρία)
(Φωτ. καθηγητού Φέλιξ φον Λούσαν)

Εικ. 12: Ρωσία. Πρίγκιπας Πιότρ Μπαγκρατιόν,
στρατιωτικός, ευγενής. Τα φυλετικά χαρακτηριστικά
εμφανίζονται πιο καθαρά παρά την κάλυψη της στολής

Εικ. 13: Καύκασος. Τζουγκασβίλι Στάλιν,
επικεφαλής του Κομμουνιστικού
Κόμματος στη Σοβιετική Ρωσία

Εικ. 14: Αρμένισσα χορεύτρια Ομπανιάου
(Φωτογραφία από τον Φέλιξ Χόπε-Ζάιλερ)

Εικ. 15: Καύκασος. Γεωργιανή γυναίκα
από μια φυλετική συλλογή

Μεσανατολική και κατά κύριο λόγο μεσανατολική

στικό, που φέρει τη δημοφιλή ονομασία «αυτός (ή αυτή) δαγκώνει τη μύτη του». Το στόμα είναι αρκετά μεγάλο και μερικές φορές εντυπωσιακά μεγάλο. Στους ενήλικες, η ρινοχειλική πτυχή, μια πτυχή που εκτείνεται από τα ρουθούνια μέχρι τα πλάγια του στόματος, είναι συνήθως βαθύτερη από ό,τι σε άλλες φυλές. Οι γωνίες του στόματος συχνά φαίνονται ελαφρώς κατεβασμένες ή σαν να έχουν πιεστεί προς τα μέσα με την άκρη ενός μολυβιού.

Το πηγούνι είναι συχνά χαμηλότερο σε σύγκριση με τις ευρωπαϊκές φυλές και υποχωρεί περισσότερο, έτσι ώστε μια γραμμή που οδηγεί προς τα κάτω από το άνω χείλος μέχρι το πιο μπροστά σημείο του πηγουνιού να είναι χαρακτηριστική για την πλευρική όψη του κεφαλιού του μεσανατολίτη. Τα ζυγωματικά τόξα εκτείνονται πιο κάτω από το αυτί σε σχέση με τις άλλες φυλές.

Τα αυτιά είναι αρκετά μεγάλα και σαρκώδη.

Τα μαλλιά είναι καστανά ή μαύρα, συνήθως σγουρά, συχνά προφανώς και κατσαρά· τα μάτια είναι καφέ, το χρώμα του δέρματος είναι καφέ. Η τριχοφυΐα στο σώμα και η ανάπτυξη των γενειάδων είναι πολύ έντονη. Τα φρύδια είναι πυκνά και συχνά αναπτύσσονται μαζί πάνω από τη μύτη (συνόφρυδα).[26]

Η μεσανατολική φυλή έχει την τάση – προφανώς ιδιαίτερα στο γυναικείο φύλο – στην παχυσαρκία, σε εναποθέσεις λίπους στον αυχένα και τους ώμους και στο σχηματισμό διπλού πηγουνιού.

Τα **διανοητικά χαρακτηριστικά** της μεσανατολική φυλής μπορούν σήμερα να ερευνηθούν καλύτερα μέσα σε εκείνους τους λαούς στους οποίους είναι ιδιαίτερα έντονη η επίδραση αυτής της φυλής, όπως για παράδειγμα στους Νεοελληνες, Τούρκους, Εβραίους, Σύριους, Αρμένιους και Νεο-Πέρσες. Στη μεσανατολική φυλή έχει αποδοθεί ένα ιδιαίτερο εμπορικό πνεύμα με μια «ιδιαίτερη ικανότητα στο εμπόριο και τις μεταφορές».[27] Ο **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** αποκαλεί τους Αρμένιους, τους Νεοέλληνες και τους Εβραίους «έξυπνους εμπόρους».[28] Επίσης φαίνεται ότι αυτές οι εμπορικές δεξιότητες ήταν ακόμη πιο έντονες μεταξύ των λαών με μεσανατολικές επιρροές, τόσο πλουσιότερο είναι το περιεχόμενο τους από τη μεσανατολική φυλή. Ο Φέλιξ φον Λούσαν (Felix von Luschan, 1854 – 1924), συζητώντας την «γνωστή επιχειρηματική οξυδέρκεια» των Εβραίων στο ύστερο έργο του «Λαοί,

---

26. Ο Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε (Johann Wolfgang von Goethe,1749 – 1832), «Ποίηση και Αλήθεια», Βιβλίο 9, περιγράφει ένα άτομο του οποίου τα φρύδια συναντώνται πάνω από τη μύτη, σαν αίνιγμα. Στη φυλετική βιβλιογραφία, συχνά αναφέρεται ως αίνιγμα η εμφάνιση των συνενωμένων φρυδιών – όχι το άτομο που χαρακτηρίζεται έτσι.

27. Ο Φριτζ Λεντς στο βιβλίο «Ανθρώπινη κληρονομικότητα και φυλετική υγιεινή» (Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene) που συνέγραψε μαζί με τους Έρβιν Μπάουρ και Όιγκεν Φίσερ, τόμος I, 1927, σελ. 537.

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Έρβιν Μπάουρ (Erwin Baur, 1875 – 1933) ήταν Γερμανός γενετιστής και βοτανολόγος. Εργάστηκε κυρίως στη γενετική των φυτών.

Σημείωση του μεταφραστή: Ο Όιγκεν Φίσερ (Eugen Fischer, 1874 – 1967) ήταν Γερμανός καθηγητής ιατρικής, ανθρωπολογίας και ευγονικής και μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος.

28. Σέμουελ Αμπράμοβιτς Βάυζενμπεργκ, Σχετικά με την κοινωνική βιολογία και την κοινωνική υγιεινή των Εβραίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 19, Τεύχος 4, 1927, σελ. 404.

Εικ. 16: Αρμένισσα
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική με νορδική επίδραση

Εικ. 17: Τουρκάλα
Νορδική-μεσανατολική

(Φωτ. Φέλιξ Χόπε-Ζάιλερ, Λονδίνο)

Εικ. 18: Σουηδία. Ηθοποιός
(Εβραία;)

Εικ. 19: Κούρδισσα
Κοκκινομάλλα, γαλανομάτα, με νορδικές επιρροές
(Φωτ: Χανς Σπάντα. Από τις Εκδόσεις Μονάχου)

Μεσανατολική και κατά κύριο λόγο μεσανατολική

Φυλές, Γλώσσες» (1922), αναφέρει ότι αυτό το χαρακτηριστικό δεν είναι χαρακτηριστικό μόνο των Εβραίων, αλλά πάνω απ' όλα των Νεοελλήνων και των Αρμενίων: «Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι σε όλες τις πόλεις της Ανατολής που κατοικούνται κυρίως από Έλληνες και Αρμένιους, οι Εβραίοι δεν μπορούν να εγκατασταθούν εύκολα ή ποτέ. Το λαϊκό χιούμορ το εκφράζει αυτό με ένα αυτοσχέδιο τρόπο λέγοντας ότι για κάθε επτά Εβραίους υπάρχει ένας Έλληνας και για κάθε επτά Έλληνες ένας Αρμένιος, πράγμα που σημαίνει ότι ένας Αρμένιος είναι 49 φορές πιο έξυπνος και ικανός για δουλειές από έναν Εβραίο. – Αν ο Αρμένιος φαίνεται να είναι ο πιο έξυπνος και επιχειρηματίας, ο αρμενικός λαός φαίνεται επίσης φυλετικά να είναι ο λαός με την μεγαλύτερη μεσανατολική επίδραση.»

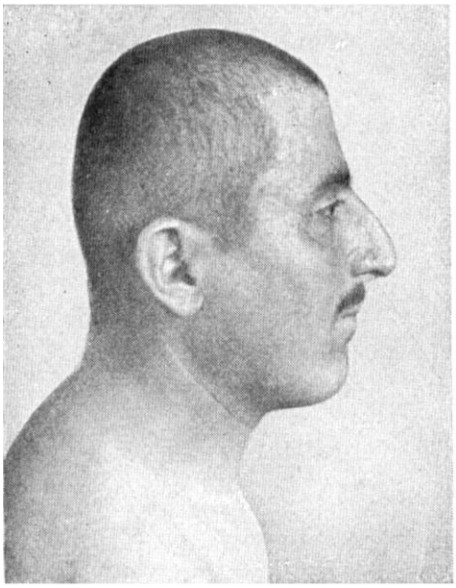

Εικ. 20: Αρμένιος
Σύμφωνα με τον Γιόζεφ Βένινγκερ
(Josef Weninger, 1886 – 1959)
Κ: 91,46· Ζ: 89,29
(Φωτ. Ανθρωπολογικό Ινστιτούτο Βιέννης)

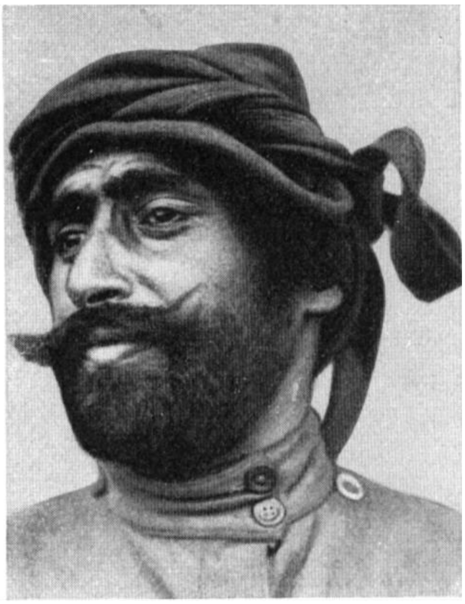

Εικ. 21: Γεωργιανός Εβραίος, (Κάρτβελος)
Επίδραση της ορειντaλοειδούς φυλής
(Φωτ. Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ)

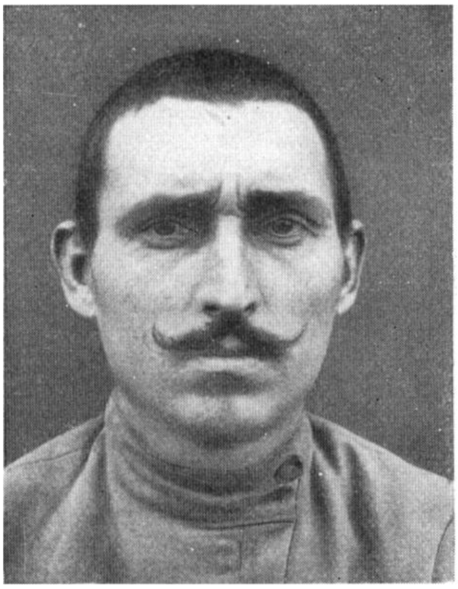

Εικ. 22: Βεσσαραβιανός
(Φωτ. Φριτζ Λεντς, από το βιβλίο
Μπάουρ – Φίσερ – Λεντς)

Εικ. 23: Αλγερινός
Στρατιώτης στο γαλλικό στρατό
Οριενταλοειδής και νέγρικη επίδραση

Μεσανατολική και κατά κύριο λόγο μεσανατολική

Ο αντίκτυπος του ιδιαίτερου εμπορικού τους πνεύματος προωθείται στη μεσανατολική φυλή από ένα ευέλικτο μυαλό, από μια έντονη ευγλωττία, ένα έντονο χάρισμα, ακόμη και ένα ζήλο για την ενσυναίσθηση της διανόησης των άλλων ώστε να υπολογίζουν τους ανθρώπους και τις συνθήκες και να έχουν την ικανότητα να ερμηνεύουν και να μεταφράζουν τα ξένα πνευματικά αγαθά. Γι' αυτό και η έκφραση της διακριτικής προθυμίας που είναι συχνά χαρακτηριστική των προσώπων της Ανατολικής Ασίας, ή που μάλιστα μεταδίδεται σε όλη τη

Εικ. 24: Τούρκοι πολιτικοί. Από αριστερά προς τα δεξιά: κατά κύριο λόγο ανατολική (αλπική) με ελαφρά μεσανατολική επιρροή· κατά κύριο λόγο μεσανατολική· κατά κύριο λόγο μεσανατολική με ελαφρά νορδική (;) επιρροή (φωτ: Φωτογραφίες από τον κόσμο)

στάση και την εμφάνιση των ανθρώπων της Ανατολικής Ασίας. Εξ ου και η έκφραση ετοιμότητας για σκέψη που συχνά χαρακτηρίζει τα πρόσωπα της μεσανατολικής φυλής ή ακόμα και εκφράζεται σε ολόκληρη τη στάση και την εμφάνιση των ανθρώπων της μεσανατολικής φυλής. Ο Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ ανέφερε για τους Αρμένιους αιχμαλώτους πολέμου: «Λιγότερη δραστήρια επιχειρηματικότητα από την προσεκτική αυτοσυγκράτηση, λιγότερη αυτοπεποίθηση από την πονηρή σκέψη μιλούν για τα χαρακτηριστικά τους.»[29] Ο Φριτζ

29. Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ (Otto Max Johannes Stiehl, 1860 – 1940), Οι Εχθροί μας, Χαρακτηριστικά Κεφαλιών από τα γερμανικά Στρατόπεδα, 1916

Λεντς θέλοντας να εξηγήσει την πνευματική φύση της μεσανατολικής φυλής ότι είναι αποτέλεσμα μιας ειδικής διαδικασίας επιλογής, γράφει: «Η μεσανατολική φυλή έχει εκτραφεί λιγότερο για τον έλεγχο και την εκμετάλλευση της φύσης και περισσότερο για τον έλεγχο και την εκμετάλλευση των ανθρώπων».[30]

Αυτή η τάση προς την «εκμετάλλευση των ανθρώπων» έχει σαν αποτέλεσμα ομάδες κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής ή μεμονωμένα άτομα της μεσανατολικής φυλής να έχουν επανειλημμένα μεταναστεύσει από περιοχές της μεσανατολικής φυλής και να έχουν εγκατασταθεί σαν έμποροι και κατά προτίμηση σε αστικές περιοχές, ανάμεσα σε πληθυσμούς άλλων φυλών. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ζουν οι Αρμένιοι, ένας κατά κύριο λόγο μεσανατολικός λαός, διασκορπισμένοι σε ολόκληρη τη γη, εκτός από την Αρμενία. Ο Φέλιξ φον Λούσαν αναφέρει ότι από τα τέσσερα ή πέντε εκατομμύρια Αρμένιους, σχεδόν οι μισοί ζουν στη διασπορά· οι διασκορπισμένοι Αρμένιοι όμως, «με την παροιμιώδη πονηριά τους», κατάφερναν πάντα να αποφεύγουν τις στατιστικές απογραφές των κρατών στα οποία ζουν. «Βρίσκονται κατά δεκάδες χιλιάδες στην Ουγγαρία, τη Γαλικία, την Τρανσυλβανία, κατά εκατοντάδες χιλιάδες στη Μικρά Ασία και την Κωνσταντινούπολη, σε μεγάλες αποικίες στο Παρίσι και το Λονδίνο, και πρόσφατα και στο Βερολίνο και τη Νέα Υόρκη, όπου κατοικούν σε μια δική τους περιοχή, και η απληστία τους τους έχει οδηγήσει ακόμη και στην Κίνα και την Ινδία».[31] Οι Αρμένιοι, όπως και άλλοι λαοί ή οι εθνοτικές ομάδες κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής, έχουν μια ιδιαίτερη ανθεκτικότητα απέναντι στις πιο αντίξοες περιβαλλοντικές συνθήκες.

Το ταλέντο στην υποκριτική και ιδιαίτερα στη μουσική είναι χαρακτηριστικό της μεσανατολικής φυλής, όπως και μια τάση προς την υπολογισμένη σκληρότητα, η οποία αποκαλύπτεται στην ιστορία των Περσών (αργότερα με μικρότερη επίδραση από τη νορδική φυλή) καθώς και στην αρμενική και τουρκική ιστορία, γενικά σε ολόκληρη την ιστορία της Μέσης Ανατολής και, επομένως, σε πολλά χαρακτηριστικά των ιστοριών στις «Χίλιες και Μία Νύχτες». Ο Φριτζ Λεντς στο έργο του Ουίλιαμ Σαίξπηρ «Ο Έμπορος της Βενετίας» επεσήμανε τον Σάιλοκ, στον οποίο αυτή η «ηδονική σκληρότητα» απεικονίστηκε στο έπακρο. Η ψυχρή σκληρότητα με την οποία οι Αρμένιοι έμποροι εκμεταλλεύονται τα θύματά τους έχει συχνά περιγραφεί.

Η μεσανατολική φυλή φαίνεται να μην έχει την ικανότητα να οικοδομήσει και να διατηρήσει ένα κράτος, στο βαθμό που ένα κράτος που περιλαμβάνει κατά κύριο λόγο μεσανατολικό πληθυσμό ή ένα κρά-

---

30. Ο Φριτζ Λεντς στο βιβλίο που συνέγραψε μαζί με τους Έρβιν Μπάουρ και Όιγκεν Φίσερ, όπως παραπάνω σελ. 537/538

31. Φέλιξ φον Λούσαν, Λαοί, Φυλές, Γλώσσες, 1922, σελ. 141. – Δείτε επίσης του Ιμμάνουελ Καντ (Immanuel Kant, 1724 – 1804), Ανθρωπολογία από πραγματολογική άποψη, Μέρος Δεύτερο, Γ: «Ανάμεσα... στους Αρμένιους επικρατεί ένα συγκεκριμένο εμπορικό πνεύμα ιδιαίτερου είδους, δηλαδή το εμπόριο της πεζοπορίας από τα σύνορα της Κίνας μέχρι το Καπ Κόρσο στις ακτές της Γουινέας».

Εικ. 25: Άλμπερτ Μπαλλίν (Albert Ballin, 1857 – 1918). Γενικός διευθυντής της Hamburg Amerikanische Paketfahrt Actien-Gesellschaft (HAPAG)

Εικ. 26: Μαξ Λίμπερμαν (Max Liebermann, 1847 – 1935), ζωγράφος

Εικ. 27: Ντάνιελ Σάντερς (Daniel Sanders, 1819 – 1897), λεξικογράφος

Εικ. 28: Εβραίος συγγραφέας

Εβραίοι από τη Γερμανία,
μεσανατολικής και κατά κύριο λόγο μεσανατολικής

τος που διευθύνεται κατά κύριο λόγο από ανθρώπους της μεσανατολικής φυλής δεν είναι σε θέση να επιβληθεί σαν δύναμη μέσω των εμπορικών σχέσεων και του πλούτου που αποκτήθηκε από αυτές. Ο Φέλιξ φον Λούσαν λέει για τους Αρμένιους: «Πιθανότατα δεν υπήρξε ποτέ λαός τόσο πολιτικά ανόητος και τόσο ανίκανος να κυβερνήσει τον εαυτό του ή να κυβερνηθεί από άλλους όσο οι Αρμένιοι». Τα μεγάλα και διαρκή θεμέλια των κρατών στην περιοχή των κατά κύριο λόγο μεσανατολικών φυλών προήλθαν κυρίως από φυλές νορδικής φυλετικής καταγωγής, όπως προσπάθησα να δείξω στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης» (3η έκδοση 1929).

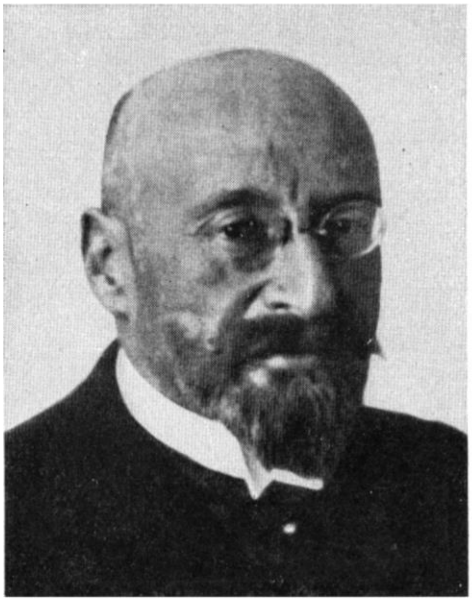

Εικ. 29: Εμίλ Γκούγκενχαϊμερ (Emil Guggenheimer, 1860 – 1926), μεγαλοβιομήχανος

Εικ. 30: Έντουαρντ Μπέρνσταϊν (Eduard Bernstein, 1850 – 1932), σοσιαλδημοκράτης θεωρητικός και πολιτικός

Εβραίοι από τη Γερμανία

Εικ. 31: Βόρεια Ιταλία

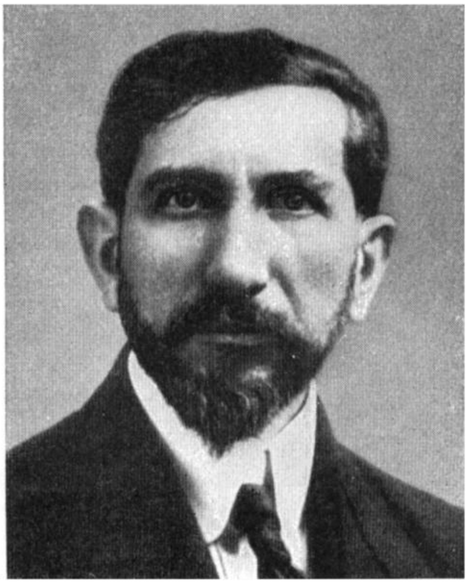

Εικ. 32: Γαλλία. Σαρλ Μωρράς (Charles Maurras, 1868 – 1952). Συγγραφέας [Γαλλική Δράση (πολιτικό κόμμα)]

Κατά κύριο λόγο μεσανατολικής

Ενώ η ικανότητα της μεσανατολικής φυλής για οικοδόμηση κράτους είναι περιορισμένη, η τάση και η ικανότητα σχηματισμού θρησκευτικών κοινοτήτων και λίγο-πολύ μυστικών, ημι-θρησκευτικών, ημι-πολιτικών κοινοτήτων είναι χαρακτηριστική για όλη την Μέση Ανατολή. Στο βιβλίο μου «Φυλή και Στυλ» (2η έκδοση 1928) εξήγησα πώς, κατά τη σύγκρουση και μετά τη διασταύρωση των μεσανατολικών και των νορδικών φυλών – και μάλιστα μόνο στην περιοχή από την Μέση Ανατολή έως την Ινδία, όπου έλαβε χώρα μια τέτοια σύγκρουση – τα μεγάλα

«αποκαλυπτόμενα» δόγματα πίστης προκύπτουν από την νορδική δημιουργική δύναμη και τη χαρακτηριστική τάση της μεσανατολικής φυλής να κηρύττει και να διαδίδει την πίστη, αλλά και πώς τα επιμέρους χαρακτηριστικά ενός τέτοιου κηρύγματος μπορούν επίσης να βρεθούν ξανά και ξανά στις χώρες της δύσης μεταξύ των ανθρώπων μεσανατολικών-νορδικών ή νορδικών-μεσανατολικών φυλών. Στο ίδιο βιβλίο προσπάθησα να καταδείξω ένα χαρακτηριστικό το οποίο, μετά την παρακμή της νορδικής φυλής και την ταυτόχρονη διόγκωση της μεσανατολικής φυλής, μπορεί να βρεθεί στους ύστερους (απονορδικοποιημένους) Έλληνες καθώς και στους ύστερους (απονορδικοποιημένους) Πέρσες και Ινδούς, καθώς και σε άλλους λαούς της Μέσης Ανατολής, ένα χαρακτηριστικό το οποίο – όπως επιβεβαιώνεται και από τον **Λούντβιγκ Φερδινάνδο Κλάους** (Ludwig Ferdinand Clauss, 1892–1974) «Περί της Ψυχής και του Προσώπου των Φυλών και των Λαών» (1928) – αντιστοιχεί προφανώς στην πνευματική φύση της μεσανατολικής φυλής: αν η μεσανατολική ψυχή δεν καταφέρει με ένα τρόπο – που είναι δυσάρεστα αντίθετος στις ευαισθησίες άλλων φυλών, – να ισορροπήσει μεταξύ του αισθησιακού και του υπερφυσικού, όπως του Πέρση ποιητή Χαφέζ, τότε της απομένει μόνο το ένα ή το άλλο. Η «συνένωση ιερού και πορνείου»[32] που αναφέρει ο **Όλντενμπεργκ** ως χαρακτηριστικό της ιστορίας των σημιτικών λαών, καθώς και η σεξουαλική αισθησιακότητα της λατρείας της Ιστάρ (Ινάννα) μεταξύ των Βαβυλωνίων, της λατρείας της Αναχίτα μεταξύ των (ύστερων, απονορδοποιημένων) Περσών και της λατρείας της Αφροδίτης μεταξύ των (ύστερων, απονορδοποιημένων) Ελλήνων, αντιστοιχεί σε μια πιθανότητα της ψυχής της μεσανατολική φυλής, καθώς και, από την άλλη πλευρά, στην ασφυξία των αισθήσεων, την οποία αντιπροσωπεύει ο ασκητισμός, μια πιθανότητα αυτής της φυλετικής ψυχής.

Η αχαλίνωτη επιθυμία για «σάρκα» είναι εξίσου πιθανή μέσα στη μεσανατολική φυλή με την ταπείνωση της «σάρκας». Η έμφαση σε μια σύγκρουση μεταξύ «σάρκας» και «πνεύματος» – που δεν γίνεται αισθητή από άλλες φυλές ή μάλλον δεν έχει νόημα για αυτές – έχει επανειλημμένα προέλθει από τη Μέση Ανατολή.[33]

Στο βιβλίο μου «Φυλή και Στυλ» (2η έκδοση 1928), ανέφερα, χρησιμοποιώντας παραδείγματα ελληνιστικής τέχνης και παραδείγματα διαφόρων ανατολίτικων θρησκευτικών μορφών, μια τάση της ψυχής της μεσανατολίτικης φυλής, την χαρακτηριστική τάση να εμπλέκεται: οι άνθρωποι της μεσανατολικής φυλής είναι ικανοί να απορροφηθούν στα συναισθήματά τους, να παρασυρθούν κατά το ήμισυ από αυτά και κατά το ήμισυ από τους εαυτούς τους: οι φρενήρεις εκρήξεις χαράς, καθώς και το φρενήρες και επαγγελματικό πένθος, είναι αποτελέσματα της ψυχής τηε μεσανατολικής φυλής, ακριβώς όπως αυτή η φυλετική ψυχή αποκαλύπτει την τάση της να εμπλέκεται στην εξπρεσιονιστική τέχνη

---

32. Χέρμαν Όλντενμπεργκ (Hermann Oldenberg, 1854 – 1920), Η θρησκεία των Βέδα, 1917

33. Ο Κυνάστης, ο Απόλλωνας και ο Διόνυσος διερευνούν φυλετικές ψυχολογικές επιρροές αυτού του είδους στον ελληνικό πολιτισμό. Νορδικοί και μη-νορδικοί μέσα στη θρησκεία των Ελλήνων. 1927.

Εικ. 33: Εβραίος από τη Ρωσία. Εουτζέν Λεβίν (Евгений Левине), κομμουνιστής. Ένας από τους επικεφαλής της βραχύβιας 2ης Βαυαρικής Σοβιετικής Δημοκρατίας. Εκτελέστηκε από εκτελεστικό απόσπασμα το 1919

Εικ. 34: Εβραίος από την Ουγγαρία. Χάινριχ Γκρος (Heinrich Groß, 1835 – 1910), Ραβίνος

Εικ. 35: Εβραίος από τη Γερμανία, συγγραφέας

Εικ. 36: Εβραίος από τη Γαλλία. Καμίγ Σεν-Σανς (Camille Saint-Saëns, 1833 – 1921), συνθέτης

Μεσανατολικής και κατά κύριο λόγο μεσανατολικής

του πρόσφατου παρελθόντος, σε πολλές από τις παραστάσεις Εβραίων ηθοποιών, δικηγόρων, ρητόρων και ιεροκηρύκων. Η θέληση για πνευματική εξουσία πάνω σε κοινότητες, εισερχόμενη μέσα στα συναισθήματά τους και ταυτόχρονα συμπονώντας με πάθος την πνευματική ζωή των ξένων, γεμίζει πολλούς ανθρώπους με μεσανατολικό χαρακτήρα, οι οποίοι μπορούν τελικά να αποκτήσουν μια σαγηνευτική δύναμη για όσους είναι ευάλωτοι σε τέτοιες επιρροές. Η απόλαυση της εξουσίας πάνω σε κοινότητες που έχουν δημιουργήσει γύρω τους μέσω της συμπάθειας και της συμμετοχής, και την οποία ξέρουν πώς να μεταφέ-

ρουν ως «ταραχοποιοί» και διαγγελείς, φαίνεται να αποτελεί μια από τις υψηλότερες στιγμές των μεσανατολικών λαών.

Μια λεπτομερής περιγραφή της ψυχής της μεσανατολικής φυλής, ή τουλάχιστον ορισμένων πτυχών της μεσανατολικής φύσης, ιδίως εκείνων των πτυχών που είναι αποτελεσματικές στη θρησκευτική ζωή, δόθηκε από τον Λούντβιγκ Φερδινάνδο Κλάους – με τα μέσα της φαινομενολογικής ψυχολογίας και με βαθύ τρόπο – στο βιβλίο του «Περί της Ψυχής και του Προσώπου των Φυλών και των Λαών» (1928), στο οποίο θα πρέπει να γίνει αναφορά εδώ.

Αν συγκρίνουμε την περιγραφή της ψυχής της μεσανατολικής φυλής από τον Λούντβιγκ Φερδινάνδο Κλάους με τις εξηγήσεις που δόθηκαν παραπάνω, θα διαπιστώσουμε ότι είτε ο Λούντβιγκ Φερδινάνδος Κλάους είχε δώσει υπερβολική έμφαση στην πλευρά της μεσανατολικής φύσης που ήταν προσηλωμένη στη θρησκευτική ζωή αντί για ολόληρο το εύρος της, είτε ότι οι διαφορετικές απόψεις προήλθαν από το γεγονός ότι οι διάφοροι παρατηρητές είχαν στο νου τους ένα ελαφρώς διαφορετικό δείγμα της μεσανατολικής φυλής. Υποψιάζομαι, ότι μέσα στην μεσανατολική φυλή μπορούν να διακριθούν δύο φυλετικοί και πνευματικοί (και σωματικοί;) κάπως διαφορετικοί τύποι, με κάθε είδους ενδιάμεσες μεταβάσεις μεταξύ των δύο: ο ένας πιο προσγειωμένος τύπος των αγροτών αφενός και ο άλλος πιο φιλελεύθερος τύπος του εμπορίου αφετέρου, με τον πρώτο να εκπροσωπείται περισσότερο μεταξύ των Τούρκων της Ανατολίας, σε ορισμένους Πέρσες και Αρμένους που ζούσαν στην Αρμενία, ενώ ο δεύτερος να εκπροσωπείται περισσότερο μεταξύ των Αρμενίων που ήταν διασκορπισμένοι εκτός Αρμενίας και των Εβραίων που ήταν διασκορπισμένοι στη Δύση. Ο Κλάους φαίνεται να περιέγραψε περισσότερο τον τύπο του αγρότη, ενώ άλλοι παρατηρητές φαίνεται να περιέγραψαν περισσότερο τον τύπο του εμπόρου. Η εμφάνιση και των δύο τύπων – σε αντίθεση με μια πλειοψηφία που αντιπροσωπεύει ενδιάμεσες μεταβάσεις – μέσα στη μεσανατολική φυλή θα έδειχνε περαιτέρω δυνατότητες για την ανάπτυξη της πνευματικής μεσανατολικής φύσης.

Κάθε είδους εικόνες δαιμόνων και τεράτων, «μεφιστοφελικών» μορφών δείχνουν ότι οι λαοί των δυτικών χωρών πρέπει να συνέδεαν με τα χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής την ιδέα των «διαβολικών» χαρακτηριστικών της ψυχικής συμπεριφοράς και – όπως αποδεικνύουν πολλές εικαστικές απεικονίσεις ή σκηνοθετικές μάσκες της εποχής μας – συνδέουν εν μέρει ακόμα και σήμερα. Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι, σύμφωνα με τις απόψεις των δυτικών χωρών, τέτοια χαρακτηριστικά ψυχολογικής συμπεριφοράς δεν φαίνεται να συνδέονται με την έκφραση του προσώπου της διναρικής φυλής, η οποία είναι κοντά στη μεσανατολική φυλή (Εικ. 37 και 38).

Έχει αναφερθεί αρκετές φορές παραπάνω ότι ο μεσανατολικός χαρακτήρας είχε επίσης αντίκτυπο, κυρίως μάλιστα, στους σημιτόφωνους λαούς. Ο παρατηρητής των δυτικών χωρών, ο οποίος είναι λιγότερο ή καθόλου εκπαιδευμένος στις φυλετικές μελέτες, τείνει πάντα να βλέπει κάτι «σημιτικό» ή ακόμα και «το σημιτικό» στα σωματικά και

Εικ. 37: Μορφή διαβόλου. Από ένα χειρόγραφο στο Κέινμπριτζ

Εικ. 38: Το πνεύμα των ασεβών. Πέτρινη γλυπτική από την Παναγία των Παρισίων

με χαρακτηριστικά προσώπου της μεσανατολικής φυλής
[σύμφωνα με τον Τόμας Ράιτ (Thomas Wright), Μια ιστορία της γελοιογραφίας και του γκροτέσκου]

ψυχικά χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής. Αυτή η πλάνη – η οποία συγχέει τη φυλή και την εθνικότητα – οφείλεται στο γεγονός ότι πολλοί Εβραίοι, όπως παρατηρείται από τον δυτικό στις πόλεις του, έχουν χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής ή μπορούν να περιγραφούν σαν κατά κύριο λόγο μεσανατολίτες, και ότι οι Εβραίοι, ή τουλάχιστον οι Ανατολίτες πρόγονοί τους, πρέπει να καταμετρηθούν στους σημιτόφωνους λαούς σύμφωνα με την αρχική τους γλώσσα, τα εβραϊκά, αλλά και τη γλώσσα που υιοθέτησαν αργότερα στην Παλαιστίνη, τα αραμαϊκά. Αλλά χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής εμφανίζονται ξανά και ξανά στους σημερινούς Σύριους και Άραβες, καθώς και στους αραβόφωνους Βορειοαφρικανούς της εποχής μας.

Παρ' όλα αυτά, αρχικά δεν υπήρχε (και εξακολουθεί να υπάρχει σήμερα από φυλετικής άποψης) καμία σύνδεση μεταξύ της μεσανατολικής φυλής και των σημιτικών γλωσσών. Αντίθετα, αυτά διαδόθηκαν αρχικά από μια εντελώς διαφορετική φυλή, την οριενταλοδική φυλή που θα περιγραφεί αργότερα, της οποίας στη φυλετική και πνευματική φύση αντιστοιχούν μόνο αυτά.

Έτσι, λοιπόν, και τους κατά κύριο λόγο μεσανατολικούς πληθυσμούς της 5ης και 4ης χιλιετίας π.Χ., οι οποίοι προέρχονταν από τις χώρες του Καυκάσου και είχαν διαπεράσει όλη την Μέση Ανατολή συμπεριλαμβανομένης της Συρίας και της Παλαιστίνης και είχαν εισβάλει στην Αίγυπτο και τις χώρες των Βαλκανίων, δεν μπορούμε να τους φανταστούμε σαν φυλές των σημιτικών γλωσσών. Η μεσανατολική φυλή, όπως παρατήρησε πρώτος Φέλιξ φον Λούσαν, ανήκε αρχικά στις γλώσσες

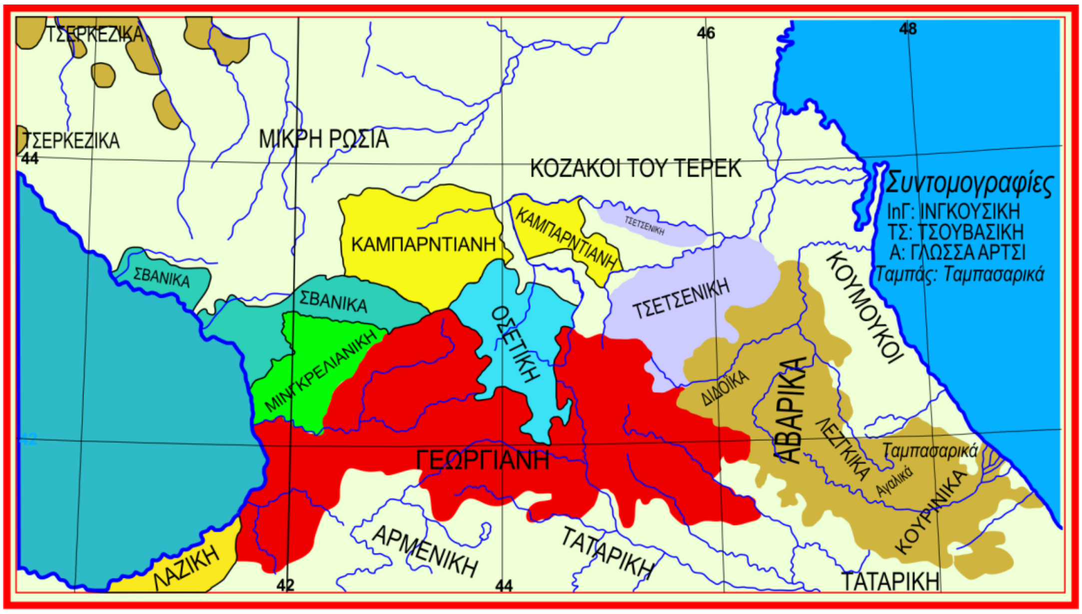

Χάρτης I: Οι περιοχές των καυκάσιων γλωσσών
(σύμφωνα με τον Βίλχελμ Σμιτ, γλωσσικές οικογένειες)

που ονομάζονταν Καυκάσιες ή Αλαροδικές. Η περιοχή των καυκάσιων γλωσσών πρέπει να κάλυπτε μεγάλα τμήματα της Μέσης Ανατολής κατά τους προϊστορικούς χρόνους. Η Ελαμική, που μιλιόταν στο βασίλειο του Ελάμ στον κάτω Τίγρη με πρωτεύουσα τα Σούσα, μια γλώσσα που όπως μαρτυρείται ομιλούνταν από τη 2η χιλιετία π.Χ. και μέχρι τον 4ο αιώνα π.Χ., αλλά ίσως να έχει εξαφανιστεί εντελώς τον 10ο αιώνα μ.Χ. – αυτή η ελαμιτική γλώσσα ανήκει στην καυκάσια γλωσσική οικογένεια.

Τη 2η χιλιετία π.Χ., κατά κύριο λόγο νορδικές φυλές, μετέδωσαν τις

Εικ. 39: Κούρδοι. Κατά κύριο λόγο μεσανατολική – οι δύο στα δεξιά με νορδικές επιρροές;
(Φωτ: Χανς Σπάντα. Από τις Εικονογραφημένες Εκδόσεις Μονάχου).

ινδοευρωπαϊκές γλώσσες τους σε μεγάλες περιοχές της Μέσης Ανατολής, σαν άρχουσες τάξεις των νορδικών-μεσανατολικών στρωμάτων

των λαών και των φυλών, εκτοπίζοντας έτσι τις καυκάσιες (αλαροδικές) γλώσσες. Σήμερα, οι καυκάσιες γλώσσες μιλιούνται μόνο στη σχετικά μικρή περιοχή που απεικονίζεται στον Χάρτη Ι. Η φυλή όμως, που έχει αναπτύξει την καυκάσια γλωσσική ρίζα και της οποίας η πνευματική φύση – όπως προσπάθησε να δείξει ο Βίλχελμ Ερμπτ (Wilhelm Erbt, 1876 – 1944) στο έργο του «Παγκόσμια Ιστορία σε Φυλετική Βάση» (1925) – στην οποία αντιστοιχεί αυτή η καυκάσια γλωσσική ρίζα, δηλαδή η μεσανατολική φυλή, εξαπλώνεται πολύ πέρα από την τρέχουσα περιοχή των καυκάσιων (Αλαροδικών) γλωσσών.

Στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης» έχω αναφέρει την τρέχουσα κατανομή της μεσανατολίκής φυλής ως εξής: Από την κύρια περιοχή της, τον Καύκασο, η μεσανατολική φυλή, με μια λίγο-πολύ εμφανή ανάμειξη, δεν φτάνει μόνο προς τα ανατολικά έως την Ινδία και την εσωτερική Ασία, αλλά και προς τα δυτικά και τα βορειοδυτικά· εκτός από τη φυλετική ανάμειξη των Εβραίων και των τσιγγάνικων ομάδων, συναντάται σαν μια σαφής ανάμειξη σε όλη τη νοτιοανατολική Ευρώπη, ιδιαίτερα στις περιοχές της Μαύρης Θάλασσας και από εκεί, με φθίνουσα αλλά ακόμη αρκετά σαφή μορφή, στην Ελλάδα και στη Βαλκανική Χερσόνησο.

Μεσανατολικό αίμα βρίσκεται επίσης σε ανάμειξη στη Συρία, στα νησιά του Αιγαίου, ειδικά στην Κρήτη, στη συνέχεια στη Σικελία (ειδικά κοντά στις Συρακούσες και το Αγκριτζέντο), στη Βόρεια Αφρική, ειδικά στην Τρίπολη, την Τύνιδα και το Αλγέρι. Στη νότια Ιταλία, η μεσανατολική επιρροή φαίνεται να είναι ιδιαίτερα εμφανής στο Σαλέρνο και το Μπάρι, και στην Ισπανία, ιδιαίτερα στις ακτές της Ανδαλουσίας. Από τη Συρία, μια ισχυρότερη επιρροή του μεσανατολικού αίματος εκτείνεται κατά μήκος των ακτών της Ερυθράς Θάλασσας μέχρι τη Νότια Αραβία, όπου πρέπει να υποτεθεί ότι υπάρχει και πάλι μια περιοχή κυριαρχίας της μεσανατολικής φυλής. Από εκεί, η βόρεια Ανατολική Αφρική δέχθηκε την επιρροή της από την μεσανατολική φυλή. (Βλέπε Χάρτη ΙΙ, σελ. 38)

Από αυτά τα δεδομένα γίνεται σαφές: Σε καμία περίπτωση κάθε μεσανατολική επιρροή που εμφανίζεται σε έναν δυτικό πληθυσμό ή σε έναν εκπρόσωπο ενός δυτικού λαού, δεν οφείλεται στη μετάδοση γενετικών μεσανατολικών χαρακτηριστικών των Εβραίων προγόνων. Τα γενετικά μεσανατολικά χαρακτηριστικά μεταδόθηκαν στην Κεντρική και Βορειοδυτική Ευρώπη όχι μόνο μέσω (σχετικά σπάνιων) συνδέσεων με τους Τσιγγάνους, αλλά και μέσω συνδέσεων με εκπροσώπους των λαών της Νότιας και Νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Η «αρχική πατρίδα» της μεσανατολικής φυλής, δηλαδή η περιοχή στην οποία, μέσω της επιλογής, κατά τη διάρκεια προϊστορικών χιλιετιών απέκτησε τα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά της που την διακρίνουν, είναι πιθανότατα το τμήμα της Μέσης Ανατολής, στο οποίο εξακολουθεί να αποτελεί την κύρια μάζα των πληθυσμών, δηλαδή πιθανότατα τις χώρες του Καυκάσου και τις γειτονικές περιοχές. Η μεσανατολική φυλή έχει μια σειρά από εντυπωσιακά φυσικά χαρακτηριστικά

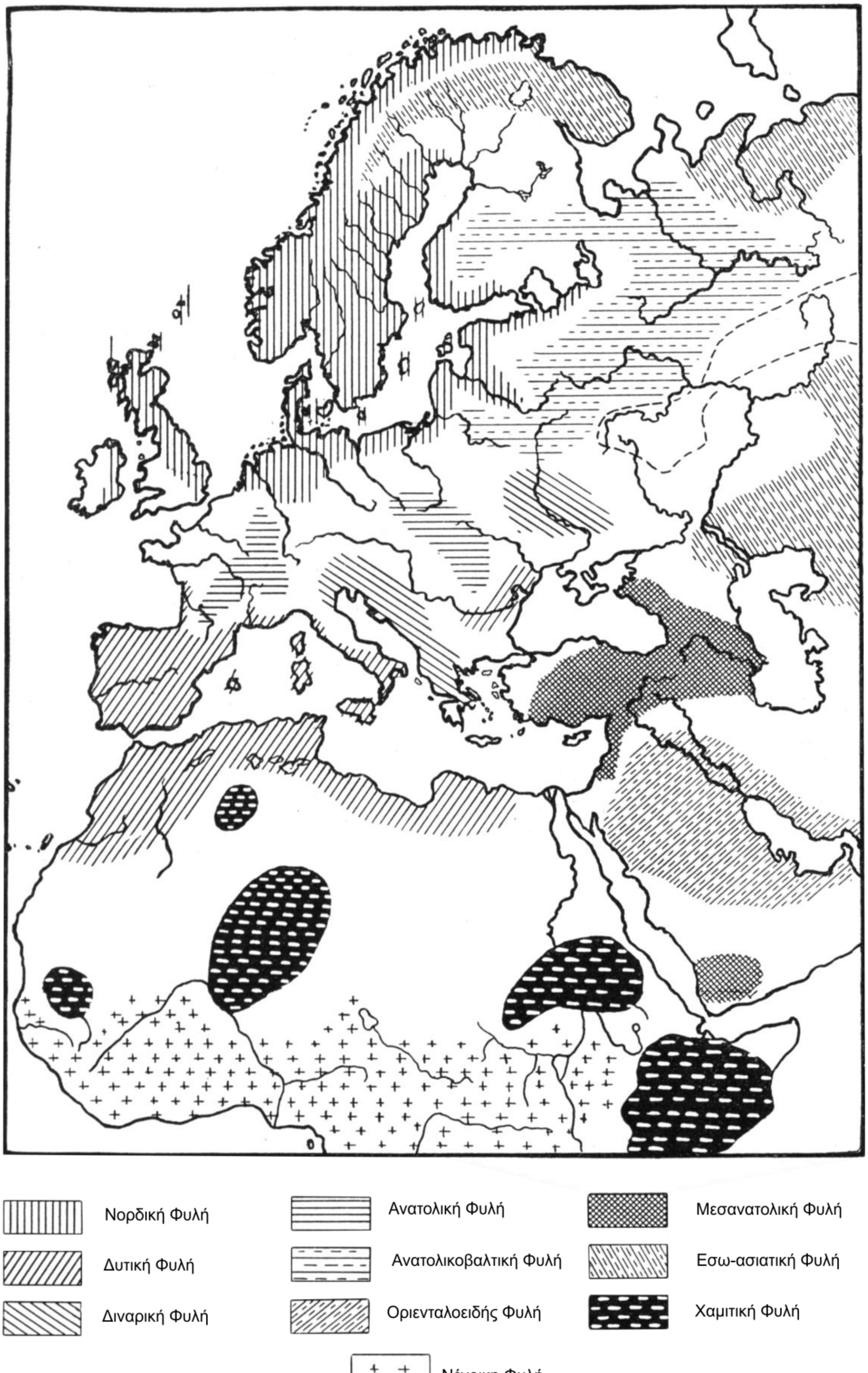

Η διακεκομμένη γραμμή δείχνει την περιοχή μιας φυλής που δεν έχει ακόμη περιγραφεί λεπτομερώς, τον «τύπο Ριαζάν»

Χάρτης II: Αναπαράσταση περιοχών όπου ορισμένες φυλές είναι πιο διαδεδομένες

κοινά με τη διναρική φυλή της Ευρώπης,[34] επομένως η φυλετική έρευνα πρέπει να θεωρεί και τις δύο φυλές ως στενά συγγενείς, σαν «αδελφές φυλές» (Όιγκεν Φίσερ). Η σχέση είναι περισσότερο εμφανής στα φυσικά χαρακτηριστικά παρά στις ψυχολογικές ιδιότητες, αλλά σε κάθε περίπτωση πρέπει να σκεφτεί κανείς και τις δύο φυλές σαν παραλλαγές μιας κοινής προγονικής φυλής, μιας προγονικής φυλής της οποίας η «αρχική πατρίδα» βρισκόταν στην Μέση Ανατολή ή τουλάχιστον στην (διαφορετικά δομημένη από σήμερα) περιοχή περίπου της Τριτογενούς Εποχής στην οποία αντιστοιχεί η σημερινή Μέση Ανατολή.[34] Η διαφορετικά κατευθυνόμενη επιλογή πρέπει να οδήγησε στη δημιουργία της μεσανατολικής φυλής, αφενός, και της διναρικής φυλής της Νοτιοανατολικής έως Κεντρικής Ευρώπης, αφετέρου, από μια ομοιόμορφη μητρική φυλή μετά τον διαχωρισμό της σε δύο τοπικά διακριτές ομάδες.[35]

β) Τα λίθινα τοιχώματα στην αρχαία Παλαιστίνη

Στο μεταίχμιο της 4ης προς την 3η χιλιετία π.Χ., στην Παλαιστίνη – πιθανώς η δυτική (Μεσογειακή) – φυλή του πληθυσμού της Γκέζερ (βλ. σελ. 20) είχε ήδη αναμειχθεί με τη μεσανατολική φυλή που είχε προελάσει εναντίον της Αιγύπτου. Είναι απίθανο η γενετική σύνθεση του πληθυσμού της Γκέζερ να διατηρήθηκε σε σημαντικό βαθμό μετά τη Νεολιθική περίοδο. Μόνο μικρές επιρροές της δυτικής φυλής τουλάχιστον στη σημερινή Παλαιστίνη, μπορούν να αναγνωριστούν ή να υποπτευθούν.

Στο δεύτερο μισό της Νεολιθικής περιόδου, ειδικά γύρω στο 3.000 – 2.500 π.Χ., μπορεί να αναγνωριστεί μια νέα πληθυσμιακή τάξη ή τουλάχιστον ένας νέος πολιτισμός που εξαπλώνεται: το στρώμα των λίθινων τοιχωμάτων, ο λεγόμενος Παλαιστινιακός Μεγαλιθικός Πολιτισμός. Γύρω σε αυτήν την εποχή, κατασκευάστηκαν οι πέτρινες κατασκευές (δολμέν, μενίρ, κρομλέχ), οι οποίες αναφέρονται επίσης αρκετές φορές στην Παλαιά Διαθήκη.[36]

Ποιός λαός διέδωσε αυτά τα λίθινα τοιχώματα; Είναι μαρτυρίες ενός λαού ιθαγενούς της Παλαιστίνης ή ενός λαού μεταναστών; – Αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούν ακόμη να θεωρηθούν σαν αποφασισμένα.

Οι λεγόμενοι μεγαλιθικοί τάφοι μπορούν να εντοπιστούν από τη νότια Σκανδιναβία, τη Δανία και τη βόρεια Γερμανία μέχρι τον Όντερ, από την

34. Ο Νορβηγός φυλετικός ερευνητής Χάλφνταν Μπρίν (Halfdan Bryn, 1864 – 1933) προσπάθησε να ορίσει αυτή την περιοχή με μεγαλύτερη ακρίβεια στο βιβλίο του «Οι ανθρώπινες φυλές και η εξελικτική τους ιστορία» (Menneskerasene og deres utviklingshistorie), Όσλο 1925.

35. Σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά και τις ψυχολογικές ιδιότητες της διναρικής φυλής, δείτε τα βιβλία του Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού», 13η έκδ., 1929, και «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης», 3η έκδ., 1929. Κύρια χαρακτηριστικά της διναρικής φυλής: ψηλού αναστήματος, λεπτή, βραχυκέφαλη, στενοπρόσωπη, με απότομο, ινιακό οστό· πολύ έντονη μύτη, η οποία, με ψηλή ρινική ρίζα, προεξέχει ευρέως, βυθίζεται προς τα κάτω στο χόνδρινο μέρος και γίνεται αρκετά σαρκώδης προς τα κάτω· σγουρά, καστανά ή μαύρα μαλλιά· καστανά μάτια, καφετί χρώμα δέρματος.

36. Κυρίως με το όνομα Γάλγαλα· βλ. Ιησούς του Ναυή 4:19; 5.9· Κριτές 2:1 3.19· Ι. Σαμουήλ 11,14; 13.15· Ωσηέ 4:15 9.15· 12,12· Αμώς 4:4· 5.5· Μιχαίας 6:5.

Ολλανδία, τη Σκωτία, την Αγγλία, την Ιρλανδία, τη Γαλλία, τη Κορσική, τη χερσονήσο των Πυρηναίων μέχρι την Ετρουρία, από τη περιοχή γύρω από το Οτράντο, το βόρειο άκρο της Αφρικής μέχρι την Τρίπολη, έπειτα στην Άνω Αίγυπτο, την Παλαιστίνη και τη Συρία, περαιτέρω από τη Βουλγαρία μέσω της Κριμαίας μέχρι τον Καύκασο και τη βόρεια Περσία, στην Ινδία και τέλος στην Κορέα. Στη Βόρεια Αφρική, οι μεγαλιθικοί τάφοι ανήκουν στην πρώιμη Εποχή του Χαλκού, στην Ινδία στην Εποχή του Χαλκού. Στη Δυτική Ευρώπη φαίνεται ότι εξαπλώθηκαν από τις παράκτιες περιοχές μεταξύ της Βρετάνης και της Πορτογαλίας.

Όλα αυτά τα πέτρινα τοιχώματα διαδόθηκαν από **έναν** λαό ή μήπως το έθιμο των πέτρινων τοιχωμάτων διαδόθηκε από τον έναν λαό στον άλλο; – Πιθανώς μόνο ένα μέρος, αν και σημαντικό, αυτών των πέτρινων τοιχωμάτων διαδόθηκε μέσω μεταναστεύσεων, ενώ ένα άλλο μέρος μπορεί να διαδόθηκε σαν έθιμο. Ο **Χάινε-Γκέλντερν** υποψιάζεται ότι ορισμένα από αυτά τα πέτρινα τοιχώματα δεν οφείλονται στην εξάπλωση ενός λαού, αλλά μάλλον σε ένα «δόγμα σωτηρίας και λύτρωσης» που έβλεπε στην ανέγερση αυτών των πέτρινων μνημείων ένα «μέσο σωτηρίας της ψυχής», έτσι ώστε αυτά να αποτελούν εν μέρει «μαρτυρίες ενός μεγάλου θρησκευτικού κινήματος» και όχι μιας μετανάστευσης λαών.[37]

Προφανώς, όμως, τα λίθινα τοιχώματα της Βόρειας Ευρώπης ανήκουν σε αυτά της Νοτιοδυτικής Ευρώπης, σαν μαρτυρίες ορισμένων μεταναστεύσεων λαών, και πιθανότατα τα λίθινα τοιχώματα της Βόρειας και της Νοτιοδυτικής Ευρώπης μέσω της Βόρειας Αφρικής μέχρι τις χώρες της Ανατολικής Μεσογείου μπορούν να θεωρηθούν σαν απόδειξη μεταναστεύσεων λαών, οι οποίες μπορούν να ανιχνευθούν στην ίδια περιοχή εκκίνησης και υποδηλώνουν κύματα λαών της ίδιας φυλετικής προέλευσης. Ο Βίλκε έχει δείξει ότι «ήδη κατά τη Νεολιθική εποχή, πρέπει να είχε λάβει χώρα μια πολιτιστική μετανάστευση από τη Δυτική Ευρώπη μέσω των χωρών της Ανατολικής Μεσογείου προς την Ινδία, η οποία προκλήθηκε από τη μετακίνηση λαών». Υποθέτει «επαναλαμβανόμενα, προς τα ανατολικά κατευθυνόμενα πολιτιστικά ρεύματα» που μπορούν να εξηγηθούν «μόνο υποθέτοντας επαναλαμβανόμενες μεγάλης κλίμακας μεταναστεύσεις λαών».[38]

Η περιοχή δημιουργίας και προέλευσης των πέτρινων τάφων δεν έχει ακόμη προσδιοριστεί με βεβαιότητα από την προϊστορική έρευνα. Ο Γκουστάφ Κοσίνα (Gustaf Kossinna, 1858 – 1931), για παράδειγμα, δεν είναι σίγουρος αν η Βόρεια Ευρώπη ή η Νοτιοδυτική Ευρώπη είναι μια πιθανότητα. Υπάρχουν πολλά να ειπωθούν για την περιοχή που περιγράφεται παραπάνω μεταξύ Βρετάνης και Πορτογαλίας. Σε κάθε περίπτωση, μπορεί κανείς να φανταστεί τους κατασκευαστές των δυτικοευρωπαϊκών πέτρινων τάφων ως κυρίως εκπροσώπους της φυλής Κρο-Μανιόν, τους πληθυσμούς που αφορούν τη Βορειοδυτική

37. Ρόμπερτ φον Χάινε-Γκέλντερν (1885 – 1968), Οι Μεγάλιθοι της Νοτιοανατολικής Ασίας και η Σημασία τους, Άνθρωπος, τομ. 23, 1928, σελ. 276 κ.ε.

38. Γκέοργκ Βίλκε (Georg Wilke, 1899 – 1973), Πολιτιστικές Σχέσεις μεταξύ Ινδίας, Ανατολής και Ευρώπης, Βιβλιοθήκη Mannus, αρ. 10, 1923

Ευρώπη σαν μείγματα της φυλής Κρο-Μανιόν και της νορδικής φυλής, και στην υπόλοιπη Δυτική Ευρώπη σαν φυλές με μια κυρίως δυτική (μεσογειακή) κατώτερη τάξη και μια ανώτερη τάξη με τη φυλετική σύνθεση του νεολιθικού πληθυσμού της Βορειοδυτικής Ευρώπης που μόλις περιγράφηκε. Ο Βίλκε πιστεύει επίσης ότι αυτοί που διέδωσαν τους πέτρινους τάφους από τη Δυτική Ευρώπη στην Ινδία είναι κυρίως εκπροσώποι της φυλής Κρο-Μανιόν ή τουλάχιστον κύματα λαών με παρόμοια φυλετική σύνθεση με τους νεολιθικούς Σκανδιναβούς. Αυτά τα κύματα λαών όμως, αποτελούνταν από ένα μείγμα των σκανδιναβικών και των Κρο-Μανιόν φυλών.[39] Με βάση τη γλώσσα τους, ο Βίλκε θα ήθελε να φανταστεί ότι αυτοί που διέδωσαν τους πέτρινους τάφους ήταν Ινδοευρωπαίοι. Ο Ρούντολφ Κίτελ (Rudolf Kittel, 1853 – 1929) , στην Ιστορία του Λαού του Ισραήλ (Τόμος Ι, 1923, σ. 39), θέλει επίσης να θεωρήσει τα πέτρινα τοιχώματα σαν έργα Ινδοευρωπαίων.

Στην πραγματικότητα, στην περιοχή των πέτρινων τάφων από τη Βόρεια Ευρώπη ως την Ινδία, μπορούν να βρεθούν τουλάχιστον ίχνη φυλών ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, αλλά σε ένα μεγάλο μέρος αυτής της περιοχής υπάρχει ακόμα και η ίδια η γλώσσα. Μπορούμε όμως να θεωρήσουμε τους ανθρώπους που διέδωσαν τα νεολιθικά λίθινα τοιχώματα στην Παλαιστίνη και τη Συρία σαν Ινδοευρωπαίους με βάση τη γλώσσα τους; Όπως και Γκέοργκ Βίλκε, έτσι και ο Γιοχάννες Μάινχολντ[40] ήθελε να το δεχτεί αυτό, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα την επίδραση των αντιλήψεων από την πρώιμη πνευματική ζωή των λαών των ινδοευρωπαϊκών στον πρώιμο πολιτισμό των Εβραίων που αργότερα μετανάστευσαν στην Παλαιστίνη. Μια τέτοια επιρροή μπορεί να προήλθε και από άλλα κύματα λαών, που αναφέρονται επίσης από τον Μάινχολντ, πλέον σίγουρα ινδοευρωπαϊκής καταγωγής, τα οποία έφτασαν στη Συρία και την Παλαιστίνη μετά την περίοδο του «Παλαιστινιακού Μεγαλιθικού Πολιτισμού». Ο Κάργκερ ήθελε να υποθέσει ότι αυτός ο μεγαλιθικός πολιτισμός προέρχεται από την ίδια την Παλαιστίνη. Άλλοι ερευνητές είχαν ήδη θελήσει να αναζητήσουν την προέλευση των λίθινων σκηνικών στην Ανατολή, αλλά χωρίς να μπορέσουν να πείσουν τη σημερινή προϊστορική έρευνα για αυτό. Ο Κάργκερ υποθέτει ότι οι «κατασκευαστές δολμέν» είναι ένας ιθαγενής παλαιστινιακός πληθυσμός «ημι-κατοικημένων ποιμενικών φυλών» και καταλήγει περαιτέρω στο συμπέρασμα ότι «πρέπει να θεωρούμε τους Σημίτες ως τους κύριους φορείς του παλαιστινιακού μεγαλιθικού πολιτισμού».[41] Από όσο μπορώ να δω, η υπόθεση του Κάργκερ δεν έχει τύχει ιδιαίτερης αποδοχής.[42] Οι πρώτες φυλές που μιλούσαν σημι-

39. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, «Φυλετική μελέτη του γερμανικού λαού», 13η έκδοση, 1928, και «Φυλετική μελέτη της Ευρώπης», 3η έκδοση, 1929

40. Γιοχάννες Μάινχολντ (Johannes Meinhold, 1861 – 1937), Ινδοευρωπαίοι στη Χαναάν, πραγματείες σημιτικών θρησκευτικών σπουδών και γλωσσολογίας, συμπληρώματα στο περιοδικό Επιστήμη της Παλαιάς Διαθήκης, τομ. 33, 1918

41. Πολ Κάργκερ (Paul Karge, 1881 – 1922), Ρεφαΐμ. Ο προϊστορικός πολιτισμός της Παλαιστίνης και της Φοινίκης, Η Συλλογή της Ιερουσαλήμ, τόμος Ι, 1917, σελ. 709

42. Ρούντολφ Κίτελ (Rudolf Kittel, 1853 – 1929), Ιστορία του Λαού του Ισραήλ (Τόμος Ι, 1923, σ. 33 – 39), και επιπλέον Προϊστορικό Ετήσιο ημερολόγιο, τομ. III, 1928, σελ. 331

τικά και έφτασαν στην Παλαιστίνη, κυρίως Αμορρίτες, διέσχισαν τις περιοχές των παλαιστινιακών πέτρινων οικισμών λίγο πριν από το 2.500 και ήδη βρήκαν εκεί έναν λίγο πολύ πυκνό πληθυσμό. Αλλά οι Αμορρίτες δεν μπορούν να θεωρηθούν οι κατασκευαστές των πέτρινων μνημείων, εκτός από το γεγονός ότι ήταν ένας φυλετικά μεικτός λαός, του οποίου η σημιτική γλώσσα από μόνη της λέει εξίσου λίγα για τη σωματική και ψυχική τους σύσταση, όσο λένε και άλλες γλώσσες άλλων λαών. Αν το κύμα λαών Αμορριτών-Χοριτών ήταν το πρώτο κύμα Σημιτισμού που κατέκλυσε την Παλαιστίνη, και τα παλαιστινιακά πέτρινα μνημεία χρονολογούνται από την προ-Αμοριτική εποχή, τότε η απόδοση αυτών των πέτρινων μνημείων από τον Κάργκερ στον Σημιτισμό δεν μπορεί να υποστηριχθεί.

Το ότι οι κατασκευαστές αυτών των πέτρινων μνημείων ήταν Ινδοευρωπαίοι, όπως υποθέτουν οι Βίλκε, Μάινχολντ και Κίτελ, μπορούσε να επιβεβαιωθεί μόνο – δεδομένου ότι ο όρος «Ινδοευρωπαίοι» είναι μια πρόταση σχετικά με τη γλωσσική καταγωγή του εν λόγω πληθυσμού – εάν η έρευνα για τα τοπωνύμια μπορούσε να αποδείξει ότι το παλαιότερο στρώμα των παλαιστινιακών τοπωνυμίων ήταν ινδοευρωπαϊκό. Τα παλαιστινιακά πέτρινα μνημεία χρονολογούνται περίπου ή πριν από το 3.000 π.Χ. μέχρι περίπου το 2.000 π.Χ. Οι φυλές όμως, που διέδωσαν τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες δύσκολα μπορούν να βρεθούν στην Μέση Ανατολή πριν από το 2.500 π.Χ. και στην Παλαιστίνη λίγο πριν από το 2.000 π.Χ. Μόνο από το δεύτερο μισό της 3ης χιλιετίας έχουν λάβει χώρα σημαντικές μεταναστεύσεις λαών, οι οποίες εξάπλωσαν από την Κεντρική στη Βορειοδυτική Ευρώπη τόσο τη γενετική σύνθεση της νορδικής φυλής όσο και τις μεμονωμένες ινδοευρωπαϊκές γλώσσες μέχρι την Εσω-Ασία και την Μέση Ανατολή, μεταναστεύσεις λαών τις οποίες έχω περιγράψει στο «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης». Οι φυλές κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής διείσδυσαν στη νότια Σκανδιναβία ήδη από τη Νεολιθική περίοδο και διέδωσαν εκεί την ινδοευρωπαϊκή τους γλώσσα· κατά την ίδια περίοδο, φυλές κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής φαίνεται να διείσδυσαν και στους πληθυσμούς από τη βορειοδυτική Γερμανία έως τη Γαλλία, πληθυσμοί που φαίνεται να είχαν ισχυρή επιρροή Κρο-Μανιόν. Όμως, είναι πολύ αμφίβολο αν ήταν αρκετά μεγάλες σε αριθμό και ισχύ ώστε να μεταδώσουν την ινδοευρωπαϊκή τους γλώσσα σε αυτή τη βορειοδυτική και δυτικοευρωπαϊκή περιοχή ήδη από τη νεολιθική περίοδο. Η δυτική Ευρώπη φαίνεται να προσέλκυσε την ινδοευρωπαϊκή γλωσσική ομάδα μόνο μέσω του κελτικού πολιτισμού από την Εποχή του Χαλκού και μετά. Όμως, εάν τα νεολιθικά κύματα των λαών που διέδωσαν το έθιμο των πέτρινων μνημείων στην Παλαιστίνη και πέρα από αυτήν, όπως εξηγεί ο Βίλκε (βλ. σελ. 42), προέρχονταν από τα βορειοδυτικά προς τη δυτική Ευρώπη, τότε από φυλετικής άποψης θα σήμαιναν την εξάπλωση ενός μείγματος δυτικών (μεσογειακών), Κρο-Μανιόν και νορδικών φυλών, και γλωσσολογικά πιθανώς την εξάπλωση μη ινδοευρωπαϊκών γλωσσών.

Μπορεί αυτά τα μεμονωμένα κύματα κατασκευαστών δολμέν να προωθήθηκαν προς τα ανατολικά από ενισχύσεις από τη Δυτική Ευρώ-

πη, ή μπορεί ομάδες ναυτικών δυτικοευρωπαϊκής προέλευσης να προωθήθηκαν κατά μήκος των ακτών της Μεσογείου, σε κάθε περίπτωση όμως δεν θα είχαν φτάσει στην Παλαιστίνη χωρίς να έχουν απορροφήσει επιρροές από τις φυλές της νεολιθικής μεσογειακής περιοχής. Παρ' όλα αυτά, εφόσον η αυτόχθονη προέλευση του παλαιστινιακού μεγαλιθικού πολιτισμού δεν μπορεί να αποδειχθεί, μπορεί να υποτεθεί ότι υπάρχει κάποια επιρροή της φυλής Κρο-Μανιόν και της νορδικής φυλής στην Παλαιά Παλαιστίνη.[43] Ίχνη και των δύο φυλών μπορούν να εντοπιστούν από τα Κανάρια Νησιά και τη Βορειοδυτική Αφρική[44] μέσω των ξανθών Λίβυων της αρχαίας Αιγύπτου έως την Αβησσυνία.[45] Στα δολμέν του Αλγερίου βρέθηκαν οστά που δείχνουν μέσο ύψος 1,74 μέτρα και μέσο δείκτη μήκους-πλάτους του κρανίου 75, δείχνοντας έτσι ένα μέσο μακρύ κεφάλι.[46] Οι Μπερτολόν και Σαντρ εξηγούν ότι στην προϊστορία της Βόρειας Αφρικής, ψηλού αναστήματος, δολιχοκέφαλοι μετανάστες εμφανίζονταν δίπλα στα δολμέν.[47] Ανάμεσα στους Αιγύπτιους της εποχής μας, τους οποίους απεικονίζει ο Γκουστάβ Φριτς (Gustav Fritsch, 1838 – 1927) στο έργο του «Αιγυπτιακοί Τύποι της Σύγχρονης Εποχής» (1904), υπάρχουν μερικοί στους οποίους θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι έχουν επηρεαστεί από τη φυλή Κρο-Μανιόν.

Η νορδική φυλή φαίνεται να υπήρχε ήδη από το 6.000 π.Χ. με μεμονωμένες ομάδες να φτάνουν στην Άνω Αίγυπτο αφενός και στη Χερσόνησο του Σινά αφετέρου. Οι παλαιότεροι άποικοι της Αιγύπτου, οι οποίοι περιγράφηκαν ως η «φυλή Νακάντα» από μια τοποθεσία όπου βρέθηκαν, ήταν ψηλού αναστήματος, μεσαίας έως μεγάλης κεφαλής, με στενά πρόσωπα και στενές μύτες και, σύμφωνα με υπολείμματα μαλλιών που βρέθηκαν, προφανώς είχαν ξανθά μαλλιά. Δικαίως ανήκουν στη νορδική φυλή.[48] Αυτές τις ομάδες της νορδικής φυλής δεν θα πρέπει να τις αποκαλούμε «Ινδοευρωπαίους», επειδή κατά την περίοδο της νεολιθικής περιόδου στην οποία εμφανίζονται (γύρω στο 6.000 π.Χ.), μπορεί κανείς μόνο να υποθέσει ότι λάμβαναν χώρα οι απαρχές της ανάπτυξης ενός ινδοευρωπαϊκού γλωσσικού κλάδου. Η

43. Σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά και τις ψυχικές ιδιότητες της «Φαλικής (Δαλικής) φυλής», της συνέχειας της παλαιολιθικής φυλής Κρο-Μανιόν, βλ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1929· Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδοση, 1929. Κύρια χαρακτηριστικά της Φαλικής (Δαλικής) φυλής: πολύ ψηλού αναστήματος, μακρύ έως μεσαίο κεφάλι, πλατύ (χαμηλό) πρόσωπο, με έντονο πηγούνι και φαρδιά κάτω γνάθο, μύτη μεσαίου πλάτους (για τα ευρωπαϊκά πρότυπα), ανοιχτόχρωμο τρίχωμα, ανοιχτόχρωμα (μπλε ή γκρι) μάτια τοποθετημένα σε χαμηλές κόγχες, ανοιχτόχρωμο δέρμα.

44. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ., 1929, σελ. 141/142.

45. Δείτε, Ρενέ Βερνό (René Verneau, 1852 – 1938), Ανθρωπολογία και Εθνογραφία της Αβησσυνίας, από τον Ζαν Ντισέν-Φουρνέ (Jean Duchesne-Fournet, 1875 – 1904), Αποστολή στην Αιθιοπία, τόμος II, 1901 – 1903.

46. Γκέοργκ Μέλις (Georg Mehlis, 1878 – 1942), Το Βερβερικό Ζήτημα, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. VIII, 1909.

47. Λουσιέν Μπερτολόν (Lucien Bertholon, 1854 – 1914) και Ερνέστ Σαντρ (Ernest Chantre, 1843 – 1924), Ανθρωπολογικές έρευνες στην Ανατολική Βερβερία, 1913. Δείτε επίσης Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις (Archibald Henry Sayce, 1845 – 1933), Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 170 και 171/172.

48. Όττο Καρλ Ρέχε, Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, τομ. VIII, 1926/27, σελ. 421 υπό «φυλή Νακάντα».

«φυλή Νακάντα» όμως πιθανότατα ανήκει σε μία από τις μεταναστεύσεις που έφτασαν στην Αίγυπτο και τις γειτονικές της χώρες από τη Δυτική Ευρώπη μέσω της Βόρειας Αφρικής.

Ακόμα και ο Μπάξτον αναφέρει μια νορδική επιρροή στον πρώιμο αιγυπτιακό πολιτισμό: «Ανάμεσα στα αρχαία κρανία από την περιοχή γύρω από τη Θήβα στη συλλογή του Τμήματος Ανθρώπινης Ανατομίας στην Οξφόρδη, υπάρχουν μορφές που αναμφίβολα πρέπει να συγκαταλέγονται σε εκείνες της σκανδιναβικής φυλής».[49]

γ) Η νορδική φυλή στην Παλαιστίνη πριν από τη μετανάστευση των Εβραίων

Έχει αναφερθεί παραπάνω ότι φυλές που μιλούσαν ινδοευρωπαϊκές γλώσσες προέρχονταν από τη Μέση Ανατολή το 2.500 π.Χ., από το 2.000 π.Χ. είχαν φτάσει στην Παλαιστίνη, αλλά στη συνέχεια αρκετά ισχυρά κύματα λαών διέδωσαν τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες μακριά στην Ασία. Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες όμως προήλθαν από μια ομάδα ανθρώπων στη νεολιθική Κεντρική Ευρώπη, οι οποίοι ανήκαν κυρίως στη νορδική φυλή. Οι φυλές που διέδωσαν τις επιμέρους ινδοευρωπαϊκές γλώσσες πρέπει να θεωρηθούν ως κατά κύριο λόγο νορδικές.[50] Στις τελευταίες τους έδρες, όπου τελικά σχηματίστηκαν οι μεμονωμένοι λαοί της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, σχημάτισαν κυρίως νορδικές άρχουσες τάξεις έναντι των μη νορδικών κατώτερων τάξεων, μετέδωσαν τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες και τις παραδοσιακές τους απόψεις στο σύνολο των έτσι στρωματοποιημένων και τελικά μικτών λαών, και σε πολλούς από αυτούς τους λαούς τελικά εξαφανίστηκαν μέσω αντιεπιλογής σε τέτοιο βαθμό που σήμερα η νορδική επιρροή είναι σχεδόν αγνώριστη, ενώ η ινδοευρωπαϊκή γλώσσα – λίγο πολύ μετασχηματισμένη από το γλωσσικό πνεύμα των μη νορδικών γλωσσικών κληρονόμων – συνεχίζει να ομιλείται. Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες αποτελούν την ποικιλοτρόπως τροποποιημένη γλωσσική έκφραση της νορδικής φυλετικής ψυχής, όπως ακριβώς οι καυκάσιες (Αλαροδιανές) γλώσσες αποτελούν την μεσανατολική φυλετική ψυχή (βλ. σελ. 38).

Οι φυλές της νορδικής φυλετικής καταγωγής, όμως, έχουν προχωρήσει πέρα από το σημερινό και ιστορικό χώρο των ινδογερμανικών γλωσσών και στη συνέχεια σαν οι μικρές ανώτερες τάξεις ενός φυλετικά στρωματοποιημένου λαού, υιοθέτησαν τη γλώσσα των κατώτερων τάξεων που κυριαρχούσαν, έτσι ώστε τα χαρακτηριστικά της νορδικής

49. Λέοναρντ Χάλφορντ Ντάντλεϋ Μπάξτον (Leonard Halford Dudley Buxton, 1889 – 1939), Οι Λαοί της Ασίας, 1925, σελ. 50

50. Σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά και τις ψυχικές ιδιότητες της νορδικής φυλής, δείτε Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ., 1929· Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ., 1929. Κύρια χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής: ψηλού αναστήματος, δολιχοκέφαλοι με το ινιακό τμήμα να εκτείνεται πάνω από τον λαιμό, στενό πρόσωποι, με έντονο πηγούνι. Στενή μύτη με ψηλή ρινική γέφυρα, απαλά, ίσια ή κυματιστά ανοιχτόχρωμα (χρυσαφένια-ξανθά) μαλλιά, υποχωρούντα ανοιχτόχρωμα (μπλε ή γκρι) μάτια, ροζ-λευκό χρώμα δέρματος.

φυλής να μπορούν να αποδειχθούν στην ιστορία των λαών που δεν μιλούν ινδοευρωπαϊκές γλώσσες ή να εξακολουθούν να διακρίνονται και σήμερα σε αυτούς τους λαούς. Σε αρκετές περιπτώσεις, το πνεύμα της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας έχει επηρεάσει μόνο μια μη ινδοευρωπαϊκή γλώσσα. Σε κάθε περίπτωση, όμως, όταν ένας λαός που σήμερα δεν είναι νορδικός ή που ιστορικά φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο μη νορδικός, εμφανίζεται με μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα ή μια γλώσσα που έχει τροποποιηθεί από το ινδοευρωπαϊκό γλωσσικό πνεύμα, μπορεί κανείς – όπως είχε σκοπό να αποδείξει το βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης» (3η έκδοση 1929) – να αναρωτηθεί για την κυρίως νορδική άρχουσα τάξη που κάποτε ανέλαβε την ηγεσία αυτού του λαού. Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες ή ίχνη ινδοευρωπαϊκού γλωσσικού πνεύματος είναι σημάδια μιας άρχουσας τάξης κατά κύριο λόγο νορδικής φυλής.

Θα μπορούσε, όμως, να είναι επίσης πιθανό ότι μεμονωμένες φυλές της νορδικής φυλής ή της ομάδας ανθρώπων που – μέσω μιας συγκεκριμένης επιλογής στην Κεντρική Ευρώπη – έγιναν η νορδική φυλή να είχαν ήδη μεταναστεύσει από την Κεντρική Ευρώπη προτού η νορδική φυλή αναπτύξει το ινδοευρωπαϊκό γλωσσικό ριζικό στοιχείο στην παλαιότερη γνωστή μορφή του. Ίσως μια τέτοια προ-ινδοευρωπαϊκή φυλή της νορδικής φυλής, με βάση τη γλώσσα της, να άσκησε επιρροή στο φυλετικό μείγμα του σουμεριακού λαού. Οι Σουμέριοι είχαν ήδη εγκατασταθεί σε μια περιοχή στα νότια αυτού που αργότερα θα γινόταν η Βαβυλωνία για μεγάλο χρονικό διάστημα, στην οποία προφανώς είχαν μεταναστεύσει από την ορεινή περιοχή στα ανατολικά όταν εξαπλώθηκαν σε όλη τη Μεσοποταμία μεταξύ 4.000 και 3.500 π.Χ. Ίσως μερικοί από τους Σουμέριους να ήταν προ-ινδικής καταγωγής.

Σύμφωνα με τον Όττο Καρλ Ρέχε, τα έγχρωμα γλυπτά που απεικονίζουν Σουμέριους εμφανίζουν «εν μέρει φωτεινά χρώματα»,[51] γεγονός που υποδηλώνει μια κάποια νορδική επιρροή. Σύμφωνα με τα σωζόμενα γλυπτά, ο λαός των Σουμερίων ήταν, ως επί το πλείστον, σίγουρα μη νορδικός: κοντού έως μεσαίου ύψους, γεροδεμένοι και δυναμικοί άνθρωποι με πιθανώς μεσαίου μήκους κεφάλια, άλλοτε στενότερα, άλλοτε πλατύτερα πρόσωπα, χαμηλό μέτωπο, μεγάλα, βαθιά μάτια και ένα ασαφές πηγούνι. Συχνά χαρακτηρίζονται από στενές και μυτερές, ίσιες ή ελαφρώς καμπυλωτές μύτες, καθώς και από βλέφαρα που εκτείνονται προς τα πάνω και προς τα έξω («στραβά μάτια»). Τα κρανία που βρέθηκαν εμφανίζουν δείκτη μήκους-πλάτους 70 – 75, γεγονός που υποδηλώνει ένα έντονο μακρύ κρανίο με στενό πρόσωπο και μύτη. Μεμονωμένα έργα τέχνης δείχνουν σαφώς μια επιρροή από τη μεσανατολική φυλή. Έχει αναφερθεί η πιθανότητα κάποιας νορδικής επιρροής· ωστόσο, δεν θα ήθελε κανείς να περιγράψει την κύρια μάζα του λαού σαν κατά κύριο λόγο μεσανατολική ή ακόμη – όπως έχει συμβεί – σαν κατά κύριο λόγο ενδο-ασιατική («Μογγολική»).[52]

Οι Σουμέριοι εξακολουθούν να αποτελούν μυστήριο σήμερα όσον αφορά τη φυλή και τη γλώσσα. Το παλαιότερο γλωσσικό στρώμα των Σουμερίων χρονολογείται πριν από το 5.000 π.Χ. Τα σουμεριακά εξαφανίστηκαν σαν ζωντανή γλώσσα κατά την εποχή του Χαμουραμπί, του Βαβυλώνιου ηγεμόνα Αμορραϊκής καταγωγής, δηλαδή γύρω στο 2.000 π.Χ., αλλά επέζησαν – συγκρίσιμα με τα εκκλησιαστικά λατινικά της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας – σαν ιερή γλώσσα στη βαβυλωνιακή λατρεία μέχρι την

51. Όττο Καρλ Ρέχε, Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, τομ. 13, 1929, σελ. 141 υπό «Σουμέριοι».

52. Ο Βίκτορ Κρίστιαν (Viktor Christian, 1885 – 1963), (Έρευνες για την Παλαιοεθνολογία της Ανατολής, Ανακοινώσεις της Ανθρωπολογικής Εταιρείας στη Βιέννη, τομ. 54, 1924, σελ. 33) βλέπει τους Σουμέριους σαν ένα φυλετικό μείγμα δυτικών («μεσογειακών»), «μαλαισιακών» και μεσανατολικών («αρμενοειδών») επιρροών.

Εικ. 40 α, β: Σουμέριος από την εποχή του 2.900 π.Χ.
Μεσανατολική φυλή

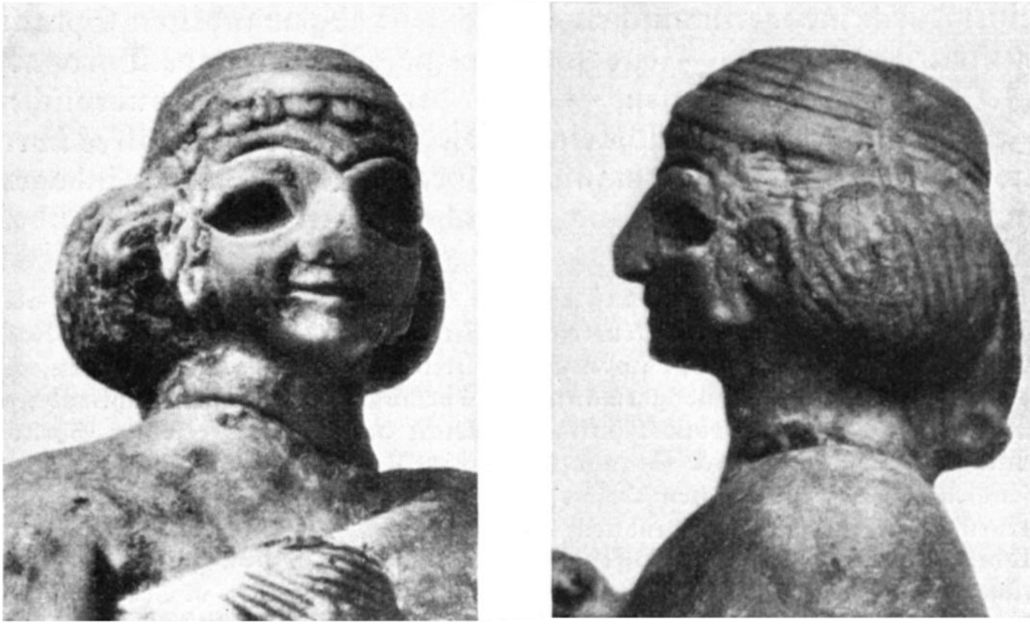

Εικ. 41 α, β: Σουμέρια γυναίκα (ιέρεια) από την εποχή του 2.800 π.Χ.
[Από τον Χένρι Χολ (Henry Hall), Βαβυλωνιακή και Ασσυριακή Γλυπτική, 1928, κατά κύριο λόγο μεσανατολική με επιρροή μιας δολιχοκέφαλης φυλής]

ελληνιστική περίοδο. Ο Φριτς Χόμελ ήθελε να κατατάξει τα σουμεριακά στις τουρκικές γλώσσες της ενδο-ασίας, δηλαδή στον αλταϊκό κλάδο των Ουραλοαλταϊκών.[53] Οι αρχικές έδρες των Σουμερίων αναζητήθηκαν στην περιοχή του Ινδού της ινδικής υποηπείρου. Ο Χένρι Χολ υποθέτει επίσης ότι οι Σουμέριοι μετανάστευσαν από την Ινδία και είναι φυλετικά πιο κοντά στους Δραβιδικούς πληθυσμούς της Ινδίας.[54]

Οι Σουμέριοι εξακολουθούν να αποτελούν μυστήριο σήμερα όσον αφορά τη φυλή και τη γλώσσα. Το παλαιότερο γλωσσικό στρώμα των Σουμερίων χρονολογείται πριν από το 5.000 π.Χ. Τα σουμεριακά εξαφανίστηκαν σαν ζωντανή γλώσσα κατά την εποχή του Χαμουραμπί, του Βαβυλώνιου ηγεμόνα Αμορραϊκής καταγωγής, δηλαδή γύρω στο 2.000 π.Χ., αλλά επέζησαν – συγκρίσιμα με τα εκκλησιαστικά λατινικά της

Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας – σαν ιερή γλώσσα στη βαβυλωνιακή λατρεία μέχρι την ελληνιστική περίοδο. Ο Φριτς Χόμελ ήθελε να κατατάξει τα σουμεριακά στις τουρκικές γλώσσες της ενδο-ασίας, δηλαδή στον αλταϊκό κλάδο των Ουραλοαλταϊκών.[53] Οι

Εικ. 42 α, β: Ευγενής Σουμέριος από την εποχή του 2.500 π.Χ.
(Από το Τμήμα Μέσης Ανατολής του Μουσείου Kaiser Friedrich, Βερολίνο)
Κατά κύριο λόγο Δυτικός (Μεσογειακός);

αρχικές έδρες των Σουμερίων αναζητήθηκαν στην περιοχή του Ινδού της ινδικής υποηπείρου. Ο Χένρι Χολ υποθέτει επίσης ότι οι Σουμέριοι μετανάστευσαν από την Ινδία και είναι φυλετικά πιο κοντά στους Δραβιδικούς πληθυσμούς της Ινδίας.[54]

Οι Σουμέριοι έχουν αποκτήσει εξαιρετική σημασία στην ιστορία επειδή έθεσαν τα θεμέλια για τους μεταγενέστερους πολιτισμούς της Μεσοποταμίας και μεγάλων τμημάτων της Μέσης Ανατολής. Είναι πιθανό να αναμένονται και μικρές επιρροές της φυλής ή των φυλών που χαρακτήριζαν κυρίως τους Σουμέριους μεταξύ των σημιτικών λαών που εμφανίστηκαν αργότερα.

Η νορδική επιρροή στον λαό των Σουμερίων θα αποτελούσε σε κάθε περίπτωση το πρώτο ίχνος μετανάστευσης νορδικών λαών στην Μέση Ανατολή.[55]

Εικ. 43: Χετταίοι πολεμιστές. Αιγυπτιακή απεικόνιση του 13ου αιώνα π.Χ.
(Τμήμα Μέσης Ανατολής του Μουσείου Kaiser Friedrich του Βερολίνου)

53. Φριτς Χόμελ (Fritz Hommel, 1854 – 1936), Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, Πρώτο Μισό, 1926, σελ. 21.

54. Χένρι Χολ (Henry Hall, 1873 – 1930), Αρχαία Ιστορία της Μέσης Ανατολής, 1913, σελ. 174

55. Είναι πιθανό ένα απόσπασμα στο βαβυλωνιακό ποίημα Γκιλγκαμές βασικά μέρη του οποίου βασίζονται σε παλαιότερες σουμεριακές παραδόσεις, να έχει διατηρήσει τη μνήμη αυτών των πρώτων νορδικών μεταναστών: Αναφέρεται στον Ενγκιντού, τον άλλο ήρωα του ποιήματος εκτός από τον Γκιλγκαμές, ότι έχει μαλλιά σαν γυναίκας, «σαν σιτηρά» (σύμφωνα με το Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, Τόμος IV, 1926, σ. 337, στην ενότητα «Γκιλγκαμές και Ενγκιντού»). Μήπως αυτό αναφέρεται στα ξανθά μαλλιά της νορδικής φυλής, τα οποία μακραίνουν αρκετά; Οι Έλληνες συνέκριναν επίσης τα νορδικά ξανθά μαλλιά με τα ώριμα σιτηρά.

Γύρω στο έτος 2.000 π.Χ., η δύναμη των Χετταίων έγινε αισθητή στην Μέση Ανατολή, των οποίων η αυτοκρατορία εξαπλωνόταν δυτικά προς την ακτή σε μια περιοχή με κέντρο την πρωτεύουσα των Χετταίων, Χαττούσα (σημερινό Μπογάζ-Κόι ανατολικά της Άγκυρας στην καμπή του ποταμού Άλυς). Από τη Μικρά Ασία, οι Χετταίοι διείσδυσαν σταδιακά στις περιοχές της Μεσοποταμίας, όπου εγκαταστάθηκαν σημιτόφωνοι λαοί, και εισέβαλαν στη Βαβυλωνία γύρω στο 1870 π.Χ. Μετά περίπου το 1.300 π.Χ., η δύναμη των Χετταίων έφτασε μέχρι τη Συρία, αλλά την ίδια περίοδο κλονίστηκε επίσης βαθιά από εισβολείς κατακτητές, πιθανώς Φρυγικά-Μυσικά κύματα λαών που είχαν διαχωριστεί από τη θρακική ομάδα των λαών της ινδοϊνδοευρωπαϊκής γλώσσας και νορδικής φυλετικής καταγωγής στη νοτιοανατολική Ευρώπη. Το κέντρο ισχύος της Χετταϊκής Αυτοκρατορίας, η οποία διαλυόταν σε μικρά κράτη, βρισκόταν στη Συρία και στις βόρειες γειτονικές της περιοχές.[56] Τον 8ο αιώνα μ.Χ., η διάλυση της χετταϊκής εξουσίας τερματίστηκε. Για την Παλαιστίνη, η εγγύτητα των χεττιτικών φυλών έχει αποκτήσει σημαντική σημασία λόγω αυτού που φαίνεται να είναι μια σημαντική ανάμειξη των Εβραίων με τους Χετταίους.

Η χεττιτική γλώσσα, η οποία τεκμηριώνεται με στοιχεία από τον 15ο αιώνα π.Χ., είναι μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα που ανήκει στην ομάδα Κέντουμ (Kentum) της ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής οικογένειας, δηλαδή στην ίδια ομάδα με την ελληνική, τη λατινική, την κελτική και τη γερμανική, ενώ οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες που έχουν εξαπλωθεί στην Ανατολική Ευρώπη και την Ασία ανήκουν κυρίως στην ομάδα Σάτεμ

Εικ. 44: Χεττιτικός θεός της καταιγίδας (Από τον Έντουαρντ Μάιερ, Αυτοκρατορία και Πολιτισμός των Χετταίων)

Εικ. 45: Χετταίος πολεμιστής με πολεμικό τσεκούρι. (Τμήμα Μέσης Ανατολής του Μουσείου Kaiser Friedrich του Βερολίνου)

Γλυπτά από το Ζενσερλέ (Βόρεια Συρία) [Γκαζιάντεπ της σύγχρονης Τουρκίας] με χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής

56. Δείτε Β΄ Σαμουήλ 24:6

(Satem) της ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής οικογένειας, όπως η σλαβική, η αρμενική, η περσική και η ινδική.

Η χεττιτική γλώσσα παρουσιάζει ινδοευρωπαϊκή γλωσσική δομή με ένα κυρίως μη ινδοευρωπαϊκό λεξιλόγιο και έτσι επιτρέπει την εξαγωγή συμπερασμάτων σχετικά με τη φυλετική διαστρωμάτωση του λαού των Χετταίων: μια άρχουσα τάξη νορδικής φυλετικής καταγωγής (η οποία καθορίζει τη γλωσσική δομή) πάνω από μια κατώτερη τάξη κατά κύριο λόγο νορδικής φυλής (η οποία καθορίζει κυρίως το λεξιλόγιο).[57] Αυτό θα ταίριαζε με μια αιγυπτιακή απεικόνιση η οποία, σύμφωνα με τον **ντε Λαπούζ**, χαρακτηρίζει έναν Χετταίο βασιλιά του 14ου αιώνα π.Χ., που ηττήθηκε από τον Ραμσή, σαν έναν ξανθό άνδρα με μακρύ κεφάλι («δολιχό-ξανθό»).[58]

Ο χεττιτικός θεός της ανδρικής ηλικίας, ο Ινάρ ή Ιναράς, φαίνεται να αντιστοιχεί σε μια αντίληψη για τους θεούς που είναι χαρακτηριστική των λαών ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και νορδικής φυλετικής καταγωγής. Η ρίζα της λέξης που εμφανίζεται σε αυτό το θεϊκό όνομα περιγράφηκε από τον Μπέντριχ Χρόζνι σα συγγενής με την ελληνική λέξη «ἀνήρ». Το ινδικό θεϊκό όνομα Ίντρα πιθανότατα ανήκει επίσης στην ίδια ρίζα.[59]

Εικ. 46: Βραχογραφία του Ιμπρίζ, στη βόρεια πλαγιά του όρους Ταύρου. Ο θεός των καλλιεργειών στα αριστερά, βασιλιάς που προσκυνά στα δεξιά. Χεττιτική αναπαράσταση (Από τον Έντουαρντ Μάιερ, Αυτοκρατορία και Πολιτισμός των Χετταίων) Μεσανατολικά Κεφάλια

Οι εικονογραφικές αναπαραστάσεις των Χετταίων σε αιγυπτιακά μνημεία δείχνουν, σύμφωνα με τα γλωσσολογικά αποτελέσματα, δύο διαφορετικές τάξεις μεταξύ των Χετταίων. Τα παραδοσιακά χεττιτικά ονόματα, πιθανώς σχεδόν αποκλειστικά ονόματα εκπροσώπων της χετ-

57. Μάουρους Βίτζελ (Maurus Witzel, 1882 – 1968), Χεττιτικά Σφηνοειδή Έγγραφα, 1924.

58. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ (Georges Vacher de Lapouge, 1854 – 1936), Ο Άριος, Ο Κοινωνικός του Ρόλος, 1899, σελ. 259.

59. Μπέντριχ Χρόζνι (Bedřich Hrozný, 1879 – 1952), Χετταίοι και Ινδοί, Περιοδικό Ασσυριολογίας, τομ. 4, 1928, σελ. 184

τιτικής άρχουσας τάξης, εν μέρει είναι αναμφισβήτητα ινδοευρωπαϊκά. Η άρχουσα τάξη της κατά κύριο λόγο νορδικής φυλής, πρέπει να ήταν αρκετά αδύναμη ή μπορεί να έγινε αδύναμη την εποχή των ανθρώπινων αναπαραστάσεων στην χεττιτική τέχνη, επειδή οι Χετταίοι φαίνεται, σύμφωνα με τα γλυπτά, να είναι κατά κύριο λόγο λαός από την Μέση Ανατολή, και μάλιστα τα χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής έχουν απεικονιστεί ιδιαίτερα εύστοχα από την χεττιτική τέχνη. Ο Άρθουρ Έρνεστ Κάουλι (Arthur Ernest Cowley, 1861 – 1931), στο βιβλίο «Οι Χετταίοι» (σελ. 28 κ.ε.), περιγράφει τις χεττιτικές αναπαραστάσεις σε αιγυπτιακά μνημεία του 13ου αιώνα π.Χ. (Εικ. 43) και βρίσκει σε αυτά έναν «περίεργα μογγολικό τύπο». Οι εικόνες όμως δείχνουν «μογγολικά» χαρακτηριστικά μόνο στις κεκλιμένες σχισμές των βλεφάρων, οι οποίες εκτείνονται προς τα έξω και προς τα πάνω, διαφορετικά, παρουσιάζουν κυρίως χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής ή ενός μεσανατολικού-οριενταλικού-ενδοασιατικού φυλετικού μείγματος, συνολικά ένας τύπος που μπορεί να βρεθεί ακόμα και σήμερα περιστασιακά σε μεσανατολικούς-ενδοασιατικούς Τουρκμένους, Κιργίζιους ή Καλμούκους. Η έλλειψη γενειάδας δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως φυλετικό χαρακτηριστικό, αλλά ως έθιμο. Ο Κάουλι όμως ορθώς εγείρει το ερώτημα κατά πόσον μεμονωμένα χαρακτηριστικά των αιγυπτιακών χεττιτικών εικόνων δεν προορίζονταν σαν καρικατούρες. Εικόνες του 9ου αιώνα π.Χ. από τη Χαρκεμίς (στον Ευφράτη) παρουσιάζουν τους Χετταίους ως μεσανατολίτες-οριενταλο-ειδείς ή και σαν μεσανατολίτες-δυτικούς (=μεσογειακούς). Οι αυτοπρο-σωπογραφίες των Χετταίων αποκαλύπτουν έναν λαό κατά κύριο λόγο μεσανατολικό, «έναν προφανώς βραχυκέφαλο αρμενοειδή τύπο», όπως λέει ο Κάουλι (σελ. 32). Σύμφωνα με εικόνες Αιγυπτίων καλλιτεχνών στο Καρνάκ, οι Χετταίοι κάτοικοι του Ασκαλών εμφανίζονται σαν άνθρωποι της μεσανατολικής φυλής.[60] Γενικά, οι Χετταίοι εμφανίζονται «εύρωστοι και με χοντρά άκρα», όπως το θέτει ο Σέις (ό.π. σελ. 192).

Εικ. 47: Χεττιτική ή Βόρεια Συριακή Αιγυπτιακή απεικόνιση από το Λούξορ
[Σύμφωνα με τον Μάξας Σολοβέιτσικας (Maksas Soloveičikas)]

Καρικατούρα ή μεσανατολικά-νέγρικα χαρακτηριστικά;

Η επιρροή της χεττιτικής γλώσσας από το ινδοευρωπαϊκό γλωσσικό πνεύμα αποτελεί απόδειξη ότι φυλές της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας πρέπει να είχαν φτάσει στην Μέση Ανατολή πριν από το 2.000 π.Χ., ήδη στους τελευταίους αιώνες της 3ης χιλιετίας π.Χ. Μια άλλη απόδειξη γι' αυτό είναι η εμφάνιση μιας φυλής των Κασσού, που συνήθως ονομάζονται Κοσσαίοι ή Κασσίτες, οι οποίοι πρέπει να κατοικούσαν για μεγάλο χρονικό διάστημα στο δυτικό Ιράν, στη σημερινή περσική περιοχή του

60. Δείτε Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 191 και εικόνα στη σελίδα 184.

Λουριστάν, γύρω στο 2.000 π.Χ. Γύρω στο 1900 π.Χ., οι Κασσίτες εισέβαλαν στη Βαβυλωνία· από το 1746 έως το 1171 π.Χ., μια δυναστεία των Κασσιτών κυβέρνησε τη Βαβυλωνία, τα μέλη της οποίας τουλάχιστον στην αρχή της βασιλείας τους μπορούν να θεωρηθούν σαν κατά κύριο λόγο νορδικά. Από την κασσιτική γλώσσα, έχει διασωθεί μόνο ένα κασσιτικό-ασσυριακό λεξιλόγιο, σύμφωνα με το οποίο ο Σέφτελοβιτς μπόρεσε να αποδείξει ότι η κασσιτική γλώσσα ανήκει στην ινδοευρωπαϊκή γλωσσική οικογένεια.[61] Ο Χάρολντ Πικ υποψιάζεται ότι οι Κασσίτες μετανάστευσαν από τους αρχικούς τους οικισμούς στη νότια Ρωσία στη Μέση Ανατολή.[62]

Η εμφάνιση των Κασσιτών στο δυτικό Ιράν γύρω στο 2.000 π.Χ., πιθανώς η πρωιμότερη εμφάνιση μιας ινδοευρωπαϊκής γλωσσικής φυλής στη μέση της Μέσης Ανατολής, δείχνει ότι σε αυτήν την περίοδο η επιρροή του ινδοευρωπαϊκού γλωσσικού πνεύματος στα χεττιτικά δεν ήταν καθόλου εκπληκτική και μια επιρροή της νορδικής φυλής ήταν επίσης πολύ πιθανή στον χεττιτικό λαό.

δ) Οι Αμορίτες

Το δεύτερο από τα κύματα λαών, που θα εξεταστεί αργότερα, τα οποία διέδωσαν τις σημιτικές γλώσσες, ονομάζεται συνήθως «μετανάστευση Αμοριτών ή Χαναναίων». Συνεχίστηκε από το πρώτο μισό της 3ης χιλιετίας π.Χ. και τελείωσε γύρω στο 2500 π.Χ. με την κατάληψη της Βαβυλωνίας και της Χαναάν από τους Αμορίτες και συγγενείς φυλές που μιλούσαν σημιτικά. Το τελευταίο, πιο πρόσφατο κύμα αυτής της «μετανάστευσης» αντιπροσωπεύεται από τους Εβραίους, των οποίων η μετανάστευση στην Παλαιστίνη, όπως θα δούμε αργότερα, ξεκίνησε μόλις γύρω στο 1.200 π.Χ. είχε ολοκληρωθεί.

Η αρχική έδρα των Αμοριτών πιστεύεται ότι βρισκόταν σε μια ορεινή περιοχή γνωστή στη σφηνοειδή γραφή ως MAR-Tu, περίπου βορειοανατολικά της Βαβυλώνας. Από εκεί, από το αμούρρου, κατάγονταν οι Αμούρριοι, οι Αμορίτες.

Ο μεγάλος ηγεμόνας Χαμουραμπί (2067 – 2024 π.Χ.) είναι ιδιαίτερα γνωστός στην ιστορία της Βαβυλώνας. Ο νόμος του Χαμουραμπί, ο οποίος αποκαλύπτει ξεκάθαρα την επίδραση του πνεύματος των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, την επίδραση της νορδικής φυλετικής ψυχής, επηρέασε και τον παλαιότερο νόμο των Εβραίων. Ο Χαμουραμπί ήταν Αμορίτης.

Αφού η πολεμική δύναμη των Αμοριτών εξαπλώθηκε στη δυτική Συρία και την Παλαιστίνη την 3η χιλιετία π.Χ. και έγινε αισθητή στην Αιγυπτιακή Αυτοκρατορία, οι Αιγύπτιοι καλλιτέχνες δημιούργησαν εικονογραφικές αναπαραστάσεις Αμοριτών πολεμιστών, αναπαραστάσεις που επιτρέπουν την εξαγωγή συμπερασμάτων σχετικά με τη φυλετική σύνθεση του Αμορίτικου λαού ή τουλάχιστον της

61. Σέφτελοβιτς Ίζιντορ (Scheftelowitz Isidor, 1876 – 1934), Η γλώσσα των Κοσσαίων, Περιοδικό Συγκριτικής Γλωσσολογίας, τομ. 38, 1905, σελ. 260 κ.ε.

62. Χάρολντ Πικ (Harold Peake, 1867 – 1946), Φυλετικά Στοιχεία που Εμπλέκονται στην Πολιορκία της Τροίας, Περιοδικό του Ινστιτούτου Ανθρωπολογίας, τομ. 46, 1916, σελ. 172.

άρχουσας και πολεμικής τάξης των Αμοριτών. Ο **Άλμπερτ Τομπάιας Κλέι** (Albert Tobias Clay, 1866 – 1925), στο βιβλίο του Η αυτοκρατορία των Αμοριτών (1919, σελ. 58 κ.ε.), δίνει μια επισκόπηση των απεικονίσεων των Αμοριτών. Σύμφωνα με αυτό, οι Αμορίτες εμφανίζονται κατά μέσο όρο ως ψηλοί, με πλατύς ώμους, με ευρύχωρα, μακριά κεφάλια (δολιχοκεφαλικά ή μακρυκέφαλα), χαμηλά και υποχωρούντα μέτωπα και αετοειδής μύτη. Τα φρύδια προεξέχουν έντονα πάνω από τα μπλε ή σκούρα μάτια, τα ζυγωματικά εμφανίζονται προεξέχοντα πάνω από τα

Εικ. 48: Αιχμάλωτοι Αμορρίτες. Αιγυπτιακή απεικόνιση
Κυρίως νορδικοί

κοίλα μάγουλα. Το κάτω μισό του προσώπου φαίνεται γωνιώδες και κάπως βαρύ, γενικά κρυμμένο κάτω από μια πυκνή, σγουρή γενειάδα και το πηγούνι που στενεύει σε μια μυτερή γραμμή. Τα χείλη φαίνονται σχετικά λεπτά και το μουστάκι είναι συνήθως ξυρισμένο.

Οι εικόνες από το Αμπού Σίμπελ απεικονίζουν τους Αμορίτες με κιτρινωπό δέρμα, το οποίο οι Αιγύπτιοι, που χαρακτήριζαν τους εαυτούς τους με κοκκινωπό-καφέ δέρμα, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν για να δείξουν ότι ήταν λαός με ανοιχτόχρωμο δέρμα. Τα μάτια είναι μπλε, τα φρύδια και τα γένια είναι κοκκινωπά. Στο Μεντινέτ Χαμπού – πάντα σύμφωνα με τον **Κλέι** – το χρώμα του δέρματος των Αμοριτών απεικονίζεται σαν «μάλλον ροζ παρά χρώμα σάρκας». Ο **Φλάιντερς Πίτρι** (Flinders Petrie, 1853 – 1942) βρήκε εικόνες ανοιχτόχρωμων Αμοριτών με ανοιχτόχρωμα κοκκινωπά-καφέ μάτια σε έναν αιγυπτιακό τάφο του 18ου Οίκου εξουσίας, δηλαδή από την περίοδο μεταξύ 1580 και 1350. Εικόνες στο Καρνάκ έδειχναν εν μέρει κιτρινωπό και εν μέρει κόκκινο δέρμα. Η Παλαιά Διαθήκη (Λευιτικό 13:33· Ιησούς του Ναυή 11:22) αναφέρει το ψηλό ανάστημα των Αμοριτών. Ο **Σέις** βρίσκει «νοημοσύνη και δύναμη» που εκφράζονται στα χαρακτηριστικά του προσώπου των Αμοριτών.[63]

63. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 167

Ο **Φλάιντερς Πίτρι**, ένας από τους πιο έμπειρους ειδικούς στην ιστορία της αρχαίας Αιγύπτου και της αρχαίας Παλαιστίνης, μιλάει για τους «ξανθούς Αμορίτες»,[64] και ο **Φριτς Χόμελ** αναφέρει ότι οι αιγυπτιακές απεικονίσεις χαρακτήριζαν τους Ουράνιο-Σύριους Αμορίτες σαν «λαμπερούς και γαλανομάτες».[65] «Τα στολίδια στον τάφο του [Αιγύπτιου πρίγκιπα] Ρέκμα-Ρα [στις Θήβες] μας δείχνουν μια πομπή «Ρουτεννού», δηλαδή Σύριων, για τους οποίους ο Χάμι έχει γράψει ένα δοκίμιο. Αυτοί οι Ρουτεννού είναι ξανθοί και κοκκινομάλληδες. Έτσι, ο **ντε Λαπούζ** αναφέρει για τις απεικονίσεις των Αμοριτών του 14ου αιώνα π.Χ.[66]: «Είναι σαφές ότι οι Αμορίτες ανήκαν στο ξανθό γένος», γράφει ο **Σέις** · Θα έλεγε κανείς περιοριστικά ότι η ανώτερη τάξη των Αμοριτών ανήκε στην «ξανθιά φυλή».

Σχετίζεται μήπως με αυτή την υπερδιαστρωμάτωση των μελαχρινών, κατά κύριο λόγο μεσανατολικών πληθυσμών, με μια ανοιχτόχρωμη άρχουσα τάξη της νορδικής φυλής, το γεγονός ότι οι Βαβυλώνιοι ηγεμόνες αυτοαποκαλούνταν «Άρχοντες των Μαυροκέφαλων»; Ο **ντε Λαπούζ** (ό.π. σελ. 259) αναφέρει αυτή τη χρήση, την οποία αποδεικνύει επίσης (σελ. 52) για τον Ναβουχοδονόσορα (Nabu-kuduri-ussur) και για τον Πέρση βασιλιά Κύρο (Kurash).

Μια νορδική επιρροή στον λαό των Αμοριτών ή τουλάχιστον στις αμοριτικές φυλές της Συρίας και της Παλαιστίνης είναι βέβαιη. Αλλά μπορούμε να φανταστούμε μόνο την άρχουσα τάξη των Αμοριτών ή ένα τμήμα των Αμοριτών σαν Βορειοασιατικούς. Αν αυτή η νορδική άρχουσα τάξη ήταν αναλογικά πιο πολυάριθμη, αν δεν είχε μεταδώσει μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα στο σύνολο του λαού, τότε θα είχε προκαλέσει τουλάχιστον μια ορισμένη διείσδυση της Αμοριτικής με ινδοευρωπαϊκές ξένες λέξεις. Ωστόσο, μόνο στον πολιτισμό των Αμοριτών μπορεί κανείς να αναγνωρίσει μη σημιτικά χαρακτηριστικά που αφορούν ειδικά την ομάδα των λαών που μιλούν ινδοευρωπαϊκά. Η κύρια μάζα, ειδικά ολόκληρη η κατώτερη τάξη των Αμοριτικών φυλών, πρέπει να την φανταστούμε σαν ένα μείγμα των οριενταλοειδώνν και των μεσανατολικών φυλών. Ο πυρήνας του φυλετικού μείγματος των Αμοριτών ήταν πιθανώς η οριενταλοειδής φυλή (η οποία θα περιγραφεί στην επόμενη ενότητα), από την οποία προέκυψαν αρχικά όλοι οι σημιτόφωνοι λαοί.

Πότε και πού απέκτησαν οι Αμορίτες τη νορδική τους επιρροή; – Αυτό το ερώτημα δεν μπορεί να απαντηθεί σήμερα. Ο Χάρολντ Πικ έχει τους Αμορίτες, ή μάλλον τους προγόνους της μεταγενέστερης άρχουσας τάξης των Αμοριτών, να μετακινούνται από τις περιοχές του κάτω Δούναβη.[67]

---

64. Φλάιντερς Πίτρι (Flinders Petrie, 1853 – 1942), Αίγυπτος και Ισραήλ, 1911, σελ. 15. Για «ξανθούς Αμορίτες» μιλάει και ο Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 92.

65. Φριτς Χόμελ, Χετταίοι και Σκύθες, φύλλο αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας και Προϊστορίας, 1898, σελ. 39.

66. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ, Ο Άριος, Ο Κοινωνικός του Ρόλος, 1899, σελ. 259.

67. Χάρολντ Πικ (Harold Peake, 1867 – 1946), Φυλετικά Στοιχεία που Εμπλέκονται στην Πολιορκία της Τροίας, Περιοδικό του Ινστιτούτου Ανθρωπολογίας, τομ. 46, σελ. 172.

Ακριβώς η πολεμική τάξη των Συριακών-Παλαιστινιακών Αμοριτικών φυλών, δηλαδή η τάξη με ισχυρότερη νορδική επίδραση, ήταν που συνέβαλε αργότερα στη σύνθεση του εβραϊκού λαού. Οι Χαναναίοι της Παλαιάς Διαθήκης κατάγονταν εν μέρει από αμοριτικές φυλές· στις περισσότερες περιπτώσεις, ακόμη και το όνομα «Αμορίτης» στην Παλαιά Διαθήκη σημαίνει το ίδιο με το «Χαναναίος», αν και υπάρχουν ενδείξεις ότι ο όρος «Χαναναίοι» αναφερόταν αρχικά σε διάφορες παράκτιες φυλές, και ο όρος «Αμορίτες» σε πιο ορεινές και μεσαίου υψομέτρου φυλές. Ο **Σέις** (ό.π. σελ. 176 και 179) θέλει να θεωρήσει και τους Ευαίους και τους Ιεβουσαίους, οι οποίοι συνέβαλαν στην ανάπτυξη του πληθυσμού του εβραϊκού κράτους, σαν τμήματα των Αμοριτών.

Η «μετανάστευση των Αμοριτών ή των Χαναναίων» πιθανότατα περιελάμβανε και τους Χουρρίτες, μια φυλή που τελικά κατέλαβε μια περιοχή νότια της Παλαιστίνης, η οποία κατοικούνταν από Εβραίους. Οι Χουρρίτες είναι οι χάρου (charu) των αρχαίων αιγυπτιακών εγγράφων· στα Εβραϊκά οι Χουρρίτες εμφανίζονται ως χορίμ, δηλαδή ευγενείς. Έχει υποτεθεί ότι το όνομα της φυλής μπορεί να εξηγηθεί από την ινδοπερσική λέξη «Άριος» (arya), που σήμαινε επίσης «οι ευγενείς». Από αυτό έχει συναχθεί περαιτέρω το συμπέρασμα ότι οι Χουρρίτες προέρχονταν από τον κύκλο των λαών που μιλούσαν ινδοευρωπαϊκές γλώσσες και ήταν κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής.[68] Η κατάταξη των Χουρριτών μεταξύ των σημιτόφωνων λαών από ένα απόσπασμα στη Γένεση 36:20 μπορεί να σημαίνει μόνο μια λίγο-πολύ σημαντική δήλωση σχετικά με τη γλωσσική καταγωγή των Χουρριτών, όχι μια δήλωση σχετικά με τα φυλετικά τους χαρακτηριστικά. Ο Βίνκλερ συγκρίνει το όνομα των Χουρριτών με αυτό των Χάρι στις επιγραφές στο Μπογάζκιοϊ και συμπεραίνει από αυτό μια βορειοευρωπαϊκή προέλευση των Χοριτών.[69] Σε αυτήν την περίπτωση, θα έπρεπε να πρόκειται για μια φυλή νορδικής φυλετικής καταγωγής πολύ κοντά στους Ινδούς, επειδή ο Χιούσινγκ μπόρεσε να αποδείξει ότι οι Ινδοί, ή ένα μέρος των Ινδών, όταν ζούσαν ακόμα σε αυτό που είναι τώρα αρμενικό έδαφος, αυτοαποκαλούνταν χάρι, δηλαδή ξανθοί.[70]

ε) Οι Μιτάννι

Και η αυτοκρατορία των Μιτάννι, η οποία δημιουργήθηκε γύρω στο 1.600 π.Χ. στη Μεσοποταμία και επεκτάθηκε από εκεί, κυβερνιόταν επίσης από μια άρχουσα τάξη κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής. Γύρω στο 1500 η αυτοκρατορία των Μιτάννι έφτασε μέχρι τη Συρία και

68. Δείτε, Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ (Immanuel Benzinger, 1865 – 1935), Εβραϊκή Αρχαιολογία, 3η έκδ., 1927, σελ. 45

69. Χιούγκο Βίνκλερ (Hugo Winckler, 1863 – 1913), Προκαταρκτικές αναφορές για τις ανασκαφές στο Μπογάζκιοϊ το καλοκαίρι του 1907. Ανακοινώσεις της Γερμανικής Ανατολικής Εταιρείας αρ. 35, 1907

70. Γκιόργκ Χιούσινγκ (Georg Hüsing, 1869 – 1930), Οι Ινδοί του Μπογάζκιοϊ, πρώτη αναμνηστική έκδοση του Ζαν Μπουντουάν ντε Κορτονέ (Jan Baudouin de Courtenay, 1845 – 1929), Κρακοβία 1921· δείτε επίσης την ενότητα «Φυλετική Μελέτη των Ινδικών και Περσικών Λαών» στο βιβλίο του Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ., 1929.

περίπου 1400 οικογένειες με ινδοευρωπαϊκά ονόματα κυβέρνησαν τη Συρία. Περίπου την ίδια εποχή, μακριά νορδικά κρανία μπορούν να βρεθούν σε αυτή την άρχουσα τάξη της Συρίας.[71] Ο ίδιος ο λαός των Μιτάννι πρέπει να θεωρηθεί ότι προέρχεται κυρίως από την Μέση Ανατολή. Η γλώσσα των Μιτάννι, η οποία, όπως και η Ελαμική, ανήκει στην καυκάσια (αλαροδική) γλωσσική ομάδα, υποδηλώνει επίσης συνδέσεις με τη μεσανατολική φυλή.[72]

Η περίφημη ανακάλυψη στην Τελ ελ-Αμάρνα στην Αίγυπτο παρείχε πληροφορίες για την άρχουσα τάξη των Μιτάννι της Συρίας και της Παλαιστίνης: εκεί βρέθηκε η αλληλογραφία των Αιγυπτίων βασιλέων Αμενχοτέπ Γ΄ και Αμενχοτέπ Δ΄ του 15ου αιώνα π.Χ., η οποία περιείχε εξαιρετικά πολύτιμες πληροφορίες για τις κρατικές σχέσεις μεταξύ της Μέσης Ανατολής και της Αιγύπτου. Σε αυτές τις επιστολές της Τελ ελ-Αμάρνα, γύρω στο 1.400 π.Χ., βρίσκουμε μια σειρά από ονόματα Συροπαλαιστινίων πριγκίπων πόλεων, που είναι αναμφισβήτητα ινδοευρωπαϊκά, δηλαδή από ένα στάδιο και μια μορφή της ινδοευρωπαϊκής που, αφενός, ήταν ακόμα κοντά στην ινδοευρωπαϊκή βασική γλώσσα και, αφετέρου, ήταν πολύ στενά συνδεδεμένη με την παλαιά ινδική. Για παράδειγμα, ένας βασιλιάς μιας πόλης των Κελτών κοντά στην Ιερουσαλήμ ονομαζόταν Šuwardata (Šuardatu), το οποίο αντιστοιχεί στην αρχαία ινδική λέξη s(u)wardatta, που σημαίνει «προικισμένος από τον θεό του ήλιου». Το όνομα αυτής της Συροπαλαιστινιακής πολεμικής αριστοκρατίας ήταν marjanni, το οποίο πιθανώς προέρχεται από την αρχαία ινδική λέξη marya «πολεμιστής, ήρωας». Αν και η άρχουσα τάξη των Μιτάννι – άρα η πιο στενά συνδεδεμένη με τους πρώτους, κατά κύριο λόγο νορδικούς Ινδούς – πιθανότατα είχε ήδη υιοθετήσει την καυκάσια (αλαροδική) γλώσσα της κατώτερης τάξης των Μιτάννι, είχε διατηρήσει τα παραδοσιακά ινδοευρωπαϊκά ονόματα. Πράγματι, οι Μιτάννι εξακολουθούσαν να κατονομάζουν θεούς ινδοευρωπαϊκής προέλευσης σαν μάρτυρες όρκου: για παράδειγμα, τον Ίντρα, τον Βαρούνα και τον Μίθρα, οι δύο πρώτοι γνωστοί από την Ινδία και ο τρίτος από την αρχαία Περσία. Ένα όνομα των Μιτάννι πιθανότατα είναι και αυτό του Χετταίου Ουρία, του στρατιωτικού ηγέτη στην υπηρεσία του Δαβίδ, ο οποίος έζησε γύρω στο έτος 1000.[73]

Βασισμένος σε εικονογραφικές αναπαραστάσεις από τον τάφο του Αιγύπτιου βασιλιά Χορεμχέμπ (μερικές φορές αναφέρεται ως Χορεμχάμπ ή Χαρεμχάμπ), ο **Έντουαρντ Μάιερ** έκανε την ακόλουθη δήλωση σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά των πολεμιστών Μιτάννι γύρω στο 1300 π.Χ.: «Ανάμεσα στους αιχμαλώτους από τη Συρία, παράλληλα με

---

71. Δείτε, Εγκυκλοπαίδεια της Ασσυριολογίας, τόμος I, 1928, υπό τον τίτλο «Λαοί της Αρχαίας Μικράς Ασίας».

72. Δείτε, Φέρντιναντ Μπορκ (Ferdinand Bork, 1871 – 1962), Η γλώσσα των Μιτάννι, Ενημερώσεις της Εταιρείας της Μέσης Ανατολής, 14η χρονιά, 1909, σελ. 1 κ.ε.

73. Σχετικά με τους Mitanni, δείτε Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, τομ. 8, 1927, σελ. 294, υπό τον τίτλο «Μιτάννι», και Εγκυκλοπαίδεια της Ασσυρολογίας, τομ. 2, 1929, με τίτλο «Άριοι στη Συρία και τη Μεσοποταμία».

τους έντονα χαρακτηρισμένους Σημίτες και εντελώς διαφορετικούς από τους Χιτίτες στα ανάγλυφα της 19ης Δυναστείας, εμφανίζονται αρκετά διαφορετικές μορφές, κεφάλια γενειοφόρων και χωρίς γένεια, εν μέρει ηλικιωμένοι, με περίτεχνα χαρακτηριστικά προσώπου και μακρύ κρανίο, πεπλατυσμένο στην κορυφή και ελαφρώς βυθισμένο στη μέση... Μέσα στον κόσμο των λαών της Μέσης Ανατολής, εμφανίζονται σαν ένα εντελώς ξένο στοιχείο, δείχνοντας μάλλον τον τύπο που βρίσκουμε μεταξύ των Ευρωπαίων και των Περσών, και επιβεβαιώνοντας έτσι τα γλωσσικά στοιχεία για την καταγωγή των Μαρτζάνι.»[74]

Σημάδια μιας άρχουσας τάξης των Μιτάννι μπορούν να βρεθούν από τη Συρία μέσω της βόρειας Παλαιστίνης έως την Ιουδαία. Ίσως το κύμα

Εικ. 49: Βασίλισσα Τιγιέ, σύζυγος του Αμενχοτέπ Δ΄. Γύρω στο 1380 π.Χ.

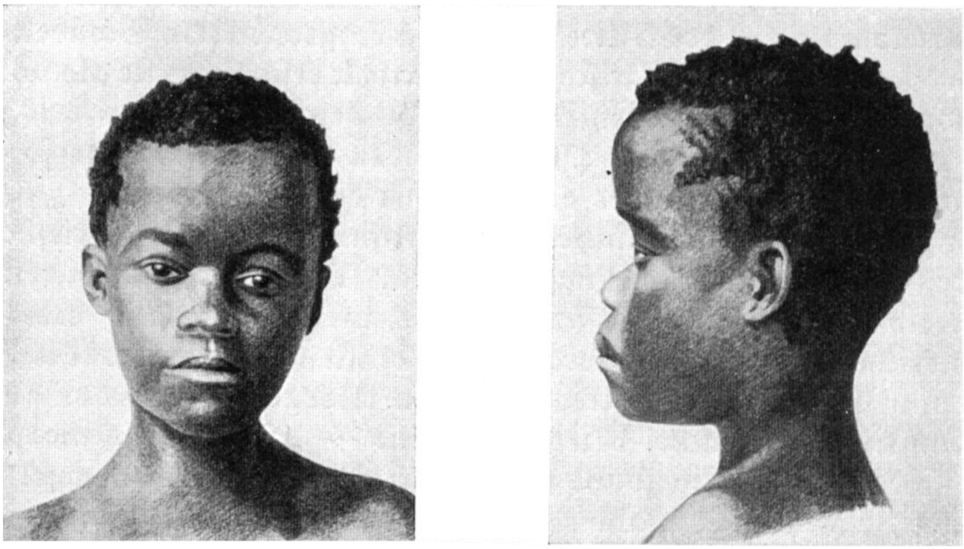

Εικ. 50: Κορίτσι Άκκα από το ανατολικό δάσος του Κονγκό, που ανήκει σε μια αφρικανική φυλή πυγμαίων [Σύμφωνα με τον Φραντς Στούλμαν (Franz Stuhlmann, 1863 – 1928), με τον Εμίν Πασά, 1894]

74. Έντουαρντ Μάιερ, Ιστορία της Αρχαιότητας, τομ. ΙΙ, 1929, σελ. 34

των λαών νορδικής φυλετικής καταγωγής που έγιναν η αριστοκρατία της αυτοκρατορίας Μιτάννι να εισήγαγε το άλογο στη Μέση Ανατολή. Όπως ακριβώς οι καμήλες και τα γαϊδούρια είναι χαρακτηριστικά των λαών της αρχαίας Ανατολής, ιδίως εκείνων που μιλούσαν σημιτικές γλώσσες – ο γάιδαρος σαν ανατολίτικο κατοικίδιο ζώο πιθανότατα προέρχεται από τον γάιδαρο της στέπας της Ανατολικής Αφρικής, η καμήλα πιθανώς από το Τουρκεστάν και την Εσωτερική Ασία – έτσι και το άλογο, το οποίο πιθανότατα προέρχεται από το κεντροευρωπαϊκό άγριο άλογο της προϊστορίας, είναι χαρακτηριστικό των ινδοευρωπαϊκών γλωσσικών φυλών που διείσδυσαν στην Μέση Ανατολή. Η εισαγωγή του αλόγου στη Χαναάν θα συζητηθεί ξανά αργότερα (σελ. 127).

Η σύζυγος του Αιγύπτιου βασιλιά Αμενχοτέπ Δ΄, μητέρα του αιρετικού βασιλιά Ακενατόν, θεωρείται βασιλική κόρη των Μιτάννων.[75] Έχουν διασωθεί εικόνες της, μία από τις οποίες δείχνει μη ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά που δίνουν μια κάποια εντύπωση νεγροειδούς ή νέγρου (νεγρικού) χαρακτήρα, και μια άλλη – που απεικονίζεται στο βιβλίο του **Φλάιντερς Πίτρι** «Έρευνες στο Σινά» (1906) – η οποία δείχνει περισσότερα χαρακτηριστικά που είναι ακόμη πιθανά σήμερα στο φυλετικό μείγμα της Ανατολής. Ωστόσο, αιγυπτιακά στοιχεία αναφέρουν ότι η βασίλισσα Τιγιέ είχε μπλε μάτια.[76] Μια μικρή επιρροή από τη νορδική φυλή που χαρακτήριζε την αριστοκρατία των Μιτάννι ήταν επομένως επίσης χαρακτηριστική της.

Εικάζεται μια κάποια νέγρικη επιρροή για ολόκληρη την περιοχή της προϊστορικής Δυτικής Ασίας, και ακόμη και πέρα από αυτήν, μέχρι τη νότια Περσία και την Ινδία. Τα σγουρά μαλλιά των κροτάφων που ο Ρωμαίος ιστορικός **Μάρκος Μανίλιος** (κατά την εποχή του αυτόκράτορα Αυγούστου) αποδίδει στους Σύρους λέγεται ότι οφείλονται σε τέτοιες επιρροές.[77] Ο **Φραντς Στούλμαν** δέχεται ότι ένας προϊστορικός πληθυσμός με σκούρο δέρμα και μαύρα σγουρά μαλλιά έφτασε από την Αφρική στην ανατολική Αραβία και τη νότια Ασία στα νησιά των Ολλανδικών Ανατολικών Ινδιών μέχρι την Αυστραλία,[78] ένας πληθυσμός που εξαπλώθηκε από τη Νότια

Εικ. 51: Βοσκός από την πεδιάδα του Ιορδάνη που ανήκει σε φυλή Πυγμαίων; (Φωτο: Σέμους Ντέλιους, Νίκαια)

74. Έντουαρντ Μάιερ, Ιστορία της Αρχαιότητας, τομ. II, 1929, σελ. 34

75. Αυτό αντικρούεται από τον Έντουαρντ Μάιερ, Ιστορία της Αρχαιότητας, τομ. II, 1929, σελ. 323: Λέει ότι η Τιγιέ ήταν Αιγύπτια.

76. Δείτε, Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, 1926, σελ. 29.

77. Μάρκος Μανίλιος, Αστρονομία IV, 19: «Στη Συρία προδίδονται από τα μαλλιά που είναι στριμωγμένα στους κροτάφους.» (At Syriam produnt torti per tempora crines).

78. Φραντς Στούλμαν, Χειροτεχνία και Βιομηχανία στην Ανατολική Αφρική, 1910, σελ. 146, Πινακίδα I, Χάρτης Α.

Ασία μετά το τέλος της Τριτογενούς περιόδου. Ο **ντε Λαπούζ** είχε ήδη επιστήσει την προσοχή στους ιθαγενείς νεγκρίτο (négritos) της περιοχής γύρω από τα Σούσα, τους οποίους ομαδοποίησε με τους Ινδούς «Negritos».[79] Ο **Γκιόργκ Χιούσινγκ** θεωρεί επίσης ότι τέτοιοι «νεγρίτος» ή μια συγκεκριμένη μελαχρινή, σγουρομάλλα «νανοειδής φυλή» υπήρχε στην προϊστορική και πρώιμη ιστορική Δυτική Ασία και εξακολουθεί να βρίσκει ίχνη τους στη σημερινή νότια Περσία.[80] Ίσως με αυτή την επανειλημμένη, αλλά ακόμα μη αντιληπτή επιρροή, όπως υποδηλώνει ο **Γκιόργκ Χιούσινγκ**, θα πρέπει να σκεφτούμε τη γενετική σύνθεση των προϊστορικών και πρώιμων ιστορικών πληθυσμών πυγμαίων, των οποίων τα ίχνη είναι και σήμερα προφανώς πιο ορατά στο Μπαλουχιστάν. Αυτή η νανοειδής φυλή – με κοντά πόδια, μεσαίο έως βραχύ κεφάλι, με στρογγυλό, προεξέχον μέτωπο, κοντή, φαρδιά μύτη και κοντά, φαρδιά αυτιά, σαρκώδη χείλη και άνω χείλος που καμπυλώνει προς τα έξω, καθώς και σγουρά μαύρα μαλλιά και σκούρο καφέ δέρμα – να έχει συμβάλει και στη φυλετική δομή του εβραϊκού λαού, αν και μόνο σε μικρό βαθμό.

Κρανία από συριακούς τάφους που εξέτασε ο Τζέφρι Μπλέικ-Πάλμερ (Geoffrey Blake-Palmer, 1909 – 1980) δείχνουν κοντές μορφές, της μεσανατολικής, παράλληλα με τις μακριές, της οριενταλοειδούς, και μεταξύ των κοντών μορφών, μερικά με προεξέχουσες σιαγόνες (προγναθισμός), στις οποίες μπορεί κανείς να υποθέσει την επιρροή αυτής της νανοειδούς φυλής – όχι, όπως υποδηλώνει ο Σέις, μια «Τουρκοταταρική» επιρροή.[81]

Αποκαλύπτεται τέτοια επίδραση στα χαρακτηριστικά της Τιγιέ; – Όπως θα συζητηθεί αργότερα, δύσκολα μπορεί να υποτεθεί ότι οι πραγματικές επιρροές των Νέγρων στην αρχαία Ανατολή συνέβησαν πριν από το 1.500 π.Χ.

Σύμφωνα με όλες τις προηγούμενες δηλώσεις, ο πληθυσμός της Παλαιστίνης γύρω στο 1400 πρέπει να αποτελούνταν κυρίως από ένα μείγμα μεσανατολικών, οριενταλοειδών και νορδικών φυλών. Οι φυλές των Εβραίων διασπώνται τώρα σε αυτό το φυλετικό μείγμα.

---

79. Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ, Ο Άριος, Ο Κοινωνικός του Ρόλος, 1899, σελ. 258.

80. Γκιόργκ Χιούσινγκ, Ενημερώσεις της Ανθρωπολογικής Εταιρείας Βιέννης, τομ. 46, 1916, σελ. 223

81. Δείτε, Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 157

III. Οι Εβραίοι κατά την εποχή της μετανάστευσής τους στη Χαναάν

Παραπάνω (σελ. 54) έχουμε μιλήσει για μια «μετανάστευση Αμορίτικων ή Χαναναίων» φυλών που μιλούσαν σημιτικά, με τους Εβραίους να αποτελούν το τελευταίο κύμα της. Στη συνέχεια, θα συζητηθούν λεπτομερέστερα τα μεγαλύτερα κύματα λαών των σημιτόφωνων φυλών.

Συνήθως διακρίνονται **τέσσερις σημιτικές μεταναστεύσεις**:

1. Η βαβυλωνιακή-σημιτική μετανάστευση, η οποία διείσδυσε στη Βαβυλωνία περίπου από το 4.000 π.Χ. Στη Βαβυλωνία, οι Σουμέριοι (βλ. σελ. 47) ήταν ήδη επικαλυπτόμενοι ή διασκορπισμένοι με φυλές που μιλούσαν σημιτικά γύρω στο 3.500 π.Χ.

2. Η ήδη αναφερθείσα μετανάστευση των Αμοριτών ή Χαναναίων, η οποία γύρω στο 2.500 π.Χ. ή νωρίτερα έφερε σημιτόφωνες φυλές από τη Βαβυλωνία στη Συρία και την Παλαιστίνη. Από αυτούς, οι Φοίνικες προέλασαν δυτικότερα, με το πιο πρόσφατο κύμα τους να είναι οι Εβραίοι.

3. Η αραμαϊκή μετανάστευση: ξεκινά πριν ολοκληρωθεί η μετανάστευση των Αμοριτών και διεισδύει στη Συρία από το 1.200 π.Χ. και μετά.

4. Η αραβική μετανάστευση: φτάνει στη Συρία τον 9ο αιώνα π.Χ., φτάνει στη μεγαλύτερη έκτασή της με τον θρίαμβο του Ισλάμ τον 7ο αιώνα μ.Χ. και τελειώνει με την παρακμή των ισλαμικών δυνάμεων.

Όλες αυτές οι μεταναστεύσεις είχαν διαδώσει ευρέως τις σημιτικές γλώσσες. Σήμερα, η περιοχή της σημιτικής γλώσσας εκτείνεται από τον Περσικό Κόλπο έως τη Δυτική Αφρική (βλ. Χάρτη III) και, επομένως, σε περιοχές όπου η φυλετική επιρροή, που χαρακτήριζε τους μεταδότες της σημιτικής γλώσσας, έχει σχεδόν εξαφανιστεί.

Πού βρίσκεται η «αρχική πατρίδα» των σημιτόφωνων λαών; – Αυτή αναζητούνταν παλιότερα στη Νότια Αραβία, μια περιοχή που θα ήταν κατάλληλη για τη φιλοξενία πολυάριθμων φυλών, καθώς κατά τους προϊστορικούς χρόνους δεν είχε καθόλου χαμηλές βροχοπτώσεις, αλλά μάλλον μια σχετικά εύφορη και κατά μέσο όρο κάπως θερμότερη περιοχή.[82]

---

82. Δείτε, Ουίλιαμ Χ. Γουόρελ (William H. Worrell, 1879 – 1952), Μελέτη των Φυλών στην Αρχαία Μέση Ανατολή, 1927, σελ. 2 και εξής: «Αρχαίο Κλίμα».

Σήμερα, η παραδοχή μιας αρχαίας αραβικής πατρίδας των λαών της σημιτικής γλώσσας έχει γίνει αμφίβολη. Ο **Ούναντ** στην πραγματικότητα την απέρριψε: «Οι Σημίτες δεν εξαπλώθηκαν από την Αραβία, αλλά από τον βορρά, από τη Συρία».[83]

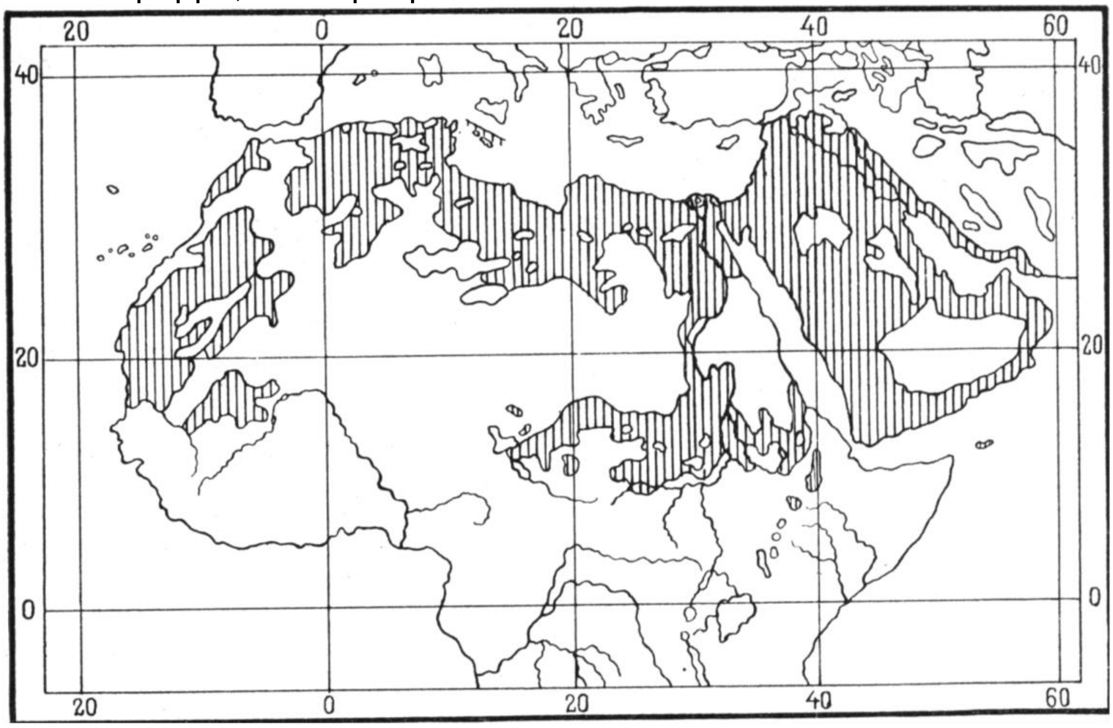

Χάρτης III: Περιοχές των σημιτικών γλωσσών. (Σύμφωνα με τον Βάιζε)

Η Ακκαδική, δηλαδή οι βαβυλωνιακές-ασσυριακές διάλεκτοι, σύμφωνα με τον **Ούναντ**, είναι η πλησιέστερη στην αρχική σημιτική γλώσσα, την «πρωτοσημιτική», παρόλο που η σουμεριακή έχει επηρεάσει έντονα τα σύμφωνα της ακκαδικής. Αυτό θα μπορούσε να αποτελέσει ένδειξη για τον προσδιορισμό των αρχικών σημιτικών εδρών. Σύμφωνα με τον **Ούναντ**, η περιοχή στην οποία η πρωτοσημιτική γλώσσα απέκτησε τα χαρακτηριστικά της ήταν η Δυτική Συρία και η Μεσοποταμία.

Περαιτέρω συμπεράσματα ίσως προκύψουν κάποια μέρα από την έρευνα σχετικά με την υποτιθέμενη παλαιότερη μορφή της σημιτικής βασικής γλώσσας, η οποία, σύμφωνα με τον **Ούναντ**, ήταν «ουσιαστικά μια απομονωμένη γλώσσα», που σημαίνει ότι δεν είχε ακόμη επιτύχει τη δομή που χαρακτηρίζει πραγματικά τις σημιτικές γλώσσες. Ίσως μια μέρα μια παρατήρηση του **Χόμελ** αποκτήσει μεγαλύτερη σημασία για το ζήτημα της σημιτικής προέλευσης, δηλαδή η παρατήρηση ότι υπάρχει μια «πλήρης» συμφωνία μεταξύ της δομής των προτάσεων της σημιτικής και αυτής της μαλαισιανής, την οποία ο **Χόμελ** περιγράφει σαν «εκπληκτική».[84] Τέλος, δεδομένης της σχέσης μεταξύ της σημιτικής γλωσσικής ομάδας και της χαμιτικής γλωσσικής ομάδας, το ζήτημα των αρχικών κατοικιών των λαών των σημιτικών γλωσσών θα συμπέσει τελικά με το ζήτημα των αρχικών κατοικιών μιας ομάδας ανθρώπων που, γλωσσολογικά, μπορούν να χαρακτηριστούν ως σημιτικοί-χαμιτικοί.

---

83. Άρτουρ Ούναντ (Arthur Ungnad, 1879 – 1947), Η Φύση του Πρωτοσημιτισμού. Μια γλωσσική-ιστορικο-ψυχολογική μελέτη, 1925, σελ. 22.

84. Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, Πρώτο μισό, 1926, σελ. 18.

Εικ. 52: Άγαλμα από ασβεστόλιθο του Ασσύριου βασιλιά Ασουρνασιρπάλ Β΄, 884 – 860 π.Χ. Από τον Ναό Νιμούρτα. Προφανώς κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής. Υπόνοια αμυγδαλωτού ματιού;
(Από τον Όττο Βέμπερ, Ασσυριακή Τέχνη Βάσμουθ, Βερολίνο)

Όλα αυτά τα ερωτήματα, όμως, συνδέονται και πάλι με το ζήτημα της σωματικής και πνευματικής γενετικής σύνθεσης της ανθρώπινης ομάδας, της ομάδας που διέδωσε αρχικά τις σημιτικές και της ομάδας που διέδωσε τις χαμιτικές γλώσσες. Τώρα, οι αρχικοί διαδότες των σημιτικών γλωσσών ανήκουν αναμφισβήτητα στην οριενταλοειδή φυλή, και εκείνοι των χαμιτικών γλωσσών στην χαμιτική (αιθιοπική) φυλή.[85]

Φαίνεται, όμως, ότι η αρχική πατρίδα της οριενταλοειδούς φυλής βρίσκεται στη Νοτιοανατολική Ευρώπη ή στην περιοχή της στέπας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης-Δυτικοασιατικής περιόδου των ύστερων χιλιετιών της Εποχής των Παγετώνων,[86] και η αρχική πατρίδα της χαμιτικής φυλής γύρω από τον Περσικό Κόλπο. Αυτά τα ερωτήματα πρέπει να εξεταστούν ξανά αργότερα, όταν εξετάσουμε τις οριενταλικές και χαμιτικές φυλές.

85. Δυστυχώς, οι ερευνητές φυλετικών θεμάτων που μελετούν τις αφρικανικές φυλετικές σχέσεις δεν έχουν ακόμη προτείνει έναν χρήσιμο όρο για τη «χαμιτική φυλή», επομένως είναι εύκολα πιθανή η σύγχυση μεταξύ της χαμιτικής φυλετικής καταγωγής και της ένταξης σε έναν χαμιτικό λαό. Επομένως, τοποθετώ πάντα την ιταλική ονομασία για τη «χαμιτική φυλή», δηλαδή «Αιθίοπας», σε παρένθεση μετά την προηγουμένως κοινή αποδεκτή γερμανική φυλετική ονομασία. Το ιταλικό όνομα δεν είναι το καλύτερο, καθώς μπορεί να οδηγήσει και σε σύγχυση μεταξύ ανθρώπων και φυλής και περιστασιακά σε σύγχυση με μια «αιθιοπική φυλή» που υιοθέτησε εκείνη την εποχή ο Γιόχαν Φρίντριχ Μπλούμενμπαχ (Johann Friedrich Blumenbach, 1752 – 1840)

86. Άρτουρ Ούναντ, Οι παλαιότερες μεταναστεύσεις της Μέσης Ανατολής, 1923

Σε κάθε περίπτωση, οι φυλές των σημιτικών γλωσσών δεν προήλθαν από την Αραβία, όπως πιστευόταν παλιότερα, αλλά μετανάστευσαν από τη Μικρά Ασία και τη Συρία στις περιοχές των διαφόρων πληθυσμών των κατά κύριο λόγο μεσανατολικών φυλών. Με αυτόν τον τρόπο – η υπερδιαστρωμάτωση ενός πληθυσμού κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής από μια άρχουσα τάξη κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής – ο βαβυλωνιακός λαός αναδύθηκε μετά το 4.000 π.Χ., ο οποίος στο σύνολό του υιοθέτησε τη σημιτική γλώσσα της άρχουσας τάξης των μεταναστών. Αυτή η άρχουσα τάξη πρέπει να αποτελούσε ένα αρκετά σημαντικό μέρος του συνολικού πληθυσμού, διαφορετικά πιθανότατα θα είχε επικρατήσει η γλώσσα της κατώτερης τάξης.

Εικ. 53: Ασσύριος. Οριενταλοειδής Φυλή. Μύτη κυρτή στο τελευταίο τρίτο. Χαρακτηριστικός σχηματισμός χείλους (βλ. σελ. 69, 70)

Όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω (σελ. 64), σύμφωνα με τον **Άρτουρ Ούναντ**, οι βαβυλωνιο-ασσυριακές διάλεκτοι υποδηλώνουν μια κάποια εκτροπή του αρχικού σημιτικού ηχητικού αποθέματος από ένα ξένο γλωσσικό πνεύμα. Ακόμα και ο **Γουόρελ** επεσήμανε αυτό το γλωσσικό φαινόμενο και το εξήγησε σαν φυλετική ανάμειξη. Λέγεται ότι οι φωνητικές επιρροές του (φυλετικά διαφορετικού) σουμεριακού πληθυσμού είχαν αντίκτυπο στην ακκαδική γλώσσα.[87] Τα σπάνια ευρήματα κρανίων από την αρχαία Μεσοποταμία μέχρι σήμερα, ευρήματα από τους τάφους του **Κις** (ανάμεσα στον Ευφράτη και τον Τίγρη), σύμφωνα με τις πληροφορίες του **Μπάξτον**,[88] δείχνουν μορφές της μεσανατολικής φυλής παράλληλα με οριενταλοειδείς για την περίοδο γύρω στο 3.300 π.Χ. Ο **Μπάξτον** θα ήθελε να τα θεωρήσει αυτά σαν δυτικές (μεσογειακές) μορφές.

Σύμφωνα με κρανία που βρέθηκαν στη Σιδώνα, οι Φοίνικες φαίνεται να ήταν κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς με μέσο δείκτη μήκουςπλάτους του κρανίου 79,31.[89] Ακόμα και οι Φοίνικες που μετανάστευσαν στην Καρχηδόνα, οι Πόνι (Καρθαγένιοι)[90], σύμφωνα με τους **Μπερτολόν** και **Σαντρ**[91], εξακολουθούν να εμφανίζονται σαν ένας κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής πληθυσμός με μεγάλα κρανία μήκους 82%, αλλά με μια ελαφριά βραχυκεφαλία, πιθανώς μεσανατολική επιρροή και

87. Ουίλιαμ Χ. Γουόρελ, Μελέτη των Φυλών στην Αρχαία Μέση Ανατολή, 1927, σελ. 105/106

88. Λέοναρντ Χάλφορντ Ντάντλεϋ Μπάξτον, Οι Λαοί της Ασίας, 1925, σελ. 103

89. Ερνέστ Σαντρ (Ernest Chantre), Κρανία από τη νεκρόπολη της Σιδώνας, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας της Λυών, 1894, σελ. 12

90. (Σ.τ.Μ.) Πονι (Punier), μια αρχαία λατινική λέξη που χρησιμοποιούσαν οι Ρωμαίοι για να περιγράψουν τους Φοίνικες της Βόρειας Αφρικής και ιδρυτές της Καρθαγένης.

91. Λουσιέν Ζοζέφ Μπερτολόν και Ερνέστ Σαντρ, Ανθρωπολογική έρευνα στην ανατολική Βερβερία, 1913

μια ελαφρά νέγρικη επιρροή. Ο **Μπερτολόν** περιέγραψε τα χαρακτηριστικά των σημερινών εκπροσώπων του πληθυσμού της Τύνιδας, τους οποίους θεωρούσε απογόνους των Πόνι, με τέτοιο τρόπο που θα μπορούσε κανείς να τα θεωρήσει κυρίως σαν χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλής.[92]

Εικ. 54 α, β: Ασσύρια γυναίκα. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής – με μια ελαφριά μεσανατολική επιρροή; Αμυγδαλωτά μάτια. (Σύμφωνα με τον Βάλτερ Άντρε, Ναός Ιστάρ)

Οι Εβραίοι, κατά την περίοδο της προώθησής τους κατά της Παλαιστίνης, πρέπει να θεωρηθούν σαν φυλές κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής. Πρέπει γενικά να υποθέσουμε ότι στις φυλές των σημιτικών γλωσσών, η οριενταλοειδής φυλή παρέμεινε κυρίαρχη και αρκετά καθαρή για όσο διάστημα ζούσε ακόμα νομαδική ζωή. Σήμερα, η οριενταλοειδής φυλή – καθώς και το σημιτικό γλωσσικό πνεύμα – εξακολουθεί να είναι σχετικά αγνή μεταξύ των νομάδων Αράβων, των Βεδουίνων. Οι Βεδουίνοι αντιπροσωπεύουν εκείνες τις φυλές των σημιτικών γλωσσών μεταξύ των οποίων η οριενταλοειδής φυλή εξακολουθεί να κυριαρχεί περισσότερο σήμερα (βλ. Χάρτης II). Φαίνεται επίσης να είναι εν μέρει περήφανοι για αυτή τη σχετικά μεγάλη καθαρότητα της φυλής. Ο κόμης του Βολνέ ανέφερε ότι οι Βεδουίνοι καυχιόντουσαν για την «καθαρή» φυλή τους στους γειτονικούς τους λαούς.[93]

Πρέπει να φανταστούμε τους Σημίτες της προϊστορίας και τις σημιτικές μεταναστεύσεις, και άρα και τους Εβραίους στις πρώτες τους

92. Δείτε, Λουσιέν Ζοζέφ Μπερτολόν (Lucien Joseph Bertholon, 1854 – 1914), περιγραφή από τον Εζέν Πίταρντ (Eugène Pittard), Φυλές και Ιστορία, 1924, σελ. 409

93. Κονσταντέν-Φρανσουά Σασεμπέφ κόμης του Βολνέ (Constantin-François Chassebœuf, comte de Volney, 1757 – 1820), Ταξίδι στη Συρία και την Αίγυπτο, τομ. I, 1788, σελ. 290

μέρες, σαν κάτι με τους σημερινούς Βεδουίνους, αλλά πολύ πιο ελεύθερους από τις νέγρικες επιρροές.

Σύμφωνα με το προαναφερθέν έργο των **Λουσιέν Ζοζέφ Μπερτολόν** και **Ερνέστ Σαντρ** (σελ. 347), ορισμένες αραβικές φυλές στην Τύνιδα, οι οποίες θεωρούνταν ιδιαίτερα «φυλετικά καθαρές» εκεί, και φυλές βόρεια των βουνών Μετζερντά φαίνεται να είναι ακόμη κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς με μικρές νέγρικες και πιθανώς μικρές μεσανατολίτικες επιρροές. Σαν επιμήκη φαίνεται να είναι και 25 αραβικά κρανία από το Άντεν, που περιγράφονται από τον **Σαντρ** (σελ. 350), δηλαδή από την περιοχή που χαρακτηρίζεται από έναν οριενταλοειδή-χαμιτικό αραβικό πληθυσμό. Σύμφωνα με τις έρευνες του **Αλντομπραντίνο Μότσι** για τα αραβικά κρανία, τα κρανία από την Αφρική και την Παλμύρα φαίνεται να έχουν μακρύ σχήμα, ενώ αυτά από την Ασία και τη Συρία είναι μεσαίου έως βραχέος σχήματος: εδώ είχε συμβεί η ανάμειξη με τη μεσανατολική φυλή.[94] Με βάση τις μετρήσεις του **Ερνέστ Σαντρ** στους Αιγύπτιους Βεδουίνους, ο **Εζέν Πίταρντ** υπολόγισε ότι το 90% αυτών ήταν δολιχοκέφαλοι.[95] Το ύψος του σώματος ορισμένων αιγυπτιακών ομάδων Βεδουίνων υποδηλώνει μια ορισμένη επιρροή της Χαμιτικής φυλής, ενώ ο ρινικός δείκτης μια ορισμένη νέγρικη επιρροή. Σύμφωνα με την έρευνα του **Φέλιξ φον Λούσαν**, οι Άραβες στις περιοχές γύρω από τον Περσικό Κόλπο αποκαλύπτουν εκεί την αναμενόμενη μεσανατολική επιρροή. Παρ' όλα αυτά, κατά μέσο όρο, θα εξακολουθούν να θεωρούνται κυρίως οριενταλοειδείς.[96]

α) Η οριενταλοειδής Φυλή

Η οριενταλοειδής φυλή παλαιότερα αναφερόταν, και εξακολουθεί να αναφέρεται συχνά, σαν «σημιτική φυλή», κάτι που έχει οδηγήσει, και θα συνεχίσει να οδηγεί, σε σύγχυση μεταξύ γλωσσικής και φυλετικής καταγωγής. Ο όρος «αραβική φυλή» συναντάται επίσης, ειδικά στην αγγλική λογοτεχνία. Οδηγεί επίσης σε σύγχυση μεταξύ λαού και φυλής. Ο **Ότο Ρέτσε** (Otto Reche, 1879 – 1966) ονόμασε την υπό εξέταση φυλή «homo mediterraneus var. orientalis», με το οποίο όνομα εκφράζεται καλά η σχέση με τη δυτική (μεσογειακή) φυλή.

Ο όρος «οριενταλοειδής φυλή» προέρχεται από τον **Όιγκεν Φίσερ**. Δεν πρέπει να συγχέεται με τον όρο του **Ιώσηφ Εγκόροβιτς Ντένικερ** (Иосиф Егорович Деникер, 1852 – 1918) για τη φυλή που τώρα ονομάζεται (**στα βόρεια**) «ανατολικοβαλτική», ούτε με την ανατολίτικη φυλή (race orientale) του Ντένικερ. Ο **Λούντβιγκ Φερδινάνδος Κλάους** (Ludwig Ferdinand Clauß, 1892 – 1974), ονόμασε την οριενταλοειδή φυλή «τύπο της ερήμου» αφού είχε υποθέσει – όπως συνέβαινε πάντα όταν εξετάζαμε την λεγόμενη φυλή – μια σχέση μεταξύ του ερημικού τοπίου και των ψυχολογικών χαρακτηριστικών της οριενταλοειδούς φυλής. Μια σχέση μεταξύ της ερήμου και της οριενταλοειδούς φυλής μπορεί να φανεί ξεκάθαρα: δηλαδή, ότι φυλές της κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς φυλής έχουν προκαλέσει και συνεχίζουν να προκαλούν ερημοποίηση πρώην καλλιεργημένων περιοχών μέσω της ψυχολογικής τους συμπεριφοράς, διαδικασίες τις οποίες ο Νταρέ αναφέρει

94. Αλντομπραντίνο Μότσι (Aldobrandino Mochi, 1874 – 1931), Σχετικά με την ανθρωπολογία των Αράβων, Αρχείο Ανθρωπολογίας και Εθνολογίας, τομ. 36, 1907.

95. Εζέν Πίταρντ (Eugène Pittard), Φυλές και Ιστορία, 1924, σελ. 436/437

96. Δείτε, Φέλιξ φον Λούσαν, Λαοί, Φυλές, Γλώσσες, 1922, σελ. 92.

αρκετές φορές.[97]

Η οριενταλοειδής φυλή είναι μεσαίου μεγέθους, τείνει περισσότερο προς το ψηλό παρά προς το κοντό, ενώ είναι πάντα λεπτή και συχνά αδύνατη. Στο ανδρικό φύλο, συχνά εμφανίζεται μια σωματική διάπλαση με στρογγυλεμένο στήθος και ισχυρά προσκολλημένους μύες. Οι μυώδεις φιγούρες δεν είναι ασυνήθιστες. Στο γυναικείο φύλο, εμφανίζονται συχνά ομαλά στρογγυλεμένες φιγούρες με φαρδιούς, μάλλον βαρείς γοφούς.

Η οριενταλοειδής φυλή έχει εξαιρετικά μακρύ κεφάλι και στενό πρόσωπο, με ινιακό οστό που εκτείνεται πολύ πάνω από τον λαιμό, με στενή μύτη, συνήθως κυρτή μόνο στο κάτω τρίτο (εικ. 53, 67, 85), σπανιότερα κυρτή υπό γωνία στο άνω τρίτο (εικ. 66), όχι ιδιαίτερα προεξέχουσα και περιστασιακά ακόμη και κάπως επίπεδη στο αρσενικό φύλο, το οποίο περιστασιακά εμφανίζει μια μάλλον χαμηλά τοποθετημένη, αλλά πάντα στενή, ρινική ρίζα (εικ. 70).

Εικ. 55: Νεαρός φούρναρης από την Τύνιδα
(Φωτο: Σέμους Ντέλιους, Νίκαια)
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής

Τα χείλη είναι ελαφρώς φουσκωμένα ή, ακόμα κι αν είναι λεπτά, φαίνονται σαν να τεντώνεις ταυτόχρονα το στόμα προς τα εμπρός και τις γωνίες του στόματος προς τα πάνω και στα πλάγια. Η σχισμή του στόματος είναι αρκετά μικρή («ένα μικρό στόμα»), το στόμα και η άκρη του πηγουνιού συχνά προεξέχουν, ενώ το αυλάκι του πηγουνιού (νοχοχειλική αύλακα) βρίσκεται βαθιά ανάμεσά τους. Το αυλάκι πηγουνιού-κάτω χείλους, η αυλάκωση της βαθύτερης εσοχής μεταξύ του κάτω χείλους και του πηγουνιού, είναι συχνά ψηλότερη από ό,τι σε άλλες φυλές (εικ. 56, 68, 110), γεγονός που προσδίδει στα πρόσωπα των οριενταλικών φυλών ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα. Αυτό μερικές φορές κάνει το κάτω χείλος να φαίνεται ελαφρώς προεξέχον και πιθανώς συχνά να είναι.

Συχνά – αλλά προφανώς περισσότερο στην παιδική ηλικία, την εφηβεία και στις γυναίκες – το άνοιγμα του βλεφάρου έχει αμυγδαλωτό

97. Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ (Richard Walther Darré, 1895 – 1953), Η Αγροτιά σαν πηγή ζωής της Νορδικής Φυλής, 1929, σελ. 46

Εικ. 56: Ερριέτα της Γαλλίας
Βασίλισσα της Αγγλίας, 1605 – 1669,
κόρη του Ερρίκου Δ΄ και της Μαρίας των Μεδίκων.
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής.
Αμυγδαλωτά Μάτια (πίνακας του Βαν Ντάικ)

Εικ. 57: Ιταλία. Κόμισσα Καμίλα Μινέλι
Κύριο λόγο οριενταλοειδής ή με ισχυρότερη
οριενταλοειδή επιρροή. Αμυγδαλωτά
μάτια (σύμφωνα με την Ροζάλμπα Καριέρα)

σχήμα, δηλαδή η εσωτερική γωνία του ματιού είναι πιο στρογγυλεμένη και η εξωτερική γωνία πιο μυτερή, σε σύγκριση με το ατρακτοειδές άνοιγμα του βλεφάρου που είναι συνηθισμένο στην Ευρώπη. Η σχισμή του βλεφάρου τραβιέται ελαφρώς προς τα έξω και προς τα πάνω κατά τη διαμήκη κατεύθυνση (εικ. 56, 57). Τα μάτια της οριενταλοειδούς φυλής συχνά φαίνονται βυθισμένα, ειδικά όταν, όπως φαίνεται να συμβαίνει πιο συχνά, σε λιπαρά και περιστασιακά ενσωματωμένα άνυδρα βλέφαρα. Συχνά τα φρύδια είναι έντονα καμπυλωτά, ψηλά τοξωτά και οι βλεφαρίδες είναι μακριές. Τα αυτιά είναι σχετικά μικρά και συχνά πολύ σκληρά.

Το δέρμα είναι ανοιχτό καφέ, συχνά φαινομενικά πιο ανοιχτό από το δέρμα της Δυτικής (Μεσογειακής) φυλής, αλλά στη συνέχεια έχει μια χλωμή, θαμπή λάμψη, ποτέ ροζ-λαμπερή. Τα μαλλιά είναι σκούρα καφέ ή μαύρα και συνήθως σγουρά· η κάθε τρίχα είναι λεπτή και απαλή· η ίριδα του ματιού είναι σκούρα καφέ.

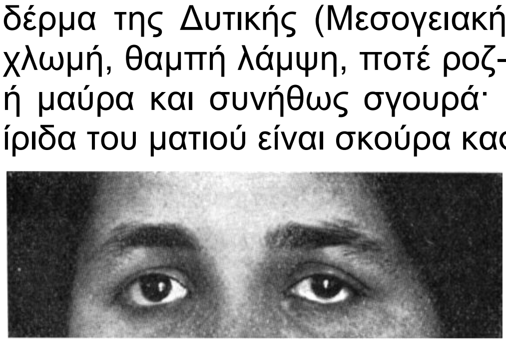

Εικ. 58: Υποψία αμυγδαλωτού σχήματος ματιού σε μια Εβραία από την Ανατολική Ευρώπη

Προφανώς, ειδικά στο γυναικείο φύλο της οριενταλοειδούς φυλής, υπάρχουν πολλά μάτια στα οποία ο κερατοειδής είναι πιο καμπυλωμένος τόσο οριζόντια όσο και κάθετα από ό,τι σε άλλες φυλές, πιθανώς με εξαίρεση τη χαμιτική φυλή, στην οποία τέτοιοι πιο καμπυλωτοί βολβοί ματιών είναι πιθανώς πιο συνηθισμένοι.

Η γενειάδα του ανδρικού φύλου είναι αρκετά πυκνή. Φαίνεται να υπάρχουν γενειάδες που σαφώς αποτελούνται από τρία μέρη: φαβορίτες, μουστάκι και πηγούνι, καθώς και γενειάδες των οποίων τα μέρη μαζί σχηματίζουν μια αδιάκοπη, πλήρη γενειάδα. Το σχήμα της γενειάδας

που συναντάται συχνά στις αρχαίες αιγυπτιακές απεικονίσεις φυλών σημιτικής γλώσσας και κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής, δηλαδή τα χείλη χωρίς γένια με φαβορίτες και το μυτερό πηγούνι (βλ. Εικ. 116), αντιπροσωπεύει ένα ιδιαίτερο στυλ γενειάδας και δεν αντιστοιχεί σε φυλετικά κληρονομικά χαρακτηριστικά.

Εικ. 59: Αλγερινός. Στρατιώτης στον γαλλικό στρατό. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με ελαφρές μεσανατολίτικες και νέγρικες επιρροές

Εικ. 60: Αλγερινός Στρατιώτης στον γαλλικό στρατό. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής

Εικ. 61: Άμντ ελ-Καντίρ, Άραβας εμίρης, 1807 – 1883. Δυτική (μεσογειακή) επιρροή;

Εικ. 62: Άραβας, σχεδιασμένος στην κοιλάδα του Ιορδάνη από τον Βίλχελμ Γκεντς το 1873. Μεσανατολική επιρροή (Αίθουσα Εκτυπώσεων Δρέσδης)

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

Προφανώς, ειδικά στο γυναικείο φύλο της οριενταλοειδούς φυλής, υπάρχουν πολλά μάτια στα οποία ο κερατοειδής είναι πιο καμπυλωμένος τόσο οριζόντια όσο και κάθετα από ό,τι σε άλλες φυλές, πιθανώς με εξαίρεση τη χαμιτική φυλή, στην οποία τέτοιοι πιο καμπυλωτοί βολβοί ματιών είναι πιθανώς πιο συνηθισμένοι.

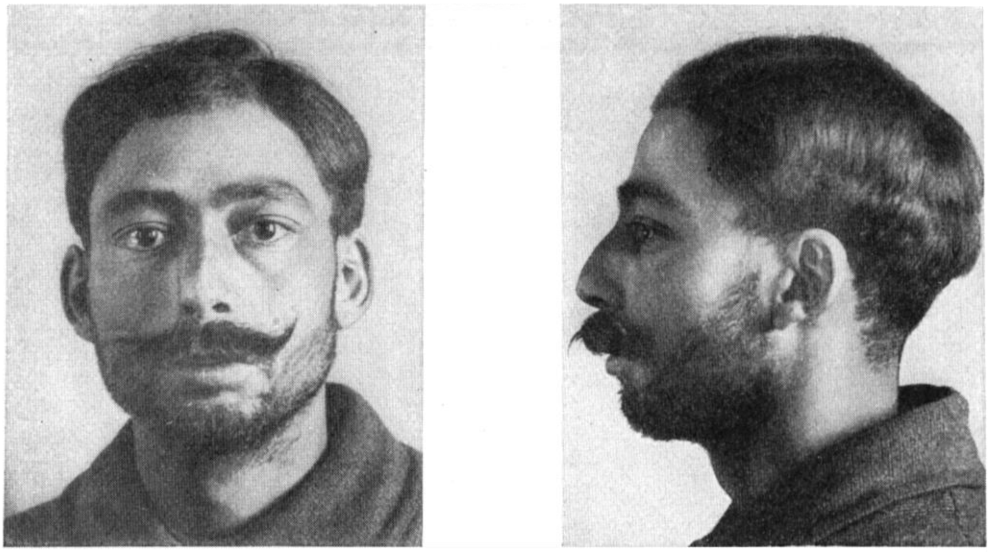

Εικ. 63 α, β: Αλγερινός (φωτο: Φριτζ Λεντς)

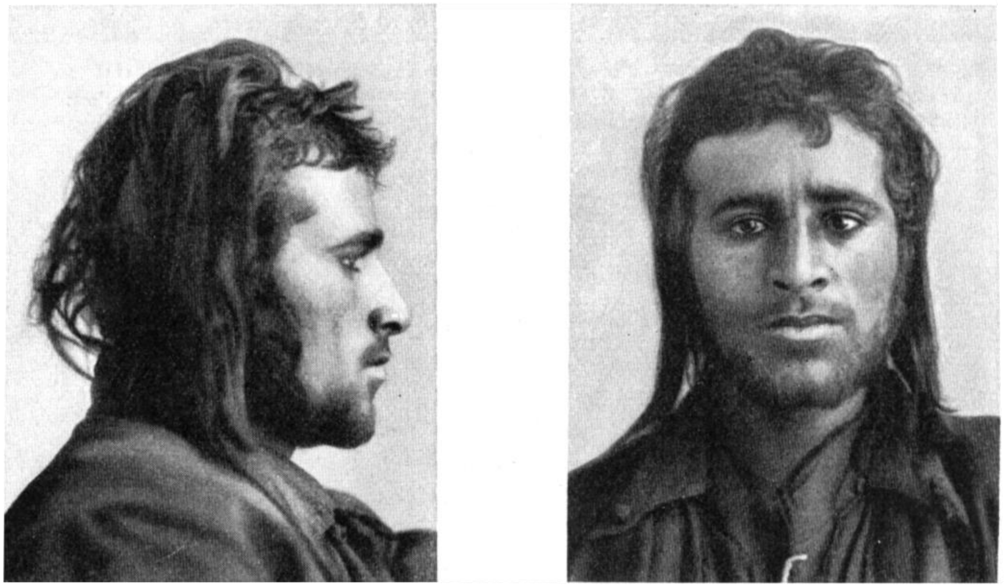

Εικ. 64 α, β: Χαλδαίος από τη Γέσουρα. Επιρροή μιας φυλής με βραχύ κεφάλι;
(Φωτο: από τον Φέλιξ φον Λούσαν)

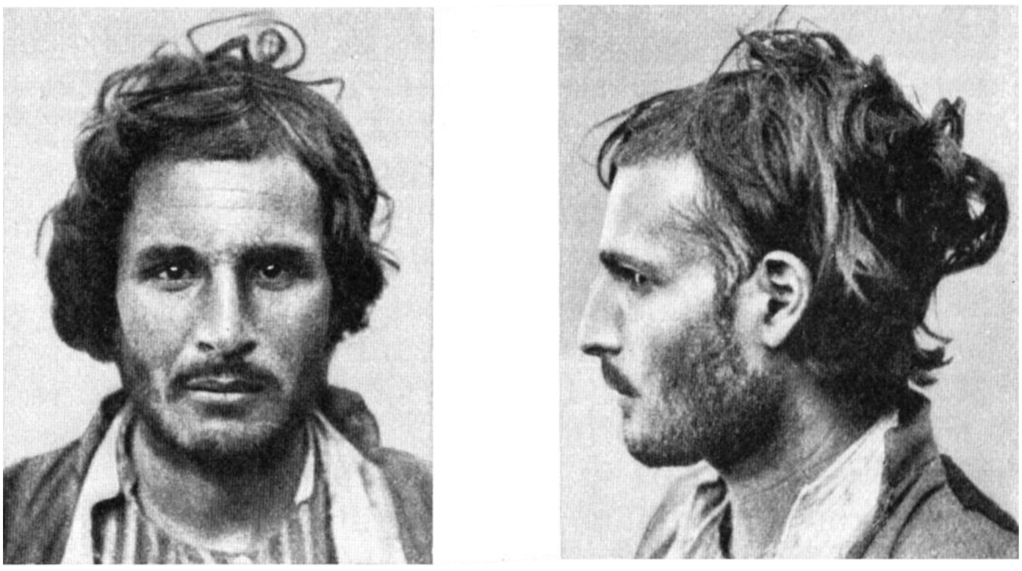

Εικ. 65 α, β: Τσιγγάνος από τη Μικρά Ασία. (Φωτο: από τον Φέλιξ φον Λούσαν)

Εικ. 66: Άραβας. Νότια Αλγερία (γωνιακά καμπύλη μύτη). Μικρή Νορδική επιρροή; Σύμφωνα με τον Γιόζεφ Βένινγκερ Κ: 76,64; Ζ: 98,52.(Φωτο: Ινστιτούτο Ανθρωπολογίας, Βιέννη)

Εικ. 67: Ουζμπέκα από την Τασκένδη (Δυτικό Τουρκεστάν). Μύτη λυγισμένη στο τελευταίο τρίτο

Εικ. 68: Πορτρέτο μούμιας από την Αίγυπτο, 2ος αιώνας μ.Χ.
Χαρακτηριστικός σχηματισμός χείλους

Εικ. 69: Πορτρέτο μούμιας: Έλληνας από τα τέλη του 2ου αιώνα μ.Χ. Νορδική επιρροή; (Σύμφωνα τον Πάουλ Μπούμπερλ, Ελληνοαιγυπτιακά Πορτρέτα Μούμιας)

Εικ. 70: Άραβας, Σεΐχης από την Όαση της Παλμύρας

Εικ. 71: Άραβας από την Αλγερινή Σαχάρα (Φωτο: από τον Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ)

Οριενταλοειδείς ή κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

Η γενειάδα του ανδρικού φύλου είναι αρκετά πυκνή. Φαίνεται να υπάρχουν γενειάδες που σαφώς αποτελούνται από τρία μέρη: φαβορίτες, μουστάκι και πηγούνι, καθώς και γενειάδες των οποίων τα μέρη μαζί σχηματίζουν μια αδιάκοπη, πλήρη γενειάδα. Το σχήμα γενειάδας που συναντάται συχνά στις αρχαίες αιγυπτιακές απεικονίσεις φυλών σημιτικής γλώσσας και κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής, δηλαδή τα χείλη χωρίς γένια με φαβορίτες και το μυτερό πηγούνι (βλ. Εικ. 116), αντιπροσωπεύει ένα ιδιαίτερο στυλ γενειάδας και δεν αντιστοιχεί σε φυλετικά κληρονομικά χαρακτηριστικά.

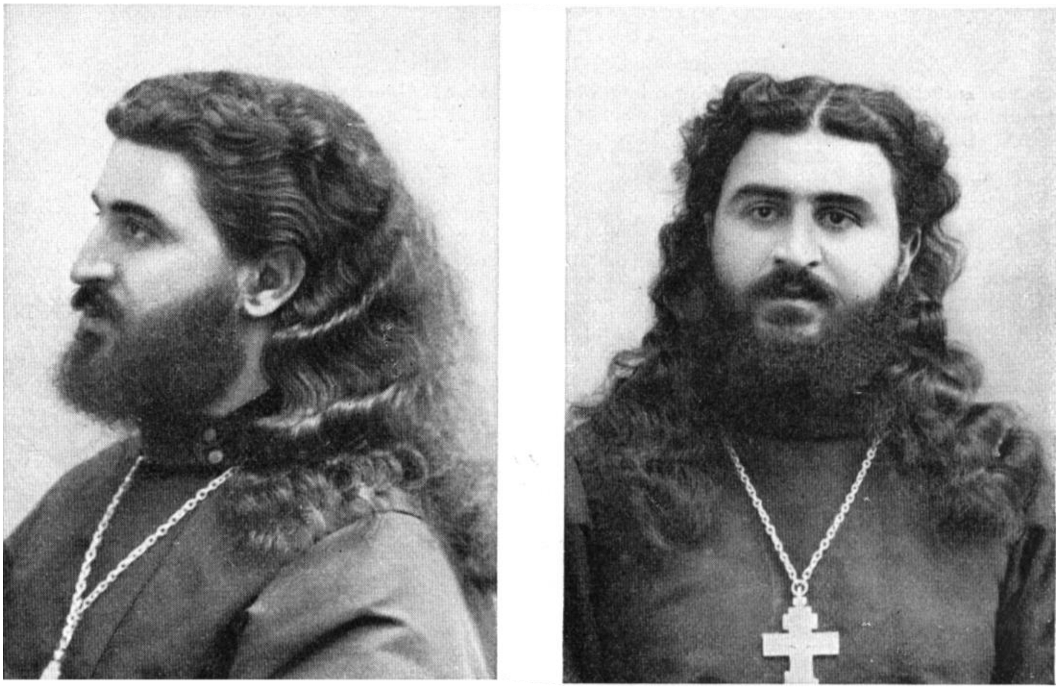

Εικ. 72 α, β: Κληρικός από το Μπατούμ. (Από μια φυλετική συλλογή)
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με επιρροή από μια φυλή με πλατύ πρόσωπο και με μια ελαφρά νορδική επιρροή;

Το γυναικείο φύλο της οριενταλοειδούς φυλής γερνάει γρήγορα, αφού έχει φτάσει στο πιο ευνοϊκό του στάδιο ηλικίας, μεταξύ 12 και 20 ετών, στο στάδιο στο οποίο το πλήρως στενό πρόσωπο με το στρογγυλεμένο θηλυκό πηγούνι μπορεί να είναι το πιο ελκυστικό. Μια κάποια λεπτότητα στο ανάστημα παραμένει χαρακτηριστική του, ακόμη και με το χαρακτηριστικό πλάτος των γοφών και επίσης με μια τάση προς ογκώδη στήθη.

Εκτός από το κυπελλοειδές και το ημισφαιρικό στήθος, που είναι προφανώς σπανιότερα στην οριενταλοειδή φυλή, το αχλαδόσχημο (πυροειδές, κωνικό) στήθος, δηλαδή ένα σχήμα στήθους στο οποίο η διάμετρος του μήκους είναι μικρότερη από τη διάμετρο του ύψους, είναι προφανώς πιο συχνό στο γυναικείο φύλο της οριενταλοειδούς φυλής. Σύμφωνα με τον **Ζυλ Λανιό** (Jules Lagneau, 1851 – 1894), οι γυναίκες στη νότια Γαλλία που κατάγονται από τους μεσαιωνικούς Σαρακηνούς (κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής) που εγκαταστάθηκαν εκεί

Εικ. 73: Εβραία από το Αλγέρι. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής φυλή
(Από τον Μορίς Φίσμπεργκ, Χαρακτηριστικά Φυλής)

μπορούν να αναγνωριστούν από αυτό το σχήμα στήθους.[98] Τα λεγόμενα στήθη σε σχήμα μαστού τράγου του γυναικείου φύλου, τα οποία εμφανίζονται στους ανατολίτικους λαούς αλλά και στον εβραϊκό λαό, δηλαδή τα στήθη σε σχήμα αχλαδιού, των οποίων η κατεύθυνση του μήκους οδηγεί περισσότερο προς τα κάτω και των οποίων η θηλή κατευθύνεται έντονα προς τα κάτω, είναι πιθανότερο να ανάγονται σε επιρροές της νέγρικης φυλής παρά σε εκείνες της οριενταλοειδούς φυλής, καθώς αυτά τα σχήματα στήθους πιθανότατα βρίσκονται συχνότερα στις περιοχές με την ισχυρότερη νέγρικη επιρροή.

Η οριενταλοειδής φυλή πιθανότατα σχετίζεται στενότερα με τη δυτική (μεσογειακή). Και οι δύο φυλές μπορούν να θεωρηθούν σαν δύο διαφορετικοί τύποι μέσα σε μία φυλή, τουλάχιστον από φυσικής άποψης. Από ψυχολογικής άποψης, οι διαφορές μεταξύ των δύο φυλών φαίνονται μεγαλύτερες.

98. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης», 3η έκδοση, 1929, σελ. 115.

Εικ. 74: Γυναίκα από τη Βηθλεέμ.
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής
(Φωτο: Γκουστάβ Γκρέμπερ Παλαιστίμη.
Βάσμουθ, Βερολίνο)

Εικ. 75: Πορτρέτο μούμιας ενός Αιγύπτιου ιερέα.
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής
(Σύμφωνα με τον Φλάιντερς Πίτρι,
Το Χαρτοφυλάκιο της Χαβάρα, 1913)

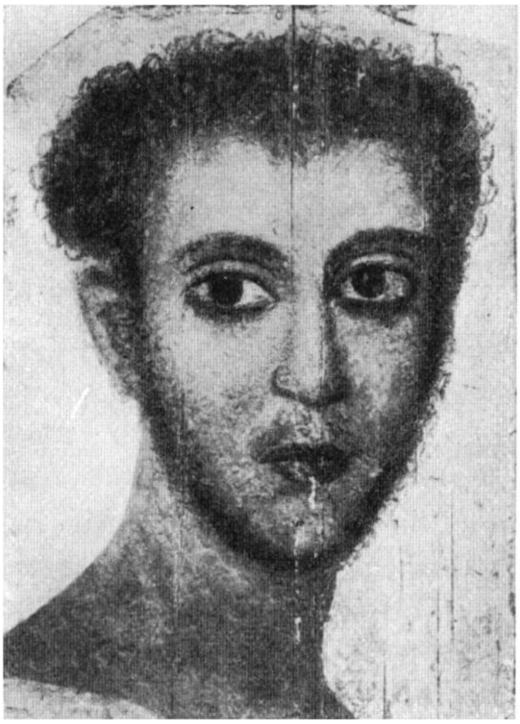

Εικ. 76: Πορτρέτο μούμιας ελληνοαιγυπτιακής μικτής φυλής. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με δυτική επιρροή; (Σύμφωνα τον Πάουλ Μπούμπερλ)

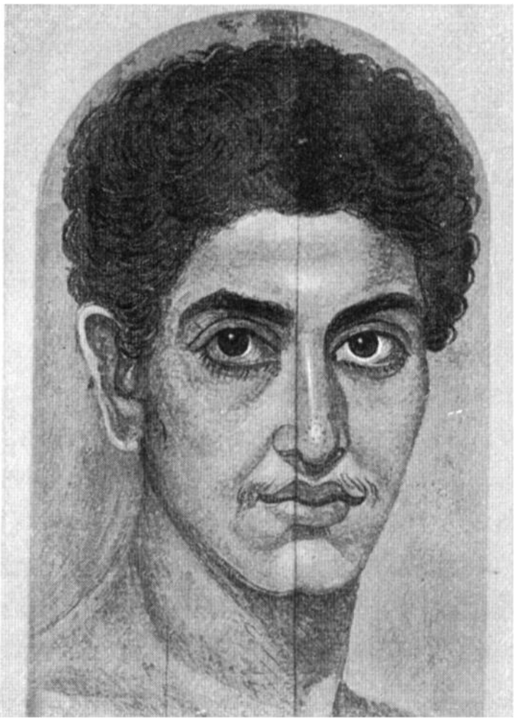

Εικ. 77: Πορτρέτο μούμιας. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής
(Σύμφωνα με τον Φλάιντερς Πίτρι,
Το Χαρτοφυλάκιο της Χαβάρα, 1913)

Εικ. 78: (Από το Ερμιτάζ, Αγία Πετρούπολη)
Ελαφρά μεσανατολική επιρροή

Εικ. 79: (Από το Κρατικό Μουσείο, Βερολίνο)

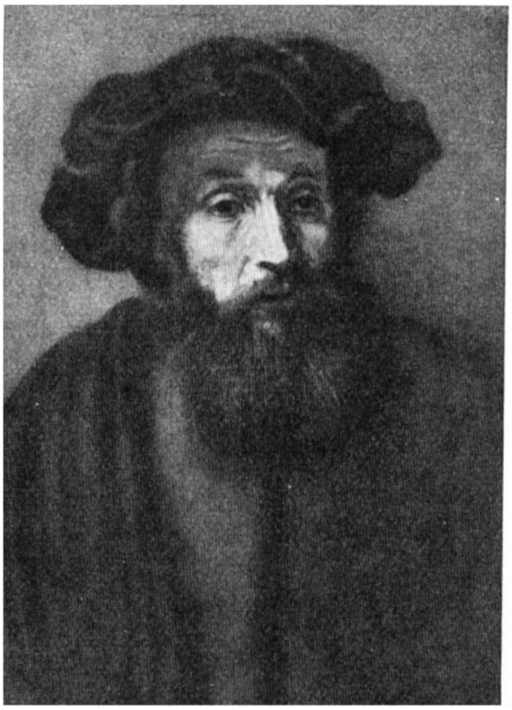

Εικ. 80: (Από την Εθνική Πινακοθήκη, Λονδίνο)

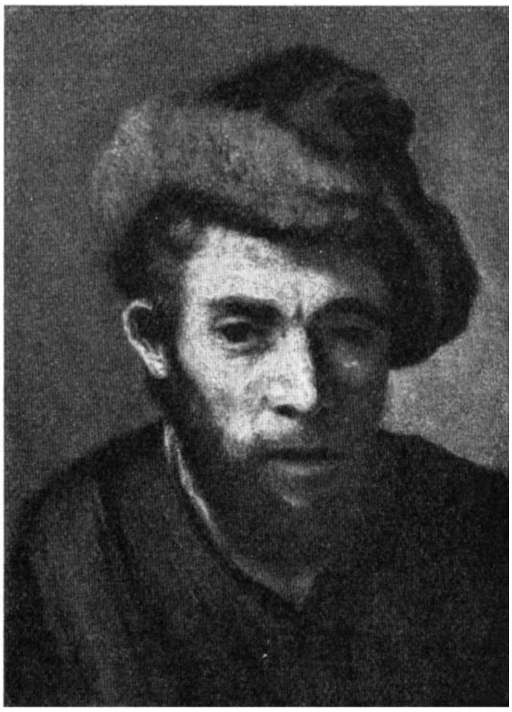

Εικ. 81: (Από το Λούβρο, Παρίσι)

Εικ. 78 – 81: Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς Εβραίοι σύμφωνα με πίνακες
του Ρέμπραντ Χάρμενσοον φαν Ράιν

Εικ. 82 α, β: Νεαρός Άραβας από την Ιερουσαλήμ

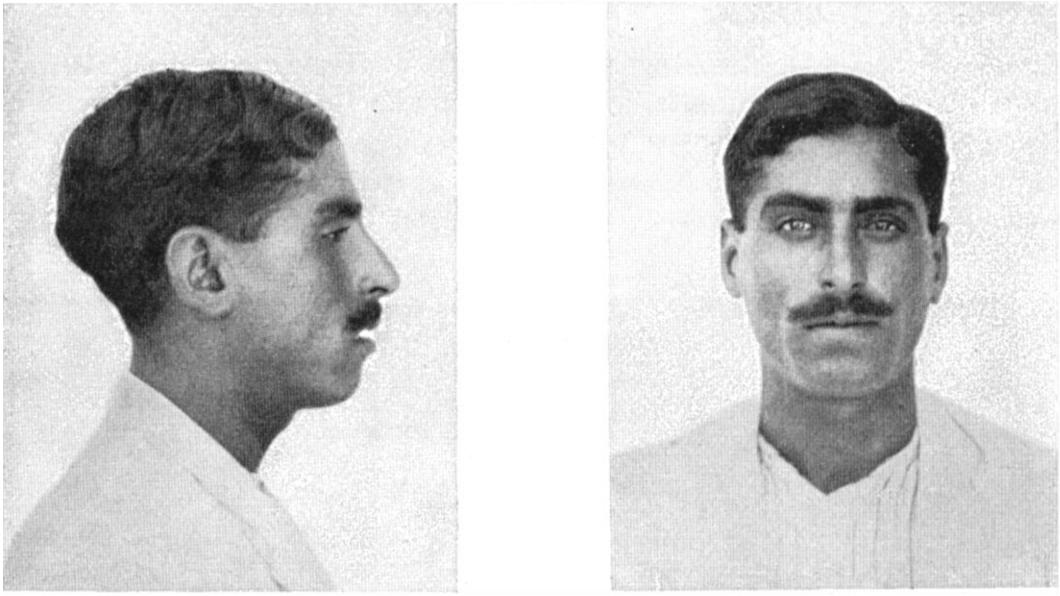

Εικ. 83 α, β: Άραβας Βεδουίνος από την Παλαιστίνη. (Τέσσερις φωτο: Ζίγκφριντ Πασσάργκε, Αμβούργο)

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

Μια εικόνα της **πνευματικής ιδιαιτερότητας** της οριενταλοειδούς φυλής μπορεί να αποκτηθεί μόνο αν εξετάσουμε την ψυχική συμπεριφορά των Αράβων Βεδουίνων, κυρίως των παλαιότερων περιόδων. Σε αυτούς, υπήρχε πάντα μια αίσθηση αυτοτελούς αξιοπρέπειας και μια ορισμένη ακαμψία των συναισθημάτων, μια ακαμψία που φαίνεται να εμπόδισε την ανάπτυξη της αραβικής μουσικής τέχνης και της αραβικής θεατρικής τέχνης μέχρι την επιμειξία με την μεσανατολική φυλή. Οι λαοί και οι άνθρωποι άλλων φυλών ανέκαθεν παρατηρούσαν μια ορισμένη ακαμψία στις ιδέες περί θεών ή θεοτήτων σε φυλές κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής, και ταυτόχρονα μια θρησκευτική ζωή της οποίας η μισαλλοδοξία προς όσους ανήκουν σε διαφορετικές θρησκείες αυξάνεται σε σημείο διωγμού. Όχι μόνο στην πίστη τους, αλλά συχνά

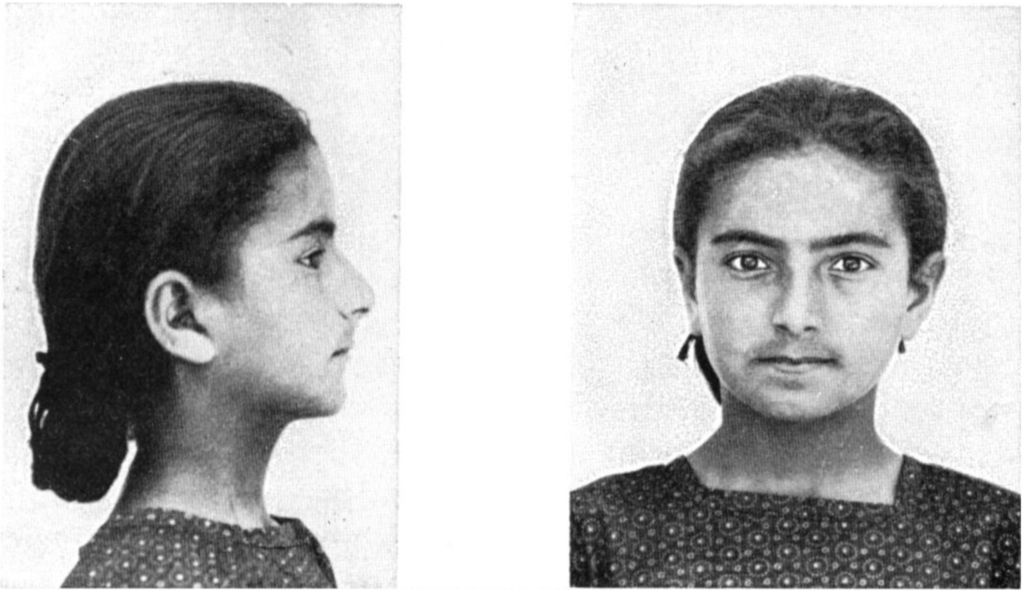

Εικ. 84 α, β

Εικ. 85 α, β: Από το συριακό ορφανοτροφείο στην Ιερουσαλήμ.
(Φωτο: Ζίγκφριντ Πασσάργκε, Αμβούργο)

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

και στην καθημερινή ζωή, οι άνθρωποι της οριενταλοειδούς φυλής χαρακτηρίζονται από μια σκοτεινή, λαμπερή σοβαρότητα, η οποία διακόπτεται μόνο επανειλημμένα από ξαφνικό πάθος, όπως ακριβώς η αξιοπρεπής αυτοσυγκράτηση του οριενταλοειδούς ατόμου μπορεί να διασπαστεί ξαφνικά από την έκρηξη σεξουαλικού αισθησιασμού. Η πνευματική κατάσταση των ανθρώπων της οριενταλοειδούς φυλής εναλλάσσεται επίσης μεταξύ χαλαρής, συχνά νωχελικής, ήρεμης και τεταμένης δραστηριότητας.

Η όχι βαθιά, αλλά οξυδερκή ικανότητα παρατήρησης, η σκληρή δύναμη της θέλησης, η υπολογιστική πονηρία, η ψυχρή έλλειψη οίκτου και η υπερβολική εκδικητικότητα κατευθύνονται ή ελέγχονται πάντα από

ένα νηφάλιο μυαλό. Η έντονη διαμάχη παραμένει, ωστόσο, πάντα υπό εξέταση: η αιφνιδιαστική ληστεία, η επιτυχία της οποίας φαίνεται πολύ πιθανή, χαρακτηρίζει την οριενταλοειδή φύση.

Ο Άγγλος ανατολιστής Σέις[99] δίνει μια περιγραφή της ψυχολογικής συμπεριφοράς του «Σημίτη», η οποία είναι σχεδόν ισοδύναμη με μια περιγραφή της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής, αλλά στην οποία τα επιμέρους χαρακτηριστικά υποδεικνύουν περισσότερο την ψυχολογική φύση της μεσανατολική φυλής. Αν αποκαλεί τον «Σημίτη» εύκαμπτο και επιδέξιο, αν του αποδίδει καλή μνήμη, ισχυρό αίσθημα οικογένειας και κτητικότητας, και αν παρατηρεί σε αυτόν – ο οποίος είναι εγγενώς πολεμοχαρής – μια αποστροφή για την πειθαρχία των ανδρών σε έναν στρατό, τότε με αυτόν τον τρόπο θα εντοπίζει ουσιώδη χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής. Πριν, ο Σέις ήθελε να συνοψίσει την πνευματική φύση των σημιτικών φυλών, κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς φυλής, με τα λόγια: «ένταση πίστης, αγριότητα, αποκλειστικότητα, φαντασία».

Υποψιάζομαι, όμως, ότι η φαντασία που αναφέρεται εδώ έχει εκδηλωθεί στις φυλές των σημιτικών γλωσσών κυρίως σαν ένδειξη μιας επιρροής της μεσανατολικής φυλής που δύσκολα θα μπορούσε να συμβιβαστεί με τη νηφαλιότητα του κοφτερού οριενταλοειδούς μυαλού. Η αραβική γλώσσα μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν μαρτυρία της πνευματικής φύσης της οριενταλοειδούς φυλής, καθώς έχει διατηρήσει άριστα τα αρχικά σημιτικά της χαρακτηριστικά και ομιλείται ακόμη και σήμερα από εκείνες τις σημιτικές φυλές – τους Βεδουίνους – που έχουν διατηρήσει τα πιο κυρίαρχα οριενταλοειδή χαρακτηριστικά. Σύμφωνα όμως με τον **Μπέργκστρασερ**, τα αραβικά αποκαλύπτουν τις πνευματικές ιδιότητες του «αρχαίου Άραβα Βεδουίνου», δηλαδή του ατόμου της οριενταλοειδούς φυλής: «ένα νηφάλιο μυαλό, ένα χάρισμα παρατήρησης και ένα έντονο ενδιαφέρον για γλωσσικά ζητήματα». Τα αραβικά έχουν ένα «ορθολογιστικό χαρακτηριστικό»˙ «είναι λιγότερο κατάλληλα για συναισθηματική αμεσότητα», αλλά «αξεπέραστα για επιστημονική έκφραση».[100]

Το σημιτικό γλωσσικό πνεύμα πρέπει να θεωρηθεί έκφραση της οριενταλοειδούς φυλής. Μια γενική ψυχολογική διευκρίνιση της σημιτικής γλωσσικής ομάδας και των ζωντανών σημιτικών γλωσσών της αραβικής των Βεδουίνων θα αποτελούσε ταυτόχρονα μια αναπαράσταση της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής. Ο Ερνέστ Ρενάν (Ernest Renan, 1823 – 1892) επεσήμανε αυτό το μονοπάτι της έρευνας στην εισαγωγή του «Γενική ιστορία των σημιτικών γλωσσών» (3η έκδ. 1878).[101]

---

99. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 121/122.

100. Γκότχελφ Μπέργκστρασερ (Gotthelf Bergsträsser, 1886 – 1933), Εισαγωγή στις Σημιτικές Γλώσσες, 1928, σελ. 146/147.

101. Ο όρος «Σημίτης» προέρχεται από τον «Πίνακα των Εθνών», Γένεση 10: «Αυτή είναι η γενιά των γιων του Νώε: Σημ, Χαμ, Ιάφεθ...» – Ο Καρλ Μπρόκελμαν (Carl Brockelmann, 1868 – 1956), στο βιβλίο του «Σημιτική γλωσσολογία», 1916, σελ. 14/15, εξηγεί: «Στον λεγόμενο “Πίνακα των Εθνών”, Γένεση 10, οι λαοί και οι φυλές της Εγγύς Ανατολής χωρίζονται σε τρεις μεγάλες ομάδες και ανάγονται στους τρεις προπάτορες Σημ, Χαμ και Ιάφεθ, τους γιους του Νώε. Εκείνη την εποχή αυτή ήταν η μόνη γνωστή μορ-

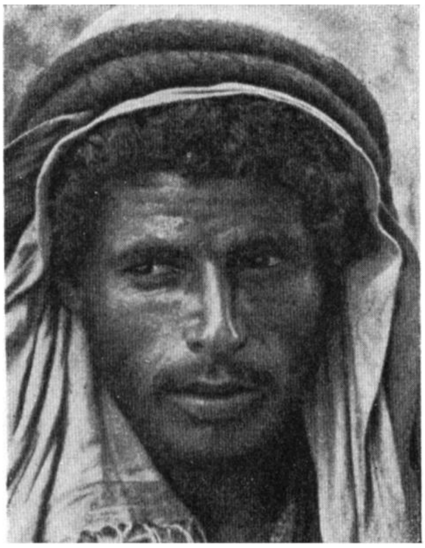

Εικ. 86: Βεδουίνος από την Παλαιστίνη

Εικ. 87: Αλγερία (φωτο: Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ)

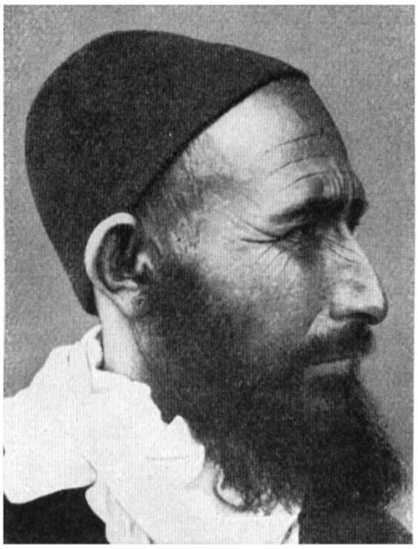

Εικ. 88: Αλγερινός. Μεσανατολική επιρροή
(Φωτο: από τον Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ)

Εικ. 89: Άραβας (Χετζάζ) Εμίρ Σαούντ

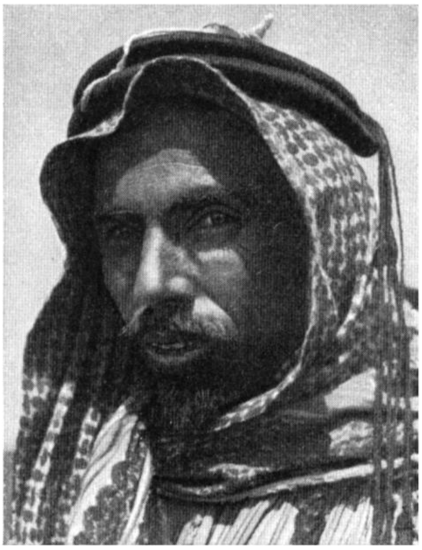

Εικ. 90, 91: Βεδουίνοι από την Αραβία.
(Φωτ: Χανς Σπάντα. Από τις Εικονογραφημένες Εκδόσεις Μονάχου).

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

Εικ. 92: Ρωσία, Μιχαήλ Λέρμοντοφ (Михайл Лéрмонтов), ποιητής, 1814 – 1841. Διναρική επιρροή

Εικ. 93: Γερμανία, Μαξ Μπρουχ, συνθέτης, 1838 – 1920

Εικ. 94: Εβραίος από την Αμερική. Τσάπλιν, ηθοποιός του κινηματογράφου. Νορδική επιρροή;

Εικ. 95: Εβραίος από τη Γερμανία. Γενικός Μουσικός Διευθυντής. Μεσανατολική επιρροή

Εικ. 96: Εβραία από τη Γερμανία. Ελίζαμπεθ Μπέργκνερ, ηθοποιός (Φωτο: από τον Όγκαστ Σερλ)

Εικ. 97: Εβραίος από τη Γερμανία. Συγγραφέας.Νορδική (και ελαφρά μεσανατολική;) επιρροή (Φωτο: Βάσοβ)

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

Εικ. 98: Εβραίος από τη Γερμανία. Λούντβιχ Μπέρνε, 1786 – 1837, συγγραφέας. Οριενταλοειδής-μεσανατολική

Εικ. 99: Μπαρούχ Σπινόζα, 1632 – 1677, φιλόσοφος. Μετανάστευσε στην Ολλανδία από την Ισπανία. Οριενταλοειδής

Εικ. 100: Εβραίος από την Πολωνία. Αρχιεπίσκοπος Κον, 1845 – 1915. Προφανώς κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με μια ελαφρά νορδική επιρροή;

Εικ. 101: Εβραία από την Ρωσία. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής – με μεσανατολική και νορδική επιρροή;

Εικ. 102: Εβραίος από τη Βιένη. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής – με μεσανατολική επιρροή;

Εικ. 103: Χένριετ Χερτς, 1764 – 1847
Πατέρας Εβραίος από την Πορτογαλία

Εικ. 104: Κυρία Μάιερμπεερ, σύζυγος του συνθέτη, ξαδέρφη του, κόρη της αδερφής της μητέρας του

Εικ. 105: Όσκαρ Μπλούμενταλ, θεατρικός συγγραφέας, 1852 – 1917
Μικρή ανατολική (αλπική) επιρροή;

Εικ. 106: Γκέοργκ Λίμπλινγκ, συνθέτης, 1865 – 1946 Μεσανατολική επιρροή

Εβραίοι από τη Γερμανία

Εικ. 107: Εβραίος από την Ουγγαρία. Λάγιος Ντότσι, συγγραφέας, 1845 – 1919. Μεσανατολική επιρροή.

Εικ. 108: Εβραίος από την Αυστρία
Μεσανατολική επιρροή.

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

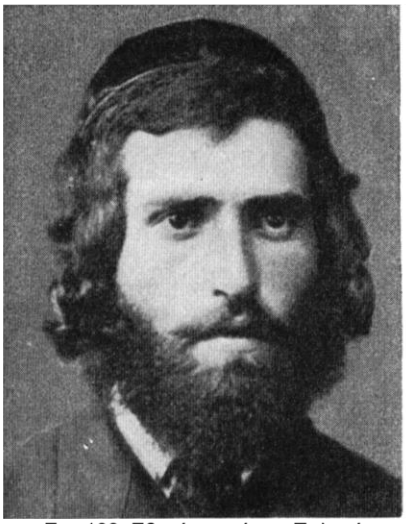

Εικ. 109: Εβραίος από την Πολωνία (Από τον Μορίς Φίσμπεργκ, Χαρακτηριστικά Φυλής)

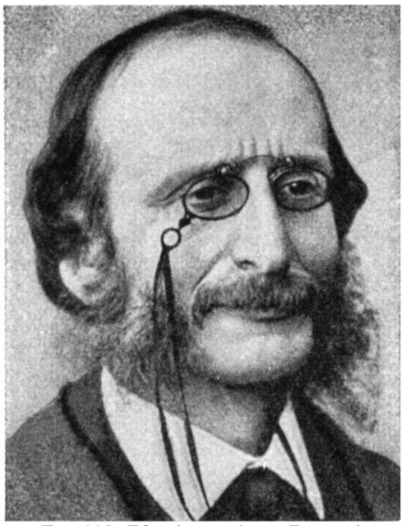

Εικ. 110: Εβραίος από την Γερμανία. Ζακ Όφφενμπαχ, συνθέτης, 1819 – 1880. Μεσανατολική επιρροή

Εικ. 111: Ρωσία. Πατέρας Ρώσος, μητέρα Εβραία

Εικ. 112: Εβραία από το Βέλγιο. Μεσανατολική επιρροή (φωτο: Καρλ Ρουφ)

Εικ. 113: Εβραίος από τη Ρωσία. Λέων Τρότσκι (Μπρονστέιν). Μεσανατολική (και άλλη;) επιρροή

Εικ. 114: Εβραίος από την Αγγλία. Άλφρεντ Μπάιτ, Ιδιοκτήτης ορυχείου, Γιοχάνεσμπουργκ

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς

Η πρώτη λεπτομερής εξέταση για τη φυλετική ψυχή της φύσης της οριενταλοειδούς φυλής, ή τουλάχιστον για τις πτυχές της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής που στρέφονται προς τη θρησκευτική ζωή, δόθηκε από τον Λούντβιγκ Φερδινάνδο Κλάους, «Περί της Ψυχής και του Προσώπου των Φυλών και των Λαών» (1928). Αποκαλεί την οριενταλοειδή φυλή «τύπο της ερήμου» και την περιγράφει, σύμφωνα με τις πνευματικές της εκφράσεις, ως «τύπο κλίσης». Εδώ – για λόγους συντομίας – μπορεί να αναφερθεί μόνο αυτό το βιβλίο.

Εικ. 115: Ένας μικρός Κούρδος Προφανώς κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής (Φωτ: Χανς Σπάντα. Από τις Εικονογραφημένες Εκδόσεις Μονάχου).

Εκτός των περιοχών με τη μεγαλύτερη επικράτηση της οριενταλοειδούς φυλής που φαίνονται στον Χάρτη ΙΙ (σελ. 39), αυτή η φυλή βρίσκεται με μια λίγο-πολύ μικρή επιρροή στις χώρες της ανατολικής Μεσογείου, ειδικά στα δυτικά της Μικράς Ασίας, στη συνέχεια σε ολόκληρη την Μέση Ανατολή μέχρι την Ινδία και το Δυτικό Τουρκεστάν, και μετά στη νοτιοανατολική Ευρώπη, στην Ελλάδα και στα ελληνικά νησιά, στη Σικελία, τη νότια Ιταλία και τη Μάλτα (όπου έχει διατηρηθεί μια σημιτική γλώσσα) και στα νότια της Ιβηρικής χερσονήσου. Μια πιο έντονη επιρροή της οριενταλοειδούς φυλής μπορεί να εντοπιστεί στις παράκτιες χώρες της Αφρικής μέχρι τη Ζανζιβάρη στα ανατολικά και μέχρι τις μαροκινές ακτές στα δυτικά, καθώς και στη βορειοδυτική και ανατολική Μαδαγασκάρη. Η Νότια Αγγλία, ιδίως η Νοτιοδυτική Αγγλία και η Νότια Ιρλανδία, έχουν – πιθανώς κυρίως κατά την περίοδο των φοινικικών εμπορικών ταξιδιών – μια ελαφρά οριενταλοειδή επιρροή. Οι στρατοί της ισπανικής εποχής των μεγάλων δυνάμεων μπορεί να έχουν διαδώσει μικρές επιρροές από την οριενταλοειδή φυλή. Κατά τα άλλα, οι οριενταλοειδείς και μεσανατολικές φυλές στη Δύση σήμερα εκπροσω-

φή έκφρασης εθνολογικής και πολιτικής ενότητας. Για τον συγγραφέα αυτής της επισκόπησης, τα πολιτικά και πολιτισμικά συμφραζόμενα ήταν πιο σημαντικά από τα εθνογραφικά. Ως εκ τούτου, θεωρεί τους Ελάμ και Λουδ, τους Ελυμαίους και τους Λυδούς, σαν υποτελείς της Ασσυριακής αυτοκρατορίας, στον Σημ, αν και αυτοί οι δύο λαοί δεν ήταν ούτε συγγενείς μεταξύ τους ούτε με τους Ασσυρίους. Αντίθετα, συγκαταλέγει τους Φοίνικες, τους στενότερους συγγενείς του δικού του εβραϊκού λαού, στον Χαμ λόγω των στενών πολιτικών τους δεσμών με την Αίγυπτο.

Αλλά όταν ο Όγκαστ Λούντβιγκ φον Σλέτσερ (August Ludwig von Schlözer, 1735 – 1809), έψαχνε για ένα κοινό όνομα για τους Εβραίους, τους Αραμαίους, τους Άραβες και τους Αβησσυνούς το 1781, των οποίων οι γλώσσες είναι συγγενείς, του προτάθηκε το όνομα Σημίτες επειδή στον Πίνακα των Εθνών, οι Εβραίοι, οι Αραμαίοι και οι Άραβες προέρχονται από τον Σημ.»

Οι σημιτικές γλώσσες περιλαμβάνουν: την ακκαδική (ασσυριο-βαβυλωνιακή), τη χαναανική, τη μωαβική, την εβραϊκή, τη φοινικική, την αραμαϊκή, τη σαμαρειτική, τη μανδαϊκή, τη συριακή, την αραβική, την αιθιοπική, την αμχαρική και πολλές άλλες.

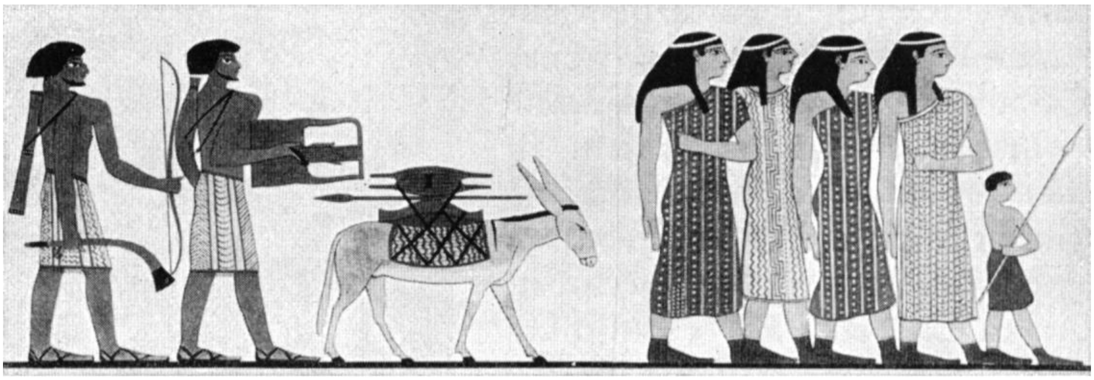

Εικ. 116: Μια φυλή σημιτικής γλώσσας μεταναστεύει από τη Συρία στην Αίγυπτο την 3η χιλιετία π.Χ. (Beni-Hassan), περίοδος XII δυναστείας· Άνθρωποι κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής με [Το Άμπσα (Absha) είναι σημιτικό όνομα,

πούνται κυρίως από τους Εβραίους που ζουν εκεί.[102]

β) Η μετανάστευση των Εβραίων

Η αρχική έδρα των Εβραίων, δηλαδή η περιοχή στην οποία μπορούν να εντοπιστούν τα ίχνη τους, πρέπει να αναζητηθεί στη βόρεια Μεσοποταμία, ίσως στην Αραμάια.[103] Η Παλαιά Διαθήκη αντιλαμβανόταν «την προγονική γη και την αρχική γη της ανθρωπότητας σαν κάτι που συνδεόταν με τη Βαβυλωνία».[104]

Η ιστορία της εβραϊκής μετανάστευσης στην Παλαιστίνη δεν έχει ακόμη διευκρινιστεί επαρκώς. Σε κάθε περίπτωση, αυτή η μετανάστευση πρέπει να εκτείνεται σε μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, περίπου 100 – 200 χρόνια, κατά τη διάρκεια της οποίας μεμονωμένες φυλές ή μικρότερες ομάδες φυλών εισέβαλαν στην Παλαιστίνη από διαφορετικές κατευθύνσεις. Εκτός από τους Ισραηλίτες, στους Εβραίους περιλαμβάνονται επίσης οι Μωαβίτες, οι Αμμωνίτες και οι Εδωμίτες. Οι τρεις τελευταίες φυλές δεν θα εξεταστούν παρακάτω στη συνέχεια, έτσι ώστε από εδώ και στο εξής, σαν «Εβραίοι» πρέπει να νοούνται μόνο οι προπάτορες των Ισραηλιτών και αργότερα των Ιουδαίων.

(Ο όρος «Εβραίοι» στην Παλαιά Διαθήκη είναι ως επί το πλείστον συνώνυμος με το «Ισραηλίτες»· ο όρος «Εβραίοι» φαίνεται να χρησιμοποιούνταν περισσότερο από ξένους λαούς, ενώ ο όρος «Ισραηλίτες» ήταν περισσότερο ο όρος του ίδιου του λαού για τον εαυτό

---

102. Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι υπάρχει μια ορισμένη επιρροή της οριενταλοειδούς φυλής σε τμήματα του πληθυσμού της Ιάβας: οι Άραβες που ζουν εκεί έχουν μεταφυτεύσει μια αραβική διάλεκτο στην Ιάβα και έχουν προκαλέσει μια κάποια ανάμειξη του γηγενούς πληθυσμού εκεί με τις φυλές που χαρακτηρίζουν τους Άραβες.

103. Δείτε, Δευτερονόμιο 26:5: «Ο πατέρας μου ήταν περιπλανώμενος Αραμαίος». Δείτε επίσης Γένεση 24:4

104. Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ (Friedrich Giesebrecht, 1814 – 1889), τα Περιγράμματα της Ισραηλιτικής Θρησκευτικής Ιστορίας, 3η έκδ., επιμ. Άλφρεντ Μπερτολέ (Alfred Bertholet, 1868 – 1951), 1919, σελ. 22.

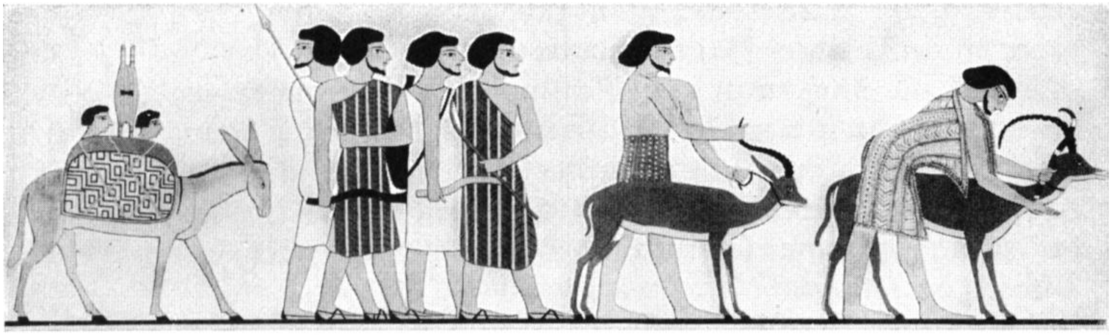

υπό την αρχηγία του Άμπσα, του «Πρίγκιπα της Ερήμου». Αιγυπτιακή αναπαράσταση από το Μπενί-Χασάν
μικρές επιρροές από την μεσανατολική φυλή.
το οποίο αντιστοιχεί στο Αβισάι (Abishai) στην Παλαιά Διαθήκη.]

του.[105] Ο όρος «Ιουδαίοι», αρχικά μόνο για μία φυλή Εβραίων, τη φυλή που αργότερα σχημάτισε μαζί με άλλους το (νότιο) βασίλειο του Ιούδα, χρησιμοποιήθηκε μόνο στην Καινή Διαθήκη για να αναφέρεται σε ολόκληρο το λαό.)

Δύο κύριες μεταναστεύσεις των Εβραίων μπορούν να αναγνωριστούν: η μία από τον βορρά, η οποία διείσδυσε στην επικράτεια του μεταγενέστερου βασιλείου του Ισραήλ, και μία από τον νότο, η οποία διείσδυσε στην επικράτεια του μεταγενέστερου βασιλείου του Ιούδα.[106] Το όνομα της φυλής που μετανάστευσε από τον νότο, αυτό των Χαβίρι, εφαρμόστηκε αργότερα σε ολόκληρο τον λαό: «οι Εβραίοι» (εβραϊκά ʿibrim).

Ακριβώς όμως αυτοί οι Χαβίρι Ιουδαίοι αποτελούν εκείνο το μέρος του μετέπειτα εβραϊκού (ισραηλιτικού) συνολικού λαού που πιθανώς έζησε για κάποιο χρονικό διάστημα στην Αίγυπτο. Μεταξύ 1.500 και 1.400 π.Χ., η Αιγυπτιακή αυτοκρατορία ασκούσε μια μορφή κυριαρχίας πάνω στους μικροπρίγκιπες της Παλαιστίνης, τους Χαναναίους βασιλιάδες των πόλεων που αναφέρθηκαν παραπάνω (σελ. 58). Από τις επιστολές που ανακαλύφθηκαν στην Τελ-ελ-Αμάρνα, που αναφέρθηκαν ήδη στη σελίδα 38, προκύπτει ότι κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου φυλές που μιλούσαν σημιτικά προσπαθούσαν συνεχώς να προελάσουν από τις αραβικές και σιναϊτικές ερήμους στην Παλαιστίνη. Αυτές οι φυλές ονομάζονται Χαβίρι (Chabirî). Μερικοί από αυτούς είναι πολύ πιθανό να ταυτίζονται με τους Εβραίους. Ένας ερευνητής όπως ο Έντουαρντ Μάιερ λέει: «Η γλωσσική ταυτότητα των Εβραίων ή Ισραηλιτών με το τμήμα των Χαβίρι, στα γράμματα της Αμάρνα, που διείσδυσε στην Παλαιστίνη είναι σε κάθε περίπτωση πέρα από κάθε αμφιβολία».[107] Φαίνεται ότι μεμονωμένοι Χαναναίοι βασιλιάδες πόλεων είχαν πάρει τμήματα των Χαβίρι στην υπηρεσία τους σαν μισθοφόρους και στη συνέχεια δεν μπόρεσαν να τους ξεφορτωθούν.

105. Δείτε, Έντουαρντ Μάιερ, Ιστορία της Αρχαιότητας, τομ. II, 1928, σελ. 345

106. Δείτε, Ρούντολφ Κίτελ, Ιστορία του Λαού του Ισραήλ, τόμος I, 1923, σελ. 405 και επόμενα, 424, 425

107. Έντουαρντ Μάιερ (Eduard Meyer, 1855 – 1930), «Ιστορία της Αρχαιότητας», τόμος II, 1, 1928, σελ. 347

Ολόκληρος ο Εβραϊκός λαός δεν έμεινε ποτέ στην Αίγυπτο. Μόνο η «Φυλή του Ιωσήφ» ή όσοι από τους Χαβίρι, που αργότερα προσχώρησαν σε αυτή τη φυλή, είχαν προελάσει σε αιγυπτιακό έδαφος. Σήμερα, ακόμη και αυτό αμφισβητείται από ορισμένους ερευνητές, καθώς η επιρροή των αιγυπτιακών εθίμων (κουλτούρας) στο Ισραήλ είναι σχετικά μικρή. Οι αφηγήσεις της Παλαιάς Διαθήκης για την παραμονή στην Αίγυπτο είναι τόσο μυθικές όσο και οι εβραϊκοί χαρακτήρες που εμφανίζονται σε αυτές. Σε κάθε περίπτωση, μια εβραϊκή φυλή πρέπει να έφτασε στη νότια Παλαιστίνη από τα νοτιοανατολικά σύνορα της Αιγύπτου και την Σιναϊτική Έρημο γύρω στο 1.250 ή αργότερα, ενώ οι άλλες εβραϊκές φυλές είχαν ήδη αρχίσει να διεισδύουν στην Παλαιστίνη από τα βόρεια και βορειοανατολικά από περίπου το 1.400 π.Χ. Τα προϊστορικά ευρήματα δείχνουν επίσης αυτήν την περίοδο μεταξύ 1.400 και 1.200 π.Χ.: «Η κατάκτηση από τον Ιησού του Ναυή πραγματοποιείται προς το τέλος της Εποχής του Χαλκού, λίγο μετά το 1.200· αλλά υπάρχουν ενδείξεις μερικής κατοχής της κεντρικής Παλαιστίνης, του Χάρε Εφραίμ, από τους Εβραίους περίπου τρεις αιώνες νωρίτερα.»[108]

Όσον αφορά τη φυλή, όπως έχει ήδη αναφερθεί, θα πρέπει κανείς να φανταστεί ότι οι Εβραίοι στην πρώιμη περίοδό τους ήταν κυρίως οριενταλοειδείς, με χαρακτηριστικά παρόμοια με αυτά που χρησιμοποίησαν οι Αιγύπτιοι καλλιτέχνες για να απεικονίσουν μέρος των Υξώς και άλλων φυλών που μιλούσαν σημιτικά και εισέβαλαν στην Αίγυπτο γύρω στο 2.600 π.Χ. και αργότερα (βλ. εικ. 116).

Η μεσανατολική φυλή θα ήταν επίσης παρούσα σαν μια μικρή επιρροή μεταξύ των νομάδων Εβραίων, καθώς και μεταξύ των Μαδιανιτών και των Κεναίων. Η επιμειξία με Μωαβίτες και Μαδιανίτες, που μαρτυρείται από τους Αριθμούς 25, δεν αντιπροσώπευε σχεδόν καμία αλλαγή στο φυλετικό μείγμα των Εβραίων, διότι αυτές οι φυλές ήταν πιθανότατα τόσο κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς όσο και οι Εβραίοι. Το ίδιο ισχύει και για την ανάμειξη με τους Κεναίους, η οποία μαρτυρείται από το εδάφιο Κριτές 1:16. Η εβραϊκή φυλή που ζούσε στην Αίγυπτο μπορεί να χαρακτηριζόταν από επιρροές των φυλών που υπήρχαν στην αρχαία Αίγυπτο. Δεδομένου ότι οι επιρροές αυτών των φυλών, ακόμα κι αν δεν μπορούν να εντοπιστούν μέχρι την εποχή της παραμονής μιας από τις εβραϊκές φυλές στην Αίγυπτο, χαρακτηρίζουν τον εβραϊκό λαό, το φυλετικό μείγμα του αρχαίου αιγυπτιακού λαού – **έστω και μόνο σε μια πολύ γενικευμένη επισκόπηση** – μπορεί να εξεταστεί εδώ!

γ) Η φυλετική σύνθεση του αρχαίου αιγυπτιακού λαού

Ο αρχαίος αιγυπτιακός πολιτισμός είναι ουσιαστικά δημιούργημα ενός μέρους της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής ή τουλάχιστον ενός συγκε-

108. Οι Εβραίοι στην Παλαιστίνη, Αρχαιολογική Επιθεώρηση, τομ. 48, 1928, σελ. 330

κριμένου χαμιτικού (αιθιοπικού)-οριενταλοειδούς φυλετικού μείγματος.[109]

Ήδη από την ύστερη Νεολιθική περίοδο, φυλές κυρίως χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής – ο τύπος Β ή «χονδρότερος» τύπος **Μύντερ** (Münter)[110] – διείσδυσαν στην κοιλάδα του Άνω Νείλου από την Αιθιοπία και τη Νουβία και προχώρησαν βόρεια, κυρίως δυτικά του Νείλου. Έφεραν μαζί τους ένα οικόσιτο γαϊδούρι, το οποίο προέρχεται από τον άγριο γάιδαρο της Νοβίας, καθώς και ορισμένα φυτά νοτιοαραβικής προέλευσης, τα οποία παρέχουν πληροφορίες για τις προϊστορικές μεταναστεύσεις των φυλών της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, οι οποίες θα συζητηθούν αργότερα. Αυτοί οι πρώτοι Αιγύπτιοι είναι φυλετικά πιο κοντά στις σημερινές, κυρίως Χαμιτικές (Αιθιοπικές) φυλές, ειδικά στις φυλές Μπίσα των Μπισαρίνων, οι οποίες σήμερα ζουν στις ερήμους ανατολικά της μέσης ροής του Νείλου.[111]

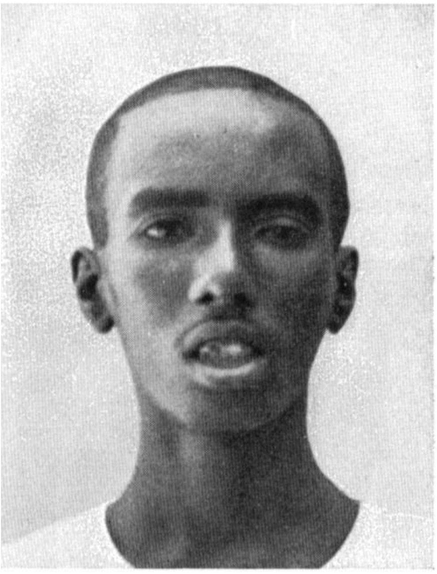

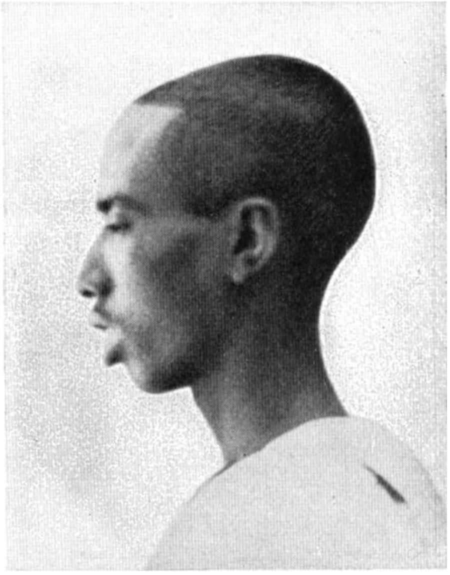

Εικ. 117 α, β: Αιγύπτιος από το Ασουάν. Δυτικός (Μεσογειακός)-Νέγρος;
(Φωτο: Ζίγκφριντ Πασσάργκε, Αμβούργο)

109. Οι ίδιοι οι Αιγύπτιοι έδιναν προσοχή στα φυλετικά χαρακτηριστικά: συνήθως απεικόνιζαν τους εαυτούς τους σαν άνδρες με κόκκινο δέρμα, τις σημιτικές φυλές ως επί το πλείστον με κίτρινο δέρμα, τους νέγρους σκουρόχρωμους ή μελαχρινοούς, αυτοί οι τρεις τύποι είχαν μαύρα μάτια, ενώ ορισμένες φυλές που ήταν εισβολείς-κατακτητές φυλές με ανοιχτό χρώμα δέρματος και ανοιχτό χρώμα ματιών. – Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον προσδιορισμό των φυλετικών χαρακτηριστικών μέσω της αιγυπτιακής εικαστικής τέχνης μπορείτε να βρείτε στο περιοδικό αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Προϊστορίας, 1880, σελ. 135/136, του Χάινριχ Καρλ Μπρουγκς (Heinrich Karl Brugsch, 1827 – 1894) και στην Έκθεση της Βρετανικής Ένωσης, 1887, σελ. 445 – 449 του Φλάιντερς Πίτρι.

110. Χάινριχ Μύντερ (Heinrich Münter, 1883 – 1957), Σχετικά με τη διαδικασία της φυλετικής αλλαγής στον αιγυπτιακό λαό και τον χαρακτήρα και την προέλευση των υποκείμενων εθνοτικών στοιχείων, Περιοδικό Ανατομίας και Ιστορίας της Ανάπτυξης, τομ. 88, τεύχη 1 και 2, 1928. – Στη συνέχεια, ο Μύντερ συνδέει τον τύπο-Β με την παλαιολιθική φυλή Κρο-Μανιόν της Δυτικής Ευρώπης, επιτρέποντας μια μετακίνηση λαών από τη βορειοανατολική Αφρική σε όλη τη Βόρεια Αφρική να επηρεάσει την Κεντρική Ευρώπη, στην οποία αποδίδει τον γλωσσικό Ινδοευρωπαϊσμό της Κεντρικής Ευρώπης – μια υπόθεση που είναι απίθανο να συμμεριστούν άλλοι ερευνητές.

111. Δείτε, Μαξ Γκρυλ (Max Grühl, 1884 – 1945), Η προϊστορική και πρώιμη ιστορική ανάπτυξη του αιγυπτιακού λαού· η Αναδυόμενη Ανατολή, Παράρτημα στο Φωνές της Ανατολής, τομ. I, Τεύχος 2, 1922, σελ. 7/8

Ίσως αυτοί οι μετανάστες να είχαν ήδη συναντήσει έναν τύπο ανθρώπων που, σαν ασθενέστερη επιρροή, εμφανίζονται επανειλημμέ-

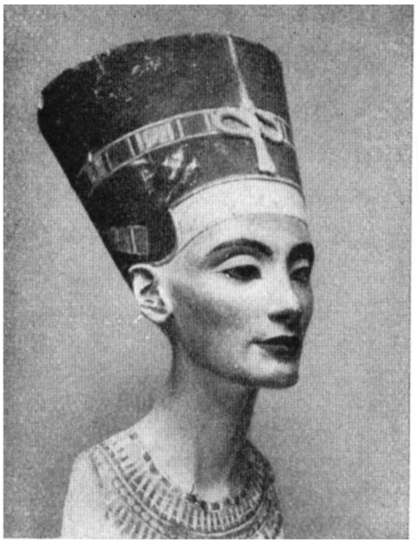

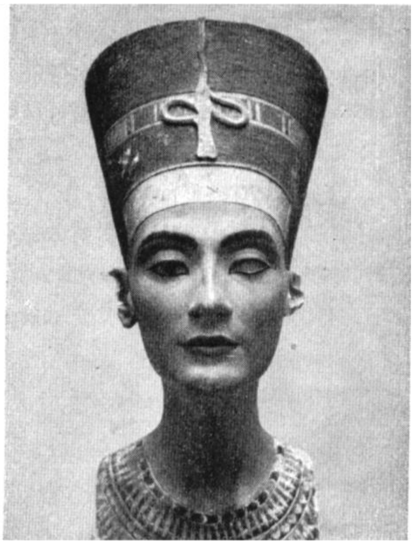

Εικ. 118 α, β: Βασίλισσα Νεφερτίτη της Αιγύπτου
14ος αιώνας π.Χ. Χαμιτική

Εικ. 119: Ραμσής Β΄, βασιλιάς της Αιγύπτου
1303 – 1237 π.Χ. Χαμίτης. (Φωτογραφία
από τον Δρ. Ερνστ Βάις)

Εικ. 120: Εικόνα αιγυπτιακής μούμιας
γύρω στο 200 μ.Χ. Κατά κύριο λόγο
Χαμιτική με μικρή μεσανατολική επιρροή

να στην ιστορία και το παρόν του αιγυπτιακού λαού: έναν γεροδεμένο τύπο, που τείνει προς την παχυσαρκία, με φαρδιούς ώμους, πλατύ στήθος, αλλά σχετικά στενή λεκάνη και λεπτά πόδια· με φαινομενικά επίμηκες σχήμα κεφαλής και σχήμα προσώπου μεσαίου πλάτους με τάση προς παχουλά μάγουλα· η μύτη είναι κοντή και ίσια ή ελαφρώς καμπύλη με τάση προς τα πάνω ρουθούνια, οι γνάθοι είναι ελαφρώς προς τα εμπρός, αλλά δεν υπάρχει τάση προς παχιά χείλη. Μπορεί κανείς να εντοπίσει αυτό το «τραχύ τύπο» περισσότερο στις κατώτερες τάξεις του αιγυπτιακού λαού, χωρίς να είναι σε θέση να εντοπίσει πιο προσεκτικά τη φυλετική του ταξινόμηση.[112]

112. Δείτε, Εζέν Πίταρντ, Φυλές και Ιστορία, 1924, σελ. 524.

Μετά την προέλαση των φυλών της κατά κύριο λόγο Χαμιτικής (Αιθιοπικής) φυλής μέχρι την κοιλάδα του μέσου Νείλου, στην αρχαία Αίγυπτο – κυρίως κατά την περίοδο γύρω στο 4.475 π.Χ.; – μια περαιτέρω μετανάστευση: μέσω του σημερινού Κοσσεΐρ (στην Ερυθρά Θάλασσα) και της Κένα (στον Νείλο), φυλές του τύπου-Α ή του «λεπτότερου» τύπου Μύντερ, δηλαδή ουσιαστικά φυλές κατά κύριο λόγο της

Εικ. 121: Κεφάλι μούμιας
μια ηλικιωμένη γυναίκα από τον τάφο
του Αμενχοτέπ Β' 18η δυναστεία.
Χαμιτική (Αιθιοπική) φυλή.

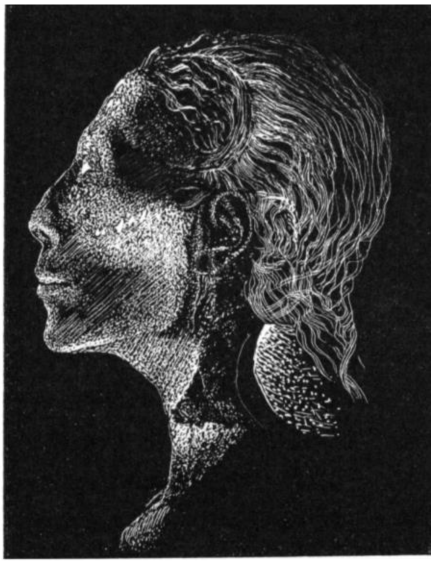

Εικ. 122: Κεφάλι μούμιας
του βασιλιά Τούθμωσι Δ›
(Από τον Γκράφτον Έλιοτ Σμιθ,
Αιγυπτιακές Μούμιες)

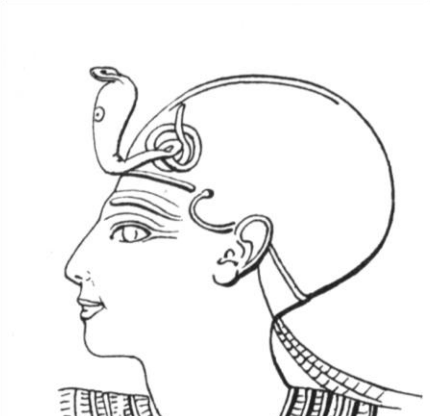

Εικ. 123: Βασιλιάς Σέτι Α',
γύρω στο 1400 π.Χ.
Σύμφωνα με ένα γλυπτό από την Άβυδο

Εικ. 124: Βασιλιάς Αμενχότεπ Δ',
1384 – 1364 π.Χ.
Κατά κύριο λόγο Χαμιτική (Αιθιοπική)

οριενταλοειδούς φυλής – οι οποίες προφανώς είχαν ήδη μια μεσανατολική επιρροή – μετακινήθηκαν στην κοιλάδα του Νείλου, όπου έφεραν φυτά μεσανατολικής προέλευσης. Πρώτα αναδύθηκε μια νότια αυτοκρατορία, κατά κύριο λόγο της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, και στη συνέχεια στη μέση και βόρεια κοιλάδα του Νείλου αναδύθηκε μια βόρεια αυτοκρατορία, κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής: οι δύο λεγό-

μενες προδυναστικές αυτοκρατορίες. Γύρω στο 3.300 π.Χ. ένας ηγεμόνας του νότιου βασιλείου, ο θρυλικός Μήνης, καταφέρνει να ενώσει όλη την Αίγυπτο σε μία δύναμη. Έτσι, δημιουργήθηκε μια ισορροπία μεταξύ της «χαμιτικής εξουσίας» και της «σημιτικής νοημοσύνης», όπως το εξέφρασε ο Μαξ Γκρυλ (ό.π. σελ. 11).

Την ενοποίηση της αυτοκρατορίας ακολούθησαν τέσσερις αιώνες μεγαλοπρεπούς κρατικής και πολιτιστικής ανάπτυξης, οι οποίοι ουσιαστικά ίδρυσαν την αρχαία Αίγυπτο, της οποίας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά θαυμάζονται από τους ιστορικούς.

Η αρχαία αιγυπτιακή γλώσσα, η οποία μπορεί να ανιχνευθεί περίπου στο 3.000 π.Χ. και ομιλούνταν για τελευταία φορά σε ορισμένους οικισμούς της Άνω Αιγύπτου γύρω στο 1.500 μ.Χ., κατέχει μια τόσο ιδιόμορφη θέση μεταξύ των σημιτικών και χαμιτικών γλωσσικών κλάδων – η οποία όμως αντιστοιχεί περίπου στη φυλετική ιστορία του αιγυπτιακού λαού – που ορισμένοι γλωσσολόγοι την έχουν κατατάξει σαν σημιτική γλώσσα, ενώ άλλοι την έχουν κατατάξει σαν χαμιτική γλώσσα. Ο **Φριτς Χόμελ** – ο οποίος όμως ήθελε να αμφισβητήσει την ύπαρξη ενός συγκεκριμένου κλάδου της χαμιτικής γλώσσας – υποθέτει ότι η αρχαία αιγυπτιακή και η στενά συγγενής βερβερική γλώσσα της βορειοδυτικής Αφρικής διακλαδίστηκαν από τον βαβυλωνιακό κλάδο του σημιτικού κλάδου της γλώσσας κατά τους προϊστορικούς χρόνους.[113] Σήμερα (σύμφωνα με τον **Έρμαν**[114]) η αιγυπτιακή θεωρείται ως επί το πλείστον σημιτική γλώσσα, ενώ στο παρελθόν θεωρούνταν ως επί το πλείστον χαμιτική γλώσσα. Ο Έρμαν υποθέτει ότι η αιγυπτιακή ανήκει στην σημιτική γλωσσική οικογένεια, αλλά διαχωρίστηκε από τις άλλες σημιτικές γλώσσες χιλιάδες χρόνια πριν από την εποχή μας και αναπτύχθηκε με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Οι **Χάρολντ Πικ** και **Χέρμπερτ Τζον Φλερ** ερμηνεύουν τη γλωσσική και την εθνογραφική διαδικασία ως εξής: «Η γλώσσα της αρχαίας Αιγύπτου φαίνεται να ήταν αρχικά χαμιτική, αλλά με την πάροδο του χρόνου έγινε σημιτική».[115]

Εκτός από την χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή, στην οποία μπορεί να αποδοθεί το χαμιτικό γλωσσικό πνεύμα, και την οριενταλοειδή επιρροή, στην οποία μπορεί να αποδοθεί το σημιτικό γλωσσικό πνεύμα, ο αρχαίος αιγυπτιακός πληθυσμός, τουλάχιστον αυτός της Κάτω Αιγύπτου, πιθανότατα είχε και δυτική (μεσογειακή) επιρροή, καθώς και επιρροή της νορδικής φυλής και πιθανώς και επιρροή της φυλής Κρο-Μανιόν.

Η ελαφρά επιρροή της φυλής Κρο-Μανιόν στον αρχαίο αιγυπτιακό πληθυσμό έχει, όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω (σελ. 45), διατηρηθεί σε κάποιο βαθμό μέχρι σήμερα. Θα μπορούσε να σχετίζεται με τους νεολιθικούς κατασκευαστές δολμέν των μεσογειακών χωρών.

---

113. Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, Πρώτο μισό, 1904, σελ. 17.

114. Δείτε, Άντολφ Έρμαν (Adolf Erman, 1854 – 1937), Αιγυπτιακή Γραμματική, 3η έκδοση, 1911

115. Χάρολντ Πικ (Harold Peake, 1867 – 1946) και Χέρμπερτ Τζον Φλερ (Herbert John Fleure, 1877 – 1969), Αγρότες και Αγγειοπλάστες, 1928, σελ. 134

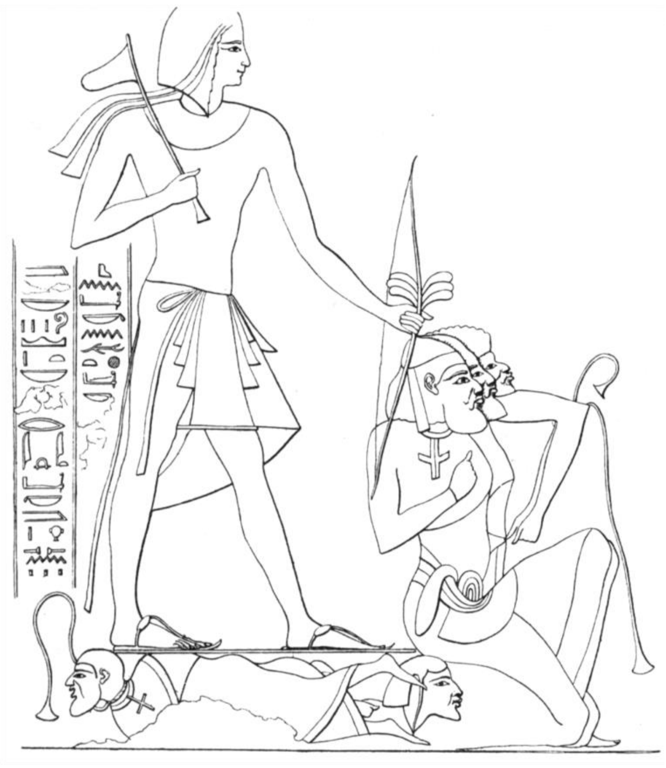

Εικ. 125: Αιγύπτιος πρίγκιπας χαμιτικής φυλής με Ασιάτες αιχμαλώτους με κατά κύριο λόγο μεσανατολικά ή οριενταλοειδή-μεσανατολικά χαρακτηριστικά

Η νορδική επιρροή στον αρχαίο αιγυπτιακό λαό προέρχεται – εκτός από τις επιμείξεις με τη «φυλή Νακάντα» που αναφέρθηκε παραπάνω (σελ. 45) – πιθανώς από τις επιμείξεις με τους Λίβυους, οι οποίοι μπορεί να αποτελούνταν από ένα μείγμα των νορδικών, χαμιτικών (αιθιοπικών) και πιθανώς και των φυλών Κρο-Μανιόν. Η νορδική και η υποτιθέμενη επιρροή της φυλής Κρο-Μανιόν στους Λίβυους είναι επίσης πιθανό να ανιχνευθεί στα νεολιθικά κύματα λαών δυτικοευρωπαϊκής καταγωγής, στους οποίους πιθανότατα αποδίδονται τα πέτρινα τοιχώματα στη Βόρεια Αφρική. Ο Μέλερ ήθελε να υποθέσει ότι τα έθιμα και η ενδυμασία των Λίβυων σχετίζονται στενά με τους Γκουάντσες των Καναρίων Νήσων (οι οποίοι ανήκουν κατά κύριο λόγο στη φυλή Κρο-Μανιόν). Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι μπορεί να υιοθέτησαν την ταρίχευση από τους Λίβυους, η οποία ήταν επίσης γνωστή στους Γκουάντσες και εφαρμοζόταν από αυτούς με τον ίδιο τρόπο όπως και από τους πρώτους Αιγύπτιους.[116]

Αιγυπτιακά έγγραφα αναφέρουν τους ταραχώδεις Λίβυους που εισέβαλαν προς το Δέλτα του Νείλου από τα δυτικά ήδη από την 3η χιλιετία π.Χ. Μεταξύ 1350 και 1090 π.Χ., έλαβαν χώρα καταστροφικές εισβολές από Λίβυους. Η περιοχή του δέλτα τελικά καταλήφθηκε πλήρως από αυτούς. Από το 1.100 π.Χ., οι Λίβυοι υπηρετούσαν στον αιγυπτιακό στρατό, και μερικοί από αυτούς τελικά υπηρέτησαν ως στρατιωτικοί ηγέτες. Από την αιγυπτιακή στρατιωτική θητεία διείσδυσαν σε ολόκληρο το κράτος σε τέτοιο βαθμό που τελικά, το 945 π.Χ., ένας Λίβυος, ο ισχυρός Σεσόνκ – που αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη (Α' Βασιλέων 11:40· 14:25) ως Σισάκ – έγινε ο ίδιος Φαραώ, και οι Λίβυοι άρχοντες κράτησαν την εξουσία στην Αίγυπτο για περίπου 200 χρόνια μετά τη βασιλεία του Σεσόνκ. Κατά τη διάρκεια της βασιλείας της 26ης δυναστείας, από το 663 έως το 525 π.Χ., η θεά Νέιθ της Λιβύης αναβαθμίστηκε σε αιγυπτιακή κρατική θεότητα.

116. Γκέοργκ Μέλλερ (Georg Möller, 1784 – 1852), Οι Αιγύπτιοι και οι Λίβυοι γείτονές τους, Περιοδικό Εθνολογίας, Τόμ. 52/53, 1921, σελ. 427.

Μερικοί από τους Λίβυους πρέπει να ήταν ανοιχτόχρωμου δέρματος, ξανθοί και με ανοιχτόχρωμα μάτια. Έτσι απεικονίζονται οι Λίβυοι στους τάφους των Θηβών γύρω στο 1.300 π.Χ., με χαρακτηριστικά προσώπου που μοιάζουν με βόρεια φυλή και δεν υποδηλώνουν την εξίσου ανοιχτόχρωμη φυλή Κρο-Μανιόν, η οποία – δεδομένων των φυλετικών και γλωσσικών σχέσεων μεταξύ των Λίβυων και των προαναφερθέντων Γκουάντσες και των ξανθών Βερβέρων της σημερινής Βορειοδυτικής Αφρικής – μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει μικρότερη επιρροή στο φυλετικό μείγμα της Λιβύης. Ο Σέις αποκαλεί τους Λίβυους της αρχαίας Αιγύπτου μακρυκέφαλους, βασιζόμενος σε εικόνες.[117] Ακόμη και Έλληνες και ελληνιστικοί συγγραφείς – όπως ο Καλλίμαχος, ο Σκύλαξ και ο Προκόπιος – αναφέρουν τους ξανθούς Λίβυους της Κυρηναϊκής.[118]

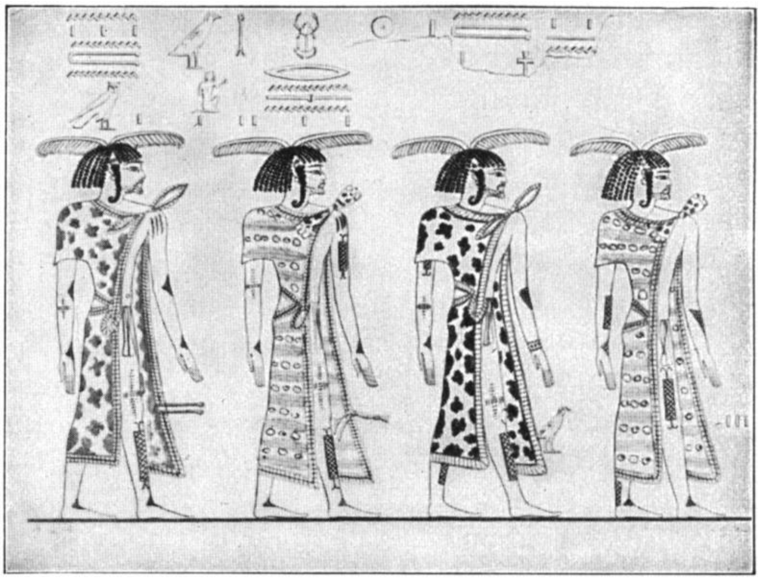

Εικ. 126: Ξανθοί, με ανοιχτόχρωμα μάτια Λίβυοι με κάλυμμα κεφαλής από φτερά στρουθοκαμήλου και τατουάζ στα άκρα. Κατά κύριο λόγο νορδικοί με χαμιτική επιρροή

Εικ. 127: Λίβυος, Αιγυπτιακή απεικόνιση της εποχής γύρω στο 1190 π.Χ. από το παλάτι του Ραμσή Γ΄. Κατά κύριο λόγο χαμίτης ή κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής; Μικρή νορδική επιρροή; (Φωτο: Η αποστολή του Έντουαρντ Μέγιερ σε ξένους λαούς, Αιγυπτιακό Μουσείο Βερολίνου)

Είναι απίθανο η φυλή των Εβραίων που ζούσε στην Αίγυπτο να δέχθηκε κάποια σημαντική επιρροή από το νορδικό αίμα των Λίβυων, αλλά είναι πιθανό να υπήρξε μια κάποια ανάμειξη με τους Χαμίτες (Αιθίοπες) Αιγύπτιους. Περιστασιακά, χαμιτικά (αιθιοπικά) χαρακτηριστικά εξακολουθούν να εμφανίζονται στον εβραϊκό λαό σήμερα· τέτοια γενετικά χαρακτηριστικά μπορούν να ανιχνευθούν στην αιγυπτιακή περίοδο μιας εβραϊκής φυλής.

117. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 215.

118. Ο Τζουζέπε Σέρτζι (Giuseppe Sergi, 1841 – 1936), έχει συγκεντρώσει τις μεμονωμένες αναφορές για τους ξανθούς Λίβυους και τους Βορειοαφρικανούς γενικά στην ενότητα XI της Αφρικής, «Ανθρωπολογία της Χαμικής Φυλής», 1897. Ακόμη και στον σημερινό αιγυπτιακό πληθυσμό, σύμφωνα με τον Τσαρλς Σάμιουελ Μάιερς (Charles Samuel Myers, 1873 – 1946), Συνεισφορές στην Αιγυπτιακή Ανθρωπολογία, Επιθεώρηση του Ινστιτούτου Ανθρωπολογίας, τομ. 36, 1906, σελ. 265, ανοιχτόχρωμα καστανά μαλλιά, ανοιχτόχρωμα μάτια και ανοιχτόχρωμα χρώματα δέρματος εξακολουθούν να συναντώνται περιστασιακά, και αυτό είναι κάπως πιο συνηθισμένο ή λιγότερο σπάνιο, ειδικά μεταξύ των

Οι Εβραίοι φαίνεται να είχαν αναμειχθεί στην Αίγυπτο με κάποιους εκπροσώπους των περιφρονημένων, ίσως μισών ξένων φυλών, ή με εκπροσώπους της αιγυπτιακής κατώτερης τάξης, αν μπορούμε να χρη-

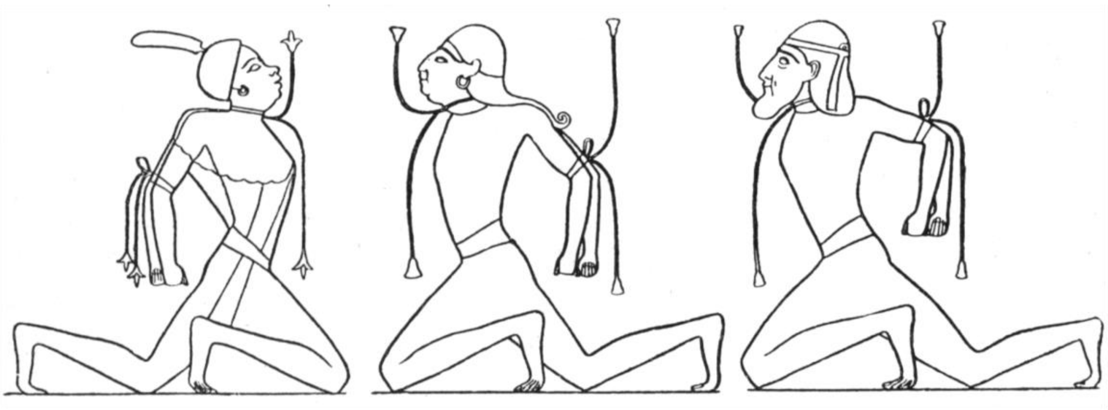

Εικ. 128: Ένας Νέγρος (Χουσίτης), ένας Χετταίος και ένας Αμορίτης σαν αιχμάλωτοι των Αιγυπτίων. (Από το βιβλίο του Έντουαρντ Μάιερ, Ιστορία της Αρχαίας Αιγύπτου, 1887)

σιμοποιήσουμε την ιστορικά ελάχιστα φωτισμένη αναφορά στην Έξοδο 12:38 – «Πολλοί λαοί που είχαν απομακρυνθεί πήγαν μαζί τους» – [119] σαν πηγή για αυτό. Το εδάφιο Αριθμοί 11:4 αναφέρεται επίσης για άλλη μια φορά στον όρο «όχλος» – ο Λούθηρος το μεταφράζει εδώ, όπως στην προαναφερθείσα περίπτωση, «όχλος» – προφανώς για ορισμένα στοιχεία των εβραϊκών φυλών που θεωρούνταν η κατώτερη τάξη.

Σύμφωνα με το εδάφιο Αριθμοί 12:1 φαίνεται ότι υπήρξε και μια διασταύρωση με Αιγύπτιους μαύρους σκλάβους. Έχει υποστηριχθεί συχνά ότι οι αδιαμφισβήτητες επιρροές της μαύρης φυλής στον εβραϊκό λαό μπορούν να εντοπιστούν κυρίως στην αιγυπτιακή περίοδο. Μια τέτοια υπόθεση όμως δεν μπορεί να διατηρηθεί. Ο κυρίως Χαμιτικός (Αιθιοπικός) οριενταλικός πληθυσμός της αρχαίας Αιγύπτου γνώριζε ήδη μικρές ομάδες Νέγρων ή Νεγροχαμιτών μιγάδων πριν από το 1.500 π.Χ., οι οποίοι πιθανότατα εισήχθησαν αρχικά σε μικρούς αριθμούς για να χρησιμεύσουν σαν σκλάβοι μόνο για την αριστοκρατία. Μόλις το 1.500 π.Χ. οι Αιγύπτιοι και οι Νέγροι συναντήθηκαν για πρώτη φορά: εκείνη την εποχή, οι φυλές των Νέγρων είχαν προχωρήσει από τα νότια προς το νότιο σημείο του τέταρτου καταρράκτη του Νείλου και εμφανίστηκαν επίσης για πρώτη φορά στις σομαλικές ακτές της Ανατολικής Αφρικής στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος.[120] Μόλις από το 1.500 π.Χ. ο αιγυπτιακός λαός άρχισε σιγά σιγά να αναμειγνύεται με τη φυλή των Νέγρων, πρώτα στα νότια της κοιλάδας του Νείλου, στη συνέχεια προ-

---

Κοπτών· οι Κόπτες όμως πιθανώς να διατήρησαν τη φυλετική σύνθεση των αρχαίων Αιγυπτίων καλύτερα από άλλους σύγχρονους Αιγυπτίους. Λέγεται ότι οι φακίδες δεν είναι ασυνήθιστες μεταξύ των σημερινών Αιγυπτίων: αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν μια περαιτέρω ένδειξη μιας κάποιας νορδικής επιρροής.

119. Σύμφωνα με την μετάφραση του Εμίλ Φρίντριχ Κάουτς (Emil Friedrich Kautzsch, 1910), «Οι Άγιες Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης», 1922 – 1923, μια μετάφραση που έχει χρησιμοποιηθεί και για αυτό το βιβλίο.

120. Δείτε, Χέρμαν Γιούνκερ (Hermann Junker, 1877 – 1962), Η Πρώτη Εμφάνιση των Νέγρων στην Ιστορία. Διάλεξη, Ακαδημία Επιστημών, Βιέννη, 1920

χωρώντας βόρεια, αλλά και με σταθερά μειωμένο τρόπο. Στη νότια Αίγυπτο, αυτή η αυξανόμενη νεγροποίηση οδήγησε επίσης στην αποσύνθεση του πολιτισμού που είχε επιτευχθεί, ενώ η Κάτω Αίγυπτος συνέχισε να αναπτύσσει τον πολιτισμό της.[121] Ίσως, όπως υποστηρίζει ο Worrell, η υιοθέτηση θεών με μορφή ζώου από τους Αιγύπτιους ιερείς μπορεί να εξηγηθεί σαν μια επιρροή ενός νέγρικου πνεύματος, αφού οι Αιγύπτιοι, που εξακολουθούσαν να είναι κυρίως Χαμίτες (Αιθίοπες), προφανώς είχαν μόνο θεούς με μορφή ανθρώπου.[122]

Η διείσδυση της νέγρικης επιρροής στους Αιγυπτίους, δύσκολα θα μπορούσε να φτάσει στην Κάτω Αιγυπτιακή επικράτεια, η οποία καταλαμβανόταν από μια εβραϊκή φυλή, πριν από την περίοδο της εβραϊκής μετανάστευσης, δηλαδή τον 13ο αιώνα π.Χ. Οι Εβραίοι πιθανότατα δέχτηκαν για πρώτη φορά σημαντική επιρροή από τη νέγρικη φυλή στην Παλαιστίνη. Το πώς έγινε αυτό θα συζητηθεί αργότερα.

Η υιοθέτηση μερικών Αιγυπτιακών ονομάτων, όπως του Μωυσή,[123] του Φινέχα και άλλων, από μια Εβραϊκή φυλή, αποδεικνύει, σύμφωνα με τον Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ[124], μια κάποια «φιλοξενία» των Εβραίων προς τους Αιγυπτίους. Οδήγησαν τέτοιες σχέσεις στην ανάμειξη και των δύο λαών; – ο Λίβιο Λίβι[125], εξετάζοντας την παραμονή των Εβραίων στην Αίγυπτο, αναφέρει: «Δεν μπορεί όμως να αποκλειστεί, ότι είχαν συμβεί συχνά κρούσματα ανάμειξης αίματος (mistioni di sangue)» – τότε, σύμφωνα με τις τοπικές και τις χρονικές συνθήκες, οι Εβραίοι πρέπει να είχαν δεχτεί – εκτός από τις επιρροές των οριενταλικών και μεσανατολικών φυλών που ήδη υπήρχαν ανάμεσά τους – κυρίως και μια ορισμένη επιρροή της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, και πιθανώς και μια επιρροή του «τραχύ τύπου» που περιγράφηκε παραπάνω (σελ. 91/92). Σύμφωνα με τη Γένεση 41:45 και 41:50 ο Ιωσήφ παντρεύτηκε μια Αιγύπτια γυναίκα· το όνομά της ήταν Ασενάθ. Ένα απόσπασμα στο Δευτερονόμιο 23:7 αναφέρει επίσης ότι οι Αιγύπτιοι μπορούσαν να γίνουν δεκτοί στην εβραϊκή φυλετική και ομογενειακή κοινότητα. Η Άγαρ, η δούλη της Σάρας στον μύθο του Αβραάμ, περιγράφεται ήδη σαν Αιγύπτια (Γένεση 16:3).

δ) Η Χαμιτική (Αιθιοπική) φυλή

Η Χαμιτική (Αιθιοπική) φυλή ονομάζεται από τον Όττο Ρέτσε «Μεσογειακός άνθρωπος μεταβλητή αφρικανού» (Homo mediterraneus varia-

121. Δείτε, Μαξ Γκρυλ, στο έργο που αναφέρεται στη σελ. 91, σελ. 13.

122. Ουίλιαμ Χ. Γουάιλερ (William Wyler ,1902 –1981(, Μια μελέτη για τις φυλές στην αρχαία Μέση Ανατολή, 1926, σελ. 83/84

123. Εβραϊκά Μωυσής, πιθανώς από το αιγυπτιακό mcs ή mesu που σημαίνει «παιδί».

124. Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ (Friedrich Giesebrecht, 1852–1910), Βασικές Αρχές της Ισραηλιτικής Θρησκευτικής Ιστορίας, 3η έκδοση, 1919, επιμέλεια Άλφρεντ Μπερτολέ, σελ. 13.

125. Λίβιο Λίβι (Livio Livi, 1891 – 1969), Εβραίοι υπό το πρίσμα των στατιστικών. Ανθρωπολογικά και παθολογικά χαρακτηριστικά και εθνική ατομικότητα, 1918, σ. 17.

bilis africana) και από τον Βινσένζο Τζιουφρίντα-Ρουτζέρι (Vincenzo Giuffrida-Ruggeri, 1872 – 1922), «Σοφός άνθρωπος μεταβλητή αιθίοπα» (Homo sapiens indoafricanus variabilis aethiopica). Ο Όιγκεν Φίσερ δεν θέλει να αναγνωρίσει μια χαμιτική (αιθιοπική) φυλή, αλλά μάλλον βλέπει σε αυτή τη φυλή ένα οριενταλοειδές-νέγρικο φυλετικό μείγμα. Ο όρος «χαμιτική (αιθιοπική) φυλή» έχει αναφερθεί λεπτομερέστερα παραπάνω (σελ. 65) και έχει σημειωθεί ότι δεν είναι ιδιαίτερα κατάλληλος. Προέρχεται από ένα απόσπασμα της Παλαιάς Διαθήκης που αναφέρεται στη σελίδα 86, υποσημείωση 2.

Η Χαμιτική (Αιθιοπική) φυλή είναι ψηλού αναστήματος, και σε ορισμένες ομάδες (λόγω μιας κάποιας «υπεραναπαραγωγής») πολύ ψηλού αναστήματος, έτσι ώστε σε αυτές τις ομάδες τα αρσενικά μπορούν να φτάσουν έως και 1,90 μέτρα, ακόμη και έως 2 μέτρα. Η φυλή είναι εξαιρετικά λεπτή, έτσι ώστε ο **Φέλιξ φον Λούσαν** να έχει υποστηρίξει ότι τα έντερα ορισμένων εκπροσώπων ιδιαίτερα λεπτών ομάδων της Χαμιτικής (Αιθιοπικής) φυλής μπορεί να μην βρίσκονται στην ίδια θέση όπως σε άλλες ανθρώπινες φυλές.[126] Τα ψηλά, λεπτά, συχνά σχεδόν πολύ λεπτά πόδια συμβάλλουν ιδιαίτερα στο ψηλό ανάστημα αυτής της φυλής. Σε σχέση με τις κυρίως Χαμιτικές (Αιθιοπικές) φυλές της Ανατολικής Αφρικής, έχει γίνει λόγος για «υπερβολικό μήλος» των ποδιών.

Η γραμμή των ώμων συνήθως τονίζεται τετραγωνικά στο ανδρικό φύλο. Τα σχετικά μακριά χέρια είναι τόσο λεπτά όσο τα πόδια με τους λεπτούς μηρούς και τις εξαιρετικά λεπτές γάμπες τους. Τα χέρια και τα πόδια είναι ιδιαίτερα στενά, ακόμη και ευαίσθητα. Οι γοφοί είναι στενοί, κυρίως στο γυναικείο φύλο, και δίνουν μια ελαφριά εντύπωση˙ συχνά το σχήμα του στήθους φαίνεται αρκετά επίπεδο, ενώ οι γλουτοί δεν προεξέχουν πολύ. Παρ' όλη αυτή τη λεπτότητα, η γενική εντύπωση ενός εύκαμπτου και δυνατού σώματος παραμένει. Όπου στις φυλές της Ανατολικής Αφρικής, κατά κύριο λόγο της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, στο γυναικείο φύλο παρατηρείται μια πιο γεμάτη σωματική δομή με σχετικά υψηλή περιεκτικότητα σε λίπος ή ακόμη και εξαιρετικά παχουλές μορφές, αυτό δεν οφείλεται τόσο στη γενετική προδιάθεση όσο στις κληρονομικές ιδιότητες που έχουν αποκτηθεί (από άτομα και μόνο για αυτά τα άτομα) και σε μη κληρονομικά χαρακτηριστικά που προκαλούνται από τη διαδεδομένη συνήθεια στην Ανατολική Αφρική της πάχυνσης των γυναικών.

Η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή είναι εξαιρετικά δολιχοκέφαλη και στενόμορφη. Τα κεφάλια φαίνονται πολύ στενά και ελαφριά, αλλά ταυτόχρονα μακριά και αρκετά ψηλά, τοξωτά˙ το ινιακό οστό εκτείνεται πολύ πίσω πάνω από τον λαιμό. Το σχήμα του προσώπου καθορίζεται από ελαφρώς προεξέχοντα ζυγωματικά, τα οποία όμως, δεν μειώνουν την εντύπωση ενός πολύ στενού, επιμήκους και στρογγυλεμένου προσώπου, μιας εξαιρετικά στενής, ελαφριάς κάτω γνάθου με ένα μάλ-

126. Φέλιξ φον Λούσαν, Χαμιτικοί Τύποι, στο βιβλίο του Κάρλ Μάινχοφ (Carl Meinhof, 1857 – 1944), Οι Γλώσσες των Χαμιτών, 1912, σελ. 251/252.

λον αρκετά βαθύ πηγούνι, από μια μεσαίου πλάτους έως στενή μύτη – η οποία φαίνεται αρκετά στενή στην Αφρική – η οποία είναι συχνά ευθεία αλλά ως επί το πλείστον ελαφρώς καμπύλη, από μια ελαφρώς προς τα εμπρός γνάθο (μεσογναθία) και ελαφρώς διογκωμένα ή τουλάχιστον παχουλά (όχι διογκωμένα ή χοντρά) χείλη.

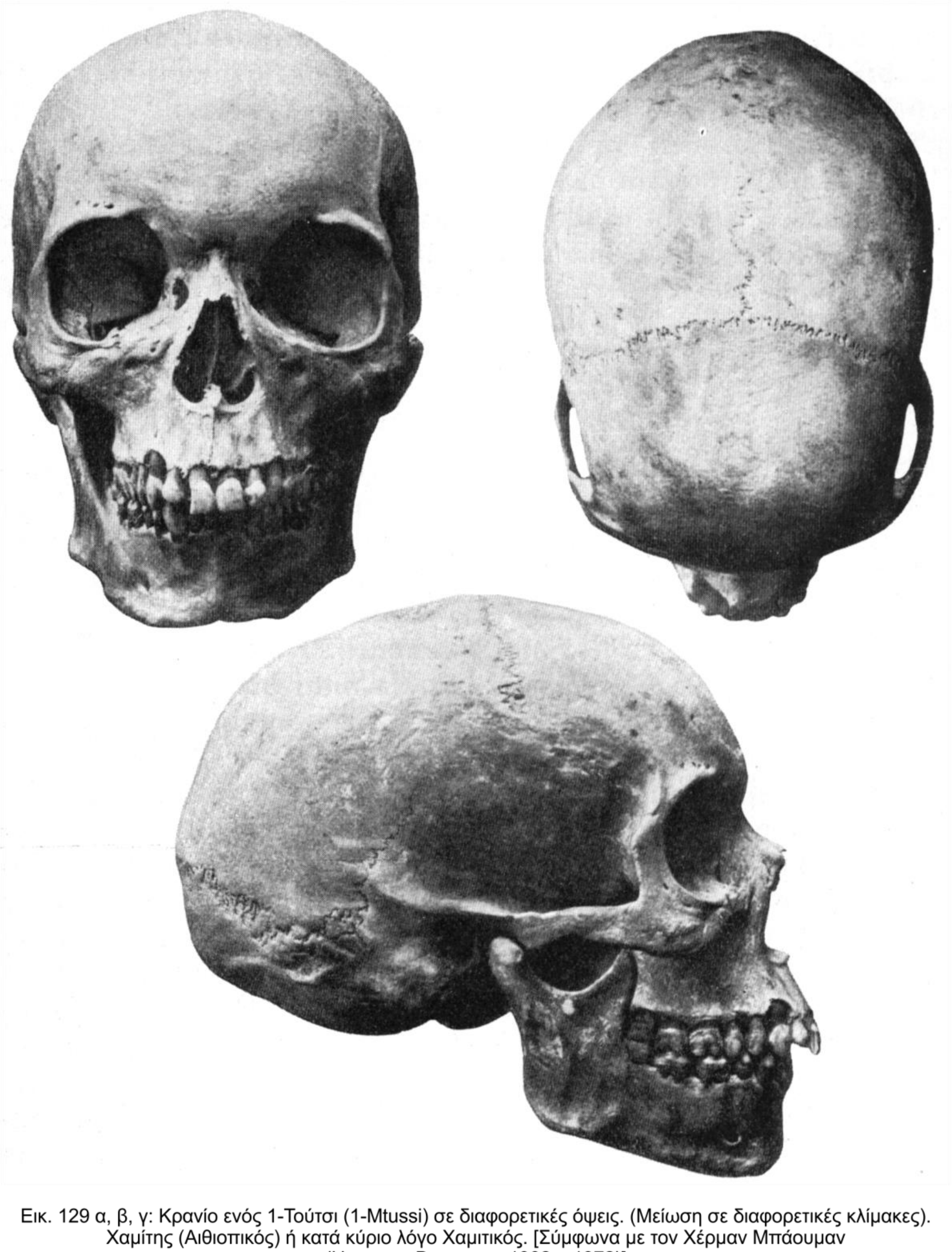

Εικ. 129 α, β, γ: Κρανίο ενός 1-Τούτσι (1-Mtussi) σε διαφορετικές όψεις. (Μείωση σε διαφορετικές κλίμακες). Χαμίτης (Αιθιοπικός) ή κατά κύριο λόγο Χαμιτικός. [Σύμφωνα με τον Χέρμαν Μπάουμαν (Hermann Baumann, 1902 – 1972)]

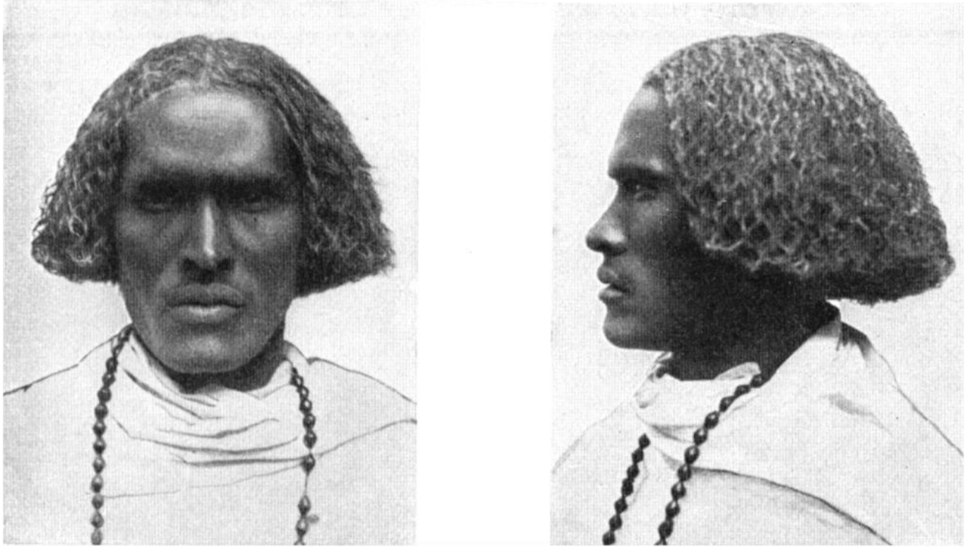

Εικ. 130 α, β: 25χρονος από τη βόρεια Σομαλία. Χαμιτική (αιθιοπική)

Εικ. 131 α, β: 19χρονη από τη Βόρεια Σομαλία. (Από τον Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ, Φυλετικές Εικόνες). Κατά κύριο λόγο Χαμιτική

Εικ. 132: Σομαλίδα Νεγρο-χαμίτισσα (Αιθιοπική) (Φωτο: Φρήντριχ Ούμλαουφ)

Εικ. 133: Γυναίκα Αμχάρι από το Γκοντάρ (Αβησσυνία). Κατά κύριο λόγο χαμιτική – με μια ελαφρά οριενταλοειδή ή δυτική επιρροή; (Φωτο: από τον Μαξ Γκρυλ)

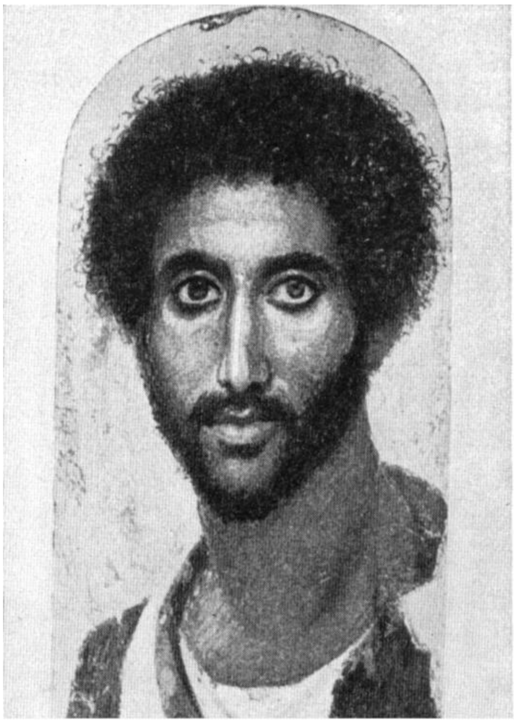

Εικ. 134: Εικόνα μούμιας
μια ελληνοαιγυπτιακή μικτή φυλή από το 1ο μισό του δεύτερου αιώνα μ.Χ. Κατά κύριο λόγο οριεντα-λοειδής ή κατά κύριο λόγο χαμιτική με νέγρικη (και μεσανατολική) επιρροή;
(Σύμφωνα τον Πάουλ Μπούμπερλ)

Εικ. 135: Αβησσύνιος. Ιερέας στην Ιερουσαλήμ
Κυρίως χαμιτική με ελαφρά νέγρικη επιρροή
(Σύμφωνα με τον Γκουστάβ Γκρέμπερ, Παλαιστίνη)

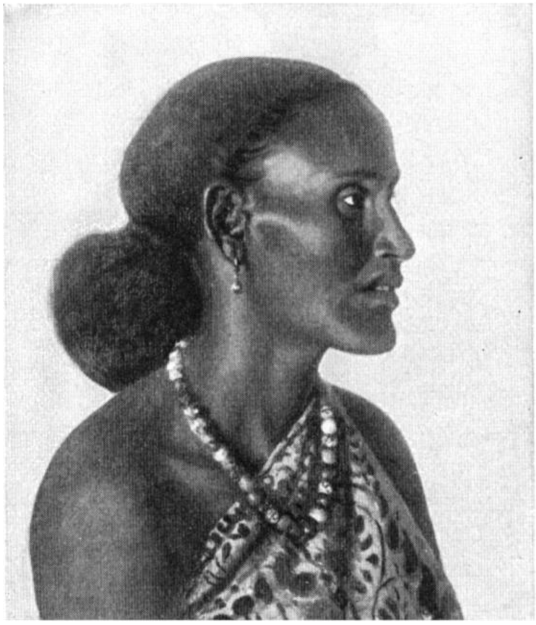

Εικ. 136: Σομαλίδα. Κατά κύριο λόγο χαμιτική (αιθιοπική) με πιθανώς οριενταλοειδή επιρροή

Εικ. 137: Κορίτσι από τη Σομαλία. Χαμιτική (αιθιοπική) με μια ελαφριά νέγρικη επιρροή

[Σύμφωνα με τους πίνακες του καθ. Ρίχαρντ Ούνγκεβιτερ
(Richard Ungewitter, 1869 – 1958), Βερολίνο]

Τα αυτιά είναι σχετικά μικρά και συνήθως στενά. Η κοιλότητα των ματιών συχνά φαίνεται να έχει αμυγδαλωτό σχήμα (βλ. σελ. 70). Συχνά τα μάτια φαίνονται λίγο μεγάλα και ελαφρώς διογκωμένα. Όταν γελούν ή χαμογελούν, τα χείλη τους καλύπτουν το οδοντικό οστό με ένα περίεργο

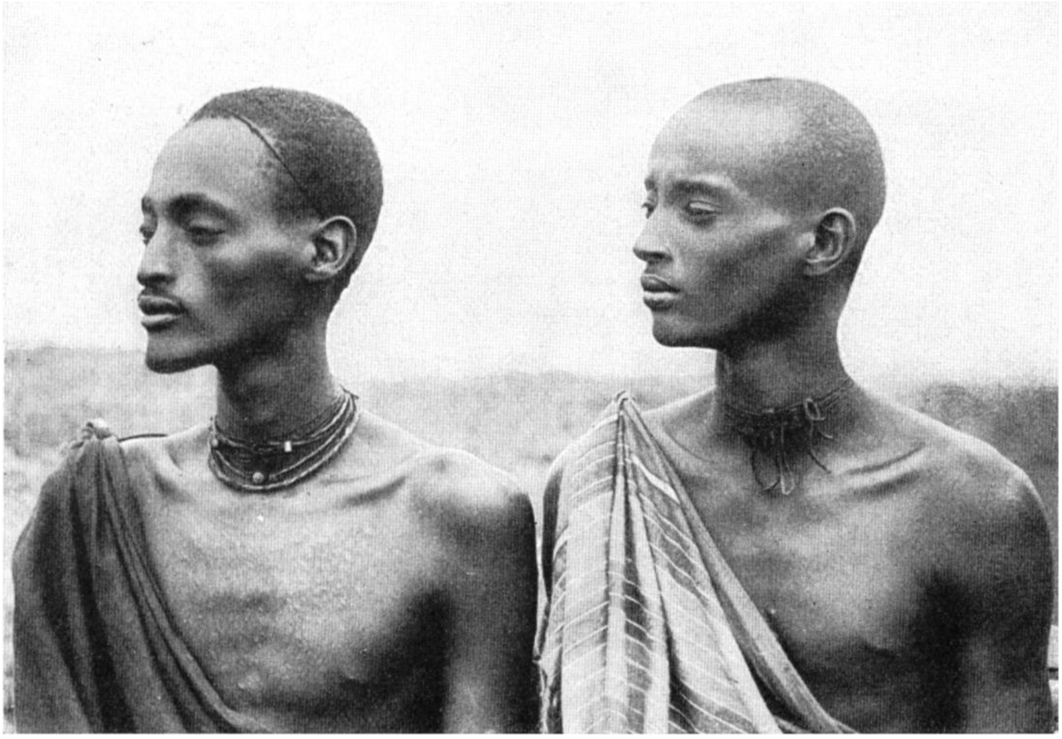

Εικ. 138: Κισσιλερόμπο, Σουλτάνος στο Μπορόρο, Ανατολική Αφρική. Περιοχή μεταξύ λιμνών, με το Νέσεν της. Χαμιτική (αιθιοπική) φυλή.
(Από τον Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ, Φυλετικές Εικόνες)

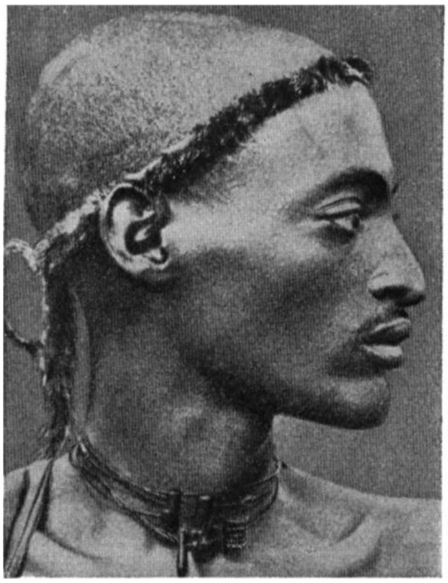

Εικ. 139: Ανατολική Αφρική. Κισσιλερόμπο
(Άλλη όψη Εικ. 138)
(Φωτο: από τον Δρ. Ερνστ Βάις)

Εικ. 140: Ο Κατάμα-Ράσο (Καγκελάριος) της Κάφφα (Αβησσυνίας).
Κατά κύριο λόγο χαμιτική (αιθιοπική)
(Φωτο: από τον Μαξ Γκρυλ)

τρόπο, και αποκαλύπτουν περισσότερα από τα δόντια από ό,τι συμβαίνει συνήθως σε άλλες φυλές· φαίνεται ότι σαν το πάνω χείλος της χαμιτικής φυλής να είναι σχετικά μικρό, ή τουλάχιστον φαίνεται πολύ μικρό όταν γελάνε.

Τα αυτιά είναι σχετικά μικρά και συνήθως στενά. Η κοιλότητα των ματιών συχνά φαίνεται να έχει αμυγδαλωτό σχήμα (βλ. σελ. 70). Συχνά

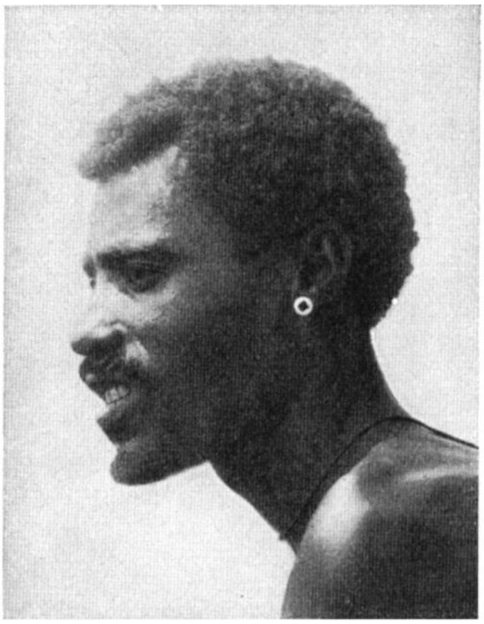

Εικ. 141: Κατά κύριο λόγο χαμιτική (αιθιοπική) με νέγρικη επιρροή

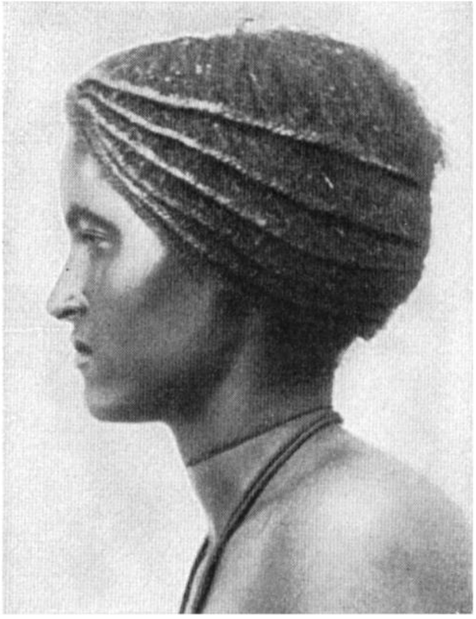

Εικ. 142: Κατά κύριο λόγο χαμιτική (αιθιοπική). (Και οι δύο Φωτο: από τον Μαξ Γκρυλ)

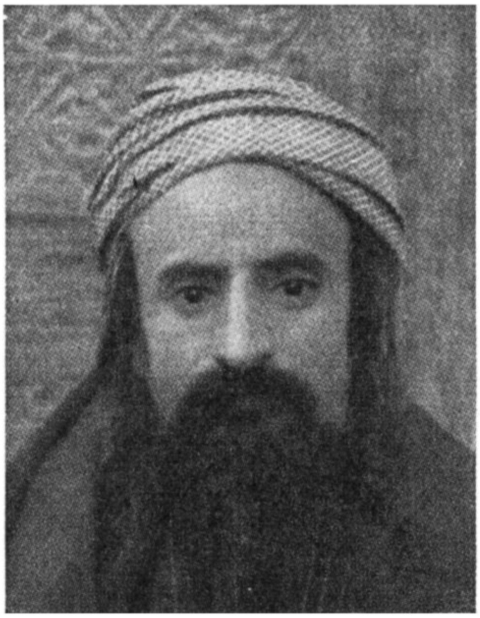

Εικ. 143: Εβραίος από την Υεμένη (Νότια Αραβία). Οριενταλοειδής-μεσανατολική ή χαμιτική (αιθιοπική)-μεσανατολική; (Από τον Μορίς Φίσμπεργκ)

Εικ. 144: Σομαλός Χαμιτική (αιθιοπική)-οριενταλοειδής (Σύμφωνα με φωτογραφία του Ζωρζ Ρεβουάλ (Georges Révoil, 1852 – 1894)

τα μάτια φαίνονται λίγο μεγάλα και ελαφρώς διογκωμένα. Όταν γελούν ή χαμογελούν, τα χείλη τους καλύπτουν το οδοντικό οστό με ένα περίεργο τρόπο, και αποκαλύπτουν περισσότερα από τα δόντια από ό,τι συμβαίνει συνήθως σε άλλες φυλές˙ φαίνεται ότι σαν το πάνω χείλος της χαμιτικής φυλής να είναι σχετικά μικρό, ή τουλάχιστον φαίνεται πολύ μικρό όταν γελάνε.

Το χρώμα του δέρματος της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής κυμαίνεται μεταξύ ενός κοκκινωπού ανοιχτού καφέ και ενός έντονα κοκκινωπού σκούρου καφέ.[127] Τα μαλλιά είναι σκούρα καφέ έως μαύρα, σγουρά (όχι στριφογυριστά ή φριζαρισμένα), τα μάτια (ίριδα) είναι σκούρα καφέ. Η έκφραση των ματιών τους έχει περιγραφεί ως «φωτεινή» και διαφέρει από την πιο αμυδρή έκφραση των ματιών των Νέγρων, που γειτνιάζουν με τις κατά κύριο λόγο χαμιτικές (αιθιοπικές) φυλές από μια ορισμένη παρατηρητική οξύτητα. Ωστόσο, τα υποχωρούντα μάτια (ενοφθαλμός – το μάτι βρίσκεται βαθύτερα στην οφθαλμική κόγχη από το κανονικό) είναι επίσης καθαρά και ανοιχτά, ενσωματωμένα σε βλέφαρα χωρίς λίπος και ψηλές κόγχες, και συχνά έχουν μια ιδιόμορφη υγρή λάμψη· από την άλλη πλευρά τα προεξέχοντα μάτια των Νέγρων (εξοφθαλμία: προεξοχή του βολβού του ματιού – συνεχές έντρομο βλέμμα) είναι ενσωματωμένα στις κάτω κόγχες των ματιών και στα μάλλον λιπαρά βλέφαρα.

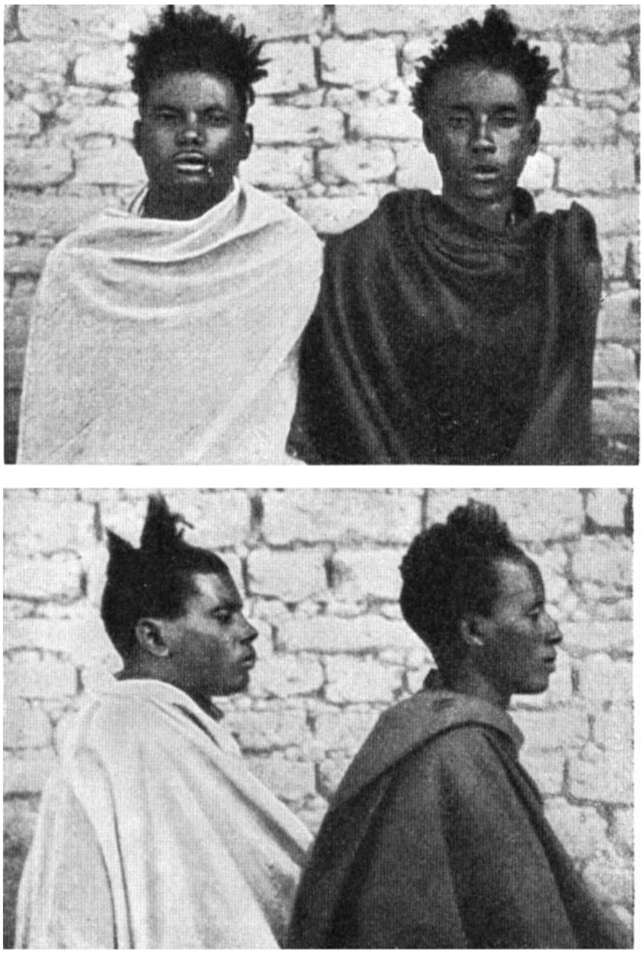

Εικ. 145: Αγρότης Μπαχούτου και ευγενής Βατούτσι
από τη Γερμανική Ανατολική Αφρική.
(Σύμφωνα με τον Βίλχελμ Σμιτ-Ζίμον Κόπερ)

Οι τρίχες στο σώμα της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής είναι αραιές εκτός από τις άφθονες σγουρές τρίχες στο κεφάλι. Η ανάπτυξη της γενειάδας είναι αδύναμη, αλλά με την ανάπτυξη των λεπτών τριχών είναι εμφανές ένα σχήμα γενειάδας, το οποίο αποτελείται σαφώς από φαβορίτες, μουστάκι και μούσι, με άτριχες περιοχές μεταξύ αυτών των περιοχών της γενειάδας.

Τα στήθη στο γυναικείο φύλο συνήθως παραμένουν σχετικά μικρά ή μέτρια ανεπτυγμένα.

Σύμφωνα με τον **Όττο Ρέτσε**[128], οι **πνευματικές ιδιότητες** της χαμιτι-

127. Το χρώμα του δέρματος των διαφόρων τύπων των νέγρικων φυλών, από λίγο-πολύ σκούρο καφέ, έχει συνήθως ένα γκρίζο υπόβαθρο.

128. Όττο Ρέτσε με τον τίτλο «Μεσογειακός άνθρωπος μεταβλητή αφρικανού» (Homo mediterraneus variabilis africana) στην Εγκυκλοπαίδεια της Προϊστορίας, τομ. V, 1926, σελ. 370

κής (αιθιοπικής) φυλής περιλαμβάνουν το πολεμικό πνεύμα, την ικανότητα διακυβέρνησης, την ευφυΐα και τις οργανωτικές δεξιότητες. Είναι πολύ πιθανό η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή να ήταν η φυλή που σχημάτισε κράτη στην Αφρική και εξακολουθούν να βρίσκονται σε μέρη της Αφρικής. Είναι μια αληθινή φυλή-αρχόντων, η οποία, λόγω της πνευματικής της διάθεσης, έχει γίνει ευγενής σε πολλές, κατά κύριο λόγο νέγρικες φυλές στην Αφρική. Συχνά μπορεί κανείς να δει σε εικόνες «νέγρικων» φυλών πώς οι ηγεμόνες και η αριστοκρατία εμφανίζονται κατά κύριο λόγο Χαμιτικοί (Αιθίοπες) με μια ελαφρά επιρροή Βερβέρων, ενώ οι υπόλοιποι λαοί φαίνονται Νέγροι με μια ελαφρά χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή (βλέπε εικ. 145). Αυτή η στρατιωτική δύναμη της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής έχει ήδη αναδειχθεί από τον **Γκουστάβ Κλεμ**[129], γι' αυτό και ήθελε να αναγνωρίσει εκπροσώπους της «ενεργού ανθρώπινης φυλής» του στις φυλές της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής. Πρόσφατα ο **Γκύντερ Σπαννάος** (Günther Spannaus, 1901 – 1984) έχει τονίσει εκ νέου τον ρόλο αυτών των φυλών ως δημιουργών κρατών.[130] Η κύρια συμβολή στη δομή του κράτους της αρχαίας Αιγύπτου πιθανότατα προήλθε από τη χαμιτική (αιθιοπική) φυλή, της οποίας τα φυσικά χαρακτηριστικά έχουν διατηρηθεί για τις επόμενες γενιές στις μούμιες ή στις εικόνες των μεγαλύτερων από τους αρχαίους Αιγύπτιους βασιλιάδες.[131]

Η «εξυπνάδα» που αναφέρει ο **Όττο Ρέτσε** μεταξύ των πνευματικών χαρακτηριστικών της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής δεν είναι μόνο εντυπωσιακή σε σύγκριση με το κατά κύριο λόγο νέγρικο περιβάλλον των φυλών της κατά κύριο λόγο χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, αλλά αντιπροσωπεύει επίσης μια οξεία και ισορροπημένη σκέψη με μια λεπτή δύναμη παρατήρησης, η οποία φαίνεται να μιλάει από τα χαρακτηριστικά ορισμένων μούμιων καθώς και από εκείνα των σημερινών εκπροσώπων της αριστοκρατίας των Μπαχίμα των φυλών της Ανατολικής Αφρικής. Η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή έχει μια έντονα πολεμική διάθεση, η οποία, παρά την τάση της προς τη σκληρότητα και τις ξαφνικές εκρήξεις συναισθημάτων και δράσης, τιθασεύεται ως επί το πλείστον από τη χαρακτηριστικά χαμιτική (αιθιοπική) διατήρηση της ήρεμης ψυχραιμίας και της προσοχής σε εκλεπτυσμένες χειρονομίες. Στην αρχαία Αίγυπτο, μεταξύ των σημερινών φυλών της Ανατολικής Αφρικής, μιας κατά κύριο λόγο χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, αλλά και μεταξύ του λαού της Αβησσυνίας, μπορεί να αναγνωριστεί μια αίσθηση μετρημένης, αποφασιστικής συμπεριφοράς. Οι άνθρωποι της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής χαρακτηρίζονται από μια συγκεκριμένη υπερηφάνεια

---

129. Γκουστάβ Κλεμ (Gustav Klemm, 1802 – 1867), Γενική Πολιτιστική Ιστορία της Ανθρωπότητας, τομ. 5, 1847, σελ. 255 στ.

130. Γκύντερ Σπαννάος (Günther Spannaus, 1901 – 1984), Ιστορικά-κριτικά σχόλια για το πρόβλημα των χαμιτών στην Αφρική, Συμβολές στην Εθνολογία και την Προϊστορία, 1929, σελ. 181 επ.

131. Ο Κισσιλερόμπο, ο Σουλτάνος των Μασάι, συγκρίθηκε από τον Φέλιξ φον Λούσαν με τον Σέτι Α' (εικ. 138/139 και εικ. 123). Η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή πρέπει να θεωρούνταν όμορφη και ευγενής στην αρχαία Αίγυπτο. Ψηλού αναστήματος και λεπτοί, στο γυναικείο φύλο ψηλές, λεπτές και ντελικάτες – έτσι εμφανίζονται, σύμφωνα με τις αρχαίες αιγυπτιακές εικόνες, οι άνθρωποι, που θεωρούνται όμορφοι και ευγενείς, και έτσι εμφανίζονται και οι ανθρωπόμορφοι θεοί.

η οποία εκδηλώνεται στις σχέσεις με τους ανθρώπους σαν σιωπή και στοχαστικός λόγος, ακόμη και σαν μια ανώτερη απάθεια προς τους ξένους. Σε πιο οικείες συναναστροφές, οι χαμιτικοί (αιθιοπικοί) λαοί επι-

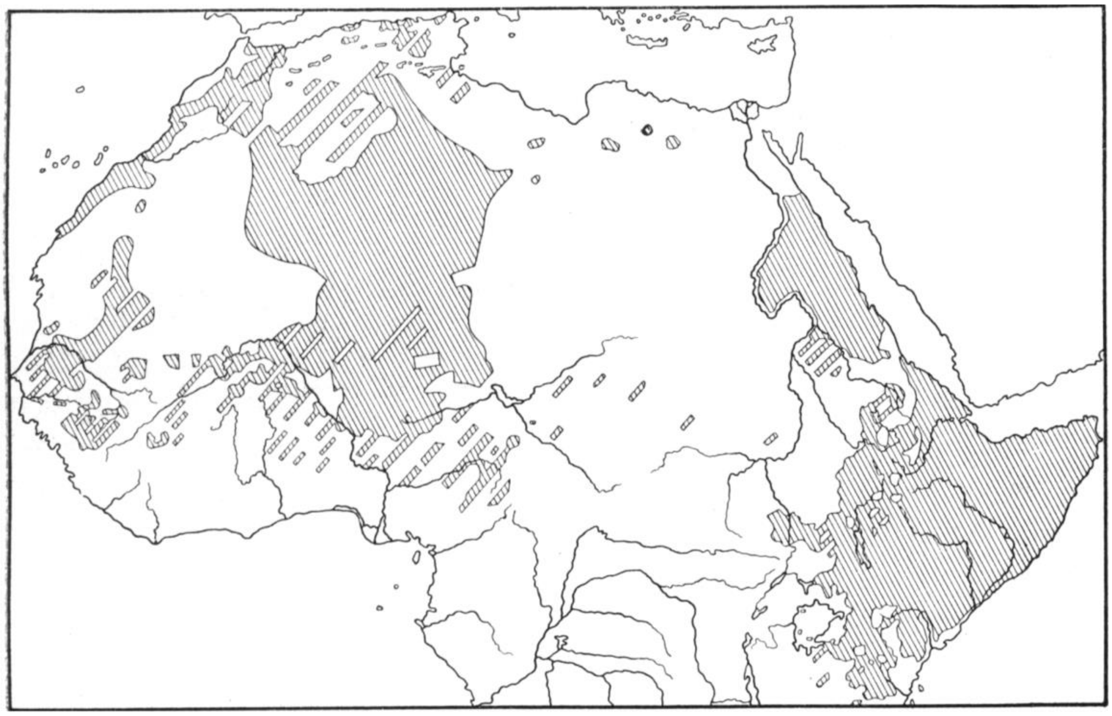

Χάρτης IV: Οι περιοχές των χαμιτικών γλωσσών (κατά τον Μπέρνχαρντ Φρίντριχ Έντουαρντ Στρουκ, 1913)

δεικνύουν αφοσίωση και τιμή που τους χαρακτηρίζουν. Ιδιαίτερα οι νεότεροι της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, αλλά και ορισμένοι μεγαλύτεροι σε ηλικία, συχνά εμφανίζονται ονειροπόλοι, μελαγχολικοί και σκεπτικοί. Ακόμα και στην ενήλικη ζωή, το ανδρικό φύλο έχει κάτι το ήπιο, σχεδόν θα μπορούσε κανείς να πει θηλυκό, το οποίο, όμως, μπορεί να συνυπάρχει με μια πολεμοχαρή, αριστοτεχνική φύση στο ίδιο άτομο.

Οι άνθρωποι της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής χαρακτηρίζονται από μια τάση για παιχνίδια και σωματική άσκηση, καθώς και από μια τάση ματαιοδοξίας για τα σωματικά πλεονεκτήματα και τα χαρίσματα μιας περιποιημένης εμφάνισης.

Ο Βάις περιγράφει την εντύπωση που του είχαν δημιουργήσει οι κυρίως Χαμιτικοί (Αιθίοπες) Γουαχίμα (Βατούσι) της Γερμανικής Ανατολικής Αφρικής ως εξής:[132] «Με τη θέα των Γουαχίμα, κάποιος ακούραστα νιώθει ότι μεταφέρεται στην Αίγυπτο, και ακόμη και πριν τους γνωρίσει καλύτερα, απλώς και μόνο μέσω της καθαρά εξωτερικής εντύπωσης που δημιουργούν οι μορφές, συχνά ύψους έως και δύο μέτρων, με την περήφανη, διακεκριμένη, ήρεμη, γεμάτη αυτοπεποίθηση στάση τους, την ανοιχτή φύση τους και την ευκίνητη συμπεριφορά τους, έχει εντελώς ακούραστα την αίσθηση: στέκεσαι ενώπιον των εκπροσώ-

132. Μαξ Βάις, (Max Weiß, 1874 – 1944), Οι Γουαχίμα (Βατούσι) και οι Βαγιάμπο στη Γερμανική Ανατολική Αφρική, Αρχείο Φυλετικών Εικόνων, εικονογραφημένο δοκίμιο 5/6, 1926.

πων ενός λαού κυρίων και ηγεμόνων».

Οι χαμιτικές γλώσσες, οι οποίες είναι πλέον εξαπλωμένες σε μεγάλες περιοχές της Αφρικής – βλ. Χάρτη IV – πρέπει να θεωρηθούν σαν τη γλωσσική έκφραση της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλετικής ψυχής, στην οποία ο σημερινός πληθυσμός αποκαλύπτει μόνο μια μικρή επιρροή της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής που αρχικά διέδωσε τις χαμιτικές γλώσσες.[133] Ωστόσο, επιρροές της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής μπορούν να εντοπιστούν και πολύ έξω από τον κύκλο των χαμιτικών γλωσσών. Οι γλώσσες Μπαντού (στην Ισημερινή Αφρική) επηρεάζονται έντονα από το χαμιτικό γλωσσικό πνεύμα και φαίνεται να έχουν προκύψει από ένα μείγμα σουδανικών γλωσσών – στις οποίες αντικατοπτρίζεται η νεγρική φυλετική ψυχή – με χαμιτικές γλώσσες. Η γλώσσα των Οτεντότων φαίνεται να προήλθε από την ανάμειξη μιας γλώσσας των Βουσμάνων με μια χαμιτική γλώσσα. Ο Φέλιξ φον Λούσαν διαπίστωσε ότι μεταξύ των Ζουλού και άλλων φυλών Καφίρ της Νότιας Αφρικής περίπου το μισό τοις εκατό του πληθυσμού ήταν κατά κύριο λόγο χαμίτες (αιθίοπες), σαν «επιστροφές σε παλιές χαμίτικες μορφές», όπως το έθεσε.[134] Η «εβραϊκή ομοιότητα των Καφίρ», την οποία αναφέρει ο Φρήντριχ Ράτσελ στην «Εθνολογία» του (τόμος Ι, 1885, σελ. 137), ή ακριβέστερα: η «εβραϊκή ομοιότητα» ορισμένων Καφίρ οφείλεται σε μια χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή, η οποία μπορεί να θυμίζει ορισμένα εβραϊκά πρόσωπα με χαμιτικά ή οριενταλοειδή και νέγρικα χαρακτηριστικά. Ένας Οτεντότος ονόματι Άμπραχαμ Πλάτιε πήρε το παρατσούκλι «Ντισραέλι» στη Νότια Αφρική λόγω ορισμένων χαρακτηριστικών του προσώπου του, από τον Άγγλο ιερέα, τον Εβραίο Ντισραέλι (Λόρδο Μπίκονσφιλντ). Η «ομοιότητα» και των δύο λαών (εικ. 146 και εικ. 147) θα μπορούσε πιθανώς να εξηγηθεί από μια κοινή χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή.

Οι σημερινές περιοχές με τη μεγαλύτερη επικράτηση της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής φαίνονται στον Χάρτη ΙΙ, σελ. 39. Όπου υπάρχει αισθητή επιρροή της νέγρικης φυλής σε αυτές τις περιοχές, αυτή φαίνεται να είναι – λόγω κληρονομικότητας περιορισμένης ως προς το φύλο – πιο χαρακτηριστικό του γυναικείου φύλου παρά του αρσενι-κού.[135] Ο λαός της Αβησσυνίας, σημιτικός στη γλώσσα, χαρακτηρίζεται από μια πολύ ισχυρή επιρροή, αν όχι μια μικρή υπεροχή, της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής. Στην Αίγυπτο, οι Κόπτες – οι χριστιανοί απόγονοι των ακόμη κυρίως χαμιτικών (αιθιοπικών) αρχαίων Αιγυπτίων[136] – φαίνεται να διατήρησαν μια ισχυρότερη χαμιτική επιρροή, ειδικά οι Κόπτες της Άνω Αιγύπτου, οι οποίοι δεν δέχτηκαν τόσο έντονες οριενταλοειδείς

---

133. Για τη χαμιτική γλώσσα δείτε, το βιβλίο του Κάρλ Μάινχοφ, Οι Γλώσσες των Χαμιτών, 1912, και το βιβλίο του Ουίλιαμ Χ. Γουάιλερ, Μια μελέτη για τις φυλές στην αρχαία Μέση Ανατολή, 1927, ενότητες 4 και 5. Οι κύριες χαμιτικές γλώσσες περιλαμβάνουν: α) Βόρειες Κουσιτικές: Κάφα, Αγκάου, Μπιλέν· β) Νότιες Κουσιτικές: Σομαλικά, Γκάλα, Αφάρ, Μπεντάουγιε· γ) Βερβερικές: Καμπίλε, Ταμάσεκ, Σιχ.

134. Φέλιξ φον Λούσαν, Χαμιτικοί Τύποι, στο βιβλίο του Κάρλ Μάινχοφ (Carl Meinhof, 1857 – 1944), Οι Γλώσσες των Χαμιτών, 1912, σελ. 253.

135. Δείτε, Τζουζέπε Σέρτζι, Αφρική. Ανθρωπολογία της Χαμιτικής Φυλής, 1897, σελ. 263

136. Το όνομα προέρχεται από την ελληνική λέξη αίγυπτος, η οποία στα αραβικά έγινε ghubt ή kubt.

επιρροές όσο οι Κόπτες της Κάτω Αιγύπτου και ο πληθυσμός της Μέσης και Κάτω Αιγύπτου γενικότερα. Οι φυλές της νότιας και νοτιοδυτικής ακτής της Αραβίας δείχνουν μια αισθητή επιρροή της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, προφανώς ιδιαίτερα οι Νότιοι Άραβες της Τιχάμα στην Ερυθρά Θάλασσα.[137] Σε αυτή την επιρροή συμμετέχουν και οι Εβραίοι στην Υεμένη (Νότια Αραβία). Αν η χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή σε αυτές τις περιοχές ανήκει ήδη στην προϊστορία της Αραβίας ή στην περίοδο της πρώιμης εβραϊκής περιόδου, είναι πιθανό να έφτασε και σε εκείνες τις εβραϊκές φυλές που δεν ζούσαν στην Αίγυπτο.

Εικ. 146: Οτεντότος Άμπραχαμ Πλάτιε. Πιθανώς με χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή (Φωτο: από τον Γιούλιους Κρένλαϊν)

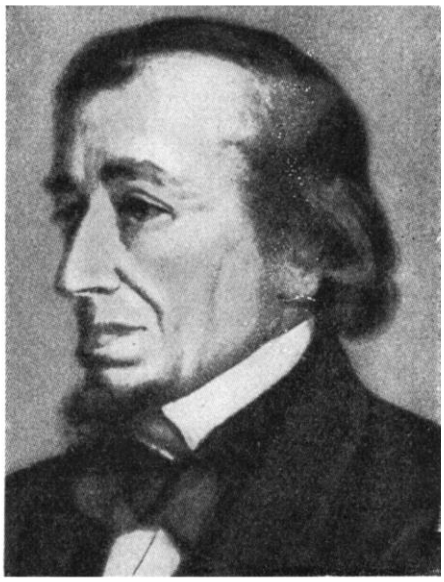

Εικ. 147: Εβραίος από την Αγγλία Βενιαμίν Ντισραέλι, Λόρδος Μπίκονσφιλντ, Άγγλος πρωθυπουργός. 1804 – 1881. Πιθανώς χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή

Η χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή στους Ιουδαίους των δυτικών χωρών της εποχής μας είναι σίγουρα αρκετά μικρή. Θυμάμαι έναν Εβραίο που γεννήθηκε στην Ανατολική Γερμανία, ο οποίος μου φαινόταν κυρίως χαμιτικός (αιθίοπας) και ο οποίος, σε ένα περιβάλλον πολυάριθμων Ανατολικών Εβραίων σε μια γερμανική πόλη, φαινόταν να αντιπροσωπεύει μια συγκεκριμένη εβραϊκή αριστοκρατία μέσω της στάσης και της συμπεριφοράς του και από το εβραϊκό περιβάλλον του αντιμετωπιζόταν με τον ίδιο τρόπο. Ο **Φέλιξ φον Λούσαν** αναφέρει ότι κάποτε μια Χαμιτική(Αιθιοπική) Μασάι κοπέλα από την Ανατολική Αφρική, της οποίας «όλη η συμπεριφορά συχνά μας θυμίζει έναν τύπο που μπορούμε επίσης να παρατηρήσουμε στο Βερολίνο κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου».[138] Κατά καιρούς, παρατηρεί κανείς κάποιο χαρακτηριστικό σε μεμονωμένους Εβραίους που μπορεί

137. Ο Ρούντολφ Πεχ (Rudolf Pöch, 1870 – 1921), Χαμιτικά και Σημιτικά φυλετικά χαρακτηριστικά, εκθέσεις του Ινστιτούτου Έρευνας για την Ανατολή και την Ανατολή, II Έκθεση, 1918, σελ. 24, ήθελε ακόμη και να υποθέσει την κυριαρχία της Χαμιτικής (Αιθιοπικής) φυλής στη Νότια Αραβία.

138. Φέλιξ φον Λούσαν, Χαμιτικοί Τύποι, στο βιβλίο του Κάρλ Μάινχοφ, Οι Γλώσσες των Χαμιτών, 1912, σελ. 249.

να εξηγηθεί περισσότερο από τα χαμιτικά (αιθιοπικά) γονίδια παρά από τα οριενταλοειδή γονίδια, αλλά σπάνια θέλει κανείς να μιλήσει για μια ισχυρότερη χαμιτική (αιθιοπική) επιρροή ή ακόμα και για μια επικράτηση της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής στους Εβραίους των δυτικών χωρών.

Πού ήταν η «αρχική πατρίδα» της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής; – Παραπάνω (σελ. 91) έχει αναφερθεί η μετανάστευση αυτής της φυλής στην Αίγυπτο και έχει επίσης αναφερθεί ότι οι μετανάστες εισήγαγαν φυτά νοτιοαραβικής προέλευσης στην κοιλάδα του Νείλου. Από την 5η ή 6η χιλιετία π.Χ., φυλές της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής φαίνεται να έχουν προχωρήσει από τη Νότια Αραβία στη Βορειοανατολική Αφρική, από όπου οι απόγονοί τους στη συνέχεια διείσδυσαν στην Αφρική σε διαδοχικά κύματα: η κύρια μετανάστευση φαίνεται να ήταν από τα βορειοανατολικά σε ένα μεγάλο τόξο μέσω δύσης προς νοτιοδυτικά, μια άλλη μετανάστευση από τα βορειοανατολικά προς τα νότια. Η χαμιτική επέκταση από τη βορειοανατολική Αφρική έσωσε αργότερα τον πληθυσμό της κοιλάδας του Νείλου από την πλήρη νεγροποίηση. Οι φυλές των Χαμιτών, κτηνοτρόφοι (όχι μόνο κτηνοτρόφοι όπως οι σημερινοί Μπαντούν) και νομάδες με πατρική οικογενειακή τάξη, επισκίασαν σαν άρχοντες τις φυλές των Νέγρων της εσωτερικής και της Δυτικής Αφρικής που εργάζονταν σαν κτηνοτρόφοι και οι οποίες υπόκειντο στον μητριαρχικό νόμο.[139] Σε αυτούς τους Χαμίτες «βοολάτρες» αποδίδεται η εκτροφή και η εξάπλωση των αφρικανικών βοοειδών με μεγάλα κέρατα, τα οποία λέγεται ότι κατάγονται από τα αιγυπτιακά άγρια βοοειδή.[140]

Τα χαρακτηριστικά του αρχαίου χαμιτικού πολιτισμού – ιδιαίτερα η εκτροφή των βοοειδών και το πατριαρχικό δίκαιο – χρησίμευσαν στην λεγόμενη έρευνα του πολιτιστικού κύκλου για να φωτίσουν την προϊστορία των φυλών της χαμιτικής γλώσσας και της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής πέρα από την περίοδο της παραμονής τους στη Νότια Αραβία. Ο **Βίλχελμ Σμιτ** και ο **Βίλχελμ Κόπερς** προσπάθησαν να συμπεράνουν ότι οι Χαμίτες προέρχονταν από έναν προϊστορικό «πολιτισμικό κύκλο» κτηνοτρόφων του πατριαρχικού δικαίου της εσωτερικής Ασίας.[141] Ο **Φριτς Γκραέμπνερ** έχει συμφωνήσει με αυτή την υπόθεση.[142] Παραπάνω (σελ. 106) αναφέρθηκε η άποψη του **Γκουστάβ Κλεμ** για τους Χαμίτες ως αφέντες των Νέγρων. Ο **Γκουστάβ Κλεμ** είχε ήδη υποθέσει

139. Το **μητριαρχικό δίκαιο** σημαίνει ότι η σχέση και η κληρονομιά των παιδιών δεν καθορίζεται από τον πατέρα ή τον πρόγονο, αλλά από τη μητέρα. Για πολλούς λαούς, το μητριαρχικό δίκαιο (μητριαρχία) δεν αντιστοιχεί σε μόνιμο γάμο· η έννοια της συζυγικής πίστης και μια αντίστοιχη έννοια της μοιχείας δεν έχουν αναπτυχθεί. Η πατριαρχία αναφέρεται στον καθορισμό της συγγένειας και της κληρονομιάς από τον άνδρα σαν σύζυγο και πατέρα. Το **πατριαρχικό δίκαιο** (πατριαρχία) των λαών των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών εμφανίζεται ιδιαίτερα σαφώς εκφρασμένο στο αρχαίο ρωμαϊκό δίκαιο ως patria potestas.

140. Έριχ Μπράουερ (Erich Brauer, 1895 – 1942), Συμβολή στο Χαμιτικό ζήτημα, Πρακτικά Συνεδρίου της Γερμανικής Ανθρωπολογικής Εταιρείας, 1926, σελ. 60

141. Βίλχελμ Σμιτ (Wilhelm Schmidt, 1868 – 1954) και Βίλχελμ Κόπερς (Wilhelm Koppers, 1886 – 1961), Λαοί και Πολιτισμοί, 1924, σελ. 78 και 106.

142. Φριτς Γκραέμπνερ (Fritz Graebner, 1877 – 1934). Εθνολογία, στον τόμο «Ανθρωπολογία», Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος III, τόμος 5, σελ. 468 και 527

ότι οι αρχικές εστίες των Χαμιτών βρίσκονταν στην Ασία.[143] Αυτές οι υποθέσεις θα μπορούσαν να συνδυαστούν με εκείνες που εξέφρασαν ο **Φραντς Στούλμαν** και ο **Χάρι Τζόνστον** από εθνολογική και φυλετική άποψη σχετικά με την προέλευση των Χαμιτών: ο πρώτος υποθέτει ότι οι αρχικές εστίες των Χαμιτών βρίσκονταν στη νότια Περσία και τη βορειοανατολική Αραβία, ενώ ο δεύτερος πιθανότατα και στις περιοχές γύρω από τον Περσικό Κόλπο.[144] Υποθέτοντας ότι οι Χαμίτες προέρχονταν από μια περιοχή της νοτιοδυτικής Ασίας, αυτό θα εξηγούσε και ορισμένες ομοιότητες με τα φυσικά χαρακτηριστικά της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής στους πληθυσμούς της δυτικής ακτής της ινδικής υποηπείρου και πιθανώς και στις γειτονικές περσικές περιοχές. Αυτές οι ομοιότητες φάνηκαν τόσο έντονες στον Ιταλό φυλετικό ερευνητή **Τζιουφρίντα-Ρουτζέρι** που ταύτισε τις βορειοδυτικές αφρικανικές και τις εγγύς ινδικές περιοχές μαζί σε έναν χάρτη της κατανομής των ανθρώπινων φυλών σαν περιοχές που ανήκουν στην ίδια φυλή, την οποία ονόμασε Homo sapiens indoafricanus.[145]

Όπως δείχνει η σύγκριση των φυσικών χαρακτηριστικών και των δύο φυλών, η χαμιτική (αιθιοπική) φυλή και η οριενταλοειδής φυλή είναι τόσο κοντά μεταξύ τους που θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι και οι δύο προέρχονται από μια κοινή προγονική φυλή. Ταυτόχρονα, οι γλωσσικοί κλάδοι που μπορούν να αποδοθούν σε αυτές τις δύο φυλές, την χαμιτική και την σημιτική, φαίνεται να είναι στενά συνδεδεμένοι, έτσι ώστε να έχει ήδη υποτεθεί μια χαμιτικο-σημιτική βασική γλώσσα, από την οποία θα είχαν αναπτυχθεί οι χαμιτικές γλώσσες προς τη μία κατεύθυνση και οι σημιτικές γλώσσες προς μία άλλη. Η περιοχή προέλευσης αυτής της χαμιτικής-σημιτικής πρωτογενούς γλώσσας και, ως εκ τούτου, η αρχική πατρίδα μιας χαμιτικής-(αιθιοπικής-) οριενταλοειδούς προγονικής φυλής θα έπρεπε επομένως να θεωρηθεί ότι βρίσκεται «κάπου στην Μέση Ανατολή»[146]. Η γλωσσική έρευνα δεν έχει ακόμη καταφέρει να βρει απάντηση στα ερωτήματα που τίθενται εδώ. Αν το «Χαμ», όπως πιστεύει ο **Φριτς Χόμελ**, «είναι ένα παλαιότερο σημιτικό στρώμα από τον αδελφό του Σημ»[147] και επομένως η σημιτική γλώσσα αναπτύχθηκε από την χαμιτική, όπως υποθέτει ο **Ουίλιαμ Χ. Γουάιλερ**,[148] τότε θα πρέπει να είναι δυνατό να εξηγηθεί πώς οι «ρίζες»

142. Φριτς Γκραέμπνερ (Fritz Graebner, 1877 – 1934). Εθνολογία, στον τόμο «Ανθρωπολογία», Σύγχρονος Πολιτισμός, Μέρος III, τόμος 5, σελ. 468 και 527

143. Γκουστάβ Κλεμ, Γενική Πολιτιστική Ιστορία της Ανθρωπότητας, τομ. 5, 1847, σελ. 461 στ.

144. Φραντς Στούλμαν (Franz Stuhlmann, 1863 – 1928), Εμπόριο και Βιομηχανία στην Ανατολική Αφρική, 1910, σελ. 135 κ.ε. και Χάρτης Α, Πίνακας II· Χάρι Τζόνστον (Harry Johnston, 1858 – 1927), Μια Επισκόπηση στην Εθνογραφία της Αφρικής, Περιοδικό του Ινστιτούτου Ανθρωπολογίας, τομ. 43, 1914, σελ. 382· βλέπε επίσης Τσαρλς Γκάμπριελ Σέλιγκμαν (Charles Gabriel Seligman, 1873 – 1940), Ορισμένες πτυχές του Χαμιτικού Προβλήματος του Αγγλο-Αιγυπτιακού Σουδάν, Περιοδικό του Ινστιτούτου Ανθρωπολογίας, τομ. 43, 1913.

145. Αλλά, αντίστροφα, γιατί δεν έχουν διεισδύσει επιρροές νορδικο-ινδικής και νότιας περσικής προέλευσης στις φυλές της ανατολικής ακτής της Αραβίας και σε ορισμένα μέρη της βορειοανατολικής Αφρικής;

146. Μαξ Πίπερ (Max Pieper, 1882 – 1941), Αιγυπτιακή Λογοτεχνία, 1927, σελ. 3

147. Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, 1904, σελ. 557.

148. Ουίλιαμ Χ. Γουάιλερ, Μια μελέτη για τις φυλές στην αρχαία Μέση Ανατολή, 1927, σελ. 55

της σημιτικής, που χαρακτηρίζονται από τρία σύμφωνα, προέκυψαν από τις «ρίζες» της χαμιτικής, οι οποίες δίνονται από δύο σύμφωνα (ρονσονάντια) και αποτελούν μια ρίζα λέξης. Πολύ περισσότερο θα μπορούσε να γίνει κατανοητό πώς από τις «ρίζες» της σημιτικής έχουν αναπτυχθεί οι «ρίζες» της χαμιτικής. Από την άλλη πλευρά, γλωσσικά φαινόμενα που δεν μπορούν να εξηγηθούν μέσα στις σημιτικές γλώσσες και από τη δομή τους, μπορούν να ερμηνευτούν από την χαμιτική.

Σήμερα, το μόνο που μπορεί να ειπωθεί είναι ότι όπως ακριβώς οι χαμιτικές (αιθιοπικές) και οι οριενταλοειδείς φυλές φαίνεται να είναι στενά συγγενείς, έτσι φαίνεται να είναι και οι χαμιτικές και οι σημιτικές γλωσσικές φυλές. Υπάρχουν σχέσεις τόσο φυλετικές όσο και γλωσσικές. Ο **Βίκτορ Κρίστιαν** θέλει να διακρίνει γλωσσολογικά και φυλετικά δύο στρώματα των λαών της σημιτικής γλώσσας:

1. ένα στρώμα των παλαιότερων σημιτικών γλωσσών: ακκαδική (ασσυριοβαβυλωνιακή), μινωϊκή-σαβαϊκή, οι αβησσυνικές γλώσσες, οι γλώσσες Μάχρα·
2. ένα στρώμα των νεότερων σημιτικών γλωσσών: χαναανική, αραμαϊκή και αραβική.

Το παλαιότερο στρώμα αντιστοιχεί σε περισσότερες φυλές κυρίως χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής, ενώ το νεότερο σε περισσότερες φυλές κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς (ο Βίκτορ Κρίστιαν λέει: «σημιτικής») φυλής.[149]

Αυτή η εξήγηση δεν μου φαίνεται επαρκής για να ρίξει φως στις χαμιτικο-σημιτικές συνδέσεις, ειδικά επειδή, απ' ό,τι φαίνεται, δύσκολα μπορεί κανείς να μιλήσει για επιρροή της χαμιτικής (αιθιοπικής) φυλής στους Ασσυρίους και τους Βαβυλώνιους.

Τα ζητήματα της κοινής καταγωγής των χαμιτικών (αιθιοπικών) και οριενταλοειδών φυλών φαίνονται λιγότερο δύσκολα αν η περιοχή προέλευσης των πρώτων είναι στην πραγματικότητα η Νοτιοδυτική Ασία, και η περιοχή προέλευσης των δεύτερων, όπως πιστεύει ο Άρτουρ Ούναντ (βλ. σελ. 66), είναι η Νοτιοανατολική Ευρώπη. Αλλά επειδή η οριενταλοειδής φυλή είναι σίγουρα τόσο στενά συνδεδεμένη με τη δυτική (μεσογειακή) όσο και με την χαμιτική (αιθιοπική), σε αυτό το πλαίσιο θα προκύψει και το ζήτημα μιας κοινής προγονικής μορφής για αυτές τις τρεις φυλές και με τη νορδική φυλή – γιατί μια σχέση μεταξύ της δυτικής και της νορδικής φυλής έχει γίνει αποδεκτή από τότε που αυτές οι δύο φυλές αναγνωρίστηκαν και περιγράφηκαν με μεγαλύτερη ακρίβεια.

Στην 3η έκδοση του βιβλίου μου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» (1923) έχω επισημάνει ένα ινδοευρωπαϊκό-σημιτικό-χαμιτικό γλωσσικό πλαίσιο, το οποίο αντιστοιχεί σε ένα νορδικό-δυτικό-οριενταλοειδές-χαμιτικό (αιθιοπικό) φυλετικό πλαίσιο, μια σχέση μεταξύ

---

149. Βίκτορ Κρίστιαν (Viktor Christian, 1885 – 1963), Ακκάδιοι και Νότιοι Άραβες σαν η παλαιότερη σημιτική τάξη, Άνθρωπος, τομ. 14/15, 1919/20, σελ. 729.

αυτών των τεσσάρων αδύνατων, δολιχοκέφαλων, στενόπροσωπων, στενόμυτων και μαλακότριχων φυλών. Μια τέτοια σχέση θα ήταν αναγνωρίσιμη και σε ψυχολογικά χαρακτηριστικά: ένα συγκεκριμένο χαρακτηριστικό πολεμοχαρούς ηγεμονίας, ιπποτισμού, καλλιεργημένης συμπεριφοράς και ευγενικής εμφάνισης είναι λίγο-πολύ κοινό και στις τέσσερις φυλές· οι νορδικές, οι οριενταλοειδείς και οι χαμιτικές (αιθιοπικές) φυλές έχουν επίσης κοινό χαρακτηριστικό μια συγκεκριμένη επιφυλακτική απόσταση στις σχέσεις τους με τους ανθρώπους, πιθανώς και μια ορισμένη ελεγχόμενη, ακόμη και νηφάλια σκέψη και, πάνω απ' όλα, ικανότητες οικοδόμησης κράτους. Ο Ουίλμπαλντ Χέντσελ (Willibald Hentschel, 1858 – 1947) στο βιβλίο του «Βαρούνα»[150] (1η έκδ. 1911, 4η έκδ. 1924), έχει μάλιστα υιοθετήσει ένα ακόμη ευρύτερο φυλετικό πλαίσιο από την Ωκεανία έως τη Βορειοδυτική Ευρώπη, από τις ανθρώπινες ομάδες με τα μακριά κεφάλια, τα στενά πρόσωπα, τη στενή μύτη και τα σγουρά μαλλιά των Νότιων Θαλασσών έως τη νορδική φυλή της Βορειοδυτικής Ευρώπης. Ο Φριτς Κερν (Fritz Kern, 1884 – 1950), στο βιβλίο του «Γενεαλογικό δέντρο και προφίλ ειδών των Γερμανών και των γειτονικών τους φυλών» (1927), θέλησε στη συνέχεια να αναζητήσει την περιοχή προέλευσης για τις τέσσερις φυλές που μόλις περιγράφηκαν στην «Ευρασία», όπως ονόμασε τις περιοχές της στέπας της νοτιοανατολικής Ευρώπης-Δυτικής Ασίας.

Στην πραγματικότητα, μπορεί κανείς να φανταστεί ότι οι διαδικασίες επιλογής που οδήγησαν στην ανάδυση των οριενταλοειδών και χαμιτικών (αιθιοπικών) φυλών από μια κοινή προγονική φυλή έλαβαν χώρα σε αυτήν την περιοχή της στέπας. Ακόμα και η δυτική (μεσογειακή) φυλή μπορεί να συνδέεται στενότερα με αυτήν την κοινή μητρική φυλή και αυτήν την περιοχή, τόσο στην αρχική της μορφή όσο και στην περιοχή προέλευσής της· αν και θα ήθελα να τους παραπέμψω στην κοινή προγονική φυλή, θα ήθελα να αναζητήσω την πραγματική περιοχή προέλευσής τους στη νοτιοδυτική ή τη δυτική Ευρώπη, περίπου εκεί όπου εμφανίζεται ο λεγόμενος Ταρδενοϊσιανός πολιτισμός στη νεότερη παλαιολιθική περίοδο. Ακόμα θα ήθελα να φανταστώ τις εξαφανισμένες γλώσσες της δυτικής (μεσογειακής) φυλής σαν στενά συγγενείς με τις σημιτικές-χαμιτικές γλώσσες.

Από την άλλη πλευρά, η «απομόνωση της Ινδοευρωπαϊκής»[151], η μόνη πολύ μακρινή της σχέση – αν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη λέξη – με τη σημιτική-χαμιτική, σημαίνει ότι η νορδική φυλή, στην οποία πρέπει να αποδοθεί η ινδοευρωπαϊκή γλωσσική ρίζα (βλ.

150. (Σ.τ.Μ.) Ο Βαρούνα είναι μία από τις μεγαλύτερες θεότητες του Βεδικού Πανθέου

151. Δείτε, Χέρμαν Χιρτ (Hermann Hirt, 1865 – 1936), Ινδοευρωπαϊκή Γραμματική, 1927, τομ. I, σελ. 47: «Η μοναδικότητα της Ινδοευρωπαϊκής και οι λόγοι γι' αυτήν.» – Επίσης Άρτουρ Ούναντ, Η Φύση του Πρωτοσημιτικού. Μια γλωσσολογική-ιστορικοψυχολογική μελέτη, του 1927, αναφέρει (σελ. 24) ότι η ινδοευρωπαϊκή γλώσσα δεν παρουσιάζει «καμία μορφολογική ομοιότητα με τη σημιτική-χαμιτική». – Καρλ Μπρόκελμαν (Carl Brockelmann, 1868 – 1956), Σημιτική Γλωσσολογία, 1916, σελ. 19: «Το αν οι Σημίτες και οι Ινδοευρωπαίοι ήταν συγγενείς εξ αίματος είναι ένα ζήτημα από μόνο του. Αν όντως κάποτε είχαν στενή σχέση μεταξύ τους, αυτή η σχέση χρονολογείται τόσο παλιά που δεν μπορούσε να αφήσει ίχνη στη γλώσσα που να μπορούν να επαληθευτούν αξιόπιστα.»

σελ. 46), δεν μπορεί να συμπεριληφθεί άμεσα στο πλαίσιο των δυτικών, οριενταλοειδών και χαμιτικών (Αιθιοπικών) φυλών και των πιθανών περιοχών προέλευσης αυτών των τριών φυλών. Ο Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ, με το βιβλίο του «Η αγροτιά σαν πηγή ζωής της νορδικής φυλής» (1928), προσπάθησε να αποδείξει ενάντια στον Φριτς Κερν ότι τα σωματικά-ψυχικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής δεν μπορούν να εξηγηθούν από την επιλογή μιας κτηνοτροφίας στη στέπα, αλλά μόνο από την επιλογή μιας «κεντρικής ευρωπαϊκής αγροτικής καλλιέργειας». Έτσι, αν θεωρήσουμε ότι οι τέσσερις φυλές που εξετάζουμε, όπως και εγώ θα ήθελα να το κάνω, προέρχονται από μια κοινή προγονική μορφή μέσω διαφορετικά κατευθυνόμενης επιλογής, τότε η ομάδα των ανθρώπων που εξελίχθηκε σαν η νορδική φυλή στα τέλη της Εποχής των Παγετώνων, από την Κεντρική έως τη Βορειοδυτική Ευρώπη, πρέπει να διαχωρίστηκε σε μια εποχή της προϊστορίας, που δεν μπορεί ακόμη να διευκρινιστεί σήμερα από την ομάδα των ανθρώπων που στη συνέχεια διαιρέθηκαν στις δυτικές, οριενταλοειδείς και χαμιτικές (αιθιοπικές) φυλές.

Δεδομένης της στενής σχέσης μεταξύ των δυτικών (μεσογειακών) και των οριενταλοειδών φυλών, η δυσκολία που θα μπορούσε να προκύψει κατά της προέλευσης από μια κοινή προγονική μορφή είναι ότι οι προϊστορικοί πληθυσμοί της κατά κύριο λόγο δυτικής φυλής χαρακτηρίζονταν από το μητριαρχικό δίκαιο,[152] ενώ οι πρώιμες ιστορικές φυλές της σημιτικής γλώσσας και της κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς φυλής εμφανίζουν σχέσεις πατριαρχιακού δικαίου. Φαίνεται όμως ότι σαν οι φυλές που μιλούσαν σημιτικά να είχαν μια μητρική προϋπάρχουσα μορφή. Ο Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ (Immanuel Benzinger, 1865 – 1935) στο βιβλίο του «Εβραϊκή Αρχαιολογία» (3η έκδ., 1927, σελ. 113), παρέχει στοιχεία για αυτό: η μητριαρχία και η πολυγαμία μαρτυρούνται για την πρώιμη αραβική περίοδο,[153] υπολείμματα πολυγαμίας υπάρχουν και στην αρχαία Βαβυλωνία, ίχνη μητριαρχίας υπάρχουν και στους Εβραίους.[154] Ίχνη επιρροής της μητριαρχίας εντοπίζονται επίσης στους Αιγύπτιους και τους Λίβυους. Θα έπρεπε η ώθηση για τη μετάβαση των Σημιτών από το μητριαρχικό δίκαιο στο πατριαρχικό δίκαιο να προήλθε από τους Χαμίτες; Οι Ινδοευρωπαίοι νορδικής φυλετικής καταγωγής άρχισαν να διαδίδουν τις πατριαρχικές τους απόψεις στην Μέση Ανατολή μόνο πολύ αργότερα, από περίπου το 2.500 π.Χ.

152. Δείτε, υποσημείωση 2, σελ. 110 και Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδοση, 1929, σελ. 166.

153. Ακόμα και η «Βασίλισσα της Σαβά» της ιστορίας του Σολομώντα – μια βασίλισσα του νοτιοαραβικού λαού των Σαβαϊτών – θα μπορούσε επίσης να αναφερθεί εδώ σαν απόδειξη ενός πρώιμου αραβικού κληρονομικού νόμου της μεγαλύτερης κόρης.

154. Δείτε Γένεση 2:24· 21:10· 43:28· 44:20· Κριτές 8:19· 9:1 στ. Δείτε επίσης Φλάιντερς Πίτρι, Αίγυπτος και Ισραήλ, 1925, σελ. 21 κ.ε.: «Η Μητέρα της Φυλής».

IV. Η ανάμειξη του Εβραίου με τους Χαναναίους

Οι Εβραίοι εισήλθαν στη Χαναάν σαν περιπλανώμενοι βοσκοί, αλλά ακόμη και στα πρώτα γραπτά τους αρχεία εμφανίζονται σαν ένας κυρίως γεωργικός λαός. Αν αναλογιστούμε το πόσο αφύσικο φαινόταν η μόνιμη εγκατάσταση και η αγροτική ζωή σε γενικές γραμμές στις διάφορες φυλές της σημιτικής γλώσσας και της κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς φυλής, θα υποθέσουμε αμέσως ότι οι Εβραίοι των περιπλανήσεων από τον μύθο του Αβραάμ μέχρι την εποχή του Ιησού του Ναυή πρέπει να ήταν διαφορετικά φυλετικά συγκροτημένοι από τους Εβραίους της εποχής του Δαβίδ και του Σολομώντα.

Οι Εβραίοι της περιόδου μετανάστευσης (1.400 – 1.200 π.Χ.) εξακολουθούν να εμφανίζονται ως νομάδες βοσκοί με τα πνευματικά χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλής, τα οποία είναι πιο συγκρίσιμα με τις σημερινές φυλές των Βεδουίνων. Οι αφηγήσεις της Παλαιάς Διαθήκης σχετικά με τη ζωή των «πατριαρχών», όπως εκείνες σχετικά με την κατάκτηση και τη διείσδυση στη Χαναάν από τους Εβραίους, έχουν διατηρήσει καλύτερα τέτοια χαρακτηριστικά. Εμφανίζεται η αίσθηση του ιπποτισμού και της αξιοπρέπειας, της μετρημένης συμπεριφοράς,[155] και εμφανίζονται τα ηρωικά χαρακτηριστικά που είναι πιο εμφανή στο «Βιβλίο των Κριτών»· εμφανίζονται η πονηριά και η επίμονη απάτη που πάντα εμφανίζονταν σαν πλεονεκτήματα για τις κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς φυλές.[156] Η εκδικητικότητα και η ανελέητη σκληρότητα που χαρακτηρίζουν την οριενταλοειδή φυλετική ψυχή – και που είναι επίσης ορατή στην εβραϊκή εικόνα του ειδικού θεού Γιαχβέ – καθώς εμφανίζεται και μια συγκεκριμένη στοχαστική σκέψη στην οποία οι φυλές των κατά κύριο λόγο οριενταλοειδών φυλών μπορούν να αφιερωθούν ξανά και ξανά σε περιόδους ανάπαυσης. Η αμείλικτη σκληρότητα των Εβραίων βοσκών αποκαλύπτεται σε χαρακτηριστικά όπως η εκδίωξη της Άγαρ, η αποκλήρωση του Ησαύ και τα βασανιστήρια του Φαραώ και του Αβιμέλεχ: «Ακόμα και αν αυτοί, με την αθωότητα τους, υποκινούνται από τα ψέματα των πατριαρχών να τους πλησιάσουν, η κατάστασή τους είναι χειρότερη.»[157] Ένα από τα παλαιότερα κομμάτια της Παλαιάς

155. Δείτε Γένεση 18:2· 24, 31
156. Δείτε Γένεση 34:35
157. Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ, Βασικές Αρχές της Ισραηλιτικής Θρησκευτικής Ιστορίας, 3η έκδοση, 1919, επιμέλεια Άλφρεντ Μπερτολέ, σελ. 13.

Διαθήκης, το Άσμα της Δεβόρρας (Κριτές 5), γραμμένο γύρω στο 1.150 π.Χ., περιέχει το πολεμοχαρές πνεύμα καθώς και την άγρια, σκληρή θριαμβευτική αγαλλίαση της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής στον πρώιμο εβραϊκό πολιτισμό. Χαρακτηριστικά της ίδιας φυλετικής ψυχής μπορούν να αναγνωριστούν στις πράξεις του Αώδ (Κριτές 3:15 κ.ε.), της Εβραίας Ιαήλ (Κριτές 5:24 – 27), του Γεδεών (Κριτές 8:18 κ.ε.) και του Ιεφθάε (Κριτές 11:1 κ.ε.).

Στην οριενταλοειδή φυλετική ψυχή αντιστοιχούσε και η πρώιμη εβραϊκή ιδέα μιας ευτυχισμένης ανθρώπινης ύπαρξης: ήταν η ζωή του βοσκού που είναι πλούσιος σε καμήλες, βοοειδή και πρόβατα[158] και του οποίου η φυλή ελέγχει εκτεταμένα βοσκοτόπια, αλλά που περιφρονεί αυτόν που χτίζει σπίτι, σπέρνει σπόρους, φυτεύει αμπέλι και πίνει κρασί. Οι νομάδες κτηνοτρόφοι όμως ήξεραν πάντα πώς να αξιοποιούν το εισόδημα από την εργασία των αγροτικών φυλών· αυτό είναι ιδιαίτερα εμφανές στο έργο του Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ, «Η αγροτιά σαν πηγή ζωής της νορδικής φυλής» (1927). Ακόμα και οι Εβραίοι της περιόδου της μετανάστευσης είχαν αυτό το αίσθημα της εκμετάλλευσης: «Όταν ο Γιαχβέ ο Θεός σου σε φέρει στη γη που πρόκειται να σου δώσει... μια γη με μεγάλες και καλές πόλεις που δεν έχτισες, με σπίτια γεμάτα με κάθε είδους αγαθά χωρίς τη βοήθειά σου, με λαξευμένες δεξαμενές που δεν έσκαψες, και με αμπελώνες και ελαιώνες που δεν φύτεψες, και φας από αυτά μέχρι να χορτάσεις, πρόσεχε να μην ξεχάσεις τον Γιαχβέ τον Θεό σου». (Δευτερονόμιο 6, 10 και 11).

Τέτοια χαρακτηριστικά όμως κατά τη διάρκεια της πρώιμης εβραϊκής ιστορίας, τελικά δίνουν τη θέση τους σε αγροτικά χαρακτηριστικά και τελικά μπορούν να αναγνωριστούν μόνο σε εξασθενημένη μορφή μεταξύ των νότιων εβραϊκών φυλών στο μεταγενέστερο βασίλειο του Ιούδα. Στην Παλαιά Διαθήκη βρίσκουμε την εντολή του Γιαχβέ προς τον εβραϊκό λαό του να εξοντώσει τους κατοίκους της Χαναάν και την απαγόρευση της ανάμειξης μαζί τους,[159] ώστε ο εβραϊκός λαός να μην απομακρυνθεί από τον Γιαχβέ και να μην στραφεί στους θεούς των Χαναναίων. Αλλά ούτε η εντολή ούτε η απαγόρευση τηρήθηκαν. Με την πάροδο του χρόνου, μεγάλα τμήματα του πληθυσμού των Χαναναίων έγιναν Εβραίοι. Σύμφωνα με το Δευτερονόμιο 23:7, οι Εδωμίτες είχαν τη δυνατότητα να γίνουν δεκτοί στην εβραϊκή κοινότητα αίματος. Οι Αμμωνίτες και οι Μωαβίτες, επίσης άνθρωποι από κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς φυλές, θα πρέπει να αποκλειστούν σύμφωνα με το Δευτερονόμιο 23:3· αλλά υπήρχαν και διασταυρώσεις με εκπροσώπους αυτών των φυλών.

Σαν «Χαναναίοι» πρέπει να νοούνται το φυλετικό μείγμα που προέκυψε μέσω των αρχαίων παλαιστινιακών φυλετικών διαστρωματώσεων και διασταυρώσεων που αναφέρθηκαν στο κεφάλαιο ΙΙ. Αυτό οδήγησε στο εβραιο-χαναναϊτικό μείγμα λαών, το οποίο έδωσε στον προηγουμένως κατά κύριο λόγο οριενταλοειδή εβραϊκό λαό, με ισχυρές μεσανατολικές επιρροές και ασθενέστερες επιρροές της νορδικής φυ-

---

158. Δείτε, Γένεση 13:2 – 5.

159. Έξοδος 34:11 – 16· Δευτερονόμιο 7:1 – 4

λής, τις φυλετικές και πνευματικές προϋποθέσεις για την ανάπτυξη μιας αγροτιάς και την ίδρυση ενός κράτους. Οι αρχικά, φυλετικά οριενταλοειδείς Εβραίοι αρχικά αντιστάθηκαν στην ανάμειξη, αλλά τελικά υπέκυψαν σε αυτήν σχεδόν ολοκληρωτικά. Ο **Αβραάμ Γκάιγκερ** (Abraham Geiger, 1810 – 1874), στο βιβλίο του «Προϊστορία και μετάφραση της Βίβλου», 1928, έχει συγκεντρώσει (σελ. 42 κ.ε.) στοιχεία για αυτό και για μεταγενέστερες εθνοτικές αναμείξεις στην εβραϊκή ιστορία και την αντίσταση εναντίον τους. Οι κατά κύριο λόγο οριενταλοειδείς εβραϊκές φυλές τελικά έγιναν ένας λαός που πρέπει να σχημάτισε ένα οριενταλοειδές-μεσανατολικό-νορδικό-χαμιτικό-νέγρικο φυλετικό μείγμα.

Οι μετανάστες Εβραίοι φαίνεται ότι ήταν, κατά μέσο όρο, πιο κοντοί σε ανάστημα από τους Χαναναίους. Δεδομένου ότι, αφενός, είχαν μια ισχυρή μεσανατολική επιρροή, δηλαδή την επίδραση μιας φυλής της οποίας το μέσο ύψος δεν είναι τόσο μεγάλο όσο αυτό της οριενταλοειδούς φυλής ή ακόμα και ενός οριενταλοειδούς-χαμιτικού φυλετικού μείγματος, αφετέρου, η νορδική επιρροή στους Χαναναίους πρέπει να ήταν τόσο ισχυρή που οι μετανάστες Εβραίοι είχαν την εντύπωση ενός ψηλού πληθυσμού. Στους Εβραίους ανιχνευτές που είχαν ταξιδέψει στη Χαναάν, ορισμένοι Χαναναίοι φαίνονταν σαν «γίγαντες», σε σύγκριση με τους οποίους οι ίδιοι έμοιαζαν με «ακρίδες».[160] Φοβόντουσαν αυτά τα «παιδιά του Άνακ», τους Ανακίμ, οι οποίοι αναφέρονται αρκετές φορές (Αριθμοί 13, 29 και 34, Δευτερονόμιο 9:2, Ιησούς του Ναυή 13:12). Οι ψηλοί και δυνατοί Εμίμ και Σαμμεσουμίμ αναφέρονται επίσης σαν προ-εβραϊκοί κάτοικοι της Χαναάν και συγκρίνονται με τους Ανακίμ (Δευτερονόμιο 2, 10 και 21). Ο πληθυσμός γύρω από τη Χεβρώνα, που ηττήθηκε από τον Χάλεβ, φαίνεται να θεωρούνταν «παιδιά του Άνακ» (Αριθμοί 13:23). Ο θρύλος έχει τελικά μετατρέψει αυτούς τους πληθυσμούς, οι οποίοι ήταν ψηλοί σε σχέση με τους μετανάστες Εβραίους, σε Ρεφαΐμ, τους «γίγαντες», που ζούσαν στη Χαναάν πριν από τους Εβραίους. Σε πολλές περιπτώσεις, ο θρύλος πρέπει να συνέδεε τους Ρεφαΐμ με τα πέτρινα μνημεία της Παλαιστίνης της Λίθινης Εποχής, τα οποία θεωρούνταν η έδρα των πνευμάτων των νεκρών των αρχαίων λαών. Ο **Σέις** θεωρεί τους Ρεφαΐμ σαν κλάδο των Αμοριτών και θεωρεί τους Ανακίμ, τους Ρεφαΐμ και τους Σαμμεσουμίμ σαν κλάδους της «ξανθιάς φυλής».[161]

Στην ανάπτυξη του εβραϊκού πολιτισμού, όπως αυτός αναδύθηκε στην Παλαιστίνη, οι μετανάστες Εβραίοι συνέβαλαν πολύ λιγότερο από ό,τι οι Χαναναίοι που ζούσαν εκεί: «Η πολιτική νίκη του Ισραήλ επί της Χαναάν σήμαινε ότι πολιτισμικά το Ισραήλ υποτάχθηκε στη Χαναάν».[162] Καθώς οι μετανάστες συγχωνεύτηκαν με τους κατοίκους, «οι Χαναναίοι έγιναν οι δάσκαλοι, οι Ισραηλίτες οι μαθητές».[163] Η διαδικασία της διδασκαλίας και της μάθησης, ωστόσο, επεκτάθηκε σε μερικούς αιώνες.

160. Δείτε, Λευιτικό 13:33

161. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 179 και 195

162. Άλφρεντ Μπερτολέ (Alfred Bertholet, 1868 – 1951), Πολιτιστική Ιστορία του Ισραήλ, 1920, σελ. 105

163. Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ (Immanuel Benzinger, 1865 – 1935), Ιστορία του Ισραήλ μέχρι την ελληνική περίοδο, 1924, σελ. 27

Οι μετανάστες έφεραν μαζί τους το έθιμο της λατρείας των νεκρών, το οποίο εξακολουθεί να είναι εμφανές στην κατασκευή κληρονομικών τάφων[164] και στις θυσίες προς τους νεκρούς, οι οποίες, παρά τις απαγορεύσεις, επιβίωσαν μέχρι και πολύ μετά τον 2ο αιώνα π.Χ.[165] Αυτά τα έθιμα λατρείας των νεκρών περιλαμβάνουν το σκίσιμο των ρούχων, τη χρήση σάκου, το ραντισμό του κεφαλιού με στάχτη, το κόψιμο των μαλλιών, τη νηστεία και άλλα εβραϊκά έθιμα. Η Κιβωτός της Διαθήκης, σαν τόπος όπου ο Γιαχβέ θεωρούνταν ιδεατός, ανήκει στην προ-Χαναναϊτική περίοδο και, όπως και η σκηνή του μαρτυρίου, φαίνεται να αντιστοιχεί πλήρως στο ιερό μιας φυλής περιπλανώμενων βοσκών. Ήταν «ένα ιερό για πολεμιστές νομάδες» και «στην πραγματικότητα δεν ανήκει σε μια ζωή σε κατοικίες, αλλά μάλλον στην έρημο».[166] Το έθιμο της περιτομής, το οποίο δεν ήταν αρχικά εβραϊκό αλλά υιοθετήθηκε από αραβικές φυλές, αποτελεί μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς που έφεραν μαζί τους οι μετανάστες. Στην Έξοδο 4:24 αναφέρεται ότι οι Εβραίοι τα είχαν υιοθετήσει από τους Μαδιανίτες. Εφόσον αυτή η πρώτη περιτομή ενός Εβραίου γίνεται «με μια πέτρα», θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι το έθιμο χρονολογείται από την εποχή του λίθου.

Μια αρχαία ιδέα που ήταν γνωστή στους μετανάστες Εβραίους και πιθανώς προερχόταν από την κοινή προϊστορία αρκετών σημιτικών φυλών, η ιδέα των Σεραφείμ, φιδόμορφων πλασμάτων που υπηρετούσαν τον Γιαχβέ σαν αστραπές, αποτελούσε μέρος του κόσμου των ιδεών που έφεραν στην Παλαιστίνη.

Από τα πολιτιστικά πλεονεκτήματα των Εβραίων περιπλανώμενων βοσκών, το πιο σημαντικό για την ανάπτυξη του εβραϊκού πολιτισμού στην Παλαιστίνη ήταν η λατρεία του ίδιου του Γιαχβέ. Προφανώς προέρχεται από τους πολιτιστικούς κύκλους ορισμένων σημιτικών φυλών που περιπλανιόνταν στο Σινά. Το πώς ο υποτιθέμενος πολυθεϊσμός του σημιτικού παρελθόντος εξελίχθηκε στο δόγμα του ειδικού θεού (μονοθεϊσμός) των Εβραίων δεν έχει ακόμη διευκρινιστεί επαρκώς. Σε κάθε περίπτωση, από το Σινά και από το πνεύμα ενός σημαντικού ιδρυτή της πίστης, του θρυλικού Μωυσή, προέρχεται η διδασκαλία ότι ο Γιαχβέ είναι ο ιδιαίτερος Θεός του Ισραήλ, όπως ακριβώς άλλοι λαοί έχουν τον ιδιαίτερο Θεό ή τους ιδιαίτερους θεούς τους, οι Αμμωνίτες, για παράδειγμα, έχουν τον Χεμώς τους. «Δεν είναι αλήθεια ότι όποιον ο θεός σας ο Χεμώς, σας προστάξει να διώξετε, τον διώχνετε κι εσείς; Και όποιον Κύριος ο Θεός μας προστάξει να διώξουμε, εμείς θα τον διώξουμε» (Κριτές 11:24).

Το δόγμα του Γιαχβέ δεν αφορά επομένως έναν μονοθεϊστικό ή μοναδικό Θεό, αλλά έναν Θεό που είναι προσιτός σε όλους τους ανθρώπους και περιλαμβάνει όλη τη θρησκευτική ζωή. Αυτή η ιδέα εμφανίζεται για πρώτη φορά αόριστα στον Αμώς γύρω στο 760 π.Χ., ελάχι-

164. Δείτε, Γένεση 23

165. Δείτε, Δευτερονόμιο 26:14· Τωβίας 4:17 Σειράχ 7:33

166. Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ, ό.π. σελ. 41/42

στα πιο καθαρά στον Ιερεμία γύρω στο 625 π.Χ. και πιο ρητά στον Ιεζεκιήλ γύρω στο 593 π.Χ. Ωστόσο, παρέμεινε πάντα μόνο η ιδέα των μεμονωμένων Εβραίων και ποτέ δεν έγινε κοινή ιδιοκτησία ολόκληρου του εβραϊκού λαού.[167] Σε κάθε περίπτωση, το μόνο χαρακτηριστικό του πνεύματος των λαών της σημιτικής γλώσσας και κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής, αλλά και των παραδοσιακών πεποιθήσεων των Εβραίων, είναι η ιδέα ενός ξεχωριστού θεού και η ιδέα της «εκλεκτότητας» του δικού τους λαού από αυτόν τον ξεχωριστό θεό.

Το θεϊκό όνομα Γιαχβέ ή Γιαχώ συναντάται ήδη ως συστατικό των κύριων ονομάτων στη Βαβυλωνία την εποχή του Χαμουραμπί γύρω στο 2.100 π.Χ.[168] Φαίνεται ότι ήταν το κοινό όνομα ενός θεού της καταιγίδας και του ηφαιστείου σε διάφορες φυλές σημιτόφωνων περιπλανώμενων βοσκών στην περιοχή του Σινά, προτού ο μυθικός Εβραίος με το αιγυπτιακό όνομα Μωυσής εμβαθύνει και εκπληρώσει αυτή την παραδοσιακή έννοια του Θεού με δημιουργικό τρόπο. «Το σημαντικό με το έργο του Μωυσή είναι ότι έκανε τον Θεό, αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η έκφραση, Θεό της ιστορίας συνδέοντάς τον στενότερα με τον λαό του Ισραήλ και τη μοίρα του».[169] Από αυτήν την ιδέα – την οποία θα μπορούσε κανείς να ονομάσει ιδέα της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής, επειδή εμφανίζεται και στη θρησκευτική ζωή άλλων, κυρίως οριενταλοειδών, λαών – προκύπτει η ιδέα της «εκλεκτότητας» του εβραϊκού λαού, η οποία αποτελεί ένα τόσο κρίσιμο συστατικό στη θρησκευτική ζωή των Εβραίων και των απογόνων τους μέχρι σήμερα.[170]

Από την εθνολογική του άποψη ο **Μίχαελ Χάμπερλαντ** μιλάει για τη γενικευμένη σημιτική λαϊκή παραφροσύνη που έφτανε στο αποκορύφωμά της μεταξύ των Εβραίων και των απογόνων τους ότι ήταν ο «εκλεκτός λαός».[171]

Σε πολλά εβραϊκά κύρια ονόματα βρίσκεται επίσης η θεϊκή ονομασία Ελ. Ανήκει κι αυτό στην πνευματική κληρονομιά της εβραϊκής προϊστορίας πριν από τη μετανάστευση στη Χαναάν και, εφόσον συναντάται και στους Άραβες, πιθανότατα ανάγεται στην κοινή βαθιά προϊστορία των σημιτικών φυλών. Το γεγονός ότι οι Εβραίοι αρχικά θεωρούσαν τον Θεό τους συνδεδεμένο με την έρημο φαίνεται να αποδεικνύεται από εδάφια όπως το Έξοδος 3:18˙ 8:23 και επόμενα˙ 18:5 – 12.

---

167. Ο Έντουαρντ Μάιερ, στο βιβλίο του «Προέλευση και Αρχές του Χριστιανισμού», τομ. II, 1925, σελ. 22/23, αξιολογεί τις πεποιθήσεις του Ιουδαϊσμού στην περίοδο γύρω στις αρχές της εποχής μας: «Η ουσία της εβραϊκής θεότητας... περιλαμβάνει, σαν το πιο εντυπωσιακό χαρακτηριστικό της, την αποκλειστικότητά της... Είναι ενθρονισμένος στον ουρανό, αλλά ταυτόχρονα και στην Ιερουσαλήμ».

168. Το όνομα του εβραϊκού ειδικού θεού, επειδή στα σημιτικά γραπτά μόνο τα σύμφωνα και όχι τα φωνήεντα, δηλώνονται με γραπτούς χαρακτήρες – παλαιότερα ερμηνευόταν λανθασμένα ως Ιεχωβά˙ αλλά λέγεται Γιαχβέ ή Γιαχώ.

169. Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ, Ιστορία του Ισραήλ μέχρι την Ελληνική Περίοδο, 1924, σελ. 25.

170. Δείτε και, Φρίντριχ Ντέλιτς (Friedrich Delitzsch, 1850 – 1922), «Η Μεγάλη Απάτη», 1920/21, στο οποίο εξηγείται πόσο επακόλουθο ήταν και είναι το σφάλμα των χριστιανικών εκκλησιών να επιτρέπουν στις διάφορες εβραϊκές έννοιες του Θεού, του Γιαχβέ και του Ελοχίμ, έννοιες μιας ξεχωριστής θεότητας (ενοθεϊσμός), στην επομένως λανθασμένη μετάφραση «Θεός» ή «Κύριος», να συγχωνεύονται με τη δυτική έννοια ενός μοναδικού Θεού (μονοθεϊσμός).

171. Μίχαελ Χάμπερλαντ (Michael Haberlandt, 1860 – 1940), Οι λαοί της Ευρώπης και της Ανατολής, 1920

Αν οι ηθικές αξίες, που μόλις εξετάστηκαν, έχουν αποδειχθεί από την ιστορική έρευνα ότι ανήκουν στους μετανάστες, προκύπτει η ακόλουθη εικόνα για τις ηθικές αξίες των Χαναναίων στον εβραϊκό πολιτισμό: «Από τους Χαναναίους οι Ισραηλίτες αναμφίβολα υιοθέτησαν τα πιο ουσιαστικά επιτεύγματα της εξωτερικής κουλτούρας: γεωργία, κατασκευή κατοικιών, κατασκευή ναών και επίπλωση ναού, ναυπηγική, πολεμικά εργαλεία εκτός από τα δρεπανηφόρα άρματα, όλα τα εργαλεία της γεωργίας, μερικά από τα οποία εξακολουθούν να φέρουν τα παλιά εβραϊκά τους ονόματα στη Συρία σήμερα, μεταξύ άλλων. Αυτό συνδέεται με την εποχή που υπολογίζεται από το φθινόπωρο στο φθινόπωρο... Δεδομένου ότι η λατρεία συνδέεται στενά με τη γεωργία, τα ονόματα των αγροτικών εορτών της φύσης (Γιορτή του Γλυκού Ψωμιού, Γιορτή της Κοπής, Γιορτή της Συγκομιδής) σχετίζονται και πάλι με τις εκφράσεις της λατρείας των Χαναναίων, μάλιστα, είναι απλώς δανεισμένα από αυτές.»[172] Ακόμα και οι γιορτές που μας φαίνονται χαρακτηριστικά εβραϊκές, το παλαιστινιακό Πάσχα και η Πεντηκοστή, η Γιορτή της Σκηνοπηγίας και ο τρύγος των σταφυλιών, είναι χαναανιτικής-αγροτικής προέλευσης, ενώ το Πάσχα ήταν μια γιορτή των Εβραίων περιπλανώμενων βοσκών, μια επιβεβαίωση της διαθήκης μεταξύ του Γιαχβέ, του φυλετικού θεού, και του Ισραήλ, της φυλής του. Οι Εβραίοι κατέλαβαν παλιές, οχυρωμένες πόλεις από τους Χαναναίους, π.χ. η Ουρουσαλίμου (Ιερουσαλήμ), η οποία ήταν ήδη γνωστή σαν πολιτικά σημαντική γύρω στο 1.400 π.Χ.· με αυτόν τον τρόπο έμαθαν για την κατασκευή πόλεων και σπιτιών, αλλά ακόμη και ο Σολομών (γύρω στο 972 – 933 π.Χ.) αναγκάστηκε να προσφύγει σε Φοίνικες αρχιμάστορες κατασκευαστές για να χτίσουν ναούς και σε ειδικούς χάλκινους χυτευτές για την κατασκευή του εξοπλισμού του ναού.

Οι Εβραίοι υιοθέτησαν την τήρηση του Σαββάτου από τους Χαναναίους, η οποία πιθανότατα ήταν αρχικά ένα βαβυλωνιακό έθιμο. Από αυτούς υιοθέτησαν την πραγματική τέχνη του πολέμου (στρατηγική), οι οποίοι, σαν άνθρωποι κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής, ήταν αρκετά πολεμοχαρείς, αλλά πιθανώς γνώριζαν ελάχιστα περισσότερα από τις αιφνιδιαστικές επιθέσεις σαν μέσο πολέμου. Αυτό φαίνεται να είναι φανερό από το εδάφιο Κριτές 3:2. Οι Εβραίοι αργότερα έμαθαν από τους Φιλισταίους πώς να ιδρύσουν έναν εκπαιδευμένο στρατό.

Οι Χαναναίοι ήταν γνωστοί για τη λατρεία τους σε διάφορα φυσικά όντα. Πηγές, πέτρες – συμπεριλαμβανομένων των πέτρινων τοιχωμάτων που εξετάστηκαν στο κεφάλαιο III – και δέντρα ήταν προφανώς οι χώροι λατρείας τους. Ο Ιερεμίας εξακολουθεί να επικρίνει την τελετή με τα δέντρα και τις πέτρες τον 7ο αιώνα π.Χ.[173] Εικόνες μοσχαριών και φιδιών φαίνεται επίσης ότι λατρεύονταν από τις Χαναναϊκές φυλές, καθώς και από συγγενικές φυλές που μιλούσαν σημιτικά. Στα δάση – τα οποία δεν έλειπαν στην αρχαία Παλαιστίνη – οι Χαναναίοι φαίνεται να

172. Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ, ό.π. σελ. 18
173. Δείτε, Ιερεμίας 2:27

φαντάζονταν τους ελοχίμ[174] ή μπεαλίμ, όντα θεϊκής φύσης, να είναι παρόντα. Τέτοια όντα, συνδυασμένα σε μια θεϊκή δύναμη, οδήγησαν στην ιδέα του θεού Βάαλ, ο οποίος πρέπει να εμφανίστηκε στους μετανάστες Εβραίους σαν ο κύριος εχθρός του θεού τους Γιαχβέ. Αυτό είναι ακόμη εμφανές τον 9ο αιώνα π.Χ. στη μάχη μεταξύ του προφήτη Ηλία και των ιερέων του Βάαλ. Η αντίθεση μεταξύ της έννοιας του Θεού κατά κύριο λόγο οριενταλοειδών φυλών και αυτής ενός μεσανατολικού-οριενταλοειδούς-νορδικού φυλετικού μείγματος διαπερνά και την αντίθεση μεταξύ των δύο κύριων συγγραφέων των «πέντε βιβλίων του Μωυσή», μεταξύ του Γιαχβιστή, του οποίου η αγάπη ανήκει στις νότιες φυλές, και του Ελοχιστή, του οποίου η αγάπη ανήκει στις βόρειες φυλές των Εβραίων.[175]

Στον ειδικό θεό Ιαχβέ, τον αυστηρό, τον νηφάλιο, τον εκδικητικό, όπως αντιστοιχούσε σε μια ιδέα της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής, αντιστάθηκε στην Χαναάν ο θεός της μεθυστικής αφοσίωσης, της ηδονικής εξάπλωσης των αισθήσεων μέχρι το σημείο της έκστασης, ένας θεός της ανάπτυξης και της γονιμότητας, στους εορτασμούς του οποίου έρεε το κρασί, και ταυτόχρονα ένας θεός που αντιστοιχούσε σε μια ιδέα της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής της Ασίας, ίσως με χαρακτηριστικά όπως εμφανίζονται στις αγροτικές θεότητες των Ινδοευρωπαϊκών λαών νορδικής φυλετικής προέλευσης, και πάνω απ’ όλα στις θεότητες των πρώτων Ρωμαίων.

Οι δύο θεοί συγχωνεύτηκαν, ακριβώς όπως είχε συμβεί και η ανάμειξη των λαών. Ο Γιαχβέ λατρευόταν σε μέρη όπου προηγουμένως λατρευόταν ο Βάαλ, και τέλος, το κρασί – που το αποστρέφονταν οι περιπλανώμενοι βοσκοί των αρχαίων εβραϊκών χρόνων, όπως αργότερα το αποστρέφονταν το Ισλάμ και οι Άραβες περιπλανώμενοι βοσκοί – έρεε επίσης στις γιορτές του Γιαχβέ, και τα κορίτσια των Εβραίων προσφέρονταν στους υπηρέτες του Γιαχβέ σε τέτοιες γιορτές –, όπως ακριβώς φαινόμενα του τύπου της πορνείας σε ναούς ήταν επανειλημμένα χαρακτηριστικά λαών με την ισχυρότερη μεσανατολική επιρροή (βλ. σελ. 32). Η πορνεία στον Ναό στην Ιερουσαλήμ μαρτυρείται από τα εδάφια Α΄ Σαμουήλ 2:22 και Β΄ Βασιλέων 23:7.

Το πνεύμα της μεσανατολικής φυλής μπορεί να αναγνωριστεί και σε μερικούς από τους Εβραίους προφήτες. Αν η μεσανατολική φυλή έχει ήδη μια τάση προς το κήρυγμα, μια τέτοια τάση ενισχύεται περαιτέρω από την εμβάθυνση στα μεσανατολικά συναισθήματα (βλ. σελ. 32). Από τέτοιες δυνατότητες της μεσανατολικής φυλετικής ψυχής εξηγούνται οι «εκστατικές» συγκινήσεις μεταξύ των προφητών, των Νεμπιίμ, των εκστασιαμένων και έξαλλων αγίων, που συχνά εμφανίζονται σε πλήθη, και με σπασμούς διακηρύσσουν τα οράματά τους, διεγειρόμενοι από τη μουσική και τον χορό. Σε αυτά τα φαινόμενα είναι πιθανό να συμβάλλει και μια επιρροή της οριενταλοειδούς φυλής, του «τύπου επαγγελίας», στα οποία η τάση για ξαφνικές, έντονες εκρήξεις από μια κατά τα άλλα

174. ελοχίμ (elohim) είναι ο πληθυντικός του ελοάχ (eloah)· ελοάχ φωνητικά είναι το ίδιο με το αραβικό ιλάχ (ilâh).

175. Δείτε, Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ, Ιστορία του Ισραήλ μέχρι την Ελληνική Περίοδο, 1924, σελ. 80/81.

διατηρούμενη, ζοφερή, λαμπερή ηρεμία. Αυτοί οι Εβραίοι προφήτες, των οποίων η πνευματική φύση, μας φαίνεται να είναι η πιο ισχυρή, ένας Ησαΐας, ένας Ιερεμίας και γενικά εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από γραπτά της Παλαιάς Διαθήκης, δεν ανήκουν στους Νεμπιίμ που μόλις περιγράφηκαν, ακόμη και αν περιστασιακά αποκαλύπτουν σχετικά χαρακτηριστικά. Από αυτούς, ένας Νάθαν, ένας Ηλίας, και άλλοι αναφέρονται σε ιστορίες. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μπορεί επίσης να συγκαταλεχθεί σε αυτούς.

Κάποιοι έχουν επίσης επιδιώξει να δουν χαρακτηριστικά νορδικής («ινδοευρωπαϊκής» ή «άριας») προέλευσης στην πρώιμη εβραϊκή πνευματική ζωή. Ο Γιοχάννες Μάινχολντ[176] εφιστά την προσοχή στα δύο σύνολα ιδεών που αποτελούν την αφήγηση του παραδείσου στην Παλαιά Διαθήκη: ιδέες για έναν λαό περιπλανώμενων βοσκών αναμειγνύονται με τις ιδέες ενός γεωργικού λαού. Ανάμεσα σε αυτές τις αγροτικές ιδέες, εντυπωσιακή είναι αυτή που θέλει τον Γιαχβέ να ζει σε ένα βουνό των θεών στο βορρά.[177] Ο βαβυλωνιακός θρύλος γνωρίζει για ένα βουνό των θεών στην ανατολή· οι θρύλοι των Ινδών, των Περσών και των Ρωμαίων, τριών λαών ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και νορδικής φυλετικής καταγωγής, μιλούν για τις έδρες των θεών στο βορρά. Ακόμα και ο Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ[178] θεωρεί ότι αυτή η ιδέα μεταδόθηκε στους Εβραίους από την «Άρια» πλευρά. Ο Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ (σελ. 8) πιστεύει επίσης στο παράδειγμα του «Αρειανισμού» λόγω του ότι οι Εβραίοι, κατά τη διάρκεια της βασιλικής τους περιόδου, άρχισαν να αποκαλούν τον Γιαχβέ, τον Θεό τους, «Πατέρα». Ο Άλφρεντ Μπερτολέ[179], αποδεικνύει ότι οι Παλαιστίνιοι Αμορίτες αποκαλούσαν το Θεό τους «Πατέρα» ή «Αδελφό». Από αυτές τις πρώιμες επιρροές της νορδικής φυλετικής ψυχής στους Εβραίους, πρέπει να διαχωριστούν οι μεταγενέστερες νορδικές επιρροές, οι οποίες ήρθαν στους Εβραίους κατά την «βαβυλωνιακή αιχμαλωσία» (596/586 – 538) από την περσική πνευματική ζωή – π.χ. το δόγμα ενός επερχόμενου σωτήρα, του Πέρση Σαοστζάντ – και τέλος οι επιρροές του ελληνισμού, οι οποίες, αν και ουσιαστικά εμπνευσμένες από το μεσανατολικό πνεύμα, περιείχαν ακόμη ελληνο-νορδικές παραδόσεις.

Η οριενταλοειδής φυλετική ψυχή στον εβραϊσμό αντιστάθηκε για πολύ καιρό στις επιρροές που ήταν ξένες προς αυτήν: «και τώρα βλέπουμε πώς, λίγο καιρό μετά τη μετανάστευση στην Παλαιστίνη, το παλιό νομαδικό αίμα αναδεύεται και στο Ισραήλ, και μαθαίνουμε... ότι ακριβώς η φυλή των Κενιτών, με την οποία είναι συγγενής ο Μωυσής, δεν μπορούσε να αποφασίσει να ζήσει μια μόνιμη ζωή, αλλά παρέμεινε νομαδική, και ότι εξαιρετικοί άνθρωποι του Θεού, όπως οι Ναζωραίοι εκείνη την εποχή, απείχαν από το κρασί σε όλη τους τη ζωή». – «Και,

---

176. Γιοχάννες Μάινχολντ, Ινδοευρωπαίοι στη Χαναάν, Πραγματείες σημιτικών θρησκευτικών σπουδών και γλωσσολογίας, συμπληρώματα στο περιοδικό Επιστήμη της Παλαιάς Διαθήκης, τομ. 33, 1918

177. Δείτε, Ησαΐας 14:13 και 14. Ιεζεκιήλ 28:12 κ.ε. φαντάζεται τον παράδεισο να βρίσκεται κοντά σε αυτό το βουνό των θεών.

178. Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ (Georg Joseph Beer, 1763 –1821), Η Σημασία του Αρειανισμού για τον Ισραηλιτοεβραϊκό Πολιτισμό, 1922, σελ. 11.

179. Άλφρεντ Μπερτολέ, όπως παραπάνω σελ. 46

100 χρόνια πριν από τον Αμώς, μαθαίνουμε για την αίρεση των Ρηκαβιτών, οι οποίοι είχαν παραμείνει πιστοί στη νομαδική ζωή και απεχθάνονταν το κρασί, ότι συμμετείχαν με ενθουσιώδη αφοσίωση στον αγώνα των λατρευτών του Γιαχβέ ενάντια στη λατρεία του Βάαλ που εισήγαγε η Ισαβέλλα (Β' Βασιλέων 10:15 κ.ε.). Περίπου 150 χρόνια μετά τον Αμώς, μάταια κλήθηκαν από τον προφήτη Ιερεμία να πιουν κρασί και στη συνέχεια, λόγω της πιστότητάς τους στην εντολή του προπάτορά τους, παρουσιάστηκαν σαν παράδειγμα στο έθνος Ισραήλ. (Ιερεμίας 35)».[180]

Οι Εβραίοι νομάδες βοσκοί ζούσαν κυρίως στην ανατολική Ιορδανία και στα νότια του βασιλείου του Ιούδα. Η πλειοψηφία του λαού είχε γίνει αγρότης – όχι λόγω «αλλαγής επαγγέλματος», όπως έχει υποστηριχθεί κάποτε, αλλά μάλλον λόγω της ανάμειξης με τους μεσανατολικούς-οριενταλοειδείς-νορδικούς Χαναναίους μέσω της οποίας η οριενταλοειδής φυλετική επιρροή στον εβραϊκό λαό πρέπει να είχε αποδυναμωθεί σχετικά σημαντικά. Τώρα η ζωή των νομάδων βοσκών φαινόταν να είναι ένα κακό για την πλειοψηφία του λαού.

Η αντίθεση της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής στον εβραϊσμό με τις φυλετικές και πνευματικές επιρροές που ήταν ξένες προς τον εβραϊσμό, φαίνεται να ήταν η κύρια αιτία της έλλειψης ενότητας του λαού στο σύνολό του, και η κύρια αιτία για τη μεταγενέστερη διάσπαση σε δύο βασιλεία του Ισραήλ και του Ιούδα.

Πρέπει να θυμόμαστε ότι η κατάκτηση του Ισραήλ πραγματοποιήθηκε από εβραϊκές φυλές από τον βορρά και την ανατολή, και αυτή του Ιούδα από άλλες εβραϊκές φυλές από τον νότο (βλ. σελ. 88). Το Ισραήλ, το βόρειο βασίλειο, χτίστηκε πάνω στην πολιτιστική κληρονομιά των Χαναανιτών πολύ περισσότερο από ό,τι η Ιουδαία, το νότιο βασίλειο. Αυτό το τονίζει και ο Ρούντολφ Κίτελ.[181] Στο Ισραήλ, αναδύθηκε ένα πνεύμα περισσότερο μεσανατολικό και νορδικό και εκεί κυρίως εμφανίστηκαν οι προφήτες και άρχισαν να διαφαίνονται σημάδια μιας κάποιας ευγενέστερης πνευματικής ελευθερίας. Στην Ιουδαία επικρατούσε το «νομαδικό ιδεώδες», όπως το περιγράφει ο Έντουαρντ Μάιερ,[182] και εκεί μια αναπτυσσόμενη ιερατική τάξη επιδίωκε αυστηρή, και μάλιστα αμείλικτη, επίβλεψη σε όλη την πνευματική ζωή. Ορισμένες αντιθέσεις εξακολουθούν να εντοπίζονται σήμερα μεταξύ των Βόρειων και Νότιων Αράβων και φαίνεται να αποτελούν έκφραση μιας ψυχολογικής αντίθεσης μεταξύ δύο διαφορετικών φυλετικών μιγμάτων μεταξύ των Αράβων.

Η ενοποίηση ολόκληρου του εβραϊσμού, την οποία πέτυχε ο Δαβίδ χάρη σε μια συγκεκριμένη ηγεσία του Ιούδα και της οποίας τους καρπούς μπόρεσε να καρπωθεί ιδιαίτερα ο Σολομών, αποδείχθηκε ασταθής αμέσως μετά τον θάνατο του Σολομώντα (933 π.Χ.): το βασίλειό του χωρίστηκε στο βόρειο βασίλειο του Ισραήλ, το οποίο διήρκεσε μέχρι το 722 π.Χ., και στο νότιο βασίλειο του Ιούδα, το οποίο

180. Φρίντριχ Γκίζεμπρεχτ, ό.π. σελ. 42 και 43

181. Δείτε, Ρούντολφ Κίτελ, Ιστορία του Λαού του Ισραήλ, τόμος 2, 1925, σελ. 155

182. Έντουαρντ Μάιερ, Οι Ισραηλίτες και οι Γειτονικές τους Φυλές, 1906, σελ. 167

κατέρρευσε το 587 π.Χ. Οι «ποιμένες του Ιούδα» ήταν εξίσου αδιάφοροι για ένα κοινό κράτος με τους «γεωργούς του Εφραΐμ» (Ρούντολφ Κίτελ, σελ. 217) πράγματι, δεν ένιωθαν σχεδόν καθόλου κοινή εθνική ταυτότητα. Την εποχή του Σολομώντα, στην Ιερουσαλήμ είχε σχηματιστεί μια τάξη πλούσιων χρηματιστών, μια ομάδα η οποία, δεδομένου του εμπορικού πνεύματος της μεσανατολικής φυλής που περιγράφεται στη σελίδα 26, μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι κατά κύριο λόγο μεσανατολική. Ήταν ο πλούτος του χρήματος που – για να χρησιμοποιήσουμε μια έκφραση από την Καινή Διαθήκη – εξυπηρετούσε μόνο τον «Μαμμωνά» και κατηγορούνταν επανειλημμένα από τους προφήτες για σκληρότητα προς τους φτωχούς, τις χήρες και τα ορφανά, για διαστροφή της δικαιοσύνης και για ανεντιμότητα. Η κυριαρχία ολόκληρης της χώρας από αυτόν τον πλούτο του χρήματος και η εξάπλωση μεγάλων κτημάτων που κατέστη δυνατή χάρη σε αυτόν τον πλούτο του χρήματος δεν συνέβαλε στην ενίσχυση, αλλά μάλλον στη διάλυση ολόκληρου του εβραϊκού έθνους και κράτους: «Αλίμονο σε εκείνους που αποκτούν το ένα σπίτι μετά το άλλο και προσθέτουν το χωράφι σε χωράφι, μέχρι να μην υπάρχει πλέον χώρος, και μόνο εσείς γίνετε κληρονόμοι στη γη» (Ησαΐας 5:5). Τα παλιά έθιμα είχαν αρχίσει να παρακμάζουν από την εποχή του Σολομώντα, η παλιά απλότητα εξαφανίστηκε και ο λαός άρχισε να χωρίζεται σε πλούσιους και φτωχούς – εκτός από τον διαχωρισμό σε Βορρά και Νότο, σε Ισραήλ και Ιουδαία.

Η σύγκρουση μεταξύ Ισραήλ και Ιουδαίας επιδεινώθηκε επίσης από τις – φυλετικά υποκινούμενες – διαφορές στις θρησκευτικές πεποιθήσεις: στο Ισραήλ υπήρχαν χαρακτηριστικά των ελοχίμ (βλ. 122) στην – εμπλουτίζοντας έτσι σημαντικά την αντίληψη των μη οριενταλοειδών ανθρώπων – έννοια του Θεού, στην Ιουδαία, η έννοια του Γιαχβέ της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής επικράτησε από την αρχή,[183] μια έννοια που θα έχει πάντα κάτι στενό και άκαμπτο για την αντίληψη των μη οριενταλοειδών ανθρώπων.

Μήπως αποκαλύπτεται η μεγαλύτερη ποικιλομορφία του φυλετικού μείγματος στο Ισραήλ, σε σύγκριση με την – λόγω της ισχυρότερης κυριαρχίας της οριενταλοειδούς φυλής, – πιο ομοιόμορφη Ιουδαία, και από το γεγονός ότι η ιστορία του βόρειου βασιλείου είναι πολύ πιο ταραχώδης λόγω εσωτερικών αναταραχών και της εκθρόνισης βασιλιάδων, και ότι εκεί, από τις κατώτερες τάξεις, αναδύονται άνθρωποι με ισχυρό πνεύμα, εμπλουτίζοντας ολόκληρη την εβραϊκή θρησκευτική ζωή και οδηγώντας την σε νέες εξελίξεις;[184]

Η αίσθηση της οριενταλοειδούς φυλής επικράτησε στον εβραϊσμό, όταν το γουρούνι κηρύχθηκε ακάθαρτο και μολυσματικό. Ο Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ[185] απέδειξε ότι ο χοίρος, ο οποίος προερχόταν από τις υγρές δασικές περιοχές της Κεντρικής και Βορειοδυτικής Ευρώπης και

183. Δείτε, Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, πρώτο μισό, 1904, σελ. 181.

184. Δείτε, Τζούλιους Βελχάουζεν (Julius Wellhausen, 1844 – 1918), Η Ισραηλιτο-εβραϊκή θρησκεία, Σύγχρονος πολιτισμός, Μέρος I, Κεφάλαιο IV 1· 1909, σελ. 20

185. Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρέ, Το γουρούνι ως κριτήριο για τους Νορδικούς λαούς και τους Σημίτες, Λαός και Φυλή, τεύχος 3, 1927.

εκτρεφόταν εκεί σαν οικόσιτο ζώο κατά τη Νεολιθική περίοδο, ήταν ένα «κύριο οικόσιτο ζώο» για τα νορδικά κύματα λαών που μιλούσαν ινδοευρωπαϊκές γλώσσες και ταυτόχρονα εξέφρασε την υπόθεση ότι η οριενταλοειδής φυλή («οι Σημίτες») είχε απορρίψει το γουρούνι αφού, όντας διατροφικά διαφορετικοί από τη νορδική φυλή, είχαν αναγνωρίσει το χοιρινό κρέας σαν επιβλαβές για την υγεία τους. Μόνο το εμπόριο χοίρων με μεσάζοντες, στο οποίο συμμετείχαν σαν έμποροι σε μεμονωμένες μη σημιτικές φυλές, οδήγησε σε ένα είδος χοιροτροφίας μεταξύ των σημιτικών φυλών σε μεταγενέστερες εποχές.

Η απόρριψη του αλόγου, όμως, δεν επικράτησε στον Εβραϊσμό. Το άλογο ήρθε με διάφορα κύματα λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και κατά κύριο λόγο νορδικής φυλής από την Κεντρική Ευρώπη, πιθανώς μέσω των Βαλκανικών χωρών, στη Μικρά Ασία και στη Μικρά Ασία, και μετά στη Μέση Ανατολή,[186] στην Παλαιστίνη, πιθανότατα με τους Αμορίτες ή τους Χετταίους, όπως μπορεί να υποτεθεί σύμφωνα με τον Ιησού του Ναυή 11:3 – 9. Το γαϊδούρι και η καμήλα ήταν ιθαγενή ζώα της Μέσης Ανατολής. Τα γαϊδούρια και οι καμήλες ήταν ήδη οικεία στους ανατολίτικους λαούς από την προϊστορία, καθώς και στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Δαβίδ, ωστόσο, δεν ήξερε ακόμη πώς να χρησιμοποιεί το άλογο: έκοψε τους τένοντες των πίσω ποδιών των αιχμαλωτισμένων αλόγων των 1.700 ιππέων του βασιλιά της Ζωβά (νότια Δαμασκός), ακριβώς όπως είχε κάνει ο Ιησούς του Ναυή με τα άλογα των στρατών των Χαναναίων μερικούς αιώνες πριν από αυτόν.[187] Μόνο ο Σολομώντας, όπως υποδηλώνουν τα εδάφια Α΄ Βασιλέων 10:25 και 26, προφανώς διέθετε άρματα (Εικ. 148) με άλογα, ίσως και έναν στάβλο γεμάτο άλογα ιππασίας, αν μια ιστορία του Εβραίου ιστορικού Ιώσηπου, που αναφέρεται αργότερα (σελ. 162), πρέπει να θεωρηθεί ως ιστορική πηγή. Αλλά τα εδάφια Ησαΐας 2:6 και 7 μιλούν για τον 8ο αιώνα π.Χ., το εδάφιο Ζαχαρίας 9:9 και 10 μιλούν για τον 6ο αιώνα π.Χ. κατά των βασιλιάδων που οδηγούν άμαξες με άλογα, και ο Ζαχαρίας για τους βασιλιάδες που καβαλάνε γαϊδούρια.

Με αυτόν τον τρόπο, το μείγμα λαών και φυλών μπορεί να αναγνωριστεί και από το μείγμα των πολιτισμών και τη σύγκρουση μεταξύ διαφορετικών πολιτισμών. Η εμφάνιση μιας ειδικής εβραϊκής λέξης για τα παιδιά της ένωσης Εβραίων και ξένων, της λέξης mamser,[188] η οποία χρησιμοποιείται στην Παλαιά Διαθήκη και στο Ταλμούδ, μπορεί να χρησιμεύσει σαν απόδειξη της συχνότητας τέτοιων αναμίξεων. Ένα απόσπασμα στο Ιησούς του Ναυή 16:10 μιλάει επίσης για έναν επιζώντα Χαναναϊκό πληθυσμό. Στην περιοχή του Ανατολικού Ιορδάνη, περισσότεροι Αραμαίοι και στην περιοχή του Δυτικού Ιορδάνη, περισσότεροι Αμορίτες φαίνεται να είχαν συγχωνευθεί με τους Εβραίους.

186. Δείτε, Όττο Σρέιντερ (Otto Schrader, 1855 – 1919), Εγκυκλοπαίδεια της Ινδοευρωπαϊκής Αρχαιολογίας, τομ. II, σελ. 179/80 στο Κεφάλαιο «Άλογο». Δείτε επίσης αυτό το βιβλίο σελ. 59

187. Δείτε, Ιησούς του Ναυή 11:6 και 9:17, 18:2, Σαμουήλ 8:4

188. Δείτε, Αβραάμ Γκάιγκερ, στο βιβλίο του «Προϊστορία και μετάφραση της Βίβλου», 1928, σελ. 52

Ανάμεσα στους πολεμιστές του Δαβίδ (Α' Σαμουήλ 26:6) αναφέρεται ένας Χετταίος ονόματι Αχιμέλεχ. Ο Ουρίας, ένας από τους αρχηγούς του Δαβίδ, παντρεμένος με τη Βηθσαβεέ την Εβραία (Β' Σαμουήλ 11:3), ήταν Χετταίος. Απεικονίζεται σαν άνθρωπος με πολεμικό πνεύμα, δυναμικός, ευσυνείδητος και απλός. Μπορεί ίσως να θεωρηθεί εκπρόσωπος της κατά κύριο λόγο νορδικής άρχουσας τάξης του λαού των Χετταίων. Το όνομα Ουρίας πιθανώς χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τον λαό των Μιτάνι.[189] Είναι αδύνατο να εκτιμηθεί πόσες οικογένειες Χετταίων και Αμοριτών συνέβαλαν στην ανάπτυξη του εβραϊκού λαού. Το ότι ο αριθμός τους δεν ήταν μικρός φαίνεται να υποδεικνύεται από τον Ιεζεκιήλ (16:3), ο οποίος αναδείχθηκε ως προφήτης το 593 π.Χ.: «Η καταγωγή σου και η προέλευσή σου είναι από τη γη της Χαναάν: ο πατέρας σου ήταν Αμορίτης και η μητέρα σου Χετταία». Μεταξύ των αρχηγών του Δαβίδ ήταν ένας Αμμωνίτης, ένας Άραβας και ένας Σύριος.[190]

Πολλές από τις συζύγους του Δαβίδ και του Σολομώντα προέρχονταν από ξένα έθνη.[191] Το Βιβλίο της Ρουθ περιλαμβάνει τη Ρουθ τη Μωαβίτισσα μεταξύ των προγόνων του Δαβίδ. Μεταξύ των συζύγων του Σολομώντα (1.000 σύμφωνα με τον θρύλο), υπήρχαν Μωαβίτισσες, Αμμωνίτισσες, Εδωμίτισσες και Σιδώνιες γυναίκες, δηλαδή εκπρόσωποι λαών που ήταν φυλετικά πολύ κοντά στους Εβραίους, καθώς και μια Αιγύπτια και αρκετές Χετταίες γυναίκες. Ο Χουράμ, ο σιδηρουργός, είχε πατέρα Τύριο και μητέρα Εβραία (Β' Χρονικών 2:14).

Το παραπάνω απόσπασμα του Ιεζεκιήλ υποδηλώνει ότι ένας σχετικά μεγάλος αριθμός Αμοριτών ενσωματώθηκε στις εβραϊκές φυλές. Οι Γαβαωνίτες – οι οποίοι δεν ήταν «από τα παιδιά του Ισραήλ, αλλά ένα υπόλοιπο των Αμοριτών» (Β΄ Σαμουήλ 21:2), μια φυλή στην οποία ο Δαβίδ παρέδωσε επτά απόγονους του Σαούλ για εκτέλεση, φαίνεται επίσης να είχαν απορροφηθεί από τον εβραϊσμό.[192] Όπως και άλλες οικογένειες Αμοριτών, πρέπει να της έδωσαν τα γενετικά χαρακτηριστικά που ο Αμώς (2:9) εξακολουθεί να επαινεί για τους Αμορίτες γύρω στο 760, όταν συγκρίνει το ύψος τους με κέδρους και τη δύναμή τους με βελανιδιές. Πρέπει να υποθέσουμε ότι μέσω αυτής και άλλων αναμείξεων λαών οι Εβραίοι στις πρώτες τους μέρες είχαν τόσο αισθητή νορδική επιρροή που, σύμφωνα με ορισμένες αιγυπτιακές απεικονίσεις, μοιάζουν σχεδόν ή εντελώς με τους Αμορίτες των παλαιότερων αιγυπτιακών απεικονίσεων. Ο **Φλάιντερς Πίτρι** τονίζει επίσης το εξής: «Οι εικόνες των αρχόντων των εβραϊκών πόλεων υπό τον Σισάκ δείχνουν το συνηθισμένο συριακό και αμοριτικό τύπο.»[193] – Η πολεμική και άρχουσα τάξη των Εβραίων πρέπει επομένως να είχε ισχυρότερη νορδική επιρροή ακόμη και τον 8ο αιώνα π.Χ. Όπως θα αποδειχθεί πα-

189. Δείτε, Εγκυκοπαίδεια της Προϊστορίας, τομ. 8, 1927, σελ. 224, υπό τον τίτλο «Μιτάνι».

190. Δείτε, Β΄ Σαμουήλ 23:34, 35 και 37.

191. Δείτε, Β΄ Σαμουήλ 3:3· Α΄ Βασιλέων 11:1 και 16.31· 1 Χρονικών 2:7

192. Δείτε επίσης Νεεμίας 3:7

193. Φλάιντερς Πίτρι, Αίγυπτος και Ισραήλ, 1925, σελ. 85. Δείτε επίσης Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 116

ρακάτω (σελ. 166), οι ευγενείς μεταξύ των Εβραίων εξακολουθούν να περιγράφονται γύρω στο 580 π.Χ. σαν κατά κύριο λόγο Νορδικοί.

Σε ποια γεγονότα αναφέρεται ο Ιεζεκιήλ όταν κατηγορεί τον λαό του ότι «εκπορνεύτηκε» με τα «παιδιά της Αιγύπτου», τα «παιδιά της Ασσυρίας» και επίσης «από τη Χαναάν μέχρι τη Χαλδαία» (Ιεζεκιήλ 16:26-29· 23:5-17); Εννοεί μόνο την ανταλλαγή πολιτιστικών αγαθών, την οποία θεωρεί απαράδεκτη, ή μήπως παραπέμπει και σε διάφορες μορφές επιμειξίας;

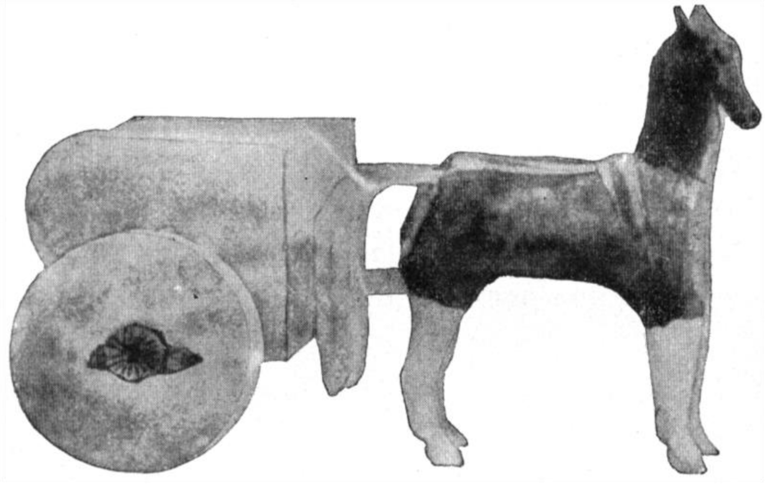

Εικ. 148: Πήλινο ομοίωμα ιππήλατος άρματος περίπου το 1.350 π.Χ. Βρέθηκε κοντά στη Βηθσαύ (Παλαιστίνη). [Από το περιοδικό «Η Κριτική» (Die Umschau), Φρανκφούρτη στον ποταμό Μάιν)

Μια κάποια φυλετική ανάμειξη στον εβραϊσμό υποδηλώνει επίσης η εβραϊκή γλώσσα. Όταν εμφανίζεται στα γραπτά, δεν εμφανίζεται πλέον σαν μια γλώσσα καθαρά σημιτικού γλωσσικού πνεύματος, τουλάχιστον αν τη συγκρίνουμε με την «κλασική» αραβική, η οποία φαίνεται να αντιπροσωπεύει καθαρά αυτό το γλωσσικό πνεύμα, την έκφραση της πνευματικής φύσης της οριενταλοειδούς φυλής στην πιο αγνή της μορφή. Ο **Γκότχελφ Μπέργκστρασερ** χαρακτηρίζει τα εβραϊκά ως εξής: «Έτσι, τα εβραϊκά είναι μια γλώσσα γεμάτη από αποχρώσεις και χρώματα, εξαιρετικά ικανή για την έκφραση αυξημένης εμπειρίας, όπως η ζωηρή περιγραφή και η ζωηρή αφήγηση, χωρίς όμως να επιτυγχάνει υψηλό βαθμό διανοητικής οξύτητας.»[194] Αν συγκρίνουμε αυτόν τον χαρακτηρισμό με τον χαρακτηρισμό της αραβικής γλώσσας από τον **Γκότχελφ Μπέργκστρασερ**, ο οποίος αναφέρθηκε στη σελίδα 80, τότε προκύπτει η υπόθεση ότι τα εβραϊκά τροποποιήθηκαν από την μεσανατολική φυλετική ψυχή, μια φυλετική ψυχή που θα χαρακτηριζόταν από μια εντατικοποίηση των συναισθημάτων, μια τάση προς διακήρυξη και άλλα χαρακτηριστικά που αναφέρονται στις σελίδες 32 – 34. Αν η οριενταλοειδής φυλή είχε διατηρηθεί καθαρή στον εβραϊκό λαό, τα εβραϊκά πιθανότατα θα είχαν διατηρήσει τη καθαρότητα η οποία, σύμφωνα με τον **Γκότχελφ Μπέργκστρασερ**, ανήκει στην φύση των αραβικών.

Οι Εβραίοι εγκατέλειψαν την εβραϊκή γλώσσα κατά τους προχριστιανικούς αιώνες και υιοθέτησαν την αραμαϊκή, η οποία ήταν στενά συγγενής με την εβραϊκή. Ήδη από τον 8ο και 7ο αιώνα π.Χ., τα αραμαϊκά χρησίμευαν σαν κοινή γλώσσα σε όλη την Μέση Ανατολή, γιατί ήταν

194. Γκότχελφ Μπέργκστρασερ, Εισαγωγή στις Σημιτικές Γλώσσες, 1928, σελ. 46.

ιδιαίτερα κατάλληλα λόγω της απλότητας της δομής τους.[195] Οι Εβραίοι χρειάζονταν και τις δύο γλώσσες να συνυπάρχουν για μεγάλο χρονικό διάστημα, μέχρι που τα εβραϊκά έγιναν ολοένα και περισσότερο η γλώσ-

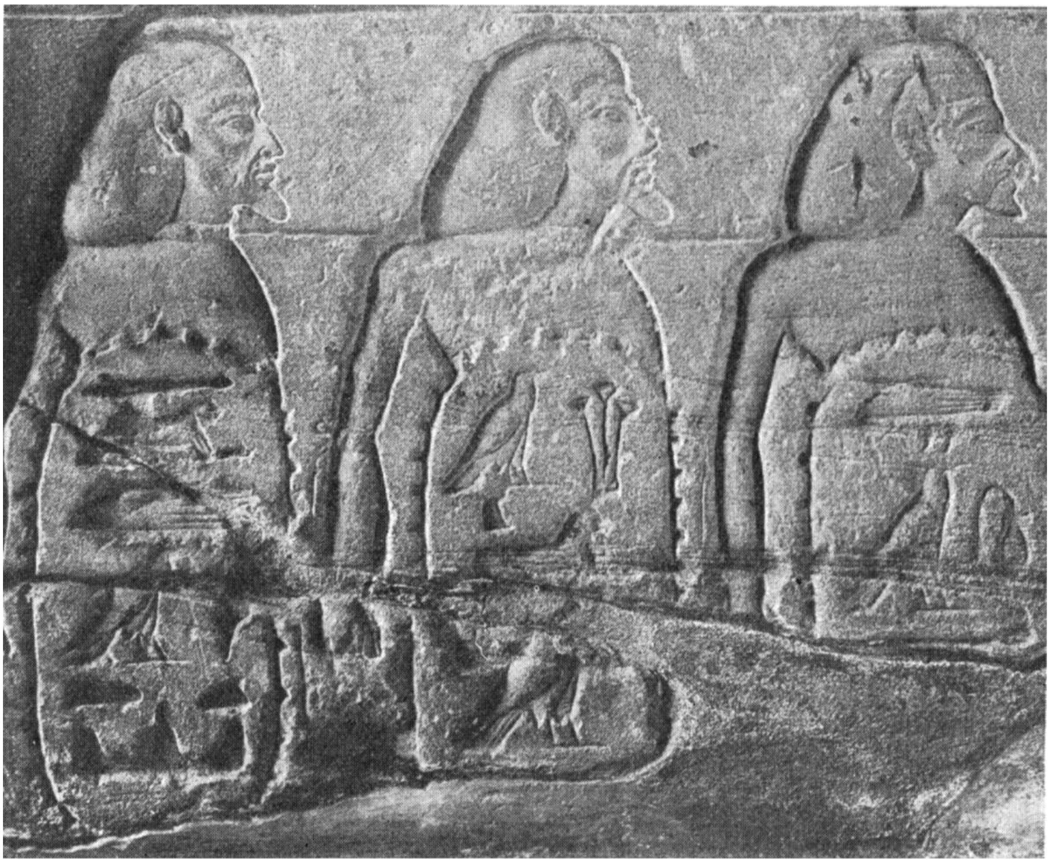

Εικ. 149: Εβραίοι σύμφωνα με αιγυπτιακή απεικόνιση του 10ου αιώνα π.Χ. Προφανώς κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής φυλή με νορδικές και μεσανατολικές επιρροές. (Από τον Τζούλιους φον Πφλουγκ-Χάρτουνγκ (Julius von Pflugk-Harttung, 1848 – 1919)

σα της λατρείας. Τα λόγια που αποδίδονται στον Ιησού και διαφυλάσσονται στην Καινή Διαθήκη (Μάρκος 5:41, 7:34, 15:34) είναι αραμαϊκά. Την εποχή του Ιησού, τα εβραϊκά είχαν ήδη γίνει μια λόγια γλώσσα, την οποία μάθαιναν μόνο οι γραμματείς. Η ίδια η αραμαϊκή[196] μπορεί, λόγω της μεγάλης απλοποίησής της, και ακόμη περισσότερο λόγω της απώλειας ορισμένων χαρακτηριστικών σημιτικών ήχων, συμπεριλαμβανομένου του ήχου κλεισίματος του λάρυγγα, να αποδειχθεί η γλώσσα φυλετικά μικτών φυλών φτωχών στο αίμα της οριενταλοειδούς φυλής.

Η ανάμειξη με σκλάβους και απελεύθερους θα συζητηθεί στο επόμενο κεφάλαιο, όταν θα ασχοληθούμε με το ζήτημα της νέγρικης επιρροής. Εδώ ακολουθεί μια σύντομη επισκόπηση της κληρονομικής υγειονομικής περίθαλψης (ευγονική, φυλετική υγιεινή) των Εβραίων:

Στον εβραϊκό λαό δόθηκε η εντολή: «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε» (Γένεση 1:28) και διάφορες υποσχέσεις ότι αν τηρούνταν οι εντολές του

195. Δείτε, Β΄ Βασιλέων 18:26

196. Σχετικά με αυτό δείτε, Ουίλιαμ Χ. Γουάιλερ, Μια μελέτη για τις φυλές στην αρχαία Μέση Ανατολή, 1927, σελ. 116

Εικ. 150

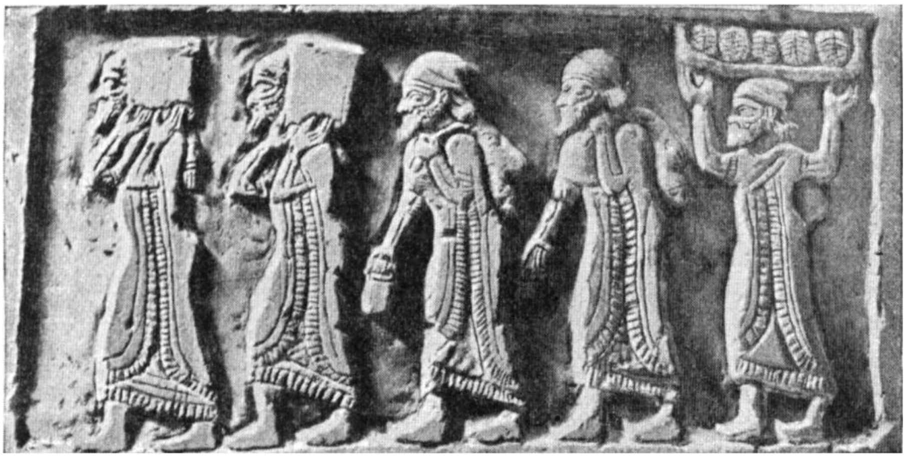

Εικ. 151

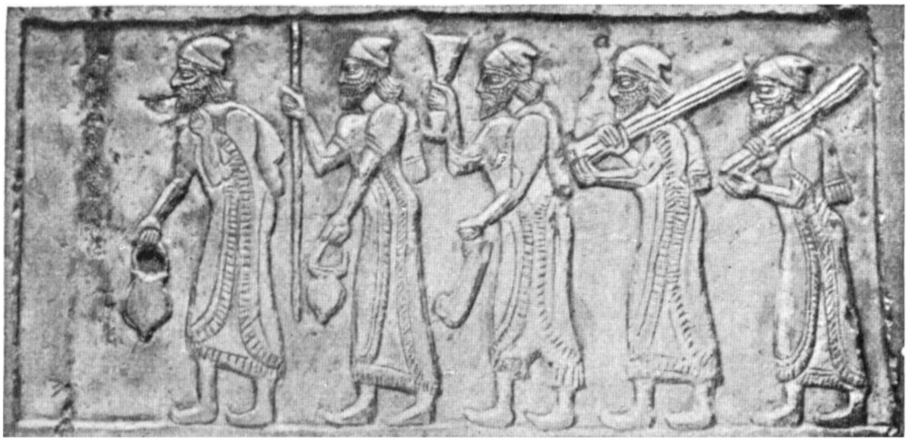

Εικ. 152

Εικ. 150 – 152: Εβραίοι από την εποχή του Ιηχού (840 π.Χ.)
Σύμφωνα με μια ασσυριακή απεικόνιση. (Από τον Φρίντριχ Ντέλιτς, Βαβέλ και Βίβλος.)
Μεσανατολική-οριενταλοειδής

Γιαχβέ, συμπεριλαμβανομένων των εντολών του σχετικά με την τεκνοποίηση, ο λαός θα πολλαπλασιαζόταν αμέτρητα.[197] Ένας μεγάλος αριθμός παιδιών κατέστη δυνατός για τους Εβραίους, ή τουλάχιστον για τους πιο ισχυρούς και πλουσιότερους Εβραίους, μέσω της επικρατούσας πολυγαμίας της πατριαρχικής εβραϊκής οικογένειας (βλ. σελ. 115). Οι ελεύθερες Εβραίες γυναίκες που ένας Εβραίος είχε αγοράσει για γάμο θεωρούνταν ίσες μεταξύ τους. Εκτός από αυτές, ο Εβραίος μπο-

197. Δείτε, Γένεση 13:16· 22:17· 18:14· Έξοδος 32:13

ρούσε να έχει και αρκετές ανελεύθερες παλλακίδες, των οποίων τα παιδιά μπορούσαν να θεωρηθούν μέρος ολόκληρης της οικογένειας. Αυτή η αποδοχή παιδιών από μη ελεύθερες γυναίκες, αλλά και ο μεγάλος αριθμός παιδιών σε πολλές εβραϊκές οικογένειες, περιγράφεται στη Γένεση 30:1-24. Η υψηλή εκτίμηση που συνεπάγεται για μια γυναίκα η τεκνοποίηση φαίνεται στη Γένεση 24:60. Ένας Γεδεών είχε 70

Εικ. 153

Εικ. 154

Εβραίοι από την Αγγλία

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με μεσανατολικές επιρροές

Οριενταλοειδής - μεσανατολικές (Φωτο: Σάλαμαν)

Σύμφωνα με τους Εβραίους του Σάλαμαν, παρόμοια με τις αιγυπτιακές αναπαραστάσεις στο Καρνάκ

γιους (Κριτές 8:30). Η πληθώρα των παιδιών ενός Δαβίδ και ενός Σολομώντα είναι γνωστή από τις περιγραφές στην Παλαιά Διαθήκη. Η πολυγαμία, η οποία κατέστησε δυνατή την γέννηση τόσο μεγάλου αριθμού παιδιών, συνεχίστηκε μεταξύ των Εβραίων μέχρι τον Μεσαίωνα.

Το Ταλμούδ συνιστά τους γάμους σε πρώιμο στάδιο: αμέσως μετά την εφηβεία, και τα δύο φύλα θα πρέπει να παντρευτούν. Η Παλαιά Διαθήκη αντιτίθεται στη δολοφονία, την εγκατάλειψη και την πώληση παιδιών. Όπως και οι Άραβες, οι Εβραίοι είχαν τον λεγόμενο γάμο του λεβιράτου: ο επιζών αδελφός έπρεπε να παντρευτεί τη χήρα του αδελφού του που πέθανε άτεκνος. Ο πρωτότοκος γιος αυτής της ένωσης θεωρούνταν ονομαστικά και βάσει του κληρονομικού δικαίου γιος του αποθανόντος. Ο Λίβι[198] δίνει κάποιες εκτιμήσεις για τον εβραϊκό πληθυσμό σε διαφορετικές χρονικές περιόδους:

Την εποχή του Μωυσή……………………………………………..	2.760.000
Την εποχή του Δαβίδ……………………………………………….	6.275.000
Στην αρχή της εποχής μας…………………………………………	5.000.000

198. Λίβιο Λίβι (Livio Livi, 1891 – 1969), «Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής» (Gli Ebrei alla luce della statistica), 1918, τόμος I, σελ. 29.

Οι Εβραίοι όμως δεν ενδιαφέρονταν μόνο για την ποσότητα, αλλά και για την ποιότητα των απογόνων. Το Λευιτικό 21:17-24 απαριθμεί μια σειρά από σωματικά ελαττώματα που καθιστούν κάποιον ακατάλληλο για ιερατική υπηρεσία. Στο Ταλμούδ, όπως θα δούμε στο Κεφάλαιο VI, απαριθμούνται 147 τέτοια ελαττώματα. Είναι πιθανό ότι μερικά από αυτά τα ελαττώματα να επηρέαζαν τον άνδρα που τα διέθετε στην επιλογή συζύγου και στη δημιουργία μιας μεγαλύτερης οικογένειας. Ο αρχαίος εβραϊκός νόμος απαγόρευε τις σχέσεις με επιληπτικές και λεπρές γυναίκες. Σύμφωνα με το Ταλμούδ, όποιος είχε ζήσει με μια γυ-

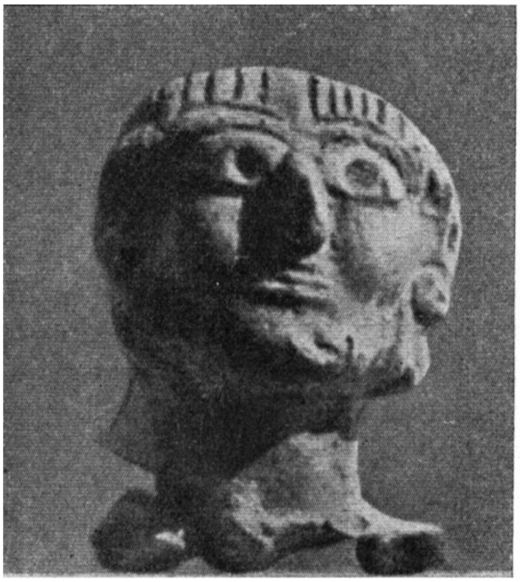

Εικ. 155

Εικ. 156

Κεφαλές από τερακότα που βρέθηκαν στη Μεγιδδώ από την εβραϊκή βασιλική περίοδο γύρω στο 1.000 π.Χ. Προφανώς κατά κύριο λόγο μεσανατολικές και μεσανατολικές-οριενταλοειδείς. (Από τον Μάντι Βολτς)

ναίκα για δέκα χρόνια σε έναν άτεκνο γάμο έπρεπε να διαλύσει τον γάμο και να παντρευτεί μια άλλη γυναίκα.[199] Το Ταλμούδ δείχνει ότι οι ραβίνοι μπορούσαν να απαγορεύσουν τον γάμο με άτομα με συγγενή ελαττώματα, όπως επιληπτικούς, ότι μπορούσαν να πάρουν διαζύγιο από άτεκνους γάμους και ότι προφανώς γνώριζαν πώς να καταπολεμούν με επιτυχία την επιβλαβή κατάχρηση αλκοόλ. Σύμφωνα με τους **Γκρότιαν** και **Κάουπ**,[200] το Ταλμούδ μιλάει επίσης για εκφυλισμένα παιδιά, «που πρέπει να θανατωθούν στα νιάτα τους», δείχνοντας έτσι μια ορισμένη προσοχή στην επιλεκτική φύση του εβραϊκού λαού.

Είναι πιθανό ότι ένα ποσοστό ενδογαμίας να σημειώθηκε στον εβραϊκό λαό μέσω γάμων μεταξύ συγγενών – «οι γάμοι μεταξύ συγγενών είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικοί στις πατριαρχικές κοινωνίες»[201] – ακόμη και μέσω γάμων μεταξύ αδελφών, οι οποίοι αρχικά επιτρέπονταν,[202] ή

199. Σύμφωνα με τον Τζούλιαν Μαρκούζε (Julian Marcuse, 1862 – 1942), Αντισύλληψη, 1928, σελ. 107

200. Συνοπτικό λεξικό Κοινωνικής Υγιεινής, τομ. II, 1912, σελ. 414 και στις επόμενες σελίδες, υπό την «Κοινωνική Υγιεινή των Εβραίων» των Άλφρεντ Γκρότιαν (Alfred Grotjahn, 1869 – 1931) και Ίγκνατς Κάουπ (Ignaz Kaup, 1870 – 1944)

201. Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ στο βιβλίο του «Εβραϊκή Αρχαιολογία» (3η έκδ., 1927, σελ. 290)

202. Δείτε, Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ, ό. π., σελ. 285

μέσω περιπτώσεων γάμων μεταξύ συγγενών και αδελφών, οι οποίοι αργότερα απαγορεύτηκαν αλλά προφανώς δεν ήταν ασυνήθιστοι (βλ. Ιεζεκιήλ 22:10 και 11) σε κάποιο βαθμό ενδογαμίας, σε μια ενδογαμία που, αν και προκάλεσε σημαντική συσσώρευση κληρονομικότητας σε ορισμένες γενιές, δεν ήταν καθόλου επιβλαβής για αυτές τις γενιές και για το λαό στο σύνολό του, ειδικά επειδή ένας ορισμένος βαθμός ενδογαμίας μπορεί να κάνει τα κρυφά (αναδρομικά) γονίδια να εμφανίζονται τόσο έντονα ώστε ότι οι φορείς αυτών των γενετικών χαρακτηριστικών συχνά να υποκύπτουν στις παθολογικές τους προδιαθέσεις πριν φτάσουν στη σεξουαλική ωριμότητα. Τέτοιου είδους ενδογαμίες, γινόταν σε όλους τους λαούς στο παρελθόν με πολύ μεγαλύτερη συχνότητα απ' ό,τι σήμερα, όπου κάθε είδους φροντίδα και οι διάφορες μέθοδοι της ιατρικής μπορούν να σώσουν τη ζωή τέτοιων ανθρώπων.

Θα ήθελα επίσης να επισημάνω ότι υπάρχει κάποια συσσώρευση κληρονομιάς στον εβραϊκό λαό από τη σχετικά μεγάλη εξάπλωση της λέπρας. Η παλαιστινιακή λέπρα φαίνεται να εξαπλώνεται λιγότερο μέσω της μεταδοτικότητας και περισσότερο μέσω της κληρονομικότητας. Αρκετοί ερευνητές έχουν υποθέσει ότι μεταδίδεται μόνο μέσω κληρονομικότητας. Ωστόσο, έχουν περιγραφεί αρκετές περιπτώσεις μόλυνσης, αλλά και περιπτώσεις στις οποίες δεν εμφανίστηκε μόλυνση παρά το γεγονός ότι ζούσαν σε κοντινή απόσταση. Σε κάθε περίπτωση, φαίνεται ότι ένας λεπρός πρέπει οπωσδήποτε να περιμένει απογόνους που θα ξαναγίνουν λεπροί. Μεταξύ των λαών της Ανατολής, οι Εβραίοι και οι απόγονοί τους στις αρχές του Μεσαίωνα θεωρούνταν οι κύριοι διαδότες της λέπρας. Φαίνεται, επομένως, ότι ανάμεσά τους υπήρχε σχετικά μεγάλος αριθμός λεπρών.

V. Ανάμειξη λαών και φυλών στην Παλαιστίνη μετά την εγκατάσταση των Εβραίων

Αιγυπτιακά αρχεία αναφέρουν ότι κατά τη διάρκεια της βασιλείας των Φαραώ Μερνεφθά (1233-1227 π.Χ.) και Ραμσή Γ΄ (1180-1150 π.Χ.), οι παράκτιες περιοχές της ανατολικής Μεσογείου ταλαιπωρούνταν από τους «Λαούς της Θάλασσας». Ο Ραμσής Γ΄ πολέμησε εναντίον τμημάτων των «Λαών της Θάλασσας» στην ξηρά στην περιοχή του Λιβάνου. Αυτοί οι «Λαοί της Θάλασσας» φαίνεται ότι ήταν κυρίως λαοί ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και νορδικής φυλετικής καταγωγής. Οι Ακαΐουασα και οι Δαναούνες που αναφέρονται από τους Αιγύπτιους μεταξύ τους φαίνεται να ανήκαν σε ελληνικά φύλα, τους Αχαιούς και τους Δαναούς, οι οποίοι είχαν μεταναστεύσει στην Ελλάδα γύρω στο 1.400 ή 1.300 π.Χ. Οι Αιγύπτιοι συγκαταλέγουν επίσης στους «Λαούς της Θάλασσας» έναν λαό τον οποίο αποκαλούν Πουρασχάτι ή Πουρσχάτι, αλλά επειδή οι Αιγύπτιοι αντικαθιστούν το λ με ρ, το οποίο τους είναι ξένο, μπορεί να ονομάζονταν Πουλασχάτι. Πρέπει να ήταν ο ίδιος λαός που οι Ασσύριοι ονόμαζαν Πιλάστι και οι Εβραίοι Πελίστι: οι Φιλισταίοι. Από το όνομά τους, η Χαναάν των Εβραίων ονομαζόταν Παλαιστίνη από τους Έλληνες. Παλαιστίνη επομένως σημαίνει «γη των Φιλισταίων».

α) Οι Φιλισταίοι

Οι Φιλισταίοι μπορούν να εντοπιστούν στους αρχικούς τους οικισμούς στη νοτιοδυτική γωνία της Μικράς Ασίας. Φαίνεται ότι αρχικά αποτελού-σαν ένα από τα κύματα λαών νορδικής φυλετικής καταγωγής, οι οποίοι, όπως οι κατά κύριο λόγο νορδοί Θράκες και Φρύγες που συγκλόνισαν την Χετταϊκή Αυτοκρατορία γύρω στο 1200 π.Χ., όπως οι Αχαιοί που μόλις αναφέρθηκαν, και αργότερα (γύρω στο 1100 π.Χ.) οι δωρικές φυλές των Ελλήνων, είχαν προχωρήσει από τον κάτω Δούναβη προς και μέσα στη Μικρά Ασία. Η αρχική γλώσσα των Φιλισταίων πρέπει να θεωρηθεί σαν μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα, πιθανώς κοντά στην ελληνική. Οι Φιλισταίοι μπαίνουν στην ιστορία σαν λαός που μιλούσε σημιτικές γλώσσες, πράγμα που σημαίνει ότι είναι πιθανώς ένας κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής λαός με νορδική ανώτερη τάξη. Στο φυλετικό μείγμα των Φιλισταίων όμως μπορούν να εντοπιστούν ισχυρότερες δυτικές (μεσογειακές) επιρροές. Δεν είναι ακόμη δυνατό να

πούμε σε ποιες περιοχές ένας πιθανώς οριενταλοειδής-δυτικός πληθυσμός επισκιάστηκε από τους προγόνους της κατά κύριο λόγο νορδικής ανώτερης τάξης των Φιλισταίων.

Γύρω στο 1.400 π.Χ., οι Φιλισταίοι πρέπει να προέλασαν με πλοία στην Κρήτη και πιθανώς και δια ξηράς μέσω Ταύρου στη Συρία την ίδια περίοδο. Μετακινούνταν στην ξηρά με τον ίδιο τρόπο που μετακινούνταν οι φυλές της Ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και της νορδικής φυλής που αναζητούσαν γη για καλλιέργεια, δηλαδή με τις γυναίκες και τα παιδιά που μπορούσαν να μετακινηθούν σε άμαξες με τα βόδια που μετέφεραν όλα τα υπάρχοντα της κάθε φυλής. Γύρω στο 1.200 π.Χ., σχεδόν ταυτόχρονα με τα τελευταία κύματα εβραϊκών φυλών, οι Φιλισταίοι μετανάστευσαν στην Παλαιστίνη. Γύρω στο 1050 π.Χ., κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Σαούλ και του Δαβίδ, η παράκτια περιοχή της Παλαιστίνης από τον Κάρμηλο στα βόρεια μέχρι τη Γάζα στα νότια καταλήφθηκε από Φιλισταίους· είχαν ξεκινήσει οι συγκρούσεις με τους Εβραίους. Η Παλαιά Διαθήκη (Γένεση 10:14) αναφέρει την Καφθόρ ως την αρχική πατρίδα των Φιλισταίων τον 9ο αιώνα π.Χ. Ο προφήτης Αμώς (9:7) εξακολουθεί να μιλάει για την Καφθόρ γύρω στο 760 π.Χ., δηλαδή την Κρήτη, την πατρίδα των Φιλισταίων. Ο Χανς Μπλάουφους φαίνεται να κατάφερε να διαβάσει και να εξηγήσει τη σημιτική γλώσσα των Φιλισταίων, αλλά υποψιάζεται ότι οι αρχικές εστίες των «Καφθωριτών», οι οποίοι άφησαν ορισμένες επιγραφές στην Κρήτη, τις οποίες τώρα ερμηνεύει ο Χανς Μπλάουφους, βρίσκονταν στη χερσό-νησο του Σινά, από όπου αυτοί οι «Καφθωρίτες» θα είχαν προχωρήσει στη Γάζα και τελικά θα είχαν φτάσει στην Κρήτη με πλοίο.[203] Αν, ωστόσο, οι αναφερόμενες επιγραφές είναι πράγματι έργο μιας φιλισταϊκής φυλής, τότε η «αρχική πατρίδα» της, ή τουλάχιστον η «αρχική πατρίδα» της ηγετικής τάξης της, μπορεί να αναζητηθεί μόνο στην περιοχή γύρω από το Αιγαίο Πέλαγος. Αυτό είναι εμφανές από τα εργαλεία, τα σκεύη και τα όπλα των Φιλισταίων που βρέθηκαν ή περιγράφηκαν: «Η κεραμική τους από τη Γεζέρ είναι εκφυλισμένη μυκηναϊκή, όπως και η πανοπλία, οι περικνημίδες και το κράνος του Γολιάθ, καθώς και η τάση του για μονομαχία, η οποία είναι τόσο τρομακτικά άγνωστη στους Εβραίους όσο και στους ομηρικούς ήρωες».[204] Οι Καρλ Σούχαρντ και Ρόμπερτ Αλεξάντερ Στιούαρτ Μακάλιστερ τονίζουν αυτά τα χαρακτηριστικά.[205]

Οι Φιλισταίοι, όπως και οι άλλες φυλές νορδικής φυλετικής καταγωγής που εισέβαλαν στην Μέση Ανατολή (βλ. σελ. 127), ήταν εξοικειωμένοι με το άλογο, τόσο σαν άλογο ρυμούλκησης μπροστά από το άρμα όσο και σαν άλογο ιππασίας.[206] Είναι πιθανό να οφείλουμε στους Φιλισταίους την εφεύρεση της αλφαβητικής γραφής (αντί της εικο-

---

203. Χανς Μπλάουφους (Hans Blaufuß, 1863 – 1928), Οι Επιγραφές της Κρήτης, των Μυκηνών και της Τροίας, 1928. Βλέπε, Επετηρίδα Προϊστορίας III, 1928, σελ. 341

204. Καρλ Σούχαρντ (Carl Schuchhardt, 1859 – 1943), Παλαιά Ευρώπη. Μια Προϊστορία της Ηπείρου μας, 1926

205. Ρόμπερτ Αλεξάντερ Στιούαρτ Μακάλιστερ (Robert Alexander Stewart Macalister, 1870 – 1950), Οι Φιλισταίοι. Η ιστορία και ο πολιτισμός τους, 1914.

206. Δείτε, Α΄ Σαμουήλ 13:5

νογραφικής και συλλαβικής γραφής). Ο Ρόμπερτ Αλεξάντερ Στιούαρτ Μακάλιστερ (ό.π. σελ. 130) υποστηρίζει η υπόθεση ενός φοινικικού «αρχέγονου αλφάβητου» από το οποίο προέρχονται όλοι οι νοτιοσημιτικοί, βορειοαφρικανικοί, δυτικοασιατικοί, ελληνικοί και πλάγιοι χαρακτήρες, και συνεπώς και τα σημερινά δυτικά γράμματα, δεν μπορεί να υποστηριχθεί· αντίθετα, θα πρέπει να υποθέσουμε ότι υπάρχουν ορισμένες σχετικές σειρές γραφής που αναπτύχθηκαν από μία από τις αφιερωτικές γραφές (ιερογλυφικά συλλαβάρια) στην περιοχή γύρω από το Αιγαίο Πέλαγος. Ένα από αυτά τα συστήματα γραφής διδάχθηκε στους Φοίνικες από τους Φιλισταίους. Ίσως πρέπει να ευχαριστήσουμε τους Φιλισταίους για το αλφάβητό μας.

Οι Φιλισταίοι φαίνονται να είναι ένας λαός με μεγάλες ικανότητες. Ακόμα και ο θρύλος του Σαμψών δείχνει έναν πλούσια αναπτυγμένο φιλισταϊκό πολιτισμό, από τον οποίο οι Εβραίοι υιοθέτησαν πολλά. Όπως ίσχυε ο κανόνας μεταξύ των φυλών με νορδική άρχουσα τάξη, οι Φιλισταίοι είχαν και μια σταθερή πολιτειακή τάξη με εκπαιδευμένο στρατό. Ήταν ακριβώς αυτό το στρατιωτικό σύστημα που αργότερα έγινε πρότυπο για τους Εβραίους: στη μάχη με τους Φιλισταίους – όπως το θέτει ο Μακάλιστερ (αναφ. σελ. 130) – οι Εβραίοι έμαθαν τι ήταν απαραίτητο για να χτίσουν τον δικό τους πολιτισμό και έμαθαν την αξία μιας κρατικής ένωσης (έμαθαν τη δική τους ουσιαστική ενότητα). Σύμφωνα με το Α' Σαμουήλ 13:19 – 22, φαίνεται ότι και οι Εβραίοι έμαθαν για πρώτη φορά για την κατασκευή και τη χρήση του σιδήρου από τους Φιλισταίους. Οι Εβραίοι μετανάστευσαν στη Χαναάν με χάλκινα σκεύη.

Σύμφωνα με τις αιγυπτιακές αναπαραστάσεις, οι Φιλισταίοι εμφανίζονται σαν ψηλοί, λεπτοί άνθρωποι με μάλλον μακριά κεφάλια και ένα κατά κύριο λόγο νορδικό κόψιμο στο πρόσωπο, το οποίο είναι σαφώς ορατό λόγω της έλλειψης της γενειάδας τους. Έχουν κοντά κομμένα μαλλιά, καλύπτουν τα κεφάλια τους με καπέλα διακοσμημένα με φτερά ή ένα είδος κράνους σε σχήμα σφενδάμου που μοιάζουν με λοφίο, και φέρουν στρογγυλή ασπίδα κεντροευρωπαϊκής προέλευσης. Ο «γίγαντας» Γολιάθ θα ήταν εξίσου χαρακτηριστικός εκπρόσωπος της άρχουσας τάξης των Φιλισταίων με τους τέσσερις «γίγαντες» των Φιλισταίων που αναφέρονται στο 2 Σαμουήλ 21:15-22. Οι κατά κύριο λόγο νορδικοί «γίγαντες» σαν ηγέτες μιας οριενταλοειδούς-δυτικής άρχουσας τάξης: αυτό μπορεί να έκανε την εικόνα ενός φιλισταϊκού στρατού τρομακτική για φυλές με ασθενέστερη νορδική φυλετική επιρροή. Αφού ο «γίγαντας» Γολιάθ – όπως ακριβώς και οι ήρωες των ινδικών, περσικών, ελληνικών, ρωμαϊκών, κελτικών και γερμανικών θρύλων και ιστοριών – προχώρησε σε μονομαχία, ακολουθώντας το ίδιο έθιμο και στην πλευρά του εχθρού, χτυπήθηκε θανάσιμα από μια πέτρα που έριξε ένας Εβραίος από απόσταση – σύμφωνα με τον θρύλο του νεαρού Δαβίδ.

Ο **Φέλιξ Στάχελιν** συνοψίζει τον χαρακτηρισμό του για τον λαό των Φιλισταίων με τα εξής λόγια: «Το φρέσκο θάρρος, η πνευματική ζωντά-

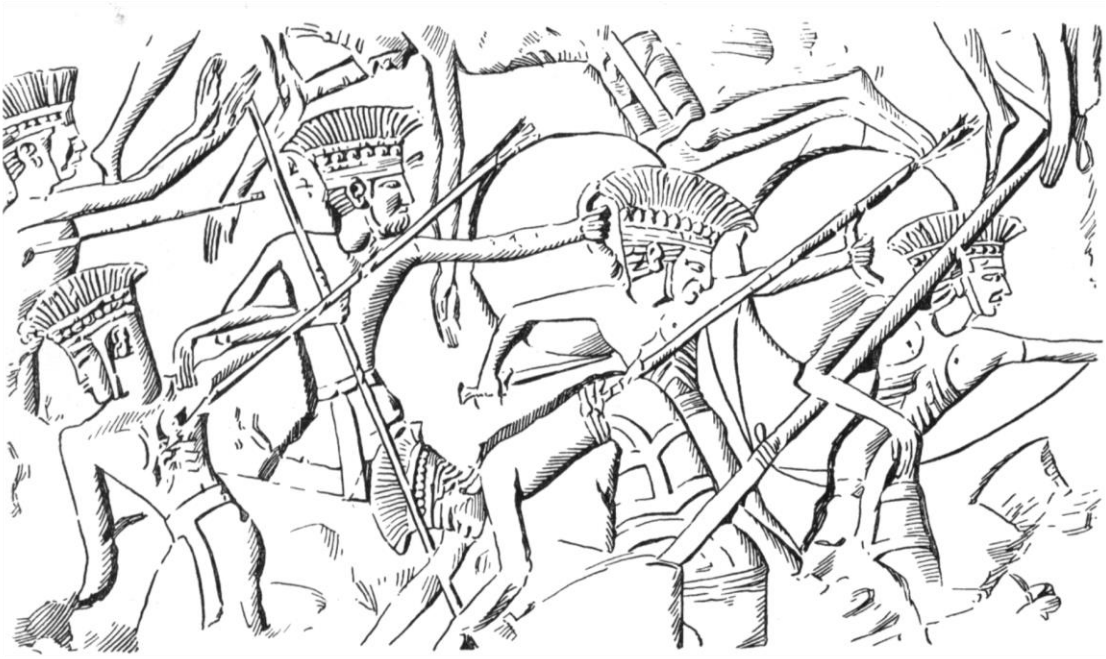

Εικ. 157: Φιλισταίοι από τη ναυμαχία του Ραμσή Γ΄
Λιθόγλυπτο από τον ναό του Μεντέντ Χαμπού. (Από τον Έντουαρντ Μάιερ, Αρχαιότητα)

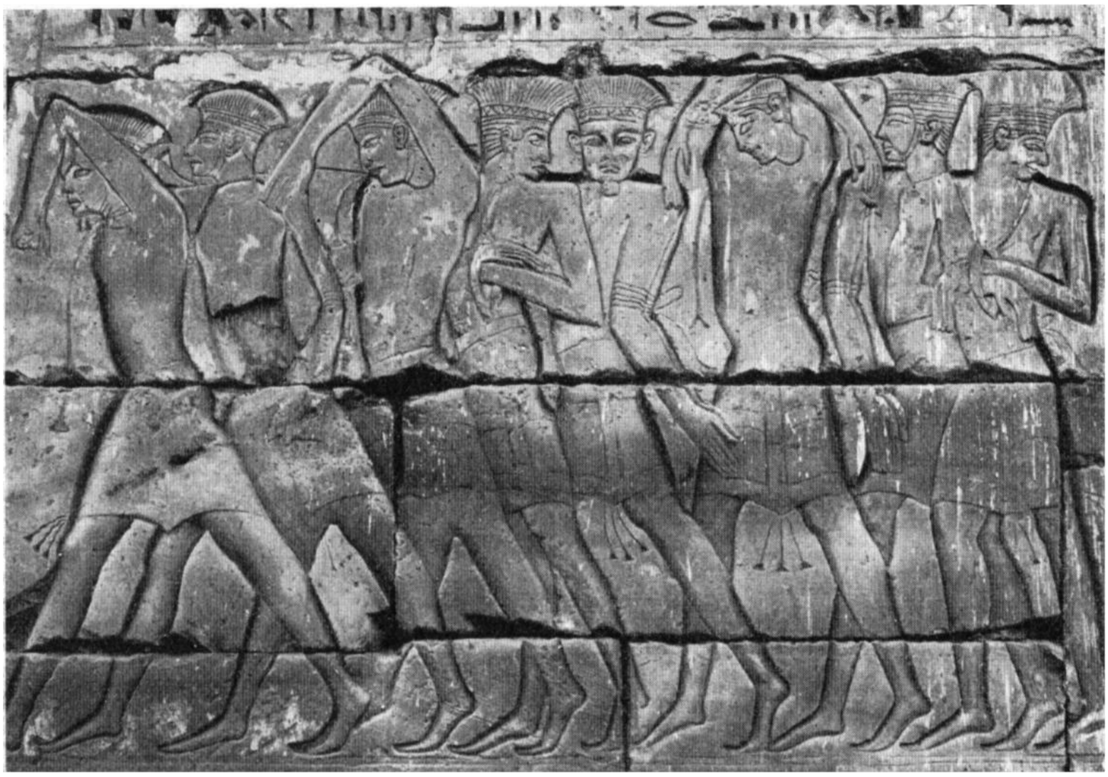

Εικ. 158: Φιλισταίοι που αιχμαλωτίστηκαν από τον Ραμσή Γ΄
Λιθόγλυπτο από τον ναό του Μεντέντ Χαμπού. (Μουσείο Βερολίνου)

Προφανώς νορδικοί και νορδικοί-οριενταλοειδείς άνθρωποι

νια και η μεγάλη δεκτικότητα στις επιρροές του ανώτερου πολιτισμού αποτελούν την ουσία των Φιλισταίων».[207] Θα ήθελα να θεωρήσω σαν ένδειξη μιας μακροχρόνιας και ολοένα και ισχυρότερης νορδικής επιρροής των Φιλισταίων το γεγονός ότι οι πρώην φιλισταϊκές πόλεις της νοτιοδυτικής Παλαιστίνης υιοθέτησαν μεγάλο μέρος του αρχαίου ελληνικού πνεύματος κατά την ελληνιστική εποχή και καθ' όλη τη διάρκειά της. Ο **Καρλ Μπέρνχαρντ Σταρκ** έχει αποδείξει ότι μια ιδιαίτερα έντονη πνευματική ζωή επικρατούσε στις πόλεις της πρώην φιλισταϊκής γης.[208]

Την εποχή των Ανατολικών Ρωμαίων ηγεμόνων Αναστασίου και Ιουστινιανού, δηλαδή τον 6ο αιώνα μ.Χ., υπήρχε στη Γάζα μια διάσημη σχολή ρητόρων και φιλοσόφων. Στην ελληνιστική εποχή, οι Εβραίοι είχαν αποστασιοποιηθεί από την ελληνιστική εκπαίδευση, γυρίζοντας την πλάτη τους με αηδία, παρόλο που αυτή ήταν επίσης έντονα επηρεασμένη από το πνεύμα της μεσανατολικής φυλής.

Η νορδική επιρροή των Φιλισταίων δεν φαίνεται να έχει εξαφανιστεί εντελώς μεταξύ των απογόνων τους σήμερα. Αντίθετα, ο Σέις δηλώνει ότι στην παράκτια περιοχή νότια της Γάζας, είναι ιδιαίτερα εμφανής μια μικρή επιρροή της νορδικής φυλής, η οποία εξακολουθεί να είναι αισθητή σε όλη την Παλαιστίνη.[209]

Αφού ο εβραϊσμός ενωμένος και ενισχυμένος στον αγώνα κατά των Φιλισταίων, υπό τον Δαβίδ (περίπου 1011 – 972), κατάφερε να απωθήσει τους Φιλισταίους και να τους αποδυναμώσει σαν κράτος, ξεκίνησε μια λίγο-πολύ ειρηνική ανάμειξη Εβραίων και Φιλισταίων. Ο θρύλος του Σαμψών δείχνει πόσο ελκυστικά μπορεί να φαίνονταν σε ορισμένους Εβραίους τα κορίτσια των Φιλισταίων, αλλά δείχνει επίσης, μέσα από το παράδειγμα της αντίστασης των γονιών του Σαμψών στη Φιλισταία νύφη του, ότι ορισμένοι Εβραίοι μπορεί να είχαν μιλήσει κατά τέτοιων μικτών γάμων.[210] Ο Δαβίδ είχε ήδη έναν Φιλισταίο σωματοφύλακα, τους Κρήτες και τους Πλεχτί, δηλαδή τους στρατολογημένους πολεμιστές από την Κρήτη από τον λαό των Πελίστι. Οι «Κρήτες και οι Πλεχτί» (Β΄ Σαμουήλ 8:18, 15:18) μας θυμίζουν τους Λίβυους μισθοφόρους των Αιγυπτίων βασιλιάδων (βλ. σελ. 95) και άλλους μισθοφόρους νορδικής φυλετικής καταγωγής, όπως αυτοί που έχουν εμφανιστεί συχνά στην ιστορία των λαών της Ασίας και της Ευρώπης. Όπως ακριβώς μεμονωμένοι Λίβυοι εξελίχθηκαν σε Αιγύπτιους στρατιωτικούς ηγέτες, έτσι και ο Φιλισταίος Ιθάι πρέπει να έγινε στρατιωτικός ηγέτης στον στρατό του Δαβίδ (Β' Σαμουήλ 15:19· 18:2). Ο Ιθάι διοικούσε το ένα τρίτο του εβραϊκού στρατού.[211] Στα γενναία του λόγια, όπως κατα-

207. Φέλιξ Στάχελιν (Felix Stähelin, 1873 – 1952)

208. Καρλ Μπέρνχαρντ Σταρκ (Carl Bernhard Stark, 1824 – 1879)

209. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 169/170

210. Δείτε Κριτές 14:3

211. Ο Χέρμαν Γκούτε (Hermann Guthe, 1849 – 1936), στο Σύντομο Βιβλικό Λεξικό, 1903, σελ. 342, δηλώνει ότι ο Ιθάι μπορεί να στάλθηκε στην Ιερουσαλήμ σαν όμηρος από τους Φιλισταίους και ότι αυτός και οι άντρες του τάχθηκαν οικειοθελώς με το μέρος του Δαβίδ κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Αβεσσαλώμ.

γράφονται στο Β' Σαμουήλ 15:21, μπορούσε κανείς να δει ένα παράδειγμα της αφοσίωσης που έδειχναν οι Νορδικοί λαοί στον αυτοεκλεγέντα άρχοντά τους, μια αφοσίωση που συχνά στρεφόταν εναντίον του ίδιου του λαού τους. Μπαίνει κανείς στον πειρασμό να ακούσει μια νότα νορδικής πίστης και αφοσίωσης στα λόγια του Ιθάι, τα οποία θα ήταν επομένως τα πρώτα καταγεγραμμένα λόγια ενός πιθανώς κατά κύριο λόγο νορδικού ατόμου που έχουν μεταδοθεί στην ιστορία: «Ζει ο Γιαχβέ και ζει ο κύριός μου ο βασιλιάς, στον τόπο όπου θα είναι ο κύριός μου ο βασιλιάς – είτε εν θανάτω είτε εν ζωή – εκεί θα είναι και ο υπηρέτης σου!»

Η ανάμειξη με τους Φιλισταίους δύσκολα θα μπορούσε να επιφέρει κάποια σημαντική φυλετική αλλαγή για τους Εβραίους, καθώς και τα δύο φυλετικά μείγματα ήταν πιθανώς παρόμοια μεταξύ τους, εκτός από το ότι η νορδική επιρροή των Φιλισταίων ήταν πιθανώς πολύ ισχυρότερη από αυτή των Εβραίων. Στην καλύτερη περίπτωση, η νορδική επιρροή στον εβραϊκό λαό θα μπορούσε να ενισχυθεί κάπως μέσω της ανάμειξης.

β) Κιμμέριοι και Σκύθες

Οι εισβολές των Κιμμερίων και των Σκυθών, οι οποίες έλαβαν χώρα μεταξύ του τέλους του 8ου και των αρχών του 6ου αιώνα π.Χ., προκάλεσαν πιθανότατα μια μικρή ενίσχυση της (όχι ισχυρής) νορδικής φυλετικής επιρροής στον εβραϊκό λαό. Από την Αρμενία και την ανατολική ακτή της Μαύρης Θάλασσας[212], ορδές Κιμμέριων νορδικής φυλετικής καταγωγής εισέβαλαν στη Μικρά Ασία προς τα τέλη του 8ου αιώνα. Οι Γόμερ είναι που αναφέρονται από τον Ιεζεκιήλ (38:6) τον 6ο αιώνα π.Χ., οι εισβολείς κατακτητές στους οποίους ο Ιερεμίας (47:2) προφανώς είχε ήδη αναφερθεί τον 7ο αιώνα π.Χ. Οι Σκύθες, επίσης φυλές νορδικής φυλετικής καταγωγής, ακολούθησαν τους Κιμμέριους. Μεμονωμένες σκυθικές φυλές δημιούργησαν προβλήματα στα βόρεια σύνορα της Ασσυρίας γύρω στο 700 π.Χ. Άλλοι προέλασαν επανειλημμένα μεταξύ 624 και 591 από τη Μικρά Ασία μέσω Παλαιστίνης προς τα ανατολικά σύνορα της Αιγύπτου: αυτές είναι οι προελάσεις των Σκυθών, οι οποίες ανακοινώθηκαν από τον προφήτη Σοφονία (1:8 κ.ε.), ο οποίος πρέπει να τις είχε δει, σαν τιμωρία από τον Γιαχβέ και οι οποίες γύρω στο 100 π.Χ. συνέβαλαν ακόμη σαν θρυλική παράδοση στην αφήγηση του βιβλίου της Ιουδήθ (1-3). Την προέλαση των Σκυθών στην Αίγυπτο την αναφέρει και ο Ηρόδοτος (1, 103-106· IV, 11). Οι αναφορές διαφόρων Ελλήνων και Ρωμαίων συγγραφέων δείχνουν ότι οι Σκύθες, φυλές ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, ήταν αρχικά κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής. Ο Καυκάσιος λαός των Οσσετιών, ένας λαός που εξακολουθεί να δείχνει ισχυρή νορδική επιρροή σήμερα, πιθανότατα κατάγεται από

212. Δείτε, Οδύσσεια XI, 14

Εικ. 159: Αιγυπτιακή διακωμώδηση ενός Σκύθη από την Μέμφιδα. 5ος αιώνας π.Χ. Κατά κύριο λόγο νορδικά χαρακτηριστικά προσώπου; (Σύμφωνα με τον Μινς)

κατάγεται από την αλανική φυλή των Σκυθών (Σάκες). Οι Σκύθες φαίνεται ότι εγκαταστάθηκαν στη Βηθσάν. Ο **Ιώσηπος** αναφέρει το όνομα Σκυθόπολις για αυτό το μέρος στην Παλαιστίνη.[213]

Οι Εβραίοι πρέπει να είχαν παρατηρήσει ότι ολόκληρη η βόρεια Μέση Ανατολή ήταν διαποτισμένη από φυλές νορδικής φυλετικής καταγωγής. Οι άνθρωποι που κατάγονταν από εκεί πρέπει συχνά να τραβούσαν την προσοχή των Εβραίων λόγω του ανοιχτόχρωμου δέρματος, των μαλλιών και των ματιών τους, ή των φυλών που προχωρούσαν από εκεί λόγω του σχετικά μεγάλου αριθμού ξανθών και γαλανομάτηδων ανθρώπων.

Οι λαοί του βορρά και της δύσης περιγράφονται ως η φυλή του Ιάφεθ από τον «Πίνακα των Εθνών» (Γένεση 10), ο οποίος πιθανώς χρονολογείται από τον 8ο αιώνα π.Χ. (έχει ήδη αναφερθεί στη σελίδα 86): σε αυτούς ανήκουν, μεταξύ άλλων, οι Γόμεροι, οι Κιμμέριοι, οι Μαδαίοι, δηλαδή οι Μήδοι, οι Ιάβανοι, δηλαδή οι Ίωνες, επιπλέον οι Ασκεναζίμ, με τους οποίους ίσως αρχικά κατανοούνταν οι Φρύγες, και επιπλέον φυλές με ονόματα που δεν έχουν ακόμη εξηγηθεί επαρκώς. Ο όρος «Ιάφεθ» προφανώς προοριζόταν να περιλαμβάνει κυρίως λαούς ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και νορδικής φυλετικής καταγωγής. Οι Φιλισταίοι ανήκαν επίσης στη φυλή του Ιάφεθ. Σύμφωνα με τον **Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ**[214], έχει ήδη εξεταστεί η προέλευση του ονόματος Ιάφεθ από το όνομα του Τιτάνα Ιαπετού του ελληνικού μύθου. Ο **Φριτς Χόμελ**[215] εξηγεί τη λέξη Ιάφεθ από την ίδια τη σημιτική λέξη: αρχικά ήταν μια θηλυκή λέξη που σήμαινε «η όμορφη, σοφή, λαμπερή». Στα Ασσυριακά βρίσκουμε τη λέξη ippatu «λευκή». Θα έπρεπε, επομένως, οι Ιαφετίτες να αποκαλούνται με ένα όνομα που αρχικά περιείχε μια δήλωση σχετικά με τα φυσικά τους χαρακτηριστικά, την κατά μέσο όρο μεγαλύτερη «λαμπρότητά» τους;

213. Ιώσηπος Φλάβιος, Εβραϊκές Αρχαιότητες, XII, 8, 5, μετάφραση από τον Φραντς Φίλιππο Κάουλεν (Franz Philip Kaulen, 1827 – 1907), 1883, σελ. 398
214. Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ, Η Σημασία του Αρειανισμού για τον Ισραηλιτοεβραϊκό Πολιτισμό, 1922
215. Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, πρώτο μισό, 1904, σελ. 199.

γ) Η Νέγρικη Φυλή

Το ζήτημα του πού και πότε ο εβραϊκός λαός δέχτηκε ισχυρότερη **νέγρικη επιρροή** έχει ήδη αναφερθεί παραπάνω (σελ. 97/98): η νεγρική επιρροή πιθανότατα προέρχεται μόνο σε μικρό βαθμό από φυλετικές διασταυρώσεις κατά την παραμονή μιας εβραϊκής φυλής στην Αίγυπτο. Ως επί το πλείστον, η νέγρικη επιρροή στον εβραϊκό λαό προέρχεται από την τάξη των σκλάβων: οι απελευθερωμένοι άνδρες και γυναίκες σκλάβοι, όπως προφανώς δεν ήταν ασυνήθιστο μεταξύ των αραβικών φυλών, άνθρωποι της νέγρικης φυλής ή νέγρικης φυλετικής καταγωγής, γίνονταν δεκτοί στη θρησκευτική και εθνική κοινότητα των Εβραίων.

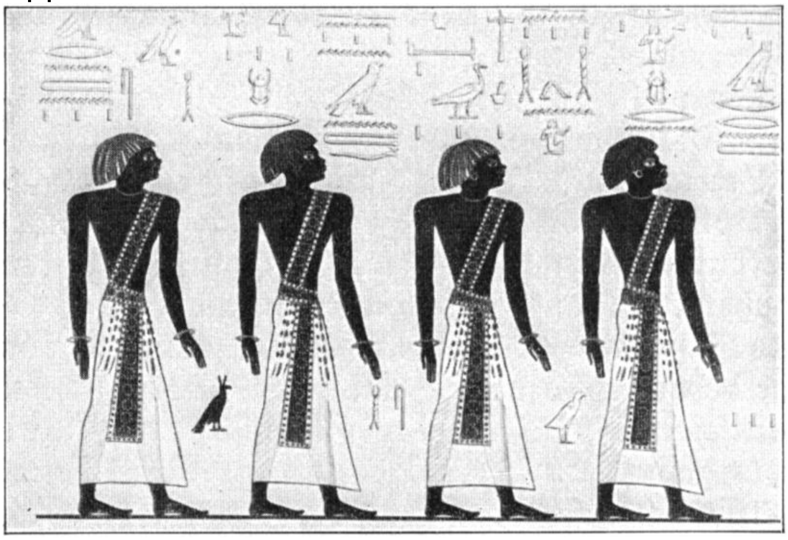

Εικ. 160: Νέγροι σύμφωνα με αιγυπτιακή αναπαράσταση

Τη σαφή νεγρική επιρροή στον σύγχρονο Ιουδαϊσμό την έχουν επισημάνει διάφοροι ερευνητές: «Δεν θα είναι λάθος να αποδώσουμε τα συχνά πολύ σγουρά μαλλιά, τα ογκώδη χείλη και τα προεξέχοντα δόντια ορισμένων Εβραίων στην ανάμειξη νέγρικου αίματος, για την οποία είχε δοθεί η ευκαιρία στην Αίγυπτο.»[216] – Ο **Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ**[217] ερμηνεύει την «καφετιά επιδερμίδα, το χαμηλό μέτωπο, τα σγουρά μαλλιά, τα ογκώδη χείλη και τον προγναθισμό» (σαγόνες προς τα εμπρός) σαν σημάδια νέγρικης επιρροής και υποθέτει ότι μια τέτοια επιρροή ήταν κυρίως χαρακτηριστική των νότιων παλαιστινιακών εβραϊκών φυλών στο βασίλειο του Ιούδα. Ακόμα και ο **Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ** αναφέρει τα «προεξέχοντα χείλη που μοιάζουν με νέγρους»,[218] και ο **Χέρμαν Σααφχάουσεν** τα προεξέχοντα σαγόνια ορισμένων Εβραίων.[219]

Η **νεγρική φυλή**, της οποίας η γλωσσική έκφραση αντιπροσωπεύεται από τις μονοσύλλαβες σουδανικές γλώσσες, δεν έχει ακόμη περιγραφεί σωστά σύμφωνα με τα φυσικά της χαρακτηριστικά. Θα είναι

216. Φέλιξ φον Λούσαν, Η ανθρωπολογική θέση των Εβραίων, Φύλλο αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Προϊστορίας, 23ο έτος, 1892, σελ. 99.

217. Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ (Maurice Ignatius Judt), Οι Εβραίοι σαν Φυλή, 1903, σελ. 14

218. Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ (Carl Ludwig Schleich, 1859 – 1922), Εβραϊκές Φυλετικές Κεφαλές, Ανατολή και Δύση, τομ. 6, 1906, σελ. 235

219. Χέρμαν Σααφχάουσεν (Hermann Schaaffhausen, 1816 – 1893), Φυσιογνωμία, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. 17, 1888, σελ. 337

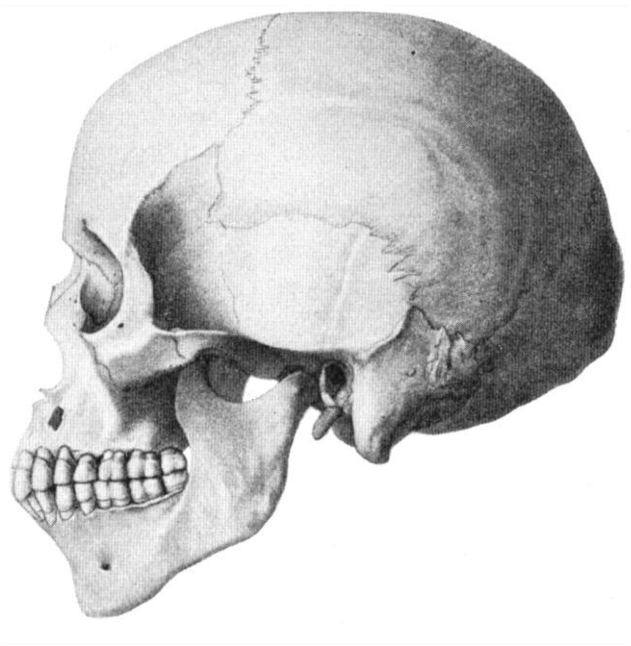

Εικ. 161: Κρανίο Σουδανού Νέγρου
(Από τους Ζαν Λουί Αρμάντ ντε Κάντρεφεντ ντε Μπριό
και Ερνέστ-Τεοντόρ Αμύ, Εθνικά Κρανία)
Νέγρος ή κατά κύριο λόγο Νέγρος

επίσης δύσκολο να αναγνωριστεί αυτή η φυλή – ή μήπως υπάρχουν περισσότερες από μία φυλές με χαρακτηριστικά που γενικά φαίνονται νέγροι; – στην «καθαρή» του μορφή. Προς το παρόν, μπορεί κανείς να θεωρήσει σαν «Νέγρο» ό,τι απομένει από την ανθρώπινη εικόνα της Αφρικής[220], αν αφαιρέσει από αυτήν την εικόνα τις επιρροές των χαμιτικών, δυτικών (μεσογειακών), οριενταλοειδών και μεσανατολικών φυλών, επιπλέον τις ελαφρές επιρροές της φυλής Κρο-Μανιόν και της νορδικής φυλής και τις ισχυρότερες επιρροές διαφόρων φυλών που αναδύονται μεταξύ των φυλών Οτεντότων, Βουσμάνων και Πυγμαίων. Αυτό που θα απομείνει τότε είναι μια φυλή μεσαίου αναστήματος με κεφάλι μεσαίου μήκους το πρόσωπο της οποίας είναι σχετικά μεγάλο σε σύγκριση με το μέρος του εγκεφάλου˙ με ζυγωματικές καμάρες που προεξέχουν στα πλάγια και προς τα εμπρός, μια φυλή με σχετικά μεγάλα χέρια και πόδια, και ταυτόχρονα πόδια με ελαφριά καμάρα στη σόλα. Το μέτωπο είναι κυρτό προς τα πάνω και προς τις πλευρές, η μύτη είναι αρκετά κοντή, αλλά φαρδιά με σαρκώδη ρουθούνια και μια άκρη που μοιάζει συμπιεσμένη. Το κάτω μισό του προσώπου φαίνεται ογκώδες λόγω των γνάθων που είναι στραμμένες προς τα εμπρός («υπορινικός προγναθισμός») που προεξέχουν κάτω από τη μύτη και έχουν παχιά χείλη. Αυτά είναι συχνά τόσο προεξέχοντα που το άνω χείλος που ακουμπά στην προεξέχουσα γνάθο σχηματίζει μια σαφώς καμπύλη γραμμή σε πλάγια όψη. Τα μαύρα μαλλιά φαίνονται «μάλλινα», δηλαδή είναι σφιχτά κουλουριασμένα, συχνά αρκετές τρίχες είναι συνυφασμένες και στριμμένες μεταξύ τους σχηματίζοντας τούφες. Το σχήμα χαρακτηρίζεται από μια ορισμένη καμπυλότητα της σπονδυλικής στήλης στην οσφυϊκή περιοχή, καθώς και μια ορισμένη κλίση προς τα εμπρός της πυελικής ζώνης, έτσι ώστε οι γλουτοί και τα πόδια να φαίνονται να μετατοπίζονται προς τα πίσω. Το κάτω μέρος του ποδιού φαίνεται να είναι μακρύτερο από τον μηρό στη φυλή των Νέγρων. Στο γυναικείο φύλο, υπάρχουν χαμηλά τοποθετημένα στήθη σε σχήμα μαστού κατσίκας, τα οποία έχουν ήδη περιγραφεί στη σελίδα 75. Οι τρίχες στο

220. Αυτή η εικόνα του ανθρώπου έχει πάρει μια ιδιαίτερα διορατική διευκρίνιση μέσω της δημοσίευσης του χάρτη των σχημάτων κεφαλής και κρανίου της Αφρικής από τον Μπέρνχαρντ Φρίντριχ Έντουαρντ Στρουκ, Περιοδικό για την Εθνολογία, τομ. 54, Τεύχος 1, 1922

σώμα είναι πολύ αραιές και στα δύο φύλα. Το αρσενικό φύλο επίσης δεν έχει τρίχες γενειάδας.

Η νέγρικη φυλή φαίνεται να έχει διατηρηθεί στην πιο αγνή της μορφή στις δασικές περιοχές της Δυτικής και Κεντρικής Αφρικής.

Όπου ένας πληθυσμός, όπως για παράδειγμα ο αιγυπτιακός, έχει δεχτεί μια νέγρικη επιρροή, κάποια από τα χαρακτηριστικά που μόλις περιγράφηκαν εμφανίζονται ξανά και ξανά, ακόμη και αν τα άτομα που κατά κύριο λόγο είναι νεγροειδή ή μπορούν να θεωρηθούν καθαρόαιμοι νεγροειδείς είναι πολύ σπάνια.[221] Το τελευταίο σημάδι μιας ήδη εξασθενημένης νέγρικης επιρροής στην Βόρεια Αμερική, όπου το ζήτημα αυτής της επιρροής έχει μεγάλη σημασία, είναι ένα μπλε χρώμα στο «μισοφέγγαρο» (lunula), αυτό το μισοφέγγαρο στη βάση των νυχιών. Σύμφωνα με τις δυτικοαμερικανικές απόψεις, τα σγουρά μαλλιά της νέγρικης φυλής θεωρούνται αηδιαστικά, γι' αυτό και οι νέγροι της Βόρειας Αμερικής, καθώς και προφανώς ορισμένοι σγουρομάλληδες Εβραίοι, χρησιμοποιούν προϊόντα για να ισιώσουν και να εξομαλύνουν τα μαλλιά τους. Σύμφωνα με αμερικανικά ευρήματα, το 1% των Εβραίων έχουν σγουρά μαλλιά.[222]

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η νέγρικη επιρροή στον Ιουδαϊσμό έχει μειωθεί από τότε που διασκορπίστηκε στους δυτικούς λαούς, ακριβώς επειδή άτομα με πιο έντονα νέγρικα χαρακτηριστικά αποφεύγονταν συχνότερα στην επιλογή συζύγου υπό την κυριαρχία των δυτικών απόψεων που εν μέρει υιοθέτησε ο Ιουδαϊσμός από ό,τι θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, τουλάχιστον για τις μεσαίες και ανώτερες τάξεις των Εβραίων στην Παλαιστίνη. Τα σαφώς έντονα χαρακτηριστικά των νέγρων έρχονται σε αντίθεση και με τις απόψεις των μικτών μεσανατολικών-οριενταλοειδών πληθυσμών.

Πιο άφθονες νέγρικες επιρροές πιθανότατα ήρθαν στον εβραϊκό λαό μόνο όταν οι Άραβες της νότιας και δυτικής ακτής της Αραβίας είχαν ήδη δεχτεί ένα μεγάλο μέρος των νέγρικων επιρροών με τις οποίες διακρίνονται σήμερα από τις άλλες αραβικές φυλές. Όπως και με τους Άραβες, το εμπόριο σκλάβων από την Αφρική τελικά οδήγησε στη διείσδυση του νέγρικου αίματος μεταξύ των Εβραίων. Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει τα παιδιά των Εβραίων πατέρων και των Αιγυπτίων γυναικών σκλάβων τους· οι σκλάβες όμως από την Αίγυπτο ήταν πιθανότατα ως επί το πλείστον μιγάδες με αρκετά ισχυρή νέγρικη επιρροή. «Ο Εβδέ-Μέλεχ, ο "Αιθίοπας", που έσωσε τη ζωή του Ιερεμία, ήταν ίσως Νέγρος (Ιερεμίας 38:7-13) όπως ο Χουσί, ο «Χουσίτης», ο προπάππους του Ιεουδί, του Ιουδαίου (Ιερεμίας 36:14).»[223]

---

221. Η αύξηση της νέγρικης επιρροής στη σημερινή Αίγυπτο προς τα νότια μπορεί επίσης να φανεί στην αύξηση των σγουρών μαλλιών: μεταξύ των Κοπτών, οι οποίοι (βλ. σελ. 109 και σελ. 96, υποσημείωση 2) είναι φυλετικά πιο κοντά στους αρχαίους Αιγύπτιους, ο Τσαρλς Σάμιουελ Μάιερς βρήκε 26% με σγουρά μαλλιά, μεταξύ των φελλάχων της Κάτω Αιγύπτου 32% και μεταξύ των φελλάχων της Άνω Αιγύπτου 45% (Τσαρλς Σάμιουελ Μάιερς, Συμβολή στην Αιγυπτιακή Ανθρωπολογία, Περιοδικό του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, 1908, σελ. 103).

222. Σύμφωνα με την Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια στο κεφάλαιο «Μαλλιά». – Κατά τη διαπίστωση αυτή όμως, φαίνεται ότι μόνο τα πυκνά σγουρά μαλλιά, τα «μάλλινα μαλλιά», υπολογίστηκαν σαν «σγουρά», διαφορετικά πιθανότατα θα είχε βρεθεί ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό σγουρών μαλλιών.

223. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 212

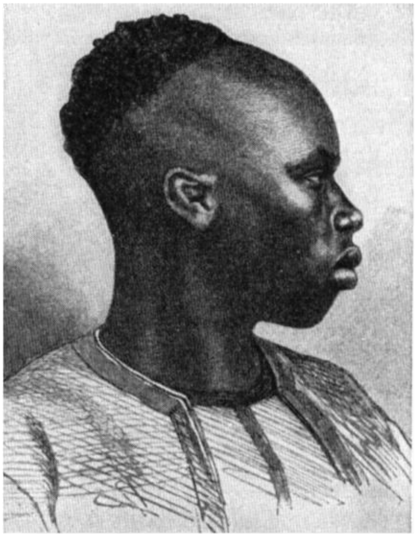

Εικ. 162: Νέγρος από το Σουδάν.
Νεγροειδής ή κατά κύριο λόγο νεγροειδής.
(Φωτο: από τον Φραντς Ίγκνατς Προύνερ)

Εικ. 163 α, β: Από το Νταρ ες Σαλάμ. Κατά κύριο λόγο νεγροειδής με οριενταλοειδείς επιρροές
(Φωτο: από τον Χάινριχ Λέμπερεχτ Φλάισερ)

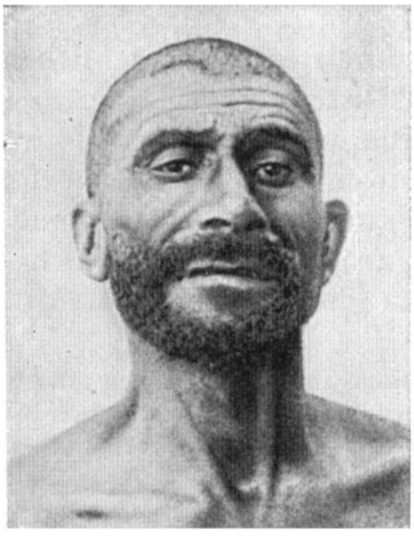

Εικ. 164 α, β: Αιγύπτιος Βεδουίνος. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με νέγρικες επιρροές
(Φωτο: Γκουστάβ Φριτς)

Εικ. 165: Τούρκος από την Κωνσταντι-
νούπολη. Οριενταλοειδής-Νεγροειδής –
με ελαφρά μεσανατολική επιρροή.
(Φωτο: από τον Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ)

Εικ. 166: Γουατόμαν
από το Δυτικό Γκάλαλαντ.
Νεγροειδής-οριενταλοειδής;
(Φωτο: από τον Μαξ Γκρυλ)

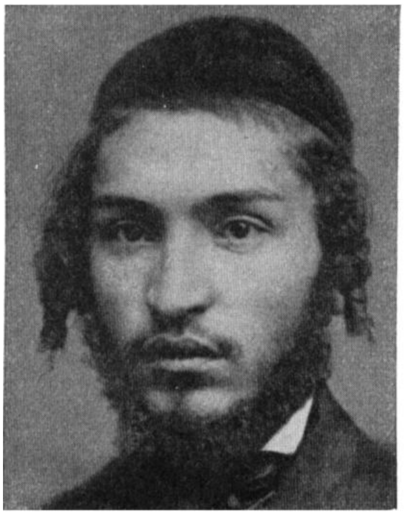

Εικ. 167: Εβραίος από την Πολωνία.
Νεγροειδής επιρροή. (Μπούκλες στα
γένια. Φουσκωμένα χείλη, κορυφογραμμή
στα χείλη). (Από τον Μορίς Φίσμπεργκ)

Εικ. 168: Από την Τρίπολη. Νεγροειδής
με ελαφρά ορειντaλοειδή επιρροή

Εικ. 169: Αιγύπτιος. Οριενταλοειδής με
νεγροειδή επιρροή. (Φωτο: Γκουστάβ Φριτς)

Οι σκλάβοι των Εβραίων ήταν κυρίως ξένοι, είτε αιχμάλωτοι πολέμου είτε ξένοι που είχαν αγοραστεί. Οι σκλάβοι θεωρούνταν μέρος της οικογένειας˙ ένας σκλάβος μπορούσε, κάτω από ορισμένες συνθήκες, να παντρευτεί την κόρη του κυρίου του, όπως ο Αιγύπτιος σκλάβος Ιάρχα παντρεύτηκε μια κόρη του Εβραίου Σεζάν (Α΄ Χρονικών 2:34, 35)˙ ο γιος ενός σκλάβου μπορούσε να γίνει κληρονόμος του κυρίου του αν ο κύριος δεν είχε γιο (Γένεση 15:2, 24:2 κ.ε.). Οι σκλάβες εβραϊκής καταγωγής ήταν πάντα παλλακίδες του κυρίου τους, οι δε σκλάβες ήταν ξένης καταγωγής ως επί το πλείστον.[224] Με αυτούς τους τρόπους και μέσω της συχνής απελευθέρωσης σκλάβων, μια νέγρικη επιρροή εξαπλώθηκε και από τις κατώτερες τάξεις. Το Δευτερονόμιο 21:11 και εξής δείχνει ότι οι ξένες σύζυγοι που αιχμαλωτίζονταν σε πόλεμο μπορούσαν να γίνουν παλλακίδες των Εβραίων. Μεταξύ των αλλοεθνών συζύγων του Δαβίδ και του Σολομώντα, μερικές μπορεί να προέρχονταν από μια φυλή με νέγρικη επιρροή.

Οι σχέσεις μεταξύ των Εβραίων και των γειτονικών τους λαών όμως δύσκολα μπορούσαν να επιφέρουν κάποια αξιοσημείωτη αλλαγή στο εβραϊκό φυλετικό μείγμα, καθώς η φυλετική σύνθεση των γειτονικών λαών ήταν περίπου η ίδια ή παρόμοια με αυτή των Εβραίων. Αυτοί οι γειτονικοί λαοί διατήρησαν επίσης μια νέγρικη επιρροή, η οποία είναι αμέσως εμφανής αν κοιτάξουμε τους σημερινούς απογόνους τους.

Την εποχή του βασιλιά Ηρώδη, που είναι γνωστός από την Καινή Διαθήκη, ο πληθυσμός της πρωτεύουσας Ιερουσαλήμ πρέπει να βίωσε μια μικρή ενίσχυση της (καθαυτής ασθενούς) νορδικής επιρροής μέσω επαφών με τις γερμανικές φυλές, τους Γαλάτες και τους Θράκες που ο Ηρώδης είχε μεταξύ των μισθοφόρων του – αν η αναφορά του Εβραίου ιστορικού Ιώσηπου[225] μπορεί να θεωρηθεί αξιόπιστη ιστορική πηγή.

δ) Η νορδική επιρροή στον εβραϊκό λαό

Το ζήτημα των ξανθών μεταξύ των Ιουδαίων, το οποίο έχει συχνά αποτελέσει αντικείμενο λεπτομερών συζητήσεων από διάφορους ερευνητές, πρέπει να συζητηθεί αργότερα σε μια επισκόπηση της τρέχουσας φυλετικής σύνθεσης του εβραϊκού λαού στο σύνολό του. Στη συνέχεια, όμως, θα εξεταστεί μόνο το ζήτημα της νορδικής επιρροής στον αρχαίο εβραϊκό λαό.

Τα μεμονωμένα κύματα των λαών κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής και άλλα κύματα λαών με κάποια νορδική επιρροή που έφτασαν στην Παλαιστίνη κατά τη διάρκεια των δύο έως τριών χιλιετιών προ Χριστού έχουν παρακολουθηθεί με τόσο σχετική λεπτομέρεια σε αυτό το βιβλίο επειδή η νορδική επιρροή στον αρχαίο εβραϊκό πολιτισμό, η οποία έχει ήδη υπερεκτιμηθεί από ορισμένους παρατηρητές και προφα-

224. Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ, «Εβραϊκή Αρχαιολογία» (3η έκδ., 1927, σελ. 132), αναφερόμενος στην Έξοδο 15:12 – 17.
225. Εβραϊκές Αρχαιότητες XVII, 8, 4, σελ. 577 στην έκδοση του Φραντς Φίλιππου Κάουλεν, 1883

νώς θεωρηθεί επίσης υπερβολικά σημαντική, έχει απορριφθεί από αρκετούς ερευνητές. Απ' όσο μπορώ να δω, όμως, οι αρνητές δεν είχαν πρόσβαση στα αποτελέσματα της σύγχρονης έρευνας για την αρχαία Ανατολή στο βαθμό που έχουν σήμερα.

Πιθανότατα δεν θα είναι ποτέ δυνατό να εκτιμηθεί έστω και κατά προσέγγιση πόσο σημαντική ή ασήμαντη ήταν η νορδική επιρροή στον αρχαίο εβραϊκό πολιτισμό. Από τις εκατοντάδες ανοιχτόχρωμες αποχρώσεις του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών που έχουν αποκαλυφθεί και θα αποκαλυφθούν από φυλετικές μελέτες στους σημερινούς εβραϊκούς πληθυσμούς στην Ευρώπη, είναι σχεδόν αδύνατο να εξαχθούν συμπεράσματα σχετικά με την ισχύ της νορδικής επιρροής των αρχαίων Εβραίων, καθώς τα ανοιχτόχρωμα χρώματα των σημερινών Εβραίων που ζουν στην Ευρώπη μπορούν να εξηγηθούν όχι μόνο από την παλιά νορδική επιρροή που προέρχεται από την Παλαιστίνη, αλλά και εν μέρει από μεσαιωνικές και σύγχρονες προσμίξεις νορδικού αίματος, αλλά κυρίως από προσμίξεις της ανατολικοβαλτικής φυλής στην Ανατολική Ευρώπη.

Η δύναμη της νορδικής επιρροής στους αρχαίους Εβραίους θα μπορούσε, λοιπόν, να αποδειχτεί μόνο από μελέτες σε εκείνες τις ομάδες των Εβραίων των Ανατολικών περιοχών της εποχής μας, οι οποίες δεν είχαν εκτεθεί σε ανάμειξη με τμήματα των ευρωπαϊκών πληθυσμών, ή μελετώντας τους απογόνους εκείνων των γειτονικών λαών των αρχαίων Εβραίων που ήταν παρόμοιοι με αυτούς όσον αφορά τη φυλετική σύνθεση. Δυστυχώς, με εξαίρεση έναν από τους Σαμαρείτες σήμερα, τέτοιες έρευνες δεν έχουν ακόμη διεξαχθεί, με αποτέλεσμα σήμερα να εξαρτόμαστε ακόμη από περιγραφές ταξιδιωτών και παρόμοιες αφηγήσεις που είναι λιγότερο χρήσιμες για φυλετικές μελέτες.

Ο **Τζον Μπέντο** αναφέρει ότι οι ξανθές γυναίκες δεν είναι ασυνήθιστες μεταξύ των Εβραίων της Κωνσταντινούπολης, της Ρόδου, της Σμύρνης και της Συρίας, και λιγότερο συχνές μεταξύ εκείνων στην Αίγυπτο. Αυτές θα ήταν ομάδες Εβραίων που – εκτός από την απίθανη ανάμειξη νορδικού αίματος κατά την εποχή των Σταυροφοριών – δύσκολα θα μπορούσαν να έχουν δεχτεί νορδικές φυλετικές επιρροές από τη διασπορά του αρχαίου εβραϊκού πολιτισμού μέσω του εκτεταμένου εβραϊκού εμπορίου που υπήρχε ήδη στους προχριστιανικούς χρόνους. Αυτό ισχύει και για τους Εβραίους της Παλαιστίνης. Ο **Τζον Μπέντο** αναφέρει τις δηλώσεις ενός ιεραποστόλου που είδε μερικές ξανθές γυναίκες ανάμεσα στον πληθυσμό γύρω από τη λίμνη Γενεσαρέθ· έτσι παρατηρήθηκαν και τα ξανθά παιδιά στον εβραϊκό πληθυσμό του Άντεν (Νότια Αραβία).[226] Ο **Τσαρλς Πίκερινγκ** είχε ήδη αναφερθεί στα ξανθά εβραιόπουλα στο Άντεν: «Μερικά από τα αγόρια είχαν μια σκληρή έκφραση στα πρόσωπά τους με χρυσαφένια μαλλιά,

226. Τζον Μπέντο (John Beddoe, 1826 – 1911), Σχετικά με τα Φυσικά Χαρακτηριστικά των Εβραίων, Πρακτικά της Εθνολογικής Εταιρείας του Λονδίνου, Νέα Σειρά, 1861, σελ. 224 κ.ε.

που μου θύμιζε πρόσωπα που είχα δει κατά καιρούς κάτω από τον βόρειο ουρανό.»[227] Ο **Γιαν Τσεκανόφσκι** (Jan Czekanowski, 1882 – 1965), επιβεβαιώνει την παρουσία ξανθών μεταξύ των Εβραίων του Άντεν.[228] Το έργο του **Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις**, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης (1925), έχει ήδη παρατεθεί παραπάνω (σελ. 140): «Εγώ ο ίδιος έχω δει ξανθά, γαλανομάτα παιδιά στα ορεινά χωριά της Παλαιστίνης, και αυτός ο τύπος είναι ιδιαίτερα διαδεδομένος στις ακτές νότια της Γάζας». – Με βάση τις ταξιδιωτικές του εντυπώσεις και τις έρευνές του σε ορισμένες περιοχές της Συρίας και της Παλαιστίνης, ο **Φέλιξ φον Λούσαν** υποθέτει ένα ποσοστό ξανθών ανθρώπων «το οποίο φαίνεται να είναι κοντά σε αυτό των ξανθών Εβραίων μεταξύ των Γερμανών».[229] Αυτό θα σήμαινε ότι η νορδική επιρροή αυτών των εβραϊκών ομάδων είναι ισχυρότερη από αυτή των Εβραίων που ζουν στη Γερμανία, επειδή σε αυτές τις περιπτώσεις τα ανοιχτόχρωμα μάτια και μαλλιά πιθανότατα αποδίδονται περισσότερο στην ανατολικοβαλτική παρά στη νορδική φυλή. Ο **Ρούντολφ Πεχ** αναφέρει: «Στην περιοχή γύρω από τη Βηθλεέμ, μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση ένας ξανθός τύπος που δεν έμοιαζε ούτε «Εβραίος» ούτε «Σημίτης» (ή «οριενταλοειδής»).»[230]

Η σημερινή φυλετική σύνθεση των φυλών Δρούζων στη Συρία, τον Λίβανο και ιδιαίτερα στη Χαουράν πιθανώς μοιάζει με τη σύνθεση των αρχαίων Εβραίων, τουλάχιστον του εβραϊκού πληθυσμού στο βασίλειο του Ισραήλ. Ενώ στην Παλαιστίνη η νορδική επιρροή έχει μειωθεί λόγω της εξόντωσης ανθρώπων με γενετικά χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής που ήταν λιγότερο προσαρμοσμένα σε αυτό το κλίμα, έχει καταφέρει να επιβιώσει καλύτερα στα βουνά και στη Συρία λόγω της συχνότερης νεφοκάλυψης – κάτι που είναι ευνοϊκό για τους ανθρώπους με νορδική επιρροή σε αυτήν την περιοχή.

Οι Δρούζοι είναι μια αρκετά κλειστή και αμιγής εθνική ομάδα του συριακού πληθυσμού των αραβόφωνων ανθρώπων που ζουν εδώ και αιώνες, ένα φυλετικό μείγμα που, όσον αφορά τη σύνθεσή του, έχει προφανώς διατηρήσει μεγάλο μέρος της ανθρώπινης εικόνας της αρχαίας Συρίας. Ορισμένες φυλές των Αμοριτών και αργότερα των Αραμαίων μπορεί να έμοιαζαν με τους σημερινούς Δρούζους, εκτός από το ότι η αραβική μετανάστευση μεταξύ των Δρούζων, όπως και μεταξύ άλλων Σύρων, αύξησε την επιρροή της οριενταλοειδούς φυλής, και ότι οι συνεχείς διαμάχες μεταξύ των οικογενειών ευγενών των Δρούζων μείωσαν τη νορδική επιρροή στον λαό των Δρούζων. Οι ταξιδιώτες έχουν παρατηρήσει από καιρό τη νορδική επιρροή μεταξύ των Δρούζων

227. Τσαρλς Πίκερινγκ (Charles Pickering, 1805 – 1878), Οι φυλές του ανθρώπου και η γεωγραφική τους κατανομή, 1851, σελ. 244.

228. Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 7, 1910, σελ. 364.

229. Φέλιξ φον Λούσαν, Η ανθρωπολογική θέση των Εβραίων, Φύλλο αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Προϊστορίας, 23ο έτος, 1892, σελ. 98

230. Ρούντολφ Πεχ (Rudolf Pöch, 1870 – 1921), «Χαμιτικά» και «Σημιτικά» φυλετικά χαρακτηριστικά, Εκθέσεις του Ινστιτούτου Έρευνας για την Ανατολή και την Μέση Ανατολή, τομ. II, 1918, σελ. 6

και στη Συρία γενικότερα. Ο Γάλλος **Κονσταντέν-Φρανσουά Σασεμπέφ ντε Λα Τζιρωντέ ντι Βολνέ** (Constantin-François Chassebœuf de La Giraudais, dit Volney, 1757 – 1820), στο έργο του «Ταξίδι στη Συρία και την Αίγυπτο» (Τόμος I, 1788, σελ. 278): «Στον Λίβανο και στη χώρα των Δρούζων, οι κάτοικοι δεν διαφέρουν πολύ στην επιδερμίδα από τους συμπατριώτες μας στην κεντρική Γαλλία. Οι γυναίκες της Δαμασκού και της Τρίπολης επαινούνται για τη λευκότητά τους, ακόμη και για την κανονικότητα των χαρακτηριστικών τους. Η υποχρεωτική μαντίλα στο Ισλάμ, η οποία μόλις τώρα αρχίζει να εξαφανίζεται κατά καιρούς, καθιστούσε αδύνατη τότε, όπως και αργότερα, την παρατήρηση γυναικών. Σήμερα, ο πληθυσμός του Χαλεπίου (Χαλέπι, Βόρεια Συρία) θεωρείται ιδιαίτερα ανοιχτόχρωμος. Ακολουθώντας τις γενικές ανατολίτικες απόψεις για την ομορφιά (βλ. σελ. 101/102), οι Δρούζοι θεωρούν επίσης την παχυσαρκία σαν προϋπόθεση για την πλήρη γυναικεία ομορφιά – όπως αναφέρουν οι **ντι Βολνέ** (ό.π. σελ. 279) και **Γιόχαν Γκότλομπ Βορμπς**.[231] Ο **Πάουλ Λάνγκερχανς** αναφέρει για τους Δρούζους: «Τα μπλε μάτια και τα κοκκινωπά-ξανθά μαλλιά είναι πολύ συνηθισμένα ανάμεσά τους».[232] Ακόμα και στην ψυχολογική συμπεριφορά των Δρούζων, στην ιδιαιτερότητα της πίστης τους, μια ειδική μορφή Ισλάμ, στην ενδυμασία και τα έθιμα, εμφανίζονται χαρακτηριστικά που φαίνεται να αντιστοιχούν σε μια νορδική επιρροή.[233] Ο Άγγλος περιηγητής **Γουίλιαμ Σίμπρουκ** (William Seabrook, 1884 – 1945), επισκέφθηκε τον Δρούζο Σουλτάνο Άτρας, τον εξέχοντα ηγέτη των Δρούζων εναντίον των γαλλικών στρατευμάτων στη Συρία, και τον περιέγραψε σαν έναν άνδρα με πολύ ανοιχτόχρωμο δέρμα και καταγάλανα μάτια. Ένας Δρούζος ηγεμόνας του 17ου αιώνα, ο Φακρ-ουντ-ντιν-Μαάν Β΄, πιθανώς για πολιτικούς λόγους, προσπάθησε να διαδώσει στους Δυτικούς την άποψη ότι οι Δρούζοι ήταν απόγονοι Σταυροφόρων. Ακόμη και μεταξύ των παλαιστινιακών φυλών Βεδουίνων, η αρχαία παλαιστινιακή επιρροή της νορδικής φυλής δεν έχει ακόμη εξαφανιστεί εντελώς· ο **Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις**, αναφερόμενος σε αυτή τη νορδική επιρροή, αφηγείται: «Ένας ιθαγενής σεΐχης που με συνάντησε κάποτε στον ερημικό δρόμο μεταξύ του Ελ-Αρίς και των ερειπίων του Πηλούσιουμ δεν είχε μόνο το χρώμα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών, αλλά και ακριβώς τα ίδια χαρακτηριστικά του προσώπου που ο καλλιτέχνης αποδίδει στον αιχμάλωτο Αμορίτη ηγέτη του Ραμσή Γ΄.»[234]

Ο **Τόμας Χένρυ Χάξλεϊ**, ο οποίος ταξίδεψε στην Παλαιστίνη το 1901, σημείωσε ότι ξανθές γυναίκες βρέθηκαν μεταξύ των Σαμαρειτών.[235] Ο

231. Γιόχαν Γκότλομπ Βορμπς (Johann Gottlob Worbs, 1760 – 1833), Ιστορία και Περιγραφή της Γης των Δρούζων στη Συρία, 1799, σελ. 26

232. Πάουλ Λάνγκερχανς (Paul Langerhans, 1847 – 1888), Περί των σημερινών κατοίκων των Αγίων Τόπων, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. Δ΄, 1873

233. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδοση, 1929, σελ. 174 – 175

234. Άρτσιμπαλντ Χένρι Σέις, Οι φυλές της Παλαιάς Διαθήκης, 1925, σελ. 170

235. Τόμας Χένρυ Χάξλεϊ (Thomas Henry Huxley, 1825 – 1895), Σχετικά με την Ανθρωπολογία των Σαμαρειτών, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Εβραίων, Τεύχος IX, 1906

Χένρικ Σπίντμπαουμ-Σπίντμπι διεξήγαγε μια φυλετική μελέτη των Σαμαρειτών.[236] Οι Σαμαρείτες αναδείχθηκαν σαν μια φυλή με μεγάλο μέσο ύψος, με μέσο ύψος 171,07 εκατοστά για τους άνδρες, καθιστώντας τους την ψηλότερη ομάδα ανθρώπων σε όλη τη Συρία και

Εικ. 170: Σαμαρείτες (Από το βιβλίο του Τζόνας Κρέπελ, «Εβραίοι»)

την Παλαιστίνη. Ο Χένρικ Σπίντμπαουμ-Σπίντμπι βρήκε 8,3% ξανθά αγόρια, 8% ξανθά κορίτσια και – που αντιστοιχεί στο σκούρο χρώμα – 3,7% ξανθούς άνδρες· βρήκε το 11,1% των ανδρών με μπλε μάτια και το 7,4% των γυναικών, με γκρίζα μάτια δεν βρήκε κανένα στους άνδρες και στις γυναίκες το 3,7%. Οι κοκκινομάλλες αντιπροσώπευαν το 7,4% του γυναικείου φύλου· κόκκινα γένια βρέθηκαν στο 26,9% των ανδρών. Αμυγδαλωτά μάτια βρέθηκαν στο 40,7% των ανδρών και στο 59,3% των γυναικών, ενώ τα αμυγδαλωτά μάτια φάνηκαν να είναι πιο συνηθισμένα στους εφήβους.[237] Οι Σαμαρείτες ιερείς διέφεραν πολύ από τον υπόλοιπο πληθυσμό στα «λεπτότερα» χαρακτηριστικά του προσώπου τους. Οι μορφές του τριχωτού ιστού που βρήκε ο Χένρικ Σπίντμπαουμ-Σπίντμπι κατανεμήθηκαν μεταξύ των Σαμαρειτών ως εξής:

	Άνδρες	**Γυναίκες**	**Αγόρια**	**Κορίτσια**
απλά	48,1%	29,6%	63,1%	12,6%

236. Χένρικ Σπίντμπαουμ-Σπίντμπι (Henryk Szpidbaum-Speedby, 1902 – 1964), Οι Σαμαρείτες, Ανακοινώσεις της Ανθρωπολογικής Εταιρείας στη Βιέννη, τομ. 57, Τεύχος 5/6, 1927, σελ. 139

237. Ο Χένρικ Σπίντμπαουμ-Σπίντμπι φαίνεται να έχει μετρήσει όχι μόνο τα έντονα αμυγδαλωτά μάτια, αλλά και τα σχήματα των ματιών που υποδηλώνουν ότι τα αμυγδαλωτά ήταν «αμυγδαλωτά μάτια», επειδή οι αριθμοί που έδωσε φαίνονται εκπληκτικά υψηλοί.

ελαφρώς κυματιστά	51,9%	44,4%	24,6%	43,7%
κυματιστά		22,3%	8,2%	43,7%
σγουρά		3,7%	4,1%	

Οι «τύποι» που ο **Σπίντμπαουμ** έλαβε μεταξύ των Σαμαρειτών μετά από έναν συγκεκριμένο υπολογισμό συσχέτισης και σύμφωνα με τον οποίο ήθελε να συμπεράνει την πραγματική φυλετική σύνθεση των Σαμαρειτών δεν είναι φυλές με την έννοια γενετικά παρόμοιων ομάδων ανθρώπων που παράγουν πάντα απογόνους με τα ίδια χαρακτηριστικά, αλλά άνθρωποι με συχνά εμφανιζόμενους συνδυασμούς χαρακτηριστικών: η επόμενη γενιά μπορεί ήδη να δείξει τα ατομικά χαρακτηριστικά που εμφανίζονται στον λαό των Σαμαρειτών σε διαφορετικό συνδυασμό. Δεδομένου ότι όταν δύο ή περισσότερες φυλές διασταυρώνονται, τα ατομικά χαρακτηριστικά κληρονομούνται ξεχωριστά, δεν αναμένεται ότι οι αλληλεπιδράσεις (συσχετίσεις) μεταξύ των ατομικών χαρακτηριστικών που εμφανίζονται σήμερα θα επέτρεπαν ακόμη οποιαδήποτε δήλωση σχετικά με τις φυλές που αρχικά ενώθηκαν για να σχηματίσουν τον Σαμαρειτισμό, δεδομένων των αιώνων διασταύρωσης μεταξύ του σαμαρειτικού λαού.

Η «ελαφριά» επιρροή που εμφανίζεται εδώ, καθώς και μέρος της γενετικής σύνθεσης που καθορίζει το ανάστημα των Σαμαρειτών, πρέπει να αποδοθεί στη νορδική φυλή, καθώς δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάρχει σημαντική επιρροή της φαιλικής φυλής στην αρχαία Παλαιστίνη, και η επιρροή της ανατολικοβαλτικής φυλής φαίνεται σχεδόν αδύνατη για την αρχαία Παλαιστίνη.

Οι Σαμαρείτες, αρχικά σε στενή θρησκευτική κοινότητα με τους Εβραίους, που ασφαλώς ήταν και κοινότητα αίματος, όπως και οι Ιουδαίοι με τους οποίους θα μπορούσαν εύκολα να έχουν συγχωνευτεί, και οι οποίοι ήταν από καιρό λάτρεις του ειδικού θεού Γιαχβέ, διαχωρίστηκαν από τον Εβραϊσμό μεταξύ 429 και 424 π.Χ., επειδή δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν τη νομοθεσία του Έσδρα και του Νεεμία. Πάντα απέρριπταν τη θέση της Ιερουσαλήμ ως του μοναδικού τόπου για ένα νόμιμο ιερό του Γιαχβέ, το οποίο διεκδικούσαν το ιερατείο της Ιερουσαλήμ και οι χρηματοδότες της Ιερουσαλήμ. Στη συνέχεια έχτισαν το δικό τους ιερό στο Όρος Γαριζίν κοντά στη Συχέμ, το οποίο εξακολουθεί να είναι το ιερό των Σαμαρειτών σήμερα. Από τότε που διαχωρίστηκαν από τους Εβραίους, αποτελούν μια στενή κοινότητα αίματος, η οποία δεν μπορεί να έχει αλλάξει σχεδόν καθόλου από εξωτερική ανάμειξη και, επομένως, να έχει υποστεί μόνο εκείνες τις φυλετικές αλλαγές που θα είχαν προκύψει από μια πιθανή ποικίλη αναπαραγωγή των επιμέρους απογόνων του λαού.

Οι Σαμαρείτες αυτοαποκαλούνται Μπενί Ισραήλ (Beni Israel), «υιοί του Ισραήλ» και ισχυρίζονται ότι είναι οι μόνοι αγνοί απόγονοι των αρχαίων Εβραίων. Το φυλετικό μείγμα των Σαμαρειτών, το οποίο μπορεί να θεωρηθεί κυρίως σαν μεσανατολικό-οριενταλοειδές-χαμιτικό-νορδικό, μπορεί στην πραγματικότητα να είναι παρόμοιο με αυτό των αρχαίων Εβραίων, ειδικά με τον εβραϊσμό του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, πιθανώς περισσότερο παρόμοιο από τον μακρόβιο Ιουδαϊσμό της σημερινής Παλαιστίνης, ο οποίος προφανώς δεν ήταν τόσο κλειστός

όσο οι Σαμαρείτες.

Αν επιτρέπεται να υποθέσουμε ότι οι Εβραίοι της Παλαιάς Διαθήκης είχαν πιθανή νορδική φυλετική επιρροή, τότε, με βάση τις διάφορες αναφορές για ξανθούς ανθρώπους μεταξύ των Εβραίων και των Σαμαρειτών που αναφέρθηκαν παραπάνω, θα υπέθετα ότι στην πρώιμη εβραϊκή περίοδο περίπου το 10-15% της συνολικής γενετικής σύνθεσης των εβραϊκών φυλών ήταν νορδικής καταγωγής, και στους αιώνες γύρω από τις αρχές της εποχής μας περίπου το 5-10%.

Εικ. 171 α, β: Εβραίος από την Αγγλία. Θεωρείται από τον Σάλαμαν «τύπου Φιλισταίου». Δυτικός (Μεσογειακός)-οριενταλοειδής – με μια ελαφρά νορδική επιρροή;
(Φωτο: 171 και 172: Σιμεόν Σάλαμαν)

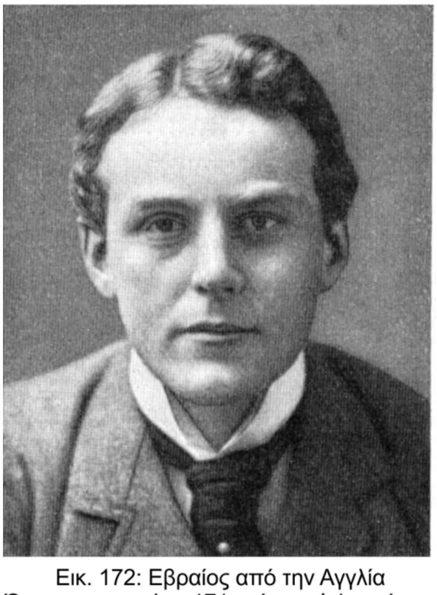

Εικ. 172: Εβραίος από την Αγγλία
Όπως στην εικόνα 171 «τύπου Φιλισταίου».
Κατά κύριο λόγο νορδική ή ισχυρή νορδική επιρροή

Εικ. 173: Εβραίος από το Βέλγιο
Τσαρλς Σάμιουελ, 1862 – 1938, γλύπτης. Προφανώς κατά κύριο λόγο νορδική επιρροή

Το γεγονός ότι η νορδική επιρροή στον σημερινό Ιουδαϊσμό είναι εν μέρει, πιθανώς ως επί το πλείστον, αρχαίας παλαιστινιακής προέλευσης είναι επίσης εμφανές από την παρουσία ξανθών μεταξύ των Εβραίων

Εικ. 174: Γερμανία. Πατέρας Εβραίος, μητέρα Κάτω Σαξονική. Χελένα Μάγιερ, Ολυμπιονίκης στην ξιφασκία το 1928. Κατά κύριο λόγο νορδική*
* «Εβραϊκά», πιθανότατα οριενταλοειδή χαρακτηριστικά, ορατά σε άλλες εικόνες γύρω από την άκρη της μύτης και του στόματος.

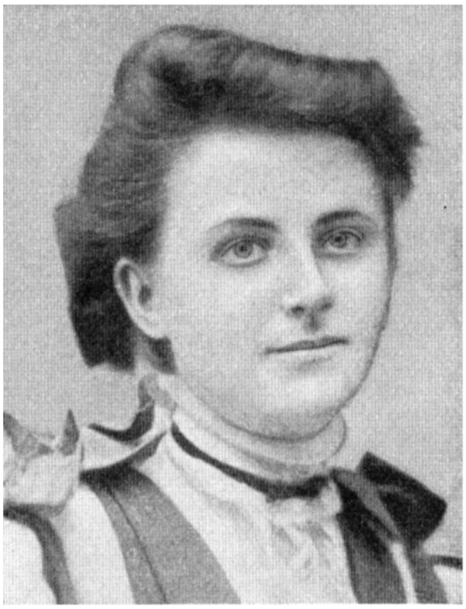

Εικ. 175: Εβραία από την Αγγλία
Κατά κύριο λόγο νορδική επιρροή
(Φωτο: Σιμεόν Σάλαμαν)

Εικ. 176: Ουγγαρία. Θεωρείται ότι είναι Εβραία, «Βασίλισσα της Ομορφιάς 1929». Ξανθά μαλλιά, μάτια μπλε. Κατά κύριο λόγο νορδική επιρροή

Εικ. 177: Εβραίος από τη Γερμανία
Χέρμαν Λέβι, 1839 – 1900, Μπαϊρόιτ διευθυντής ορχήστρας, συνθέτης
Νορδική-μεσανατολική επιρροή

στο Κότσιν (αγγλικά: Cochin) στη Νότια Ινδία. Οι πρόγονοι αυτών των Εβραίων μετανάστευσαν στο Κότσιν γύρω στο 68 μ.Χ., αντιπροσωπεύοντας έτσι μια συγκεκριμένη εκδοχή του Ιουδαϊσμού κατά την εποχή των γεγονότων της Καινής Διαθήκης. Ο Όσκαρ Κάουφμαν αναφέρει για αυτούς τους Εβραίους του Κότσιν ότι, προς έκπληξή του, μερικοί από

αυτούς «έχουν ανοιχτόχρωμα ξανθά μαλλιά και ανοιχτόχρωμα μπλε μάτια».[238] Η Καταρίνα Τσίτελμαν περιγράφει επίσης ξανθούς μεταξύ των «λευκών Εβραίων» του Κότσιν, «χρυσομάλλα παιδιά με ωραία χαρακτηριστικά», καθώς και μια μητέρα με δύο κόρες «με χρυσόξανθα μαλλιά και ντελικάτα, χλωμά πρόσωπα ευγενούς κοπής». – Παρεμπιπτόντως, από τις περιγραφές τους, θα υπέθετε κανείς ότι ένας ορισμένος εκφυλισμός είχε εξαπλωθεί μεταξύ αυτών των «λευκών Εβραίων». Σύμφωνα με την Καταρίνα Τσίτελμαν, οι «μαύροι» Εβραίοι μισούν τους «λευκούς» επειδή αισθάνονται ότι τους περιφρονούν λόγω της φυλής τους.[239]

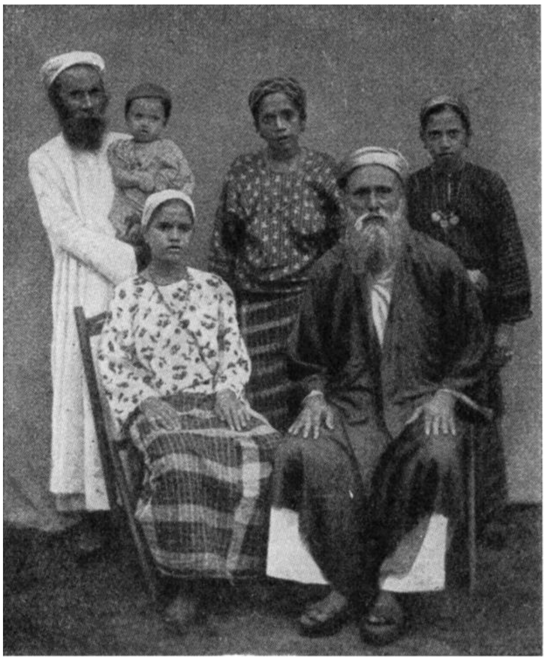

Εικ. 178

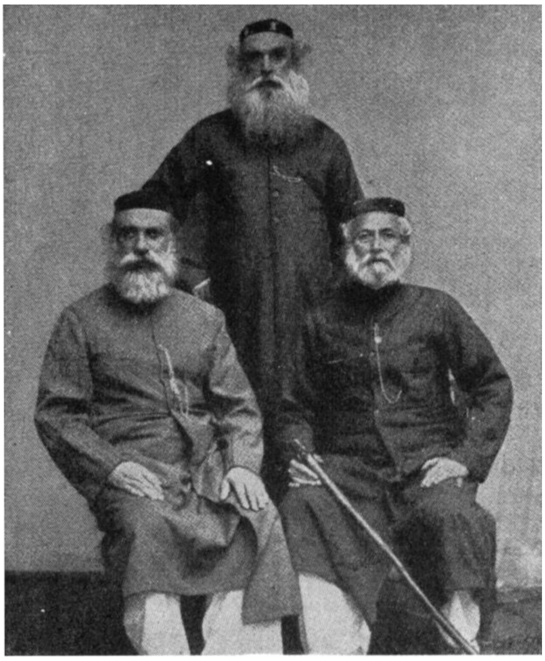

Εικ. 179

Ραβίνοι των λευκών Εβραίων στο Κότσιν

Τα καθισμένα άτομα φαίνεται να έχουν ανατολίτικα-παλαιστινιακά χαρακτηριστικά, ενώ τα άλλα θυμίζουν Ινδούς.

Στην περίπτωση των καθιστών μορφών και λιγότερο στις όρθιες, μπορεί να υποτεθεί μια νορδική επιρροή.

(Από το βιβλίο του Τζόνας Κρέπελ, «Εβραίοι»)

Η νορδική αυτή επίδραση των «λευκών Εβραίων» στο Κότσιν δεν μπορεί να αποδοθεί σε ανάμειξη με την Ινδία, διότι οι νορδοί Ινδοί, οι κληρονόμοι του αίματος των μεταναστών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας, είχαν ήδη σχεδόν εξαφανιστεί την εποχή που εγκαταστάθηκαν αυτοί οι Εβραίοι. Αυτοί οι Εβραίοι φαίνεται επίσης ότι δεν είχαν αναμειχθεί ιδιαίτερα με τους ιθαγενείς Ινδούς. Πιθανότατα προσηλύτισαν έναν μικρό αριθμό ιθαγενών στη Μωσαϊκή πίστη, των οποίων οι απόγονοι είναι οι λεγόμενοι μαύροι Εβραίοι του Κότσιν. Μεταξύ των δύο ομάδων της Μωσαϊκής πίστης δεν προέκυψε κοινότητα αίματος, γι' αυτό και οι μαύροι Εβραίοι του Κότσιν δεν μπορούν να υπολογιστούν στο σύνολο του εβραϊκού λαού, όπως ούτε και οι «μαύροι Εβραίοι» της

238. Όσκαρ Κάουφμαν (Oskar Kaufmann, 1873 – 1956), Από τις ζούγκλες της Ινδίας, 1923, σελ. 207
239. Καταρίνα Τσίτελμαν (Katharina Zitelmann, 1844 – 1926), Όταν ο κόσμος ήταν ακόμα ανοιχτός, 1916 (;), σελ. 249 κ.ε.

Αβησσυνίας, οι οποίοι σήμερα είναι λίγοι Φαλάς (ή Βάλασι).[240]

Ο **Προύνερ-Μπέι** δήλωσε κάποτε: «Έχω εξετάσει Εβραίους σε πολλά μέρη του κόσμου και για μένα είναι αναμφισβήτητο ότι υπάρχουν πολύ ξανθοί (très-blonds) που δεν είναι μιγάδες».[241] – Αυτοί οι Εβραίοι ήταν σίγουρα «μιγάδες» (métis) με τη σύγχρονη έννοια των νόμων του Μέντελ.[242] Αυτό που ήθελε να ισχυριστεί ο **Προύνερ-Μπέι** με αυτή την πρόταση, ωστόσο, ήταν ότι υπήρχαν ξανθές γυναίκες στον εβραϊκό λαό από την **αρχαιότητα** και ότι οι ξανθές γυναίκες σε μη ευρωπαϊκές εβραϊκές ομάδες ειδικότερα δεν μπορούν να αποδοθούν σε πρόσφατους μικτούς γάμους μεταξύ Εβραίων και μη Εβραίων.

---

240. Καρλ Ράτχενς (Carl Rathjens, 1887 – 1966), Οι Εβραίοι στην Αβησσυνία, 1921

241. Φραντς Ίγκνατς Προύνερ (Franz Ignaz Pruner, 1808 – 1882) στη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 1861, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας του Παρισιού, τομ. II, 1861, σελ. 420

242. (Σ.τ.Μ.) Με τον όρο Μεντελική (ή Μεντελιανή) κληρονομικότητα εννοούμε μια σειρά νόμων που επιχειρούν να περιγράψουν τη μετάδοση κληρονομικών χαρακτηριστικών από γενιά σε γενιά. Οι νόμοι αυτοί διατυπώθηκαν για πρώτη φορά το 1864 από τον βοτανολόγο και μοναχό Γκρέγκορ Μέντελ (Gregor Mendel), γι' αυτό είναι γνωστοί και ως νόμοι του Μέντελ. Οι νόμοι του Μέντελ αποτελούν την πρώτη εμπεριστατωμένη διαπραγμάτευση του ζητήματος της κληρονομικότητας και ταυτόχρονα τον πυρήνα ιδεών της κλασικής γενετικής. (https://el.wikipedia.org/wiki/Μεντελική_κληρονομικότητα)

VI. Οι Απόψεις του Εβραίου για την ομορφιά του σώματος

Σε αρκετά από τα βιβλία μου για τις φυλετικές μελέτες, προσπάθησα να δείξω ότι οι απόψεις ενός λαού σχετικά με τα σωματικά χαρακτηριστικά του όμορφου ή του ευγενούς ατόμου, την εικόνα ομορφιάς ενός λαού, σημαίνουν μια συγκεκριμένη δήλωση σχετικά με τη φυλετική διαστρωμάτωση ή τη σύνθεση του φυλετικού μείγματος αυτού του λαού· ότι πολύ συχνά όταν μια συγκεκριμένη φυλετική επιρροή εξαφανίζεται, δηλαδή παρά τη σπανιότητα ή ακριβώς λόγω της σπανιότητας ενός συγκεκριμένου τύπου ατόμου, τα χαρακτηριστικά αυτού του ίδιου τύπου ατόμου μπορούν να θεωρηθούν όμορφα και ευγενή. Έτσι, στους κύκλους των λαών που μιλούν τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες, οι άνθρωποι της νορδικής φυλής θεωρούνταν όμορφοι και ευγενείς μέχρι και τους μεταγενέστερους χρόνους αυτών των λαών, τις περιόδους που η νορδική φυλή ήταν φτωχή, και η στάση και η κίνηση που χαρακτηρίζουν τους νορδικούς λαούς εξακολουθούσαν να θεωρούνται υποδειγματικές ακόμη και από ανθρώπους ενός εντελώς διαφορετικού είδους.

Η εικόνα ομορφιάς του εβραϊκού λαού και των απογόνων του κατά τον πρώιμο μεσαιωνικό αιώνα, όπως φαίνεται από τα γραπτά της Παλαιάς Διαθήκης και του Ταλμούδ, μπορεί να επιτρέψει και την εξαγωγή ορισμένων συμπερασμάτων σχετικά με τη σύνθεση του φυλετικού μείγματος των Εβραίων, όπως και μεμονωμένες αναφορές σε σωματικά χαρακτηριστικά, μεμονωμένα φυλετικά ονόματα και κύρια ονόματα, ή ακόμη και κανονισμούς σχετικά με την επιλογή ιερέων σύμφωνα με ορισμένα σωματικά χαρακτηριστικά.

Η παλαιότερη αναφορά σε ξανθό άνδρα στην Παλαιά Διαθήκη φαίνεται να είναι αυτή του «κοκκινωπού» («admônî») Ησαύ,[243] αν εδώ εννοούνται κοκκινωπά μαλλιά και όχι κοκκινωπό χρώμα δέρματος. Δεδομένου ότι το κοκκινωπό χρώμα του δέρματος δεν είναι ασυνήθιστο στα νέογέννητα, αλλά λέγεται ότι ο Ησαύ έχει ιδιαίτερη φύση, θα έπρεπε κανείς να σκεφτεί ένα πιο σπάνιο και επομένως πιο εντυπωσιακό χρώμα μαλλιών. Η Γένεση 36 απαριθμεί τους απογόνους του Ησαύ από τις Χαναναίες και τις Χετταίες συζύγους του: από αυτόν κατάγονται οι Εδώμίτες· των οποίων το όνομα προέρχεται από τη λέξη «admônî» «κοκκι-

243. Γένεση 25:25

νωπός».[244] Ο Τζον Μπέντο ήδη έθεσε το ερώτημα κατά πόσον οι Εδωμίτες δεν πρέπει να θεωρούνται ξανθοί· η πρακτική της επιλογής φυλετικών ονομάτων ανάλογα με τα φυσικά χαρακτηριστικά μπορεί επίσης να εντοπιστεί και στους Άραβες.[245] Ο Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ[246] θεωρεί τους Εδωμίτες ξανθούς.

Ο Σιμόν Ντούμπνοφ[247] εξηγεί το όνομα Σαμψών σαν «ηλιόλουστος» ή «άνθρωπος-ήλιος» και, όπως έχει γίνει αρκετές φορές στο παρελθόν, ερμηνεύει τον Σαμψών σαν ένα ηλιακό ήρωα, μια ηλιακή μορφή. Ο Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ[248] είχε δει στον Σαμψών μια μορφή παρόμοια με τον Ηρακλή και υποψιαζόταν στον θρύλο του Σαμψών μια «άρια» επιρροή, δηλαδή μια επιρροή από τον κύκλο των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας και νορδικής φυλετικής καταγωγής. Αν ισχύει αυτό, τότε μπορεί κανείς να φανταστεί την εικόνα του Σαμψών, τόσο ως προς την εθνική του καταγωγή όσο και ως προς τη φύση του σαν ήρωα του ήλιου, σαν αυτή ενός ξανθού άνδρα: μόνο τα ξανθά μαλλιά μπορούν να συμβολίσουν τις ακτίνες του ήλιου.

Ο Τζουντ[249] δηλώνει ότι ο Σαούλ ήταν πιθανώς κοκκινομάλλης – αλλά χωρίς να παρέχει καμία απόδειξη για αυτό. Ο Σαούλ (περ. 1030 – 1011) ήταν σίγουρα πολύ ψηλός, «ένα κεφάλι ψηλότερος από όλο τον λαό»[250] και θεωρούνταν όμορφος άνδρας: «Δεν υπήρχε ωραιότερος ανάμεσα στα παιδιά του Ισραήλ» (Α΄ Σαμουήλ 9:2· 10:23). Ήταν γιος αγρότη, όχι νομαδικού βοσκού. Δεδομένης της καταγωγής και του ύψους του, θα μπορούσε κανείς να υποψιαστεί ότι ανήκε σε κάποια νορδική φυλή. Ακόμα και τα ψυχολογικά χαρακτηριστικά του Σαούλ, στο βαθμό που μπορούν να αναγνωριστούν από μεταγενέστερες αναφορές που είναι δυσμενείς για αυτόν, δεν θα το αντέκρουαν αυτό, και ο θρήνος του Δαβίδ για τον Σαούλ και τους γιους του (Β' Σαμουήλ 1:17 κ.ε.) θα μπορούσε κάλλιστα να συμπεριληφθεί στους θρήνους για ήρωες νορδικού τύπου, όπως είναι γνωστοί από τις ηρωικές εποχές των λαών που μιλούσαν ινδοευρωπαϊκά.

Αν αυτός ο επικήδειος θρήνος γράφτηκε όντως από τον Δαβίδ, θα μπορούσε να προέρχεται από τα συναισθήματα ενός ατόμου με νορδική επιρροή: ο Δαβίδ, ο βασιλιάς της φυλής στην Ιουδαία από το 1011 έως το 1004 περίπου, βασιλιάς ολόκληρου του εβραϊκού λαού από το 1004 έως το 972 π.Χ., ονομάζεται από την παράδοση[250] ξανθός ή κοκκινωπόξανθος («admônî») και όμορφος. Τονίζονται τα «όμορφα μάτια» του. Αυτό το «κοκκινωπό» με τη λέξη «admônî» θεωρείται ότι αναφέρεται στο χρώμα του δέρματος, αλλά πουθενά στην εβραϊκή παράδοση δεν

---

244. Δείτε τη σημείωση για το «admônî» στη μετάφραση του Εμίλ Φρίντριχ Κάουτς, Οι Άγιες Γραφές της Παλαιάς Διαθήκης, τομ. 1, 1921, σελ. 51

245. Δείτε, Τζον Μπέντο, Σχετικά με τα Φυσικά Χαρακτηριστικά των Εβραίων, Πρακτικά της Εθνολογικής Εταιρείας του Λονδίνου, Νέα Σειρά, 1861, σελ. 222 κ.ε.

246. Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ, Οι Εβραίοι σαν Φυλή, 1903, σελ. 58

247. Σιμόν Ντούμπνοφ (Simon Dubnow, 1860 – 1941), Παγκόσμια Ιστορία του Εβραϊκού Λαού, τομ. I, 1925, σελ. 46

248. Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ, Η Σημασία του Αρειανισμού για τον Ισραηλιτοεβραϊκό Πολιτισμό, 1927, σελ. 11

249. Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ, Οι Εβραίοι σαν Φυλή, 1903

250. Σαμουήλ 16:12 και 17:42

υπάρχει απόσπασμα που να υποδηλώνει ότι ένα άτομο με «κοκκινωπό» δέρμα θα μπορούσε να θεωρηθεί και «όμορφο». Αν η λέξη «admônî» αναφερόταν μόνο στο δέρμα του προσώπου, τότε σε έναν πληθυσμό στον οποίο το καστανό χρώμα του δέρματος των οριενταλοειδών και των μεσανατολίτικων φυλών ή το κοκκινωπό-καφέ χρώμα του δέρματος της χαμιτικής φυλής δεν θα μπορούσε να εμφανιστεί σαν κάτι το ιδιαίτερα αξιοσημείωτο, θα μπορούσε να υποδηλώνει μόνο τα ροζλαμπερά μάγουλα, τα οποία αντιστοιχούν στη γενετική σύνθεση της νορδικής φυλής, επειδή τα ανοιχτόχρωμα χρώματα του δέρματος που εμφανίζονται συχνότερα στην οριενταλοειδή φυλή είναι πάντα θαμπά ή χλωμά, ποτέ γεμάτη αίμα, ροζ λάμψη. Αλλά η λέξη «κοκκινωπό» πιθανώς αναφέρεται στο χρώμα των μαλλιών. Σύμφωνα με τον **Τζουντ**, οι «βιβλικοί θρύλοι» περιέχουν υπαινιγμούς ότι τόσο ο Δαβίδ όσο και ο Ιησούς ήταν ξανθοί[251]· δυστυχώς, ο **Τζουντ** δεν ανέφερε τις σχετικές πηγές. Ο **Σάμιουελ Κράους**[252] αναφέρει ότι η Εσθήρ – μια μορφή στον ύστερο εβραϊκό θρύλο που προέρχεται από τη βαβυλωνιακή θεά Ιστάρ – κατατάσσονταν από το Ταλμούδ ανάμεσα στις τέσσερις πιο όμορφες γυναίκες και ότι τα μαλλιά της πιθανότατα φαντάζονταν ξανθά.

Αν προσπαθήσουμε να αναγνωρίσουμε την εικόνα του Δαβίδ μέσα από μια παράδοση που τελικά τον κατέστησε πρότυπο ηγεμόνα και πρότυπο ευσεβή, παραμένουν όμως ψυχικά χαρακτηριστικά που μπορούν να συνδυαστούν με την υπόθεση μιας επιρροής ή ακόμα και μιας κυριαρχίας της νορδικής φυλής. Ο Δαβίδ, «ο αληθινός ιδρυτής του ισραηλιτικού βασιλείου, που ένωσε το Ισραήλ και την Ιουδαία», ήταν «πολιτικός, γεννημένος ηγεμόνας» και ταυτόχρονα «ο μεγαλύτερος βασιλιάς που είχε ποτέ ο λαός του» – σύμφωνα με τον **Μπένζιγκερ**,[253] ο οποίος αποδίδει στον Δαβίδ έναν σκληρό πολεμιστή, εξαιρετική γενναιότητα, οξυδέρκεια και πνευματική ανωτερότητα, καθώς και μια σαγηνευτική φιλικότητα και τρυφερό συναίσθημα, αλλά και εκείνο το πάθος και – όπως θα πρόσθεταν από μια δυτική οπτική γωνία – εκείνη την κακία που οδήγησε στην «Επιστολή του Ουρία».

Μια νορδική επιρροή έχει επίσης υποτεθεί στον Αβεσσαλώμ, τον γιο του Δαβίδ και της Μααχά, κόρης ενός βασιλιά της Γεσούρ (Β' Σαμουήλ 3:3). Επειδή ο Αβεσσαλώμ αναφέρεται ότι είχε αφήσει τα πλούσια μαλλιά του να μεγαλώσουν ασυνήθιστα, παρόλο που τα ξύριζε μια φορά το χρόνο (Β' Σαμουήλ 14:26), και ότι άφησε τα μαλλιά του να μεγαλώσουν τόσο πολύ που πιάστηκαν σε ένα κλαδί (Β' Σαμουήλ 18:9) καθώς περνούσε ιππεύοντας κάτω από μια βελανιδιά, θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι ο Αβεσσαλώμ είχε μια νορδική επιρροή, επειδή τα μαλλιά των μελαχρινών φυλών της Παλαιστίνης δεν μεγαλώνουν συνήθως τόσο πολύ όσο του Αβεσσαλώμ. Θα αναφερθεί παρακάτω (σελ. 170) ότι ο Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ ήθελε να φανεί ο Αβεσσαλώμ σαν να είχε κόκκινα μαλλιά. Ενώ τα χρώματα των μαλλιών από χρυσοκόκκινα έως κοκκινωπά-ξανθά είναι συνήθως εκείνα της νορδικής

---

251. Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ, Οι Εβραίοι σαν Φυλή, 1903, σελ. 57
252. Σάμιουελ Κράους (Samuel Krauss, 1866 – 1948), Ταλμουδική Αρχαιολογία, τομ. I, 1910, σελ. 702
253. Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ, Ιστορία του Ισραήλ μέχρι την Ελληνική Περίοδο, 1924, σελ. 49

φυλής, τα κόκκινα φουσκωτά μαλλιά πρέπει στην πραγματικότητα να θεωρούνται σαν ένα φαινόμενο που (όπως ο αλμπινισμός) είναι πιθανό σε όλες τις φυλές (ρουτιλισμός, ερυθρισμός). Έτσι, τα κόκκινα μαλλιά που υποθέτει ο Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ, τα οποία δυστυχώς δεν τεκμηριώνονται από καμία πηγή, δύσκολα θα επέτρεπε οποιαδήποτε φυλετική υπόθεση. Ο Προύνερ-Μπέι ήθελε να φανταστεί τον Αβεσσαλώμ ξανθό: υποψιάζομαι λόγω του χαρακτηριστικού του μήκους των μαλλιών, το οποίο συναντάται συχνότερα στη νορδική φυλή. Πίστευε ότι ο Αβεσσαλώμ μπορούσε να συγκριθεί με τον ξανθό Αχιλλέα στην Ιλιάδα.[254]

Ακόμα και ο Αβεσσαλώμ θεωρούνταν «όμορφος» και άψογος από την κορυφή ως τα νύχια (Β΄ Σαμουήλ 14:25). Στη συνέχεια, θα εξετάσουμε αν τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά και άλλα χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής θα μπορούσαν καν να φαίνονται «όμορφα» στους Εβραίους.

Σαν ένα παράδειγμα για την εμφάνιση του ξανθού χρωματισμού των σκούρων μαλλιών, με κάθε είδους χρωστικές ουσίες,[255] που συμβαίνει όταν ένα λαός απονορδκοποιείται όλο και περισσότερο, μπορεί να αναφερθεί μια αναφορά του Εβραίου ιστορικού Ιώσηπου για τον γαμπρό του Σολομώντα, μια αναφορά που χρονολογείται γύρω στο 90 μ.Χ. και επομένως γράφτηκε πάνω από 1.000 χρόνια μετά τη βασιλεία του Σολομώντα. Ο Ιώσηπος περιγράφει τους υπηρέτες του Σολομώντα σαν μια επίλεκτη ομάδα: «Τα άλογα στολίζονταν από τους εκπαιδευτές που βρίσκονταν στην ακμή της νεότητάς τους, οι οποίοι διέφεραν σημαντικά σε ανάστημα και ύψος από όλους τους νεότερους, είχαν μακριά μαλλιά και ήταν ντυμένοι με ενδύματα τυπικού μωβ. Έτριβαν τα μαλλιά τους καθημερινά με χρυσόσκονη, έτσι ώστε ολόκληρο το κεφάλι τους να λάμπει όταν ο ήλιος έλαμπε στο χρυσό».[256] Αν θυμηθούμε ότι το άλογο είχε μεταφερθεί στην Μέση Ανατολή και την Παλαιστίνη από φυλές κατά κύριο λόγο της νορδικής φυλής (βλ. σελ. 59 και 127), αλλά οι Ισραηλίτες είχαν μάθει να το χρησιμοποιούν μόνο μέσω της μεσολάβησης των απογόνων αυτών των φυλών την εποχή του Σολομώντα, τότε δεν είναι απίθανο αν σκεφτούμε ότι ο Σολομών θα μπορούσε να στρατολογήσει νέους άνδρες από έναν παλαιστινιακό πληθυσμό που εκτρέφει άλογα, άνδρες από έναν πληθυσμό που θα μπορούσε επίσης να έχει ισχυρότερη νορδική επιρροή. Το παράδειγμα ορισμένων ήδη ξανθών Ρωμαίων αυτοκρατόρων που ράντιζαν τα μαλλιά τους με χρυσόσκονη για να αυξήσουν τη λάμψη τους δείχνει ότι οι ιππείς που περιγράφει ο Ιώσηπος, ειδικά επειδή περιγράφονται και σαν ιδιαίτερα ψηλοί, δεν πρέπει να θεωρούνται μελαχρινοί. Είναι πιθα-

254. Φραντς Ίγκνατς Προύνερ, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας του Παρισιού, τομ. II, 1861, στη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 1861: «Ο Αβεσσαλώμ, ο οποίος θα μπορούσε να συγκριθεί με τον ξάνθο Αχιλλέα».

255. Έχω δώσει παραδείγματα από την ιστορία των λαών της ινδοευρωπαϊκής γλώσσας στο «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης» (3η έκδοση 1929) και στο «Φυλετική ιστορία του ελληνικού και του ρωμαϊκού λαού» (1928).

256. Ιώσηπος Φλάβιος, Εβραϊκές Αρχαιότητες (VIII 5, 3), μεταφρασμένο από τον Φραντς Φίλιππου Κάουλεν, 1883, σελ. 265.

νό, όμως, ο Ιώσηπος να μετέφερε ένα έθιμο βαφής μαλλιών της μάλλον απονορδικοποιημένης ύστερης Ρώμης στην εποχή του Σολομώντα.

Το ερώτημα ποια φυλετικά χαρακτηριστικά θεωρούνταν «όμορφα» και ποια «άσχημα» από τους Εβραίους και τους απογόνους τους του πρώιμου Μεσαίωνα, καθώς και το περαιτέρω ερώτημα κατά πόσον, εκτός από το χαρακτηριστικό του σημαντικού ύψους, και άλλα χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής θα μπορούσαν επίσης να θεωρηθούν «όμορφα», θα πρέπει να επιλυθεί ικανοποιητικά σύμφωνα με τα στοιχεία της Παλαιάς Διαθήκης και αργότερα του Ταλμούδ, αρκεί αυτά τα γραπτά να διέθεταν επαρκή αίσθηση για την απεικόνιση της φυσικής ομορφιάς.[257]

Ωστόσο, τέτοιες περιγραφές σπάνια βρίσκονται σε αυτά. Η φυλετική ψυχή της Μέσης Ανατολής στον εβραϊκό λαό, με την εγγενή τάση της να ταπεινώνει τις αισθήσεις, τη «σάρκα» (βλ. σελ. 33), έχει καταστήσει αδύνατες τις περιγραφές της φυσικής ομορφιάς, τουλάχιστον στα ανώτερα είδη της ποίησης και των ιστορικών έργων. Όπου κι αν βρίσκονται τέτοιες περιγραφές, όπως στο Άσμα Ασμάτων, δεν εμπνέονται από την «ανιδιοτελή άποψη» (Καντ) που χαρακτηρίζει τους μεγάλους Έλληνες καλλιτέχνες, αλλά μάλλον αποκαλύπτουν, εκτός από το φλογερό αίσθημα της ομορφιάς της οριενταλοειδούς φυλής, και αυτή την άλλη δυνατότητα της φυλετικής ψυχής της Μέσης Ανατολής, την βύθιση στο καθαρά αισθησιακό.

Η ενσάρκωση της ομορφιάς και της καλοσύνης (ανδρείας) στις ανθρώπινες φυλές, η Καλοκαγαθεία, ήταν μια ελληνική προσπάθεια, ενώ η δικαίωση ενώπιον του ξεχωριστού θεού Γιαχβέ ήταν μια εβραϊκή προσπάθεια. Αυτή η δικαιολόγηση, ωστόσο, θα μπορούσε να δοθεί πολύ πιο εύκολα στον ευσεβή άνθρωπο που ταπείνωνε «τη σάρκα» παρά στον «ασεβή», του οποίου η καρδιά ήταν προσηλωμένη στη φροντίδα και τον στολισμό του σώματος.[258] Μια τέτοια αξιολόγηση καθετί σωματικού σαν «σάρκα» που έλκει κάποιον στην αμαρτία, η οποία αντιστοιχούσε και στην εβραϊκή αποστροφή για τη σωματική γυμνότητα και, επομένως, κατά την επαφή με τον ελληνικό κόσμο, στην αποστροφή για την ελληνική φύση – μια αξιολόγηση που έχει υιοθετηθεί από τις χριστιανικές εκκλησίες, από τον Ιουδαϊσμό και από τη θρησκευτική ζωή άλλων ανατολικών λαών, κυρίως της μεσανατολικής φυλής – έχει εμποδίσει την ανάπτυξη της αίσθησης της ομορφιάς, όπως είναι χαρακτηριστικό των οριενταλοειδών, χαμιτικών και νορδικών φυλών σε διαφορετικές μορφές, μέσα στην εβραϊκή λογοτεχνία.

Πράγματι, οι ανδρικές και οι γυναικείες μορφές στην Παλαιά Διαθήκη περιγράφονται σαν «όμορφες» ή «υπέροχες» ή «καλές».[259] Η Σάρα, η Ρεβέκκα, η Ραχήλ, ο Ιωσήφ και η Αβιγαία περιγράφονται σαν όμορφες,

257. Ένα παράδειγμα βαφής μαλλιών για την επίτευξη ενός κατά τα άλλα νορδικού φυλετικού χαρακτηριστικού σε έναν λαό που μιλάει σημιτικά αναφέρεται από τον Άλοϋς Σπρένγκερ (Aloys Sprenger, 1813 – 1893), Η ζωή του Μωάμεθ, τομ. I, σελ. 409: Ο λεπτός, λευκός Αμπού Μπεκρ, ο πατέρας της ξανθιάς Ατζίσα, έβαψε κόκκινη την γκρίζα γενειάδα του.

258. Δείτε, Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια, τομ. II, 1902 με τον τίτλο «Ομορφιά»

259. Δείτε, Γένεση 12:11 (Σάρρα), 39:6 Ιωσήφ, Έξοδος 2:2 (Μωυσής), Α΄ Σαμουήλ 8:16, Β΄ Σαμουήλ 1:23 (Σαούλ και Ιωνάθαν), 11:2 (Βηθσαβεέ), Παροιμίες 11:16, 11:22· Άσμα Ασμάτων 6:4

όπως και ο Σαούλ, ο Δαβίδ και ο Αβεσσαλώμ. Εκτός όμως από τις περιπτώσεις των τριών τελευταίων που αναφέρθηκαν παραπάνω, δεν είναι γνωστό ποια φυσικά χαρακτηριστικά μπορεί να συνέβαλαν κυρίως στην ομορφιά τους. Παρά την δεκτικότητα των μεμονωμένων Εβραίων στην σωματική ομορφιά, μια περιγραφή μιας τέτοιας ομορφιάς δύσκολα θα μπορούσε να επικρατήσει στη βιβλιογραφία για τους λόγους που αναφέρθηκαν: «Η γοητεία είναι ψέμα και η ομορφιά είναι μια φευγαλέα ανάσα». «Η γυναίκα που φοβάται τον Γιαχβέ πρέπει να αγαπηθεί» (Παροιμίες 31:30), λέγεται τουλάχιστον στην ύστερη εβραϊκή περίοδο, αλλά σίγουρα το 200 π.Χ.[260] Γύρω στο 180 π.Χ., ο Ιησούς νουθέτησε τον Σειράχ (9:8): «Απόστρεψε το πρόσωπό σου από τις όμορφες γυναίκες».

Εικ. 180: Εβραία από την Τύνιδα
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική

Ένα απόσπασμα στις Παροιμίες του Σολομώντα (5:19), όπου μια όμορφη γυναίκα συγκρίνεται με μια ελαφίνα και ένα ελάφι, μπορεί ίσως να εκληφθεί σαν ένδειξη ότι ο συγγραφέας θεωρούσε το αδύνατο σώμα σαν προϋπόθεση για την ομορφιά. Μια τέτοια εικασία υποδηλώνει και το αραμαϊκό όνομα Ταβιθά «Γαζέλα», το οποίο έφερε μια Εβραία κοπέλα (σύμφωνα με τις Πράξεις 9:36). Το Ταλμούδ αναφέρει ότι μερικές γυναίκες φορούν σφιχτούς κορσέδες.[261] Αυτό θα έδειχνε επίσης ένα αδύνατο σώμα που θεωρείται υποδειγματικό, αλλά ταυτόχρονα και μια απόρριψη της μεσανατολικής παχυσαρκίας. Σύμφωνα όμως με τον Σάμιουελ Κράους, η παχυσαρκία θα μπορούσε να θεωρηθεί και όμορφη, όπως ακριβώς η μεγάλη εκτίμηση που απολαμβάνουν οι παχουλές γυναίκες συναντάται σε όλους τους ανατολίτικους και πολλούς αφρικανικούς λαούς (βλ. σελ. 100) και είναι επίσης συχνά διαδεδομένη στον σύγχρονο Ιουδαϊσμό· το

---

260. Αυτός ο προσδιορισμός του χρόνου σύνθεσης των «Παροιμιών» και άλλων βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης βασίζεται στον Πίτερ Τόμσεν (Peter Tomsen, 1875 – 1954), Η Παλαιά Διαθήκη. Η προέλευση και η ιστορία της, 1918

261. Σάμιουελ Κράους, Ταλμουδική Αρχαιολογία, τομ. I, 1910, σελ. 245

γούστο ορισμένων Εβραίων που ζουν στη Δύση, όπως και εβραϊκών ομάδων, ιδίως στην Τύνιδα και το Αλγέρι, στρέφεται προς την παχουλή γυναίκα.[262] Στην αραβική ποίηση, η λεπτή γυναίκα με τους τεράστιους γοφούς θεωρείται όμορφη.

Ένα εδάφιο των Παροιμιών του Σολομώντα (6:12) θα μπορούσε να υποδηλώσει ότι στον εβραϊκό λαό οι άνθρωποι με αισχρό φρόνημα είχαν συχνά κάποιο είδος σχήματος στόματος που θεωρούνταν άσχημο, όπως και ένα άλλο εδάφιο των Παροιμιών (16:30) που μιλάει για κακόβουλους ανθρώπους που μπορούν να δείξουν κάτι με τα χείλη τους, δηλαδή πιθανότατα είχαν πλατύτερα ή πιο σφιχτά χείλη, και ταυτόχρονα πιο ευέλικτα, αλλά όχι στενά και εφαρμοστά. Αυτό πιθανότατα θα ίσχυε για κάποια μεσανατολικά χείλη ή για εκείνα ενός ατόμου με νέγρικη επιρροή. Το γεγονός ότι μια επίγνωση της αμοιβαίας σχέσης μεταξύ των ψυχικών ιδιοτήτων και των σωματικών χαρακτηριστικών ήταν ευρέως διαδεδομένη μεταξύ των Εβραίων, τουλάχιστον κατά την περίοδο γύρω στο 180 π.Χ., θα μπορούσε να μαρτυρηθεί από τον Σειράχ (19, 20, 30): «Ένας άνθρωπος αναγνωρίζεται από την εμφάνισή του· και από τον τρόπο που παρουσιάζεται η προσωπικότητά του, αναγνωρίζει κανείς το έξυπνο άτομο. Τα ρούχα ενός ανθρώπου, το γέλιο του, τα δόντια του και ο τρόπος που περπατάει αποκαλύπτουν ποιός είναι.

Στον τέταρτο θρήνο για την πτώση της Ιερουσαλήμ, ο οποίος γράφτηκε γύρω στο 580 π.Χ., υπάρχει ένα φυλετικά σημαντικό απόσπασμα όπου περιγράφεται η εμφάνιση της Εβραϊκής αριστοκρατίας αυτής της περιόδου, ή τουλάχιστον η ιδανική εικόνα της ευγενούς εμφάνισης που ήταν ακόμα διαδεδομένη μεταξύ της ανώτερης εβραϊκής τάξης εκείνη την εποχή: «Οι ευγενείς τους ήταν πιο αγνοί από το χιόνι, πιο λευκοί από το γάλα, τα σώματά τους πιο ροζ από το κοράλλι». (στίχος 7) Η αντίθετη εικόνα: «Η όψη τους έχει γίνει πιο μαύρη από την αιθάλη». (στίχος 8) Μπορεί κανείς επομένως να εντοπίσει με σαφήνεια την εγκυρότητα μιας εικόνας ομορφιάς με νορδικά φυλετικά χαρακτηριστικά μεταξύ του εβραϊκού λαού μέχρι τον 6ο αιώνα π.Χ. Αργότερα, αυτή η εικόνα της ομορφιάς ξεθωριάζει τόσο πολύ που εμφανίζεται μόνο αόριστα στο Άσμα Ασμάτων.

Το **Άσμα Ασμάτων**, το οποίο πιθανότατα συντάχθηκε από διάφορα γαμήλια τραγούδια γύρω στο 150 π.Χ., έγινε κατανοητό από τους ευσεβείς Εβραίους, οι οποίοι διαφορετικά θα το έβρισκαν προσβλητικό, σαν σύμβολο της αγάπης του Γιαχβέ για τον Ισραήλ, όπως ακριβώς η χριστιανική εκκλησία αργότερα ήθελε να το κατανοήσει σαν σύμβολο της αγάπης του Χριστού για την ανθρώπινη ψυχή ή για την εκκλησία. Το τραγούδι ή τα συγκεντρωμένα τραγούδια δεν έχουν πνευματικές προθέσεις, αλλά όπως παρόμοια τραγούδια των αρχαίων Αιγυπτίων, ένα καθαρά εγκόσμιο περιεχόμενο: τον αισθησιακό έρωτα μεταξύ άνδρα και γυναίκας. Αλλά το Άσμα Ασμάτων περιέχει τα περισσότερα στοιχεία που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για φυλετικές μελέτες.

---

262. Δείτε επίσης Μαξ Τζόσεφ (Max Joseph, 1860 – 1932), Εγχειρίδιο Καλλυντικών, 1912, σελ. 62· επίσης οι πληροφορίες του ντι Βολνέ σελ. 152

Το **Άσμα Ασμάτων** δίνει μεγάλη σημασία στο **ύψος**. Η κοπέλα επαινεί τον εραστή της επειδή «ξεπερνάει τους δέκα χιλιάδες» (5:11). Ο άνδρας τραγουδάει για την αγαπημένη του: «Το ύψος σου είναι σαν φοίνικας» (7:7). Αυτή η σύγκριση θα έδειχνε τόσο σημαντικό ύψος όσο και λεπτότητα. Αυτή η εκτίμηση για το ψηλό ανάστημα, ένα χαρακτηριστικό που είχε διαδοθεί στην αρχαία Παλαιστίνη κυρίως μέσω κληρονομικών χαρακτηριστικών των νορδικών και των χαμιτικών φυλών, μπορεί ακόμη να βρεθεί στο Ταλμούδ (βλ. σελ. 171). Ο Λίβιο Λίβι αναφέρει ότι κάποιες προσωπικότητες στην εβραϊκή ιστορία, όπως ο Μωυσής, ο Δαβίδ και ο Ιησούς, λέγεται ότι ήταν ψηλές. Αλλά ο Λίβιο Λίβι δεν αναφέρει τις πηγές για αυτό.[263]

Η αγαπημένη κοπέλα λέει για τον εαυτό της (1:5): «Είμαι μελαχρινή και όμως όμορφη, κόρες της Ιερουσαλήμ». – Εφόσον αυτοαποκαλείται «μαύρη», πρέπει να εννοεί ένα εντυπωσιακά σκούρο χρώμα δέρματος, ένα πιο σκούρο καφέ.[264] Σε κάθε περίπτωση, από αυτό το απόσπασμα είναι σαφές ότι ένα σκούρο χρώμα δέρματος βλάπτει την ομορφιά ή ότι η πλήρης ομορφιά απαιτεί στην πραγματικότητα ένα ανοιχτόχρωμο χρώμα δέρματος. Σε κάποιο σημείο (7:3) το σώμα του αγαπημένου παρομοιάζεται με ένα σωρό από σιτάρι. Ο Κάουτς σημειώνει ότι ακόμη και σήμερα στην Ανατολή αυτό το χρώμα του σιταριού – ένα πιο ανοιχτό καφέ – θεωρείται το πιο όμορφο χρώμα του δέρματος. Σύμφωνα με μη ιστορικές παραδόσεις, ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός περιγράφει τον Ιησού τον 8ο αιώνα μ.Χ. σαν άνδρα με δέρμα προσώπου χρώματος σιταριού.

Ο στοργικός άνδρας του Άσματος Ασμάτων, που περιγράφεται σαν «όμορφος», αναφέρεται(5:11) σαν «όμορφος και κατακόκκινος», κάτι που πιθανώς αναφέρεται στο χρώμα του δέρματός του, αφού το χρώμα των μαλλιών του περιγράφεται ξεχωριστά στο ίδιο εδάφιο. Αν αυτό δεν σημαίνει το ροδαλό-ξανθό δέρμα της νορδικής φυλής με τα έντονα κόκκινα μάγουλά της, τότε τουλάχιστον ένα πιο ανοιχτό χρώμα δέρματος, όπως αυτό που οι Εβραίοι θεωρούν μέρος της εικόνας ενός όμορφου ατόμου. Και στο Ταλμούδ, το ανοιχτόχρωμο δέρμα στις γυναίκες εμφανίζεται σαν κάτι επιθυμητό: «Όποιος θέλει να κάνει τις κόρες του λευκές ας τους δίνει γάλα να πίνουν και νεαρά πουλερικά να τρώνε κατά την ανάπτυξή τους».[265] Σύμφωνα με τον Σάμιουελ Κράους,[266] υπήρχε επίσης ένα ανοιχτό κόκκινο μακιγιάζ μεταξύ του λαού του Ισραήλ. Μακιγιάζ που προσδίδει ροζ, φωτεινά χρώματα μπορεί να βρεθεί ακόμα και σήμερα σε διάφορους λαούς της εσωτερικής και ανατολικής Ασίας που κάποτε είχαν νορδική επιρροή στην πρώιμη ιστορία τους. Ένα τέτοιο μακιγιάζ συνήθως αποσκοπεί στη μίμηση του χρώματος του δέρματος μιας φθίνουσας ή εξαφανιζόμενης ανώτερης τάξης της νορδικής φυλής στους εν λόγω ανθρώπους. Έπρε-

---

263. Λίβιο Λίβι, «Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής» (Gli Ebrei alla luce della statistica), 1918, τόμος I, σελ. 113

264. Ο Εμίλ Φρίντριχ Κάουτς μεταφράζει αυτό το «μαύρο» σαν «καφέ», προφανώς σύμφωνα με την καθιερωμένη χρήση. Σημειώνει στη σημείωση «στην πραγματικότητα μαύρος».

265. Ταλμούδ, Κεθουμπά 95, παρατίθεται σύμφωνα με το βιβλίο Βιβλική-Ταλμουδική Ιατρική, του Τζούλιους Πρέους (Julius Preuss, 1861 – 1913), 1911, σελ. 427

266. Σάμιουελ Κράους, Ταλμουδική Αρχαιολογία, τομ. I, 1910, σελ. 239

πε να συμβεί αυτό και στους Εβραίους;

Σε κάθε περίπτωση, το κοινό χρώμα δέρματος μεταξύ του εβραϊκού λαού πρέπει να ήταν ένα πιο ανοιχτό καφέ, κάτι που περιέγραψε ένας ραβίνος γύρω στο 120 μ.Χ.: «Οι γιοι του Ισραήλ είναι σαν το πυξάρι (αειθαλής καλλωπιστικός θάμνος), ούτε μαύρο ούτε άσπρο, αλλά ανάμεσα στα δύο».[267]

Σύμφωνα με τον **Σάμιουελ Κράους** (ό.π. σελ. 702), η θηλή της γυναίκας στο Ταλμούδ ονομάζεται μαύρη, κάτι που προφανώς αναφέρεται στη σκούρα καφέ θηλή των μελαχρινών φυλών της αρχαίας Παλαιστίνης. Σε κάποιο σημείο, η θηλή μιας γυναίκας περιγράφεται ως «ασημί χρώματος», κάτι που μπορεί να αναφέρεται στην απαλλαγμένη από χρωστικές ουσίες, επομένως στη ροζ-φωτεινή εμφάνιση της θηλής που αντιστοιχεί σε νορδικά γενετικά χαρακτηριστικά.

Το πιο συνηθισμένο χρώμα μαλλιών πρέπει να ήταν το μαύρο ή ένα πολύ σκούρο καφέ που ήδη εμφανιζόταν ως «μαύρο». Η εβραϊκή λέξη shâchôr «μαύρο» είναι συνώνυμη με τις λέξεις «μαλλιά» και «νεότητα», εφόσον τα μαλλιά των νέων ήταν ή φαινόταν να είναι μαύρα. Μια διάταξη των νόμων που αποδίδεται στον Μωυσή[266] υποδηλώνει επίσης ότι τα μαλλιά ήταν πιο σκούρα από το συνηθισμένο. Στην Καινή Διαθήκη, ένα απόσπασμα, Ματθ. 5, 36, κανείς δεν μπορεί να κάνει μια τρίχα «μαύρη ή άσπρη», υποδεικνύει επίσης ότι γενικά λαμβάνεται υπόψη μόνο το σκούρο χρώμα μαλλιών των νέων και το γκρι ή λευκό χρώμα μαλλιών των ηλικιωμένων.

Τα μαλλιά του αγαπημένου στο Άσμα Ασμάτων περιγράφονται στο ίδιο εδάφιο (5:11) τη μία σαν ξανθά και την άλλη σαν μαύρα: «Το κεφάλι του είναι χρυσό, το πιο καθαρό χρυσάφι· οι μπούκλες του μια χαίτη που ρέει, μαύρη σαν κοράκι.» – Ο Εμίλ Φρίντριχ Κάουτς, ο οποίος μεταφράζει με αυτόν τον τρόπο, δεν έχει σχολιάσει αυτή την παράξενη δήλωση.

Στο έργο του **Όττο Χάουζερ** (Otto Häuser, 1874 – 1932) «Η Ιστορία του Ιουδαϊσμού» (1921), υπάρχει η υπόθεση (σελ. 29) ότι πρόκειται για εναλλάξιμες λέξεις που θα μπορούσαν να επιλεγούν ανάλογα με το χρώμα των μαλλιών του γαμπρού κατά την εκτέλεση του τραγουδιού. Όσοι είναι εξοικειωμένοι με τις εβραϊκές τελετές θα μπορούσαν πιθανώς να αποφασίσουν εάν μια τέτοια εξήγηση είναι δυνατή. Δεδομένου του ύψους του εραστή και του πιθανώς ανοιχτόχρωμου χρώματος δέρματός του, τα ξανθά μαλλιά του δεν θα αποτελούσαν έκπληξη από φυλετικής άποψης.

Το γεγονός ότι τα ξανθά μαλλιά μπορούσαν να επαινεθούν από σχεδόν αποκλειστικά σκουρόχρωμους ανατολίτικους πληθυσμούς μπορεί να υποδηλώνεται από την επιλογή της ξανθιάς Ατζίσα[267] σαν αγαπημένης συζύγου του Μωάμεθ, και ακόμη περισσότερο από ένα τραγούδι

267. Ταλμούδ, Νεγκα'ίμ II 1, παρατίθεται από το βιβλίο, Σχετικά με τα φυλετικά χαρακτηριστικά των σύγχρονων Εβραίων, του Τζόζεφ Τζέικομπς (Joseph Jacobs, 1854 – 1916), Περιοδικό του Ινστιτούτου Ανθρωπολογίας, τομ. 15, 1886, σελ. 23

266. Λευιτικό 13:3 και 30

267. Δείτε, Χασάν Ογκλού Μπέι (Hasan Oğlu Bey, 1885 – 1926), Τουρκάλες γυναίκες, 1916, σελ. 11

που άκουσε ο Αλόις Μούσιλ στη φυλή Βεδουίνων των Αμαρίνων, το οποίο ξεκινά με τα λόγια: «Ω, εσύ με τα ξανθά μαλλιά».[268]

Στην Καινή Διαθήκη (Μάρκος 15:21) αναφέρεται ένας Ιουδαίος, γιος του Σίμωνα από την Κυρήνη, που φέρει το ρωμαϊκό όνομα Ρούφος, ενώ ο αδελφός του είχε λάβει το ελληνικό όνομα Αλέξανδρος. Μεταξύ των Ρωμαίων, αν δύο συγγενείς είχαν το ίδιο όνομα, ένα άτομο με σκούρο δέρμα συχνά αποκαλούνταν niger «ο μαύρος» και ένα ξανθό άτομο συχνά αποκαλούνταν rufus ή flavus.[269] Είναι ο γιος του Σίμωνα της Κυρήνης η υιοθέτηση ενός ρωμαϊκού ονόματος χωρίς αναφορά στο χρώμα των μαλλιών του φέροντος το όνομα ή μήπως ήταν ξανθός Εβραίος;

Εικ. 181: Ξανθός Χριστός από τον 3ο αιώνα [σύμφωνα με τον Γιόζεφ Βίλπερτ (Joseph Wilpert, 1856 – 1944)]

Οι παραδόσεις που περιγράφουν τον Ιησού σαν ξανθό και ψηλό (βλ. σελ. 161 και 166) δεν μπορούν να αντιπροσωπεύσουν καμία ιστορική αξία. Είναι ωστόσο εντυπωσιακό – και ο **Τζον Μπέντο**[270] έχει ήδη ρωτήσει αν εμπλέκεται μια πιο συγκεκριμένη παράδοση – ότι ο Ιησούς απεικονιζόταν ήδη ξανθός στις αρχές του Μεσαίωνα. Μια περιγραφή στην λεγόμενη επιστολή του Λέντουλους, η οποία πρέπει να απορριφθεί σαν ιστορική πηγή, περιγράφει τον Ιησού ως μεσαίου αναστήματος και του αποδίδει απλά μαλλιά, σγουρά κάτω από τα αυτιά, στο χρώμα ενός ώριμου φουντουκιού, καθώς και λεπτό κοκκινωπό δέρμα προσώπου, λαμπερά μάτια και γενειάδα στο χρώμα των μαλλιών του.[271] Ο **Γιόζεφ Βίλπερτ** (Joseph Wilpert, 1856 – 1944), ο οποίος στο έργο του «Τα ρωμαϊκά ψηφιδωτά και οι πίνακες ζωγραφικής» (1916) συγκεντρώνει τις παραδόσεις σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά που αποδίδονται στον Ιησού (σελ. 1121), φέρνει (Πίνακας V) μια εικόνα του Ιησού από την εποχή του Κωνσταντίνου (286 ή 287 – 337), πιθανώς την πρώτη που απεικονίζει τον Ιησού ξανθό (Εικ. 181).

Οι επαναλαμβανόμενες συγκρίσεις των μαλλιών του κεφαλιού με ένα κοπάδι κατσικιών στο Άσμα Ασμάτων (4:1, 6:4) και ίσως και σε ένα απόσπασμα στον Ιεζεκιήλ (8:3) μπορεί να υποδηλώνουν ότι τα πυκνά μαλλιά ήταν συνηθισμένα και ανήκαν στην εικόνα του ωραίου άνδρα. Η

---

268. Αλόις Μούσιλ (Alois Musil, 1868 – 1944), Αραβία Πετράια, τομ. II, 1907, σελ. 201

269. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Ιστορία του Ελληνικού και Ρωμαϊκού Λαού, 1928, σελ. 91

270. Τζον Μπέντο, Σχετικά με τα Φυσικά Χαρακτηριστικά των Εβραίων, Πρακτικά της Εθνολογικής Εταιρείας του Λονδίνου, Νέα Σειρά, 1861, σελ. 232

271. Ο προαναφερθείς Ιωάννης Δαμασκηνός περιγράφει τον Ιησού σαν κατεξοχήν μεσανατολίτη: σγουρά μαλλιά, έντονη μύτη, μαύρη γενειάδα, ενωμένα φρύδια. Ο Νικηφόρος Κάλλιστος (1256 – 1335), για παράδειγμα, σαν μεσανατολικό-νορδικό: ψηλός, καστανά μαλλιά, μαύρα φρύδια, ξανθά γένια, έντονη μύτη, γαλάζια μάτια με καφετιά απόχρωση, ελαφρώς κοκκινωπό δέρμα προσώπου. Οι πρώτες χριστιανικές εικόνες του Ιησού εξετάζονται από τον Κουρτ Κουν (Kurt Kühn, 1880 – 1957), Εικονογραφία της Χριστιανικής Τέχνης, τομ. I, 1928, σελ. 589 κ.ε. · δείτε επίσης Χάινριχ Ντετζέλ (Heinrich Detzel, 1842 – 1906), Χριστιανική Εικονογραφία, τομ. I, 1894, σελ. 75 κ.ε., και Γιόζεφ Ζάουερ (Joseph Sauer, 1872 – 1949), Οι παλαιότερες εικόνες του Χριστού, 1920.

φαλάκρα θεωρούνταν κάτι ντροπιαστικό για τις γυναίκες, όπως δείχνει το εδάφιο Ησαΐας 3:24, και τις εξέθετε στους άνδρες σε κάτι περισσότερο από έναν χλευασμό, όπως μαρτυρά μια αναφορά του 8ου αιώνα π.Χ. (Β' Βασιλέων 2:23).

Όσοι είχαν κόκκινα μαλλιά θεωρούνταν παθιασμένοι και προδότες. Η πρώιμη χριστιανική παράδοση περιγράφει τον Ιούδα σαν κοκκινομάλλη.[272] Ο **Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ** γράφει – αλλά χωρίς να αναφέρει πηγές – ότι «σύμφωνα με τον θρύλο», εκτός από τον Ιούδα, ο Ησαύ, ο Σαούλ, ο Αβεσσαλώμ και η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν επίσης κοκκινομάλληδες.[273] Ο **Τζούλιους Πρέους** αναφέρει στο προαναφερθέν έργο του ότι το Ταλμούδ θεωρεί τους κοκκινομάλληδες αιμοδιψείς. Αυτό πρέπει να είναι ζήτημα της προκατάληψης που είναι ευρέως διαδεδομένη μεταξύ πολλών λαών εναντίον των κόκκινων μαλλιών που αναφέρθηκαν παραπάνω σαν ρουτιλισμός ή ερυθρισμός, και όχι απλώς της «ερυθρότητας» ενός Δαβίδ, τον οποίο η παράδοση ανέκαθεν προσπαθούσε και είχε συνηθίσει να τον βλέπει μόνο με ευνοϊκά μάτια.

Για τους Εβραίους, η γενειάδα ήταν μέρος της ιδέας της ανδρικής ομορφιάς. Για την πρώιμη εβραϊκή του μορφή, βλ. σελ. 72 και εικ. 116.

Το Άσμα Ασμάτων (7:6) λέει ότι τα **μάτια** του αγαπημένου ήταν σαν τις λίμνες της Εσεβών. Αυτή ήταν μια σύγκριση με το χρώμα του νερού σε αυτές τις λίμνες; – Ο **Φραντς Μπουλ** αναφέρει μια «καθαρή και δροσερή» πηγή βόρεια της πόλης Εσεβών, καθώς και τα ερείπια παλιών λιμνών και σωλήνων ύδρευσης που εξακολουθούν να υπάρχουν εκεί.[274] Η σύγκριση στο Άσμα Ασμάτων πιθανότατα δεν αφορούσε το χρώμα, αλλά τη διαύγεια, την καθαρότητα της λίμνης. Ο **Αλόις Μούσιλ** έγραψε ένα τραγούδι των Βεδουίνων στην Αραβία που θυμίζει αυτό το απόσπασμα από το Άσμα Ασμάτων:

«Το μάτι της είναι σαν λίμνη στην κοίτη της κοιλάδας,
πριν καν φτάσουν σε αυτήν οι πρώτοι που θα πιουν νερό.»[275]

Εδώ η σαφήνεια αποτελεί επίσης τη βάση της σύγκρισης. Αν και τα ανοιχτόχρωμα μάτια, τα οποία δεν είναι ασυνήθιστα σήμερα μεταξύ των Παλαιστινίων Εβραίων, των Σαμαρειτών και ιδιαίτερα των Δρούζων της εποχής μας, ήταν πιο συνηθισμένα μεταξύ των Εβραίων παρά μεταξύ των σημερινών Σαμαρειτών, τα σκούρα μάτια θεωρούνταν σχεδόν ο κανόνας από τους Εβραίους. Τουλάχιστον αυτό θα ήθελε κανείς να συμπεράνει από τα ονόματα των μερών του ματιού: «Η απλή παρατήρηση διακρίνει το λευκό (lâbân), και το μαύρο (schâchôr), του βολβού του ματιού».[276]

Η μύτη του αγαπημένου συγκρίνεται στο Άσμα Ασμάτων (7:6) με τον «πύργο του Λιβάνου που βλέπει προς τη Δαμασκό». Μπορούμε να συ-

---

272. Δείτε, Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια στο κεφάλαιο «Μαλλιά»
273. Μορίς Ιγνάτιος Τζουντ, Οι Εβραίοι σαν Φυλή, 1903, σελ. 58
274. Φραντς Μπουλ (Frants Buhl, 1850 – 1932)
275. Αλόις Μούσιλ, Αραβία Πετράια, τομ. II, 1908, σελ. 176
276. Τζούλιους Πρέους, Βιβλική-Ταλμουδική Ιατρική, 1911, σελ. 75

μπεράνουμε από αυτό ότι η μεγάλη μύτη της μεσανατολικής φυλής ήταν μέρος της εικόνας του όμορφου ανθρώπου για τους Εβραίους; – Σε κάθε περίπτωση, οι μύτες με επίπεδη ρινική ρίζα απορρίφθηκαν. Το γεγονός ότι υπήρχαν συγκεκριμένα ονόματα για τέτοια σχήματα μύτης υποδηλώνει ότι η επιρροή μίας ή περισσότερων φυλών με επίπεδη μύτη ήταν ορατή στον εβραϊκό λαό˙ θα μπορούσαμε να σκεφτούμε ότι ήταν επιρροές της νέγρικης φυλής παρά ενδοασιατικές, καθώς και επιρροές της νανοειδούς (πυγμαίας) φυλής που αναφέρεται στο Κεφάλαιο III (σελ. 61), καθώς και περιστασιακές παθολογικές κληρονομικές προδιαθέσεις. Άνδρες με τέτοιες μύτες αποκλείονταν από την ιεροσύνη, κάτι που ερχόταν σε υπερβολική αντίθεση με την εικόνα της όμορφης ή ευγενούς Εβραίας. Σύμφωνα με το Ταλμούδ, κάποιος ονομαζόταν charûm αν μπορούσε να «βαφτίσει και τα δύο μάτια ταυτόχρονα», δηλαδή αν μπορούσε να μετακινήσει το μολύβι μακιγιάζ ή κάτι παρόμοιο από το ένα μάτι στο άλλο ενώ έφαβε τις βλεφαρίδες χωρίς να συγκρατείται από τη γέφυρα της μύτης. Συναντάμε και τον όρο salûd «ανασηκωμένη μύτη». Ακόμα και όποιος είχε μύτη που ονομαζόταν έτσι δεν επιτρεπόταν να γίνει ιερέας.[277] Ένας Εβραίος ονόματι Χαρούμ – «με επίπεδη μύτη» – αναφέρεται μεταξύ των απογόνων του Ιούδα στο Α΄ Χρονικών 4:8, και ένας ονόματι Χαρουμάφ στο Νεεμίας 3:10.

Η εικόνα της ομορφιάς, όπως την έβλεπαν οι Ταλμουδικοί ραβίνοι, περιλάμβανε ένα ψηλό ανάστημα και μια ορισμένη μυϊκή δύναμη. Μόνο ψηλοί άνδρες μπορούσαν να εκλεγούν στο Συνέδριο. Ένα ύψος περίπου 1,76 μέτρων φαίνεται να θεωρήθηκε ευνοϊκό ή υποδειγματικό. Τα μαλλιά πρέπει να είναι άφθονα, τα μάτια μεγάλα. Το Ταλμούδ απαριθμεί 147 σωματικά ελαττώματα που καθιστούσαν κάποιον ακατάλληλο για την ιεροσύνη. Η επιπεδότητα έχει ήδη αναφερθεί. Εξίσου παραμορφωτικά ή άσχημα ήταν, μεταξύ άλλων, τα χοντρά χείλη – ένα σημάδι νέγρικης επιρροής – ένας κοντός λαιμός, μια παχουλή κοιλιά, μια λεπτή σιλουέτα και η πλατυποδία.[278]

Ένα στρογγυλό κεφάλι θεωρούνταν άσχημο. Οι Εβραίοι το θεωρούσαν χαρακτηριστικό των Βαβυλωνίων και απέδιδαν την προέλευσή του στην άγνοια των Βαβυλωνίων μαιών.[279] Μήπως αυτό αποτελούσε απόρριψη του σχήματος του μεσανατολικού κεφαλιού υπέρ του οριενταλοειδούς; Ο Σάμιουελ Κράους (ό.π. σελ. 249), ωστόσο, αναφέρει ότι στο Ταλμούδ αναφέρεται κάποτε ένα «όμορφο» κεφάλι σε αντίθεση με ένα «μακρύ».

Τα εδάφια Ησαΐας 3:16 – 24 μας δείχνουν τον τρόπο με τον οποίο ο Εβραϊκός λαός, και ιδιαίτερα το γυναικείο φύλο, στόλιζε το σώμα του. Το μακιγιάζ των βλεφαρίδων και των φρυδιών με γαληνίτη (αντιμόνιο) φαίνεται να ήταν ιδιαίτερα δημοφιλές.[280]

---

277. Τζούλιους Πρέους, Βιβλική-Ταλμουδική Ιατρική, 1911, σελ. 339
278. Σάμιουελ Κράους, Ταλμουδική Αρχαιολογία, τομ. I, 1910, σελ. 148
279. Σύμφωνα με τον Τζούλιους Πρέους, Βιβλική-Ταλμουδική Ιατρική, 1911, σελ. 238
280. Δείτε, Β΄ Βασιλέων 9:30, Ιερεμίας 4:30, Ιεζεκιήλ 23:40

VII. Οι Ιουδαίοι από την εποχή της διασποράς τους μέχρι του 19ο αιώνα

Μετά τον θάνατο του Σολομώντα το 933 π.Χ., το βασίλειό του διαιρέθηκε σε δύο μέρη: το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ και το νότιο βασίλειο του Ιούδα με πρωτεύουσα τη Σαμάρεια. Το βόρειο βασίλειο έπεσε στα χέρια των Ασσυρίων υπό τον Σαργών Β΄ το 722 και έγινε η ασσυριακή επαρχία της Σαμάρειας. Ο Σαργών πήρε τους πλουσιότερους Εβραίους, σύμφωνα με την αφήγησή του 27.290 άτομα, σαν αιχμαλώτους στη Μεσοποταμία και τη Μηδία. Στη θέση τους, μετέφερε Αραμαίους, Βαβυλώνιους, Χουθέους και μέρη άλλων φυλών της αυτοκρατορίας του, στο σύνολό τους πιθανότατα ανθρώπους κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής, στην επικράτεια του πρώην βασιλείου του Ισραήλ. Εκεί παρέμειναν πάρα πολλοί Εβραίοι που το 720 π.Χ. μπόρεσαν να επιχειρήσουν μια επανάσταση εναντίον της Ασσυρίας, συμμαχώντας με Ασσυρίους υπηκόους στη Δαμασκό, τη βόρεια Φοινίκη και την Αιμάθ· αυτή όμως σύντομα καταπνίγηκε.

Εικ. 182: Εβραίοι κρατούμενοι γύρω στο 700 π.Χ. κατά τη διάρκεια της καταναγκαστικής εργασίας υπό τον Σενναχειρείμ· Λιθογραφία από το Κουγιουντσούκ (Μικρά Ασία, δυτική Άγκυρα) Μεσανατολικοί-οριενταλοειδείς άνθρωποι

Το νότιο βασίλειο της Ιουδαίας υπέκυψε το 597 π.Χ. στους Χαλδαίους, Αραμαίους, Εδωμίτες και Αμμωνίτες πολεμιστές που έστειλε πριν από αυτόν ο Ναβου-κουντούρι-ουσούρ (Ναβουχοδονόσορ), ο Βαβυλώνιος βασιλιάς (605-562), προτού ο ίδιος προελάσει, πολιορκήσει και καταλάβει την Ιερουσαλήμ. Ο τελευταίος Ιουδαίος βασιλιάς και μαζί του οι πιο σεβαστοί και πλουσιότεροι Ιουδαίοι οδηγήθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα. Ο Ναβου-κουντούρι-ουσούρ διόρισε κυβερνήτη τον Σεδεκία, γιο του Ιωσία, πρώην βασιλιά της Ιουδαίας (637-607). Αυτός πείστηκε από τους Αιγυπτίους να επαναστατήσει. Το 587 η Ιερουσαλήμ πολιορκήθηκε και καταλήφθηκε

ξανά. Ο Σεδεκίας και οι γιοι του, και μαζί τους το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της Ιερουσαλήμ και προφανώς μέρη του υπόλοιπου πληθυσμού της Ιουδαίας, οδηγήθηκαν στη Βαβυλώνα. Όσοι παρέμειναν πίσω, οι περισσότεροι από τις κατώτερες τάξεις του λαού, τέθηκαν υπό τη διοίκηση Χαλδαίων αξιωματούχων υπό τον κυβερνήτη Γεδαλία. Όταν δολοφονήθηκε ο Γεδαλίας από έναν Ιουδαίο, πολλοί Ιουδαίοι φοβήθηκαν μια νέα εκδίκηση από τον Ναβου-κουντούρι-ουσούρ και κατέφυγαν στην Αίγυπτο, όπου εγκαταστάθηκαν κοντά στα σύνορα στις Ταχπάνες. Προφανώς, νέες εξεγέρσεις από εβραϊκά πλήθη έλαβαν χώρα το 582 ή το 581, επειδή κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου περισσότεροι Ιουδαίοι οδηγήθηκαν στη Βαβυλωνία.

Υπολείμματα του ιουδαϊκού πληθυσμού του πρώην βασιλείου του Ισραήλ μετακινήθηκαν στην κατακτημένη ιουδαϊκή γη από τον βορρά, Αμμωνίτες από την ανατολή, Χαλεβίτες και Ιεραχμεηλίτες από τον νότο – φυλές που πρέπει να ήταν φυλετικά πολύ παρόμοιες με τους αρχαίους Εβραίους, εκτός από το ότι είχαν διατηρήσει μια ισχυρότερη επιρροή από την οριενταλοειδή φυλή.

Το 539 π.Χ., ο Πέρσης βασιλιάς Κύρος ανέτρεψε τη βαβυλωνιακή εξουσία και το 538 επέτρεψε στους Εβραίους να επιστρέψουν στην πατρίδα τους και να ξαναχτίσουν τον Ναό στην Ιερουσαλήμ. Αρκετοί Εβραίοι, προφανώς ιδιαίτερα εκείνοι που είχαν πλουτήσει μέσω του βαβυλωνιακού εμπορίου, παρέμειναν στη Βαβυλώνα, όπου μια ισχυρή εβραϊκή κοινότητα επέζησε για μεγάλο χρονικό διάστημα και από όπου οι Εβραίοι που είχαν επιστρέψει στην Παλαιστίνη λάμβαναν επανειλημμένα χρηματικές δωρεές. Αλλά οι περισσότεροι από αυτούς, μεταξύ των οποίων και οι πιο ευσεβείς Εβραίοι, επέστρεψαν στην Ιουδαία και την Ιερουσαλήμ. Μπορεί να τους ακολούθησαν κάποιες σύζυγοι βαβυλωνιακής καταγωγής· συνολικά, η ανάμειξη με τους Βαβυλώνιους ήταν ελάχιστη. Φυλετικά, αυτό θα σήμαινε μια μικρή ενίσχυση της μεσανατολικής επιρροής στον Ιουδαϊσμό. Προέκυψαν όμως προβλήματα με τον τοπικό πληθυσμό, ο οποίος ήταν ανεπιθύμητος σε αυτούς τους επαναπατριζόμενους, ειδικά επειδή προσπαθούσαν να απομονωθούν από τον υπόλοιπο πληθυσμό σε θέματα πίστης σαν άνθρωποι με ιδιαίτερη ευλάβεια και έτσι γίνονταν μισητοί από τα υπολείμματα του εβραϊκού πληθυσμού που παρέμεναν στο Ισραήλ. Οι επικεφαλής των πιο διακεκριμένων οικογενειών που είχαν επιστρέψει ανέλαβαν την ηγεσία των εβραϊκών υποθέσεων σαν «πρεσβύτεροι» κάτω από την επίβλεψη του Πέρση κυβερνήτη. Τελικά, η αντίθεση μεταξύ των παλαιών κατοίκων και των επαναπατρισθέντων μειώθηκε, και οι συνδέσεις μεταξύ των Εβραίων που λάτρευαν τον Γιαχβέ και των ξένων πιστών αυξήθηκαν και έγιναν απειλή για την επιβίωση της πίστης και του έθνους.

α) Νεεμίας και Έσδρα

Τότε παρενέβη ο **Νεεμίας**, ένας ευγενής και πλούσιος Εβραίος που

έφτασε στην Ιερουσαλήμ το 445 σαν νεοδιορισμένος κυβερνήτης. Διέταξε την ανοικοδόμηση των τειχών της Ιερουσαλήμ μέσα σε 52 ημέρες, παρά την αντίσταση των απίστων και του ίδιου του λαού του. Συγκάλεσε λαϊκή συνέλευση, συνέταξε αυτούς τους νόμους και τους υποχρέωσε να ορκιστούν ότι θα τους υπακούσουν. Εκτός από μια σειρά εντολών και απαγορεύσεων, εκδόθηκε επίσης η απαγόρευση της συγγένειας μεταξύ Εβραίων και ατόμων άλλων θρησκειών μέσω γάμου: «Εκείνες τις ημέρες είδα επίσης ότι οι Ιουδαίοι είχαν παντρευτεί Αζώτισσες, Αμμωνίτισσες και Μωαβίτισσες. Τα μισά από τα παιδιά τους μιλούσαν Αζωδίτικα και δεν ήξεραν πλέον πώς να μιλούν εβραϊκά ή σύμφωνα με τη γλώσσα κάθε μεμονωμένου λαού. Τότε παραπονέθηκα εναντίον τους και τους καταράστηκα. Χτύπησα μερικούς από αυτούς και τους ανακάτεψα τα μαλλιά. Και ορκίστηκα σε αυτούς στον Θεό: Δεν θα δώσετε τις κόρες σας στους γιους τους ούτε θα πάρετε καμία από τις κόρες τους στους γιους σας ούτε θα πάρετε για τον εαυτό σας γυναίκες. (Νεεμίας 13:23 – 25).

Το έργο του Νεεμία συνέχισε ο ιερέας **Έσδρας**, ο οποίος το 433 πήρε άδεια να οδηγήσει μια ομάδα περίπου 1.750 Εβραίων από τη Βαβυλωνία στην Ιερουσαλήμ. Ο Έσδρας είχε συγκεντρώσει νέους νομικούς κανονισμούς, εν μέρει βασισμένους σε προγενέστερους εβραϊκούς νόμους, σε ένα βιβλίο της «Τορά του Μωυσή», το οποίο θεωρούσε τη σωστή βάση για την ανανέωση της παλαιστινιακής εβραϊκής ταυτότητας. Ο Έσδρας βρήκε τις συνθήκες στην Παλαιστίνη ικανοποιητικές, εκτός από τους ακόμη συχνούς γάμους με άτομα άλλων θρησκειών. Κατάφερε να πείσει μια λαϊκή συνέλευση να υιοθετήσει τα αυστηρότερα μέτρα: όλες οι ξένες γυναίκες και τα παιδιά τους πρέπει να εξοριστούν (Έσδρας 9:10 – 12:10, 3). Το τμήμα Έσδρας 10:18 – 44 απαριθμεί όλους εκείνους τους ιερείς που είχαν πάρει ξένες συζύγους και οι οποίοι τώρα έπρεπε να τις διώξουν όπως και τους άλλους ξένους Εβραίους. Αυτά τα γεγονότα οδήγησαν στον διαχωρισμό των Σαμαρειτών από τους Εβραίους πιστούς του Γιαχβέ (βλ. σελ. 154).

Το έργο του Έσδρα σηματοδότησε επίσης την αρχή της αλλαγής στην εβραϊκή θρησκευτική ζωή που οδήγησε σε μια άκαμπτη πίστη στον νόμο: στους πολλούς νόμους του καθαρισμού και της θυσίας, σε θρησκευτικές αρχές που συνέδεαν τις καθημερινές πρακτικές με τη δικαίωση ή την αμαρτία. Από αυτό μπορούσαν να αναπτυχθούν οι σοφιστείες των «γραμματέων» και να προκύψει το καταπιεστικό αίσθημα της αμαρτωλότητας, το οποίο έκτοτε βασάνιζε πολλούς ευσεβείς Εβραίους.

Σε αυτή τη σειρά του μπορούμε να αναγνωρίσουμε μια επίδραση της οριενταλοειδούς φυλετικής ψυχής στον Εβραϊσμό καθώς η θρησκευτική ζωή των κυρίως οριενταλοειδών φυλών φαίνεται να χαρακτηρίζεται, όπως μπορεί να δείξει και το Ισλάμ, από την τάση να θεωρείται η αυστηρή και η «κυριολεκτική» τήρηση των θρησκευτικών αρχών σαν η κύρια προϋπόθεση για την ευσέβεια, όπως ακριβώς η λατρεία του «Λόγου» που θεωρείται ότι αποκαλύφθηκε στην ανέγγιχτη παραδοσιακή του μορφή φαίνεται να χαρακτηρίζει την οριενταλοειδή φυλή όπως

ακριβώς η «ερμηνεία» του «Λόγου» χαρακτηρίζει την μεσανατολική φυλετική ψυχή. Οι Φαρισαίοι έδωσαν στη συνέχεια στον νόμο το τελικό και διαρκές αποτύπωμα της εβραϊκής πίστης. Για αυτούς, η ευσέβεια έγινε μια πνευματική επιδεξιότητα που έπρεπε να εξασκηθεί, μια «μελέτη και τέχνη· έπρεπε να μαθαίνεται σαν σχολείο και να εκτελείται δεξιοτεχνικά».[281]

Το έργο του Έσδρα είχε τη φυλετικά σημαντική συνέπεια να δώσει στους Εβραίους την κατεύθυνση του διαχωρισμού αίματος από τους άλλους λαούς. Η απέλαση των ξένων γυναικών και των παιδιών τους θεωρούνταν «καθαρισμός» του λαού (βλ. Νεεμίας 13:30), και οι ξένοι λαοί θεωρούνταν ολοένα και περισσότερο «ακάθαρτοι» (βλ. Έσδρας 8:11), σαν λαοί με τους οποίους οι Εβραίοι δεν έπρεπε να «κάνουν κοινό» το «άγιο σπέρμα» τους (Έσδρας 9:2). Αυτή η απομόνωση των Εβραίων και αυτός ο φόβος της «μόλυνσης» αρχικά δεν είχε σαν στόχο την καθαρότητα του αίματος, επειδή οι παλαιστινιακές φυλές άλλων θρησκειών ήταν κοντά στους Εβραίους όσον αφορά τη φυλετική τους σύνθεση· η απομόνωση προέκυψε αρχικά από τον φόβο της διάλυσης της πίστης του Γιαχβέ και της εθνικής ταυτότητας. Με την πάροδο του χρόνου, και πιθανώς καθώς οι Εβραίοι διασκορπίζονταν όλο και περισσότερο στις χώρες της Μέσης Ανατολής και της Βορειοανατολικής Αφρικής, και αργότερα σε ολόκληρη τη λεκάνη της Μεσογείου, και έπρεπε να ζουν ανάμεσα σε πληθυσμούς διαφορετικής φυλετικής σύνθεσης, η εθνοτική και θρησκευτική απομόνωση έγινε κάτι σαν την απομόνωση λόγω αίματος ενός συγκεκριμένου φυλετικού μείγματος. Είναι αλήθεια ότι μέχρι περίπου το έτος 1000 μ.Χ., άτομα και ολόκληρες ομάδες ξένων που είχαν προσηλυτιστεί στη Μωσαϊκή πίστη γίνονταν δεκτά στην κοινότητα αίματος, αλλά η απομόνωση των Εβραίων από την εποχή του Νεεμία και του Έσδρα και μετά πρέπει όχι μόνο να ήταν αυστηρότερη από αυτή άλλων ανατολικών λαών, αλλά από την αρχή πρέπει να είχε μια κάποια τάση να απορρίπτει το ξένο αίμα. Ακόμα και ο Έσδρας φαίνεται να μην ήταν ικανοποιημένος με την προοπτική να κερδίσει τις ξένες γυναίκες και τα παιδιά τους εξ ολοκλήρου για την υπηρεσία του Γιαχβέ. Ακόμα και ο ίδιος φαίνεται να μην εμπιστευόταν κατά κάποιον τρόπο τις φυλετικές και πνευματικές ιδιότητες αυτών των ξένων γυναικών. Δεδομένης της ασάφειας των ιστορικών παραδόσεων, η πραγματική σημασία και οι προθέσεις των νόμων του Έσδρα και του Νεεμία δύσκολα μπορούν να κατανοηθούν επαρκώς. **Αλλά η τάση προς μια απομόνωση του εβραϊσμού όχι μόνο στην πίστη αλλά και στο αίμα μπορεί να εντοπιστεί στην ιστορία του εβραϊσμού της Παλαιστίνης και του δυτικού εβραϊσμού από την εποχή του Έσδρα**.

Από την περίοδο του Νεεμία και του Έσδρα, παρατηρείται μια αισθητή αύξηση στην **αίσθηση της αμαρτίας** στον εβραϊσμό – μια αίσθηση αμαρτίας που επανειλημμένα αναδύεται στη θρησκευτική ζωή

---

281. Τζούλιους Βελχάουζεν, Η Ισραηλιτο-εβραϊκή θρησκεία, Σύγχρονος πολιτισμός, Μέρος Ι, Κεφάλαιο IV, 1, 1909

των λαών της μεσανατολικής φυλής και εξαπλώνεται και στον ύστερο Ελληνισμό, ο οποίος ήταν απο-νορδικοποιημένος και έντονα αναμεμειγμένος με την μεσανατολική κουλτούρα.[282] – Διαδίδεται η πεποίθηση, η οποία έχει ήδη εκφραστεί νωρίτερα (Γένεση 8:21), αλλά τώρα τονίζεται ιδιαίτερα, ότι η στάση του ανθρώπου είναι «κακή από τη νεότητα». Τώρα διδάσκεται ότι ο άνθρωπος «γεννιέται από αμαρτωλό σπόρο» και «συλλαμβάνεται στην αμαρτία» (Ψαλμός 51:7), ότι όλοι βρίσκονται σε λάθος δρόμο και ότι κανείς δεν κάνει το καλό, ούτε ένας (Ψαλμός 14:3). Γύρω στο 250 π.Χ., ο Ιώβ ρωτάει (14:4): «Ποιος θα βρει έναν αγνό άνθρωπο ανάμεσα σε εκείνους που δεν είναι αγνοί;» – Ένα αίσθημα ακαθαρσίας εξαπλώνεται μεταξύ των ανθρώπων, η πεποίθηση ότι η «αμαρτία» είναι κάτι που κληρονομείται και μεταδίδεται στους ανθρώπους, το «προπατορικό αμάρτημα». Η αντίληψη του ανθρώπινου σώματος σαν «σάρκα» που οδηγεί στην «αμαρτία» (βλ. σελ. 33) συνδέεται με αυτές τις απόψεις – απόψεις που ήταν ξένες στους πρώτους Εβραίους σε αυτό το βαθμό (βλ. Δευτερονόμιο 4:7 – 11).

Απέναντι σε τέτοιες διδασκαλίες – οι οποίες υιοθετήθηκαν από τις χριστιανικές εκκλησίες και απορρίφθηκαν από τον **Γκαίτε** μέσω της υπόθεσης μιας «κληρονομικής αρετής» – είμαστε αναγκασμένοι να αναρωτηθούμε αν ένας λαός που νιώθει έτσι πρέπει να θεωρούσε τον εαυτό του αμφισβητήσιμο από την άποψη του αίματος, σαν μια κοινότητα που στο σύνολό της ένιωθε κάποιες ηθικές αντιφάσεις να κυκλοφορούν στην κληρονομιά του αίματος. Η ιδέα του «προπατορικού αμαρτήματος» φαίνεται να έχει συνδεθεί με την πεποίθηση ότι αυτό το αμάρτημα δεν ανήκει στο άτομο αλλά σε ολόκληρη την κοινότητα του αίματος. Σε κάθε περίπτωση, το αίσθημα της «αμαρτίας» που βαραίνει έναν ολόκληρο λαό μπόρεσε να εξαπλωθεί στην ιστορία μόνο μεταξύ των ύστερων Εβραίων της Παλαιστίνης – και ακόμη και μεταξύ αυτών δεν ήταν χωρίς αντιφάσεις (πρβλ. Ιερεμίας 31:29· Ιεζεκιήλ 18:1). Μήπως η επίγνωση στην εποχή του Νεεμία ότι ο λαός είχε «μολύνει» την κληρονομιά του αίματος αναμειγνύοντάς το με ξένους συνέβαλε σε αυτή την αύξηση της έννοιας της αμαρτίας; Μήπως ορισμένες εσωτερικές εντάσεις και αντιφάσεις μεταξύ των μεμονωμένων φυλετικών ψυχών στον εβραϊσμό, ειδικά μεταξύ εκείνων των οριενταλοειδών και μεσανατολικών φυλών, προκάλεσαν αυτό το αίσθημα της ηθικής κακίας που είναι εγγενής σε ολόκληρο τον λαό; – Ακόμα και ο **Φερδινάνδος Χουέππε** υποψιάζεται: «Ένας πραγματικά φυλετικά καθαρός λαός δεν θα ήταν σε θέση να κατανοήσει οποιαδήποτε θεωρία για το δέντρο της γνώσης και τον απαγορευμένο καρπό».[283] Σε κάθε περίπτωση, οι Εβραίοι εμφανίζονται σαν ένας λαός με κακή συνείδηση σε σύγκριση με τους Πέρσες, τους Έλληνες, τους Ρωμαίους και τις γερμανικές φυλές, οι οποίοι, σε σύγκριση με αυτούς,

---

282. Βλ. Κυνάστης, Απόλλωνας και Διόνυσος. Νορδικοί και μη-νορδικοί μέσα στη θρησκεία των Ελλήνων, 1927· και Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Ιστορία του Ελληνικού και Ρωμαϊκού Λαού, 1928

283. Φερδινάνδος Χουέππε (Ferdinand Hueppe, 1852 – 1938), Λεξικό Κοινωνικής Υγιεινής, τομ. I, 1925, σελ. 30

εμφανίζονται σαν λαοί με καλή συνείδηση.[284]

Η νομοθεσία του Νεεμία και του Έσδρα επέφερε την ενοποίηση των απογόνων του αρχαίου εβραϊσμού από τον οποίο προήλθε ο Ιουδαϊσμός, που είναι τώρα διασκορπισμένος σε όλη τη γη. Σύμφωνα με τη γλώσσα που χρησιμοποιείται στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη (βλ. σελ. 88), ο όρος «Ιουδαίοι» θα χρησιμοποιείται στη συνέχεια αντί του όρου «Εβραίοι». Οι νόμοι του Έσδρα συνέβαλαν στη διαμόρφωση του **Ιουδαϊσμού** όπως αυτός εμφανίστηκε στους μεταγενέστερους Έλληνες και Ρωμαίους και, στη συνέχεια, στον δυτικό κόσμο.

Δεν πρέπει να πιστεύουμε ότι ο αριθμός των απογόνων των αρχαίων Εβραίων την εποχή του Έσδρα είναι τόσο μικρός όσο θα μπορούσε να φαίνεται από τις αφηγήσεις της Παλαιάς Διαθήκης για την πτώση του Ισραήλ και της Ιουδαίας και την επιστροφή από τη Βαβυλώνα. Αν το Ισραήλ είχε πληθυσμό τουλάχιστον 150.000 κατοίκων κατά την πτώση του, και η Ιουδαία κατά την πτώση της πληθυσμό τουλάχιστον 100.000 – σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του **Φλάιντερς Πίτρι** – μόνο περίπου το ένα έκτο του πληθυσμού του Ισραήλ και περίπου το ένα τριακοστό του πληθυσμού της Ιουδαίας είχαν εξοριστεί στη Βαβυλώνα.[285] Σύμφωνα με τις δηλώσεις των Γραμματέων, οι οποίοι ήθελαν να καταμετρήσουν μόνο εκείνους μεταξύ του εβραϊκού λαού που γνώριζαν «τον νόμο» κατά γράμμα, αυτός ο λαός συχνά φαίνεται να είναι πολύ μικρότερος σε αριθμό από ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Ο **Φλάιντερς Πίτρι** υποθέτει ότι ο συνολικός αριθμός των Ιουδαίων της Παλαιστίνης κατά τη Ρωμαϊκή περίοδο ήταν περίπου ο ίδιος με αυτόν της εποχής του Σολομώντα.

β) Η διασπορά

Το 333, ο Μέγας Αλέξανδρος της Μακεδονίας, σαν αποτέλεσμα της μάχης της Ισσού, έγινε ηγεμόνας της Συρίας και της Παλαιστίνης. Ξεκίνησε η Ελληνιστική Εποχή, κατά την οποία αναδύθηκε ένας ενιαίος εμπορικός χώρος από ολόκληρη τη Δυτική Ασία και τις χώρες της ανατολικής Μεσογείου, στον οποίο το διάχυτο κοσμοπολίτικο πνεύμα επέτρεπε τη γενική ελευθερία κινήσεων καθώς και κάθε είδους ανάμειξη λαών και φυλών. Στους τελευταίους αιώνες πριν από την αρχή της εποχής μας, ξεκίνησε η ευρεία εξάπλωση του ιουδαϊκού λαού, πρώτα σε όλο τον ελληνιστικό κόσμο των εθνών και των κρατών και στη συνέχεια σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Όπως ακριβώς οι εμπορικές ευκαιρίες κατά την ελληνιστική-ρωμαϊκή περίοδο έπρεπε να προσελκύουν ανθρώπους κατά κύριο της μεσανατολικής φυλής, ακριβώς όπως οι Σύριοι έμποροι διέσχιζαν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία,

284. Δηλώσεις όπως αυτή από την «Ευαγγελική Συμμαχία» έχουν πραγματικά ένα εβραϊκό άγγιγμα: «Ο Θεός δεν βιώνεται ούτε σε καταιγίδα, ούτε στην ενατένιση του ήρεμου έναστρου ουρανού, ούτε στη χαρά, ούτε στα βάσανα, αλλά αποκλειστικά στο γεγονός ότι η συνείδηση της αμαρτίας ξυπνά σε ένα άτομο και δεν μπορεί να ηρεμήσει».

285. Δείτε, Φλάιντερς Πίτρι, Αίγυπτος και Ισραήλ, σελ. 83

έτσι και οι Ιουδαίοι εξαπλώθηκαν.

Οι Ιουδαίοι στη Βαβυλώνα έχουν ήδη αναφερθεί στη σελίδα 173. Από τη Βαβυλωνία, οι Ιουδαίοι φαίνεται να προχώρησαν νωρίς στην Αρμενία και στις άλλες χώρες του Καυκάσου, όπου προφανώς ήταν ήδη αρκετά πολυάριθμοι τον 2ο αιώνα π.Χ. Κατά την εποχή των διαδόχων της μακεδονικής αυτοκρατορίας, σχηματίστηκαν ιουδαϊκές κοινότητες στη Συρία και την Αντιόχεια, στην Αίγυπτο και την Κυρηναϊκή, και στη συνέχεια και στην ίδια την Ελλάδα. Η Πέργαμος, η Έφεσος, η Καισάρεια και ιδιαίτερα η Αλεξάνδρεια απέκτησαν ιουδαϊκές συνοικίες. Κατά την ελληνιστική περίοδο, ξεκίνησε η εθελοντική μετανάστευση Εβραίων εμπόρων σε όλα τα μέρη του κόσμου, ιδιαίτερα στην Αίγυπτο, αργότερα στη Ρώμη και αφετέρου στη Βαβυλωνία – όπως εξηγεί και ο **Βλάντιμιρ Βολφ Καπλούν-Κόγαν**.[286] Στο έργο του «Ρωμαϊκή Ιστορία», τόμ. III, 1856, ο **Τέοντορ Μόμσεν** (Theodor Mommsen, 1817 – 1903) περιγράφει την καταστροφική επιρροή που είχαν οι Ιουδαίοι στην πρωτεύουσα Ρώμη ακόμη και πριν από την εποχή του Καίσαρα. Ο **Κικέρων** (106 – 43 π.Χ.) αποκαλύπτει την ισχύ της ιουδαϊκής επιρροής στη Ρώμη στην ομιλία του «Pro Flacco» (28). Μερικοί από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες ήταν φίλοι των Ιουδαίων, άλλοι ήταν αντίπαλοι των Ιουδαίων. Ο Νέρωνας ευνοούσε τους Σύρους και τους Ιουδαίους, τους λαούς στους οποίους ο Κικέρωνας είχε αποδώσει ένα έμφυτο αίσθημα δουλείας.[287]

Ο Εβραίος φιλόσοφος Φίλων από την Αλεξάνδρεια, γεννημένος το 20 π.Χ., αναφέρει πόσο διασκορπισμένοι ήταν οι Εβραίοι στην αρχή της εποχής μας σε μια επιστολή του στο «Μήνυμα προς τον Γάιο»: «Προσεύχομαι για την πατρίδα μου και υπέρ αυτής, και νομίζω ότι μπορούμε να πούμε ότι η Ιερουσαλήμ είναι η πρωτεύουσα όχι μόνο της Ιουδαίας, αλλά και πολλών άλλων τόπων· προσεύχομαι για τις ιουδαϊκές αποικίες που είναι διασκορπισμένες σε όλο τον κόσμο από την αρχαιότητα, στην περιοχή γύρω από την Αίγυπτο, στη Φοινίκη, στη Συρία και την Κοίλη Συρία, περαιτέρω στην Παμφιλία, την Κιλικία και άλλα μέρη της Ασίας μέχρι τη Βιθυνία και στους πιο απομακρυσμένους κόλπους της Μαύρης Θάλασσας, στην Ευρώπη στη Θεσσαλία, στη Σικελία και τη Μακεδονία, στην Αιτωλία, στην Αττική, στο Άργος και στις κύριες πόλεις της Πελοποννήσου. Αλλά δεν καλύπτεται από ιουδαϊκές αποικίες μόνο η ηπειρωτική χώρα, αλλά και τα πιο γνωστά κύρια νησιά όπως η Εύβοια, η Κύπρος και η Κρήτη, για να μην αναφέρουμε τις χώρες πέρα από τον Ευφράτη. Ο **Πιέτρο Μάνφριν**, ο οποίος παραθέτει αυτό το απόσπασμα, λέει ότι ο Φίλων δεν υπερέβαλε.[288]

«Ο διάσημος γεωγράφος Στράβων, σύγχρονος του Χριστού, λέει ότι οι Ιουδαίοι έχουν πάει παντού και ότι δεν υπάρχει σχεδόν κανένα μέρος

286. Βλάντιμιρ Βολφ Καπλούν-Κόγαν (Vladimir Wolf Kaplun-Kogan, 1888 – 1948), Η μετανάστευση των Εβραίων, 1913

287. Μάρκος Τύλλιος Κικέρων, περί των υπατικών επαρχιών V, 10: «Ιουδαίοι και Σύριοι, έθνη που γεννήθηκαν στη δουλεία».

288. Πιέτρο Μάνφριν (Pietro Manfrin, 1827 – 1909), Οι Εβραίοι υπό ρωμαϊκή κυριαρχία, τομ. I, 1888, σελ. 246

στον κόσμο όπου δεν παίζουν ρόλο, και πολλοί άλλοι συγγραφείς, επιγραφές και πάπυροι δείχνουν ότι η δήλωσή του είναι απολύτως αληθής.» Από τις ακτές της Κριμαίας και το εσωτερικό της Ασίας μέχρι την Ισπανία εκτεινόταν ένα δίκτυο των μεγαλύτερων και μικρότερων ιουδαϊκών κοινοτήτων, οι οποίες όχι μόνο διατηρούσαν στενούς δεσμούς μεταξύ τους αλλά και μια συνεχή, ρυθμισμένη σχέση με την Ιερουσαλήμ.[289] – Κατά τη διάρκεια αυτών των αιώνων της διασποράς, αναπτύχθηκε η ισχυρή αλληλεγγύη μεταξύ των Ιουδαίων, η οποία τους επέτρεψε να παραμείνουν ένας λαός παρόλο που δεν κατείχαν πλέον δική τους επικράτεια. «Η πατρίδα των Ιουδαίων είναι οι άλλοι Ιουδαίοι.» Επομένως, αγωνίζεται γι’ αυτούς, καθώς για την πίστη και την πατρίδα (pro are et focis), και καμία κοινότητα στη γη δεν την κρατάει τόσο σταθερά ενωμένη όσο αυτή. Έτσι περιέγραψε αργότερα ο **Σοπενχάουερ** την ιδιαιτερότητα αυτού του λαού χωρίς έδαφος.[290]

Στους εμπορικούς δρόμους που ξεκινούσαν από τη Μεσοποταμία προς τα ανατολικά, οι Ιουδαίοι εξαπλώθηκαν στην Περσία, την Ινδία και την Κίνα. Μετανάστευσαν στην Κίνα γύρω στις αρχές της εποχής μας και ίδρυσαν ιουδαϊκές κοινότητες σε αρκετές πόλεις, από τις οποίες αυτή στο Καϊφένγκφου (Χονάν) επέζησε περισσότερο. Τον 9ο αιώνα, αρκετές ιουδαϊκές οικογένειες εξακολουθούσαν να ζουν εκεί, οι απόγονοι των οποίων αργότερα υιοθέτησαν τις πεποιθήσεις και τα έθιμα του κινεζικού περιβάλλοντός τους, αναμειγνύονταν με τους Κινέζους, αλλά λέγεται ότι εξακολουθούν να εμφανίζουν ορισμένα «ιουδαϊκά» χαρακτηριστικά σήμερα.[291] Οι Ιουδαίοι στο Κότσιν (Ινδία) έχουν ήδη αναφερθεί στη σελίδα 157, όπως και οι «Ιουδαίοι» στην Αβησσυνία στη σελίδα 158, των οποίων οι Ιουδαίοι πρόγονοι σίγουρα μετανάστευσαν εκεί πριν από την αρχή της εποχής μας. Ιουδαϊκές κοινότητες υπήρχαν στην Αίγυπτο από τον 7ο αιώνα π.Χ., για παράδειγμα, αυτή που αναφέρεται στη σελίδα 173 στην Ταχπάνη, άλλες που αναφέρονται από τον Ιερεμία (46:17) στη Μιγδώλ και τη Νοφ, άλλες που αναφέρονται από τον Ιεζεκιήλ (30:14 – 18) στη Μέμφιδα και την Παθρός[292] και σε άλλα μέρη. Οι απόγονοι των Ιουδαίων που εξαπλώθηκαν από την Παλαιστίνη, τη Συρία και τη Μεσοποταμία και των οποίων η καταγωγή μπορεί να εντοπιστεί στις χώρες του Καυκάσου τον 2ο αιώνα π.Χ., πρέπει να έφτασαν στις σημερινές νότιες ρωσικές περιοχές μέχρι τα τέλη του 1ου αιώνα μ.Χ., όπου υπήρχαν ήδη πολλές ιουδαϊκές κοινότητες εκείνη την εποχή.

Ο **Άντολφ φον Χάρνακ** εκτιμά τον συνολικό αριθμό των Ιουδαίων στην αρχή της εποχής μας σε 4 – 4,5 εκατομμύρια, τον αριθμό των Ιουδαίων στην Αίγυπτο σε 1 εκατομμύριο, τον αριθμό των Ιουδαίων στη

---

289. Χιούγκο Βίλριχ (Hugo Willrich, 1867 – 1950), Η Προέλευση του Αντισημιτισμού, 1921, σελ. 617 (ανατύπωση από την «Αναγέννηση της Γερμανίας»).
290. Άπαντα του Σοπενχάουερ, επιμέλεια Μαξ Φρίσκελσεν-Κέλερ (Max Frischelsen-Köhler,1878 – 1923) τόμοι 7/8, 1921: Περί Νομικής Θεωρίας και Πολιτικής, § 132, σ. 240.
291. Δείτε, Γκέρχαρντ φον Μπονίν (Gerhardt von Bonin, 1890 – 1979), Φυλετικές Βιολογικές Συνθήκες στην Κίνα, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 18, 1926, σελ. 189
292. Παθρός (Pathros) = Πε-το-ρές. Δείτε και Φριτς Χόμελ, Περίγραμμα της Γεωγραφίας και Ιστορίας της Αρχαίας Ανατολής, 1926, σελ. 960.

Συρία σε περισσότερους από 1 εκατομμύριο και τον αριθμό των Ιουδαίων στην Παλαιστίνη σε 500.000. Υποθέτει ότι την εποχή του αυτοκράτορα Αυγούστου, οι Ιουδαίοι αποτελούσαν το 7% του συνολικού πληθυσμού της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Για όλες τις λεπτομέρειες, θα πρέπει να ανατρέξετε στις δηλώσεις του Άντολφ φον Χάρνακ και στα γραπτά που παραθέτει.[293]

Με τη διασπορά των Ιουδαίων και η φυλετική τους ιστορία άρχισε να γίνεται πιο σκοτεινή, και η φυλετική ιστορία των Ιουδαίων που παρέμειναν στην Παλαιστίνη την ίδια εποχή έγινε λιγότερο σημαντική για τον λαό στο σύνολό του, επειδή ό,τι συνέβαινε στην Παλαιστίνη από τότε και στο εξής δεν μπορούσε πλέον να επηρεάσει σημαντικά την επιλογή του λαού στο σύνολό του, ειδικά όχι την επιλογή των Ιουδαίων που αργότερα μετακόμισαν από τη Νοτιοανατολική Ευρώπη στη Δύση. Αξίζει, ωστόσο, να αναφερθούν οι εσωτερικοί και εξωτερικοί αγώνες του 2ου και 1ου αιώνα π.Χ., ορισμένα από τα γεγονότα των οποίων καταγράφονται στα βιβλία των Μακκαβαίων. Εκείνη την εποχή, αρχικά, έγινε μια τρομερή εκρίζωση όλων των Ιουδαίων που δεν απομονώθηκαν από τον ελληνιστικό κόσμο της σκέψης με τόσο μίσος, όπως ζητούσαν με πάθος (φανατισμό) οι αυστηρά πιστοί. Στο έργο του «Προέλευση και Αρχές του Χριστιανισμού» (τόμος ΙΙ, 1925, σελ. 229 και σελ. 280 κ.ε.), ο **Έντουαρντ Μάιερ**, περιγράφει πόσο «βάναυσα» ενήργησαν οι αυστηρά πιστοί εναντίον των άλλων Ιουδαίων, εξοντώνοντάς τους – άνδρες, γυναίκες και παιδιά – και καταστρέφοντας τις πόλεις τους σε μεγάλους αριθμούς. Αυτό το πνεύμα του μανιώδους μίσους αποκαλύπτεται στις σύγχρονες ιστορίες της Εσθήρ και της Ιουδήθ. Για τον Παλαιστινιακό Ιουδαϊσμό αυτή η περίοδος σηματοδοτεί τη διαμόρφωση μιας ομάδας ανθρώπων που τείνουν στον πιο σκληρό ζήλο της πίστης και στην απεριόριστη μισαλλοδοξία· όποιος ένιωθε διαφορετικά χάθηκε μαζί με τους απογόνους του κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Αλλά και η αντίπαλη πλευρά υπέστη αιματηρές απώλειες σε αυτούς τους εμφύλιους πολέμους· μπορεί να υπήρξε αμοιβαία εξόντωση των πιο πολεμοχαρών φύλων. Αυτά τα αιματηρά γεγονότα όμως δεν ενθάρρυναν τη δημιουργία νέων εβραϊκών κρατών· το αντίθετο: «Η ιουδαϊκή κυριαρχία ήταν πολύ χειρότερη και πιο εχθρική προς τον πολιτισμό από αυτή των αντιπάλων τους, των Ναβαταίων Αράβων, οι οποίοι, όσο καταστροφικά κι αν λεηλάτησαν αρχικά τη χώρα, στη συνέχεια αποδείχθηκαν ανοιχτοί στον πολιτισμό και προώθησαν την ανάπτυξη της αστικοποίησης» (**Έντουαρντ Μάιερ**, ό.π., σελ. 281). Τα γεγονότα των Μακκαβαϊκών πολέμων δείχνουν «τι ευλογίες έφερε η εγκαθίδρυση της ρωμαϊκής κυριαρχίας και η κατάρ-γηση του ιουδαϊκού ληστρικού κράτους από τον Πομπήιο» (**Έντουαρντ Μάιερ**). Στη μάχη, πρώτα εναντίον των ελληνιστικών ηγεμόνων και στη συνέχεια εναντίον των Ρωμαίων, πολλοί Ιουδαίοι έπεσαν και πάλι με πολεμικό πνεύμα.

293. Άντολφ φον Χάρνακ (Adolf von Harnack, 1851 – 1930), Αποστολή και Διάδοση του Χριστιανισμού, τομ. Ι, 1923, σελ. 5 – 19, τομ. ΙΙ, 1924, σελ. 947

Τα γεγονότα όμως των δύο αιώνων π.Χ. στην Παλαιστίνη δύσκολα μπορούσαν να έχουν επηρεάσει το σύνολο του λαού και τις επιλογές του. Η έλλειψη πολεμικού πνεύματος μεταξύ των Ιουδαίων έχει συχνά αποδοθεί σε αυτή την εξόντωση. Μια τέτοια υπόθεση δύσκολα επιτρέπεται. Αυτή η ανεπάρκεια πρέπει να εξηγηθεί από τις συνθήκες επιλογής του Μεσαίωνα. Η μη πολεμοχαρής φύση πολλών Ιουδαίων μετριέται συνήθως με τη συμμετοχή τους σε πολέμους μη ιουδαϊκών λαών, ενώ στην πραγματικότητα θα μπορούσε να μετρηθεί μόνο με τη δύναμη της άμυνας της δικής τους ιουδαϊκής κρατικής επικράτειας.

Στη συνέχεια δεν πρόκειται να ακολουθήσουμε λεπτομερώς την εξάπλωση των Ιουδαίων. Όπως φαίνεται από τις παραπάνω πληροφορίες, οι Ιουδαίοι είχαν ήδη διεισδύσει βαθιά στην Ασία, την Αφρική και την Ευρώπη πριν η Ιουδαία γίνει ρωμαϊκή επαρχία το 70 π.Χ. και πριν ο Τίτος καταστρέψει την Ιερουσαλήμ και τον Ναό το 70 μ.Χ. Η περαιτέρω εξάπλωση των Ιουδαίων έλαβε χώρα κυρίως μέσω δύο μεγάλων μεταναστευτικών κινήσεων: η μία οδήγησε από την Παλαιστίνη μέσω των χωρών του Καυκάσου και της Μικράς Ασίας προς τη νοτιοανατολική Ευρώπη, και η άλλη από την Παλαιστίνη κατά μήκος των ακτών της Μεσογείου προς τα δυτικά. Η **Ελίζαμπεθ Χάριοτ Χάντσον** (Elizabeth Harriot Hudson, 1804 – 1898), στο βιβλίο της «Ιστορία των Ιουδαίων στη Ρώμη», 1884, βλέπει τους Ιουδαίους ήδη από την αρχή της εποχής μας χωρισμένους σε δύο μεγάλες ομάδες: μια ανατολική, τους Ιουδαίους της Βαβυλωνίας, της Χαλδαίας, της Ασσυρίας και της Περσίας, και μια δυτική, τους Ιουδαίους της Παλαιστίνης, της Αιγύπτου και των άλλων επαρχιών της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Από αυτές τις δύο ομάδες, αφενός, οι Ασκεναζίμ, οι Ανατολικοί Ιουδαίοι, και αφετέρου, οι Σεφαραδίτες, οι Νότιοι Ιουδαίοι, κατάγονται, ομάδες που χρειάζονται περαιτέρω συζήτηση.[294]

Κατά τον Μεσαίωνα, οι **νότιοι Ιουδαίοι** έφτασαν σταδιακά στην Ιβηρική Χερσόνησο ακολουθώντας τους εμπορικούς δρόμους και από τη νότια Γαλλία, ακολουθώντας τον Ροδανό, τις περιοχές του Μέσου Ρήνου με τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν. Ήδη από τον 3ο αιώνα, οι Εβραίοι ήταν σχετικά πολυάριθμοι στην Αλσατία και στις περιοχές του Ρήνου-Φρανκονίας, όπως εξακολουθούν να είναι σήμερα. Το σχετικά χαμηλό ανάστημα του γερμανικού πληθυσμού στη Φρανκφούρτη και γύρω από αυτήν – φέρεται να συγκρίνεται με τη γύρω περιοχή – έχει απόδοθεί στον αιωνόβιο, πυκνό εποικισμό αυτής της περιοχής από Ιουδαίους. Ένα μεγάλο μέρος των νότιων Ιουδαίων της Ισπανίας εκδιώχθηκε το 1492 και κατέφυγε πίσω στη Βόρεια Αφρική, την Τουρκία και τις ανατολικές παράκτιες χώρες της Μεσογείου, καθώς και στη Συρία και τις πόλεις της Δαμασκού και του Χαλεπίου, όπου αυτοί οι νότιοι Ιουδαίοι, που ονομάζονταν «Σπανιόλ», αναμίχθηκαν με τον ιθαγενή ιου-

294. Η λέξη Σεφαραδίτες προέρχεται από τη λέξη Σεφαράντ (Sepharad) «Χερσόνησος των Πυρηναίων», η λέξη Ασκεναζίμ από τη λέξη Ασκενάζ «Γερμανία». Η αρχική σημασία του ονόματος Ασκενάζ είναι εμφανής από τον πίνακα των εθνών που εξετάζεται στη σελίδα 142. Στα γαλλικά, ο όρος Juifs portugais χρησιμοποιείται για τους Σεφαραδίτες, ενώ η λέξη Juifs allemands για τους Ασκεναζίμ.

δαϊκό πληθυσμό.[295] Οι Σεφαραδίτες εξακολουθούν να επιτρέπεται να ασκούν την πολυγαμία σήμερα εάν ζουν ανάμεσα σε λαούς για τους οποίους η πολυγαμία επιτρέπεται νόμιμα. Η πολυγαμία απαγορεύτηκε για τους Ασκεναζίμ τον 11ο αιώνα. Οι Ασκεναζίμ διαφέρουν από τους Σεφαραδίτες στην προφορά των Εβραϊκών και σε ορισμένα λατρευτικά έθιμα.

Οι **Ανατολικοί Ιουδαίοι**, των οποίων η πρώιμη μεσαιωνική εξάπλωση έχει ήδη αναφερθεί παραπάνω (σελ. 178), έφτασαν στην χερσόνησο της Κριμαίας τον 8ο αιώνα, όπου η Μωσαϊκή αίρεση των Καραΐτων εξαπλώθηκε τον 9ο αιώνα· ταυτόχρονα, οι Ιουδαίοι ήταν ήδη πολυάριθμοι στο Βυζάντιο. Τον 12ο αιώνα αναφέρεται μια προφανώς

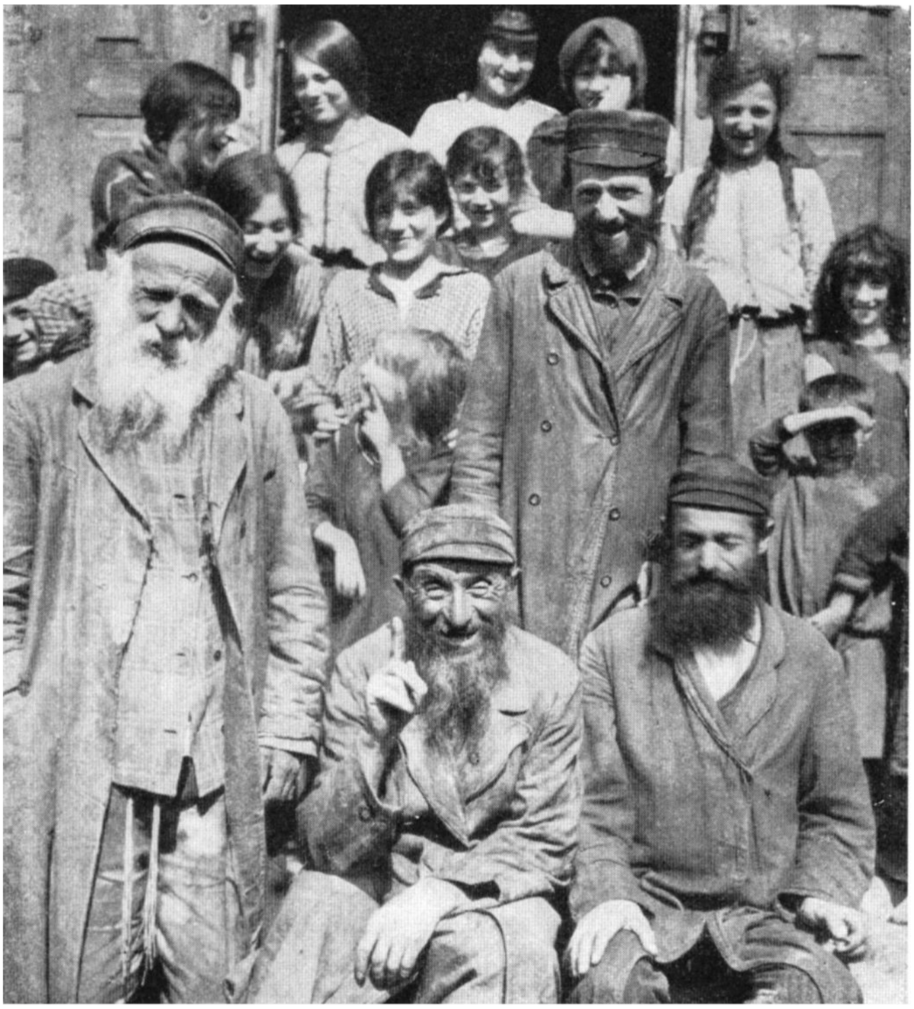

Εικ. 183: Ιουδαίοι της Ανατολής από την Ντρούζκοπολ (Дружкополь – Ουκρανία)

μακροχρόνια, αδιάλειπτη εμπορική οδός των Ιουδαίων από την Αραβία και την Αβησσυνία μέσω της Κεϋλάνης και του Λαμούρι, Λάμρι ή Λάμπρι της Σουμάτρας προς την Κίνα,[296] από την οποία παρακλάδια πιθανότατα οδηγούσαν και στους εμπορικούς δρόμους των Ιουδαίων

295. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ (Shemu'el Vaysenberg, 1867 – 1928), Οι Σύριοι Ιουδαίοι, ανθρωπολογικά μιλώντας, Περιοδικό Εθνολογίας, τομ. 43, 1911, σελ. 81
296. Δείτε, Άνθρωπος, τεύχος 4/6, 1923/24, σελ. 1082

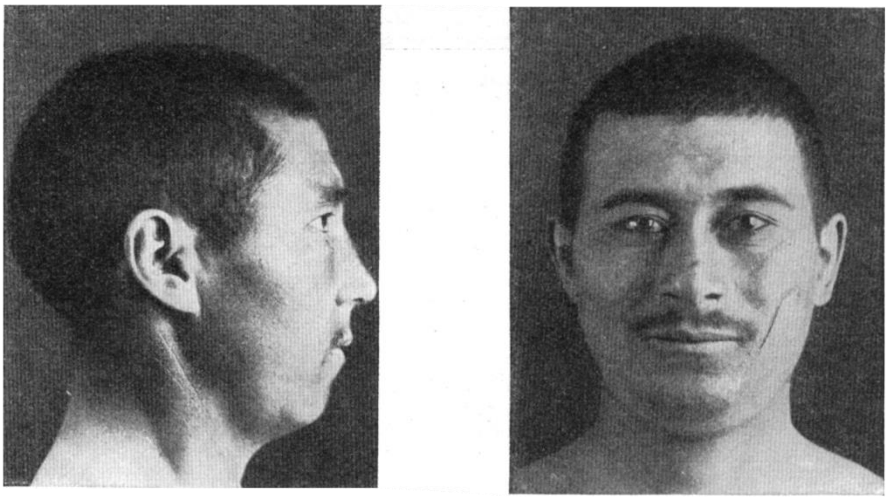

Εικ. 184 α, β: Κ: 74,80, Ζ: 93,01, Α: μικτό πράσινο
Κατά κύριο λόγο ενδο-ασιατική με επιρροές του «τύπου Ριαζάν» και
ελαφρές ανατολικοβαλτικές και μεσανατολικές (εμπρόσθια όψη!) επιρροές;

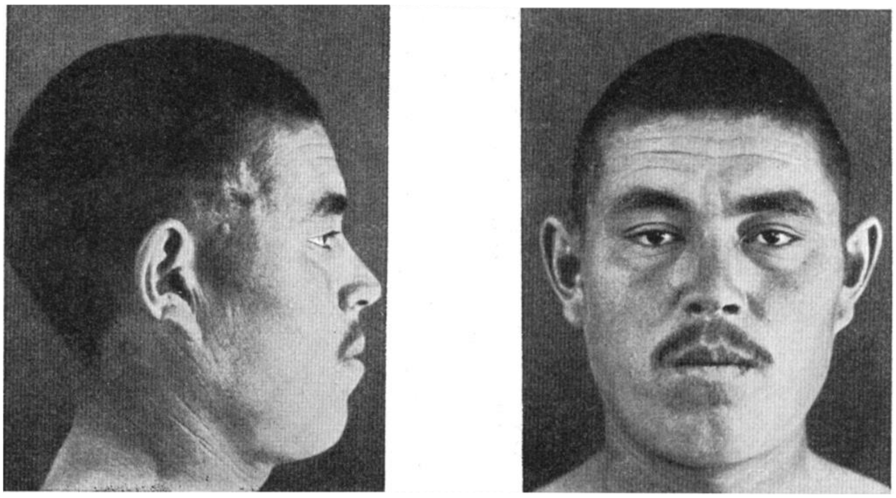

Εικ. 185 α, β: Κ: 78,67, Ζ: 90,71, Α: μικτό πράσινο
Κατά κύριο λόγο ενδο-ασιατική με επιρροές του «τύπου Ριαζάν» και της ανατολικοβαλτικής;
Μπασκίρ από την περιοχή Ούφα. [Από τον Γιόζεφ Βαστλ, Μπασκίρ (Baschkiren),
Αρχείο Φυλετικών Εικόνων]

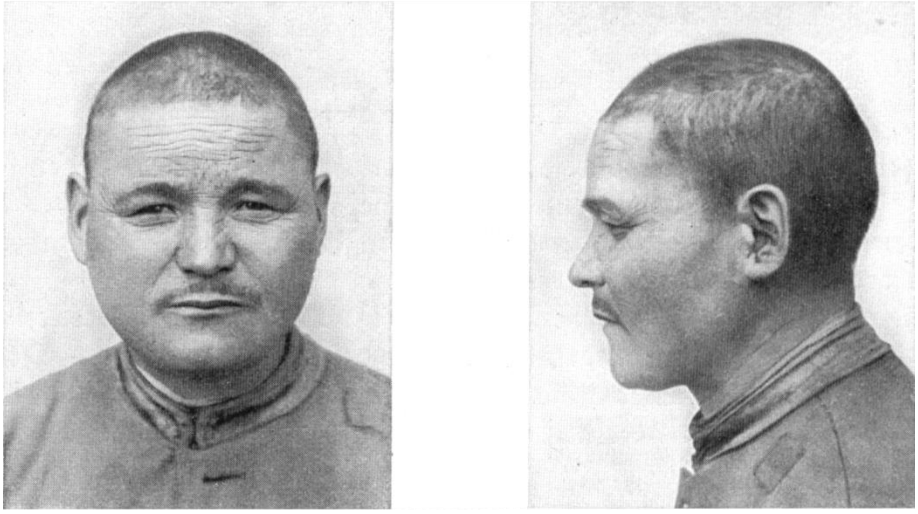

Εικ. 186 α, β: Τάταρος από την περιοχή του Όρενμπουργκ. Κατά κύριο λόγο
ενδο-ασιατική – με μια ελαφριά νορδική επιρροή; (φωτο: Φριτζ Λεντς)

Εικ. 187: Ιουδαίος από την Πολωνία
Μεσανατολική-νορδική (οριενταλοειδής;)
(Φωτο: από τον Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ)

Εικ. 188: Ιουδαίος από τη Ρουμανία
Μεσανατολική-νορδική
(Φωτο: από τον Όττο Μαξ Γιοχάνες Στιλ)

Εικ. 189: Ιουδαίος από τη Γερμανία.
Βουλευτής. Ανατολικοβαλτική επιρροή
ή μεσανατολική και νορδική επιρροή

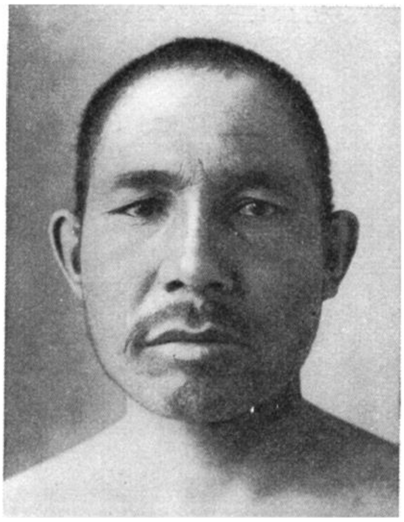

Εικ. 190: Μπασκίρ από την περιοχή Ούφα.
Κατά κύριο λόγο ενδο-ασιατική,
πιθανώς με μεσανατολική επιρροή

Εικ. 191 α, β: Ιουδαία από τη Ρωσία. Κυρίως Ανατολική Βαλτική (Από τον Μορίς Φίσμπεργκ)

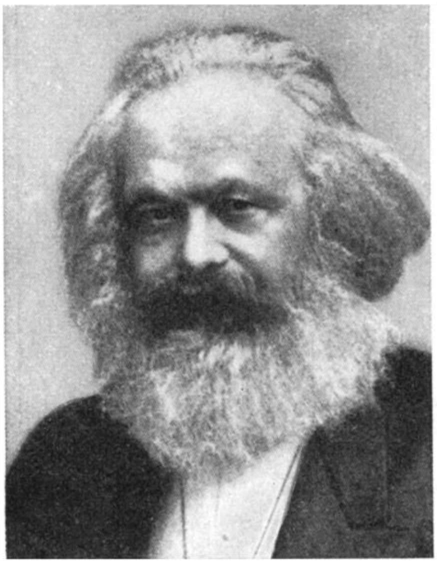
Εικ. 192: Καρλ Μαρξ, (Μωυσής Μορντεχάι Λεβί) Ιδρυτής της σοσιαλιστικής θεωρίας (1818 – 1883). Ανατολικοβαλτική με οριενταλοειδείς επιρροές;

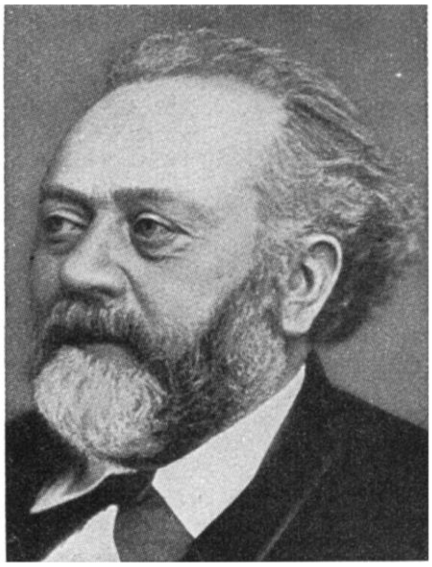
Εικ. 193: Μπέρτχολντ Άουερμπαχ 1812 – 1882, συγγραφέας. Ανατολικοβαλτική και μεσανατολική επιρροή

Ιουδαίοι από τη Γερμανία

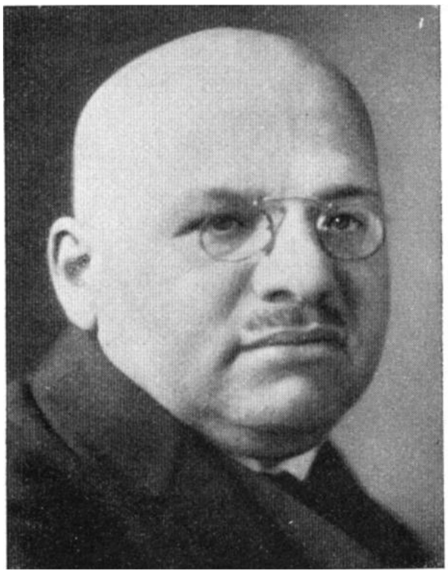
Εικ. 194: Λίο Φαλ (1873 – 1925) συνθέτης Ανατολική (Αλπική)-μεσανατολική

Εικ. 195: τραπεζίτης Μπλούμενσταϊν, γνωστός σαν επικεφαλής μιας συμμορίας παραχάραξης στο Παρίσι. Μεσανατολική-ανατολική (αλπική)

Ιουδαίοι από την Ουγγαρία

της Περσίας και των χωρών του Καυκάσου.

Μέσω της ανάμειξης με τον ιθαγενή πληθυσμό της Μέσης Ανατολής, η επιρροή της μεσανατολικής φυλής πρέπει να ενισχύθηκε συνεχώς σε αυτόν τον ανατολικό ιουδαϊκό κλάδο ολόκληρου του λαού. Το γεγονός, όμως, που ήταν ιδιαίτερα καθοριστικό για τη φυλετική σύνθεση των Ιουδαίων της Ανατολής ήταν η ανάμειξη με τμήματα του λαού των Χαζάρων.

Οι **Χάζαροι**, προφανώς ένας λαός που αποτελούνταν από στοιχεία των τουρκικών λαών της Εσωτερικής Ασίας και των ανατολικοευρωπα-

Εικ. 196: Ιουδαίος από τη Γαλλία
Ιουδαϊκή οικογένεια από την Πορτογαλία
Λουί Λουσέρ (Louis Loucheur),
1872 – 1931. Μεγαλοβιομήχανος
Υπουργός Οικονομικών. Ανατολική
(αλπική)-δυτική (μεσογειακή)-μεσανατολική;

Εικ. 197: Ιουδαίος από τη Γερμανία
Χιούγκο Πρόις (Hugo Preuß, 1860 – 1925),
πολιτικός, Πατέρας του συντάγματος της
Βαϊμάρης. Προφανώς οριενταλοειδής-
μεσανατολική-ενδοασιατική

Εικ. 198: Ιουδαίος από τη Γερμανία
Οριενατλοειδής-μεσανατολική – με
ανατολίτικη επιρροή

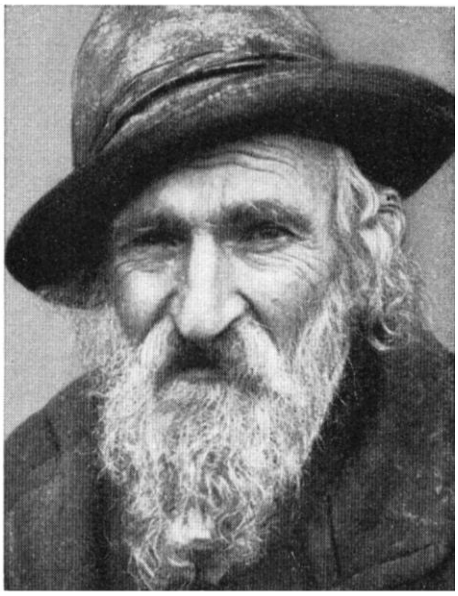

Εικ. 199: Ιουδαίος από τα δάση της
Καρπαθίας. Μεσανατολική-διναρική-
(νορδική;)
(Φωτο: Όγκαστ Γκιόργκ Κένστλερ)

ϊκών λαών της φιννοουγγρικής γλωσσικής ομάδας, είχαν ιδρύσει μια αυτοκρατορία με σημαντικές εμπορικές πόλεις στα κάτω ρου του Βόλγα και του Ντον, στις βόρειες ακτές της Κασπίας και της Μαύρης Θάλασσας, τον 6ο και 7ο αιώνα μ.Χ. Από αυτήν την περιοχή, οι Χάζαροι, υπό την προστασία των πολεμιστών τους, μεσολαβούσαν στο εμπόριο προς τη Μικρά Ασία και την Ινδία και προς την Εσωτερική Ασία μέχρι τη Σιβηρία. Τον 10ο αιώνα, η Αυτοκρατορία των Χαζάρων, που δέχτηκε επίθεση από τη Ρωσία και το Βυζάντιο, καταστράφηκε από γε-

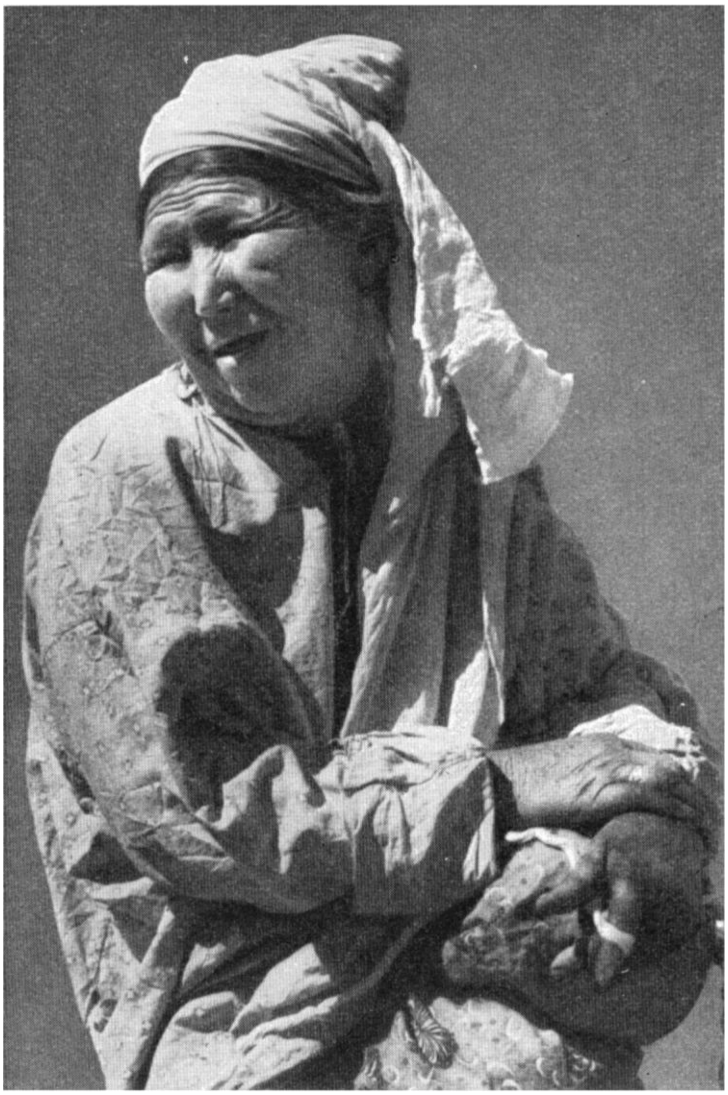

Εικ. 200: Κιργίζια γυναίκα από την κοιλάδα Άλα
Κατά λύριο λόγο ενδο-ασιατική

γονότα που είναι ακόμη ελάχιστα γνωστά στην ιστορία. Τμήματα της ανώτερης τάξης των Χαζάρων κατέφυγαν στην Κριμαία, την Εσωτερική Ασία και την Ισπανία.

Τον 8ο αιώνα, το εμπόριο των Χαζάρων προσέλκυσε πολλούς Ιουδαίους και Άραβες. Η επιρροή των μεταναστών Ιουδαίων τελικά έγινε τόσο ισχυρή που «η δυναστεία των Χαζάρων, μαζί με την αυλή τους, δηλαδή την ευγενή τάξη του λαού των Χαζάρων, υιοθέτησε τον Ιουδαϊσμό».[297] Οι Χάζαροι που ασπάστηκαν τη Μωσαϊκή πίστη – ίσως υπήρχαν αρκετοί από αυτούς κατά τη διάρκεια του 8ου έως 10ου αιώνα, ακολουθώντας το παράδειγμα που έθεσε η ελίτ των Χαζάρων – τελικά έγιναν δεκτοί στην κοινότητα αίματος του ιουδαϊσμού της ανατολής. **Σαν αποτέλεσμα ο ιουδαϊσμός της ανατολής πήρε για πρώτη φορά φυλετικά χαρακτηριστικά που τον διέκριναν σημαντικά από τον ιουδαϊσμό του νότου**.

Ποιες φυλές εκπροσωπούνταν στο φυλετικό μείγμα του λαού των Χαζάρων; – Μεταξύ των Χαζάρων, σύμφωνα με τον **Προύνερ-Μπέι**[298], υπήρχαν «λευκές» και «μαύρες» ομάδες. Μπορούμε να φανταστούμε τους Χαζάρους σαν ένα μείγμα της ενδο-ασιατικής, της μεσανατολικής και της ανατολικοβαλτικής φυλής με μικρές επιρροές από τη νορδική φυλή, σαν ένα φυλετικό μείγμα παρόμοιο με τους σημερινούς Μπασκίρ, Καλμούκους, Κιργίζιους και Τατάρους.[299] Ενώ ο Ιουδαϊσμός της Ανατο-

297. Βασίλι Κλιουτσέφσκι (Василий Ключевский, 1841 – 1911)

298. Φραντς Ίγκνατς Προύνερ, στη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 1861, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας του Παρισιού, τομ. II, 1861, σελ. 420

299. Μεταξύ των σημερινών Τατάρων, περίπου το 20% έχουν ανοιχτόχρωμα μάτια, γεγονός που αντιστοιχεί σε μια ισχυρότερη ανατολικοβαλτική και μια ασθενέστερη νορδική επιρροή· οι αμιγώς ενδοασιάτες (μογγόλοι) είναι σχετικά σπάνιοι ανάμεσά τους. (βλ. Εζέν Πίταρντ, Φυλές και Ιστορία, 1924, σελ. 474)

λής στις χώρες του Καυκάσου είχε ήδη δεχτεί νέες επιρροές από την μεσανατολική φυλή, τώρα έλαβε επιρροές από την ενδο-ασιατική (μογγολική) και την ανατολικοβαλτική φυλή, οι οποίες ήταν αρχικά ξένες προς τον ιουδαϊσμό στο σύνολό του.[300] Αυτές οι επιρροές και η μεταγενέστερη ανάμειξη με σλαβικές φυλές κυρίως της ανατολικοβαλτικής φυλής ήταν ο κύριος λόγος για τις φυλετικές διαφορές μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής και του Νότου.

Μεταξύ των επιρροών που μεταδόθηκαν κυρίως από τους Χαζάρους είναι τα «μογγολικά μάτια», τα οποία, σύμφωνα με τον **Ίλια Μέτσνικοφ** (Илья Мечников, 1845 – 1916),[301] βρίσκονται και στα παιδιά των Ιουδαίων, αλλά πιθανότατα θα πρέπει να νοούνται κυρίως οι σχηματισμοί βλεφάρων τύπου επικάρθιου – σχετικά πιο συνηθισμένους στην Ανατολική Ευρώπη – ο οποίος συχνά δεν διαχωρίζεται από τους σχηματισμούς των βλεφάρων της ενδο-ασιατικής φυλής.[302] Αν ο **Φέλιξ φον Λούσαν** σημειώνει ότι, αν και σε σπάνιες περιπτώσεις, συναντά κανείς άτομα που μοιάζουν με «Ιάπωνες» μεταξύ των Εβραίων,[303] αν και ο **Φέρντιναντ Βάγκενζαϊλ** βρίσκει κάτι ιαπωνικό σε ορισμένους Εβραίους,[304] τέτοιες επιρροές πιθανότατα ήρθαν στον ιουδαϊκό λαό μέσω της ανάμειξης με τους Χαζάρους.

Τον 10ο και 11ο αιώνα, οι Ιουδαίοι της Ανατολής είχαν εξαπλωθεί μέχρι την περιοχή της σημερινής Ρουθηνίας. Από εκεί προχώρησαν εναντίον της Γαλικίας και της Πολωνίας τον 12ο αιώνα. Η εισβολή των Τατάρων τον 13ο αιώνα εκτόπισε πολλούς Ιουδαίους από τη νότια Ρωσία στην Πολωνία και τη βόρεια Ρωσία. Τον 14ο αιώνα οι Ιουδαίοι της Ανατολής πρέπει να είχαν φτάσει στο μεγαλύτερο μέρος της περιοχής που σήμερα είναι πιο πυκνοκατοικημένη από τους απογόνους τους στην Ανατολική Ευρώπη. Οι μετανάστες που κατάγονταν από Ιουδαίους σε τουρκικά και ρουμανικά εδάφη ενίσχυσαν τον Ιουδαϊσμό στην Ανατολική Ευρώπη. Δεδομένου ότι η Ρωσία προσπάθησε να κλείσει τα σύνορά της κατά των Ιουδαίων μεταναστών μέχρι τη βασιλεία του Μεγάλου Πέτρου (1682 – 1725), οι Ιουδαίοι αρχικά εξαπλώθηκαν κυρίως μόνο στην περιοχή της τότε Μεγάλης Πολωνίας, δηλαδή πέρα από την πολωνόφωνη περιοχή προς το Ρούρλαντ, τη Λιθουανία, τη Δυτική Πρωσία και τη Λευκορωσία και πάλι νότια προς τη Γαλικία, τη

300. Σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά και τις ψυχικές ιδιότητες της ανατολικοβαλτικής φυλής, βλέπε Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1929· Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδοση, 1929. Τα κύρια χαρακτηριστικά της ανατολικοβαλτικής φυλής: κοντό ανάστημα, μικρό κεφάλι, πλατύ πρόσωπο, με βαριά, ογκώδη κάτω γνάθο, ακαθόριστο πηγούνι· αμβλεία, μάλλον φαρδιά, κοντή μύτη με επίπεδη ρινική ρίζα· σκληρά ανοιχτόχρωμα (ξανθά) μαλλιά· ανοιχτόχρωμα (γκρι ή μπλε) μάτια, ανοιχτόχρωμος τόνος δέρματος με γκρι υποτόνους.

301. Δείτε, Γιοχάνες Ράνκε (Johannes Ranke, 1836 – 1916), Άνθρωπος, τομ. II, 1912, σελ. 265

302. Για τον επικάρθιο (epicanthus) βλέπε Ρούντολφ Μάρτιν (Rudolf Martin, 1864 – 1925), Εγχειρίδιο Ανθρωπολογίας, τομ. I, 1928, σελ. 50, και επίσης Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1928, σελ. 144

303. Φέλιξ φον Λούσαν, Η ανθρωπολογική θέση των Εβραίων, Φύλλο αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Προϊστορίας, 23ο έτος, 1892, σελ. 99

304. Φέρντιναντ Βάγκενζαϊλ (Ferdinand Wagenseil, 1887 – 1967), Συμβολή στη φυσική ανθρωπολογία των Ισπανών Ιουδαίων και στο εβραϊκό φυλετικό ζήτημα, Περιοδικό Μορφολογίας και Ανθρωπολογίας, τομ. 23, 1925

Βολυνία και την Ουκρανία – δηλαδή περίπου την περιοχή στην οποία εξακολουθούν να είναι ιδιαίτερα πολυάριθμοι σήμερα (βλ. Χάρτης V σελ. 327).

Ο Ιουδαϊσμός της Ανατολής έλαβε μια σημαντική εισροή νότιου ιουδαϊκού αίματος τον 14ο και 15ο αιώνα. Περιστασιακά συναντάμε άτομα με «Σεφαραδίτικη» εμφάνιση ανάμεσα στους Ιουδαίους της Ανατολής. Αυτό μπορεί να οφείλεται σε κληρονομικά χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλής, τα οποία διατηρήθηκαν και στον Ιουδαϊσμό της Ανατολής· μπορεί όμως και να οφείλεται στην εισροή Ιουδαίων από το νότο τον 14ο και 15ο αιώνα, που έτσι έδωσαν στον Ιουδαϊσμό της Ανατολής περισσότερα από τα κληρονομικά στοιχεία των αρχαίων Εβραίων της Παλαιστίνης.

Οι Σταυροφορίες έφεραν μαζί τους διωγμούς και απελάσεις των Ιουδαίων, οι οποίες, ειδικά στις αρχές του δέκατου πέμπτου αιώνα, ανάγκασαν έναν πολύ μεγάλο αριθμό Ιουδαίων που ζούσαν στη Γερμανία να καταφύγουν στην Πολωνία, όπου στη συνέχεια είτε συγχωνεύτηκαν με τον Ιουδαϊσμό της Ανατολής που εκπροσωπούνταν εκεί είτε – αν οι Ιουδαίοι που ζούσαν ήδη στην Πολωνία (όπως εξηγεί ένας ιστορικός) δεν ήταν τόσο πολυάριθμοι όσο συνήθως υποτίθεται – μαζί με αυτούς τους ήδη ζώντες Ιουδαίους σχημάτισαν τώρα τον πραγματικό Ιουδαϊσμό της Ανατολής. Ο Πολωνός βασιλιάς Καζίμιρ ο Μέγας (1333 – 1370) ενθάρρυνε την ιουδαϊκή μετανάστευση από τη Γερμανία παραχωρώντας προνόμια στους Ιουδαίους, από τους οποίους ήθελε να δημιουργήσει ένα είδος μεσαίας τάξης για τη χώρα του, κάτι που έλειπε στην Πολωνία εκείνη την εποχή. Τα Γίντις, η καθομιλουμένη γλώσσα του Ιουδαϊσμού της Ανατολής, προέρχονται από τη Ρηνο-Φραγκονική διάλεκτο εκείνης της εποχής και ακόμη και σήμερα, τα επώνυμα των Ιουδαίων της Ανατολής είναι σχεδόν όλα γερμανικής προέλευσης.

Στην Ανατολική Ευρώπη, υπήρξε ανάμειξη Ιουδαίων με σλαβόφωνους πληθυσμούς, η οποία έφερε νέες επιρροές από την ανατολικο-βαλτική φυλή, και επιρροές από τη νορδική φυλή και επιρροές από τη σουδητική φυλή,[305] και επιπλέον αναμείξεις που πρέπει να έφεραν στον Ιουδαϊσμό της Ανατολής, εκτός από μικρές επιρροές από τη διναρική φυλή, πάνω απ' όλα την επιρροή της ανατολικής φυλής, η οποία σήμερα είναι λίγο-πολύ σαφώς αναγνωρίσιμη σε κάθε ανθρώπινη ομάδα των Ιουδαίων της Ανατολής.[306] Οι Ιουδαίοι της Ανατολής δύσκολα μπορούν πλέον να θεωρηθούν «Σημίτες» αν κάποιος με αυτόν τον τρόπο εννοεί φυλές με ισχυρότερη επιρροή από την οριενταλοειδή φυλή, φυλές του τύπου των αρχαίων Εβραίων. Οι μορφές και τα πρό-

305. Για τη σουδητική φυλή, βλέπε Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1929 και Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ. 1929

306. Σχετικά με τα φυσικά χαρακτηριστικά και τις ψυχικές ιδιότητες της ανατολικής (αλπικής) φυλής, βλ. Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1929· Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ. 1929. Τα κύρια χαρακτηριστικά της ανατολικής φυλής: κοντό ανάστημα, μικρό κεφάλι, πλατύ πρόσωπο, με ακαθόριστο πηγούνι, αμβλεία, κοντή μύτη με επίπεδη ρινική ρίζα· σκληρά, καστανά ή μαύρα μαλλιά· καστανά μάτια· κιτρινωπό-καφέ δέρμα.

σωπα – κυρίως οριενταλοειδούς και μεσανατολικής προέλευσης – που φαίνονται στους δυτικούς σαν χαρακτηριστικά «ανατολίτικα» ή «σημιτικά» έχουν γίνει αρκετά σπάνια μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής.

Ο Ιουδαϊσμός της Ανατολής, περίπου τα εννέα δέκατα του Ιουδαϊσμού, που σήμερα αποτελείται από τον Ιουδαϊσμό της Ρωσίας, της Πολωνίας, της Γαλικίας, της Ουγγαρίας, της Αυστρίας και της Γερμανίας, καθώς και από το μεγαλύτερο μέρος των Ιουδαίων της Βόρειας Αμερικής και ένα μεγάλο μέρος των Ιουδαίων της Δυτικής Ευρώπης, αντιστοιχεί περίπου σε ένα φυλετικό μείγμα που μπορεί να περιγραφεί κυρίως σαν μεσανατολικό-οριενταλοειδές-ανατολικοβαλτικό-ανατολικό-ενδοασιατικό-νορδικό-χαμιτικό-νέγρικο μείγμα.

Ο Ιουδαϊσμός του νότου, περίπου το ένα δέκατο του συνόλου του λαού, που σήμερα αποτελείται από τους Ιουδαίους της Αφρικής,

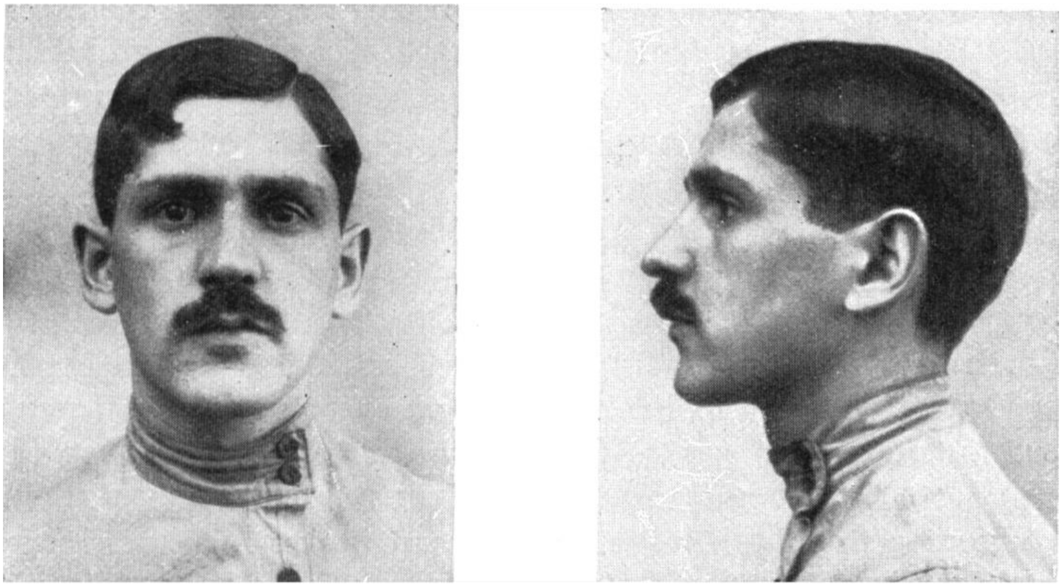

Εικ. 201 α, β: Ιουδαίος από την Οδησσό. Δυτική (μεσογειακή) (φωτο: Φριτζ Λεντς)

της Βαλκανικής Χερσονήσου, της Ιταλίας, της Ισπανίας και της Πορτογαλίας και ένα μέρος των Ιουδαίων της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ολλανδίας, κατά την πορεία της εξάπλωσής του κατά μήκος των ακτών της Μεσογείου, πιθανότατα έχασε μέρος της μεσανατολικής επιρροής του, αλλά απέκτησε νέες επιρροές από οριενταλοειδείς, δυτικές, χαμιτικές και νέγρικες φυλές, δηλαδή επιρροές από δολιχοκέφαλες φυλές. Οι Ιουδαίοι του νότου (Σεφαραδίμ) σχηματίζουν ένα φυλετικό μείγμα που μπορεί να περιγραφεί κυρίως σαν οριενταλοειδές-μεσανατολικό-δυτικό-χαμιτικό-νορδικό-νέγρικο. Λέγεται ότι ο αριθμός τους είναι 1.410.000 παγκοσμίως, εκ των οποίων οι 37.700 βρίσκονται στην Παλαιστίνη.[307]

Ένα μέρος του νότιου ιουδαϊσμού υποδέχτηκε η Ολλανδία μετά την απέλαση από την Ισπανία το 1492. Από εκεί, οι νότιες ιουδαϊκές οικογέ-

307. Δείτε, Αρχεία για τη Φυλετική και Κοινωνική Βιολογία, τομ. 17, 1925/26, σελ. 324.

νειες φαίνεται ότι μετανάστευσαν κατά μήκος του Ρήνου, αφενός, και από το Άμστερνταμ στο Αμβούργο αφετέρου. Αυτές οι οικογένειες όμως πιθανότατα έχουν εξαφανιστεί προ πολλού σήμερα. Ο Ιουδαϊσμός της Κεντρικής Ευρώπης σήμερα είναι σχεδόν αποκλειστικά Ανατολικός Ιουδαϊσμός (Ασκεναζίμ).

Τα δύο παρακλάδια του Ιουδαϊσμού, οι Σεφαραδίτες και οι Ασκεναζίμ, εξακολουθούν να αντιλαμβάνονται ο ένας τον άλλον σήμερα σαν δύο εθνοτικές ομάδες που διαφέρουν σωματικά και πνευματικά. Οι Σεφαραδικές οικογένειες τείνουν να αποφεύγουν τους γάμους με οικογένειες Ασκενάζι. Πράγματι, μια κάποια απόρριψη του ανατολικού ιουδαϊκού χαρακτήρα φαίνεται να προέρχεται από κύκλους εντός του Ιουδαϊσμού στους οποίους κυριαρχούν οι σεφαραδίτικες οικογένειες. Στους μωσαϊκούς κύκλους του Νότιου Ιουδαϊσμού, οι Ανατολικοί Ιουδαίοι πρέπει να κάθονται ξεχωριστά στις συναγωγές. «Μόλις πριν από δύο αιώνες, οι “Ισπανοί” Ιουδαίοι προκάλεσαν στην πραγματικότητα την απέλαση των “Γερμανών” Ιουδαίων με το σκεπτικό ότι ήταν κατώτεροι.»[308]

Οι φυλετικές διαφορές μεταξύ των δύο ιουδαϊκών ομάδωνέχει διαπιστωθεί και από τους παρατηρητές των δυτικών λαών· περισσότερα για αυτό αργότερα! Παρ’ όλα αυτά, τα κοινά σημεία μεταξύ των δύο ομάδων είναι τόσο σαφή που οι εκπρόσωποι και των δύο ομάδων ανέκαθεν θεωρούνταν από Ιουδαίους και μη Ιουδαίους σαν μέλη του ίδιου λαού. Η ανάμειξη με μη ιουδαϊκούς πληθυσμούς δεν ήταν ποτέ τόσο συχνή μεταξύ των δύο ομάδων του ιουδαϊκού λαού, ώστε οι Ιουδαίοι, οπουδήποτε εκτός της Μέσης Ανατολής, δηλαδή εκτός της περιοχής των λαών που είναι φυλετικά κοντά τους, να έχουν γίνει φυλετικά πιο κοντά σαν ομάδα στους πληθυσμούς που τους περιβάλλουν. Όσο λιγότερο ένας ευρωπαϊκός πληθυσμός έχει δεχθεί φυλετικές επιρροές ανατολικοαφρικανικής και νοτιοανατολικής ευρωπαϊκής-δυτικής ασιατικής προέλευσης, τόσο πιο ξεκάθαρα ξεχωρίζουν μέσα σε αυτόν τόσο οι Νότιοι όσο και οι Ανατολικοί Ιουδαίοι – τόσο σαν ξένες φυλές όσο και σαν φυλετικά συγγενείς.

γ) Το συμπέρασμα

Την διατήρηση του αρχαίου εβραιοπαλαιστινιακού φυλετικού μείγματος εντός του Ιουδαϊσμού – μια διατήρηση που ήταν πιο επιτυχημένη στον Νότιο Ιουδαϊσμό και λιγότερο επιτυχημένη στον Ανατολικό Ιουδαϊσμό – ο Ιουδαϊσμός την οφείλει στη διατήρηση αυτών των εντολών απομόνωσης από την εποχή του Νεεμία και του Έσδρα, δηλαδή στον ζήλο του νομοταγούς ιερατείου του. Επί αιώνες, αυτό το ιερατείο κήρυττε την απομόνωση του Ιουδαϊσμού, σίγουρα πάνω απ’ όλα μια απομόνωση σε θέματα πίστης. Αλλά από την εποχή του Νεεμία

308. Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ (Felix Aaron Theilhaber, 1884 – 1956), Η πτώση των Γερμανο-ιουδαίων. Μια οικονομική μελέτη, 1911, σελ. 165

και του Έσδρα (βλ. σελ. 173 κ.ε.), μετά από επανειλημμένες εμπειρίες, υπήρχε μια δυσπιστία απέναντι στους μικτούς γάμους, η οποία αναπόφευκτα θα έθετε σε κίνδυνο τη νομιμότητα των παιδιών που θα γεννιόντουσαν από αυτούς.

Το Ταλμούδ προωθούσε σταθερά την απομόνωση του Ιουδαϊσμού όχι μόνο σε θέματα πίστης, αλλά και σε ζητήματα αίματος. Γράφτηκε κυρίως μεταξύ 150 και 400 μ.Χ. και έγινε ένας εξαιρετικά σεβαστός νομικός κώδικας που έχει καθορίσει αποφασιστικά την κατεύθυνση του Ιουδαϊσμού μέχρι σήμερα. Αυτό το διδακτικό βιβλίο – το Ταλμούδ σημαίνει «διδακτικό βιβλίο» στα γερμανικά – το οποίο, σύμφωνα με μια δήλωση στην «Allgemeine Zeitung des Judentums» (Αρ. 45, 1907), (Γενική Εφημερίδα του Ιουδαϊσμού), «χαρακτηρίζει την ιουδαϊκή εθνική ψυχή με τον πιο έντονο και ακριβή τρόπο», αντιπροσωπεύει, σύμφωνα με τον Φήλιξ Πέρλες, «στο σύνολό του τη λύση σε ένα τεράστιο διπλό έργο, δηλαδή, να διατηρηθεί ο Ιουδαϊσμός καθαρός σαν φορέας αυτής της διδασκαλίας και, ταυτόχρονα, να διατηρηθούν οι Ιουδαίοι σαν φορείς αυτής της διδασκαλίας».[309] Εξ ου και η ανησυχία για επαρκή αύξηση του πληθυσμού και, ταυτόχρονα, για τη βελτίωση της κληρονομικής υγείας, η οποία έχει ήδη συζητηθεί στις σελίδες 132 και εξής. Εξ ου και η έμφαση σε μια κληρονομιμένη και κληρονομική διαφορά μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων και η εντατικοποίηση της ιδέας της επιλογής από τον Γιαχβέ.

Το – σύμφωνα με την Έξοδο 34:3 – 12, Λευιτικό 20:26 και Δευτερονόμιο 7:2 – 3 – ο διαχωρισμός των Ιουδαίων από άλλους λαούς με βάση το αίμα, που απαιτούσε ο Γιαχβέ, αυτός ο διαχωρισμός του φυλετικού μείγματος του ιουδαϊκού λαού από το φυλετικό μείγμα των άλλων λαών, δεν είχε διαφύγει από άλλους λαούς ούτε πριν γραφτεί το Ταλμούδ. Το Βιβλίο της Εσθήρ, γραμμένο γύρω στο 130 π.Χ., του οποίου οι ιστορίες βασίζονται σε βαβυλωνιακούς ή ελαμικούς μύθους, αφηγείται (3:8) τον Πέρση Αμάν, ο οποίος εφιστά την προσοχή του βασιλιά του Ξέρξη Α' (εβραϊκά:Ασσουήρος, περσικά: Χσαγιαρσά), στους Ιουδαίους, οι οποίοι ήταν διασκορπισμένοι σε όλη την Περσία αλλά ταυτόχρονα ζούσαν ξεχωριστά και ζούσαν σύμφωνα με νόμους που ήταν διαφορετικοί από αυτούς όλων των άλλων λαών. Αυτό το αίσθημα της απομόνωσης από άλλους λαούς, μαζί με την έμφαση σε μια ειδική «εκλεκτότητα», τη μισαλλοδοξία της μωσαϊκής πίστης, η οποία τελικά αρνήθηκε τη δύναμη όλων των άλλων θεών – τέτοια χαρακτηριστικά οδήγησαν στον «αντισημιτισμό», το αντιεβραϊκό αίσθημα που προέκυψε αμέσως μετά την εξάπλωση των Ιουδαίων πέρα από την Παλαιστίνη, και μάλιστα μεταξύ άλλων σημιτόφωνων λαών, και ιδιαίτερα μεταξύ εκείνων που γενικά μοιράζονταν μια παρόμοια μισαλλοδοξία στην πίστη.

---

309. Φήλιξ Πέρλες (Felix Perles, 1874 – 1933), Ιουδαϊκά Σκίτσα, Βερολίνο 1912. Τα «Αρχεία Ισραηλιτών» (1865, σ. 25) αναφέρουν: «Όσον αφορά το Ταλμούδ, αναγνωρίζουμε την απόλυτη προτεραιότητά του έναντι του Νόμου του Μωυσή».

Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι η τάση προς την αιματηρή απομόνωση, όπως αναφέρθηκε στη σελίδα 175, δεν αποδυναμώθηκε από τη διασπορά των Ιουδαίων μεταξύ άλλων λαών, αλλά μάλλον ενισχύθηκε. Στις «Ιστορίες» του, ο **Πόπλιος Κορνήλιος Τάκιτος** αναφέρει ένα εχθρικό μίσος των Ιουδαίων ενάντια σε οτιδήποτε μη ιουδαϊκό και παρατηρεί (V, 5) ότι οι Ιουδαίοι δεν αναμειγνύονται με άλλους λαούς (alienarum concubitu abstinent), κρατούν τους εαυτούς τους «χωρισμένους από το τραπέζι, χωρισμένους από το νυχτερινό κρεβάτι» και ότι οι απόψεις και τα έθιμα του Ιουδαϊσμού είναι από πολλές απόψεις άμεσα αντίθετα με εκείνα των άλλων λαών: «Κάθε τι που είναι ιερό είναι περιφρονητέο γι' αυτούς· επιτρέπει οτιδήποτε προκαλεί την αηδία μας». Η περιφρόνηση των Ιουδαίων για οτιδήποτε μη ιουδαϊκό φαίνεται να αντιμετωπίστηκε με κάποιο μίσος για τους Ιουδαίους μεταξύ των μη ιουδαϊκών λαών ακόμη και στην αρχή της εποχής μας. Ο Παύλος γράφει στην επιστολή του προς τους Θεσσαλονικείς (2:15) ότι οι Ιουδαίοι είναι «απεχθείς σε όλους τους ανθρώπους».[310] Μεταξύ των Ρωμαίων που εξέφρασαν απόρριψη ή χλευασμό των Εβραίων, όπως ο Κικέρωνας, ο Οράτιος, ο Μαρτιάλις, ο Ιουστίνος ή ο Γιουβενάλις, οι φυλετικές διαφορές μπορεί να ήταν η βάση για την απόρριψή τους. Στην περίπτωση των Περσών και Αράβων του Μεσαίωνα που μίλησαν εναντίον των Ιουδαίων, δύσκολα οι φυλετικές διαφορές ήταν ο καθοριστικός παράγοντας, αλλά μάλλον το Ταλμουδικό πνεύμα του νομικίστικου Ιουδαϊσμού με την αυστηρή απόρριψη κάθε μη ιουδαϊκού ή μη Ταλμουδικού πνεύματος. Πρέπει να ήταν σημαντικό για τη διατήρηση του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος και την άμυνα κατά του ξένου αίματος το Ταλμούδ – εφαρμόζοντας με συνέπεια εντολές του Γιαχβέ όπως το Δευτερονόμιο 2:25 – να κάνει αυστηρή διάκριση μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, επαινώντας τους πρώτους σαν τον «εκλεκτό λαό» του Γιαχβέ και διδάσκοντάς τους να περιφρονούν τους δεύτερους σαν κάτι ζωώδες.[311] Η ιουδαϊκή ηθική, η οποία ρύθμιζε τις αλληλεπιδράσεις με τους Ιουδαίους αρκετά διαφορετικά από ό,τι με τους μη Ιουδαίους, μια ηθική που είχε ήδη προετοιμαστεί στην Παλαιά Διαθήκη (βλ. Δευτερονόμιο 7:16, 15:2 και 3:23· 19 και 20, Ησαΐας 60:12), αναπτύχθηκε με συνέπεια από το Ταλμούδ και από το Σουλχάν Αρούχ, το οποίο εμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της Μεταρρύθμισης, τονίζοντας πάντα την εγγενή διαφορά μεταξύ του ιουδαϊκού λαού και των μη ιουδαϊκών λαών.

Έτσι, ο Ιουδαϊσμός έχει τελικά γίνει ο μόνος λαός που έχει επι-

310. Δείτε, Έντουαρντ Μάιερ, Ιστορία της Αρχαιότητας, τομ. II, σελ. 217: «Δεν είναι ο Θεός τους και η θρησκεία τους αυτά καθαυτά που προκαλούν τον χλευασμό, την περιφρόνηση και τον διωγμό των ειδωλολατρών, αλλά η αλαζονική ανωτερότητα με την οποία αντιμετωπίζουν όλους τους άλλους λαούς, απορρίπτοντας οποιαδήποτε επαφή μαζί τους ως βεβηλωτική, ισχυριζόμενοι ότι είναι περισσότεροι και καλύτεροι από αυτούς και ότι καλούνται να τους κυβερνήσουν».

311. Δείτε, Ταλμούδ, Μπάβα μέτζια (Bava Metzia) 114β: «Εσείς [οι Ιουδαίοι] αποκαλείστε άνθρωποι, οι λαοί του κόσμου δεν αποκαλούνται άνθρωποι, αλλά θηρία»· δείτε επίσης Κέριθοθ (Kerithoth) 6β, 7α· Γιαλκούτ Ρουμπένι 12β «Schenê luchôth ha-berîth 250b]: «Αν και τα έθνη του κόσμου μοιάζουν εξωτερικά με τους Ιουδαίους, είναι μόνο σαν πίθηκοι σε σύγκριση με τους ανθρώπους».

τύχει μια ορισμένη συνείδηση αίματος στην πίστη του.[312] «Κανένας άλλος λαός στον κόσμο δεν έχει καταλάβει, μετά την ανάμειξη των φυλών, πώς να διορθώσει μια πνευματική παράδοση της αυστηρότερης κληρονομικότητας στη θέση της κληρονομιάς αίματος».[313] Αυτό δείχνει και τον κίνδυνο που έχει αρχίσει να απειλεί τον Ιουδαϊσμό στις μέρες μας, δηλαδή ότι με την παρακμή της Μωσαϊκής πίστης, η εθνική ταυτότητα θα εξαφανιστεί και ο αριθμός των παιδιών στους ιουδαϊκούς γάμους θα μειωθεί.

Ο Ιγκναζ Ζόλσχαν (Ignaz Zollschan, 1877 – 1948) (Το Φυλετικό Πρόβλημα, 1910) υπέθεσε ότι ο εβραϊκός λαός είχε παραμείνει ουσιαστικά αμιγής από την εποχή του Νεεμία και του Έσδρα. Αυτή η υπόθεση δεν μπορεί να υποστηριχθεί, αν και η τάση προς ένα αιματηρό συμπέρασμα φαίνεται να έχει αυξηθεί από την εποχή του Έσδρα. Στους αιώνες πριν και μετά την έναρξη της εποχής μας, οι μεταστροφές στη Μωσαϊκή πίστη και, επομένως, στον ιουδαϊκό εθνικισμό δεν ήταν ασυνήθιστες. Κατά τους ελληνιστικούς χρόνους, οι μικτοί γάμοι με Φοίνικες, Σύρους και Έλληνες φαίνεται να ήταν πιο συνηθισμένοι. Κατά τη Ρωμαϊκή περίοδο, η μωσαϊκή πίστη εξαπλώθηκε στους Εδωμίτες. Μέχρι την κατάργηση της δουλείας γύρω στο 1000 μ.Χ., οι άνδρες και οι γυναίκες σκλάβοι των πλούσιων Ιουδαίων των χωρών της Δύσης μπορούσαν να γίνουν δεκτοί στην ιουδαϊκή κοινότητα αίματος εάν είχαν αποδεχτεί τη μωσαϊκή πίστη. Τον 4ο και 5ο αιώνα μ.Χ., ένας ορισμένος αριθμός νότιων Αράβων ασπάστηκε τη Μωσαϊκή πίστη. Αποτελούν μέρος των προγόνων των σημερινών Ιουδαίων της Νότιας Αραβίας, πιθανώς το μέρος που έδωσε στον Ιουδαϊσμό της Νότιας Αραβίας την αισθητή χαμιτική επιρροή του και πιθανώς και την επιρροή μιας νανοειδούς φυλής (βλ. σχετικά σελ. 61). Μέσα από όλες αυτές τις μεταστροφές, το φυλετικό μείγμα στον ιουδαϊκό λαό θα μπορούσε να μεταβληθεί κάπως· δεν έχουν εισαγάγει σχεδόν καθόλου νέες φυλετικές επιρροές στον Ιουδαϊσμό. Μπορούμε να υποθέσουμε ότι τα άτομα ή οι ομάδες των ανθρώπων που προσηλυτίστηκαν στη Μωσαϊκή πίστη ήταν σωματικά και πνευματικά κοντά στους Ιουδαίους και ότι οι προσηλυτισμοί ήταν ως επί το πλείστον έκφραση μιας συγκεκριμένης φυλετικής «επιλεκτικής συγγένειας».[314] Αντίθετα, μπορούμε να υποθέσουμε ότι οι Ιουδαίοι που μετανάστευσαν στην Ευρώπη ένιωσαν τόσο έντονα τη φυλετική τους αποξένωση και τις φυλετικές-ψυχολογικές σχέσεις μεταξύ του φυλετικού μείγματος του Ιουδαϊσμού και της Μωσαϊκής πίστης, που οι μεταστροφές και οι μετατροπές των μη Ιουδαίων στη Μωσαϊκή πίστη τελικά τους φάνηκαν εντελώς παράλογες. Από φυλετικής άποψης, μόνο η μεταστροφή των Χαζάρων είναι εντυπωσιακή.

312. Δείτε, Βάλτερ Μικαέλις (Walther Michaelis, 1866 – 1953), Η ιουδαϊκή ιδέα της εκλογής και η βιολογική της σημασία. Περιοδικό Εβραϊκής Δημογραφίας και Στατιστικής, τομ. I No. 2, 1924

313. Φερδινάνδος Χουέππε, Λεξικό Κοινωνικής Υγιεινής, τομ. I, 1915, σελ. 30

314. Αυτό τονίζεται και από τον Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ, Ο Άριος, Ο Κοινωνικός του Ρόλος, σελ. 466. «Για να γίνει κανείς Εβραίος, χρειαζόταν, όπως φαίνεται, μια πραγματική πνευματική σχέση (affinité) με τον αληθινό αρχικό Εβραίο (Juif d' origine)».

Τον 13ο αιώνα, λέγεται ότι αρκετοί Μαγυάροι στην Ουγγαρία έγιναν Μωσαϊκοί: «Στην Ουγγαρία, ένας αρχιεπίσκοπος ανέφερε ακόμη και το 1229 ότι πολλοί Ιουδαίοι ζούσαν με χριστιανές συζύγους και ότι οι προσηλυτισμοί σημειώνονταν κατά χιλιάδες».[315] Ο χριστιανός επίσκοπος, τρομοκρατημένος από αυτό, πιθανότατα υπερέβαλε. Η φυλετική σύνθεση των Μαγυάρων, οι οποίοι είχαν ήδη μια κάποια μεσανατολική επιρροή πριν από την εγκατάστασή τους στην Ουγγαρία,[316] μπορεί να εξηγήσει την κλίση προς τη μωσαϊκή πίστη μεταξύ ορισμένων από αυτούς τους προσηλυτισμένους Μαγυάρους.

Γύρω στο 1000 μ.Χ., έλαβε χώρα η σχεδόν πλήρης αιματηρή απομόνωση του Ιουδαϊσμού, η οποία διήρκεσε μέχρι την λεγόμενη ιουδαϊκή χειραφέτηση γύρω στο 1800. Μέχρι το έτος 1000, ο Χριστιανισμός είχε γίνει η κυρίαρχη πίστη στη Δύση. Αν μέχρι τον 6ο αιώνα μ.Χ. η Χριστιανοσύνη διατήρησε κάποιο αίσθημα πνευματικής συγγένειας ή κοινότητας της καταγωγής με το Μωσαϊκό Ιουδαϊσμό, από τον 6ο αιώνα μ.Χ. και έπειτα μπορούμε να εντοπίσουμε τις απαγορεύσεις της Ρωμαϊκής Εκκλησίας κατά των μικτών γάμων μεταξύ Ιουδαίων και Χριστιανών – απαγορεύσεις που από μόνες τους επιβεβαιώνουν την εμφάνιση τέτοιων γάμων στις αρχές του Μεσαίωνα. Σταδιακά, οι χριστιανικές εκκλησίες απομονώθηκαν από τον Μωσαϊκό Ιουδαϊσμό, ο οποίος παρόμοια απομονώθηκε από όλες τις άλλες θρησκείες. Για την περίοδο μετά το 1.000 μ.Χ. περίπου, μπορεί να ισχύει η δήλωση του **Ηλία Άουερμπακ** ότι «καθ' όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα οι Εβραίοι διατηρούσαν τον εαυτό τους απόλυτα φυλετικά καθαρό»[317] – αν εδώ ο όρος «φυλετικά καθαρός» πρέπει να νοείται σαν η «καθαρότητα» ενός φυλετικού μείγματος από νέα ανάμειξη. Ωστόσο, χωρίς να γίνονται δεκτές μικρές εξαιρέσεις, η δήλωση του **Ηλία Άουερμπακ** δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Για παράδειγμα, γύρω στο 1870, υπήρξαν μεταστροφές στη Μωσαϊκή πίστη 30 οικογενειών, οι τελευταίοι εκπρόσωποι της σαββατιανής αίρεσης που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στην Τρανσυλβανία τον 17ο αιώνα,[318] και αργότερα προφανώς κάποιες μεταστροφές από ρωσικές αιρέσεις που αντιπροσώπευαν δόγματα κοντά στη Μωσαϊκή πίστη. Η ιουδαιο-χριστιανική σύγκρουση, η οποία εντάθηκε περαιτέρω την εποχή των Σταυροφοριών, είχε, ωστόσο, καταστήσει τον αμοιβαίο αιματηρό χωρισμό σχεδόν τόσο αυστηρό όσο ισχυριζόταν ο Άουερμπακ.

Ο Ιουδαϊσμός, κατά την περίοδο μεταξύ της διασποράς του και της λεγόμενης ιουδαϊκής χειραφέτησης, υπέστη επίσης απώλειες λόγω των προσηλυτισμών Ιουδαίων σε άλλες θρησκείες, με αποτέλεσμα αυτοί οι Ιουδαίοι ή οι απόγονοί τους τελικά να χαθούν για τον ιουδαϊκό λαό. Είναι αλήθεια ότι ο ιουδαϊκός θρησκευτικός νόμος ορίζει ότι ένα παιδί που

315. Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ

316. Δείτε, Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ. 1929, σελ. 134

317. Ηλίας Άουερμπακ (Elias Auerbach, 1882 – 1971), Το Ιουδαϊκό Φυλετικό Ζήτημα, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 4, 1907, σελ. 332

318. Δείτε, Σάμιουελ Κον (Samuel Kohn, 1841 – 1920), Οι Σαββατιανοί στην Τρανσυλβανία, 1894

γεννιέται από Ιουδαίους γονείς δεν μπορεί να θεωρηθεί αποκομμένο από τον Ιουδαϊσμό·[319] είναι αλήθεια ότι ένας Ιουδαίος που έχει ασπαστεί άλλη πίστη μπορεί ακόμα να εκπροσωπεί έναν Μωσαϊκό Ιουδαίο σε ορισμένες θρησκευτικές λειτουργίες, κάτι που ένας μη Ιουδαίος δεν μπορεί ποτέ να κάνει· έτσι, ο Ιουδαϊσμός σαν εθνικότητα προσπαθεί να διατηρήσει ή να κερδίσει πίσω τους προσηλυτισμένους Ιουδαίους των οποίων η εθνική ταυτότητα απειλείται· αλλά στην περίοδο που εξετάζουμε εδώ, μια περίοδο κατά την οποία η ομολογία πίστης ενός ατόμου σήμαινε πολλά, κατά καιρούς πολύ περισσότερα από την εθνική του καταγωγή, η μεταστροφή ενός Ιουδαίου σε μια μη Μωσαϊκή θρησκευτική κοινότητα πρέπει, κατά κανόνα, να είχε επίσης σαν αποτέλεσμα την απώλεια αυτού του Ιουδαίου ή των απογόνων του για τον ιουδαϊκό λαό. Στις αρχές του Μεσαίωνα, κάποιοι Ιουδαίοι ασπάστηκαν το Ισλάμ, άλλοι τον Χριστιανισμό. Στην Ισπανία, κατά τον Μεσαίωνα, υπήρχαν και πραγματικές μεταστροφές στον Χριστιανισμό, όχι μόνο οι ψεύτικες μεταστροφές των Μαράνα, όπως ονομάζονταν οι βαπτισμένοι Ιουδαίοι που παρέμεναν κρυφά πιστοί στην μωσαϊκή πίστη, επιβαλλόμενες από το νόμο. Τον 18ο αιώνα, το πνεύμα του «Διαφωτισμού» στη Δυτική και Κεντρική Ευρώπη οδήγησε σε σημαντικό αριθμό ανθρώπων να εγκαταλείψουν τη Μωσαϊκή πίστη και να ασπαστούν τον Χριστιανισμό. Τον ίδιο αιώνα, οι μικτοί γάμοι μεταξύ Χριστιανών και Ιουδαίων άρχισαν να αυξάνονται, κάτι που παλιότερα ήταν πολύ σπάνιο. Μερικοί από αυτούς τους μικτούς γάμους οδήγησαν τους Ιουδαίους που τους συνήψαν ή τους απογόνους τους στην αποξένωση από την ιουδαϊκή εθνικότητα· ένα άλλο μέρος μετέδιδε φυλετικές επιρροές στην ιουδαϊκή εθνικότητα που παλιότερα ήταν ξένος προς αυτό.

Η περίοδος της σχεδόν πλήρους απομόνωσης του Ιουδαϊσμού από το 1000 έως το 1800 πρέπει να επέφερε ή τουλάχιστον να ξεκίνησε μια κάποια ενοποίηση μέσα στο ιουδαϊκό φυλετικό μείγμα μέσω διαδικασιών κληρονομιάς και επιλογής. Η ζωή στο γκέτο, στις ιουδαϊκές συνοικίες, η οποία δεν επιβλήθηκε στους Ιουδαίους από το μη ιουδαϊκό τους περιβάλλον, αλλά εφαρμόστηκε από τους Ιουδαίους για την απομόνωσή τους. «Είναι πιθανό ότι οι Ιουδαίοι της Διασποράς, σαν απειλούμενη μειονότητα, να συγκεντρώνονταν οικειοθελώς σε ειδικές γειτονιές παντού, όπως ακριβώς κάνουν τώρα οι Ευρωπαίοι σε μη ευρωπαϊκές χώρες και όπως ήταν πάντα το έθιμο στην Ανατολή, όπου κάθε εθνοτική ομάδα, ακόμη και κάθε αίρεση, κατοικούσε στους δικούς της δρόμους».[320] Η γενική διαδικασία επιλογής στον Νότιο Ιουδαϊσμό φαίνεται να ήταν η ίδια με αυτήν στον Ανατολικό Ιουδαϊσμό. Γενετικά χαρακτηριστικά που φαίνονται στους Δυτικούς σαν «χαρακτηριστικά ιουδαϊκά» πρέπει να έχουν πολλαπλασιαστεί και στους δύο κλάδους του Ιουδαϊσμού.

---

319. Βλέπε Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια, τομ. II, 1928, κάτω από τον τίτλο «Αποστασία»

320. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Για την Κοινωνική Βιολογία και την Κοινωνική Υγιεινή των Ιουδαίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 19, 1927, σελ. 402.

δ) Διαδικασίες κληρονομιάς και επιλογής στον ιουδαϊκό λαό

Για να γίνουν κατανοητές αυτές οι διαδικασίες, χρειάζεται να εξηγηθούν τα γενετικά συμπτώματα που προκύπτουν από τη διασταύρωση δύο ή περισσότερων φυλών: θα ήθελα να δώσω αυτή την εξήγηση σε σχέση με τις εξηγήσεις στα έργα μου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού» και «Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης», εν μέρει με κυριολεκτική ανάληψη των φράσεων που βρίσκονται εκεί.

Οι περισσότεροι που δεν έχουν εκπαιδευτεί στη γενετική και τη φυλετική επιστήμη, πιστεύουν ότι όταν δύο ή περισσότερες φυλές αναμειγνύονται, δημιουργείται μια «μικτή φυλή» η οποία λαμβάνει περίπου την ίδια ποσότητα από κάθε μία από τις διασταυρωμένες φυλές· για παράδειγμα, όταν μια μεγαλόσωμη, ξανθή, δολιχοκέφαλη και στενόπροσωπη φυλή διασταυρώνεται με μια μικρή, μαύρη, βραχύκεφαλη και πλατύπροσωπη φυλή, δημιουργείται μια μεσαίου μεγέθους, καφέ, μεσαίου κεφαλιού και μεσαίου προσώπου «μικτή φυλή ή «νέα φυλή» που παράγει επίσης μια μέση εξισορρόπηση των ψυχικών χαρακτηριστικών των γονικών φυλών. Όλες αυτές οι ιδέες σχετικά με την προέλευση και την εμφάνιση των «μικτών φυλών» είναι λανθασμένες. Αυτό μπορούμε να το συμπεράνουμε ήδη από τα πειράματα σε φυτά και ζώα που έγιναν μετά την ανακάλυψη της λεγόμενης **Μεντελικής κληρονομικότητας** το 1900, και αυτό έγινε φανερό από τις πρώτες έρευνες μιας μικτής φυλής στις έρευνες του **Όιγκεν Φίσερ** για τους Ρεχόμποθ μιγάδες (Rehoboth Basters) της Νοτιοδυτικής Αφρικής.[321] Για όλα τα φυλετικά χαρακτηριστικά σαν εκφράσεις της ανθρώπινης γενετικής σύνθεσης, ισχύει αυτό που λέει ο Όιγκεν Φίσερ για το σχήμα του κρανίου: «Πρώτα απ' όλα, παρατηρείται σε τυπικά, επαληθεύσιμα μείγματα δύο διαφορετικών φυλών ότι ο μικτός πληθυσμός δεν έχει σχήμα κρανίου του οποίου ο δείκτης μήκους-πλάτους κυμαίνεται γύρω από μια μέση τιμή, αλλά μάλλον η καμπύλη μεταβλητότητας παραμένει διπλής κορυφής, με τις δύο παλιές μέσες τιμές να είναι ακόμα αναγνωρίσιμες.»[322] Έτσι, η σχετικά ισχυρή ενδογαμία που διαρκεί εδώ και αιώνες μεταξύ του ιουδαϊκού λαού (βλ. επίσης σελ. 134) δεν έχει καταστήσει αυτόν τον λαό «φυλή», «μικτή φυλή» ή «νέα φυλή». Κάθε λαός αποτελεί ένα συγκεκριμένο φυλετικό μείγμα, στο οποίο τα ατομικά χαρακτηριστικά των διασταυρούμενων φυλών κληρονομούνται ανεξάρτητα το ένα από το άλλο: η ανάπτυξη της μιας φυλής σε έναν άτομο φαίνεται να συνδέεται με το σχήμα του κεφαλιού μιας άλλης φυλής, το χρώμα του δέρματος μιας φυλής συνδέεται με το χρώμα των ματιών μιας άλλης, το χρώμα των μαλλιών μιας φυλής συνδέεται με τις τρίχες των μαλλιών μιας άλλης – σκεφτείτε

---

321. Όιγκεν Φίσερ, Οι μιγάδες του Ρεχόμποθ και το Πρόβλημα της Μιγαδοποίησης στους Ανθρώπους, 1913

322. Ο Όιγκεν Φίσερ στο βιβλίο που συνέγραψε μαζί με τους Έρβιν Μπάουρ και Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. I, 1927, σελ. 95

τους ξανθούς, σγουρομάλληδες Ιουδαίους – το σχήμα της μύτης μιας φυλής συνδέεται με το σχήμα των αυτιών μιας άλλης, το σχήμα των χειλιών μιας φυλής συνδέεται με τον σχηματισμό των μαλακών ιστών της περιοχής των ματιών μιας άλλης φυλής, κ.λπ. Στη συνέχεια, στις επόμενες γενιές, μπορεί να συμβεί διαχωρισμός, έτσι ώστε, ακόμη και μετά από την πλήρη διασταύρωση των αρχικών φυλετικών ομάδων, να εμφανιστούν πάλι άτομα με τα σωματικά και πνευματικά χαρακτηριστικά των αρχικά διασταυρωμένων φυλών.[323]

Μια «μικτή φυλή» – σαν μια ομάδα ανθρώπων που έχουν ξαναγίνει γενετικά πανομοιότυποι και που γεννούν μόνο απογόνους με τις ίδιες σωματικές και ψυχικές προδιαγραφές – μπορεί να προκύψει μόνο κάτω από ειδικές συνθήκες και για μεγάλα χρονικά διαστήματα: «Εμφάνιση νέων φυλών δεν μπορεί ποτέ να συμβεί μόνο μέσω διασταυρώσεων.» Η διασταύρωση μπορεί να δημιουργήσει μόνο συνδυασμούς, χωρίς να εξαφανίζονται τα παλιά χαρακτηριστικά μόνο μέσω της διασταύρωσης. Η εξαφάνιση των παλιών χαρακτηριστικών και η πραγματική δημιουργία νέων χαρακτηριστικών μπορεί να γίνει μόνο μέσω της επιλογής. Άρα λοιπόν, οι νέοι συνδυασμοί μπορούν να αναλυθούν και να εξαλειφθούν έτσι ώστε όλοι οι φορείς ορισμένων ιδιοτήτων να εξαφανιστούν και όλοι οι φορείς να έχουν ορισμένους νέους συνδυασμούς. Στη συνέχεια, θα προκύψει μια νέα φυλή σαν αποτέλεσμα της ανάμειξης, με τους ίδιους παράγοντες που την προκάλεσαν και είναι η επιλογή και η εξάλειψη.»[324] Ο κτηνοτρόφος μπορεί να αναπαράγει μια νέα φυλή από ένα μείγμα φυλών σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, επειδή η διαδοχή απογόνων, η επίτευξη της αναπαραγωγικής ηλικίας, πραγματοποιείται ταχύτερα στα ζώα και επειδή τα ζώα που προέρχονται από τη διασταύρωση, τα οποία δεν παρουσιάζουν τον επιθυμητό συνδυασμό χαρακτηριστικών και, ως εκ τούτου, είναι μακριά από τους «στόχους της αναπαραγωγής», μπορούν να εμποδιστούν επανειλημμένα στην αναπαραγωγή – και οι δύο περιπτώσεις δεν ισχύουν για τους ανθρώπους. Η δυνατότητα εμφάνισης μιας νέας ανθρώπινης φυλής μέσω της διασταύρωσης δύο ή περισσότερων φυλών θα απαιτούσε την απομόνωση του εν λόγω φυλετικού μείγματος για μεγάλο χρονικό διάστημα, καθώς και την τήρηση της ίδιας μεθόδου αναπαραγωγής και επιλογής για ολόκληρη την περίοδο: στην κληρονομικότητα του εν λόγω φυλετικού μείγματος, η αναπαραγωγή των φορέων ενός συγκεκριμένου συνδυασμού χαρακτηριστικών (που προέρχονται από δύο ή περισσότερες φυλές) θα έπρεπε να προωθηθεί ιδιαίτερα, και η αναπαραγωγή των φορέων όλων των άλλων συνδυασμών χαρακτηριστικών θα έπρεπε να ανασταλεί μόνιμα. Στην προϊστορική εποχή, νέες φυλές μπορεί να είχαν αναδυθεί με αυτόν τον τρόπο μέσω της «φυσικής επι-

---

323. Δεδομένου ότι όλα αυτά τα κληρονομικά φαινόμενα μπορούν να υποδειχθούν εδώ μόνο με λίγα παραδείγματα, εδώ γίνεται αναφορά στο έργο των Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, καθώς και στο μικρό φυλλάδιο του Χέρμανν Βέρνερ Ζίμενς, που γράφτηκε «για μορφωμένους ανθρώπους όλων των επαγγελμάτων», Γενετική, Φυλετική Υγιεινή και Πληθυσμιακή Πολιτική, 3η έκδοση, 1926

324. Ο Όιγκεν Φίσερ στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, τομ. I, 1927, σελ. 139

λογής» σε διάφορα μέρη του κόσμου μετά την ανάμειξη δύο ή περισσότερων φυλών.

Για το ξεκίνημα τέτοιων νέων φυλών, τέτοιων **φυλών δεύτερης τάξης**, όπως θα μπορούσαμε να τις ονομάσουμε, μπορεί να έχει συμβεί σε ιστορικές περιόδους εδώ και εκεί σε πιο απομονωμένες περιοχές ή σε φυλές ή κάστες που είναι απομονωμένες από πλευράς αίματος – ένα ξεκίνημα, αλλά όχι μια ολοκληρωμένη δημιουργία. Δεδομένου του πυκνότερου πληθυσμού της γης στην εποχή μας και της ελευθερίας μετακίνησης των ανθρώπων σε πολλά μέρη του κόσμου που έχει επιτευχθεί και εξαπλώνεται ολοένα και περισσότερο, δεν είναι δυνατόν πλέον να φανταστούμε συνθήκες που θα επέτρεπαν τη δημιουργία τέτοιων φυλών δεύτερης τάξης. Για την ιστορική εποχή, θα ήθελα να υποθέσω ότι μόνο στον Ιουδαϊσμό υπήρξαν διαδικασίες επιλογής που οδήγησαν στο ξεκίνημα – μόνο στο ξεκίνημα – μιας τέτοιας φυλής δεύτερης τάξης. Στο Ιουδαϊσμό, δημιουργήθηκε μια συγκεκριμένη συνείδηση του αίματος είχε ήδη προκύψει μέσω των απαγορεύσεων της ανάμειξης κατά την περίοδο της μετανάστευσης (βλ. σελ. 117), μια ορισμένη συνείδηση του είδους, όπως την ονόμασε ο **Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ** (William Zebina Ripley, 1867 – 1941) (Οι Φυλές της Ευρώπης, 1899). Οι νόμοι του Νεεμία και του Έσδρα έκαναν τη συνείδηση του αίματος, η οποία πιθανότατα δεν είχε ποτέ σβήσει εντελώς από τότε που αφυπνίστηκε κατά την περίοδο της μετανάστευσης, την ίδια την έκφραση της εβραϊκής ευσέβειας. Από εδώ και στο εξής, το «ιερό σπέρμα» δεν θα πρέπει να «μοιράζεται με άλλα έθνη» (βλ. σελ. 193). Το Ταλμούδ, το «διδακτικό βιβλίο», συνέχισε να αυξάνει αυτή τη συνείδηση του αίματος, μέχρις ότου οι ραββίνοι που εκπαιδεύτηκαν από το Ταλμούδ είχαν φτάσει σε σχεδόν πλήρη τελειοποίηση και, επομένως, σε μια ορισμένη αιμομιξία του ιουδαϊκού λαού.

Αν το πνεύμα του Ταλμούδ χαρακτηρίζει πραγματικά την ιουδαϊκή ψυχή «τόσο έντονα όσο και με ακρίβεια» (βλ. σελ. 193), μπορεί κανείς να συμπεράνει από αυτό ότι για αιώνες υπήρξε στο Ιουδαϊσμό μια επιλογή αυστηρά Ταλμουδικών Ιουδαίων, και ότι μέσα στο Ιουδαϊσμό ήταν ακριβώς το πνεύμα του Ταλμούδ που έκανε τελικά εκείνους που ακολουθούσαν αυτό το πνεύμα με τον πιο αυστηρό τρόπο, σύμφωνα με την πνευματική τους προδιάθεση, να αποκτήσουν και τα περισσότερα παιδιά. Οι σχέσεις επιλογής, λοιπόν, θα μπορούσαν να προωθήσουν την αναπαραγωγή των «πιο Ιουδαίων» μεταξύ των Ιουδαίων, ας πούμε, και θα εμπόδιζαν την αναπαραγωγή των «μη Ιουδαίων» Ιουδαίων και ούτω καθεξής μέσα στο Νότιο και τον Ανατολικό Ιουδαϊσμό. Αυτό θα είχε οδηγήσει σε μια ορισμένη συσσώρευση κληρονομικότητας και στα δύο τμήματα του Ιουδαϊσμού, στην συσσώρευση ακριβώς εκείνων των σωματικών και των ψυχικών κληρονομικών χαρακτηριστικών, τα οποία εμφανίζονται στον Δυτικό σαν «ιουδαϊκά χαρακτηριστικά». Φαίνεται, όμως, σαν ο ιουδαϊκός λαός να έχει γίνει πιο ομοιόμορφος κληρονομικά από τους άλλους λαούς, τουλάχιστον πολύ περισσότερο από τους δυτικούς. Ή μήπως ο Δυτικός ξεγελιέται σχετικά με μια κληρονομική ισότητα του ιουδαϊκού λαού, η οποία από μόνη της δεν θα ήταν κατώτε-

ρη από αυτή των δυτικών λαών, από το γεγονός ότι η ιουδαϊκή φυλετική ανάμειξη προέκυψε κυρίως από συστατικά μη ευρωπαϊκών φυλών; Μήπως, τα χαρακτηριστικά της φυλετικής εικόνας του ιουδαϊκού λαού, που φαίνονται ξένα στον δυτικό, έχουν τόσο ισχυρή επίδραση πάνω του ώστε να δίνει πολύ λιγότερη προσοχή στην ποικιλομορφία των συνδυασμών των χαρακτηριστικών από ό,τι στο διαρκές χαρακτηριστικό της μη ευρωπαϊκής φυλετικής καταγωγής; – Αυτά τα ερωτήματα θα μπορούσαν να απαντηθούν μόνο μέσα από μια εις βάθος φυλετική μελέτη.

Η σχετικά μεγαλύτερη ομοιομορφία του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος σε σύγκριση με το φυλετικό μείγμα πολλών άλλων λαών έχει επανειλημμένα εντυπωσιάσει τους παρατηρητές, με αποτέλεσμα να έχουν γίνει διάφορες προσπάθειες να δημιουργηθεί μια εικόνα της «ιουδαϊκής φυλής» ή να περιγραφούν τα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά «του» Ιουδαίου εντός ενός ορισμένου εύρους διακύμανσης. Η (μη επιστημονική) εφαρμογή του όρου «φυλή» στο ιουδαϊκό φυλετικό μείγμα δείχνει ήδη ότι πολλοί μη Ιουδαίοι είχαν την εντύπωση μιας κάποιας ομοιομορφίας σε αυτό το μείγμα. Ακόμα και οι πολλές ομοιότητες στα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά μεταξύ των Ιουδαίων του Νότου και της Ανατολής, δύο ομάδων που αντιστοιχούν περίπου σε δύο διαφορετικά σύνθετα μείγματα των ίδιων φυλών, αυτές οι «μεταβάσεις» μεταξύ των δύο ομάδων που έχουν χωριστεί εδώ και αιώνες φαίνεται να εξηγούνται πιο εύκολα αν υποθέσουμε ότι και οι δύο ομάδες υποβλήθηκαν σε διαδικασίες επιλογής που κατευθύνονταν προς τον ίδιο «στόχο αναπαραγωγής» – για να εφαρμόσουμε έναν όρο από τη συνειδητή αναπαραγωγή των ζώων σε τέτοιες διαδικασίες ασυνείδητης «φυσικής επιλογής» μέσα σε έναν λαό. Έχει εξηγηθεί παραπάνω ότι η υποτιθέμενη επιλογή στον Ιουδαϊσμό δεν έγινε εντελώς αφύσικα, αλλά ακολούθησε μια πνευματική κατεύθυνση, την κατεύθυνση του Ταλμουδικού ραβινισμού.

Άλλες συνθήκες επηρέασαν την επιλογή ή την εξάλειψη του Ιουδαϊσμού: η ζωή ανάμεσα σε ξένους λαούς. Αυτή η ζωή σαν «φιλοξενούμενος λαός» ανάμεσα σε «φιλόξενους λαούς», ο «τυπικός παρασιτισμός» που ο **Μίχαελ Χάμπερλαντ**[325] αναγνωρίζει στους Ιουδαίους, πρέπει να ώθησε τη διαδικασία επιλογής προς την ίδια κατεύθυνση ανάμεσα στους Ιουδαίους όλων των αφρικανικών και ευρωπαϊκών περιοχών: μόνο εκείνοι οι Εβραίοι μπόρεσαν να αφήσουν πίσω τους έναν μεγαλύτερο αριθμό απογόνων που μπόρεσαν να προσαρμοστούν στις ιδιαίτερες συνθήκες ζωής μεταξύ των ξένων λαών, που κατείχαν εκείνα τα χαρίσματα της ενσυναίσθησης για την πνευματική ζωή των άλλων, της συνετής συμπεριφοράς, του εύγλωττου λόγου, του ολοκληρωμένου υπολογισμού όλων των συνθηκών του περιβάλλοντός τους, που τους επέτρεψαν να σημειώσουν πρόοδο ανάμεσα σε ξένους που συχνά ήταν επιρρεπείς σε ακραία εχθρότητα.

---

325. Μίχαελ Χάμπερλαντ (Michael Haberlandt, 1860 – 1940), Οι λαοί της Ευρώπης και της Ανατολής, 1920

Για να γίνει δυνατή μια τέτοια πρόοδος, εκτός από τις ειδικές φυλετικές νοητικές ικανότητες που μόλις περιγράφηκαν, απαιτούνταν ένας ειδικός βαθμός διανοητικών ικανοτήτων, ιδιαίτερα εκείνες οι διανοητικές ικανότητες που απαιτούνται σε κυρίως αστικά περιβάλλοντα και στο εμπόριο εμπορευμάτων και στις επιχειρήσεις δανεισμού χρημάτων. Οι Ιουδαίοι που δεν διέθεταν τέτοια γενετικά χαρακτηριστικά ή των οποίων η νοημοσύνη δεν ήταν αρκετά ικανή για να αναπτύξει τέτοια χαρακτηριστικά πρέπει συχνά να εμποδίζονταν να δημιουργήσουν οικογένεια κατά τον Μεσαίωνα. Τέτοιες συνθήκες επιλογής μπορούν επίσης να εξηγήσουν την αξιοσημείωτη μέση πνευματική ικανότητα που χαρακτηρίζει τον ιουδαϊκό λαό.

Όλες αυτές οι παράξενες συνθήκες μαζί φαίνεται να έχουν οδηγήσει τη μοναδική συνείδηση του αίματος του Ιουδαϊσμού, προς εκείνη την κατεύθυνση επιλογής που οδήγησε στο ξεκίνημα μιας φυλής δεύτερης τάξης στον Ιουδαϊσμό. Ο κύκλος των πιθανών διασταυρώσεων μέσα στο ιουδαϊκό φυλετικό μείγμα πρέπει τελικά να ελαττώθηκε ολοένα και περισσότερο από τον διαχωρισμό μεταξύ των ξένων λαών και από την ενδογαμία προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση – πιθανώς ήδη από την εποχή του Έσδρα, και σε αυξημένο βαθμό μεταξύ 1.000 και 1.800 – σε τέτοιο βαθμό που ένα ορισμένο κοινό σύνολο σωματικών και πνευματικών ικανοτήτων μπορούσε να εξαπλωθεί σχεδόν σε ολόκληρο τον λαό. Μέχρι την λεγόμενη εβραϊκή χειραφέτηση, ο Ιουδαϊσμός βρισκόταν στο δρόμο για τη διαμόρφωση μιας «νέας φυλής», μιας φυλής δεύτερης τάξης. Αυτή η διαδικασία φυλετικού σχηματισμού διακόπηκε από τη χειραφέτηση των Ιουδαίων, όπως θα εξηγηθεί στο επόμενο Κεφάλαιο.

Η διαδικασία της σχηματισμού της φυλής έχει οδηγήσει σε κάτι «ιουδαϊκό» – πρέπει να σκεφτούμε όχι μόνο τις διαδικασίες κληρονομικότητας, της οποίας η νομιμότητα έχει ερευνηθεί, αλλά και την εμφάνιση ορισμένων «γραμμών αίματος» γνωστών στους κτηνοτρόφους, στις οποίες, με έναν τρόπο που δεν έχει ερευνηθεί επαρκώς μέχρι τώρα, τα μεμονωμένα χαρακτηριστικά των διασταυρωμένων φυλών δεν κληρονομούνται πλέον ανεξάρτητα, αλλά φαίνονται συνδεδεμένα με τον τρόπο, όπως π.χ. στη δυναστεία των Αψβούργων, μια συγκεκριμένη σύνθεση χαρακτηριστικών του κάτω χείλους και του πηγούνιου – μέσω μιας τέτοιας κληρονομικότητας σε «γραμμές αίματος» πρέπει να έχει διαδοθεί κάτι «ιουδαϊκό» στον ιουδαϊκό λαό. Αυτό πιθανώς εννοεί ο Ιουδαίος προϊστορικός και ιστορικός **Σαλομόν Ρεϊνάκ** όταν γράφει: «Οι Ιουδαίοι, αν και είναι διαφορετικοί μεταξύ τους, έχουν ωστόσο μια ιδιαίτερη όψη που επιτρέπει σε οποιονδήποτε έχει κάποια εκπαίδευση να τους αναγνωρίσει αμέσως».[326] Αυτό το τονίζει και ο **Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ** όταν εξηγεί ότι κάτι χαρακτηριστικά ιουδαϊκό μπορεί να παρατηρηθεί «σε όλη την έκταση, από το σχεδόν νέγρικο κεφάλι του

326. Σαλομόν Ρεϊνάκ (Salomon Reinach, 1858 – 1932), Λατρείες, Μύθοι και Θρησκείες, τομ.III, 1913, σελ. 468: Λατρείες, «Η λεγόμενη εβραϊκή φυλή»

εκφυλισμένου Ρώσου Ιουδαίου μέχρι την καλύτερη αριστοκρατία των ισπανο-ιουδαϊκών ευγενών οικογενειών».[327] Ακριβώς αυτά τα «αποκλειστικά» χαρακτηριστικά σε όλες τις ιουδαϊκές ομάδες έχουν επανειλημμένα οδηγήσει στο να θεωρούνται οι Ιουδαίοι σαν «φυλή». Ο **Ερνέστ Ρενάν** ο οποίος αφενός είχε ήδη αναγνωρίσει ότι οι Ιουδαίοι δεν αποτελούσαν φυλή, αφετέρου αντιλήφθηκε τη συσσώρευση ορισμένων χαρακτηριστικών στον ιουδαϊκό λαό που φαινόταν να είναι «ιουδαϊκά» και προσπάθησε να το εκφράσει ως εξής: «Η γνώμη μου είναι ότι δεν υπάρχει ιουδαϊκός τύπος, αλλά ότι υπάρχουν ιουδαϊκοί τύποι».[328]

Η διαδικασία επιλογής που υποθέτω πρέπει να έχει σαν αποτέλεσμα, παρά την ποικιλομορφία της σύνθεσης του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος, μια τόσο αναλογικά μεγάλη πλειοψηφία όλων των Ιουδαίων να είναι αναγνωρίσιμη σαν Ιουδαίοι στον πιο προσεκτικό παρατηρητή, αν και οι διάφορες μη κληρονομικές επιρροές στην αντίστοιχη εμφάνιση λόγω των διαφορετικών εθνικών ή ταξικά ειδικών ενδυματολογικών κωδίκων, των διαφορετικών εθνικών συνηθειών εμφάνισης κ.λπ., μπορεί αρχικά να φαίνονται παραπλανητικές. Ο Ιουδαίος γιατρός **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ**, ο οποίος συνέβαλε σημαντικά στην φυλετική έρευνα του Ιουδαϊσμού, αναφέρει: «Έδειξα σε έναν Ιουδαίο και έναν Ρώσο μεγάλο αριθμό φωτογραφιών και τους ζήτησα να διαλέξουν τους Ιουδαίους... Ο Ρώσος αναγνώρισε σωστά τους μισούς Ιουδαίους, ενώ ο Ιουδαίος αναγνώρισε σωστά το 70% των συμπατριωτών του˙ ένα αποτέλεσμα για το οποίο, πιστεύω, κανένας άλλος ευρωπαϊκός λαός δεν μπορεί να καυχηθεί.»[329]

Κατά την εξέταση αυτού του αποτελέσματος, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι οι Ιουδαίοι της Ρωσίας, μέσω όλων των μορφών ανάμειξης, έχουν πλησιάσει φυλετικά τους ρωσικούς πληθυσμούς που τους περιβάλλουν, περισσότερο απ' ό,τι οι Ιουδαίοι των υπόλοιπων δυτικών χωρών γενικότερα με τους πληθυσμούς που τους περιβάλλουν. Πιθανότατα, πιο προσεκτικοί Ιουδαίοι και μη Ιουδαίοι παρατηρητές θα μπορούσαν να διακρίνουν τους Ιουδαίους – πέρα με την περιτομή τους – με μεγαλύτερη σιγουριά ανάμεσα σε έναν αριθμό **γυμνών** ανθρώπων, διότι τα ρούχα μπορεί σε πολλές περιπτώσεις να καλύπτουν φυλετικά χαρακτηριστικά ή να προσποιούνται μια άλλη εθνικότητα. Η πιθανότητα αναγνώρισης των Ιουδαίων θα αυξανόταν περαιτέρω, αν αυτοί οι γυμνοί άνθρωποι μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα και να κάνουν χειρονομίες. Μια τέτοια αναγνωρισιμότητα της εθνικότητας δεν θα προέκυπτε ποτέ αν κάποιος συγκέντρωνε έναν αριθμό τυχαία επιλεγμένων γυμνών Ρώσων, Γερμανών, Σουηδών, Γάλλων και Άγγλων. Ο **Όττο Ρέτσε** πιστεύει ότι οι Ιουδαίοι μπορούν να αναγνωριστούν σαν Ιουδαίοι σε τουλάχιστον 80% των περιπτώσεων.[330]

---

327. Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ (Carl Ludwig Schleich, 1859 – 1922), Ιουδαϊκά Φυλετικά Κεφάλια, Ανατολή και Δύση, Εικονογραφημένο Μηνιαίο Περιοδικό για τον Σύγχρονο Ιουδαϊσμό, τομ. 6, 1906, σελ. 238

328. Ερνέστ Ρενάν (Ernest Renan, 1823 – 1892), Ο Ιουδαϊσμός σαν φυλή και σαν θρησκεία, 1883

329. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Ο ιουδαϊκός τύπος, τομ. 97, 1910, σελ.

330. Όττο Ρέτσε στην Εγκυκοπαίδεια της Προϊστορίας, τομ. V, 1926, σελ. 233 με τον τίτλο «Εβραίοι»

Η ευρεία αυτή αναγνωρισιμότητα δεν ισχύει μόνο για την άποψη των πιο έμπειρων δυτικών χωρών, αλλά και για την άποψη των ανθρώπων και των λαών εκτός της Ευρώπης. Έτσι, ο **Φρίντριχ Μάρτιν Ντούτενχοφερ** από το Σουρινάμ (Γκουιάνα) αναφέρει: «Αν [ο Νέγρος] δει έναν Ιουδαίο να έρχεται με έναν Ευρωπαίο, δεν θα πει: «Έρχονται δύο λευκοί», αλλά μάλλον: «Έρχεται ένας λευκός με έναν Ιουδαίο».[331] Ωστόσο, οι πιθανότητες αναγνώρισης των Ιουδαίων γενικά μειώνονται όσο περισσότερο ένας λαός δείχνει ο ίδιος επιρροές από τις μεσανατολικές και τις οριενταλοειδείς φυλές. Έτσι, για παράδειγμα, λέγεται ότι δεν είναι εύκολο για τους νεοέλληνες να αναγνωρίσουν τους Ιουδαίους ως τέτοιοι: αλλά σε πολλές περιπτώσεις οι δυτικοί θεωρούν τους νεοέλληνες Ιουδαίους. Σε τέτοιες περιπτώσεις, η αναγνωρισιμότητα καθορίζεται συνήθως από τη διαφορετική φυλετική σύνθεση των ανθρώπων από τους οποίους προέρχεται ο αξιολογητής.

Η αναγνωρισιμότητα των Ιουδαίων, δεδομένης της ποικιλομορφίας της σύνθεσης του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος, μπορεί να εξηγηθεί μόνον από το γεγονός ότι αυτή η ιουδαϊκή φυλετική ανάμειξη διαμέσου των αιώνων, σχεδόν ολοκληρωμένη σε ένα ορισμένο βαθμό ενδογαμίας, έχει διατηρήσει μια συγκεκριμένη κατεύθυνση επιλογής – την κατεύθυνση επιλογής που έχει οδηγήσει σε συσσώρευση και εξάπλωση μέσα σε ολόκληρο τον λαό, ακριβώς εκείνων των χαρακτηριστικών που φαίνονται και αναγνωρίζονται σαν «ιουδαϊκά» για τον Δυτικό. Η εμφάνιση μιας «φυλής δεύτερης τάξης» στον Ιουδαϊσμό φαίνεται να είναι ακόμη πιο πιθανή με πνευματική παρά με φυσική έννοια. Ο **Φριτζ Λεντς** γράφει: «Ακόμα πιο έντονη από τη σωματική είναι η **πνευματική ιδιαιτερότητα των Ιουδαίων**· θα μπορούσε κανείς σχεδόν να περιγράψει τους Ιουδαίους σαν μια πνευματική φυλή.»[332] Έτσι κι αυτός πρέπει να υποπτεύεται ένα είδος φυλετικής διαμόρφωσης στον ιουδαϊκό λαό. Υποθέτει επίσης ότι υπάρχουν διαδικασίες επιλογής οι οποίες, ακόμη και μετά τη διασπορά των τελευταίων δύο χιλιετιών, «εξακολουθούσαν να έχουν αναπαραγωγικό αποτέλεσμα προς την ίδια κατεύθυνση»: «Αποκλεισμένοι από την πρωτογενή παραγωγή όχι μόνο από τη δική τους κλίση, αλλά συχνά από καταναγκασμό, πάντα αναζητούσαν τα προς το ζην κυρίως στο εμπόριο και σε παρόμοια επαγγέλματα. Γι' αυτό, κατά κύριο λόγο, μπορούσαν να δημιουργήσουν μια οικογένεια μόνον εκείνοι οι Ιουδαίοι, που ήταν ικανοί να μεσιτεύουν στα προϊόντα των άλλων ανθρώπων, να διεγείρουν τις επιθυμίες τους και να τις καθοδηγούν» (ό.π. σελ. 557). Μια τέτοια δήλωση για την ενοποίηση του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος μέσω τέτοιων φυσικών (βιολογικών) διαδικασιών προσαρμογής στους «φιλοξενούντες λαούς» ακολούθησε περαιτέρω ο **Άρνο Σκίκεντάντς** (Arno Schickedanz, 1892 – 1945).

331. Φρίντριχ Μάρτιν Ντούτενχοφερ (Friedrich Martin Duttenhofer, 1810 – 1859), Για την Χειραφέτηση των Νέγρων, 1855, σελ. 42

332. Ο Φριτζ Λεντς στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. I, 1927, σελ. 556/557.

Σύμφωνα με το βιβλίο του «Κοινωνικός Παρασιτισμός στη Ζωή των Εθνών», που εκδόθηκε το 1927 και έγινε διάσημο από τον βιολόγο της Ιένας, **Πλάτεγκ**, ο **Άρνο Σκίκενταντς** θα ήθελε να δει στους Ιουδαίους κάτι σαν μια «αντί-φυλή» που θα προέκυπτε μέσω μιας επιλογής που ευνοούσε την αναπαραγωγή «παρασιτικά» προδιατεθειμένων ατόμων στον ιουδαϊκό λαό. Ο **Σοπενχάουερ** είχε ήδη τονίσει την «παρασιτική» φύση του Ιουδαϊσμού (Πάρεργα και Παραλειπόμενα ΙΙ, § 32). Ο **Μίχαελ Χάμπερλαντ**, στην εθνολογική του ανάλυση, είχε ισχυριστεί έναν «τυπικό παρασιτισμό» των Ιουδαίων (βλ. σελ. 202)˙ ο **Άρνο Σκίκενταντς** διερευνά τις πιθανότητες της βιολογικής επίδρασης του παρασιτισμού στην επιλογή μέσα σε ένα παρασιτικό πληθυσμό και αντλεί από λίγο-πολύ κατάλληλα παραδείγματα από τη ζωή των ζώων. Πιστεύει ότι οι Ιουδαίοι αποτελούν παράδειγμα τέτοιου παρασιτισμού και υποθέτει ότι ο τρόπος ζωής των Ιουδαίων μετά την απώλεια του δικού τους κράτους, που σήμαινε εκμετάλλευση των βιολογικών διαδικασιών ξένων λαών, έχει μετατρέψει τους Ιουδαίους σε «αντι-φυλή» μέσω της επιλογής, χάνοντας ορισμένα γενετικά χαρακτηριστικά που είναι απαραίτητα για τη ζωή ενός ανεξάρτητου κράτους και αποκτώντας ορισμένα άλλα γενετικά χαρακτηριστικά που τους καθιστούν κατάλληλους για μια παρασιτική ζωή, δηλαδή, μέσω ενός είδους αντι-επιλογής. – Αντίθετα, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, αν και ο Ιουδαϊκός λαός φαίνεται να είναι πολύ πιο ομοιόμορφος από τους άλλους λαούς, αν και για αιώνες προχώρησε στο δρόμο της δημιουργίας μιας φυλής δεύτερης τάξης, δεν έχει επιτευχθεί αυτή η δημιουργία. Για την ολοκληρωμένη δημιουργία μιας φυλής δεύτερης τάξης, ακόμη και μιας τέτοιας «αντι-φυλής», θα χρειαστούν πολύ μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα, ακόμη και με την αυστηρότερη τήρηση μιας συγκεκριμένης μεθόδου επιλογής. Ο ίδιος ο **Άρνο Σκίκενταντς** παραδέχεται ότι η σύγκριση με τα φαινόμενα του παρασιτισμού στο ζωικό βασίλειο δεν μπορεί να επεκταθεί σε όλους τους Ιουδαίους.

Οι διαδικασίες επιλογών που έγιναν στην κατεύθυνση που αναφέρει ο **Άρνο Σκίκενταντς** είναι πιθανό να έγιναν μέσα στον Ιουδαϊσμό και αυτό μπορεί να συναχθεί από το γεγονός ότι οι Ιουδαίοι της αρχαιότητας θεωρούνταν δυνατοί και ικανοί για χειρωνακτική εργασία,[333] κάτι που θα μπορούσε να ειπωθεί σήμερα μόνο για μικρότερες ομάδες Ιουδαίων, όπως για παράδειγμα ορισμένους Ιουδαίους λιμενεργάτες των παράκτιων πόλεων της Μαύρης Θάλασσας. Στον σημερινό Ιουδαϊσμό, οι ακατάλληλοι για στρατιωτική θητεία είναι αρκετά συνηθισμένοι και διάφορα εκφυλισμένα φαινόμενα φαίνεται να έχουν εξαπλωθεί ευρύτερα στον ιουδαϊκό λαό παρά στους δυτικούς λαούς. Περισσότερα για αυτό όταν εξετάσουμε τα συμπτώματα της ασθένειας στον Ιουδαϊσμό!

Πολλά χαρακτηριστικά του Ιουδαϊσμού, τόσο σωματικά όσο και πνευματικά, θα μπορούσαν να εξηγηθούν από την φύση των φυλών που αναμείχθηκαν με τον Ιουδαϊσμό, και κυρίως με την φύση της μεσα-

333. Σύμφωνα με τον Φερδινάνδο Χουέππε, Λεξικό Κοινωνικής Υγιεινής, τομ. Ι, 1925, σελ. 33

νατολικής φυλής, χωρίς να είναι ανάγκη να υποθέσουμε, όπως κάνει ο **Άρνο Σκίκεντατς**, ότι υπήρχαν ιδιαίτερες διαδικασίες επιλογής που προκλήθηκαν από τον παρασιτισμό. Αν ο **Φριτζ Λεντς** έκρινε σωστά ότι η μεσανατολική φυλή «ανατράφηκε λιγότερο για τον έλεγχο και την εκμετάλλευση της φύσης και περισσότερο για τον έλεγχο και την εκμετάλλευση των ανθρώπων» (βλ. σελ. 29), τότε είναι κατανοητό ότι ένας λαός, στον οποίο αυτή ακριβώς η φυλή εκπροσωπείται περισσότερο μπορεί να φαίνεται παρασιτικός σε λαούς άλλων φυλετικών συνθέσεων λόγω των πολλών εκπροσώπων του: δύσκολα θα χρειαστεί μια ειδική διαδικασία επιλογής για αυτό. Σύμφωνα με τον **Φριτζ Λεντς** (ό.π. σελ. 558), οι Ιουδαίοι καθοδηγούνται διαρκώς από τις «κλίσεις και τις ικανότητές» τους σε δραστηριότητες, «στις οποίες η ανταπόκριση και ο έλεγχος των αντίστοιχων τάσεων του κοινού φέρνει επιτυχία. Τα επαγγέλματα στα οποία στρέφονται με προτίμηση και επιτυχία είναι, επομένως, κυρίως εκείνα του εμπόρου, του γυρολόγου και του τοκογλύφου, του δημοσιογράφου, του συγγραφέα, του εκδότη, του πολιτικού, του ηθοποιού, του μουσικού, του δικηγόρου και του γιατρού». Επιπλέον, ο **Φριτζ Λεντς** αναφέρει την «επιχείρηση ένδυσης» (τη «βιομηχανία έτοιμων ενδυμάτων») και τις βιομηχανίες θεάτρου, εφημερίδων και περιοδικών σαν χαρακτηριστικά ιουδαϊκούς τομείς δραστηριότητας. Οι κλάδοι απασχόλησης στους οποίους μπορούν να μαζευτούν άτομα με παρασιτικά χαρακτηριστικά θα είναι εύκολα επιθυμητοί και εφικτοί για τους Ιουδαίους λόγω ορισμένων ψυχικών χαρακτηριστικών της μεσανατολικής φυλής, συμπεριλαμβανομένων και ορισμένων χαρακτηριστικών της οριενταλοειδούς φυλής, χωρίς αυτά να χρειάζεται να είναι το αποτέλεσμα ειδικής διαδικασίας επιλογής.

Αλλά όπως μπορεί κανείς να φανταστεί τις βιολογικές διεργασίες του ιουδαϊκού λαού, έτσι και κάθε φυλετική βιολογική εξέταση του Ιουδαϊσμού θα αναζητήσει μια εξήγηση για τη σχετικά μεγάλη ομοιομορφία του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος, καθώς και για μια εξήγηση του ιδιόρρυθμου τρόπου ζωής της μεγάλης πλειοψηφίας των Ιουδαίων, δηλαδή της ζωής ανάμεσα και μεταξύ ξένων λαών διαφορετικής φυλετικής σύνθεσης και διαφορετικών πνευματικών παραδόσεων. Ο ιουδαϊκός λαός αποτελούσε ανέκαθεν ένα από τα πιο ενδιαφέροντα θέματα βιολογικής και εθνολογικής έρευνας, όπως φαίνεται από το πλήθος των φυλετικών και γενετικών μελετών που έχουν ασχοληθεί με αυτόν.

VIII. Οι Ιουδαίοι του σήμερα

Τον 19ο αιώνα, έγιναν διάφορες προσπάθειες να περιγραφούν φυλετικά τα χαρακτηριστικά που εντοπίζονται σε όλες τις ομάδες του ιουδαϊκού λαού, προκειμένου να αποτυπωθεί τι ήταν **χαρακτηριστικά ιουδαϊκό**, και ίσως ακόμη και να αποτυπωθούν χαρακτηριστικά που εμφανίζονται μόνο στον ιουδαϊκό λαό. Όλα όσα έχουν ειπωθεί μέχρι στιγμής σε αυτό το βιβλίο πρέπει να έχουν κάνει τον αναγνώστη να υποψιαστεί τέτοιες απόπειρες. Είναι πολύ πιθανό οι Ιουδαίοι, ή η συντριπτική πλειοψηφία των Ιουδαίων, να έχουν στενότερη συγγένεια μεταξύ τους όσον αφορά τη σωματική και ψυχική γενετική τους σύσταση από ό,τι τα μέλη άλλων λαών, ιδίως των δυτικών λαών· είναι πολύ πιθανό ορισμένα σωματικά και, κυρίως, ορισμένα ψυχικά χαρακτηριστικά να είναι πιο διαδεδομένα στον ιουδαϊκό λαό από οποιαδήποτε άλλα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά σε άλλους λαούς. Θα βρούμε πολύ περισσότερους ανθρώπους που φαίνονται «γνήσιοι Ιουδαίοι» μεταξύ των Ιουδαίων παρά «γνήσιοι Γάλλοι» μεταξύ των Γάλλων, «γνήσιοι Άγγλοι» μεταξύ των Άγγλων, «γνήσιοι Ρώσοι» μεταξύ των Ρώσων ή «γνήσιοι Γερμανοί» μεταξύ των Γερμανών – αυτό ισχύει ιδιαίτερα αν αγνοήσουμε μη κληρονομικά χαρακτηριστικά εμφάνισης και ομιλίας ή ακόμα και εξωτερικά χαρακτηριστικά όπως η ενδυμασία κ.λπ. Όσοι όμως είναι καλύτερα ενημερωμένοι για τις φυλετικές μελέτες δεν θα περιμένουν – όπως έκαναν ακόμη και οι φυλετικοί ερευνητές τον 19ο αιώνα – να βρουν κληρονομικά και κληρονομούμενα χαρακτηριστικά στους Ιουδαίους που εμφανίζονται μόνο μέσα στον ιουδαϊκό λαό. Αντίθετα, θα υποθέσουν ότι χαρακτηριστικά που βρίσκουν στους Ιουδαίους, συμπεριλαμβανομένης της «ιουδαϊκής μύτης», υπάρχουν σε όλες εκείνες τις φυλές και τους λαούς που αποτελούνται από ένα φυλετικό μείγμα παρόμοιο με το ιουδαϊκό, και επομένως ιδιαίτερα στους δύο λαούς της Μέσης Ανατολής.

Έτσι, αν και οι Ιουδαίοι δεν αποτελούν μια φυλή, αλλά μάλλον ένα **φυλετικό μείγμα**, του οποίου τα οριακά φαινόμενα δείχνουν ελάχιστα, ενίοτε καθόλου, από αυτά που φαίνονται στον δυτικό παρατηρητή σαν «χαρακτηριστικά ιουδαϊκά», στο εξής θα αναφερθούν ορισμένες από τις προσπάθειες περιγραφής ή φυλετικής σήμανσης των «ιουδαϊκών» χαρακτηριστικών· ο αναγνώστης των προηγούμενων σχολίων γνωρίζει ότι αυτή θα είναι μόνο μια περιγραφή χαρακτηριστικών που εμφανίζον-

ται **συχνότερα** στον ιουδαϊκό λαό και που συγκαταλέγονται **κυρίως στα μη ευρωπαϊκά** φυλετικά χαρακτηριστικά που είναι πιο αισθητά στους δυτικούς.

Το 1886, ο Ιουδαίος φυλετικός ερευνητής **Τζόζεφ Τζέικομπς** (Joseph Jacobs, 1854 – 1916), μαζί με τον Άγγλο γενετιστή και ερευνητή γενετικής υγείας **Φράνσις Γκάλτον** (Francis Galton, 1822 – 1911), δημοσίευσαν μια έκθεση σχετικά με μια προσπάθεια προσδιορισμού της χαρακτηριστικής ιουδαϊκής ταυτότητας στα χαρακτηριστικά μιας ομάδας Ιουδαίων μαθητών δημιουργώντας σύνθετα πορτρέτα.[334] Οι δύο ερευνητές τοποθέτησαν τις φωτογραφίες ορισμένων Ιουδαίων μαθητών από το Εβραϊκό Ελεύθερο Σχολείο του Λονδίνου σε μια πλάκα, προκειμένου να επιτύχουν ένα είδος μέσης εικόνας – μια διαδικασία που έχει πολύ μικρή αξία όσον αφορά τις φυλετικές μελέτες, επειδή αυτό το «μέσο πρόσωπο» δεν χρειάζεται να είναι τόσο συνηθισμένο στην εν λόγω ομάδα ώστε να πρέπει να εκληφθεί ως «χαρακτηριστικό» και επειδή η άθροιση των μεμονωμένων χαρακτηριστικών ενός φυλετικού μείγματος δεν παρέχει καμία πληροφορία σχετικά με τη σύνθεση αυτού του φυλετικού μείγματος. Η μέθοδος της σύγκρισης εικόνων ανήκει στο παρελθόν της φυλετικής έρευνας, η οποία πίστευε ότι μπορούσε να αποσπάσει μια πρόταση σχετικά με τη «φυλή» της μετρούμενης ομάδας ανθρώπων από τις **μέσες τιμές** που προέκυψαν από τις μετρήσεις και τον υπολογισμό των αριθμών που βρέθηκαν μέσω της μέτρησης σαν αριθμητικά μέσα. Στόχος ήταν, επομένως, να αποτυπωθεί η «μέση, μέτρια εμφάνιση του Ιουδαίου» μέσα από τα αποτελέσματα της μελέτης Τζόζεφ Τζέικομπς-Φράνσις Γκάλτον – βασισμένη στην ιδέα ότι οι Ιουδαίοι ήταν κάτι σαν μια ομάδα ανθρώπων με, στο σύνολό της, την ίδια γενετική σύνθεση, μια φυλή.

Η Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια ανέφερε στο κεφάλαιο «Τύπος» το αποτέλεσμα του πειράματος που μόλις αναφέρθηκε (Εικ. 194, που ελήφθη από τις μεμονωμένες εικόνες): «Το αποτέλεσμα έχει αξιοσημείωτα ιουδαϊκή εμφάνιση και θα διαπιστωθεί ότι αυτή η ταύτιση οφείλεται στα φρύδια, τα μάτια, τη μύτη και τα χείλη, αλλά υποστηρίζεται επίσης από τη θέση και το περίγραμμα του ζυγωματικού οστού (ζυγωματικό οστό). Τα φρύδια είναι συνήθως καλά ανεπτυγμένα, κάπως πυκνά προς τη μύτη και μειώνονται προς τις άκρες. Τα μάτια είναι συνήθως λαμπερά, και τα δύο βλέφαρα είναι βαριά και πρησμένα, και ένα κύριο χαρακτηριστικό του ιουδαϊκού ματιού φαίνεται να είναι ότι ένα μεγαλύτερο μέρος του οπτικού ανοίγματος είναι καλυμμένο από ό,τι σε άλλους ανθρώπους. Αυτό μπορεί να συμβάλει στο να δώσει στο μάτι μια νευρική και κρυφή εμφάνιση, η οποία, με μικρές, στενά διαχωρισμένες κόρες, δίνει σε ορισμένα ιουδαϊκά μάτια μια οξύτητα. Ο λεμφικός σάκος κάτω από το μάτι είναι συνήθως πιο γεμάτος και πιο εμφανής από ό,τι σε μη Ιουδαίους. Το προεξέχον ζυγωματικό οστό συνήθως προκαλεί το κοίλο μάγουλο, το οποίο συμβάλλει στην ιουδαϊκή έκφρα-

334. Τζόζεφ Τζέικομπς, Σχετικά με τα φυλετικά χαρακτηριστικά των σύγχρονων Ιουδαίων, Περιοδικό του Ανθρωπολογικού Ινστιτούτου, τομ. XV, 1886, σελ. 23 επ.

σῃ, ενώ η μύτη, όπως φαίνεται από μπροστά, μπορεί να διακριθεί μόνο από την απαλή ευλυγισία των ρουθουνιών, αυτό το κύριο χαρακτηριστικό της ιουδαϊκής μύτης. Το άνω χείλος είναι συνήθως κοντό και το κάτω χείλος προεξέχει, δίνοντας στο πρόσωπο μια κάπως αισθησιακή έκφραση. Το πηγούνι αποσύρεται από το χείλος σχεδόν χωρίς καμία ιδιαιτερότητα, αν και στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων υπάρχει μια ορατή κοιλότητα κάτω από το χείλος. Τα αυτιά πολλών Ιουδαίων προεξέχουν, ενισχύοντας έτσι την εντύπωση της ιουδαϊκής καταγωγής στα αγόρια.»

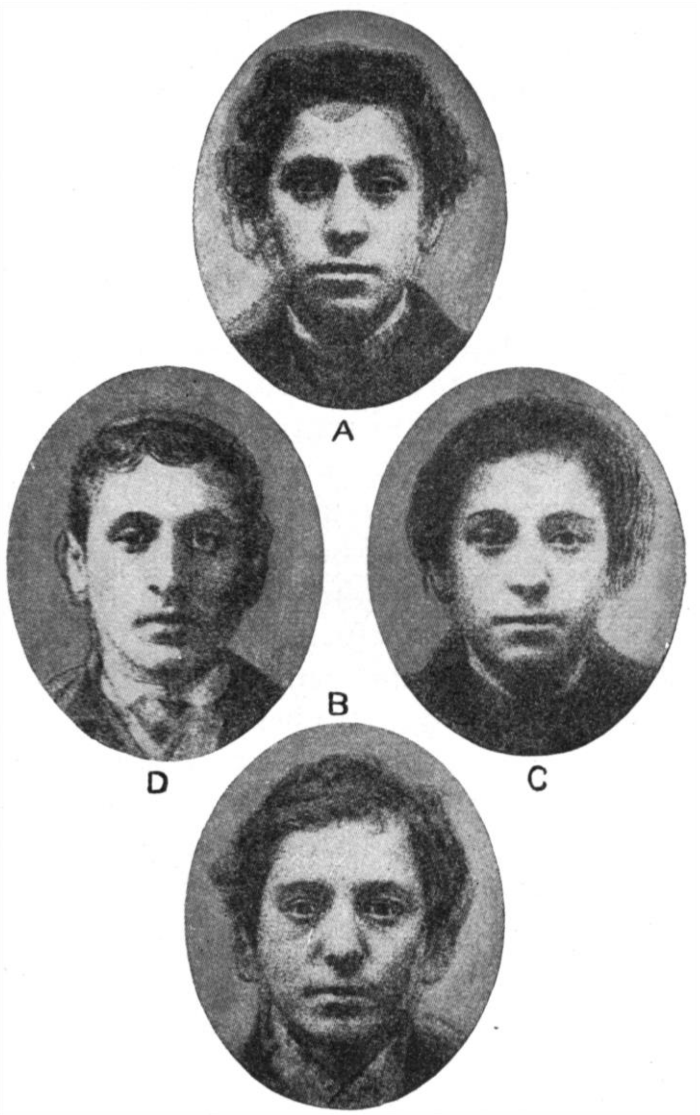

Εικ. 194: Συγκρίσιμες εικόνες για προσδιορισμό

Α: Η εικόνα από τη φωτογραφία είναι ιδιαίτερα ιουδαϊκή.
Β: Η εικόνα από τις φωτογραφίες πέντε άλλων
Γ: Η εικόνα από τις εικόνες Α και Β.

«Με την ανάπτυξη, η ιουδαϊκή έκφραση, όπως προαναφέρθηκε, γίνεται πιο έντονη. Στους άνδρες, αυτό μπορεί να οφείλεται στην εμφάνιση του μουστακιού και των φαβοριτών. Συχνά διαπιστώνει κανείς ότι το μουστάκι είναι κάπως λεπτό, αφού υπάρχει ένα μάλλον φαλακρό σημείο ανάμεσα στις τρίχες των ρουθουνιών και το πραγματικό μουστάκι. Τα μουστάκια είναι σε ορισμένες περιπτώσεις σχετικά παχιά και σε άλλες πλούσια καμπυλωμένα και αυτοδιαιρούμενα. Είναι αξιοσημείωτο ότι ορισμένα εβραϊκά πρόσωπα συνδυάζουν σχεδόν όλα αυτά τα χαρακτηριστικά.»

«Εκτός από αυτές τις λεπτομέρειες, υπάρχει κάτι στη συνολική δομή του προσώπου που συναντάται γενικά στους Ιουδαίους. Γενικά, το πρόσωπο είναι επίμηκες και στρογγυλό, ειδικά στον καλύτερο τύπο Ιουδαίων γυναικών, και, κοιτώντας το από το πλάι, είναι αξιοσημείωτα καμπυλωτό, με τη μύτη να είναι, σαν να είναι, το εξόγκωμα ενός ελλειψοειδούς.»

Παρατηρώντας την εικόνα (εικ. 194) γίνεται σαφές ότι οι μαθητές που

τα χαρακτηριστικά του ιουδαϊκού προσώπου
μαθητές της Ιουδαϊκής Ελεύθερης Σχολής του Λονδίνου (α1 – 5)
Μαθητές του ίδιου σχολείου (β1 – 5)
(Σύμφωνα με τον Μορίς Φίσμπεργκ)

εξετάστηκαν μοιάζουν περισσότερο με τους Ιουδαίους του Νότου παρά με τους Ιουδαίους της Ανατολής. Το αποτέλεσμα πιθανότατα δεν θα ήταν τόσο σχετικά σαφές αν οι άνθρωποι που εξετάστηκαν είχαν επιδείξει περισσότερα από τα χαρακτηριστικά που είναι πιο συνηθισμένα στον Ανατολικό Ιουδαϊσμό.

α) Ατομικά φυλετικά χαρακτηριστικά στον ιουδαϊκό λαό

Αν και μια μέση περιγραφή μιας ομάδας ανθρώπων με βάση μέσους όρους και περιγραφές συνηθισμένων χαρακτηριστικών, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, έχει μόνο μια περιορισμένη αξία για τη φυλετική ταυτοποίηση ενός λαού, στη συνέχεια συγκεντρώνονται στοιχεία τέτοιου είδους που μπορούν να δώσουν μια ορισμένη επισκόπηση του συνόλου των γενετικών στοιχείων του ιουδαϊκού λαού της σύγχρονης εποχής – πληροφορίες που είναι βασισμένες στο έργο διαφόρων ερευνητών, ιδίως του Σέμουελ Βάυζενμπεργκ.[335]

---

335. Η Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια νε τίτλους «Τύπος», «ανάστημα», και «μύτη»· Ζαν-Ζοζέφ Ουγκέ (Jean-Joseph Huguet, 1812 – 1884), Οι Ιουδαίοι του Μζάμπ, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας του Παρισιού, 1902· Μορίς Φίσμπεργκ (Maurice Fishberg, 1872 – 1934), Συμβολή στη Φυσική Ανθρωπολογία των Βορειοαφρικανών Ιουδαίων, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Ιουδαίων, 1905· Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Συμβολή στην Ανθρωπολογία των Ιουδαίων, Περιοδικό Εθνολογίας,

Ανάστημα: Οι Ιουδαίοι είναι κατά μέσο όρο κοντοί˙ η ιουδαϊκή εγκυκλοπαίδεια δίνει το μέσο ύψος του ανδρικού φύλου στα 1,63 μ., ενώ ο **Εζέν Πίταρντ**[336] στα 1,626 μ. Για τους Ιουδαίους της Λιθουανίας, της βορειοδυτικής Ρωσίας και της Πολωνίας, το μέσο ύψος είναι 1,61 μ. Για τους Ιουδαίους της Αυστρίας, της Ουγγαρίας, της Βοσνίας και της Ιταλίας μαζί, το μέσο ύψος είναι 1,63 μέτρα, για τους Ιουδαίους της νότιας Ρωσίας 1,648 μέτρα. Τα ύψη μεταξύ 1,61 μ. και 1,63 μ. φαίνεται να είναι τα πιο συνηθισμένα μεταξύ του ιουδαϊκού λαού. Το ιδιαίτερα χαμηλό ανάστημα των Ιουδαίων στην Υεμένη (Νότια Αραβία) – 1,594 για τους άνδρες, 1,467 για τις γυναίκες – θα μπορούσε να οφείλεται όχι μόνο στην υποτιθέμενη επιρροή μιας πυγμαίας φυλής (βλ. 61) αλλά και σε δυσμενείς περιβαλλοντικές συνθήκες, εκτός αν πρέπει να υποθέσουμε ότι οι 64 Ιουδαίοι και οι Ιουδαίες που μέτρησε εκεί ο **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** δεν ήταν τυχαία επιλεγμένοι ιδιαίτερα κοντοί άνθρωποι: το ανάστημα φαίνεται να είναι ένα από τα χαρακτηριστικά, όπως και η περιφέρεια του θώρακα, φαίνεται να είναι ένα από τα χαρακτηριστικά που είναι πιο ευαίσθητα στις περιβαλλοντικές επιδράσεις. Το μεγαλύτερο ύψος, δηλαδή κατά μέσο όρο 1,645, στη Δαμασκό 1,66, βρίσκεται μεταξύ των Ιουδαίων της Συρίας. Ένας σχετικά μεγάλος αριθμός ψηλότερων Ιουδαίων βρίσκεται μεταξύ των Ιουδαίων των βερβερικών περιοχών της βορειοδυτικής Αφρικής: εκεί, το 45,4% των Ιουδαίων είναι ψηλότεροι από 1,65 μ.

Συγκρίνοντας το ύψος διαφόρων ομάδων Ιουδαίων με το ύψος των μη Ιουδαίων γύρω τους, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει – και αυτό έχει ήδη αναφερθεί – ότι το μέσο ύψος των Ιουδαίων, αν και γενικά είναι μικρότερο από εκείνο των μη Ιουδαίων γύρω τους στη Δύση, είναι κάπως μεγαλύτερο σε εκείνες τις περιοχές όπου το ύψος των μη Ιουδαίων είναι επίσης μεγαλύτερο και κάπως μικρότερο εκεί όπου και οι μη Ιουδαίοι είναι κατά μέσο όρο κοντύτεροι. Αν ακριβέστερες μετρήσεις επιβεβαίωναν αυτήν την υπόθεση, η εξήγηση για αυτό το φαινόμενο θα αφορούσε γενικά λιγότερο την ανάμειξη μεταξύ των δύο ομάδων και περισσότερο ορισμένες περιβαλλοντικές επιρροές που επηρεάζουν και τις δύο ομάδες: ειδικότερα το ύψος φαίνεται να είναι ένα από τα φυλετικά χαρακτηριστικά τα οποία, σε κάποιο βαθμό, είναι ευαίσθητα σε περιβαλλοντικές επιρροές που επηρεάζουν την εμφάνιση (φαινότυπο) των ανθρώπων, όχι τη γενετική τους σύσταση (ιδιότυπο).

Η σωματική ανάπτυξη των Ιουδαίων γενικά φαίνεται να έχει ολοκλη-

---

1907˙ Ο αυτόχθονος πληθυσμός της Παλαιστίνης από ανθρωπολογικής άποψης, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Ιουδαίων, 1909˙ Οι Καυκάσιοι Ιουδαίοι, Αρχεία Ανθρωπολογίας, 1909˙ Οι Ιουδαίοι της Υεμένης, Περιοδικό Εθνολογίας, Τόμ. 41, 1909˙ Οι Ιουδαίοι της Κεντρικής Ασίας με ανθρωπολογικούς όρους, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Ιουδαίων, 1909˙ Οι Ισπανοί. Ένα ανθρωπομετρικό σκίτσο, Ανακοινώσεις της Ανθρωπολογικής Εταιρείας της Βιέννης, 1909˙ Οι Σύριοι Ιουδαίοι. ανθρωπολογικές σκέψεις, Περιοδικό Εθνολογίας, 1911˙ Οι Μεσοποτάμιοι Ιουδαίοι στην Ανθρωπολογική Σχέση, Αρχεία Ανθρωπολογίας, 1911˙ Οι Πέρσες Ιουδαίοι στην Ανθρωπολογική Σχέση, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Ιουδαίων, 1911˙ Ανθρωπολογία των Ιουδαίων της Γερμανίας, Περιοδικό Εθνολογίας, 1912˙ Για την Ανθρωπολογία των Περσών Ιουδαίων, 1913˙ Λουσιέν Ζοζέφ Μπερτολόν και Ερνέστ Σαντρ, Ανθρωπολογική έρευνα στους Ανατολίτες Βερβέρους, 1913˙ Λίβιο Λίβι, Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής, Χαρακτηριστικά της ανθρωπολογίας και της παθολογίας και της εθνικής ατομικότητας, 1918

336. Εζέν Πίταρντ, Φυλές και Ιστορία, 1924, σελ. 428

ρωθεί νωρίτερα από εκείνη των ευρωπαϊκών λαών, τουλάχιστον από αυτή των πληθυσμών της βορειοδυτικής Ευρώπης. Η σεξουαλική ωριμότητα εμφανίζεται νωρίτερα στους Ιουδαίους· πολύ νωρίτερα από ό,τι στους μη ιουδαίους νέους των δυτικών πληθυσμών, η προσοχή στρέφεται σε φαινόμενα σεξουαλικής ζωής. Σύμφωνα με τον **Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ**, η έμμηνος ρύση ξεκινά κατά μέσο όρο νωρίτερα στις Ιουδαίες, τόσο στις αστικές όσο και στις αγροτικές περιοχές, από ό,τι στα κορίτσια από την Ευρώπη.[337]

Συνθήκες ανάπτυξης: Το σχετικά χαμηλό μέσο ανάστημα των Ιουδαίων πιθανότατα οφείλεται στο σχετικά κοντό μήκος των ποδιών στην πλειονότητα των περιπτώσεων: ένα γεροδεμένο ανάστημα φαίνεται – τουλάχιστον μεταξύ των Ιουδαίων που ζουν στη Δύση και την Ανατολική Ευρώπη – να είναι πιο συνηθισμένο. Συναντάμε έναν σχετικά μεγάλο αριθμό Ιουδαίων με κοντά πόδια. Αυτό το χαρακτηριστικό πρέπει να είναι ιδιαίτερα αισθητό σε κυρίως ψηλούς, λεπτούς πληθυσμούς, όπως συμβαίνει σε περιοχές που κατοικούνται κυρίως από διναρικούς: «Ο **Τζούλιους Βάισμπαχ** (Julius Weisbach) είχε διαπιστώσει ότι οι Ιουδαίοι που ζούσαν ανάμεσα σε Σλοβένους, Μαγυάρους, Γερμανούς και ιδιαίτερα Ρουμάνους στα νοτιοανατολικά της Αυστριακής Αυτοκρατορίας είχαν σχετικά πολύ πιο κοντά χέρια και πόδια από τους εκπροσώπους των προαναφερθέντων λαών». – «Οι Ιουδαίοι και οι Τσιγγάνοι έχουν τα πιο κοντά χέρια»[338] σε σύγκριση με αρκετούς δυτικούς πληθυσμούς. – Σε πολλούς Ιουδαίους, η περιφέρεια του στήθους είναι σχετικά μικρή, ακόμη και πολύ μικρή. Ο **Ντένικερ**[339] μίλησε για μια στενότητα στήθους, για μια «μικρότητα της περιφέρειας του θώρακα» (κατωτερότητα της θωρακικής περιμέτρου), ευρέως διαδεδομένη στον ιουδαϊκό λαό, ο **Κάρλ Χάινριχ Στρατζ**[340] για το «επίπεδο στήθος» πολλών Ιουδαίων. Ένα κακώς ανεπτυγμένο στήθος – το οποίο, παρεμπιπτόντως, είναι ένα χαρακτηριστικό που μπορεί να επηρεαστεί σε κάποιο βαθμό από το περιβάλλον και τη δραστηριότητα – και τα σχετικά κοντά χέρια, το καθένα μόνο του, και ακόμη περισσότερο και τα δύο μαζί, έχουν σαν αποτέλεσμα το σχετικά μικρό άνοιγμα των βραχιόνων που έχει παρατηρηθεί σε διάφορες ιουδαϊκές ομάδες: το άνοιγμα των βραχιόνων (πλάτος οργιαίας) προκύπτει από την αναλογία της μετρούμενης απόστασης από τη μία από τις δύο μεσαίες άκρες των δακτύλων προς την άλλη (με τα χέρια τεντωμένα οριζόντια στο πλάι) ως προς το ύψος του σώματος. «Σύμφωνα με τον Δρ. **Άντολφ Μάιρ** στην πόλη Φιρτ, με βάση έναν μέσο όρο 25 ετών στον τομέα της πρόσληψης, το άνοιγμα των βραχιόνων του πληθυσμού (ιουδαϊκού) που δεν εργάζεται στα μηχανήματα παρέμεινε κατά μέσο όρο 4,3 cm μικρότερο από το ύψος του σώματος, ενώ για τους άλλους άνδρες, οι οποίοι ανήκαν κυρίως στην εργατική τάξη, υπερέβαινε το ύψος του τε-

337. Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ, Συμβολή στο ιουδαϊκό φυλετικό ζήτημα, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Εβραίων, 1910, σελ. 44
338. Γιοχάνες Ράνκε, Άνθρωπος, τομ. II, 1912, σελ. 82
339. Ιώσηφ Εγκόροβιτς Ντένικερ, Οι Φυλές του Ανθρώπου, 1900, σελ. 424
340. Κάρλ Χάινριχ Στρατζ (Carl Heinrich Stratz, 1858 – 1924), Τι είναι οι Ιουδαίοι, 1903, σελ. 19

λευταίου κατά 5,7 cm. Το ίδιο αποτέλεσμα προέκυψε από τις έρευνες του **Γκεόργκ Σουλτς** σχετικά με τους ιουδαϊκούς και μη ιουδαϊκούς πληθυσμούς της Αγίας Πετρούπολης.»[341] Στις αναφερόμενες περιπτώσεις, αυτές οι διαφορές οφείλονται εν μέρει στην κατοχή και εν μέρει στη φυλετική διαφορά μεταξύ της εν λόγω ιουδαϊκής ομάδας και μιας γερμανικής πληθυσμιακής ομάδας που μπορεί να θεωρηθεί ως ανατολική-διναρική-νορδική και μιας ρωσικής πληθυσμιακής ομάδας που μπορεί να θεωρηθεί σαν ανατολικοβαλτική-νορδική. Μέσα στο ιουδαϊκό φυλετικό μείγμα μπορεί όμως και να παρατηρηθεί ότι μια μικρή μειονότητα έχει σχετικά μακριά, λεπτά χέρια, τα «μακριά χέρια που κρέμονται πάνω από τα γόνατα», τα οποία ο **Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ**[342] έχει ήδη αναφέρει με κάποια υπερβολή – ίσως ένα σημάδι της ελαφράς χαμιτικής επιρροής στον Ιουδαϊσμό. Οι εντυπωσιακά στενές παλάμες και πόδια που συναντώνται στους Ιουδαίους μπορούν να προκύπτουν από μια χαμιτική επιρροή και εν μέρει στην οριενταλοειδή επιρροή, καθώς και στις μάλλον «αδύνατες γάμπες» των ποδιών, οι οποίες προφανώς χαρακτηρίζουν αρκετούς Ιουδαίους. Ο **Κάρλ Χάινριχ Στρατζ** (ό.π., σελ. 19) αναφέρει την εμφάνιση των στραβών ποδιών. Το λαϊκό ανέκδοτο επισημαίνει ένα ιδιόμορφο «μελαγχολικό τράβηγμα γύρω από τα πόδια» που είναι χαρακτηριστικό πολλών Ιουδαίων, ένα ορισμένο αδυνάτισμα στη δομή των μηρών, το οποίο συχνά τονίζεται από ένα απαλό βάδισμα. Τις «αδύνατες γάμπες» πολλών Ιουδαίων τις αναφέρει και ο **Χέρμαν Σααφχάουσεν**.[343]

Η «στρογγυλή πλάτη» που ο Κάρλ Χάινριχ Στρατζ (ό.π. σελ. 19) αποδίδει σε πολλούς Ιουδαίους πρέπει να θεωρηθεί λιγότερο σαν έκφραση κληρονομικών χαρακτηριστικών σωματικής φύσης, αλλά μάλλον σαν ένα επίκτητο, μη κληρονομικό χαρακτηριστικό, το οποίο, όμως, θα είναι εν μέρει αποτέλεσμα της κληρονομικής ψυχικής προδιάθεσης. Η σχετικά υψηλή συχνότητα πλατυποδίας μεταξύ των Ιουδαίων, που επίσης επισημαίνεται από τον Κάρλ Χάινριχ Στρατζ, θα συζητηθεί στη σελ. 252.[344] Στις Ιουδαίες συχνά παρατηρείται μια ιδιαίτερα φαρδιά λεκάνη, η οποία εμφανίζει μια αρκετά ξαφνική αύξηση του πλάτους μεταξύ των 15 και 18 ετών περίπου.

Αυτό που είναι εντυπωσιακό είναι η τάση τόσο των ανδρών όσο και των γυναικών Ιουδαίων σε όλες τις εβραϊκές ομάδες να παίρνουν βάρος, όπως διπλοσάγονο, συσσώρευση λίπους στον αυχένα και πάνω από τους ώμους, και γενικά σε κάθε είδους «παχυσαρκία». Αυτή η τάση αντιστοιχεί σε ορισμένες γενετικές προδιαθέσεις. Ωστόσο, μεγαλύτερες αποθέσεις λίπους συνήθως συμβαίνουν μόνο με έναν πιο πλούσιο τρόπο ζωής. Πολλοί Ιουδαίοι φαίνεται να έχουν αυτή την τάση, και ο

341. Γιοχάνες Ράνκε, Άνθρωπος, τομ. II, 1912, σελ. 68

342. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ (Johann Jakob Schudt, 1664 – 1722), Ιουδαϊκές ιδιορρυθμίες, Φρανκφούρτη και Λειψία, 1714, Μέρος I/II, σελ. 369

343. Χέρμαν Σααφχάουσεν, Φυσιογνωμία, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. 17, 1888, σελ. 337.

344. Οι Κινέζοι αποκαλούν (σύμφωνα με τον Τσαρλς Κένσινγκτον Σαλαμάν, Κληρονομικότητα και οι Ιουδαίος, Περιοδικό Γενετικής, τομ. I, 1910/11, σελ. 285) τους Ιουδαίους «ανθρώπους που αφαιρούν τον τένοντα από το πόδι» και έτσι εξηγούν τη συχνή πλατυποδία που έχουν παρατηρήσει στους Ιουδαίους.

πλούτος τους, που είναι άνω του μέσου όρου, σε σύγκριση με το μη ιουδαϊκό περιβάλλον τους, τους επιτρέπει να ακολουθούν τέτοιες τάσεις. Προφανώς, δεν είναι ασυνήθιστο να βρίσκεις σε διάφορα σανατόρια Ιουδαίους που έχουν γίνει προσωρινά στείροι ή ανίκανοι να συλλάβουν λόγω ενός υπερβολικά πολυτελούς τρόπου ζωής.

Σχήμα κεφαλιού: Η συντριπτική πλειοψηφία των Ιουδαίων είναι βραχυκέφαλοι, αλλά όχι εξαιρετικά βραχυκέφαλοι (υπερβραχυκέφαλοι), αλλά μάλλον βραχυκέφαλοι, που τείνουν προς τη μεσοκεφαλία.[345] Σύμφωνα με τον **Εζέν Πίταρντ** (ό.π. σελ. 429), οι δείκτες πλάτους-μήκους μεταξύ 80 και 83 είναι πιο συνηθισμένοι. Τα περισσότερα σχήματα δολιχοκεφαλισμού εμφανίζονται στους Ιουδαίους της Τουρκίας, των οποίων ο μέσος δείκτης μήκους-πλάτους μειώνεται στο 76 σε μια ομάδα, ενώ τα περισσότερα σχήματα βραχυκεφαλισμού εμφανίζονται σε εκείνους των χωρών του Καυκάσου, των οποίων ο μέσος δείκτης μήκους-πλάτους φτάνει το 87 σε μια ομάδα. Οι Ιουδαίοι της Ρωσίας είναι κατά μέσο όρο βραχυκέφαλοι με δείκτη μήκους-πλάτους 82,5, και σε αυτούς μόνο το 1% είναι δολιχοκέφαλοι και 81% είναι βραχυκέφαλοι, οι Ιουδαίοι της Ισπανίας στη Νοτιοανατολική Ευρώπη και στην Ανατολή έχουν κατά μέσο όρο μεσαίου μεγέθους κεφάλια με δείκτη 78,1 και σε αυτούς το 14,6% είναι δολιχοκέφαλοι και το 25,4% βραχυκέφαλοι. Στους Ιουδαίους της Ενδο-Ασίας διαπιστώθηκε ότι το 72% είναι βραχυκέφαλοι· στην Περσία βρέθηκαν ιουδαϊκές ομάδες στο Βορρά με μέση βραχυκεφαλία, στο Νότο με μέση δολιχοκεφαλία· στους Ιουδαίους της Μεσοποταμίας ο μέσος δείκτης μήκους-πλάτους ήταν 78 και μεταξύ αυτών το 13,5% ήταν δολιχοκέφαλοι. Οι Ιουδαίοι στην Υεμένη (Νότια Αραβία) είναι σχεδόν όλοι δολιχοκέφαλοι, οι Ιουδαίοι στη Συρία είναι κατά μέσο όρο μεσαίου μεγέθους κεφαλής έως βραχυκέφαλοι, ενώ οι Ιουδαίοι της Παλαιστίνης είναι μεσαίου μεγέθους κεφαλής με τάση προς βραχυκεφαλισμό. Σύμφωνα με μετρήσεις των **Λουσιέν Ζοζέφ Μπερτολόν** και **Ερνέστ Σαντρ**, οι Ιουδαίοι της Βόρειας Αφρικής αποτελούν το 21,9% των κεφαλών κάτω από τον δείκτη 74, δηλαδή έντονη δολιχοκεφαλία, 67,8% μεσαίου μεγέθους κεφάλια και μόνο 8,8% βραχυκέφαλοι. Ακόμα και ο **Μορίς Φίσμπεργκ** διαπίστωσε ότι οι Ιουδαίοι της Βόρειας Αφρικής ήταν, κατά μέσο όρο, μεσαίου μεγέθους κεφαλής έως δολιχοκέφαλοι. Σύμφωνα με έρευνα του Ιουδαίου φυλετικού ερευνητή βορειοαμερικανικής υπηκοότητας, **Φραντς Μποάζ**[346], οι Ιουδαίοι των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής φαίνεται κατά μέσο όρο να είναι σημαντικά λιγότερο βραχυκέφαλοι από τους Ιουδαίους της Ευρώπης. Ο **Φραντς Μποάζ** έχει λάβει υπόψη τις περιβαλλοντικές επιρροές. Ωστόσο, θα πρέπει πρώτα να διερευνηθεί

345. Σύμφωνα με τις μελέτες που ήταν διαθέσιμες εκείνη την εποχή, ο Φέλιξ φον Λούσαν εκτίμησε ότι περίπου το 50% των Ιουδαίων ήταν βραχυκέφαλοι και το 5% ήταν δολιχκέφαλοι (Η Ανθρωπολογική Θέση των Ιουδαίων, Περιοδικό Αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας για την Ανθρωπολογία, Εθνολογία και Προϊστορία, έτος 23, 1892, σελ. 94 κ.ε.).

346. Φραντς Μποάζ (Franz Boas, 1858 – 1942), Αλλαγές στις σωματικές μορφές των απογόνων των μεταναστών, Η Επιτροπή Μετανάστευσης, 1910.

κατά πόσον οι Ιουδαίοι που μέτρησε και μετανάστευσαν στη Βόρεια Αμερική δεν αντιπροσώπευαν μια επιλογή στην οποία η οριενταλοειδής φυλή εκπροσωπούνταν πιο έντονα.

Εικ. 195: Διάσημοι πυγμάχοι επισκέπτονται σχολική τάξη στη Νέα Υόρκη, που αποτελείται κυρίως από Εβραιόπουλα. Η πλειοψηφία αυτών των παιδιών φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς καταγωγής και όχι κατά κύριο λόγο μεσανατολικής. (Φωτο: από τον Παγκόσμιο Ιστό)

Σχήματα προσώπου: Δεν υπάρχουν προς το παρόν διαθέσιμες μελέτες που να επιτρέπουν συγκρίσεις μεταξύ των διαφόρων ιουδαϊκών ομάδων. Σε γενικές γραμμές, οι ομάδες με μακριά κεφάλια θα έχουν στενότερα πρόσωπα, ενώ οι ομάδες με κοντά κεφάλια θα έχουν πλατύτερα.

Μαλακά μέρη του προσώπου: Τα χείλη είναι συνήθως πιο διογκωμένα από αυτά των δυτικών λαών. Το προεξέχων κάτω χείλος που περιγράφεται στη σελίδα 23 το συναντάμε συχνά – αλλά πιθανώς περισσότερο στο γυναικείο φύλο – ο σχηματισμός των χειλιών που περιγράφεται στη σελίδα 70 και η υψηλότερη θέση της αύλακας πηγουνιού-κάτω χείλους που περιγράφεται στη σελίδα 70. Τα «αμυγδαλωτά μάτια» που αναφέρονται στη σελίδα 70 είναι σπανιότερα και προφανώς εμφανίζονται συχνότερα στις γυναίκες. Στο ανδρικό φύλο, η βαθιά ρινοχειλική πτυχή που αναφέρεται στη σελίδα 23 φαίνεται να είναι πιο συχνή. Ένα ελαφρώς έντονο, αλλά μυτερό πηγούνι φαίνεται να είναι συνηθισμένο. Ο **Κάρλ Χάινριχ Στρατζ** αναφέρει τα «προεξέχοντα μάτια» σαν κάτι χαρακτηριστικά ιουδαϊκό·[347] σχετικά συχνά βλέπουμε Ιουδαίους και Ιουδαίες με διογκωμένα μάτια.

Ο σχηματισμός του άνω βλεφάρου, ο οποίος είναι συνηθισμένος στον ιουδαϊκό λαό, έχει προσελκύσει περισσότερο την προσοχή όσων

347. Κάρλ Χάινριχ Στρατζ (Carl Heinrich Stratz, 1858 – 1924), Τι είναι οι Εβραίοι, 1903, σελ. 25

προσπάθησαν να περιγράψουν τα «ιουδαϊκά» χαρακτηριστικά του προσώπου. Συχνά στους Ιουδαίους και τα δύο βλέφαρα φαίνονται παχιά και βαριά. Το άνω βλέφαρο φαίνεται ιδιαίτερα βαρύ, κρέμεται σχετικά χαμηλότερα πάνω από το μάτι από ό,τι στα μάτια των ευρωπαϊκών φυλών – με εξαίρεση ορισμένα άνω βλέφαρα των διναρικών. Έτσι προκύπτει το «κρυφό» βλέμμα, που αναφέρεται στην Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια (βλ. παραπάνω σελ. 209), ένα βλέμμα που συχνά φαίνεται να εκφράζει κάτι αισθησιακό, σκεπτικό ή κρυφό. Αυτός ο σχηματισμός του άνω βλεφάρου είναι που – σύμφωνα με ένα ιουδαϊκό περιοδικό – «συχνά δίνει στα ιουδαϊκά πρόσωπα την έκφραση ότι είναι κουρασμένα, νυσταγμένα, εξαντλημένα, ότι παραμονεύουν»· τα «ιουδαϊκά» μάτια είναι επίσης «πιο σκιασμένα, περιτριγυρισμένα από δακτυλίους» από τα δυτικά.[348] Αυτά τα χαρακτηριστικά του «ιουδαϊκού βλέμματος» δεν ανήκουν όμως πλέον σε μια περιγραφή φυσικών χαρακτηριστικών, αλλά σε μια περιγραφή της πνευματικής έκφρασης· σε αυτό το πλαίσιο όμως μπορούν τουλάχιστον να συμπεριληφθούν. Ο **Τζον Μπέντο** μιλάει για μια «έκφραση στοχασμού με μια πινελιά πονηριάς ή περιστασιακής δειλίας».[349] Ο **Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ**, ο οποίος αναφέρει τα γεμάτα βλέφαρα, τα μεγάλα, σκοτεινά, λαμπερά μάτια πολλών Ιουδαίων, μιλάει για μια βαρύτητα των βλεφάρων, η οποία στην καλύτερη περίπτωση φαίνεται στοχαστική, ονειρική ή μελαγχολική, και στη χειρότερη περίπτωση, νυσταγμένη ή πονηρή.[350] Ο **Σαλομόν Ρεϊνάκ** βρίσκει σε πολλούς Ιουδαίους ένα ντροπαλό, πονηρό βλέμμα και ένα τρέμουλο στα μάτια – ιδιαιτερότητες που αυτός – με έναν αβάσιμο Λαμαρκιανό τρόπο – θέλει να εξηγήσει σαν ιδιότητες που ο Ιουδαϊσμός έχει αποκτήσει μέσω των παθημάτων και των διωγμών.[351]

Εικ. 196: Η «ιουδαϊκή μύτη» σε σχήμα 6 όπως το πρώτο (πιο μπροστινό) σχήμα μύτης, ενώ τα επόμενα όσο λιγότερο «ιουδαϊκά» τόσο λιγότερο φαίνεται το ρουθούνι να είναι τραβηγμένο προς τα πάνω. (Σύμφωνα με τον Μορίς Φίσμπεργκ)

Στον ιουδαϊκό λαό, και τα σαρκώδη «πτερύγια των αυτιών»[352] φαίνεται να είναι πιο συχνά, και γενικά – ειδικά στο ανδρικό φύλο – τα σχετικά μεγάλα αυτιά, με «συχνά προεξέχοντα αυτιά», όπως αναφέρει ο Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ (ό.π.). Τα προεξέχοντα αυτιά φαίνεται να είναι αρκετά συνηθισμένα, ειδικά μεταξύ των Εβραιόπουλων. Στην Αυστρία, τέτοιες περιπτώσεις αναφέρονται ως «Mortzohren». Ορισμένοι παρατηρητές υποθέτουν επίσης ότι πολλοί Ιουδαίοι έχουν αυτιά υψηλότερα από αυτά των δυτικών λαών. Ο Κάρλ Χάινριχ Στρατζ (ό.π.) λέει ότι τα «μεγάλα, κόκκινα αυτιά» είναι χαρακτηριστικά πολλών Ιουδαίων.

348. Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ, Ιουδαϊκά Φυλετικά Κεφάλια, Ανατολή και Δύση, τομ. 6, 1906, σελ. 235
349. Τζον Μπέντο, Σχετικά με τα Φυσικά Χαρακτηριστικά των Εβραίων, Πρακτικά της Εθνολογικής Εταιρείας του Λονδίνου, Νέα Σειρά, 1861, σελ. 22
350. Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ, Για την Ανθρωπολογία των Εβραίων, τομ. 76, 1889, σελ. 21
351. Σαλομόν Ρεϊνάκ, Λατρείες, Μύθοι και Θρησκείες, τομ.III, 1913, σελ. 468
352. Χέρμαν Σααφχάουσεν, Φυσιογνωμία, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. 17, 1888, σελ. 337

Εικ. 197: Μορίς Μποκανόφσκι (Maurice Bokanowski, 1879 – 1928)
Ιουδαίος από τη Θεσσαλονίκη, Γάλλος υπουργός, πέθανε σε αεροπορικό δυστύχημα το 1928 σαν επιβάτης. Χαρακτηριστική «ιουδαϊκή μύτη» (Σκίτσο γραμματόσημου αεροπορικής αποστολής)

Σε ορισμένους Ιουδαίους, ακόμη και στη νεότητά τους, μπορεί να παρατηρηθεί μια ορισμένη χαλαρότητα και μαλακότητα στο δέρμα του προσώπου, και γενικά σε όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου, που σε ορισμένες περιπτώσεις διακρίνουν έναν Ιουδαίο, ο οποίος, εξαιτίας μιας ιδιαίτερα ισχυρής επιρροής από μία ή περισσότερες ευρωπαϊκές φυλές, είναι κατά τα άλλα δύσκολα αναγνωρίσιμος σαν Ιουδαίος, από τους Δυτικούς που έχουν παρόμοια εμφάνιση.

Η «ιουδαϊκή μύτη»: Η υπερβολικά προεξέχουσα «ιουδαϊκή μύτη» που είναι συνηθισμένη στις απεικονίσεις Ιουδαίων είναι σημαντικά πιο σπάνια μεταξύ των Ιουδαίων από ό,τι συνήθως υποτίθεται. Φαίνεται ότι τα χαρακτηριστικά της «ιουδαϊκής μύτης» – δηλαδή, ουσιαστικά της μύτης της μεσανατολικής φυλής – ήταν τόσο εντυπωσιακά στους δυτικούς λαούς που αυτή η εντύπωση του εντυπωσιακού θα μπορούσε να καθορίσει πλήρως τη δυτική ιδέα του «πραγματικού Ιουδαίου». Όλες οι απογραφές των «ιουδαϊκών μυτών» μέσα στις ιουδαϊκών ομάδες έχουν αποκαλύψει μια μειονότητα που χαρακτηρίζεται από τέτοιες μύτες. Δεδομένου ότι οι μεμονωμένοι παρατηρητές δεν κατανοούν πάντα τον όρο «ιουδαϊκή μύτη» με τον ίδιο τρόπο, και δεδομένου ότι θα είναι επίσης δύσκολο να προσδιοριστεί ο βαθμός και η μορφή της προεξοχής ή της προεξοχής μιας μύτης που μπορεί να περιγραφεί ως «ιουδαϊκή μύτη», τα ποσοστά τέτοιων προηγούμενων μελετών δεν έχουν μεγάλη αξία. Μεταξύ ορισμένων ιουδαϊκών ομάδων στη Ρωσία και τη Γαλικία, ο αριθμός των «ιουδαϊκών μυτών» φαίνεται να είναι ιδιαίτερα μικρός. Μεταξύ των Ρώσων Εβραίων, ο **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** βρήκε μόνο 10% «σημιτικές μύτες».[353]

Ποιό είναι χαρακτηριστικό της ιουδαϊκής μύτης; – Ο Ιουδαίος ερευνητής **Τζόζεφ Τζέικομπς**, που αναφέρθηκε παραπάνω (σελ. 209), έχει δηλώσει και εξηγήσει μέσω ενός σχεδίου (εικ. 196) ότι στην «ιουδαϊκή μύτη» η άκρη της μύτης είναι λυγισμένη προς τα κάτω με τρόπο που μοιάζει με αγκίστρι, ενώ τα ρουθούνια είναι τραβηχτά προς τα πάνω. Αυτό δημιουργεί, όταν το βλέπουμε από το πλάι, το σχήμα ενός «**6**» με τη γραμμή να εκτείνεται προς τα πάνω. «Δεν είναι τόσο το σχήμα όπως φαίνεται από το πλάι, αλλά η ιδιαίτερη έμφαση και η ευελιξία των ρουθουνιών», αυτό που ο **Τζόζεφ Τζέικομπς** ονόμασε ρουθού-

353. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Σχετικά με την Ανθρωπολογία των Ιουδαίων της Γερμανίας, Περιοδικό Εθνολογίας, 24ο έτος, 1912

νισμα, αυτό είναι που χαρακτηρίζει την «ιουδαϊκή μύτη».[354] Ένα τέτοιο «**6**» μπορεί στην πραγματικότητα να αναγνωριστεί ακόμη και σε εκείνες τις ιουδαϊκές μύτες που δεν είναι στην πραγματικότητα καμπύλες ή προεξέχουν πολύ, αλλά είναι αρκετά επίπεδες και μάλιστα καμπύλες προς τα μέσα. Αν κάποιος περιέγραφε μόνο αυτά τα χαρακτηριστικά που αναφέρει ο **Τζόζεφ Τζέικομπς** σαν «ιουδαϊκή μύτη», θα έβρισκε έναν σχετικά μεγάλο αριθμό ανθρώπων με τέτοιες μύτες σε όλες τις ιουδαϊκές ομάδες. Ακόμα και σε περιπτώσεις όπου, για παράδειγμα, η μύτη ενός Ιουδαίου έχει το ίδιο σχήμα σε σιλουέτα με τη μύτη ενός ατόμου της νορδικής φυλής, η ιουδαϊκή μύτη μπορεί σχεδόν πάντα να αναγνωριστεί στην πρόσοψη από τη σαρκώδη υφή των ρουθουνιών, από ένα συγκεκριμένο απαλό, χαλαρό σχήμα των ρουθουνιών, το οποίο συνήθως δημιουργεί την εντύπωση ότι τα μαλακά υλικά έχουν βυθιστεί προς τα κάτω στη ιουδαϊκή μύτη: η ρουθούνια που αναφέρει ο **Τζόζεφ Τζέικομπς**. Η λέξη «μισός Ιουδαίος» με ισχυρότερη νορδική επιρροή εξακολουθεί να δείχνει καθαρά αυτό το χαρακτηριστικό απαλό σχήμα των ρουθουνιών, ακόμη και αν αυτά τα ρουθούνια δεν είναι ιδιαίτερα σαρκώδη ή φαίνονται διογκωμένα όπως στις «πραγματικές ιουδαϊκές μύτες».

«Η έντονη ανάπτυξη της καμάρας κάτω από την καμπύλη άκρη, η πάχυνση του πρόσθιου τμήματος του ρινικού διαφράγματος, η οποία σχεδόν ποτέ δεν λείπει» – αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που αποδίδει ο Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ στην «ιουδαϊκή μύτη».[355] Όταν ο Όσκαρ φον Χοβόρκα περιγράφει την «ιουδαϊκή μύτη» ως εξής: «Η ράχη της μύτης είναι ρηχή [δηλαδή η ρίζα της μύτης μάλλον ψηλή], η άκρη της μύτης καμπυλωμένη προς τα κάτω και τα ρουθούνια έντονα τραβηγμένα προς τα πάνω»,[356] έτσι περιγράφει στην πραγματικότητα τη μύτη της μεσανατολικής φυλής (βλ. σελ. 23), ενώ η «ιουδαϊκή μύτη», όπως έχουν δει καλύτερα άλλοι παρατηρητές, δεν περιλαμβάνει ακριβώς μύτη με ψηλή ρινική ρίζα, ούτε μύτη που προεξέχει έντονα. Αυτό που θεωρείται «ιουδαϊκή μύτη» στη Δύση είναι – όπως θα αναγνωρίσει αμέσως όποιος έχει υπόβαθρο στις φυλετικές σπουδές – δυνατό μόνο εάν εμφανιστούν αρκετά εντυπωσιακά χαρακτηριστικά της μύτης της μεσανατολικής φυλής· αλλά δεν περιλαμβάνονται όλα τα χαρακτηριστικά της μύτης της μεσανατολικής φυλής· μάλλον, η εν λόγω μύτη μπορεί να έχει πολύ στενή, μη σαρκώδη ράχη (ίσως λόγω νορδικής επιρροής) ή μπορεί να είναι αρκετά επίπεδη και σχετικά κοντή (λόγω ενδο-ασιατικής, ανατολικοβαλτικής, ή ανατολικής [αλπικής] επιρροής): παρ' όλα αυτά, μπορεί να προκύψει η εντύπωση που περιγράφει ο Τζόζεφ Τζέικομπς. Μπορούμε επομένως να πούμε: δεν είναι η «ιουδαϊκή μύτη» που μετράει, αλλά μάλλον οι διαφορετικές μορφές της «ιουδαϊκής μύτης», αρκετές «ιουδαϊκές μύτες», και ο Όσκαρ φον Χοβόρκα γράφει σωστά: «Από καθαρά μορφολογική άποψη, σε καμία περίπτωση δεν δικαιολο-

354. Δείτε Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια με τον τίτλο «μύτη».
355. Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ, Ιουδαϊκά Φυλετικά Κεφάλια, Ανατολή και Δύση, τομ. 6, 1906, σελ. 237
356. Όσκαρ φον Χοβόρκα (Oskar von Hovorka, 1866 – 1930), Η εξωτερική μύτη, 1893, σελ. 90

γείται να θεωρούμε την ιουδαϊκή μύτη σαν κάτι ομοιόμορφο» (αν. σελ. 94). Ο Τζον Μπέντο ήθελε να διακρίνει την «ιουδαϊκή μύτη» από τα ρινικά σχήματα της Δύσης – της «Άριας φυλής», όπως το έθεσε – περιγράφοντάς την ως εξής: «Χαμηλότερη στη ρίζα, πιο ανοιχτή στις άκρες και τα ρουθούνια πιο προς τα πάνω από ό,τι στους ανθρώπους της Άριας φυλής με έντονη μύτη».[357]

Η «ιουδαϊκή μύτη» πρέπει να έχει κάτι ιδιαίτερα εντυπωσιακό για τη δυτική αίσθηση, αν λάβουμε υπόψη ότι η μύτη της διναρικής φυλής έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με εκείνη της μεσανατολικής φυλής και ότι οι διναρικές μύτες είναι αρκετά πολυάριθμες στην Κεντρική Ευρώπη. Αλλά ενώ η διναρική μύτη προεξέχει περισσότερο από το πρόσωπο, η μύτη της μεσανατολικής φυλής κρέμεται περισσότερο, και αυτό το χαρακτηριστικό της προεξοχής αντί να προεξέχει είναι ακόμη πιο χαρακτηριστικό εκείνων των σχημάτων μύτης που θεωρούνται «ιουδαϊκές μύτες». Η εντύπωση μιας προεξέχουσας μύτης, όμως, κυρίως με μια σχετικά στενή, συχνά πολύ στενή ρινική γέφυρα, προφανώς εμφανίζεται συχνότερα στις χαμιτικές-μεσανατολικές φυλετικές διασταυρώσεις, όπως συμβαίνει στους Νότιους Άραβες και στη Βορειοανατολική Αφρική, αλλά περιστασιακά και στους Ιουδαίους.

Εκτός από ορισμένες ομάδες Ιουδαίων της Ανατολής που έχουν διατηρήσει μια ισχυρότερη επιρροή από φυλές με κοντή και επίπεδη μύτη, η «ιουδαϊκή μύτη» είναι επίσης αρκετά σπάνια μεταξύ των Ιουδαίων της Υεμένης και εκείνων της Βόρειας Αφρικής, δηλαδή μεταξύ εκείνων των ιουδαϊκών ομάδων που – όπως δείχνουν και τα παραπάνω δεδομένα για τον δείκτη μήκους-πλάτους του κεφαλιού – έχουν διατηρήσει μια ισχυρότερη επιρροή από την οριενταλοειδή φυλή. Έτσι, οι Ιουδαίοι της Νότιας Περσίας θα έχουν επίσης σχετικά λίγους εκπροσώπους με «ιουδαϊκή μύτη» ανάμεσά τους.

Από όσα έχουν ειπωθεί, είναι σαφές ότι δεν πρέπει να μιλάμε για «ιουδαϊκή μύτη» με την έννοια ότι όλοι οι Ιουδαίοι ή μόνο η συντριπτική πλειοψηφία των Ιουδαίων έχουν τέτοια μύτη, ούτε με την έννοια ότι οι «ιουδαϊκές μύτες» εμφανίζονται μόνο στον ιουδαϊκό λαό: μεταξύ των ρινικών σχημάτων των Ιουδαίων υπάρχουν και αρκετές μύτες με διαφορετικό σχήμα, όπως ακριβώς – ειδικά στο γυναικείο φύλο – το ρινικό σχήμα των οριενταλοειδών, των ανατολικοβαλτικών και των ανατολικών φυλών δεν είναι σπάνιο μεταξύ τους· και «ιουδαϊκές μύτες» θα βρεθούν σε όλους τους λαούς που έχουν δεχτεί επιρροή από τη μεσανατολική φυλή. Μόνο για τον δυτικό, που δεν είναι συνηθισμένος στην όψη πληθυσμών της Ανατολής και της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, η «ιουδαϊκή μύτη» φαίνεται να είναι κάτι που συνδέεται μόνο με την ιδέα αυτού του ενός λαού. Όσον αφορά την «ιουδαϊκή μύτη», όπως και με άλλα φυλετικά χαρακτηριστικά που εμφανίζονται στον ιουδαϊκό λαό, πρέπει πάντα να τονίζεται ότι δεν υπάρχουν φυσικά χαρακτηριστικά που περιορίζονται στον ιουδαϊκό λαό, αλλά ότι ο ιουδαϊκός λαός εκπρο-

357. Τζον Μπέντο, Σχετικά με τα Φυσικά Χαρακτηριστικά των Εβραίων, Πρακτικά της Εθνολογικής Εταιρείας του Λονδίνου, Νέα Σειρά, 1861, σελ. 223

σωπεί ένα ιδιαίτερο φυλετικό μείγμα κυρίως μη ευρωπαϊκών φυλών – φυλών που, όμως, με όλα τα φυσικά χαρακτηριστικά και τις ψυχικές τους ιδιότητες, έχουν συμβάλει και στο φυλετικό μείγμα άλλων ανατολίτικων λαών.

Το δέρμα: Το χρώμα του δέρματος των Ιουδαίων είναι κατά μέσο όρο πιο σκούρο από αυτό των λαών της Δυτικής και Βορειοανατολικής Ευρώπης. «Ο **Τζούλιαν Τάλκο-Χρίντσεβιτς** (Julian Talko-Hryncewicz, 1850 – 1936) μέτρησε μεταξύ των Ιουδαίων στη νοτιοδυτική Ρωσία περίπου το 25% με σκούρο δέρμα, το 60% με ανοιχτόχρωμα μαλλιά, το 10% με μπλε μάτια και το 25% με γκρίζα μάτια».[358] Σε μια σχετικά ανοιχτόχρωμη ιουδαϊκή ομάδα όπως αυτή που αναφέρθηκε (κυρίως λόγω της ανατολικοβαλτικής επιρροής), ωστόσο, αναμένονται αντίστοιχα λιγότεροι σκουρόχρωμοι άνθρωποι από ό,τι σε άλλες ιουδαϊκές ομάδες των οποίων το χρώμα του δέρματος δεν έχει ακόμη εξεταστεί. Μπορούμε συχνά να παρατηρήσουμε σε Ιουδαίους και Ιουδαίους μιγάδες ένα σταχτί, κιτρινωπό-ματ δέρμα. Μεταξύ των Ιουδαίων του Νότου λέγεται ότι είναι αρκετά συνηθισμένο ένα εμφανώς ανοιχτόχρωμο δέρμα. Μια κάποια χαλαρότητα του δέρματος του προσώπου, χαρακτηριστική σε ορισμένους Ιουδαίους, έχει αναφερθεί παραπάνω (σελ. 218). Η «οσμή του δέρματος» των Ιουδαίων θα συζητηθεί ξεχωριστά παρακάτω.

Η τριχοφυΐα: Η τριχοφυΐα του σώματος των Ιουδαίων είναι γενικά πολύ πυκνή (σύμφωνα με την ισχυρή μεσανατολική επιρροή τους), όπως και η γενειάδα τους. Συχνά η σκούρα, μπλε-μαύρη ξυρισμένη γενειάδα στα μάγουλα των Ιουδαίων ανδρών είναι αισθητή, υποδεικνύοντας πυκνή γενειάδα. Πιθανότατα θα βρίσκαμε περισσότερες νέγρικου τύπου (πυκνές-σγουρές, «χνουδωτές») γενειάδες ανάμεσα στου Ιουδαίους αν η μόδα στρεφόταν λιγότερο κατά των γενειάδων. Τα φρύδια των Ιουδαίων είναι συχνά πυκνά τριχωτά και αναπτύσσονται πάνω από τη γέφυρα της μύτης (μεσανατολική φυλή, βλέπε σελ. 26), τα έντονα τοξωτά φρύδια και οι μακριές βλεφαρίδες είναι επίσης πιο συνηθισμένα (οριενταλοειδής φυλή, βλ. σελ. 70). Τα ψηλά, τοξωτά φρύδια συχνά εκτείνονται αρκετά προς τα κάτω, προς τα έξω, γεγονός που μπορεί να δώσει στο πρόσωπο μια αλγεινή όψη.

Η γραμμή των μαλλιών στο μέτωπο μερικών Ιουδαίων συχνά φαίνεται να δείχνει προς τα κάτω, πάνω από τη μέση του μετώπου, όπως συμβαίνει και με τα κατά κύριο λόγο διναρικά κεφάλια μεταξύ των Ευρωπαίων: ένα χαρακτηριστικό που χρησιμοποιείται συνήθως από τους ηθοποιούς που παίζουν τον ρόλο του Μεφιστοφελές για να σχεδιάσουν τη μάσκα προσώπου. Αυτή η άκρη των μαλλιών στο μέτωπο ονομάζεται ευρέως «μπεκάτσα». Ο **Ρεϊμόν Σαμπουρό** πιστεύει, βασιζόμενος στις παρατηρήσεις του για τους «Σημίτες» κατοίκους της Γαλλίας – με τους οποίους προφανώς εννοεί τους Ιουδαίους – ότι η φαλάκρα σε αυτούς τους «Σημίτες» ξεκινά και εξελίσσεται μέσω μιας συνεχούς προέλασης της τριχοφυΐας από το με-

358. Γιοχάνες Ράνκε, Άνθρωπος, τομ. ΙΙ, 1912, σελ. 167

τωπο. Αυτό το χαρακτηριστικό, το οποίο ο **Ρεϊμόν Σαμπουρό** φαίνεται να βρήκε λιγότερο συχνά σε μη Ιουδαίους, τη βρήκε και στη «σημιτική επιρροή» (mélange semitique) ενός μη μη Ιουδαίου.[359]

Σύμφωνα με αμερικανικές μελέτες, τα μαλλιά των κεφαλιών των Ιουδαίων είναι 67% ίσια, 26% κυματιστά, 6% σγουρά και 1% «δασύτριχα».[360] Τα μαλλιά που περιγράφονται εδώ σαν «λεία» πιθανότατα περιλαμβάνουν πολλά από σκληρά μέχρι τα ίσια μαλλιά. Προφανώς, μεταξύ των Ιουδαίων στη Δύση, τα κοντά σγουρά μαλλιά, που υποδηλώνουν νέγρικη επιρροή, υπάρχουν σε ποσοστό άνω του 1%, αλλά πιθανώς όχι πολύ συχνότερα από ό,τι, για παράδειγμα, μεταξύ των Σαμαρειτών (βλ. σελ. 154). Οι εικόνες σε αυτό το βιβλίο αποκαλύπτουν επίσης αρκετά συχνά ότι τα μαλλιά στο κεφάλι είναι νεγροειδή. Αυτό που είναι περίεργο με ορισμένους Ιουδαίους είναι ο συνδυασμός νορδικών και νέγρικων γενετικών χαρακτηριστικών, ο οποίος είναι συχνά εμφανής στα πυκνά σγουρά νορδικά-ξανθά μαλλιά.

Το χρώμα των μαλλιών: Τα πιο συνηθισμένα χρώματα των μαλλιών μεταξύ των Ιουδαίων είναι μεταξύ καφέ και μαύρου. Τα πιο ανοιχτά χρώματα των μαλλιών όμως δεν εκπροσωπούνται σε καμία περίπτωση σπάνια. Σύμφωνα με τον πίνακα που έδωσε ο **Λίβιο Λίβι**[361], οι ξανθοί και κοκκινομάλληδες αποτελούν το 12 – 25% των ιουδαϊκών ομάδων της Βορειοανατολικής Ευρώπης, το 23,2 – 25,5% των ιουδαϊκών ομάδων της Γαλικίας, το 15,1% των ιουδαϊκών ομάδων της Βάδης, το 7,5 – 11,8% των ιταλικών ιουδαϊκών ομάδων, το 6 – 12% των ιουδαϊκών ομάδων της Νότιας Ευρώπης, το 6,9% των τουρκικών ιουδαϊκών ομάδων και το 4% των καυκάσιων ιουδαϊκών ομάδων. Ο **Μορίς Φίσμπεργκ** διαπίστωσε ότι μεταξύ των ιουδαϊκών ομάδων της Βόρειας Αφρικής, όπου μελέτησε κυρίως παιδιά, το 5,94% ήταν ξανθά· σε ενήλικες θα είχε βρει μικρότερο αριθμό, που αντιστοιχεί στο σκούρο χρώμα.[362] Σύμφωνα με τον **Λίβιο Λίβι**, το 11,3% των Βορειοαμερικανών Ιουδαίων ήταν ξανθοί. Οι Ιουδαίοι της Νότιας Ευρώπης και της Βόρειας Αφρικής είναι κατά μέσο όρο ελάχιστα πιο σκούροι, και σε ορισμένες περιοχές ακόμη και σημαντικά πιο ανοιχτόχρωμοι, από τους γύρω πληθυσμούς: το 8% των Νότιων Ιταλών είναι ξανθοί, λιγότερο από 5% των Νεοελλήνων, το 2% των Πορτογάλων, το 7,5% των Ιταλών Ιουδαίων, σύμφωνα με τον **Λίβιο Λίβι**, είναι ξανθοί και κοκκινομάλληδες, και το 6,9% των Τούρκων Ιουδαίων είναι ξανθοί σε μια ομάδα και το 3% σε μια άλλη. Ο αριθμός των ξανθών μεταξύ των ιθαγενών Ιουδαίων της Παλαιστίνης θα είναι περίπου τόσο μεγάλος ή μόνο ελαφρώς μικρότερος από αυτόν των ξανθών μεταξύ των Σαμαρειτών (βλ. σελ. 153).

Γενικά, οι ξανθοί μεταξύ των Ιουδαίων αυξάνονται προς τις περιοχές της Ανατολικής Ευρώπης που κατοικούνται από μεγαλύτερες ιουδαϊκές

359. Ρεϊμόν Σαμπουρό (Raimond Sabouraud, 1864 – 1938), Ασθένειες του τριχωτού της κεφαλής, 1900, σελ. 234

360. Δείτε, Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια στο Κεφάλαιο «Μαλλιά»

361. Λίβιο Λίβι, Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής, τομ. Ι, 1918, σελ. 77

362. Δείτε, Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1929, σελ. 63

ομάδες, ειδικά στην κεντρική και βόρεια Ανατολική Ευρώπη. Μεταξύ των δυτικών εθνών, ο αριθμός των ξανθών μεταξύ των Ιουδαίων είναι κατά μέσο όρο περίπου 10%.[363] Στη μελέτη μαθητών του Βίρχοβ 1874 – 1877, η οποία θα αναφερθεί αργότερα, μεταξύ όλων των μαθητών στο Γερμανικό Ράιχ, συμπεριλαμβανομένων των παιδιών των Ιουδαίων, το 31,8% είχε ανοιχτόχρωμο δέρμα, ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια, και το 14,35% είχε πιο σκούρο δέρμα, σκούρα μαλλιά και καστανά μάτια. Τα αντίστοιχα ποσοστά για τους Ιουδαίους μαθητές ήταν 11,17% και 42%. – Φαίνεται ότι υπάρχουν λιγότερες ξανθές μεταξύ των γυναικών των Ιουδαίων από ό,τι μεταξύ των Ιουδαίων ανδρών.

Οι κοκκινομάλληδες είναι σχετικά συχνοί μεταξύ των Ιουδαίων. Στο Κεφάλαιο VI (σελ. 162) σημειώθηκε ότι μια ορισμένη ερυθρότητα των μαλλιών (ρουτιλισμός, ερυθρισμός) εμφανίζεται σε όλες τις ανθρώπινες φυλές στη γη και ως εκ τούτου δεν θα πρέπει να θεωρείται φυλετικό χαρακτηριστικό. Στη μελέτη μαθητών του Βίρχοβ, διαπιστώθηκε ότι το 0,5% των παιδιών των Ιουδαίων είχαν κόκκινα μαλλιά. «Σύμφωνα με τους **Γιόζεφ Μάγερ** (Józef Majer, 1808 – 1899) και **Ίζιντορ Κοπερνίκι** (Izydor Kopernicki, 1825 – 1891), το 4,45% των Ιουδαίων της Γαλικίας είχαν κόκκινα μαλλιά.»[364] Λέγεται ότι οι ιουδαϊκές ομάδες της Ανατολικής Ρωσίας χαρακτηρίζονται από έναν σχετικά μεγάλο αριθμό με κόκκινα μαλλιά, ιδιαίτερα κοκκινομάλληδες με φακίδες και ίσια μαλλιά. Ο **Μπαρτελέτι Βετούρια** έχει μελετήσει ιδιαίτερα τους κοκκινομάλληδες: διαπίστωσε ότι οι κοκκινομάλληδες συχνά έχουν φακίδες και πολύ ανοιχτόχρωμο δέρμα. Τονίζει επίσης ότι τα κόκκινα μαλλιά εμφανίζονται τόσο σε σκούρους όσο και σε ανοιχτόχρωμους πληθυσμούς, πιο συχνά σε ανοιχτόχρωμους πληθυσμούς και σε περιοχές όπου ένας ανοιχτόχρωμος πληθυσμός έρχεται σε επαφή με έναν σκούρο πληθυσμό.[365] Μια μελλοντική έρευνα σχετικά με τις ιουδαϊκές και μη ιουδαϊκές ομάδες, η οποία, σε αντίθεση με προηγούμενες μελέτες, θα μπορούσε να διακρίνει όσο το δυνατόν ακριβέστερα μεταξύ κοκκινωπών-ξανθών (συνήθως λεπτών) μαλλιών και κόκκινων σαν της αλεπούς (συνήθως χοντρών) μαλλιών, θα μπορούσε να παράσχει πληροφορίες σχετικά με τις ιδιαιτερότητες των κόκκινων μαλλιών στον ιουδαϊκό λαό.

Το χρώμα των ματιών: Οι άνθρωποι με καστανά μάτια αποτελούν την πλειοψηφία μεταξύ των Ιουδαίων, αλλά οι άνθρωποι με ανοιχτόχρωμα μάτια είναι αρκετά συνηθισμένοι, κυρίως σε εκείνες τις ομάδες που χαρακτηρίζονται και από το ψηλότερο ποσοστό ανθρώπων με ανοιχτόχρωμα μαλλιά. Ο πίνακας του **Λίβιο Λίβι** (αναφ. σελ. 79) δείχνει ότι οι ανοιχτόχρωμοι (μπλε, γκρι και πράσινα μάτια) αποτελούν μεταξύ 30 και 51% των Ιουδαίων της Ανατολής, μεταξύ 20 και 41% των Ιουδαίων του Νότου μαζί με τους Ιουδαίους του Καυκάσου, οι γαλανομάτες μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής μεταξύ 5 και 26% και μεταξύ 1,5 και 18% των Ιουδαίων του Νότου μαζί με τους Ιουδαίους του Καυκάσου.

---

363. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Περιοδικό Εθνολογίας, τομ. 41, 1909, σελ. 309

364. Γιοχάνες Ράνκε, Άνθρωπος, τομ. II, 1912, σελ. 167

365. Μπαρτελέτι Βετούρια (Veturia Bartelletti, 1833 – 1915), Σχετικά με τα άτομα με κόκκινα μαλλιά, Αρχείο Ανθρωπολογίας και Εθνολογίας, τόμος 33, 1903, σελ. 277

β) Οι ξανθοί και τα ανοιχτόχρωμα μάτια μεταξύ των Ιουδαίων

Σε αυτό το σημείο, το ζήτημα των ξανθών και ανοιχτόχρωμων ματιών μεταξύ των Ιουδαίων, το οποίο έχει ήδη συζητηθεί τόσο πολύ, πρέπει να εξεταστεί ξανά. Αυτό το ζήτημα έχει ήδη θιγεί στο Κεφάλαιο V, σελ. 149. Εκεί επρόκειτο να αποδειχθεί ότι ο εβραϊσμός της αρχαίας Παλαιστίνης πρέπει να χαρακτηριζόταν από μια νορδική επιρροή. Η επίδραση της νορδικής επιρροής στις εβραϊκές απόψεις για τη σωματική ομορφιά έχει εξεταστεί στο Κεφάλαιο VI. Η νορδική επιρροή στον εβραϊκό λαό εκτιμήθηκε στη σελ. 155 στο 10 – 15% της συνολικής γενετικής σύνθεσης αυτού του λαού στην πρώιμη περίοδο και στο 5 – 10% για τους αιώνες γύρω από τις αρχές της εποχής μας. Το Κεφάλαιο VII είχε σκοπό να δείξει ότι οι Ιουδαίοι, μετά τη διασπορά τους, δέχτηκαν διάφορες νέες φυλετικές επιρροές, ειδικά πριν από το έτος 1000 μ.Χ. Μεταξύ αυτών των επιρροών, όμως, σχεδόν καμία επιρροή της νορδικής φυλής δεν θα μπορούσε να υποτεθεί μεταξύ των Ιουδαίων του Νότου, μόνο μικρές επιρροές της νορδικής φυλής μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής, και ακόμη και μικρές επιρροές μεταξύ των Ιουδαίων των χωρών του Καυκάσου. Οι Ιουδαίοι του Νότου μπορεί να δείχουν και κατά προσέγγιση το ποσοστό των ξανθών και ανοιχτόχρωμων ματιών που ήταν χαρακτηριστικό του Εβραϊσμού της αρχαίας Παλαιστίνης. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει ένας τόσο εντυπωσιακά ψηλός αριθμός με ξανθά μαλλιά και ανοιχτόχρωμα μάτια στον Ιουδαϊσμό της Ανατολής, που πρέπει να υποτεθεί ότι υπάρχει μια ισχυρότερη επιρροή από μια φυλή με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και ανοιχτόχρωμα μάτια ή από αρκετές τέτοιες φυλές, και μάλιστα μια επιρροή που πρέπει να μοιράστηκαν οι Ιουδαίοι της Ανατολής και μόνο αυτοί μετά τη διασπορά τους σε όλη την Ανατολική Ευρώπη. Από το Κεφάλαιο VII (σελ. 183) προκύπτει ότι οι Ιουδαίοι της Ανατολικής Ευρώπης αναμίχθηκαν με τμήματα των Χαζάρων, οι οποίοι πρέπει να είχαν επηρεαστεί από την ανοιχτόχρωμη ανατολικοβαλτική φυλή, ίσως και από την ανοιχτόχρωμη νορδική φυλή, και ότι οι Ιουδαίοι της Ανατολικής Ευρώπης αναμίχθηκαν επίσης περισσότερο από τους Ιουδαίους του Νότου με τους γύρω πληθυσμούς. Αυτοί οι πληθυσμοί όμως αντιπροσωπεύουν διαφορετικά φυλετικά μείγματα, στα οποία γενικά κυριαρχεί η ανοιχτόχρωμη ανατολικοβαλτική φυλή.[366] Αν και οι πληθυσμοί της Ανατολικής Ευρώπης – όσο περισσότερο πλησιάζουμε στις περιοχές της Βαλτικής Θάλασσας, τόσο περισσότερο – χαρακτηρίζονται από μια νορδική επιρροή, ο Ανατολικός Ιουδαϊσμός πρέπει να δέχθηκε πολύ περισσότερες ανατολικοβαλτικές επιρροές παρά νορδικές, όπως μπορεί να υποτεθεί για τις περιοχές της Ανατολικής Ευρώπης που κατοικούνται κυρίως από Ιουδαίους, περιο-

366. Όσον αφορά τα φυσικά χαρακτηριστικά της ανατολικοβαλτικής φυλής, δείτε υποσημείωση 3, σελ. 188.

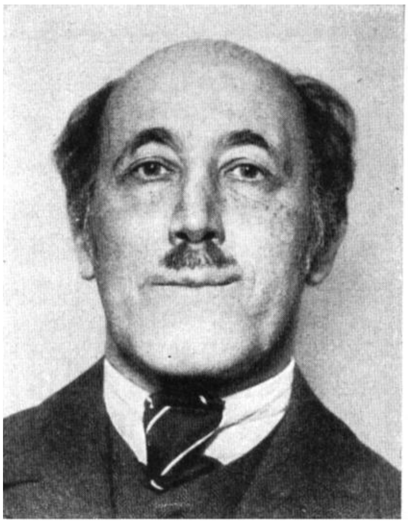

Εικ. 198: Άλφρεντ Κερρ (Alfred Kerr), κριτικός θεάτρου, συγγραφέας, 1867 – 1948.
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής.

Εικ. 199: Ιουδαίος από τη Γερμανία, καθηγητής πανεπιστημίου. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με μεσανατολική (και νορδική;) επιρροή

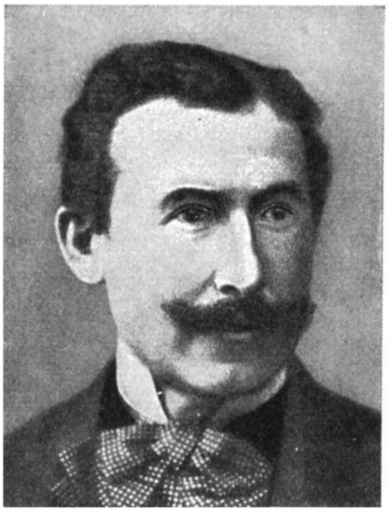

Εικ. 200: Ναθάνιελ Σίχελ, προσωπογράφος, 1843 – 1907. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με δυτικές (μεσογειακές) επιρροές;

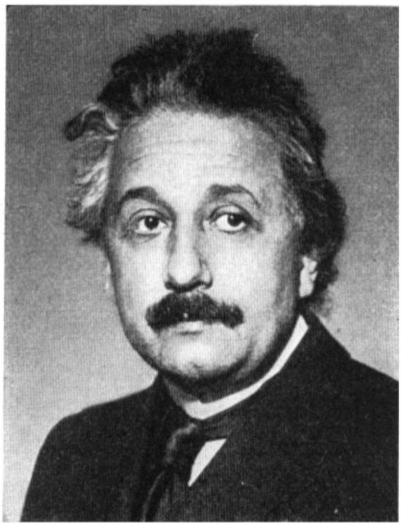

Εικ. 201: Άλμπερτ Αϊνστάιν, φυσικός, 1879 – 1955. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με μικρές μεσανατολικές επιρροές

Εικ. 202: Ιουδαίος από την Αυστρία. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με ανατολίτικες επιρροές

Ιουδαίοι από τη Γερμανία και την Αυστρία

Εικ. 203: Γαλικία. Καρλ Ραντέκ (Карл Радек, 1885 – 1939), Σοβιετικός Ρώσος πολιτικός
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής

Εικ. 204: Αυστρία. Στέφαν Τσβάιχ, συγγραφέας, 1887 – 1942. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με ελαφρές μεσανατολικές (και νορδικές;) επιρροές

Εικ. 205: Μπέμε (Κάτω Σαξωνία). Φραντς Βέρφελ, ποιητής, 1890 – 1945.
Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με επιρροή από μια φυλή με πλατύ πρόσωπο

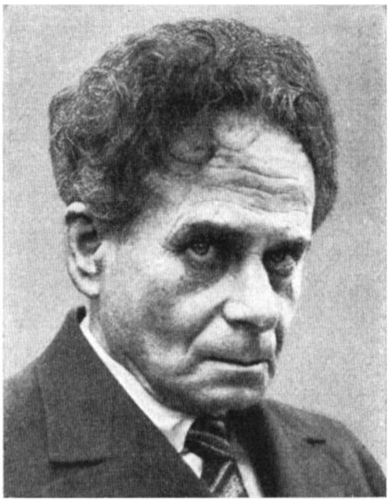

Εικ. 206: Γερμανία. Μαξιμιλιανός Χάρντεν (γεννημένος με το όνομα Φήλιξ Ερνστ Βιτόφσκι, 1861 – 1928. Μεσανατολική-ορεειενταλοειδής με νορδική επιρροή;

Ιουδαίοι από τη Γερμανία, την Αυστρία και τα διάδοχα κράτη

Εικ. 207: Ιουδαία από το Μαρόκο. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής –
πιθανώς με μεσανατολικές επιρροές
(Από τον Μορίς Φίσμπεργκ)

Εικ. 208: Γκέοργκ Μπέρνχαρντ, 1875 – 1944
Αρχισυντάκτης και πολιτικός

Εικ. 209: Βερολίνο. Συγγραφέας
[Από τον Κερτ Μάρτιν Ρις (Curt Martin Rieß)]

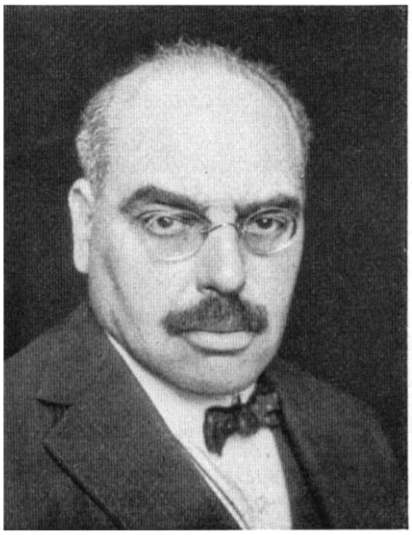

Εικ. 210: Ρούντολφ Χίλφερντιγκ, 1877 – 1941
Υπουργός Οικονομικών του Γερμανικού Ράιχ

Εικ. 211: Πάουλ Χιρς (Paul Hirsch, 1868 – 1940)
Πρώσος πρωθυπουργός

Ιουδαίοι από τη Γερμανία και την Αυστρία, Κατά κύριο λόγο μεσανατολική

χές με κατά κύριο λόγο ανατολικοβαλτικούς πληθυσμούς. Αν τα ανοιχτόχρωμα χρώματα δέρματος, μαλλιών και ματιών των Ιουδαίων της Ανατολής αποδίδονταν όχι μόνο σε μικρό αλλά σε μεγάλο βαθμό στη νορδική φυλή, τότε οι επιδράσεις άλλων γενετικών χαρακτηριστικών της νορδικής φυλής θα έπρεπε επίσης να εντοπίζονται συχνότερα στον Ανατολικό Ιουδαϊσμό: όπως ένα κατά μέσο όρο ψηλότερο και λεπτότερο ανάστημα, ένα κατά μέσο όρο λιγότερο κοντό ή πολύ πιο μακρύ κεφάλι, καθώς και κατά μέσο όρο στενότερα πρόσωπα.

Η δυσκολία να εξηγηθεί ο σχετικά μεγάλος αριθμός ανθρώπων με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και ανοιχτόχρωμα μάτια μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής φαίνεται να μειώνεται όταν συνειδητοποιήσουμε ότι τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά δεν οφείλονται ουσιαστικά σε νορδικά, ούτε σε φαιλικά, αλλά σε ανατολικοβαλτικά γονίδια. Για να ρίξει φως σε αυτά τα ερωτήματα, ο **Μορίς Φίσμπεργκ** μελέτησε έναν αριθμό Ιουδαίων που

είχαν μεταναστεύσει στη Βόρεια Αμερική και διαπίστωσε ότι μεταξύ των ξανθών με ανοιχτόχρωμα μάτια υπήρχαν περισσότεροι βραχυκέφαλοι από ό,τι μεταξύ των ανθρώπων με καστανά μαλλιά και καστανά μάτια.[367] Το ζήτημα των ανοιχτόχρωμων χρωμάτων μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής μπορούσε μόνο να προκαλέσει σημαντικές δυσκολίες στην φυλετική έρευνα, εφόσον δεν αναγνώριζε ακόμη μια ανοιχτόχρωμη, βραχυκέφαλη, πλατύπροσωπη φυλή με κοντή, καμπυλωτή μύτη, της ανατολικοβαλτικής φυλής – την οριενταλοειδή φυλή του **Ντένικερ**.

Ο **Καρλ Φογκτ** (Carl Vogt, 1817 – 1895) είχε ήδη αναγνωρίσει ότι οι ανοιχτόχρωμοι Ιουδαίοι της Ανατολής δεν ήταν, ή μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις, άνθρωποι με νορδική επιρροή, όταν δήλωσε στις «Διαλέξεις για την Ανθρωπότητα» (1863): «Στην πραγματικότητα, βρίσκουμε στο βορρά, στη Ρωσία και την Πολωνία, τη Γερμανία και τη Βοημία, μια ιουδαϊκή φυλή με συχνά κόκκινα μαλλιά, κοντή γενειάδα, κάπως ανασηκωμένη μύτη, μικρά, γκρίζα, πονηρά μάτια και μάλλον γεροδεμένη σωματική διάπλαση, με στρογγυλό πρόσωπο και συνήθως με φαρδιά ζυγωματικά, η οποία παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με ορισμένες σλαβικές φυλές, ειδικά στο βορρά». – Εδώ ο Καρλ Φογκτ απαριθμεί μια ολόκληρη σειρά ανατολικοβαλτικών φυλετικών χαρακτηριστικών (βλ. υποσημείωση 3 σελ. 188). Ακόμη και πριν αναγνωριστεί η οριενταλοειδής φυλή του Ντένικερ, που σήμερα ονομάζεται ανατολικοβαλτική φυλή, ο **Μορίς Φίσμπεργκ** είχε ήδη αναγνωρίσει σωστά τα χαρακτηριστικά και την προέλευση των ανοιχτόχρωμων μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής, όταν, στο έργο του «Σχετικά με το ζήτημα της προέλευσης του ξανθού στοιχείου στον Ιουδαϊσμό»,[368] απέδωσε την ξανθιά χροιά μεταξύ των Ιουδαίων κυρίως στη μεσαιωνική ανάμειξη με τον σλαβικό πληθυσμό της Ανατολικής Ευρώπης – θα μπορούσε να αναφέρει και τους «λευκούς» Χαζάρους (βλ. σελ. 188). Σύμφωνα με τον **Μορίς Φίσμπεργκ**, οι ξανθοί Ιουδαίοι θυμίζουν γενικά περισσότερο ορισμένους ξανθούς Σλάβους· είναι ως επί το πλείστον κοντοί και βραχυκέφαλοι. Μόνο ένα μικρό μέρος των ιουδαϊκών ξανθών μαλλιών προέρχεται από την αρχαία Παλαιστίνη, είναι αμοριτικής-νορδικής προέλευσης, διαφορετικά οι ξανθοί θα έπρεπε να εκπροσωπούνται σε περίπου ίσο αριθμό μεταξύ των Ιουδαίων σε όλες τις χώρες. Ενώ συμφωνούμε με τις δηλώσεις του **Μορίς Φίσμπεργκ**, δεν πρέπει να παραβλέπουμε ότι οι Ιουδαίοι της Ανατολής, μέσω της προαναφερθείσας μεσαιωνικής ανάμειξης, έπρεπε να αποκτήσουν μια ελαφρά νορδική επιρροή επιπλέον της ελαφράς αρχαίας παλαιστινιο-νορδικής επιρροής τους, καθώς μια τέτοια επιρροή ήταν και χαρακτηριστική των σχετικών (κυρίως της Ανατολικής Βαλτικής) ανατολικοευρωπαϊκών πληθυσμών. Οι ανοιχτόχρωμοι στον Ανατολικό Ιουδαϊσμό μπορούν επομένως να εξηγηθούν: σε ένα μικρότερο βαθμό από μια αρχαία πα-

---

367. Μορίς Φίσμπεργκ, Υλικά για τη Φυσική Ανθρωπολογία των Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης, Χρονικά της Ακαδημίας Επιστημών της Νέας Υόρκης, τομ. 16, σελ. 280 κ.ε.

368. Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Εβραίων, 1907, Τεύχος 1/2

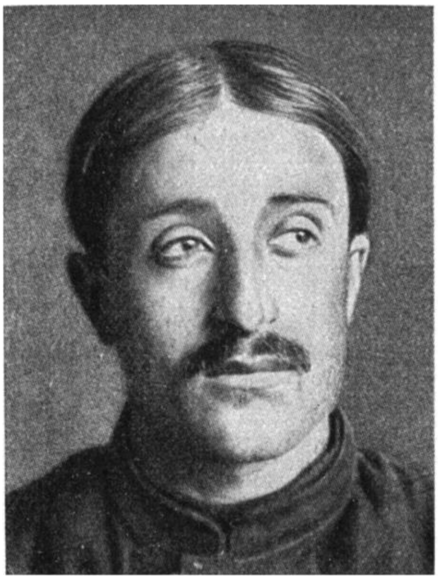

Εικ. 212: Ιουδαίος από το Μαρόκο
Προφανώς μεσανατολική-δυτική
(Φωτο: από τον Ίγκον Φράιχερ φον Άικστεντ)

Εικ. 213: Ιουδαίος από την Ουγγαρία
Τιβάνταρ Νάχεζ, βιολιστής, 1859 – 1930
Οριενταλοειδής-μεσανατολική-ανατολική (αλπική)

Εικ. 214: Ιουδαίος από τη Βοημία
Φριτς Μάουτνερ, συγγραφέας, 1849 – 1923
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική

Εικ. 215: Ιουδαίος από την Αγγλία
Λόρδος Ρέντινγκ (Ρούφους Ντάνιελ Ισαάκς, πρώην γενικός κυβερνήτης της Ινδίας, 1860 – 1935. Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με μεσανατολική επιρροή

λαιστινιακή και μια μεσαιωνική νορδική φυλετική επιρροή, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από μεσαιωνικές έως σύγχρονες επιρροές της ανατολικοβαλτικής φυλής.

Το γεγονός ότι τα ανοιχτά χρώματα των Ιουδαίων που ζούσαν στο Γερμανικό Ράιχ και την Αυστρία κατά την εποχή της έρευνας των μαθητών του Βίρχοβ (1874 – 1877) οφείλονται κυρίως σε παλαιότερες νορδικές και ανατολικοβαλτικές επιρροές και ότι μπορούν να εξηγηθούν μόνο σε πολύ μικρό βαθμό από την ανάμειξη με τον γερμανικό πληθυσμό τον 19ο αιώνα, μπορεί να συναχθεί από τα αποτελέσματα της έρευνας των μαθητών του Βίρχοβ· για αυτό και, μια σύντομη επισκόπηση αυτής της μελέτης και των αποτελεσμάτων της:

Εικ. 216: Ιουδαίος από το Πόζεν
Άμπραχαμ Μπερλίνερ, Ιουδαίος, 1833 – 1915
Οριενταλοειδής-μεσανατολικός

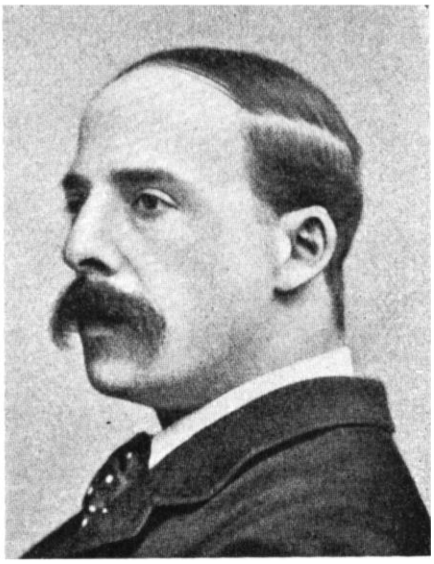

Εικ. 217: Τζαμάικα. Σερ Φρέντερικ Χάιμεν
Κόουεν, 1852 – 1935, Συνθέτης,
Κρεόλ (Αγγλο-ιουδαίοι γονείς).
Δυτική-νορδική-μεσανατολική;

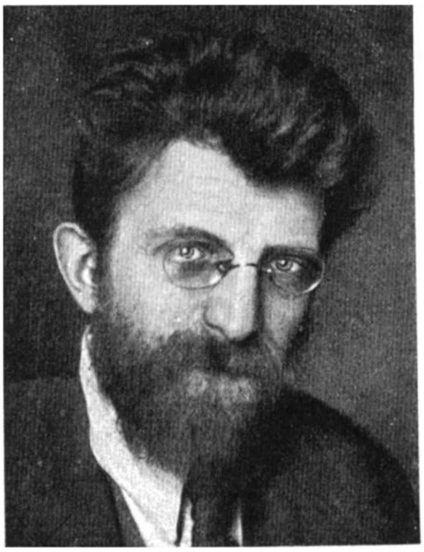

Εικ. 218: Ιουδαίος από τη Γερμανία
Έριχ Μούχσαμ, ποιητής και κομμουνιστής ηγέτης,
1878 – 1934. Προφανώς οριενταλοειδής-νορδικός

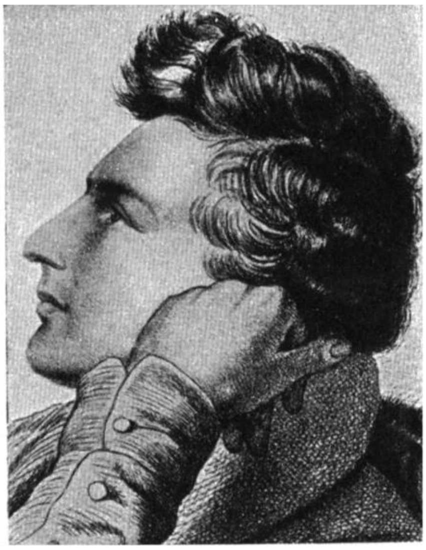

Εικ. 219: Χάινριχ Χάινε,
Ποιητής, 1797 – 1856
οριενταλοειδής-νορδικός

Με πρόταση του **Ρούντολφ Καρλ Βίρχοβ** (Rudolf Carl Virchow, 1821 – 1902), τα χρώματα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών των μαθητών προσδιορίστηκαν το 1874 και το 1875 στο Γερμανικό Ράιχ, την Ελβετία, την Αυστρία και αργότερα και στο Βέλγιο.[369] Η έρευνα κάλυψε 10 εκατομμύρια, 6.758.827 μαθητές σχολείων στο Γερμανικό Ράιχ, μεταξύ των οποίων και παιδιά της Μωσαϊκής θρησκείας, τα οποία μετρήθηκαν ειδικά λόγω της φυλετικής τους καταγωγής. Συνεπώς, αυτή η έρευνα δεν προσφέρει ακριβή καταμέτρηση των Ιουδαίων και μη Ιουδαίων παιδιών, καθώς τα παιδιά των Ιουδαίων της χριστιανικής πίσ-

369. Δείτε τους χάρτες των «Ξανθών» και των «Καφέ» σύμφωνα με τα αποτελέσματα του Βίρχοβ στο βιβλίο του Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη του γερμανικού λαού, 13η έκδ. 1929, σελ. 431/32

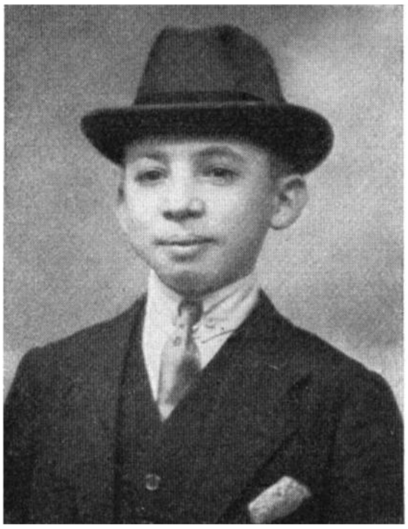

Εικ. 220 και 221: Ιουδαίοι από τη Γερμανία

Πιθανώς οριενταλοειδής, ενδοασιατικές και νέγρικες επιρροές

Πιθανώς κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής με ελαφρά νέγρικη επιρροή

Εικ. 222 και 223: Αγόρια Ιουδαίων από τη Γερμανία

Περισσότερο Ιουδαίος του Νότου (Σεφαραδίτης) βλέπουμε κατά κύριο λόγο οριενταλοειδή

Περισσότερο Ιουδαίος της Ανατολής (Ασκενάζι) βλέπουμε ανατολικοβαλτική-οριενταλοειδή;

Εικ. 224: Γερμανία. Ιουδαία μητέρα με παιδιά, η μητέρα και το παιδί πιθανώς με ισχυρότερες ανατολίτικες επιρροές, το αγόρι με ισχυρότερες οριενταλοειδείς επιρροές

Εικ. 225 α, β: Ιουδαίος από τη Βολυνία. Κατά κύριο λόγο μεσανατολική επιρροή (με ανατολική και νορδική επιρροή;) (φωτο: Φριτζ Λεντς)

Εικ. 226: Ιουδαίος από τη Μοραβία. Μαξ Φλάισερ, Αρχιτέκτονας, 1841 – 1905. Οριενταλοειδής-μεσανατολική, πιθανώς με νέγρικες επιρροές

Εικ. 227: Ιουδαίος από τη Γερμανία. Λίον Φέουχτβανγκερ, συγγραφέας, 1884 – 1958. Μεσανατολική-ανατολικοβαλτική; Μεσανατολική-νορδική;

Εικ. 228: Ιουδαίος από τη Γερμανία. Ιμάνουελ Μέντελ Νευρολόγος, 1839 – 1907. Πιθανώς ανατολική και νορδική, παράλληλα με μεσανατολική επιρροή

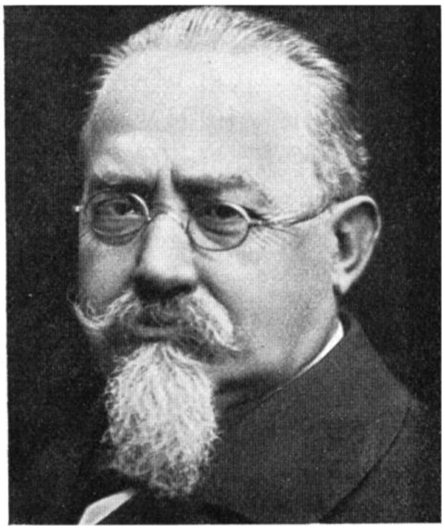

Εικ. 229: Ιουδαίος από την Ιταλία. Τσέζαρε Λομπρόζο, Ψυχίατρος, 1856 – 1909. Μεσανατολική, οριενταλοειδής και άλλες επιρροές

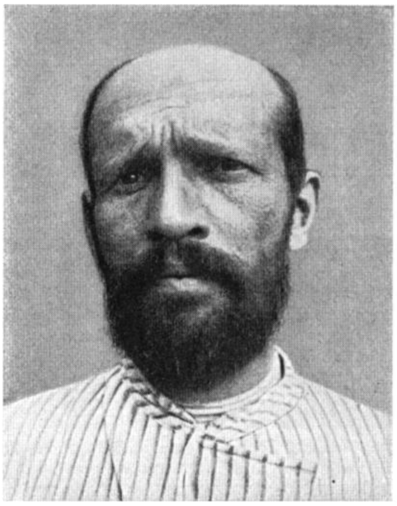

Εικ. 230: Ιουδαίος από τη Ρωσία. Μεσανατολική-νορδική-ανατολικοβαλτική;

Εικ. 231: Ιουδαίος από τη Ρωσία. Μεσανατολική-οριενταλοειδής-νορδική;

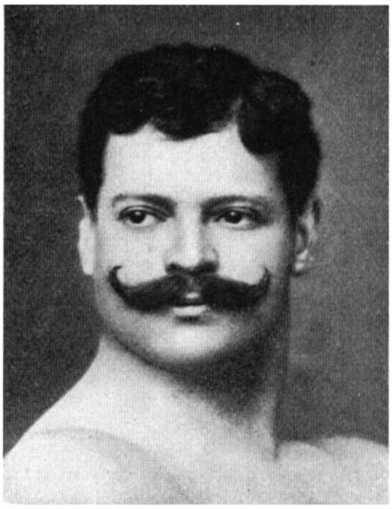

Εικ. 232: Ιουδαίος από την Αυστρία. Χάινριχ Χέρτσογκ, Αθλητής. Φαιλική (Κρο-Μανιόν)-δυτική (μεσογειακή);

της καταμετρήθηκαν μεταξύ των γερμανόπουλων. Παρ' όλα αυτά, η μελέτη έδωσε στοιχεία που είναι πολύτιμα για την παρούσα συζήτηση. Τα συγκριτικά στοιχεία για τα γερμανόπουλα και τα εβραιόπουλα έχουν ήδη δοθεί παραπάνω (σελ. 224). Όπως αναφέρθηκε εκεί, μεταξύ των Ιουδαίων μαθητών σχολείου της Μωσαϊκής πίστης στο Γερμανικό Ράιχ, κατά μέσο όρο το 11,17% είχε ανοιχτόχρωμο δέρμα, ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια και το 42% είχε σκούρο δέρμα, σκούρα μαλλιά και καστανά μάτια. Αυτό το ποσοστό ήταν αρκετά ομοιόμορφα κατανεμημένο σε όλο το Γερμανικό Ράιχ: για παράδειγμα βρέθηκε, στην Πρωσία 11,23, στη Βαυαρία 10,38, στη Μπάντεν 10,32, στην Έσση 11,17, στο Μπράουν-σβαϊγκ 13,53, στη Σαξονία-Μάινινγκεν 9,91, στην Αλσατία-Λωρραίνη το 13,51% αυτού του φωτεινού τύπου μεταξύ των Ιουδαίων μαθητών της Μωσαϊκής πίστης. Αυτό που είναι εντυπωσιακό σε αυτή την κατανομή είναι ότι είναι εντελώς ανεξάρτητη από το βαθμό φωτεινότητας του γερμανικού πληθυσμού που την περιβάλλει. Αν είχε υπάρξει σημαντική ανάμειξη του ιουδαϊκού πληθυσμού με τον γερμανικό πληθυσμό κατά τη

διάρκεια αυτής της περιόδου, η «φωτεινότητα» των Ιουδαίων μαθητών θα έπρεπε να αυξηθεί από τα νότια και νοτιοανατολικά προς τα βορειοδυτικά του Γερμανικού Ράιχ. Αν εξετάσουμε προσεκτικά τα αποτελέσματα, θα πρέπει να πούμε, όπως ο Βίρχοβ: «Στις πιο ξανθές επαρχίες της πατρίδας μας, παραδόξως, οι περισσότεροι καστανοί είναι Ιουδαίοι και το αντίστροφο.»[370] Οι ανοιχτόχρωμοι Ιουδαίοι αυξάνονται ελαφρώς προς τα βορειοανατολικά στο Γερμανικό Ράιχ και προς τα ανατολικά στην Αυστροουγγαρία, ενώ οι σκουρόχρωμοι Ιουδαίοι μειώνονται ελαφρώς από βορρά προς νότο στο Γερμανικό Ράιχ, οι μικτές μορφές ((π.χ. ξανθοί με καστανά μάτια, καστανά μαλλιά με μπλε μάτια, κ.λπ.) αυξάνονται ελαφρώς προς την ίδια κατεύθυνση, όπως και οι άνθρωποι με γκρίζα μάτια.[371] Σε αυτή τη μικρή αύξηση των ανοιχτόχρωμων στο Γερμανικό Ράιχ προς τα βορειοανατολικά και στην Αυστρία προς τα ανατολικά, μπορούμε να αναγνωρίσουμε μια ένδειξη της φυλετικής προέλευσης ενός μέρους αυτής της «φωτεινότητας»: σε κάποιο βαθμό είναι ανατολικοβαλτικής προέλευσης. Στο μεγαλύτερο μέρος όμως οι Ιουδαίοι που ζούσαν στην Κεντρική Ευρώπη εκείνη την εποχή – των οποίων οι φυλές σήμερα έχουν πλέον σε μεγάλο βαθμό εξαφανιστεί – θα αποδοθούν στη νορδική φυλή και όχι σε σύγχρονες επιρροές αυτής της φυλής, αλλά – δεδομένης αυτής της κατανομής των ανοιχτόχρωμων μεταξύ των Ιουδαίων, η οποία είναι αρκετά ανεξάρτητη από την κατανομή των ανοιχτόχρωμων μεταξύ των Γερμανών – κυρίως στην αρχαία παλαιστινιακή επιρροή της νορδικής φυλής. Ο Λίβιο Λίβι έχει επίσης δείξει, συγκρίνοντας με έρευνες σε άλλες χώρες, ότι η αύξηση ή η μείωση του αριθμού των ανοιχτόχρωμων μεταξύ των Ιουδαίων δεν συνδέεται σε καμία περίπτωση στενά με την αύξηση ή τη μείωση του αριθμού των ανοιχτόχρωμων στους αντίστοιχους μη ιουδαϊκούς πληθυσμούς.[372] Οι Ιουδαίοι της Ιταλίας είναι κατά μέσο όρο πιο σκουρόχρωμοι στη Φλωρεντία, όπου οι μη Ιουδαίοι είναι κατά μέσο όρο πιο ανοιχτόχρωμοι, αλλά κατά μέσο όρο πιο ανοιχτόχρωμοι στη Μόντενα, όπου οι μη Ιουδαίοι είναι πιο σκουρόχρωμοι.

Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι στον ιουδαϊκό λαό υπάρχει μια αρχαία νορική επιρροή, η οποία, αν και μικρή, είναι αρκετά σημαντική για να αποδείξει, σε έρευνες φυλετικής φύσης, τις υποψίες εκείνων που ήθελαν να αποδώσουν αυτή τη ανοιχτόχρωμη επιρροή μόνο στη μεσαιωνική και σύγχρονη ανάμειξη των Ιουδαίων με τους μη Ιουδαίους. Η εμφάνιση των ανοιχτόχρωμων χρωμάτων στους Ιουδαίους της Ανατολικής Ευρώπης, μαζί με την συχνότητα των κοντόχοντρων μορφών, των μικρών κεφαλιών, των φαρδιών προσώπων, των έντονων ζυγωματικών

---

370. Ρούντολφ Καρλ Βίρχοβ στο περιοδικό αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας για την Ανθρωπολογία, Εθνολογία και Προϊστορία, 1876, σελ. 10.

371. Δείτε Ρούντολφ Καρλ Βίρχοβ, Γενική έκθεση σχετικά με τις έρευνες που ανατέθηκαν από τη Γερμανική Ανθρωπολογική Εταιρεία σχετικά με το χρώμα του δέρματος, των μαλλιών και των ματιών των μαθητών στη Γερμανία, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. 16, 1886, σελ. 274· Γκουστάβ Άντολφ Σίμερ (Gustav Adolf Schimmer, 1828 – 1902), έρευνες για το χρώμα των ματιών, των μαλλιών και του δέρματος μαθητών σχολείου στην Αυστρία, αναφορές από την Ανθρωπολογική Εταιρεία Βιέννης, έτος 15ο, συμπλήρωμα 1, 1884.

372. Λίβιο Λίβι, Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής, τομ. I, 1918, σελ. 82

Εικ. 233 α, β: Γονείς από το Ρούρλαντ και την Εσθονία. Κ: 84,80, Ζ: 81, 89
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική – με πιθανώς οριενταλοειδείς (και ανατολικές;) επιρροές

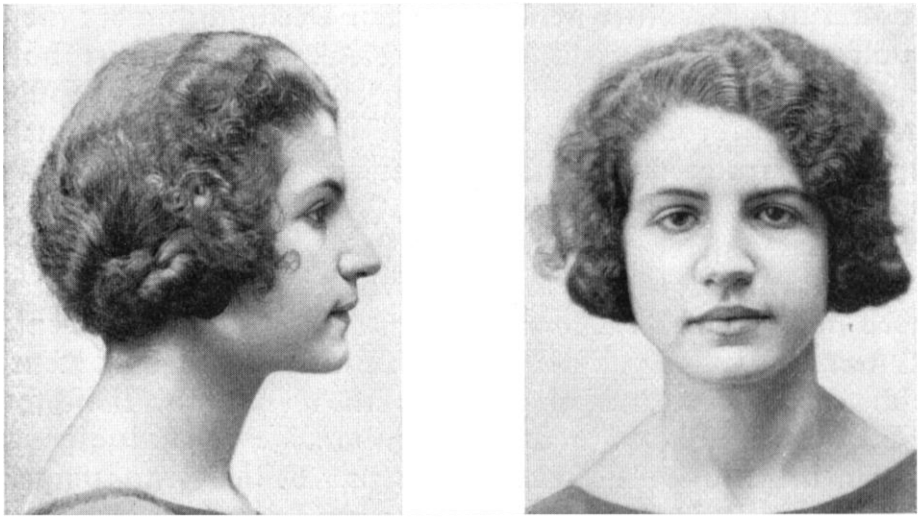

Εικ. 234 α, β: Γονείς από την Πολωνία και την Εσθονία. Κ: 82,78, Ζ: 84,18. Οριενταλοειδής-μεσανατολική. Νεαρή Ιουδαία από τη Σουηδία

Εικ. 235 α, β: Νεαρός Ιουδαίος από τη Σουηδία. Γονείς από τη Ρωσία. Κ: 79,33; Ζ: 90,83
Προφανώς κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής.
(Τα ατομικά χαρακτηριστικά δεν έχουν ακόμη προσδιοριστεί.)

Εικ. 236: Ιουδαία από τη Γερμανία.
Σαρλότ Έμπντεν, 1800 – 1898

Εικ. 237: Ιουδαία από τη Γερμανία.
Κλοτίλντ Κλίμπεργκ, Πιανίστας, 1866 – 1909

Κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής

Εικ. 238: Ιουδαία από την Ουγγαρία. Δικηγόρος
Οριενταλοειδής-μεσανατολική

Εικ. 239: Ιουδαία από τη Γερμανία.
Ανίτα Άουσπουργκ 1857 – 1943.
Ακτιβίστρια του φεμινιστικού κινήματος.
Μεσανατολική-νορδική;

Εικ. 240: Ιουδαία από τη Γερμανία.
Ακτιβίστρια του φεμινιστικού κινήματος
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική
με μικρή νορδική επιρροή;

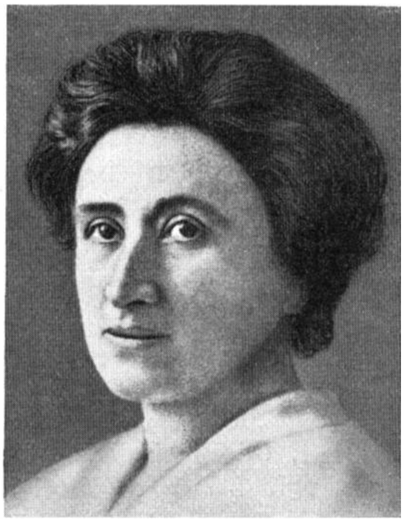

Εικ. 241: Ιουδαία από τη Ρωσία.
Ρόζα Λούξεμπουργκ, 1875 – 1919.
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική

και άλλων χαρακτηριστικών που συναντώνται σε αυτούς τους Ιουδαίους της Ανατολής, δείχνουν σαφώς τις μεσαιωνικές έως και σύγχρονες αναμείξεις με πληθυσμούς της Ανατολικής Ευρώπης, κατά κύριο λόγο της ανατολικοβαλτικής φυλής. Ένας ορισμένος βαθμός «φωτεινότητας» μεταξύ των Ιουδαίων της Δυτικής και Νότιας Ευρώπης και εκείνων της Βόρειας Αφρικής μπορεί, ωστόσο, να εξηγηθεί μόνο από μια αρχαία παλαιστινιακή επιρροή της νορδικής φυλής, όπως στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο Κεφάλαιο V (σελ. 150 – 158).

Είναι πιθανό μια κάποια αρχαία παλαιστινο-νορδική επιρροή να έχει αυξηθεί ελαφρώς στον ιουδαϊκό λαό, τουλάχιστον μέσα στις ιουδαϊκές ομάδες της Δύσης. Η εικόνα της ομορφιάς με τα χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής, η οποία ήταν σίγουρα δημοφιλής στη Δύση μέχρι τα τέλη του 16ου αιώνα και η οποία εξακολουθεί να έχει σαφή αντίκτυπο σήμερα,[373] πιθανότατα επηρέασε και την επιλογή συζύγου από τους Ιουδαίους της Δύσης, έτσι ώστε μια Ιουδαία γυναίκα με ισχυρότερη νορδική επιρροή θα μπορούσε πιθανώς να θεωρείται και πιο όμορφη μεταξύ των Ιουδαίων. Μια τέτοια επιρροή στην επιλογή συζύγου, η οποία μπορεί να υποτεθεί μόνο για τις πλουσιότερες ιουδαϊκές οικογένειες, θα είχε αντίκτυπο στην επιλογή του ιουδαϊκού λαού μόνο αν αυτοί οι νορδικοί Ιουδαίοι είχαν αφήσει πίσω τους έναν αριθμό απογόνων άνω του μέσου όρου. Αυτό μπορεί να υποτεθεί για την περίοδο έως τον 19ο αιώνα· για αργότερα, είναι πιο πιθανό ότι αυτοί οι Ιουδαίοι, οι οποίοι ήταν πιθανώς πλουσιότεροι, είχαν επίσης λιγότερα παιδιά κατά μέσο όρο.

Θα μπορούσε επίσης να υποτεθεί ότι μετά το Μεσαίωνα, συχνά οι Ιουδαίοι που δεν έμοιαζαν ιδιαίτερα «Ιουδαίοι» αλλά έδειχναν πιο εμφανείς επιρροές από μία ή περισσότερες ευρωπαϊκές φυλές ήταν εκείνοι που θα είχαν γίνει πιο οικονομικά και κοινωνικά επιτυχημένοι και έτσι θα είχαν αποκτήσει περισσότερα παιδιά. Αλλά δύσκολα μπορεί κανείς να προχωρήσει πέρα από τις εικασίες σε αυτά τα θέματα.

Η επιρροή μιας εικόνας ομορφιάς με νορδικά χαρακτηριστικά και πιθανώς και μια κάποια τάση – που θα συζητηθεί αργότερα – να απόκρύπτεται η ιουδαϊκή καταγωγή με μια λιγότερο «ιουδαϊκή» εμφάνιση φαίνεται να προκύπτει από τέτοιες εβραϊκές προτάσεις γάμου, όπως ανέφερε ο **Φέλιξ φον Λούσαν**: «Επιπλέον, αρκεί να κοιτάξουμε τις προτάσεις γάμου στις μικρές διαφημίσεις των ημερήσιων εφημερίδων μας για λίγες μέρες για να διαπιστώσουμε πόσο πολύτιμες είναι οι ξανθές και γαλανομάτες Ιουδαίες μεταξύ των ομοπίστων τους».[374] Αυτό το χαρακτηριστικό επιβεβαιώνεται από τον **Σίγκμουντ Φάιστ**, ο οποίος αναφέρει ότι οι ιουδαϊκές προτάσεις γάμου συχνά απαιτούν ξανθιές, με μπλε μάτια και αδύνατες, όπως συμβαίνει όταν ένα άτεκνο ιουδαϊκό ζευγάρι επιδιώκει να υιοθετήσει ένα παιδί.[375] Τέτοιες διαφημίσεις δεν υποδηλώνουν ζήτηση για άτομα με τα χαρακτηριστικά της ανοιχτόχρω-

---

373. Δείτε, Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Αριστοκρατία και Φυλή, 2η έκδοση, 1928

374. Φέλιξ φον Λούσαν, Λαοί· Φυλές, Γλώσσες, 1922, σελ. 169

375. Σίγκμουντ Φάιστ (Sigmund Feist, 1865 – 1943), Γενεαλογία των Εβραίων, 1925, σελ. 185.

μης ανατολικοβαλτικής φυλής, ειδικά επειδή απαιτείται και λεπτότητα, επειδή τα χαρακτηριστικά της ανατολικοβαλτικής φυλής δεν θεωρούνται ελκυστικά και είναι επίσης αρκετά συνηθισμένα μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής. Κάτω από τις σημερινές συνθήκες διαβίωσης και τις απόψεις, όμως, είναι πιθανό να γεννηθούν λιγότερα παιδιά σε τέτοιους γάμους νορδικών Ιουδαίων από ό,τι σε άλλους ιουδαϊκούς γάμους. Το ίδιο ισχύει και για τους μικτούς γάμους Ιουδαίων-μη Ιουδαίων, στους οποίους, όπως συμβαίνει συχνότερα, η μη Ιουδαία γυναίκα είναι κατά κύριο λόγο νορδικής καταγωγής. Οι περισσότεροι από αυτούς τους γάμους ανήκουν στην πλούσια κοινωνική τάξη και ως εκ τούτου είναι φτωχοί ως προς τα παιδιά. Κάτω από τις παρούσες συνθήκες, δεν θα αυξήσουν την νορδική επιρροή στον ιουδαϊκό λαό.

γ) Επισκόπηση της φυλετικής σύνθεσης των μεμονωμένων μεγάλων ιουδαϊκών ομάδων

Αν συγκρίνουμε τις πληροφορίες – οι οποίες σε καμία περίπτωση δεν επαρκούν για μια τελική κρίση – σχετικά με τις φυλετικές μετρήσεις και τα αποτελέσματα της έρευνας διαφόρων ομάδων του ιουδαϊκού λαού, ιδίως σύμφωνα με τα έργα που αναφέρονται στη σελίδα 212, αλλά και σύμφωνα με τα έργα και τις επισκοπήσεις των επανειλημμένα αναφερόμενων **Λίβιο Λίβι** και **Εζέν Πίταρντ**, προκύπτει η ακόλουθη εικόνα, η οποία όμως, δεν έχει πραγματική επιστημονική αξία λόγω της ανεπαρκούς φυλετικής έρευνας του ιουδαϊκού λαού, αλλά μόνο η σημασία μιας προκαταρκτικής, υποθετικής επισκόπησης.

Εικ. 242: Συνάντηση ενός Ιουδαϊκού σωματείου στη Μόσχα

Εικ. 243: Ομάδα Ιουδαίων από τη Νότια Ρωσία

Η διαφορετική σύνθεση του φυλετικού μείγματος των Ιουδαίων του Νότου (Σεφαραδιτών) και των Ιουδαίων της Ανατολής (Ασκενάζι) έχει ήδη εξεταστεί στη σελ. 191: στους πρώτους μια επικράτηση της μεσανατολικής φυλής, στους δεύτερους μια επικράτηση της ορienταλοειδούς φυλής. Συνολικά, μπορούμε να πούμε ότι η κυριαρχία της μεσανατολικής φυλής στον ιουδαϊκό λαό γίνεται πιο έντονη όσο πιο κοντά ζει μια ιουδαϊκή ομάδα στην περιοχή του Καυκάσου. Σύμφωνα με όλες τις πληροφορίες, οι Ιουδαίοι της περιοχής του Καυκάσου φαίνεται να είναι κατά κύριο λόγο της μεσανατολικής φυλής – όπως είναι αναμενόμενο δεδομένων των μαρτυρούμενων επιμειξιών με τους τοπικούς πληθυσμούς – επιμειξιών που πιθανώς έγιναν κυρίως στους προχριστιανικούς αιώνες και στις αρχές του Μεσαίωνα. Αυτοί οι Ιουδαίοι

Εικ. 244: Ομάδα Ιουδαίων της Ανατολής στο Λβιβ της Πολωνίας

έχουν απομακρυνθεί πολύ από την εικόνα των κατά κύριο λόγο οριενταλοειδών Εβραίων της περιόδου μετανάστευσης (1400 – 1200 π.Χ.). Οι Ιουδαίοι της Παλαιστίνης και της Συρίας, οι Ιουδαίοι της Νότιας Αραβίας, οι Ισπανοί Ιουδαίοι (βλ. σελ. 182) και μεγαλύτερα τμήματα των Ιουδαίων του Νότου (Σεφαραδίμ) παρέμειναν πιο κοντά σε αυτήν την εικόνα ή τουλάχιστον στην εικόνα των Εβραίων της βασιλικής περιόδου (γύρω στο 1.000 π.Χ.). Ειδικά οι Ιουδαίοι στην Υεμένη (Νότια Αραβία),

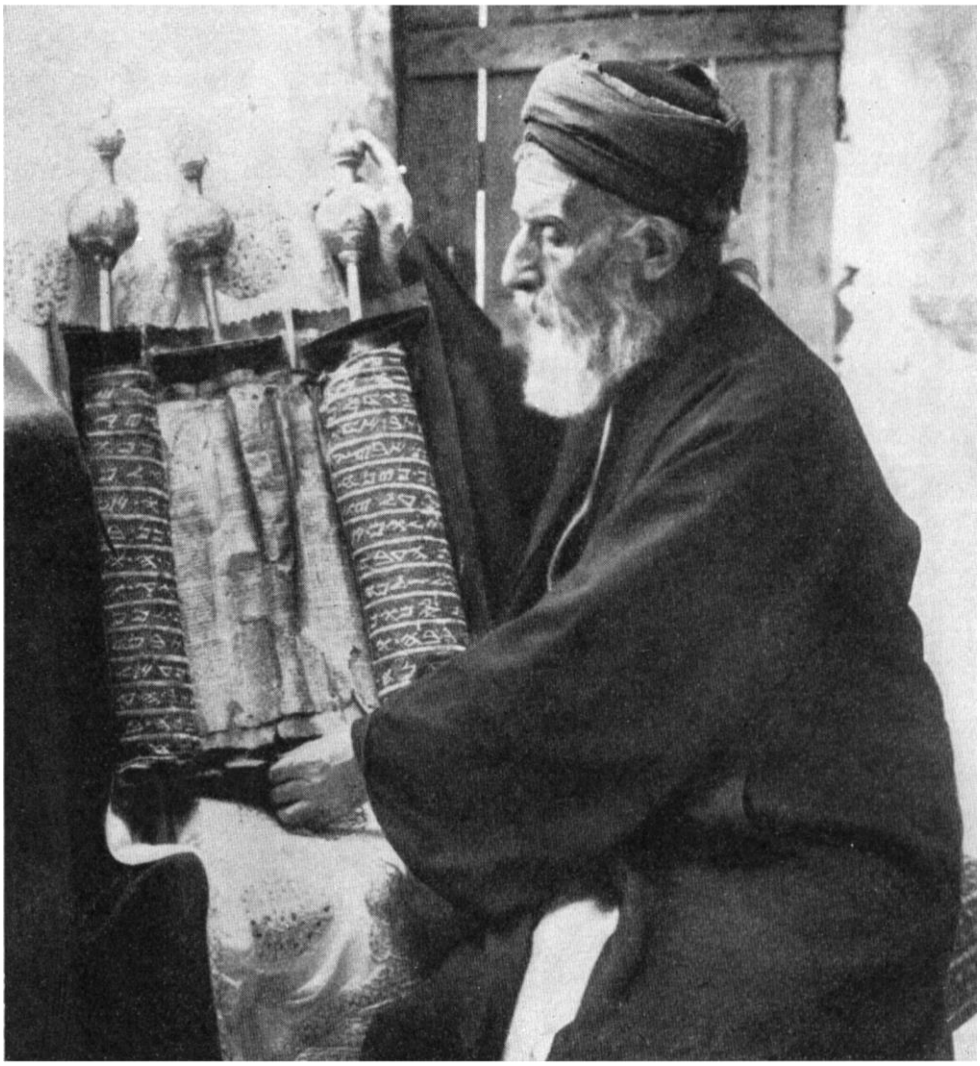

Εικ. 245: Ιουδαίος Αρχιερέας με Τορά (Κύλινδρο του Νόμου) στην Ιερουσαλήμ
Κατά κύριο λόγο μεσανατολική με οριενταλοειδείς επιρροές

και ακόμη περισσότερο εκείνοι στη Βόρεια Αφρική – συμπεριλαμβανομένης της Αιγύπτου; – μεταξύ των οποίων η «ιουδαϊκή μύτη» είναι σχετικά σπάνια, έχουν διατηρήσει τη φυλετική σύνθεση του αρχαίου Εβραϊσμού καλύτερα, ίσως καλύτερα και από τους ιθαγενείς Ιουδαίους της σημερινής Παλαιστίνης και Συρίας. Οι Ιουδαίοι στην Υεμένη φαίνεται να είναι η ομάδα που χαρακτηρίζεται από μια αρκετά σαφή χαμιτική φυλετική επιρροή, ίσως και από την επιρροή μιας νανοειδούς φυλής του τύπου που περιγράφεται στη σελ. 61, από όλες τις άλλες ιουδαϊκές ομάδες· το πολύ-πολύ, και οι Ιουδαίοι της Αιγύπτου να δέχτηκαν επίσης

μια πιο έντονη χαμιτική επιρροή· αυτό φαίνεται να το υποδηλώνει το σχετικά σημαντικό ύψος τους. Η σχετικά σπάνια εμφάνιση της «ιουδαϊκής μύτης» σε αυτές τις ομάδες από τη Νότια Αραβία έως το Μαρόκο οφείλεται στην κυριαρχία της οριενταλοειδούς φυλής, ενώ η σπανιότητα της «ιουδαϊκής μύτης» σε ορισμένες ιουδαϊκές ομάδες στη Ρωσία οφείλεται σε επιρροές από την ανατολικοβαλτική και την ανατολική φυλή. Οι Ιουδαίοι της Νότιας Αραβίας, οι εδραιωμένοι Ιουδαίοι της Συρίας και της Παλαιστίνης, καθώς και οι Ιουδαίοι της Βόρειας Αφρικής και των χωρών του Καυκάσου είναι φυλετικά πιο κοντά στους πληθυσμούς της γύρω περιοχής τους, ενώ οι άλλες ιουδαϊκές ομάδες διαφέρουν λίγο-πολύ, αλλά συνήθως αρκετά σημαντικά, από τους πληθυσμούς της γύρω περιοχής τους.

Οι Ιουδαίοι της Ανατολικής Ευρώπης έχουν απομακρυνθεί πολύ από την εικόνα των αρχαίων Εβραίων. Αυτό που τους συνδέει με τους αρχαίους Εβραίους είναι κυρίως η μεσανατολική επιρροή, πόσο μάλλον η οριενταλοειδής. Διαχωρίζονται από όλες τις άλλες ιουδαϊκές ομάδες από τις επιρροές της ανατολικοβαλτικής, της ανατολικής, της ενδοασιατικής και των σουδητών που αναφέρονται στη σελίδα 190, οι οποίες έχουν σαν αποτέλεσμα οι Ιουδαίοι της Ανατολής – αυτή η αριθμητικά κυρίαρχη ομάδα του Ιουδαϊσμού – να μην έχουν πλέον ιδιαίτερη «σημιτική» ποιότητα, αν δούμε την «σημιτική» ποιότητα σαν κάτι που καθορίζεται κυρίως από τη φυσική και πνευματική φύση της οριενταλοειδούς φυλής. Λόγω των ευρωπαϊκών φυλετικών επιρροών που τους χαρακτηρίζουν, αυτοί οι Ιουδαίοι της Ανατολής είναι, αν όχι κοντά, τουλάχιστον πιο κοντά σε ορισμένους πληθυσμούς της Ανατολικής Ευρώπης, ιδίως σλαβικούς, παρά σε άλλες ιουδαϊκές ομάδες· όσο πιο απομακρυσμένοι είναι από τους πληθυσμούς της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης, τόσο λιγότερο αυτοί (όπως σε ορισμένες περιοχές της Νότιας Ευρώπης) έχουν δεχθεί μικρές επιρροές από μεσανατολικές και οριενταλοειδείς φυλές, και τόσο λιγότερο έχουν δεχθεί επιρροές από ανατολικοβαλτικές φυλές (όπως στην Ανατολική Κεντρική Ευρώπη). Έτσι, οι Ιουδαίοι της Ανατολής, όπως και οι Ιουδαίοι γενικότερα, βρίσκονται φυλετικά στη μεγαλύτερη απόσταση από τους πληθυσμούς της Βορειοδυτικής Ευρώπης και τους υπερπόντιους πληθυσμούς που ουσιαστικά μετανάστευσαν από εκεί.

Αν η διαφορά μεταξύ των Ιουδαίων του Νότου και των Ιουδαίων της Ανατολής αναφέρεται από τους παρατηρητές με τον συνηθισμένο τρόπο, ότι οι Ιουδαίοι του Νότου (Σεφαραδίμ) φαίνονται πιο εκλεπτυσμένοι, έχουν ευγενέστερη σωματική διάπλαση, συχνά λεπτεπίλεπτα άκρα, έχουν λεπτότερες, στενότερες, λιγότερο προεξέχουσες μύτες και συνήθως πολύ σκούρα, λαμπερά μάτια, ενώ οι Ιουδαίοι της Ανατολής (Ασκεναζίμ) φαίνονται λιγότερο ευγενείς ή ακατέργαστοι, έχουν πιο τραχιά σωματική διάπλαση με πιο αδέξια άκρα, καθώς και σαρκώδεις, προεξέχουσες μύτες, παχύτερα χείλη, πλατύτερα στόματα και συχνά σγουρά μαλλιά – τότε αυτή η διαφορά εξηγείται εύκολα σε όσους έχουν φυλετική ενημέρωση σαν μια κατά κύριο λόγο οριενταλοειδή ομάδα ανθρώπων και μια μεσανατολική, από

την οποία η τελευταία έχει βιώσει πιο ποικίλες και φυλετικά αρκετά απομακρυσμένες επιρροές, με αποτέλεσμα να φαίνεται πολύ λιγότερο ομοιόμορφη και πιθανώς και πολύ λιγότερο «ευγενής». Ο Νέμετσεκ ανακάλυψε μια φυλετικά-ψυχική διαφορά μεταξύ των δύο κύριων κλάδων του Ιουδαϊσμού μέσω ψυχολογικής έρευνας: διαπίστωσε μια ιδιαίτερη ζωντάνια και ταχύτητα σκέψης μεταξύ των Ασκενάζι μαθητών της Εμπορικής Σχολής των Νέων της Βιέννης, ενώ μεταξύ των Σεφαραδιτών μαθητών διαπίστωσε «μια πιο μετρημένη φύση, που υποστηριζόταν από την οριενταλοειδή ηρεμία».[376]

Εικ. 246: Ιουδαίοι στην Ιερουσαλήμ
στο δρόμο για τη συναγωγή. Ο ενήλικας πιθανότατα χαμιτικός (Αιθίοπας)-μεσανατολικός, ενώ ο νεαρός άνδρας πιθανότατα ήταν κατά κύριο λόγο οριενταλοειδής.
(Σύμφωνα με τον Καρλ Γκρέμπερ, Παλαιστίνη)

Τα σημάδια μιας χαμιτικής επιρροής στον ιουδαϊκό λαό έχουν ήδη συζητηθεί στις σελίδες 97 και 110, ενώ εκείνα μιας ενδοασιατικής επιρροής στη σελίδα 189.

Ο **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** εξέτασε φυλετικά 12 Λευίτες και 34 Κοχανίμ (Ααρωνίτες), δηλαδή, τους φερόμενους σαν απογόνους του Ααρών, καθώς οι Λευίτες και οι Κοχανίμ ισχυρίζονται ότι κατάγονται από τους αρχιερείς των Παλαιστινίων Εβραίων και ότι ανήκουν σε οικογένειες που παντρεύονταν μόνο μέσα στο κύκλο των Λευιτών ή των Κοχανίμ. Οι Κοχανίμ λέγεται ότι δεν επιτρεπόταν να παντρεύονται άτομα που είχαν προσηλυτιστεί στον Ιουδαϊσμό για 2.000 χρόνια, αλλά τους επιτρεπόταν να παντρεύονται τις κόρες των προσηλυτισμένων. Έτσι, δεν ήταν αναμενόμενο ότι θα διέφεραν σημαντικά από τους άλλους Ιουδαίους του περιβάλλοντός τους. Ο Βάυζενμπεργκ διαπίστωσε ότι οι μακριές και μεσαίου μήκους κεφαλές που τείνουν προς την επιμήκυνση δεν αντιπροσωπεύονταν ή αντιπροσωπεύονταν λιγότερο μεταξύ των Λευιτών και των Κοχανίμ από ό,τι στην ιουδαϊκή ομάδα στην οποία ανήκαν αυτοί οι φερόμενοι ιερατικοί απόγονοι.

376. Οτοκάρ Νέμετσεκ (Ottokar Němeček,), Σχετικά με την Ψυχολογία των Ιουδαίων και Χριστιανών Μαθητών, Συμβολή στην Έρευνα για το Παιδί και την Ενισχυτική Εκπαίδευση, Τεύχος 128, 1916

Δεδομένου ότι προφανώς διέφεραν ελάχιστα ή καθόλου από το ιουδαϊκό περιβάλλον τους σε άλλα χαρακτηριστικά, δύσκολα θα υποψιαζόταν κανείς ότι αυτοί οι Λευίτες και οι Κοχανίμ αποτελούσαν με οποιονδήποτε τρόπο μια φυλετικά αποκλίνουσα ιουδαϊκή ομάδα – αν ο μικρός αριθμός όσων εξετάστηκαν επιτρέπει κάποιο συμπέρασμα.

Η **Γκιζέλα Λεμπερτόβνα** διεξήγαγε φυλετικές μελέτες σε Ιουδαίους φοιτητές στο Πανεπιστήμιο του Λβιβ και επιχείρησε να προσδιορίσει τη φυλετική τους σύνθεση χρησιμοποιώντας τη μέθοδο υπολογισμού της «διαφορικής διάγνωσης» του Γιαν Τσεκανόφσκι. Δίνει την ακόλουθη σύνθεση: [377]

Ανθρωπολογικός τύπος	Αριθμός ατόμων	%
Οριενταλοειδής	14	18,67
Μεσογειακή (δυτικοί)	9	12,0
Αρμενοειδής (μεσανατολικοί)	7	9,33
Νορδική	3	4,00
Υπονορδική (περίπου ίδια με ανατολικοβαλτική-νορδική)	17	22,67
Αλπική (περίπου ίδια με ανατολική)	11	14,67
Λαπωνική (περίπου ίδια με ανατολική)	9	12,00
Προσλαβική (περίπου ίδια με αντολικοβαλτική-σουδητική	2	2,67
Διναρική	2	2,67
Διναρική- υπονορδική μικτή μορφή	1	1,33
Σύνολο	75	100,1

Σε αυτήν την ομάδα, είναι εντυπωσιακό ότι οι ευρωπαϊκές επιρροές αποτελούν περισσότερο από το ήμισυ του φυλετικού μείγματος. Η Γκιζέλα Λεμπερτόουνα επισημαίνει, επομένως, ότι, εκτός εάν η φυλετική τους ανάμειξη οφειλόταν και σε ειδικές τοπικές συνθήκες – οι φοιτητές προέρχονταν από τα τρία νοτιοανατολικά βοϊβοδάτα της Πολωνίας – οι φοιτητές «αντιπροσωπεύουν το αποτέλεσμα μιας πολύ ιδιαίτερης επιλογής» (σελ. 819). Οι ισχυρότερες επιρροές των ευρωπαϊκών φυλών στη φυσική εμφάνιση αυτής της ομάδας επιλογής θα αντιστοιχούσαν τότε, όπως μπορεί κανείς να υποθέσει ενόψει των αποτελεσμάτων, στην ψυχολογική εικόνα της ομάδας σε ορισμένες ισχυρότερες τάσεις προς την επιστημονική δραστηριότητα.

Η αίσθηση ότι τα κληρονομικά χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλής ή ενός οριενταλοειδούς-χαμιτικού φυλετικού μείγματος συνδέονται με την εντύπωση ότι κάποιος είναι «ευγενής» ή ακόμα και «αριστοκράτης» συναντάται και στον ίδιο τον ιουδαϊκό λαό. Η ιδανική εικόνα μιας «ευγενούς» ιουδαϊκής εμφάνισης, η οποία μπορεί επίσης να βρεθεί σε έργα Ιουδαίων εικαστικών καλλιτεχνών, φέρει ως επί το πλείστον τα χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλής. Μπορεί επίσης

377. Γκιζέλα Λεμπερτόβνα, Η συμβολή του Λβιβ στην εβραϊκή ανθρωπολογία, Κόσμος, περιοδικό της Πολωνικής Εταιρείας Φυσιοδιφών που πήρε το όνομά του από τον Κοπέρνικο, τομ. 52, τεύχος III/IV, 1927

να παρατηρηθεί ότι ένα κορίτσι ή μια γυναίκα που ονομάζεται «όμορφη Ιουδαία», είτε την αποκαλούν έτσι Ιουδαίοι είτε μη Ιουδαίοι, είναι σχεδόν πάντα μια Ιουδαία κατά κύριο λόγο της οριενταλοειδούς φυλής. Εκτός από αυτή την εικόνα ομορφιάς με τα χαρακτηριστικά της οριενταλοειδούς φυλής, η επιρροή μιας εικόνας ομορφιάς με τα χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής μπορεί να παρατηρηθεί σε πολλούς Ιουδαίους που ζουν στη Δύση, συχνά μια διακύμανση «γούστου» μεταξύ των δύο ή μια προσκόλληση στην εικόνα μιας κατά κύριο λόγο οριενταλοειδούς Ιουδαίας με ξανθά μαλλιά ή μπλε μάτια ή άλλα σημάδια της νορδικής επιρροής (βλ. σελ. 239).

Είναι περίεργο το γεγονός ότι η ιδέα των Δυτικών για τους «πραγματικούς Ιουδαίους» προέρχεται σχεδόν αποκλειστικά από την εικόνα της μεσανατολικής φυλής. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τα σχέδια κόμικς και τις σκωπτικές απεικονίσεις, όπως οι περισσότερες από τις εικόνες του **Έντουαρντ Φουκς** (Eduard Fuchs, 1870 – 1940), Οι Ιουδαίοι στη Γελοιογραφία (1900). Μια εικόνα όπως η «Σουζάνα στο μπάνιο» του **Άρνολντ Μπέκλιν** (Arnold Böcklin, 1827 – 1901) μπορεί επίσης να το αποδείξει αυτό. Όπως ακριβώς ένας λαός συνήθως σημειώνει σε έναν άλλον εκείνα τα χαρακτηριστικά που δεν υπάρχουν ή σπάνια υπάρχουν στον δικό του λαό και τα χρησιμοποιεί για εικονογραφικές αναπαραστάσεις, έτσι και η μεσανατολική φυλή πρέπει να φάνηκε στους Δυτικούς σαν η πιο σωματικά και ψυχικά εντυπωσιακή στο φυλετικό μείγμα του ιουδαϊκού λαού.

Ο **Όττο Αμμόν** πραγματοποίησε μια σύγκριση ενός **γερμανικού** και ενός **ιουδαϊκού** πληθυσμού στην ίδια περιοχή με βάση τις μετρήσεις και τα ευρήματά του σε νεοσύλλεκτους στο Μπάντεν, βασισμένα σε πιο λεπτομερείς μελέτες. Το αποτέλεσμά τους για τον μέσο όρο των δύο ομάδων ήταν: «Οι Εβραίοι είναι κοντύτεροι, με πιο κοντά πόδια, με μακρύ κεφάλι, πιο σκούροι, πρόωρα ανεπτυγμένοι, πιο τριχωτοί, γενειοφόροι, στενόστηθοι, ελαφρύτεροι»[378] από τους στρατευμένους Βαδενούς, οι οποίοι μπορούν να περιγραφούν σαν κυρίως ένα ανατολικό (αλπικό)-νορδικό-διναρικό φυλετικό μείγμα με μικρές δυτικές (μεσογειακές) επιρροές. Οι Ιουδαίοι στο Μπάντεν φαινόταν να έχουν μεγαλύτερο ή λιγότερο κοντό κεφάλι από τους Βαδενούς, όχι λόγω κάποιας νορδικής επιρροής – μια τέτοια επιρροή θα τους έκανε να φαίνονται ψηλότεροι, πιο αδύνατοι, με ανοιχτόχρωμο δέρμα, με όψιμη ωρίμανση, με πλατύ στήθος και βαρύτεροι – αλλά λόγω επιρροών που πιθανότατα μπορούν να αποδοθούν στις οριενταλοειδείς και δυτικές (μεσογειακές) φυλές.

Ο **Όττο Αμμόν** αναπαριστά την εντύπωση που του έδωσαν οι Ιουδαίοι στρατευμένοι, που αναφέρθηκαν παραπάνω, μια εντύπωση που συμμερίζονται οι περισσότερες ιουδαϊκές ομάδες, αυτή της ποικιλόμορφης φυλετικής ανάμειξης. Αναφέρει ότι «οι Ιουδαίοι στρατευμένοι που παρουσιάστηκαν αποκάλυπταν με την πρώτη ματιά τους εαυτούς τους σαν μέλη μιας έντονα μικτής φυλής. Από τον πιο έντονο ιουδαϊκό

378. Όττο Αμμόν (Otto Ammon, 1842 – 1916), Για την Ανθρωπολογία των κατοίκων του Μπάντεν, 1899, σελ. 674

Εικ. 247: Η Σουζάνα στο μπάνιο του Άρνολντ Μπέκλιν
(Φωτογραφική Ένωση, Μόναχο)

τύπο, η εμφάνισή τους ποικίλλει σε όλες τις διαβαθμίσεις μέχρι που έγιναν εντελώς αγνώριστοι» (ό.π. σελ. 664). Οι Ιουδαίοι δεν είναι μια «έντονα μεικτή φυλή», όπως γράφει εδώ ο Όττο Αμμόν, αλλά – τουλάχιστον στο ανατολικό ιουδαϊκό τους μέρος – ένας έντονα μεικτός λαός˙ πιο συγκεκριμένα: **ένα ποικίλο φυλετικό μείγμα βασισμένο σε μεσανατολική-οριενταλοειδή φυλετική διασταύρωση**.

Ο **Ντίνα Βόλμπεργκ** επιχείρησε κάποτε να διερευνήσει τις φυλετικές-ψυχολογικές διαφορές μεταξύ ενός ιουδαϊκού και ενός γερμανικού φυλετικού μείγματος χρησιμοποιώντας μεθόδους πειραματικής ψυχολογίας,

και ο **Οτοκάρ Νέμετσεκ** έκανε ένα παρόμοιο πείραμα σε φοιτητές της Εμπορικής Σχολής των Νέων της Βιέννης. Ο Βόλμπεργκ διαπίστωσε ότι οι μη Ιουδαίοι ήταν σταθερά ανώτεροι στις ικανότητές τους να αντιλαμβάνονται, να παρατηρούν «οπτικά», να απομνημονεύουν, να αναγνωρίζουν και να συνδυάζουν μέρη σε μια «οπτική μορφή».[379] Υποψιάζομαι ότι ο Βόλμπεργκ έχει συλλάβει κάτι ουσιώδες σε αυτή την προσπάθεια, το οποίο από μόνο του δεν επαρκεί για να κάνει μια βαρυσήμαντη δήλωση: στο φυλετικό μείγμα των δυτικών λαών, ειδικά σε εκείνους με ισχυρότερη νορδική επιρροή, υπάρχουν –υποψιάζομαι – περισσότερες γενετικές προδιαθέσεις για διαισθητική σκέψη από ό,τι στο φυλετικό μείγμα του ιουδαϊκού λαού. Πιστεύω ότι, για παράδειγμα, η αίσθηση της περιγραφικής γεωμετρίας, των αναπαραστάσεων με κατόψεις και όψεις, των προβολών κ.λπ., είναι πολύ πιο κοινή στους δυτικούς λαούς, ίσως ιδιαίτερα μεταξύ εκείνων που είναι πλουσιότεροι στη νορδική φυλή, παρά στον ιουδαϊκό λαό. Σύμφωνα με τον Νέμετσεκ, ο «Χριστιανός», δηλαδή, συνήθως μη Ιουδαίος, μαθητής σκέφτεται «ρεαλιστικά», ενώ ο Ιουδαίος μαθητής (του Μωσαϊκού δόγματος της πίστεως) σκέφτεται πιο «λεκτικά», δηλαδή, είναι πιο αποκομμένος από την αντίληψη και πιο έντονα συνδεδεμένος με λέξεις και έννοιες. Ο Νέμετσεκ ήθελε να εδραιώσει μια «αναμφισβήτητα ισχυρότερη πνευματική διάθεση των Ιουδαίων φοιτητών», αλλά έθεσε την αντίρρηση ότι οι Ιουδαίοι φοιτητές μπορεί να μην είναι πρόωρα ανεπτυγμένοι.[380]

δ) Κινήσεις και χειρονομίες των Ιουδαίων

Οι δυτικοί λαοί ανέκαθεν παρατηρούσαν ότι οι κινήσεις και οι χειρονομίες των Ιουδαίων ήταν διαφορετικές. Αυτό αποδεικνύεται από εικονογραφικές αναπαραστάσεις και αναφορές, και είναι επίσης εμφανές από ένα έργο όπως του **Έντουαρντ Φουκς**, Οι Ιουδαίοι στη Γελοιογραφία (1900).

Δεν κάνουν όλοι οι Ιουδαίοι «ιουδαϊκές» κινήσεις. Τέτοιες κινήσεις γενικά επιβάλλονται πιο αποτελεσματικά ενάντια στους περιορισμούς ενός φυλετικά διαφορετικού ανθρώπινου περιβάλλοντος που χαρακτηρίζεται από διαφορετικές κινήσεις και χειρονομίες, όσο πιο πολυάριθμοι είναι οι Ιουδαίοι σε έναν πληθυσμό και τόσο πιο συχνά μπορούν να «κινούνται» σε ένα καθαρά ιουδαϊκό περιβάλλον – όπως ονομάζεται επίσης με νόημα η συμπεριφορά των ανθρώπων. Το «ιουδαϊκό» στοιχείο είναι συνήθως πιο εμφανές στις κινήσεις των Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης παρά σε εκείνες των Ιουδαίων της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης.

---

379. Ντίνα Βόλμπεργκ (Dina Wolberg, 1869 – 1917), Σχετικά με τη διαφορική ψυχολογία των Ιουδαίων, Συμβολή της Ιένα στην Ψυχολογία των Νέων και στην Εκπαίδευση, τεύχος 5, 1927

380. Οτοκάρ Νέμετσεκ, Σχετικά με την Ψυχολογία των Ιουδαίων και Χριστιανών Μαθητών, Συμβολή στην Έρευνα για το Παιδί και την Ενισχυτική Εκπαίδευση, Τεύχος 128, 1916

Σε ένα δοκίμιο με τίτλο «Ιουδαίοι Ηθοποιοί» στο «Φύλακας Τέχνης» (Kunstwart)[381] (7ο έτος, 1893/94, σελ. 135), αναφέρεται ότι οι Ιουδαίοι ηθοποιοί σπάνια εμφανίζουν «σημιτικές» κινήσεις όταν εμφανίζονται μόνοι τους ανάμεσα σε μη Ιουδαίους, αλλά ότι αυτές οι κινήσεις είναι εύκολα εμφανείς όταν παίζουν με άλλους Ιουδαίους ηθοποιούς: «Αν μια καλλιτέχνιδα αυτού του είδους στέκεται απομονωμένη ανάμεσα σε άλλους, θα έχει αντίκτυπο μέσω της ευρύτερης ερμηνείας, της πιο διακοσμητικής πινελιάς του παίξιμού της και, απορρίπτοντας τις ιδιαίτερα σημιτικές ιδιαιτερότητες, θα δημιουργήσει μια αρμονική και εξαιρετική φιγούρα.» Από την άλλη πλευρά, παρατηρεί κανείς συνεχώς ότι όπου συνεργάζονται αρκετοί Ιουδαίοι δρώντες, προκύπτει μια εντελώς διαφορετική, ξένη τεχνητή γλώσσα από αυτήν που βρίσκεται στη ρεαλιστική συνείδηση του Γερμανού. Κάποιος άθελά του πέφτει στην επιθυμία, έστω και με πάθος, να ζωγραφίσει τις ιδέες με τις οποίες τον γεμίζουν οι χειρονομίες· ο άλλος απαντάει και σύντομα είναι «μαζί μεταξύ τους» και ο ένας νομίζει ότι παίζεται μια παντομίμα, όπου υποτίθεται ότι πρέπει να μαντέψει τι συμβαίνει από εκφράσεις και χειρονομίες. Οι χειρονομίες στη συνέχεια αποκτούν εύκολα την εμφάνιση μιας συμβατικής νοηματικής γλώσσας που συνοδεύει την ομιλία, και σύντομα όχι μόνο οι Εβραίοι ηθοποιοί, αλλά και οι ηθοποιοί άλλων φυλών υποκύπτουν σε κακούς τρόπους. – Αυτός ο τρόπος αναπαράστασης μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο «κακός» σε σκηνικά έργα δυτικού πνεύματος και στην αναπαράσταση δυτικών ανθρώπων, ενώ σε σκηνικά έργα εβραϊκού ή ανατολικού πνεύματος και στην αναπαράσταση ανατολικών ανθρώπων, όπως ο Σάιλοκ του Σαίξπηρ, μπορεί να φαίνεται πολύ «σωστός» ή «αυθεντικός».

Σε κάθε περίπτωση, οι σκηνές προσφέρουν άφθονες ευκαιρίες για παρατήρηση των «ιουδαϊκών» κινήσεων καθώς και της αμοιβαίας επιρροής ιουδαϊκών και μη ιουδαϊκών μορφών εκπροσώπησης. Ωστόσο, οι κινήσεις των Ιουδαίων ηθοποιών εμφανίζονται εντελώς «καθαρές» μόνο σε έργα Ιουδαίων συγγραφέων από ιουδαϊκούς κύκλους. Σπάνια έχω δει παραστάσεις σε γερμανικές σκηνές που να ήταν τόσο συνεκτικές και ομοιόμορφες, τόσο «αυθεντικές» όσο στο Ιουδαϊκό Θέατρο της Βιέννης, όπου τα έργα Ιουδαίων συγγραφέων παίζονταν ως επί το πλείστον στα Γίντις και όπου οι χειρονομίες των ηθοποιών, ενώ ταυτόχρονα αποκάλυπταν την ιουδαϊκή ιδιαιτερότητα, ανεπτυγμένες μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, είχαν ιδιαίτερα πειστική δύναμη.

Ορισμένες από τις κινήσεις και τις χειρονομίες των Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης σίγουρα δεν καθορίζονται από γενετική προδιάθεση, αλλά από παραδοσιακές συνήθειες, απόψεις και κανόνες – οι οποίοι με τη σειρά τους, όμως, βασίζονται σε γενετικές προδιαθέσεις της ψυχολογικής συμπεριφοράς εκείνων των οποίων οι κινήσεις έχουν κατά κάποιο τρόπο γίνει υποδειγματικές. Άλλωστε, ορισμένες από τις

381. (Σ.τ.Μ.) Το «Kunstwart» ήταν ένα σημαντικό μηνιαίο περιοδικό για την τέχνη και τη λογοτεχνία, το οποίο εκδιδόταν από το 1887 έως το 1937.

κινήσεις των Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης μπορούν να θεωρηθούν σαν επίκτητες κινήσεις· το υπόλοιπο, κυρίαρχο μέρος αποτελείται από κληρονομικές κινήσεις. Σε εκείνες τις κινήσεις που είναι κοινές σε όλες τις μεμονωμένες ιουδαϊκές ομάδες, μπορούν να αναγνωριστούν οι κληρονομικές, οι πραγματικά φυλετικές κινήσεις. Στην περίπτωση των Ιουδαίων ή των «μισοϊουδαίων», των οποίων τα φυσικά χαρακτηριστικά φαίνονται σχεδόν «μη ιουδαϊκά» λόγω ισχυρότερων επιρροών από μία ή περισσότερες ευρωπαϊκές φυλές, η «ιουδαϊκότητα» μπορεί συχνά να αναγνωριστεί με ακρίβεια στις κινήσεις τους. Σε τέτοιες περιπτώσεις, τα φυσικά χαρακτηριστικά αφενός και οι κινήσεις αφετέρου φαίνεται περιστασιακά να έχουν αρκετά διαφορετική προέλευση.

Στην περίπτωση των περισσότερων Ιουδαίων που δεν δείχνουν καμιά «ιουδαϊκή» κίνηση, μια πιο προσεκτική παρατήρηση αποκαλύπτει έναν ορισμένο περιορισμό και σκόπιμο τρόπο συμπεριφοράς, μια ορισμένη έντονη προσοχή στον εαυτό τους και μια ακριβή προσήλωση σε εκείνα τα χαρακτηριστικά της στάσης και της συμπεριφοράς που θεωρούνται «σωστά» στις ανώτερες τάξεις που έχουν επιρροή από αυτή την άποψη. Στην περίπτωση ορισμένων από αυτούς τους «σωστούς» Ιουδαίους, όπως εκείνους που βρίσκονται μέσα στη Γερμανία, ειδικά στη βόρεια Γερμανία, θα μπορούσε κανείς σχεδόν να μιλήσει για φόβο να αφήσουν πίσω τους την κατάσταση – έναν φόβο τον οποίο μόλις και μετά βίας συνειδητοποιούν, αλλά που σαφώς τους κυριαρχεί.

Ο **Βάλτερ Ράθεναου** (Walther Rathenau, 1867 – 1922), πρέπει να παρατήρησε τα εντυπωσιακά χαρακτηριστικά των κινήσεων ορισμένων Εβραίων. Στις «Εντυπώσεις» του (1902) στο Κεφάλαιο «Ακούστε το Ισραήλ» (σελ. 4) περιγράφει την άποψη των συμπατριωτών του μέσα στον βορειογερμανικό πληθυσμό: «Περίεργο όραμα! Μέσα στη γερμανική ζωή, μια απομονωμένη ξένη ανθρώπινη επιρροή, λαμπερή και εντυπωσιακά διακοσμημένη, με μια θερμόαιμη, ζωηρή συμπεριφορά! Μια ασιατική ορδή στις αμμουδιές του Βρανδεμβούργου!» Στο ίδιο απόσπασμα (σελ. 12) ο Ράθεναου προσπαθεί να εξηγήσει την «νοτιοανατολικά προσανατολισμένη εμφάνιση» των Ιουδαίων, των οποίων η «μη εποικοδομητική διάπλαση, οι ψηλοί ώμοι, τα άκαμπτα πόδια, η θηλυπρεπή στρογγυλότητα των μορφών τους» σε ένα είδος (επιστημονικά αβάσιμου) Λαμαρκισμού σαν «φυσική φθορά» που προκαλείται από «δύο χιλιάδες χρόνια δυστυχίας» και να δώσει στους συμπατριώτες του – και πάλι βασισμένος στην υπόθεση του Λαμάρκ ότι υπάρχει κάτι τέτοιο όπως «κληρονομικότητα επίκτητων χαρακτηριστικών» – μια συμβουλή να «εργάζονται» για την «εξωτερική τους αναγέννηση» για αρκετές γενιές, χάνοντας έτσι τελικά ορισμένες ιδιαιτερότητες της κίνησης: «Πρέπει, επομένως, να προσέχετε ακόμη περισσότερο ώστε, μέσα σε μια φυλή που έχει εκπαιδευτεί και ανατραφεί αυστηρά με στρατιωτικό τρόπο, να μην γίνετε περίγελος συμπεριφερόμενοι με παραμελημένο, διεστραμμένο και κακό τρόπο.» Ο Ράθεναου είχε επίσης κατά νου κινή-

Εικ. 248: Εκφωνητής ιουδαϊκού παιδικού θιάσου. Στη στάση υπάρχει κάτι αναμφισβήτητα «ιουδαϊκό»

σεις και χειρονομίες όταν κατηγόρησε τους συμπατριώτες του: «Μεταξύ της υποταγής και της αλαζονείας, δυσκολεύεστε να βρείτε τη μέση οδό» (σελ. 13). – Εδώ ο Ράθεναου μέτρησε τις φυλετικά καθορισμένες ιδιαιτερότητες του δικού του λαού με τα πρότυπα των δυτικών αντιλήψεων για την ομορφιά, ενώ αντίστροφα πολλοί Ιουδαίοι εικονογράφοι της εποχής μας αποκαλύπτουν πόσο ξένες ή ακόμη και απωθητικές είναι γι' αυτούς οι δυτικές κινήσεις και χειρονομίες.

Τα χαρακτηριστικά των ιουδαϊκών κινήσεων είναι δύσκολο να περιγραφούν, αλλά ίσως είναι ευκολότερο να μιμηθούν. Οι κινήσεις του κεφαλιού συχνά έχουν μια λικνιστική ποιότητα, όπως και οι κινήσεις των ώμων, η οποία σε πολλούς Ιουδαίους δίνει την εντύπωση ότι είναι άκομψη. Για πολλούς Ιουδαίους, το κεφάλι φαίνεται να ωθείται προς τα εμπρός μαζί με τον λαιμό, έτσι ώστε το κολάρο να προεξέχει από τον λαιμό. Η ίδια η κίνηση της προώθησης φαίνεται να είναι χαρακτηριστικό πολλών Ιουδαίων. Οι κινήσεις ολόκληρου του σώματος συχνά έχουν την απαλότητα ή τη χαλαρότητα που παρατηρεί ο Ράθεναου, η οποία μπορεί να φαίνεται άχαρη.

Το «ιουδαϊκό» βάδισμα μπορεί να έχει κάτι το ήσυχο ή το ύπουλο. Ο **Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ** μιλάει για ένα «τρεκλιστικό, συρόμενο, σέρσιμο βάδισμα».[382] Ο **Χέρμαν Σααφχάουσεν** σημειώνει: «Οι Ιουδαίοι περπατούν με τα δάχτυλα των ποδιών τους στραμμένα ευθεία προς τα εμπρός και σηκώνουν τα πόδια τους λιγότερο από εμάς, γεγονός που συχνά κάνει το βάδισμα των ανθρώπων χαμηλότερης κοινωνικής θέσης να φαίνεται συρόμενο».[383] Μπορεί να μην μιλάει εδώ για τους Ιουδαίους στο σύνολό τους, αλλά μόνο για «ορισμένους Ιουδαίους». Υπάρχουν όμως παρατηρητές που μπορούν να αναγνωρίσουν με μεγάλη βεβαιότητα ένα άτομο που περπατάει μπροστά τους σαν Ιουδαίο. Ο **Χέρμαν Σααφχάουσεν** πιστεύει ότι το απόσπασμα στη Γένεση 32:24 – 31, το οποίο αφηγείται τη μάχη του Γιαχβέ με τον Ιακώβ και την εξάρθρωση του ισχίου του Ιακώβ, είναι ίσως μια εβραϊκή παράγωγη και εξήγηση ενός βαδίσματος που συναντάται στον ιουδαϊκό λαό αλλά είναι αισθητό

382. Κάρλ Λούντβιγκ Σλάιχ, Ιουδαϊκά Φυλετικά Κεφάλια, Ανατολή και Δύση, τομ. 6, 1906, σελ. 235
383. Χέρμαν Σααφχάουσεν, Φυσιογνωμία, Αρχεία Ανθρωπολογίας, τομ. 17, 1888, σελ. 337.

σε άλλους λαούς. Το χαρακτηριστικό των ποδιών που δείχνουν προς τα μέσα βρίσκεται επίσης σε άτομα με νέγρικη επιρροή.

Το βάδισμα ορισμένων Ιουδαίων προκαλείται από την πλατυποδία. Σύμφωνα με μελέτες που έκανε ο **Τσαρλς Κένσινγκτον Σαλαμάν** σε μέλη του αγγλικού στρατού κατά τη διάρκεια του πολέμου, διαπίστωσε ότι η πλατυποδία εμφανιζόταν σε ποσοστό 1 στους 40 μεταξύ των Άγγλων στρατιωτών και 1 στους 6 μεταξύ των 5.000 Ιουδαίων στρατιωτών.[384] Το βάδισμα πολλών Ιουδαίων γυναικών συχνά παρουσιάζει ένα ορισμένο βαθμό ανόδου, ακόμη και σε επίπεδο έδαφος.

Οι κινήσεις του βραχίονα πολλών Ιουδαίων χαρακτηρίζονται από το ότι το πάνω μέρος του βραχίονα, μέχρι τον αγκώνα, είναι περισσότερο προσκολλημένο στο σώμα, ενώ το κάτω μέρος του βραχίονα, με τις κινήσεις του, συνοδεύει ζωηρά την ομιλία. Ακόμα και όταν περπατούν, κάτι που μπορεί να δώσει σε ορισμένους Ιουδαίους την εντύπωση αδεξιότητας, πολλοί Ιουδαίοι κρατούν το πάνω μέρος του βραχίονά τους πιο κοντά στο σώμα τους, ενώ το αντιβράχιο δείχνει στραβά προς τα κάτω και προς τα έξω. Ο **Ράθεναου** ήθελε να ερμηνεύσει το σήκωμα των ώμων και τις ιουδαϊκές κινήσεις με τους αγκώνες και τις παλάμες στραμμένες προς τα έξω που παρατηρήθηκαν στους συμπατριώτες του Ιουδαίους σαν τις επιπτώσεις παλαιών «αντανακλαστικών φόβου» που αρχικά χρησίμευαν για να αποκρούσουν ένα χτύπημα.[385]

Στις απεικονίσεις χορευτικών ασκήσεων σε σχολές χορού που διευθύνονταν από Ιουδαίους και συνήθως παρακολουθούσαν κυρίως Ιουδαίοι, η ιδιαιτερότητα των «ιουδαϊκών» κινήσεων μπορεί συχνά να φανεί πολύ καθαρά – είτε άμεσα είτε κατά μίμηση από μη Ιουδαίους μαθητές. Υπάρχουν ορισμένες θέσεις που βρίσκονται σχεδόν αποκλειστικά μεταξύ των Ιουδαίων στη Δύση (βλ., για παράδειγμα, εικ. 248 και 249).

Αν οι κινήσεις που μόλις εξετάστηκαν εκφράζουν περισσότερες σωματικές γενετικές προδιαθέσεις – γενετικές προδιαθέσεις της οστικής και μυϊκής δομής κ.λπ. – τότε περισσότερες προδιαθέσεις ψυχολογικής συμπεριφοράς φαίνεται να εκφράζονται στις λεπτότερες μυϊκές κινήσεις του προσώπου και σε ορισμένες χειρονομίες. Ο **Καρλ Λούντβιγκ Σλάιχ** περιγράφει τέτοια χαρακτηριστικά στο ιουδαϊκό περιοδικό που μόλις αναφέρθηκε (σελ. 238): «Σκεφτείτε την έκφραση που συνοδεύει την αμετάφραστη λέξη “νεμπίχ” (nebbich), τη ματιά της κατανόησης που είναι χαρακτηριστική μόνο στους Ιουδαίους όταν έχουν καταλήξει σε μια σαφή κατανόηση σχετικά με έναν τρίτο· σκεφτείτε την έκφραση της τρυφερότητας και του θρήνου τους, τον τρόπο με τον οποίο γκρινιάζουν και κλαίνε, το βλέμμα που ρίχνουν όταν αισθάνονται κίνδυνο, την έκφραση που ρίχνουν όταν έχει συνδυαστεί με μια επιτυχία σε ένα παιχνίδι, κ.λπ.» Αν εξετάσουμε τις χειρονομίες που δηλώνει ο **Καρλ Λούντβιγκ Σλάιχ** με μια τέτοια αναφορά στις εκφράσεις της ιουδαϊκής ψυχικής ζωής, τότε προκύπτει και πάλι ένα ορισμένο σύνολο κληρονομημένων

384. Στη συλλογή Ευγονική στη Φυλή και το Κράτος, τομ. II, 1923, σελ. 1923
385. Βάλτερ Ράθεναου, Στοχασμοί, 1908, CXXII, σελ. 239

χαρακτηριστικών που φαίνονται στον Δυτικό ξένα ή «ιουδαϊκά».

Εικ. 249: Ομάδα Ιουδαίων από λουτρόπολη. Στάσεις και χειρονομίες που μοιάζουν «ιουδαϊκές» παρά την προσαρμογή στα δυτικά έθιμα

Αυτό όμως που εδώ θεωρείται «ιουδαϊκό» δεν περιορίζεται σε καμία περίπτωση στον ιουδαϊκό λαό. Αν και ορισμένες χειρονομίες που θεωρούνται σαν «ιουδαϊκές» μπορεί να εμφανίζονται σε αυτή ή εκείνη τη σύνθεση σχεδόν μόνο στους Ιουδαίους, οι σωματικές και οι ψυχικές προϋποθέσεις για αυτές τις χειρονομίες ή παρόμοιες ή πανομοιότυπες χειρονομίες, ίσως λίγο αλλοιωμένες, μπορούν να βρεθούν και σε άλλους ανατολικούς ή νοτιοανατολικούς ευρωπαϊκούς λαούς, δηλαδή σε όλους τους λαούς που παρουσιάζουν μια παρόμοια φυλετική σύνθεση με τον ιουδαϊκό λαό. Από φυλετική άποψη, οι «ιουδαϊκές» κινήσεις παρουσιάζονται σαν ανατολίτικες κινήσεις με ιδιαίτερο ιουδαϊκό χαρακτήρα, όπου ο όρος «ανατολίτικο» νοείται σαν τα χαρακτηριστικά που εμφανίζονται κυρίως στην μεσανατολική και οριενταλοειδή φυλετική ανάμειξη.

ε) Μουρμούρα

Η λέξη «μουρμουρίζω» (mauscheln) προέρχεται από τη μορφή στα Γίντις του ονόματος «Mosche» ή «Mausche» για τον Μωυσή. Αναφέρεται στον ιδιόμορφο τρόπο ομιλίας πολλών Ιουδαίων, στην προφορά των μεμονωμένων ήχων μιας γλώσσας και στον τόνο της φωνής τους όταν λένε μια πρόταση. Με την ίδια σημασία βρίσκουμε στα γερμανικά και τη λέξη «γιούντελν» (jüdeln)[386], την οποία το Γερμανικό

386. (Σ.τ.Μ.) η λέξη «γιούντελν» (jüdeln) χρησιμοποιείται για κάποιον που μιλάει Γίντις, ή συμπεριφέρεται σαν Ιουδαίος

Λεξικό (1921) του **Χέρμαν Πάουλ** (Hermann Paul, 1846 – 1921) την εξηγεί σαν «εμφάνιση ιουδαϊκών ιδιαιτεροτήτων στη γλώσσα». Ο **Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ** περιέγραψε τη λέξη «mauscheln» σαν «την ιδιαίτερη προφορά ή προφορά και έκφραση του λόγου, έτσι ώστε ένας Ιουδαίος να προδίδεται μόλις ανοίξει το στόμα του».[387]

Ο **Ρίχαρντ Βάγκνερ** περιέγραψε τη λέξη «mauscheln» σαν μια «σφυριχτή, διαπεραστική, βουητική και μουρμουρητή ηχητική έκφραση του ιουδαϊκού λόγου», τα χαρακτηριστικά της οποίας βρήκε και στη μουσική των Ιουδαίων συνθετών, ειδικά σε φωνητικά κομμάτια, διότι «το μήνυμα είναι λόγος που διεγείρεται από το υψηλότερο πάθος».[388] Ο Βάγκνερ ήθελε να εξηγήσει το φαινόμενο της λέξης «mauscheln» λέγοντας ότι ο Ιουδαίος μπορεί να μιλάει τη γλώσσα του λαού ανάμεσα στον οποίο ζει, αλλά ότι τη μιλάει πάντα σαν ξένος.

Παρεμπιπτόντως, ο μουρμουρητός τρόπος ομιλίας δεν είναι κοινός σε όλους τους Ιουδαίους˙ πολλοί από αυτούς δεν διαφέρουν καθόλου από τη συνηθισμένη ομιλία της χώρας, ενώ μερικοί προσπαθούν να μιλήσουν «καθαρά» και μάλιστα χρησιμοποιούν μια προφορά που μοιάζει κάπως «αναγκαστική». Υπάρχουν Ιουδαίοι που βρίσκουν το μουρμουρητό αρκετά απεχθές. Ο **Χανς φον Μπούλοφ** (Hans von Bülow, 1830 – 1894) αναφέρει τέτοιες περιπτώσεις, καθώς και μια περίπτωση απόρριψης «μουρμουρητής» μουσικής από έναν Ιουδαίο σε επιστολή του προς τον Τζορτζ Ντέιβιντσον με ημερομηνία 29 Φεβρουαρίου 1884: «Θυμηθείτε πόσο μοιραία, πόσο καταθλιπτική ήταν για την μεγάλη μας ιδιοφυΐα, τον Φερντινάντ Λασσάλ, το “μουρμουρητό” στην ομιλία του˙ πόσο ευαίσθητος ήταν ο αξέχαστος φίλος μας ο Καρλ Τάουζιγκ απέναντι στο “μουρμουρητό” στον τόνο της φωνής του˙ θυμηθείτε εκείνο το αξέχαστο βράδυ στο Στατ-χαουσκέλλερ του Μονάχου, όταν ο αρχιμαέστρος της αυλής ο Λέβι βγήκε έξαλλος από το θέατρο και είπε: αν χρειαστεί να διευθύνω αρκετές φορές ακόμα αυτή την περίπλοκη, μουρμουρητή όπερα (δεν θα πω το όνομά της, γιατί έχει ακόμα πάρα πολλούς θαυμαστές), θα ενταχθώ στην αντισημιτική λέσχη. Είναι μια κοινή μάχη, λοιπόν, των “μη-μουρμουρητών” ενάντια στο “μουρμουρητό” και όλων των – ευτυχώς αρκετά πολυάριθμων – “μουρμουρητών” που θέλουν να σταματήσουν το μουρμουρητό.»[389]

Ο **Ρίχαρντ Στράους** στην όπερά του «Σαλώμη» στη διαμάχη μεταξύ των πέντε Ιουδαίων,[390] έκανε μια προσπάθεια να αναπαραστήσει μουσικά το μουρμουρητό των ταραγμένων Ιουδαίων. Πιθανώς ανεπιθύμητα σημεία «μουρμουρητού» στα μουσικά κομμάτια των Ιουδαίων συνθετών, δείχνουν ότι το μουρμούρισμα δεν αφορά μόνο τις σωματικές ικανότητες των φωνητικών οργάνων, αλλά και τις ψυχικές ιδιαιτερότητες, οι οποίες μπορούν να εκφραστούν και στο ήχο ενός μουσικού έργου.

---

387. Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ, Ιουδαϊκές ιδιορρυθμίες, 1714, Μέρος I και II, σελ. 369

388. Βάγκνερ, Ο Ιουδαϊσμός στη Μουσική, 1850, επανέκδοση 1869, σελ. 14 – 16

389. Μαρία φον Μπίλοφ (Marie von Bülow, 1857 – 1941), Η ζωή του Χανς φον Μπούλοφ, παρουσιάζεται από τις επιστολές του, 1921, σελ. 406.

390. Ρίχαρντ Στράους (Richard Strauß), εγχειρίδιο για τη «Σαλώμη» που εκδόθηκε από τον Άλμπερτ Φόρστνερ (Albert Förstner), 1905, σελ. 27 – 29

Ένα μουρμουρητό μπορεί να ακουστεί όχι μόνο μεταξύ των γερμανόφωνων Ιουδαίων, αλλά και μεταξύ των Ιουδαίων που μιλούν άλλες γλώσσες. Ο **Φρίντριχ Γκέρχαρντ Ρολφ** αναφέρει ότι άκουσε Ιουδαίους να μιλούν με έναν ιδιόμορφο τρόπο «μουρμουρητά αραβικά» και «μουρμουρητά βερβερικά (Tamazight)», δηλαδή μια βερβερική γλώσσα της βορειοανατολικής Αφρικής με μουρμουρητό τρόπο.[391] Ο **Χέρμαν Βάμπερι** αναφέρει: «Ο Ιουδαίος στη Βαγδάτη μιλάει αραβικά, αλλά με έναν ρινικό και ξένο τραγουδιστό τρόπο».[392] Ο Ιουδαίος γιατρός και φυλετικός ερευνητής **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** αναφέρει τις «κροταλιστικές κραυγές» που έβγαζαν κάποιοι Ιουδαίοι μέσα στον ενθουσιασμό τους.[393] Ο **Αδόλφος Ντιρ** αναφέρει από παρατηρήσεις στη Μέση Ανατολή: «Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις μου, οι Ιουδαίοι του Νταγκεστάν μιλούν τη γλώσσα “Ταт” με τον ιδιόμορφο τραγουδιστικό τρόπο με τον οποίο, για παράδειγμα, οι Ιουδαίοι της Γερμανίας μιλούν γερμανικά».[394] Ο ίδιος ιδιαίτερος τόνος είναι και χαρακτηριστικός της λεγόμενης ιουδαϊκής περσικής και της ιουδαϊκής προφοράς των καυκάσιων γλωσσών. Ο **Ερνστ Μαχ** (Ernst Mach, 1838 – 1916), αναφέρει στο έργο του «Αρχές Θερμοδυναμικής» (1900) ότι ένας γνωστός Ιουδαίος καθηγητής πανεπιστημίου τον είχε διαβεβαιώσει «ότι μπορούσε να αναγνωρίσει οποιονδήποτε Ιουδαίο, χωρίς να τον δει, από την άκουσμα μιας μόνο λέξης». – Σήμερα, το ραδιόφωνο συχνά προσφέρει την ευκαιρία να κατανοήσει κανείς τις ιδιαιτερότητες του μουρμουρητού· υπάρχουν Ιουδαίοι και μη Ιουδαίοι ακροατές που μπορούν να καταλάβουν μετά από λίγα μόνο λόγια ενός ραδιοφωνικού παρουσιαστή αν η φωνή είναι ιουδαϊκή ή μη ιουδαϊκή, αν ο ομιλητής μιλάει ή τραγουδάει. Θα ήταν πιθανώς δυνατό να αποτυπωθούν επιστημονικά οι ιδιαιτερότητες του μουρμουρητού μέσω φωνογραφικών ηχογραφήσεων για αναπαράσταση σε νότες ή με κάποια γραφική αναπαράσταση των υψών των νότων.

Ένας βαθμό μουρμουρητού ακούγεται και στα τραγούδια των Ιουδαίων τραγουδιστών: ο ήχος αυτός ή εκείνος φαίνεται κάπως αλλοιωμένος, ο ρυθμός κάπως παραμορφωμένος, η συνολική αίσθηση ξένη από τις προθέσεις του μη Ιουδαίου συνθέτη. Ο **Βίλχελμ Στάπελ** παρατήρησε τέτοιου είδους φαινόμενα στο τραγούδι των παιδιών των Ιουδαίων και τα περιέγραψε από τη διαφορετική γερμανική του αίσθηση του τραγουδιού: «Άκουσα μια ομάδα παιδιών, τα οποία δεν έβλεπα, να τραγουδούν γερμανικά λαϊκά τραγούδια κοντά σε ένα θέρετρο στη Βαλτική Θάλασσα. Δεν ήταν εντυπωσιακός μόνο ο ορχηστρικός, γρήγορος ρυθμός, αλλά πάνω απ’ όλα ο ήχος είχε κάτι το αδιάφορο, το έντονο, το νηφάλιο και αχαλίνωτο, κάτι εντελώς ακατάλληλο για την

391. Φρίντριχ Γκέρχαρντ Ρολφ (Friedrich Gerhard Rohlfs, 1831 – 1896), Η πρώτη μου διαμονή στο Μαρόκο, 1873, σελ. 84

392. Χέρμαν Βάμπερι (Hermann Vámbéry, 1832 – 1913), Οι Ιουδαίοι στην Ανατολή, Γερμανική Επιθεώρηση, Απρίλιος 1879, σελ. 62

393. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Ο ιουδαϊκός τύπος, τομ. 97, 1910, σελ. 311

394. Αδόλφος Ντιρ (Adolf Dirr, 1867 – 1930), Γλωσσικά Προβλήματα κάτω από Εθνολογικό, Ανθρωπολογικό και Γεωγραφικό πρίσμα, Ανακοινώσεις από την Ανθρωπολογική Εταιρεία στη Βιέννη, 3η σειρά, τομ. 10, 1910

εποχή του τραγουδιού. (Δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια, μόνο να εκληφθεί σαν μια προσπάθεια υπόδειξης.) Σε κάθε περίπτωση, δεν είχα ξανακούσει Γερμανόπουλα να τραγουδούν έτσι. Ήταν εντελώς αδύνατο. Όταν η ομάδα των παιδιών έστριψε στο μονοπάτι για να μπορέσω να τα δω, το μυστήριο λύθηκε: ήταν μια κατασκήνωση διακοπών για παιδιά Ιουδαίων με έναν Ιουδαίο δάσκαλο.»[395]

Μια εξέταση των συλλογών των εβραϊκών ανεκδότων – η «σωστή» ανάγνωση των οποίων είναι αδύνατη χωρίς τη μίμηση ενός μουρμουρητού τρόπου ομιλίας – μια εξέταση των ανεκδότων με το βιβλίο του **Αλεξάντερ Μοσκόφσκι** (Alexander Moszkowski, 1851 – 1934) «Τα ιουδαϊκά ανέκδοτα και η φιλοσοφία τους» (1923) ή το «Τοχουβαμπόχου» (1925) του **Σάμμι Γκρόνεμαν** (Sammy Gronemann, 1875 – 1952), ακολουθώντας τη διαδικασία που έδωσαν οι **Ότμαρ Ρουτς** (Ottmar Rutz, 1881 – 1952) και **Έντουαρντ Ζίβερς** (Eduard Sievers, 1850 – 1932), σίγουρα θα επέτρεπαν έναν γλωσσικό χαρακτηρισμό του μουρμουρητού.

Σε τι ακριβώς, σε ποιες φυλετικές προδιαγραφές, βασίζεται αυτό που λέμε «μουρμουρητό»; – Ο **Ερνστ Μαχ** προσπάθησε να εξηγήσει την προαναφερθείσα δήλωσή του λέγοντας: «Ακόμα κι αν δεν είναι έμφυτοι όλοι οι ήχοι, τα ηχητικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη φυλή είναι έμφυτα.» – Δεν είναι απολύτως σαφές τι εννοούσε ο **Ερνστ Μαχ** με τον όρο «ηχητικά στοιχεία». Αλλά μπορούμε πιθανότατα να ερμηνεύσουμε τη ροή της σκέψης του ή την προσέγγισή του στην εξήγηση του μουρμουρητού με τέτοιο τρόπο – και η εξέταση της ηχητικής σύνθεσης των μεμονωμένων γλωσσικών ομάδων υποδηλώνει επίσης μια τέτοια ερμηνεία – ώστε να υποθέσουμε ότι κάθε φυλή έχει μια τάση προς ορισμένους ήχους. Οι ήχοι που είναι δυνατοί για μια φυλή λόγω των οργάνων ομιλίας της ή που προτιμώνται από μια φυλή είναι σπάνιο να μην μπορούν να δημιουργηθούν από άλλες φυλές και η δημιουργία ενός τόνου που είναι ειδική για μια φυλή να μην μπορεί να την μιμηθεί μια άλλη. Ακόμα και το πλατάγισμα της γλώσσας των Βουσμάνων τελικά θα μπορέσει να μαθευτεί και από ανθρώπους άλλων φυλών. Αλλά σίγουρα η λίγο-πολύ διαφορετική δομή των οργάνων ομιλίας από φυλή σε φυλή – για να μην αναφέρουμε τα κληρονομικά χαρακτηριστικά ψυχολογικής φύσης – έχει σαν αποτέλεσμα κάθε φυλή να έχει τη δική της τάση να παράγει ήχους που τη διακρίνουν από άλλες φυλές. Η μουρμούρα των Ιουδαίων ή πολλών Ιουδαίων θα ήταν τότε μια προσπάθεια να ακολουθήσουν τις δικές τους ηχητικές προτιμήσεις στην υιοθετημένη γλώσσα, μια προσπάθεια να επιβάλουν τουλάχιστον έναν συγκεκριμένο τόνο στην ξένη γλώσσα που μιλάει ο Ιουδαίος. Ο Ιουδαίος που κινείται περισσότερο ανάμεσα σε Ιουδαίους θα «βελτιωθεί» λιγότερο μόνιμα από το ανθρώπινο περιβάλλον του και θα εξαναγκαστεί λιγότερο σε μια «καθαρή» προφορά από αυτόν που είναι πιο συνηθισμένος να συναναστρέφεται με μη Ιουδαίους: εξ ου και η αυξημένη

---

395. Βίλχελμ Στάπελ (Wilhelm Stapel, 1882 – 1954), Αντισημιτισμός και Αντιγερμανισμός, 1928, σελ. 44

μουρμούρα των Ιουδαίων της Ανατολής στη Ρωσία και την Πολωνία, η μείωση της μουρμούρας μεταξύ των Ιουδαίων της Δυτικής Ευρώπης, μια μείωση που μπορεί να οδηγήσει στην πλήρη καταστολή της μουρμούρας.

Ο ήχος του «κροταλίσματος» στον τρόπο που μιλούν πολλοί Ιουδαίοι, καθώς και η προφορά του ήχου ch (όπως στις λέξεις «flach», «Krach») μεταξύ πολλών Ιουδαίων της Ανατολής, δηλώνει ότι η σύγχυση θα μπορούσε να προκληθεί και από τους γενετικούς παράγοντες της οριενταλοειδούς φυλής, της φυλής που αρχικά μιλούσε τις σημιτικές γλώσσες. Ο Καρλ Μπρόκελμαν εφιστά την προσοχή σε μια συγκεκριμένη ηχητική τάση όταν γράφει για την σημιτική γλωσσική οικογένεια: «Μεταξύ των συμφώνων, κυριαρχούν οι ήχοι του λαιμού και της υπερώας, όπως και οι συριστικοί και οι οδοντικοί ήχοι».[396] Η ηχητική τάση των σημιτικών γλωσσών φαίνεται να είχε επίδραση ιδιαίτερα στους ήχους του λαιμού και της υπερώας, ίσως ιδιαίτερα σε έναν ήχο του λαιμού (λαρυγγικό), ο οποίος μιλιέται «με ισχυρή συμπίεση του λάρυγγα» (Μπρόκελμαν) και ο οποίος είναι συνήθως πολύ δύσκολο να τον μιμηθούν μέλη μη σημιτικών και μη χαμιτικών λαών. Για να διερευνηθεί η διαδικασία σχηματισμού αυτού του ήχου, τα όργανα ομιλίας ενός Σύρου που μιλούσε σημιτικά καταγράφηκαν με απεικόνιση ακτίνων Χ.[397]

Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι, μετά την φυλετική ανάμειξη σε έναν σημιτικό λαό, οι σημιτικοί λαρυγγικοί ήχοι τροποποιούνται ή ακόμη και χάνονται εντελώς. Τουλάχιστον στην Ακκαδική (Βαβυλωνιακή-Ασσυριακή) θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι η φυλετική ανάμειξη είναι η αιτία μιας τέτοιας απώλειας. Η επίδραση της οριενταλοειδούς και της μεσανατολικής φυλετικής διασταύρωσης σε αυτόν τον κλάδο της σημιτικής γλωσσικής οικογένειας έχει ήδη εξεταστεί στη σελ. 66. Ακόμα και ο Μπρόκελμαν (ό.π. σελ. 22) αποδίδει στη φυλετική διασταύρωση το γεγονός ότι η ακκαδική γλώσσα έχει χάσει «όλους τους ήχους του λαιμού εκτός από το απλό γλωττιδικό κλείσιμο» καθώς και τον «ηχούντα τριβικό ήχο του πίσω μέρους του ουρανίσκου». Από την άλλη πλευρά, ακριβώς η παλαιά Αραβική, η γλώσσα της ομάδας των σημιτικών λαών που παραμένει κυρίως οριενταλοειδής από φυλετική άποψη, είναι αυτή που έχει διατηρήσει «ουσιαστικά την αρχική φωνητική της υπόσταση», όπως ακριβώς οι αραβικές διάλεκτοι των Βεδουίνων (κυρίως της οριενταλοειδούς φυλής) φαίνεται να έχουν διατηρήσει τα χαρακτηριστικά της αραβικής καλύτερα από τις διαλέκτους των αραβόφωνων αστικών και αγροτικών πληθυσμών που έχουν ισχυρή μεσανατολική επιρροή.

Οι Εβραίοι της Παλαιστίνης φαίνεται να είχαν δώσει προσοχή στις φωνητικές ιδιαιτερότητες των γειτονικών τους φυλών. Έτσι, οι Εφραϊμίτες δεν μπορούσαν να προφέρουν σωστά τον εβραϊκό ήχο sh στη λέξη «shibboleth» (ρέμα), αλλά πρόδωσαν τους εαυτούς τους με τη

396. Καρλ Μπρόκελμαν (Carl Brockelmann, 1868 – 1956), Σημιτική Γλωσσολογία, 1916, σελ. 20

397. Δείτε, την εικόνα στη σελ. 58 του βιβλίου του Ουίλιαμ Χ. Γουόρελ (William Hoyt Worrell, 1879 – 1952), Μελέτη των Φυλών στην Αρχαία Εγγύς Ανατολή, 1927, σελ. 58

λέξη τους «sibboleth».[398] Η κακή προφορά της αραμαϊκής από τους Γαλιλαίους, που μαρτυρείται από το Μάρκο 14:70 και το Ματθαίο 26:73, πιθανότατα οφείλεται και στο γεγονός ότι μια μεσανατολική επιρροή και προφανώς μια όχι ασήμαντη νορδική είχε δώσει στον τρόπο ομιλίας των Γαλιλαίων μια μη σημιτική χροιά.[399]

Αν μια προδιάθεση της οριενταλοειδούς φυλής επηρέαζε τον Ιουδαϊσμό, και ιδιαίτερα το μουρμουρητό, παρόλο που ο Ιουδαϊκός λαός είχε χάσει πολλά από τα οριενταλοειδή του χαρακτηριστικά, αυτό θα μπορούσε να οφείλεται στην συνεχιζόμενη πρακτική των αυστηρά πιστών Ιουδαίων να διαβάζουν Εβραϊκά. Θα πρέπει να σημειωθεί, όμως, ότι η προφορά της εβραϊκής γλώσσας από τους περισσότερους αναγνώστες του Ταλμούδ είναι αρκετά ελλιπής, ειδικά όσον αφορά τους χαρακτηριστικούς σημιτικούς ήχους. Επομένως, για να εξηγηθεί ένα φαινόμενο όπως του μουρμουρητού με φυλετικούς όρους, πρέπει να ληφθούν και υπόψη οι φωνητικές τάσεις των καυκάσιων (Αλαροδικών) γλωσσών, δηλαδή των γλωσσών που αρχικά ήταν ιδιόμορφες για την μεσανατολική φυλή που κυριαρχεί σήμερα στον ιουδαϊκό λαό.

Μπορεί το ψεύδισμα (σιγματισμός) πολλών Ιουδαίων, δηλαδή η αδυναμία τους να προφέρουν «σωστά» τον ήχο «s» στις δυτικές γλώσσες, να θεωρηθεί αποτέλεσμα φυλετικής κληρονομικότητας; – Ο **Φριτζ Λεντς** προτείνει να ληφθεί υπόψη αυτή η υπόθεση.[400] Ωστόσο, είναι πιθανό ότι πρόκειται για ελαφρώς «παθολογικά» κληρονομικά χαρακτηριστικά που μπορούν να εμφανιστούν σε οποιαδήποτε φυλή και να πολλαπλασιαστούν μέσω της αναπαραγωγής, και που προφανώς έχουν πολλαπλασιαστεί σχετικά έντονα εντός του φυλετικού μείγματος του ιουδαϊκού λαού.

Σίγουρα, το μουρμούρισμα δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο από σωματικές προδιαθέσεις, κληρονομικές προδιαθέσεις των οργάνων της ομιλίας, αλλά και από τα κληρονομικά χαρακτηριστικά ψυχολογικής συμπεριφοράς των φυλών που υπάρχουν στον Ιουδαϊσμό. Οι επιρροές των φυσικών κληρονομικών προδιαθέσεων μπορούν πιθανώς να αναζητηθούν στους ήχους μιας γλώσσας, και οι επιρροές της φυλετικής

---

398. Δείτε, Κριτές 12:6

399. Η Γαλιλαία ονομαζόταν από τους Εβραίους της ελληνιστικής περιόδου «gelil hag-gojim» (περιοχή των γκοχίμ=ζώων) (βλ. Α΄ Μακκαβαίων 5:15). Αυτό το όνομα προοριζόταν να υποδηλώσει μια περιοχή στην οποία οι Εβραίοι δεν είχαν διεισδύσει πλήρως. Αυτή η περιοχή κατοικήθηκε από Αμορίτες και τους Ευαίους (βλ. σελ. 57), μερικοί από τους οποίους είχαν μεταναστεύσει από τον Λίβανο. Δεν αποτέλεσε ποτέ ασφαλή κτήση των Εβραίων και παρέμεινε χαμένη για αυτούς από το 734 π.Χ., όταν κατακτήθηκε από τους Ασσυρίους. Το 165 π.Χ. υπήρχαν τόσο λίγοι Εβραίοι στη Γαλιλαία που ο Σίμων ο Μακκαβαίος τους επανεγκατέστησε στην Ιουδαία (βλ. Α΄ Μακκαβαίων 5:14 – 23). Ο Αριστόβουλος Α΄ πιθανότατα κατέκτησε τη Γαλιλαία το 104/103 π.Χ. και την ανάγκασε να αποδεχτεί τον «Νόμο», τις εβραϊκές θρησκευτικές αρχές. Από αυτή την περίοδο, Αραμαίοι, Ιτουραίοι, Φοίνικες και Έλληνες μετανάστευσαν στη Γαλιλαία. Ο Ιώσηπος Φλάβιος, ο Ιουδαίος ιστορικός, επαινεί την αγάπη των Γαλιλαίων για την ελευθερία και την ανδρεία. [Αυτές οι πληροφορίες δίνονται σύμφωνα με το βιβλίο του Χέρμαν Γκούτε (Hermann Guthe, 1849 – 1936), Λεξικό της Βίβλου, 1903]. Τον 8ο αιώνα π.Χ., οι Ασσύριοι εγκατέστησαν τον πρίγκιπα των Μήδων, τον Δηιόκη, γιο του Φραόρτη, με την οικογένειά του στη Γαλιλαία γύρω από τη λίμνη Γενεσαρέθ. Αυτοί οι άνθρωποι, σύμφωνα με τις πληροφορίες σχετικά με τη φυλετική σύνθεση των Μήδων και των Περσών εκείνης της εποχής (βλ. Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Φυλετική Μελέτη της Ευρώπης, 3η έκδ. 1929), μπορούν να θεωρηθούν σαν κατά κύριο λόγο νορδικοί.

400. Φριτζ Λεντς στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. Ι, 1927, σελ. 350.

ψυχολογίας στον τόνο της φωνής. Πρέπει να αποδοθεί στην επιρροή μίας ή περισσότερων φυλετικών ψυχών το γεγονός ότι ακόμη και το αρχαίο εβραϊκό τραγούδι χαρακτηριζόταν από ρινική και τρεμάμενη φωνή, όπως ακριβώς ήταν ο τόνος τραγουδιού των αυστηρά πιστών Ιουδαίων της Ανατολής κατά την ανάγνωση του Ταλμούδ.[401] Στο μουρμούρισμα, όμως, μια τέτοια τάση προς έναν ρινικό τόνο τραγουδιού φαίνεται να έχει επίδραση και στην ομιλία.

Ένας ελαφρώς μουρμουρητός τόνος μπορεί περιστασιακά να ακουστεί μεταξύ μη ιουδαϊκών πληθυσμών ή πληθυσμιακών ομάδων που συχνά συναναστρέφονται με Ιουδαίους. Ο τρόπος που μιλούν ορισμένοι μη Ιουδαίοι κάτοικοι της Φρανκφούρτης, ορισμένες γλωσσικές ιδιαιτερότητες ορισμένων μη Ιουδαίων κατοίκων του Μπρεσλάου και ο τόνος ορισμένων ρητών του Βερολίνου μου φαίνονται να προδίδουν την επιρροή των μουρμουρητών προφορών.

στ) Χαρακτηριστικά οσμής

Σύμφωνα με τον **Μορίς Φίσμπεργκ,**[402] ο ισχυρισμός για την ύπαρξη μιας οσμής του Ιουδαίου συναντάται για πρώτη φορά στον Λατίνο ποιητή του πρώιμου Μεσαίωνα, Βενάντιος Φορτουνάτους (530 – 610 μ.Χ.). Ισχυρίζεται ότι το νερό του βαπτίσματος απελευθερώνει τον Ιουδαίο που ασπάζεται τον Χριστιανισμό από την ιδιαίτερη μυρωδιά του:

«Η εβραϊκή οσμή ξεπλένεται με το άγιο βάπτισμα, / και ένας νέος απόγονος, αποκατεστημένος στα νερά, ανατέλλει, / κατακτώντας τις Αμβροσιανές φωνές με μια γλυκιά ανάσα, / η κορυφή είναι γεμάτη με το άρωμα του χρίσματος.» (Άσμα V, 5)

Σύμφωνα με τον **Φίσμπεργκ**, αρκετοί Χριστιανοί θεολόγοι έχουν προσπαθήσει να διαδώσουν την πεποίθηση ότι υπάρχει ένα τέτοιο αποτέλεσμα εξάλειψης των οσμών, προκειμένου να κερδίσουν τους Ιουδαίους για το βάπτισμα. Διαιώνισαν επίσης τον θρύλο μιας ιδιαίτερης μυρωδιάς, μοναδικής για τους Ιουδαίους.

Έχει γίνει λόγος για μια «ιουδαϊκή μυρωδιά», μια feor Judaicus (ιουδαϊκή δυσωδία), μια μυρωδιά που λέγεται ότι προσκολλάται στον ιουδαϊκό λαό ή τουλάχιστον ότι είναι χαρακτηριστική πολλών Ιουδαίων. Ο ισχυρισμός περί μιας ιουδαϊκής δυσωδίας έχει συχνά χρησιμοποιηθεί για να δυσφημίσει τους Ιουδαίους – λανθασμένα, όπως θα αποδειχθεί σύντομα.

Τώρα, όχι μόνο ο ιουδαϊκός λαός, αλλά κάθε λαός ή κάθε φυλή και επομένως και κάθε φυλετικό μείγμα έχει μια ιδιαίτερη μυρωδιά. Υπάρχουν αρκετά στοιχεία για αυτό, αλλά δεν έχει γίνει σχεδόν καμία προσπάθεια να χαρακτηριστούν οι διαφορετικές μυρωδιές και – δεδομένης της έλλειψης λέξεων που να περιγράφουν μυρωδιές στις περισσότερες γλώσσες – είναι προφανώς πολύ δύσκολο ακόμη και για

401. Δείτε, Ιμμάνουελ Μπένζιγκερ, «Εβραϊκή Αρχαιολογία», 3η έκδ., 1927, σελ. 253

402. Μορίς Φίσμπεργκ, Τα φυλετικά χαρακτηριστικά των Εβραίων, 1913, σελ. 106

όσους έχουν εκπαιδευτεί την αίσθηση της όσφρησης.

Εκτός από τη δυσκολία χαρακτηρισμού των οσμών των ανθρώπων και των εθνών, υπάρχει μια άλλη δυσκολία, που συχνά την παραβλέπουμε: αυτή που περιγράφεται σαν η μυρωδιά ενός ατόμου ή και σαν «εθνική μυρωδιά» ή «φυλετική μυρωδιά» που είναι συνήθως αποτέλεσμα δύο πραγμάτων: πρώτον της κληρονομικής μυρωδιάς, δεύτερον της επίκτητης μυρωδιάς. Η κληρονομική μυρωδιά είναι αποτέλεσμα φυλετικών γονιδίων, η επίκτητη μυρωδιά είναι αποτέλεσμα του περιβάλλοντος με την ευρύτερη έννοια, δηλαδή της τοποθεσίας, της κατοικίας, της ενδυμασίας και της σύνθεσης των τροφίμων, του επαγγέλματος και της συνήθειας της σωματικής καθαριότητας ή ακαθαρσίας.

Όταν, για παράδειγμα, ο **Λεόν Ντοντέ**[403] προσπαθεί να περιγράψει τη μυρωδιά των γυναικών σε διαφορετικές γαλλικές περιοχές, αποτυπώνει πάντα έναν συνδυασμό κληρονομικών και επίκτητων οσμών. Αν και αυτές οι διαφορετικές γαλλικές φυλές αντιπροσωπεύουν η καθεμία ένα μείγμα φυλών με διαφορετική σύνθεση, φυλές που σίγουρα διαφέρουν μεταξύ τους και ως προς την κληρονομημένη μυρωδιά τους, η συμβολή μιας μυρωδιάς που αποκτάται μέσω του περιβάλλοντος και της δραστηριότητας δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να υποτιμάται. Ο **Χανς Χέννινγκ** (Hans Henning, 1885 – 1946) μας δίνει μια λίστα με διάφορες «εθνικές μυρωδιές» στο έργο του «Η μυρωδιά» (Der Geruch) (1924· ιδιαίτερα σελ. 54, 55, 56 – 58), ένα έργο ιδιαίτερα σημαντικό για ζητήματα όσφρησης. Για τη μυρωδιά του ατόμου καθώς το ρόλο της αίσθησης της όσφρησης στην ανθρώπινη ζωή εκτός από τον **Χέννινγκ** ασχολούνται και άλλοι όπως ο **Ρίχαρντ Αντρέ** (Richard Andree, 1835 – 1912), στο κεφάλαιο «Μυρωδιές εθνών» στο έργο του «Εθνογραφικές παραλληλίες και συγκρίσεις» (Νέα Σειρά, 1889, σελ. 213 – 222) και ο **Χάβελοκ Έλις** (Havelock Ellis, 1859 – 1939) στο κεφάλαιο «Η μυρωδιά» στο έργο του «Επιλογή συντρόφου στους ανθρώπους όσον αφορά την αισθητηριακή φυσιολογία και τη γενική βιολογία», 1922. Στις περιπτώσεις που αναφέρονται από αυτούς και άλλους συγγραφείς, το ερώτημα που πρέπει να τεθεί είναι πόσο μεγάλο είναι το ποσοστό της επίκτητης όσφρησης. Σε ορισμένες περιπτώσεις, πρόκειται σχεδόν αποκλειστικά για μια επίκτητη και επομένως συνήθως χαλαρή μυρωδιά, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις εμπλέκεται μια κληρονομική μυρωδιά και σε πολλές περιπτώσεις κυριαρχεί: μόνο αυτή η κληρονο-μημένη μυρωδιά θα μπορούσε να ονομαστεί «μυρωδιά φυλής», ενώ ο συνδυασμός κληρονομικών και επίκτητων οσμών θα μπορούσε να ονομαστεί «εθνική μυρωδιά».

Όταν ο **Ρίχαρντ Αντρέ** (ό.π. σελ. 217) αναφέρει ότι οι άνθρωποι της Χαμιτικής (Αιθιοπικής) φυλής δεν έχουν «μυρωδιά Νέγρου», μπορεί

403. Λεόν Ντοντέ (Léon Daudet, 1867 – 1942), Μελαγχολία, 1928, στο Κεφάλαιο «Ο Τομέας της Οσφρητικής», σελ. 113 κ.ε.

κανείς να αναρωτηθεί αν οι παρατηρητές διακρίνουν πραγματικά τη «φυλετική μυρωδιά» της Χαμιτικής (Αιθιοπικής) φυλής από τη «φυλετική μυρωδιά» του Νέγρου ή αν η ξινή μυρωδιά, που μεταδίδεται σε όλα τα καθημερινά αντικείμενα, ακόμη και σε ανθρώπους στην περιοχή ορισμένων φυλών της Χαμιτικής γλώσσας μέσω των διαφόρων διαδικασιών επεξεργασίας γάλακτος, μπορεί να διέκρινε από την όσφρηση ορισμένες Χαμιτικές φυλές από ορισμένες φυλές Νέγρων που δεν ήταν κτηνοτρόφοι αλλά ασχολούνταν με την τσάπα. Όταν οι νέγροι λένε για τις δυτικές γυναίκες ότι έχουν «μυρωδιά πτώματος» – όπως αναφέρει ο **Λεόν Ντοντέ** (αναφ. σελ. 112) – αυτοί οι νέγροι, που αντιλαμβάνονται τη δική τους μυρωδιά – η οποία συχνά είναι πραγματικά αφόρητη για τους Ευρωπαίους – εξίσου λίγο ή τη βρίσκουν δυσάρεστη όπως άλλοι λαοί και άνθρωποι που αντιλαμβάνονται τη δική τους, πιθανότατα έχουν περιγράψει κυρίως τη μυρωδιά μιας άλλης φυλής ή ενός διαφορετικού είδους φυλετικού μείγματος.

Σε μια νοτιοαμερικανική γλώσσα υπάρχει ξεχωριστή λέξη για τη μυρωδιά των «λευκών», των Νέγρων και των Ινδιάνων· στην Κίνα, τα σκυλιά αναγνώριζαν τους Ευρωπαίους με κινέζικα ρούχα από μακριά με τη μυρωδιά τους. Πολλές φορές τα μέλη ορισμένων φυλών μπορούν να αναγνωρίσουν ξένους ανθρώπους ή ομάδες ανθρώπων, ακόμη και με παραπλανητική μεταμφίεση, από τη μυρωδιά τους. Φαίνεται, όμως, ότι η αίσθηση της όσφρησης των Δυτικών χωρών, τουλάχιστον των μεγάλων δυτικών πόλεων, είναι πολύ εξασθενημένη, ενώ μερικοί μη ευρωπαϊκοί λαοί φαίνεται να ασκούν την όσφρηση. Σε γενικές γραμμές, ένας λαός ή μια φυλή αντιλαμβάνεται τη μυρωδιά ενός άλλου λαού ή φυλής σαν δυσάρεστη, ακόμη και σαν «δυσοσμία». Οι διαφορετικές φυλές «δεν αντέχουν η μία την άλλη» – αυτή η δημοφιλής έκφραση μιας έμφυτης αντιπάθειας είναι πολύ αποκαλυπτική. Ο **Χέννινγκ** δίνει παραδείγματα όλων αυτών των φαινομένων. Οι άνθρωποι, τα έθνη και οι φυλές μόλις που αντιλαμβάνονται τη δική τους μυρωδιά – οι άνθρωποι και το οικείο περιβάλλον τους είναι τόσο διαποτισμένα με τη δική τους μυρωδιά.

Ο Ιάπωνας **Μπουντάρο Αντάτσι** προσπάθησε να περιγράψει τη μυρωδιά των Ευρωπαίων, δηλαδή τα οσφρητικά χαρακτηριστικά των Ευρωπαίων όπως αυτά φαίνονται σε έναν Ιάπωνα.[404] Σύμφωνα με τον Αντάτσι, η μυρωδιά των Ευρωπαίων, ιδίως των Ευρωπαίων γυναικών, είναι πολύ εντυπωσιακή: συχνά έντονη και ταγγή, άλλοτε γλυκιά, άλλοτε πικρή. Μετά την άφιξή τους στην Ευρώπη, οι Ιάπωνες αρχικά νιώθουν πολύ δυσάρεστα, ιδιαίτερα από τη μυρωδιά της μασχάλης, μετά αρχίζουν σιγά-σιγά να συνηθίζουν την ξένη μυρωδιά, και τελικά αυτή η μυρωδιά, που προέρχεται από τις Ευρωπαίες γυναίκες, μπορεί ακόμη και να έχει σεξουαλικά διεγερτικό αποτέλεσμα. Στις μελέτες του, ο Αντάτσι διαπίστωσε ότι οι ιδρωτοποιοί αδένες στις μασχάλες των Ευρωπαίων ήταν πολύ μεγαλύτεροι και ορατοί με γυμνό μάτι, ενώ αυτοί

---

404. Μπουντάρο Αντάτσι (足立 文太郎, 1865 – 1945), Η μυρωδιά των Ευρωπαίων, τομ. 83, 1903, σελ. 14

των Ιαπώνων ήταν μικρότεροι και ορατοί μόνο με μικροσκοπική μεγέθυνση. Ο Αντάτσι διαπίστωσε επίσης ότι οι Ιάπωνες που ίδρωναν πολύ δεν μύριζαν ιδιαίτερα άσχημα. Αναφέρει ότι οι Ιάπωνες άνδρες που μυρίζουν πιο έντονα εξαιρούνται από τη στρατιωτική θητεία και ότι οι Ιάπωνες γυναίκες που μυρίζουν πιο έντονα δυσκολεύονται να παντρευτούν. – Θα ήθελα όμως να υποθέσω ότι η χαμηλή αντιληπτότητα της ιαπωνικής μυρωδιάς ισχύει μόνο για τους Ιάπωνες, ενώ οι μη Ιάπωνες, ακόμη και οι μη Ασιάτες, πιθανότατα θα αναφέρουν μια αισθητή μυρωδιά από τους Ιάπωνες.

Η αναφορά του Μπουντάρο Αντάτσι δεν αναφέρει τίποτα για τη μυρωδιά των επιμέρους ευρωπαϊκών φυλών, ούτε για το βαθμό στον οποίο η μυρωδιά που αντιλήφθηκε μπορεί να αποδοθεί σε σωματική ακαθαρσία. Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε – ακόμα και αν πάρουμε υπόψη τη σχετικά μεγαλύτερη τάση προς τη σωματική καθαριότητα στη νορδική φυλή – ότι μέσα στο φυλετικό μείγμα των δυτικών πληθυσμών η νορδική φυλή χαρακτηρίζεται από την πιο αδύναμη μυρωδιά, επειδή γενικά η μέση κατανάλωση μυρωδικών (αρωμάτων κ.λπ.) – τα οποία αποσκοπούν και στην απόκρυψη οσφρητικών ιδιαιτεροτήτων – φαίνεται να αυξάνεται στους δυτικούς λαούς όσο πιο συνηθισμένα γίνονται τα σκούρα χρώματα δέρματος, μαλλιών και ματιών.

Η μυρωδιά ενός ατόμου καθορίζεται από τις οσμές που εκπέμπονται από το δέρμα, ειδικά από την περιοχή της μασχάλης, τη μυρωδιά που προέρχεται από τα μαλλιά, τη μυρωδιά των γεννητικών οργάνων κ.λπ. Μπορούμε ακόμη και να διακρίνουμε παραλλαγές στη μυρωδιά ενός ατόμου, όπως μια συγκεκριμένη μυρωδιά λαιμού ή μια συγκεκριμένη μυρωδιά από την πλάτη. Μερικοί ποιητές το έχουν παρατηρήσει και το έχουν περιγράψει αυτό με πολύ διακριτικό τρόπο, και κάποιοι προφανώς έχουν παρατηρήσει και φυλετικές διαφορές. Στο ποίημά του «Dimanches Parisiens», ο Ιουδαίος ποιητής **Εφραίμ Μικαέλ** (Éphraïm Mikhaël, 1866 – 1890) περιγράφει περαστικούς Παριζιάνους των οποίων μυρίζει την «ξανθιά σάρκα»:

............αφήνοντας στον αέρα
μια μυρωδιά βιολέτας
που τρέχει και ξανθιάς σάρκας.

Συνολικά, ο **Καρλ Φογκτ** είχε δίκιο όταν έγραψε ότι η μυρωδιά των ανθρώπων ανήκει «όπως ακριβώς η μυρωδιά ενός μοσχοπόντικα ανήκει στο είδος και βασίζεται στην εκπνοή των ιδρωτοποιών αδένων».[405]

Η σύνθεση αυτών των οσμών αποτελείται κυρίως από διαφορετικά λιπαρά οξέα,[406] επομένως θα πρέπει να υποθέσουμε ότι διαφορετικές ανθρώπινες φυλές έχουν διαφορετικά λιπαρά οξέα στις επιμέρους φυ-

405. Καρλ Φογκτ, Διαλέξεις για τον Άνθρωπο, 1863

406. Δείτε, Όλοφ Χαμάστερν (Olof Hammarsten, 1841 – 1932), Εγχειρίδιο Φυσιολογικής Χημείας, 1926, σελ. 662 κ.ε.: «Το δέρμα και οι εκκρίσεις του». – Δείτε επίσης Καρλ Οπενχάιμερ (Carl Oppenheimer, 1874 – 1941), Περίγραμμα Οργανικής Χημείας, 1927, § 50

λές τους και ότι μέσα στις επιμέρους φυλές, τα λιπαρά οξέα διαφέρουν και μεταξύ των ατόμων. Μια συγκεκριμένη αρχή στην φυλετική έρευνα αυτών των φαινομένων αντιπροσωπεύεται από το έργο «Οι σεξουαλικοί αδένες των ανθρώπων και των θηλαστικών, η βιολογική και φυλετική ανατομική τους σημασία, καθώς και ο μυϊκός σεξουαλικός αδένας» του **Πάουλ Σίφεντερκερ** (Paul Schiefferdecker, 1849 – 1931).[407]

Οι Εβραίοι, όπως δείχνουν πολλά αποσπάσματα στην Παλαιά Διαθήκη, είχαν έντονη αίσθηση της όσφρησης.[408] Το μίσος ενός λαού προς έναν άλλον εκφράζεται από την Παλαιά Διαθήκη (π.χ. Γένεση 34:30· Α΄ Σαμουήλ 13:4) μέσω της οσφρητικής αναγνώρισης: ο ένας λαός έχει γίνει «βρωμερός» για τον άλλον· η ιδέα είναι παρόμοια με τη φράση «να μην αντέχουμε ο ένας τον άλλον». Αρκεί να διαβάσει κανείς το Άσμα Ασμάτων για να σχηματίσει μια ιδέα για την έκταση των εβραϊκών οσφρητικών παρατηρήσεων και των εβραϊκών συγκρίσεων με μυρωδιές κάθε είδους. Το απόσπασμα όπου (4:11) η μυρωδιά των ρούχων του κοριτσιού συγκρίνεται με εκείνη του αέρα στα βουνά του Λιβάνου αποκαλύπτει την έντονη παρατήρηση των οσμών που προέρχονται από τους ανθρώπους. Το Ταλμούδ (Μπάμπα Μπάθρα 16 Β) αναφέρει ένα κορίτσι το οποίο πήρε το όνομά του από το άρωμα ενός αρωματικού φυτού,[409] και σε άλλο σημείο (Μπερακόθ 43 Β) αναφέρει: «Τι είναι αυτό που απολαμβάνει η ψυχή αλλά όχι το σώμα;» – Πες: αυτή είναι η μυρωδιά. – Η ιστορία Α΄ Βασιλέων 1:1 – 4 αναφέρει ότι η Αβισάγ από το Σουνάμ, μια όμορφη παρθένα, δίνεται στον ηλικιωμένο Δαβίδ στο κρεβάτι της ανάπαυσής του. Πίστευαν, όπως αναφέρει ο Ιωσήφ, ότι ένα κορίτσι που διατηρούσε τον εαυτό του παρθένο μπορούσε να αναζωογονήσει έναν ηλικιωμένο άνδρα «με την αναπνοή και τον ιδρώτα της»[410] – μια παραληρηματική πεποίθηση που, μετά από αυτή την ιστορία στην Παλαιά Διαθήκη, επανεμφανίστηκε στο Παρίσι του 18ου αιώνα με το όνομα Σουναμιτισμός και οδήγησε στο εμπόριο των Σουναμιτών. Σύμφωνα με το Ταλμούδ (Συνχεντρίν 93 Β), ο Ιουδαίος Μεσσίας θα κρίνει την ανθρωπότητα «μυρίζοντας και κρίνοντας».[411] Το Ταλμούδ (Μπάμπα Μπαθρά 16 Β) επαινεί επίσης αυτόν που ασχολείται με την παραγωγή αρωμάτων και υποσχέσεων (Μπερακόθ 43 Β): «Μια μέρα οι νέοι του Ισραήλ θα διαδώσουν ένα άρωμα».[412]

Ο Ρωμαίος ποιητής **Μάρκος Βαλέριος Μαρτιάλης** (Marcus Valerius Martialis, 43 – 104 μ.Χ.), αναφέρει μια έντονη μυρωδιά των Εβραίων στα επιγράμματά του (IV 4). Τον 4ο αιώνα, ο **Αμμιανός Μαρκελλίνος** (Ammianus Marcellinus, 330 – 391 μ.Χ.), ανέφερε ότι ο αυτοκράτορας

---

407. Ζωολογία, τεύχος 72, 1922

408. Δείτε, Τζοχάν Σάμιουελ Ερς (Johann Samuel Ersch, 1766 – 1828) και Γιόχαν Γκότφριντ Γκρούμπερ (Johann Gottfried Gruber, 1774 – 1851), Γενική Εγκυκλοπαίδεια Επιστημών και Τεχνών, Μέρος 62, 1856, σελ. 122, στην ενότητα «Οσμή».

409. Το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, τομ. IV, σελ. 986, μετάφραση από τον Λάζαρο Γκόλντσμιτ (Lazarus Goldschmidt, 1871 – 1950)

410. Μαξ Τζόσεφ (Max Joseph, 1860 – 1932), Εγχειρίδιο Καλλυντικών, 1912, σελ. 473

411. Το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, τομ. VII, 1903, σελ. 400

412. Το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, τομ. I, σελ. 157

Μάρκος Αυρήλιος (161 – 180), όταν ταξίδευε μέσω της Παλαιστίνης προς την Αίγυπτο, συχνά ενοχλούνταν από τις ταραχές και τη δυσοσμία των Εβραίων.[413] Η ίδια η λέξη όμως στο χειρόγραφο του Αμμιανού που υποδηλώνει «δυσοσμία» δεν είναι ευανάγνωστη στη θέση του τρίτου γράμματος, έτσι ώστε μια παλαιότερη έκδοση (από τον Κορνέλισεν) ήθελε να υποθέσει όχι το fetentium (απαίσιος) αλλά το ferventium (αναβρασμός), έτσι ώστε ο Αμμιανός να μην έχει γράψει για «δύσοσμους» αλλά για «βράζοντες» ή «σιγοβράζοντες» Ιουδαίους, περιγράφοντας έτσι την αναστάτωση των Ιουδαίων με δύο λέξεις «αναβρασμός και ένταση» (fervere και tumultuari). Η τελευταία έκδοση του Αμμιανού [από τον **Τσαρλς Άπσον Κλαρκ** (Charles Upson Clark)] αποδίδει την εν λόγω λέξη όμως σαν fetentium (δύσοσμος) και το απόσπασμα έχει συμπεριληφθεί στο «Θησαυροί της λατινικής γλώσσας» (Thesaurus linguae Latinae, τόμος 6, 1912 – 26) κάτω από το «foeteo». Έτσι, αυτή η ρωμαϊκή αναφορά για μια ιδιαίτερη μυρωδιά των Παλαιστινίων Εβραίων φαίνεται να επιβεβαιώνεται.[414]

Ο Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ, στο έργο του «Ιουδαϊκές ιδιορρυθμίες», (1714) ασχολείται στο κεφάλαιο XX με «την δυσοσμία της Φρανκφούρτης και άλλων Ιουδαίων». Αναφέρει ότι οι Ιουδαίοι άφηναν μια συγκεκριμένη μυρωδιά στα δωμάτια όπου διέμεναν. Κάποιοι πίστευαν ότι «μια τέτοια δυσοσμία ήταν εγγενής στους Εβραίους, επειδή ακόμη και τα μικρά παιδιά τους βρωμάνε» (σελ. 349). Η διαφορετική μυρωδιά των νεογέννητων, διαφορετική σε εκείνα που προέρχονται από γονείς με ανοιχτόχρωμο δέρμα, μαλλιά και μάτια, διαφορετική σε εκείνα που προέρχονται από μελαχρινούς γονείς και γίνονται και τα ίδια μελαχρινά, διαφορετική για τα παιδιά των Ιουδαίων και πάλι διαφορετική για τα παιδιά των μη Ιουδαίων γίνεται αντιληπτή και από τις βρεφονηπιοκόμες της εποχής μας.

Ο **Γιόχαν Γιάκομπ Σουτ** επισημαίνει και την ακαθαρσία και, υπενθυμίζοντας τους Αριθμούς 11:5, την κατανάλωση σκόρδου από τους Ιουδαίους, και έχει ήδη θέσει το ερώτημα εάν η μυρωδιά είναι κληρονομική ή επίκτητη. Το λεξικό των αδελφών Γκριμ (Grimm), (Τόμος IV, 2, 1877, σελ. 2534) αναφέρει μια λέξη «jüdern» της Χεννεμπεργκιανής-Φραγκονιανής διαλέκτου, που σημαίνει «μυρίζω σαν Ιουδαίος, ή όπως οι Ιουδαίοι».

Ο **Γκουστάβ Γιάγκερ** (Gustav Jäger, 1832 – 1917), στο βιβλίο του «Η Ανακάλυψη της Ψυχής», 1880, αναφέρει (σελ. 141) τη δήλωση του Ιουδαίου νομικού μελετητή και ιστορικού Έντουαρντ Γκανς (Eduard Gans, 1797 – 1839): «Εμείς οι Εβραίοι δεν χάνουμε το άρωμα της φυλής μας, ούτε καν με δεκαπλάσια διασταύρωση». Ο **Σοπενχάουερ** ισχυρίζεται ότι οι Ιουδαίοι έχουν μια «συγκεκριμένη μυρωδιά», μια «foe-

413. Αμμιανός Μαρκελλίνος 22.5, 5: «γιατί όταν περνούσε από την Παλαιστίνη, κατευθυνόμενος προς την Αίγυπτο, συχνά κουρασμένος από τους βρωμερούς και ταραξίες Ιουδαίους, λέγεται ότι έκλαιγε από τον πόνο...» (σύμφωνα με την έκδοση του Κλαρκ, 1910, σελ. 258)

414. Ο Μορίς Φίσμπεργκ, στο βιβλίο «Τα φυλετικά χαρακτηριστικά των Εβραίων», 1913, σελ. 106, υπέθεσε ότι η λέξη fetentium στον Αμμιανό βασιζόταν «είτε σε γραφικό λάθος είτε σε κακόβουλο τέχνασμα ενός αντιγραφέα».

tor Judaicus» (Ιουδαϊκή δυσωδία).[415]

Αναμφίβολα, μια μυρωδιά έχει συχνά περιγραφεί ως «ιουδαϊκή μυρωδιά», η οποία οφείλεται κυρίως στην ακαθαρσία ορισμένων Ιουδαίων και στην κατανάλωση σκόρδου, και ως εκ τούτου είναι μια επίκτητη μυρωδιά και όχι κληρονομική. Η ακαθαρσία πολλών Ιουδαίων από τη Ρωσία και την Πολωνία είναι πασίγνωστη και έχει δώσει αφορμή για πολλά δημοφιλή αστεία ακόμη και μεταξύ αυτών των ίδιων των Ιουδαίων. Οι Ιουδαίοι που τρώνε σκόρδο μοιράζονται την απόλαυση του σκόρδου και τη μυρωδιά που συνδέεται με αυτό με πολλούς Ιταλούς και νότιους Γάλλους. Το σκόρδο, που αναφέρεται ήδη στους Αριθμούς 11:5, επαινείται στο Ταλμούδ και συνιστάται συχνά από τους ραβίνους, θεωρούνταν σεξουαλικά διεγερτικός παράγοντας (αφροδισιακό) από τους Ιουδαίους του πρώιμου Μεσαίωνα.[416]

Είναι ξεκάθαρο ότι μυρωδιές όπως αυτές που προκαλούνται από την ακαθαρσία ή το σκόρδο δεν μπορούν να θεωρηθούν μέρος της ιουδαϊκής «μυρωδιάς της φυλής» και ότι επομένως είναι πολύ πιο πιθανό να γίνει αντιληπτή μεταξύ των πλουσιότερων, πιο σωματικά καλλωπισμένων Ιουδαίων της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης. Ο συγγραφέας, για παράδειγμα, πίστευε ότι αντιλαμβανόταν τις διάφορες παραλλαγές μιας ιουδαϊκής κληρονομικής μυρωδιάς πιο καθαρά όταν περνούσε πολλή ώρα τρώγοντας τα γεύματά του σε ένα «τελετουργικό» τραπέζι μεσημεριανού γεύματος σε μια μεγάλη γερμανική πόλη, στο οποίο, εκτός από μερικούς μη Ιουδαίους, παρευρισκόταν ένας μεγάλος αριθμός, ως επί το πλείστον σωματικά καθαρών Ιουδαίων. Ακόμα και όταν οι Ιουδαίοι απουσίαζαν, τα εν λόγω δωμάτια ήταν γεμάτα με μια μάλλον αισθητή μυρωδιά, την οποία ο συγγραφέας περιέγραψε σαν γλυκιά, και η οποία ήταν αμέσως αισθητή με την είσοδο. Η «μυρωδιά της φυλής» των Ιουδαίων ή πολλών Ιουδαίων περιγράφεται διαφορετικά από διαφορετικούς παρατηρητές· παραπάνω (σελ. 260) έχει εξηγηθεί γιατί οι περιγραφές των οσμών είναι συνήθως ανεπαρκείς. Η φυλετική έρευνα, στην προκειμένη περίπτωση η φυλετική φυσιολογία, η οποία έχει αποκτήσει τόσο μεγάλη σημασία τα τελευταία χρόνια μέσω της έρευνας για την ομάδα αίματος, θα πρέπει να προσπαθήσει να λύσει το ζήτημα των «μυρωδιών των φυλών» μέσω χημικών αναλύσεων. Θα πρέπει να εξετάσει τις εκκρίσεις του σώματος, ειδικά του ιδρώτα, για τη σύνθεσή τους και πιθανότατα θα διαπιστώσει, για παράδειγμα, για τις διάφορες φυλές της γης, τη συμμετοχή είτε διαφορετικών λιπαρών οξέων είτε διαφορετική αναλογία μείγματος ορισμένων λιπαρών οξέων και έτσι τελικά θα προσδιορίσει τον «χημικό τύπο» για τις μεμονωμένες «εθνικές μυρωδιές» και τις «μυρωδιές των φυλών».

Με αυτόν τον τρόπο, θα ήταν επίσης δυνατό να προσδιοριστεί εάν η «εβραϊκή μυρωδιά» οφείλεται περισσότερο σε γενετικά χαρακτηριστικά

415. Άρτουρ Σοπενχάουερ (Arthur Schopenhauer, 1788 – 1860), Τα δύο θεμελιώδη προβλήματα της ηθικής, 1860, σελ. 240 και 249· Τζούλιους Φράουενστετ (Julius Frauenstädt, 1813 – 1879), Άρτουρ Σοπενχάουερ. Από αυτόν. Σχετικά με αυτόν, 1863, σελ. 467, 637, 700.

416. Δείτε, Τζούλιους Πρέους (Julius Preuß, 1861 – 1913), Βιβλική-Ταλμουδική Ιατρική, 1911, σελ. 538

της μεσανατολικής ή της οριενταλοειδούς φυλής ή σε κάποια άλλη φυλή.

ζ) Οι ομάδες αίματος στον ιουδαϊκό λαό

Ο **Μανοίλοφ** προσπάθησε να αποδείξει τη διαφορά μεταξύ μιας ιουδαϊκής και μιας μη ιουδαϊκής ομάδας μέσω εξετάσεων αίματος. Εξέτασε το αίμα 982 Ρώσων και 380 Ιουδαίων και, σύμφωνα με τα αποτελέσματά του, μπόρεσε να διακρίνει το αίμα των Ιουδαίων από αυτό των Ρώσων, πρώτα στο 88% και στη συνέχεια στο 91,7% των περιπτώσεων.[417] Έπαιρνε αίμα μόνο από Ρώσους ή Ιουδαίους των οποίων οι τρεις πρόγονοι από μητρική και πατρική πλευρά ήταν «καθαροί» Ρώσοι ή Ιουδαίοι. Κατάφερε να διακρίνει το ένα αίμα από το άλλο χρησιμοποιώντας χημικά αντιδραστήρια. Η μέθοδός του, η οποία δεν μπορεί να περιγραφεί λεπτομερώς εδώ, έδειξε μια διαφορετική αντίδραση των δύο ομάδων αίματος σε δύο χρωστικές ουσίες: «Το ιώδες χρώμα του κρεσυλίου εξαφανίζεται εντελώς ή σχεδόν εντελώς στο ιουδαϊκό αίμα και αποκτούσε ένα απαλό μπλε έως όμορφο μπλε χρώμα. Στο ρωσικό αίμα, εξαφανίζεται εν μέρει ή πολύ συχνά παραμένει εντελώς αμετάβλητο, έτσι ώστε να έχουμε ένα μπλε-κοκκινωπό έως κοκκινωπό χρώμα.» – «Αυτή η συμπεριφορά μας δίνει το δικαίωμα να πούμε ότι οι διαδικασίες οξείδωσης προχωρούν ταχύτερα στο ιουδαϊκό αίμα και πιο αργά στο ρωσικό αίμα» (ό.π. σελ. 2188). Αν ο **Μανοίλοφ** κατάφερε να διακρίνει το ρωσικό από το ιουδαϊκό αίμα, βρήκε έναν τρόπο να διακρίνει το αίμα ενός συγκεκριμένου φυλετικού μείγματος από αυτό ενός άλλου συγκεκριμένου φυλετικού μείγματος, αλλά όχι έναν τρόπο για τον πραγματικό φυλετικό χαρακτηρισμό των δύο ομάδων αίματος, ούτε έναν τρόπο που υπόσχεται γενική εφαρμογή, καθώς θα έπρεπε να αναζητηθεί μια σειρά διαδικασιών για να διακριθεί το αίμα ενός λαού από έναν άλλο. Σε κάθε περίπτωση, η μέθοδος του Μανοίλοφ δεν αποκαλύπτει τίποτα για τη φυλετική σύνθεση ούτε των Ρώσων ούτε των Ιουδαίων.

Ωστόσο, είναι αναμενόμενο ότι η έρευνα για την ομάδα αίματος, η οποία έχει σημειώσει τόσο σημαντική πρόοδο τα τελευταία χρόνια, θα καταφέρει επιτέλους να διακρίνει με σαφήνεια τα διάφορα δυτικά φυλετικά μείγματα ανάλογα με τον αριθμό αίματός τους – όπως θα μπορούσε κανείς να ονομάσει τα αριθμητικά αποτελέσματα ή τους «τύπους της ομάδας αίματος» της έρευνας για τις ομάδες αίματος, τα οποία δεν θα συζητηθούν λεπτομερώς εδώ – από τον αριθμό αίματος του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος. Στο «Περιοδικό Φυλετικής Φυσιολογίας» (Zeitschrift für Rassenphysiologie), το οποίο χρησιμεύει

417. Εβστάφι Οσίποβιτς Μανοίλοφ (Евстафий Осипович Манойлов, 1870 – 1942), Μια χημική αντίδραση αίματος για τον προσδιορισμό της φυλής στους ανθρώπους, Ιατρική Εβδομαδιαία Έκδοση του Μονάχου, 1925, σελ. 2186 κ.ε.

για να συζητήσει όλα αυτά τα ερωτήματα, ο **Ζίγκμουντ Βέλις** (Siegmund Wellisch, 1864 – 1938) επιχείρησε, βασιζόμενος σε προηγούμενες έρευνες και σε υποθέσεις που δεν έχουν ακόμη αποδειχθεί, μια προκαταρκτική ταξινόμηση των Ιουδαίων μέσα στις ομάδες αίματος που μελετήθηκαν.[418] Βρήκε μια θέση «μεταξύ μεσανατολικής και οριενταλοειδούς» χαρακτηριστική τόσο των Ιουδαίων της Ανατολής όσο και των Ιουδαίων του Νότου, οι οποίοι, παρά τη στενή τους σχέση, διαφέρουν σημαντικά σε «οροχημικούς όρους»˙ μια θέση την οποία προσπαθεί να υποδείξει με την ακόλουθη αναπαράσταση:

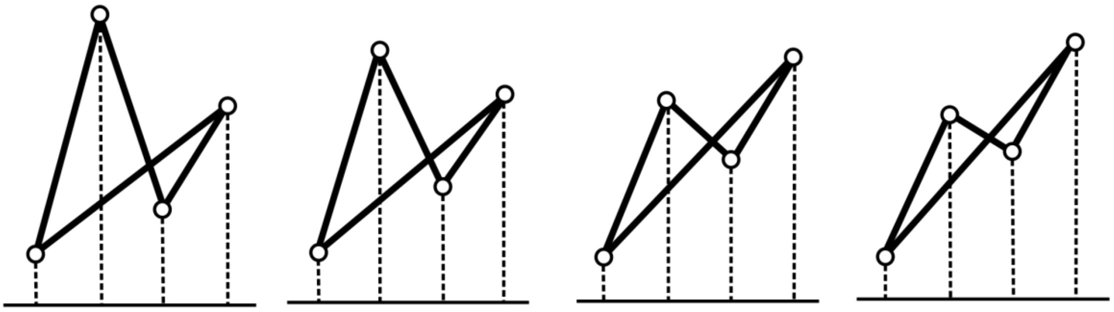

Εικ. 250 α - δ: α) Μεσαντολική. β) Ασκενάζι γ) Σεφαραδίτες δ) Οριενταλοεδείς

Με βάση τους υπολογισμούς του, ο Ζίγκμουντ Βέλις ήθελε να καταλήξει στην ακόλουθη επισκόπηση των «φυλετικών συνιστωσών των Ιουδαίων»:

Διάπλαση φυλών	**Ασκεναζίμ**	**Σεφαραδίμ**	**Όλος ο Ιουδαϊσμός**
Μεσανατολίτες……………………	50	10	46
Σημιτικοί Οριενταλοειδείς……….	22	72	27
Άριοι (Νορδικοί) Αμορίτες…..…..	12	2	11
Ούννοι (Νοτιοδυτικής Ασίας) Μογγολοειδείς……………..……..	14	8	13
(Αιγύπτιοι) Νέγροι………..………	2	8	3
	100	100	100

Οι Ιουδαίοι του Νότου (Σεφαραδίμ) θεωρούνται ότι αποτελούν το ένα δέκατο, ενώ οι Ιουδαίοι της Ανατολής (Ασκεναζίμ) το εννέα δέκατο του συνόλου του λαού. Σύμφωνα με τον Ζίγκμουντ Βέλις στο φυλετικό μείγμα του ιουδαϊκού λαού, το 11% της «ομάδας αίματος» θα υποδήλωνε μια νορδική επιρροή. Ο Ζίγκμουντ Βέλις τονίζει ότι, δεδομένης της ανεπάρκειας των προηγούμενων ερευνών, στα αποτελέσματά του «δεν θα πρέπει να αποδοθεί υπερβολική σταθερότητα και άκαμπτη ακινησία».

η) Κατάσταση υγείας, προδιάθεση για ασθένειες

Στο βιβλίο μου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού» έχω αναφέ-

418. Τόμος I, Τεύχος 3/4, 1929. «Ορολογικές Έρευνες για τον Φυλετικό Χαρακτήρα των Εβραίων».

ρει τα λιγοστά ευρήματα που έχουν γίνει μέχρι στιγμής σχετικά με τη σχέση μεταξύ διαφόρων ευρωπαϊκών φυλών και διαφόρων ασθενειών. Υπάρχουν επίσης ευρήματα από άλλα μέρη του κόσμου. Η μελέτη αυτών των σχέσεων ονομάζεται συνήθως φυλετική παθολογία. Μια ασθένεια που είναι πολύ επικίνδυνη για άτομα μιας φυλής προσβάλλει άτομα μιας άλλης φυλής που ζουν στην ίδια περιοχή πολύ λιγότερο σοβαρά. Μια φυλή είναι επιρρεπής σε αυτή την ασθένεια, μια άλλη σε εκείνη, ή η ίδια ασθένεια μπορεί να αναπτυχθεί σε μια φυλή με έναν συγκεκριμένο τρόπο, αλλά σε μια άλλη φυλή με διαφορετικό τρόπο, κ.λπ. Δεδομένου ότι κάθε φυλή είναι το αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης διαδικασίας επιλογής που διαρκεί χιλιάδες χρόνια σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον, τέτοιες σχέσεις είναι αναμενόμενες. Με αυτές τις διαδικασίες επιλογής, οι οποίες συνεπάγονται και διαφορετικές προσαρμογές σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον, θα συνδεθεί το γεγονός ότι, ιδίως με την αλλαγή του περιβάλλοντος, θα εμφανίζονται περισσότερες ασθένειες σε μια φυλή και σε μια άλλη λιγότερα. Μέσα στους διάφορους λαούς θα πρέπει να αναμένεται μια συσσώρευση εκείνων των ασθενειών στις οποίες είναι επιρρεπείς οι φυλές που εκπροσωπούνται σ' αυτούς τους λαούς, και ενδεχομένως και ενδεχομένως και εκείνες οι ασθένειες που καθίστανται δυνατές ακριβώς λόγω της διασταύρωσης των εν λόγω φυλών. Είναι πιθανό ότι ορισμένες ασυμφωνίες στη φυσική και ψυχική διάθεση και κατάσταση, ασυμφωνίες που εκδηλώνονται σαν ευαισθησία σε διάφορες ασθένειες, έχουν τη ρίζα τους στις φυλετικές διασταυρώσεις. Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι κάθε φυλετική διασταύρωση συνεπάγεται τη διάσπαση δύο σωματικών και ψυχικών κληρονομικών χαρακτηριστικών και εμφανίσεων, που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια μιας μακράς διαδικασίας επιλογής και έτσι, σε κάθε φυλετική διασταύρωση, τα αποτελέσματα από δύο διαφορετικά κατευθυνόμενες διαδικασίες επιλογής συνδυάζονται περισσότερο ή λιγότερο ασύμφωνα. Και εδώ, θα πρέπει να αναζητήσουμε τον λόγο για την ανάπτυξη ασθενειών.

Μια διαφορά στην προδιάθεση για ασθένειες μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων φαίνεται να έχει παρατηρηθεί περιστασιακά κατά τον Μεσαίωνα, τουλάχιστον αν υπάρχει ίχνος αλήθειας στην παράδοση ότι οι Ιουδαίοι διέφυγαν από την πανώλη κατά τον Μεσαίωνα ή ότι διέφυγαν σε πολύ μεγαλύτερους αριθμούς από τους μη Ιουδαίους.[419] Στην περίπτωση του Ιουδαϊσμού, μια τόσο χαμηλή ευαισθησία στην πανώλη θα μπορούσε να βασίζεται στο γεγονός ότι η πανώλη είχε ήδη εξαλείψει τους ευάλωτους Ιουδαίους στην Ανατολή και την Ανατολική Ευρώπη σε αρκετές περιπτώσεις, ενώ οι επιζώντες ιουδαϊκές οικογένειες που προχώρησαν στη Δύση αντιπροσώπευαν μια επιλογή με γενετικές προδιαθέσεις χαμηλότερης ευαισθησίας στην πανώλη. Με αυτόν τον τρόπο – η

419. Δείτε, Συζήτηση για την Εθνολογία της Γαλλίας, Δελτίο της Ανθρωπολογικής Εταιρείας του Παρισιού, τομ. II, 1861, σελ. 410· Χανς Ούλμαν (Hans Ullmann, 1893 – 1964), Σχετικά με το ζήτημα της ζωτικότητας και της νοσηρότητας του ιουδαϊκού πληθυσμού, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 18, τεύχος 1, 1926, σελ. 16/17

εξήγηση που μόλις δόθηκε θα πρέπει να χρησιμεύσει περισσότερο σαν παράδειγμα παρά σαν συζήτηση για το ζήτημα της πανώλης – θα πρέπει να εξηγήσει κανείς πολλές από τις τάσεις προς τις ασθένειες σε λαούς και φυλές.

Με αυτόν τον τρόπο – αιώνες εξάλειψης λιγότερο κατάλληλων κληρονομικών στοιχείων από σχετικά δύσκολες περιβαλλοντικές συνθήκες, – πρέπει πρώτα να εξηγηθεί η ανθεκτικότητα (που μπορεί να επιτευχθεί μέσω μιας τέτοιας εξάλειψης) που χαρακτηρίζει τον ιουδαϊκό λαό σήμερα. Σύμφωνα με διάφορες μελέτες, τις οποίες ο **Λίβιο Λίβι**[420] παρουσιάζει σε πίνακες, οι Ιουδαίοι έχουν δείξει χαμηλότερο ποσοστό θνησιμότητας σε όλες τις ηλικιακές ομάδες τουλάχιστον από τον 19ο αιώνα. Μια αμερικανική μελέτη έδειξε ότι από τους 100 μη Ιουδαίους (Αμερικανούς) που γεννήθηκαν σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, οι μισοί, ή 50 άτομα, μπορούν να αναμένουν να πεθάνουν μέσα στα επόμενα 47 χρόνια, και από τους 100 Ιουδαίους, οι μισοί μπορούν να αναμένουν να πεθάνουν μέσα σε 61 χρόνια. Ο γνωστός Ιουδαίος ψυχίατρος και φυλετικός ερευνητής **Τσέζαρε Λομπρόζο** διαπίστωσε ότι στην Ιταλία, 217 στα 1.000 παιδιά Ιουδαίων πεθαίνουν πριν από την ηλικία των 7 ετών, ενώ από τα 1.000 παιδιά Ιταλών, πεθαίνουν 457, δηλαδή, περισσότερα από τα διπλάσια. Τέτοιες συνθήκες φαίνεται να αντικατοπτρίζουν λιγότερο τις κατά μέσο όρο καλύτερες συνθήκες διαβίωσης των Ιουδαίων σε σύγκριση με τους μη Ιουδαίους και περισσότερο την επιμονή των Εβραίων που επιφέρει η επιλογή ή η εξόντωση, διότι ακόμη και όταν οι Ιουδαίοι ζουν σε χειρότερες συνθήκες και χειρότερους χώρους διαβίωσης ή, όπως στη Νέα Υόρκη, περνούν ως επί το πλείστον την ημέρα σε ανθυγιεινά καταστήματα, η μέση διάρκεια ζωής τους είναι σημαντικά μεγαλύτερη από αυτή των μη Ιουδαίων στον ίδιο τόπο. Ωστόσο, δείχνει επίσης ότι η διαφορά στη θνησιμότητα σε σύγκριση με τον περιβάλλοντα πληθυσμό είναι σημαντικά μεγαλύτερη μεταξύ των πλουσιότερων Ιουδαίων της Δυτικής Ευρώπης από ό,τι μεταξύ των λιγότερο εύπορων Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης.

Για να εξηγηθεί το προαναφερθέν χαμηλότερο ποσοστό θνησιμότητας μεταξύ των Ιουδαίων, ειδικά επειδή είναι κυρίως εμφανές στις νεότερες ηλικιακές ομάδες, έχει επισημανθεί ότι η καλύτερη προστασία των παιδιών είναι συνήθης στον Ιουδαϊσμό. Έχει επίσης υποστηριχθεί ότι οι Ιουδαίοι γενικά πηγαίνουν στον γιατρό πολύ πιο συχνά από τους μη Ιουδαίους, καθώς πολλοί Ιουδαίοι είναι σχολαστικά προσεκτικοί με την κατάσταση της υγείας τους, ανησυχούν συνεχώς για τη σωματική και ψυχική τους ευεξία, και πολλοί έχουν επίσης έναν συνεχή φόβο για την ασθένεια. Ο **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ** μιλάει για νοσοφιλία και νοσοφοβία μεταξύ των Ιουδαίων, οι οποίες εν μέρει αυξάνουν το ποσοστό ιουδαϊκής νόσου πέρα από το απαραίτητο επίπεδο.[421] Ο **Γιο-**

---

420. Λίβιο Λίβι, Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής, τομ. ΙΙ, 1920, σελ. 78

421. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Για την Κοινωνική Βιολογία και την Κοινωνική Υγιεινή των Ιουδαίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 19, 1927, σελ. 408.

χάνες Λάνγκε μιλάει επίσης για «ανάγκη ιατρικής περίθαλψης και άγχος μεταξύ των Ιουδαίων».[422] Οι αυστηροί νόμοι περί ελέγχου του κρέατος και της διατροφής των Μωσαϊκών Ιουδαίων έχουν επίσης χρησιμοποιηθεί ως εξήγηση· για παράδειγμα, στο Λονδίνο διαπιστώθηκε ότι το ένα τρίτο του κρέατος που κυκλοφορούσε στην αγορά απορρίφθηκε από τους Ιουδαίους σαν ακατάλληλο για αυτούς. Όλα αυτά μπορεί να συμβάλλουν, όπως σίγουρα και η μεγαλύτερη αποχή των Ιουδαίων από τα αλκοολούχα ποτά. Τέλος, πρέπει να θυμόμαστε ότι οι Ιουδαίοι γενικά δεν επιλέγουν υπαίθριες ασχολίες – για τις οποίες χαρακτηρίζονται κάθε είδους κρυολογήματα – ή επαγγέλματα στα οποία τα ατυχήματα είναι συχνότερα. Μέχρι τώρα, η αυτοκτονία ήταν επίσης ένα σπάνιο φαινόμενο μεταξύ των Ιουδαίων, τουλάχιστον σε εκείνους στην Ανατολική Ευρώπη.

Η καταρροή, η πνευμονία και ο τύφος είναι λιγότερο συχνές μεταξύ των Ιουδαίων από ό,τι μεταξύ των μη Ιουδαίων. Η ελονοσία, η πανώλη, η ευλογιά και η επιληψία λέγεται επίσης ότι είναι σπανιότερες. Οι Ιουδαίες σπάνια επηρεάζονται από καρκίνο της μήτρας. Πιο συχνά από ό,τι στους μη Ιουδαίους είναι: διάφορες καρδιακές παθήσεις, καρκίνος και άλλα κακοήθη νεοπλάσματα, διάφορες μεταβολικές ασθένειες, ιδιαίτερα ο διαβήτης, καθώς και ορισμένες ψυχικές ασθένειες όπως η προοδευτική παράλυση,[423] η μανιοκαταθλιπτική τρέλα,[424] η οποία στους Ιουδαίους εμφανίζεται συχνά με «γκρίνια», με ένα «ιδιόμορφο γνώρισμα συλλογισμού».[425] Η κλινική εικόνα της παράλυσης είναι γενικά διαφορετική στους Ιουδαίους από ό,τι στους μη Ιουδαίους. Η συγγενής αδυναμία νοημοσύνης, η υστερία και η πρόωρη άνοια είναι επίσης συχνές, «η πιο κοινή μορφή ψυχικής ασθένειας μεταξύ των Ιουδαίων» (**Μαξ Σίχελ**). Η κλινική εικόνα της λεγόμενης αμαυρωτικής οικογενειακής ηλιθιότητας εμφανίζεται σχεδόν αποκλειστικά σε Εβραίους. Ο **Τόμπι Κον** εντοπίζει στρεπτικούς σπασμούς (σπαστικές, σπασμωδικές κινήσεις της κεφαλής) και διαλείπουσα χωλότητα εντυπωσιακά συχνά στους Ιουδαίους.[426] Ο **Αλεξάντερ Πιλτς** λέει: «Όλες οι ψυχοπαθητικές παθήσεις σε κληρονομική-εκφυλιστική βάση, ιδιαίτερα η περιοδική παραφροσύνη και η νευροψυχοπαθητική κατωτερότητα, συμπεριλαμβανομένης της υστερίας, είναι ιδιαίτερα συχνές μεταξύ των Ιουδαίων, όπως και οι άτυπες ψυχώσεις, οι οποίες αψηφούν κάθε διαγνωστική και προγνωστική μέθοδο».[427] Στις ψυχικές ασθένειες, οι Ιουδαίοι γενικά υπερτερούν αριθμητικά των μη Ιουδαίων.

Ο **Έντουιν Γκάλους** διαπίστωσε μια εντυπωσιακή συχνότητα όλων

---

422. Γιοχάνες Λάνγκε (Johannes Lange, 1485 – 1565), Σχετικά με τη μανιοκαταθλιπτική παραφροσύνη στους Εβραίους, Ιατρικό Εβδομαδιαίο περιοδικό του Μονάχου, 68ο έτος, αρ. 42, σελ. 1359

423. Ματίας Γιόζεφ Γκούτμαν (Matthias Josef Gutmann), Σχετικά με το ζήτημα της παράλυσης μεταξύ των Ιουδαίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 16, 1924/25, σελ. 67

424. Γιοχάνες Λάνγκε, Σχετικά με τη μανιοκαταθλιπτική παραφροσύνη στους Ιουδαίους, Ιατρικό Εβδομαδιαίο περιοδικό του Μονάχου, 1921, σελ. 1357

425. Μαξ Σίχελ (Max Sichel, 1896 – 1942), Ψυχικές διαταραχές μεταξύ των Ιουδαίων, 1909

426. Τόμπι Κον (Toby Cohn, 1866 – 1929), Νευρικές ασθένειες σε Ιουδαίους, Περιοδικό για τη Δημογραφία και Στατιστική των Ιουδαίων, 1926, Τεύχος 1/3

427. Αλεξάντερ Πιλτς (Alexander Pilcz, 1871 – 1954), Συμβολή στη συγκριτική φυλετική ψυχιατρική. Ψυχιατρικό-νευρολογικό εβδομαδιαίο περιοδικό, 2ο έτος, 1919

των διαθλαστικών ανωμαλιών του οφθαλμού μεταξύ των Ιουδαίων, δηλαδή στο 80% όλων των περιπτώσεων που εξέτασε. Αυτό θέλει να το ερμηνεύσει σαν ένδειξη «ενδογενούς εκφυλισμού».[428] – Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι στον Ιουδαϊσμό υπάρχει ένας σχετικά υψηλός αριθμός τυφλών και κωφάλαλων ανθρώπων.

Μεταξύ των Εβραίων, είναι σχετικά συνηθισμένο ένα διαστροφικό φαινόμενο γνωστό σαν «σεξουαλική εξίσωση» και εκφράζεται με μια ορισμένη θόλωση των σωματικών και ψυχικών δευτερογενών σεξουαλικών χαρακτηριστικών: οι θηλυπρεπείς άνδρες και οι αρρενωπές γυναίκες είναι ιδιαίτερα συνηθισμένοι μεταξύ των Ιουδαίων. Η δυαδικότητα των φύλων (διμορφισμός) φαίνεται να τονίζεται ελάχιστα στον Ιουδαϊσμό. Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό που αποδίδεται κυρίως στη μεσανατολική φυλή στον Ιουδαϊσμό; –

Ο **Ρόμπερτ Στίγκλερ** (Robert Stigler, 1878 – 1975), ανέφερε αυτό το φαινόμενο σε μια διάλεξη με τίτλο «Η Φυλετική Φυσιολογική Σημασία των Δευτερευόντων Σεξουαλικών Χαρακτήρων»6: «Μου φαίνεται ότι αξίζει ιδιαίτερης προσοχής μια εντυπωσιακά συχνή εμφάνιση μιας σεξουαλικής εξίσωσης μεταξύ των Ιουδαίων. Αυτό είναι ιδιαίτερα αισθητό στο λεπτότερο αντιδραστήριο για τη δράση της εσωτερικής έκκρισης των σπερματογόνων, στα ψυχικά σεξουαλικά χαρακτηριστικά. Αλλά και τα σωματικά σεξουαλικά χαρακτηριστικά των Ιουδαίων είναι επίσης εντυπωσιακά συχνά θολά. Μεταξύ των Ιουδαίων, οι γυναίκες με σχετικά στενές λεκάνες και σχετικά φαρδιούς ώμους και οι άνδρες με φαρδιούς γοφούς και στενούς ώμους φαίνεται να είναι ιδιαίτερα συχνές. Ο λέκτορας Δρ. Θάλερ επέστησε την προσοχή μου στο γεγονός ότι ο υπερτρίχωση (ανδρική ομοιότητα) με διαταραχές της εμμήνου ρύσεως και σχηματισμό χοανοειδούς πυέλου είναι ιδιαίτερα συχνός στις Ιουδαίες. Ο καθηγητής Αλεξάντερ Πιλτς επιβεβαίωσε, με βάση την εμπειρία του, τη σχετική συχνότητα της ομοφυλοφιλίας μεταξύ των Ιουδαίων. Ιδιαίτερα χαρακτηριστική όμως είναι η ψυχολογική συμπεριφορά. Μεταξύ των Ιουδαίων γυναικών, υπάρχει μια εντυπωσιακή συχνότητα θολώματος της ψυχολογικής θηλυκότητας και εμφάνισης ψυχικών χαρακτηριστικών που θεωρούνται μη θηλυκά, ειδικά μια υποχώρηση των γυναικείων ενστίκτων, της γυναικείας παθητικότητας και των αναστολών των ψυχοκινητικών παρορμήσεων που είναι χαρακτηριστικές των γυναικών (π.χ., ο φόβος των δημόσιων εμφανίσεων), γεγονός που εξηγεί την κυριαρχία των Ιουδαίων γυναικών μεταξύ των πολιτικών ταραχοποιών. Πολύ σημαντική είναι η προσπάθεια μεταξύ των Ιουδαίων να εξισώσουν τις κοινωνικές και επαγγελματικές διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών, αγνοώντας παράλληλα τη σημασία των δευτερογενών σεξουαλικών χαρακτηριστικών, τα οποία διατηρούνται και προωθούνται ενστικτωδώς στους φυσιολογικούς ανθρώπους. Σε πολλές περιπτώσεις, οι Ιουδαίοι άνδρες χαρακτηρίζονται από αδυναμία αναγνώρισης θολών ψυχολογικών σεξουαλικών χαρακτηριστικών, κάτι

428. Έντουιν Γκάλους (Edwin Gallus), Οι Συνθήκες Διάθλασης των Εβραίων, Περιοδικό Οφθαλμολογίας, τομ. 48, 1922, σελ. 215

που οι φυσιολογικοί άνδρες είναι συχνά ενστικτωδώς σε καλύτερη θέση να το κάνουν παρά την πολύ χαμηλότερη νοημοσύνη τους. Οι μη θηλυκές γυναίκες ειδικότερα θεωρούνται συχνά ιδιαίτερα επιθυμητές από τους Ιουδαίους. Αυτή φαίνεται να είναι η μετάβαση στον παιδαγωγικό χαρακτήρα, ο οποίος είναι επίσης σχετικά συχνός μεταξύ των Ιουδαίων. Οι φεμινιστικές φιλοδοξίες είναι ιδιαίτερα έντονες μεταξύ της εβραϊκής διανόησης. Η υπερευαισθησία τύπου «κόσμο-θλίψης» στους Ιουδαίους άνδρες συχνά αντιπαραβάλλεται με μη θηλυκά χαρακτηριστικά και αχαλίνωτη προσπάθεια για προσωπική αναγνώριση στη δημόσια ζωή στις Ιουδαίες γυναίκες. Αυτό φαίνεται να είναι μια εκτεταμένη αναστολή των ενστικτωδών, ασυνείδητων διεργασιών στον εγκεφαλικό φλοιό και στα υποατομικά κέντρα από τις καθαρά νοητικές διεργασίες στον εγκεφαλικό φλοιό. Μια ατελείωτη σειρά από στοιχεία θα μπορούσε να αναφερθεί για την σχεδόν παρεμβατική θόλωση των δευτερογενών σεξουαλικών χαρακτηριστικών μεταξύ των Ιουδαίων.»

Σε ορισμένες εκδηλώσεις της ιουδαϊκής τάσης προς την ασθένεια, έχει σημειωθεί μια αλλαγή πρόσφατα. Ο αλκοολισμός και τα συνοδευτικά και επακόλουθα συμπτώματά του αρχίζουν να διεισδύουν στον Ιουδαϊσμό: «Ενώ σε παλαιότερες εποχές (μόλις λίγες δεκαετίες πριν) ο αλκοολισμός σπάνια λαμβανόταν υπόψη από τον Ιουδαϊσμό, υπάρχουν αυξανόμενα σημάδια ότι το καταστροφικό δηλητήριο του αλκοόλ κάνει επίσης τον δρόμο του στους κύκλους των ιουδαϊκών οικογενειών».[429] Φαίνεται σημαντικό ότι τόσο το αλκοόλ όσο και η σύφιλη επηρεάζουν σε μικρότερο βαθμό το ανατολικοευρωπαϊκό τμήμα του Ιουδαϊσμού, αλλά πολύ περισσότερο το δυτικοευρωπαϊκό τμήμα του Ιουδαϊσμού και το τμήμα του Ιουδαϊσμού που αναδύεται από την απομόνωση της Ανατολικής Ευρώπης. Έτσι, «με τη συμμετοχή σε πολιτιστικά επιτεύγματα, προέκυψαν κίνδυνοι και για τα μέλη της ιουδαϊκής φυλής».[429] Πράγματι, από την εποχή της λεγόμενης ιουδαϊκής χειραφέτησης, έχει υπάρξει ένας σταδιακά αυξανόμενος αριθμός αυτοκτονιών, παράλυσης, τιμωριών, σεξουαλικών εγκλημάτων, μικτών γάμων και θνησιμότητας.[430] Το ποσοστό αυτοκτονιών μεταξύ των Ιουδαίων φαίνεται να έχει αυξηθεί σημαντικά, ειδικά στη Γερμανία, ενώ είναι εντυπωσιακά χαμηλό μεταξύ των Ανατολικοευρωπαίων, Ορθόδοξων-Μωσαϊκών Ιουδαίων.

Ο **Χανς Ούλμαν** μας έδωσε μια γενική επισκόπηση της προδιάθεσης για ασθένειες μεταξύ των Ιουδαίων της Ευρώπης στο περιεκτικό του έργο «Σχετικά με το Ζήτημα της Ζωτικότητας και της Νοσηρότητας του Ιουδαϊκού Πληθυσμού».[431] Σε αυτό, ο Ούλμαν ανέφερε και τις συνθήκες που κάνουν τις ασθένειες των Εβραίων να εμφανίζονται περισσότερο σαν έκφραση της οικονομικής και κοινωνικής τους κατάστασης, των επαγγελμάτων τους, εν ολίγοις, ολόκληρου του περιβάλλοντός τους, παρά σαν έκφραση της φυλετικής τους κληρονομικότητας. Η ηλικιακή

429. Μαξ Σίχελ, Ψυχικές διαταραχές μεταξύ των Εβραίων, 1909
430. Δείτε, «Κοινωνική Υγιεινή των Εβραίων» στο Λεξικό Κοινωνικής Υγιεινής, τομ. II, 1912
431. Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 18, Τεύχος 1, 1926

δομή του ιουδαϊκού πληθυσμού από μόνη της καθιστά ορισμένες ασθένειες πιο έντονες από ό,τι στον μη ιουδαϊκό πληθυσμό, ο οποίος διαστρωματώνεται διαφορετικά ανάλογα με την ηλικία. Επιπλέον, υπάρχει η διαφορά στην επαγγελματική σύνθεση μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, για την οποία ο Ούλμαν μας δίνει τις παρακάτω επισκοπήσεις:

Σύμφωνα με την απογραφή επαγγελμάτων του 1907, στο Γερμανικό Ράιχ

	των απασχολούμενων	
	Ιουδαίοι	Μη Ιουδαίοι
στη γεωργία	1,0%	28,9%
στη βιομηχανία και στις επιχειρήσεις	22,6%	42,9%
στο εμπόριο και τις μεταφορές	52,2%	13,4%
σαν δημόσιοι υπάλληλοι και σε ελεύθερα επαγγέλματα	6,6%	5,5%
σαν αυτοαπασχολούμενοι χωρίς επάγγελμα (συνταξιούχοι)	14,2%	8,4%
σαν οικιακές βοηθοί	0,3%	1,3%

Αυτή η λίστα παρέχει μια ανακριβή εικόνα επειδή, σύμφωνα με τις επίσημες απογραφές, περιλαμβάνει μόνο Ιουδαίους της Μωσαϊκής πίστης, ενώ οι Ιουδαίοι άλλων θρησκειών καταμετρούνταν σαν μη Ιουδαίοι ή «Χριστιανοί». Αυτό ισχύει και για την παρακάτω επισκόπηση που δίνει ο Ούλμαν, η οποία δείχνει τη θέση των Ιουδαίων της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης μεταξύ των πλουσιότερων τάξεων.

Το 1907, υπήρχαν στο Γερμανικό Ράιχ

		σε διοικητική θέση	σαν εργαζόμενοι ή βοηθοί
στη βιομηχανία			
	Ιουδαίοι	46%	31,5%
	Μη Ιουδαίοι	16,2%	77,1%
στις μεταφορές και τις επιχειρήσεις			
	Ιουδαίοι	58,8%	24,5%
	Μη Ιουδαίοι	39%	39,9%
στο εμπόριο			
	Ιουδαίοι	40,3%	28,0%
	Μη Ιουδαίοι	8,6%	74,8%

(Οι υπόλοιποι, υπολογιζόμενοι σε ποσοστό έως και 100%, βρίσκονταν σε μεσαίες θέσεις, σαν υπάλληλοι.)

Ο **Ούλμαν** συγκεντρώνει επίσης μια σειρά από στοιχεία που δείχνουν τον σημαντικά υψηλότερο από το μέσο όρο πλούτο του ιουδαϊκού πληθυσμού της μωσαϊκής πίστης, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία. Το κατά πόσο το περιβάλλον και οι φυλετικοί κληρονομικοί παράγοντες συμβάλλουν στις ασθένειες των Ιουδαίων θα μπορούσε να προσδιοριστεί με μεγαλύτερη ακρίβεια μόνο αν κάποιος συγκρίνει τους Ιουδαίους – σαν κοινότητα καταγωγής, όχι σαν μέλη της μωσαϊκής πίστης – με μη

ιουδαϊκές ομάδες που είναι όσο το δυνατόν πιο οικονομικά ισότιμες. Ο Ούλμαν, για παράδειγμα, υποψιάζεται ότι η επαγγελματική θέση πολλών Ιουδαίων συμβάλλει στον υψηλό αριθμό διαβητικών Ιουδαίων, καθώς «οι μεγάλες επιχειρηματικές απώλειες, η ξαφνική συναισθηματική αναστάτωση, η θλίψη, οι επιπτώσεις οποιουδήποτε είδους κ.λπ., αναμφίβολα έχουν κάποια επίδραση στην ανάπτυξη και τη σοβαρότητα της διαβητικής νόσου» (ό.π. σελ. 38). Τέτοιες καταστάσεις εξηγούν επίσης εν μέρει το ποσοστό αυτοκτονιών των Ιουδαίων. Η σπάνια απασχόληση Ιουδαίων συζύγων συμβάλλει στη μείωση της παιδικής θνησιμότητας. Η αυστηρή τήρηση των ιατρικών συμβουλών που είναι συνηθισμένες μεταξύ των Ιουδαίων αποτρέπει πολλές μεταδοτικές ασθένειες. Η χαμηλότερη κατάχρηση αλκοόλ εξηγεί τη μεγαλύτερη διάρκεια ζωής και διάφορα χαμηλότερα ποσοστά ασθενειών. Με αυτόν τον τρόπο, ο Ούλμαν ήθελε να εξηγήσει την τάση των Ιουδαίων να αρρωσταίνουν περισσότερο από «κοινωνικά, οικονομικά, υγιεινά και ψυχολογικά αίτια» παρά από φυλετικά. Αν πιο λεπτομερείς έρευνες επιβεβαίωναν την άποψη του Ούλμαν, η φυλετική σύνθεση των Ιουδαίων θα αποτελούσε αιτία της ιδιαίτερης κατάστασης της υγείας τους, στο βαθμό που αυτή η φυλετική σύνθεση εκφραζόταν ακριβώς σε εκείνα τα οικονομικά, κοινωνικά και ψυχολογικά φαινόμενα που ανέφερε ο Ούλμαν.

Αν πιο λεπτομερείς έρευνες έδειχναν ότι η φυλετική σύνθεση του ιουδαϊκού λαού συμβάλλει όλο και πιο άμεσα στην υγεία του από ό,τι πιστεύει ο Ούλμαν, θα προέκυπτε το περαιτέρω ερώτημα σχετικά με το αν αυτή η κατάσταση υγείας θα μπορούσε να εξηγηθεί κατά προσέγγιση από τη γενετική σύνθεση των φυλών που εκπροσωπούνται στον Ιουδαϊσμό, δηλαδή αν μια παρόμοια κατάσταση υγείας θα προέκυπτε και μεταξύ ανατολίτικων λαών παρόμοιας φυλετικής σύνθεσης υπό κατά προσέγγιση παρόμοιες περιβαλλοντικές συνθήκες, ή αν η κατάσταση υγείας των Ιουδαίων θα μπορούσε να εντοπιστεί λιγότερο στη γενετική σύνθεση των φυλών που εκπροσωπούνται στον Ιουδαϊσμό και περισσότερο στις ειδικές ιστορικές συνθήκες επιλογής εντός του ειδικού ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος. Μπορεί να φανεί ότι σε ένα τέτοιο πλαίσιο οι σχέσεις είναι τόσο περίπλοκες που η έρευνα δύσκολα θα προχωρήσει πέρα από τον εντοπισμό των διαφορών στην εξήγηση αυτών των διαφορών με βάση τους νόμους της ζωής και της ιστορίας.

θ) Ποινικά αδικήματα

Μια διαφορά στα φυλετικά μείγματα και στις δύο πλευρές, στην οποία συμβάλλουν οι φυλετικές-ψυχολογικές διαφορές, μπορεί να φανεί συγκρίνοντας τα εγκλήματα που είναι τυπικά των Ιουδαίων με εκείνα που είναι τυπικά των μη Ιουδαίων στην ίδια περιοχή. Μια τέτοια διαφορά θα καταδειχθεί παρακάτω κυρίως από τα εγκλήματα που είναι πιο χαρακτηριστικά των Ιουδαίων στο Γερμανικό Ράιχ. Κατά τον προσδιορισμό τέτοιων εγκλημάτων, τα οποία είναι πιο συνηθισμένα μεταξύ των Ιουδαί-

ων, πρέπει πάντα να λαμβάνεται υπόψη ότι τα επίσημα αρχεία καταγράφουν μόνο τους Ιουδαίους της μωσαϊκής πίστης, όπως ακριβώς καταγράφουν μόνο τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και όχι οποιαδήποτε φυλετική καταγωγή. Στο Γερμανικό Ράιχ, όμως, οι Ιουδαίοι της μωσαϊκής πίστης αποτελούν μόνο ένα μέρος του ιουδαϊκού πληθυσμού, έτσι ώστε ένας αριθμός εγκλημάτων που διαπράχθηκαν από Ιουδαίους να καταμετράται στους επίσημους καταλόγους μεταξύ εκείνων για τα οποία τιμωρήθηκαν μέλη χριστιανικών ή άλλων μη μωσαϊκών θρησκειών. Συνεπώς, οι επίσημες απογραφές των μελών της μωσαϊκής πίστης έχουν μόνο περιορισμένη αξία για την εθνολογία και τις φυλετικές μελέτες.

Ένας σχετικά μεγάλος αριθμός τιμωριών για προσβολές είναι αισθητός μεταξύ των Ιουδαίων (της μωσαϊκής πίστης). Ο **Γκουστάβ Άσχαφενμπουργκ** ήθελε να το δικαιολογήσει με τη «ζωντάνια του χαρακτήρα, η οποία εκδηλώνεται με χειρονομίες, πολυλογία, κραυγές και εύκολη διέγερση».[432] Οι Ιουδαίοι είναι πολύ πιο ασφαλείς από μια σειρά παραβιάσεων του νόμου, οι οποίες συνδέονται κυρίως με την κατάχρηση αλκοόλ και συχνά με ένα αίσθημα σωματικής ανωτερότητας, όπως οι επιθέσεις και οι συμπλοκές. Μια κάποια αύξηση στις ποινές για τέτοια αδικήματα πιθανότατα σχετίζεται με μια «προσαρμογή στις γενικές συνήθειες κατανάλωσης αλκοόλ» που σημειώνει ο **Μαξ Σίχελ**.[433] Από την άλλη πλευρά, οι Ιουδαίοι εμπλέκονται περισσότερο, σε ορισμένες περιπτώσεις πολύ περισσότερο, σε διάφορα εγκλήματα που σχετίζονται με τις επιχειρήσεις, το εμπόριο και τις οικονομικές συναλ-λαγές. «Οι Ιουδαίοι, οι οποίοι δραστηριοποιούνται κυρίως στη βιομηχα-νία και το εμπόριο, έχουν επίσης υψηλότερο ποσοστό εγκληματικότητας από τους Χριστιανούς σε αυτούς τους τομείς, συμπεριλαμβανομένης της απάτης (όχι της υπεξαίρεσης), της εκβίασης, της πλαστογραφίας, της δόλιας και απλής πτώχευσης, της τοκογλυφίας και των παραβιάσεων των εμπορικών κανονισμών.»[434]

Στην κλοπή, οι Ιουδαίοι ευνοούνται, στην κλεπταποδοχή είναι ίσοι με τους «Χριστιανούς», στην ψευδομαρτυρία είναι λιγότερο ευνοϊκοί. Στην Αυστρία, έχουν υψηλότερα ποσοστά ποινών για ληστεία, φόνο και εμπρησμό. Στη Ρωσία, οι Ιουδαίοι είχαν το υψηλότερο ποσοστό τιμωρίας για σεξουαλικά εγκλήματα σε σύγκριση με μέλη άλλων θρησκειών. Στην Ολλανδία εμπλέκονται περισσότερο σε διάφορα ηθικά αδικήματα και εγκλήματα, στο Γερμανικό Ράιχ είναι περισσότερο επιρρεπείς σε μαστροπεία και πορνεία, περισσότερο από διπλάσια στην διανομή ανήθικων βιβλίων και κάπως περισσότερο στις εκτρώσεις και στην οργή που προκαλείται από ανήθικες πράξεις. Στο Γερμανικό Ράιχ εμπλέκονται σε μικρότερο βαθμό σε σεξουαλικά αδικήματα όπως βιασμός, παιδική πορνεία και σεξουαλική ανηθικότητα. Η αιμομιξία δεν φαίνεται να γίνεται καθόλου μεταξύ των Ιουδαίων, ούτε και η βρεφοκτο-

432. Γκουστάβ Άσχαφενμπουργκ (Gustav Aschaffenburg, 1866 – 1944), Το έγκλημα και η καταπολέμησή του, 1906

433. Μαξ Σίχελ, Ψυχικές διαταραχές μεταξύ των Ιουδαίων, 1909

434. Έριχ Βούλφεν (Erich Wulffen, 1862 – 1936), Ψυχολογία του Εγκληματία, 1909

νία. Σύμφωνα με τα ολλανδικά και γερμανικά στοιχεία για τις ποινές, η διανομή άσεμνων εικόνων και γραπτών φαίνεται να είναι χαρακτηριστικά ιουδαϊκή, και η εμπορία κοριτσιών φαίνεται να πραγματοποιείται σχεδόν αποκλειστικά από Ιουδαίους. Ο **Έριχ Βούλφεν** λέει: «Οι περισπερισσότεροι από τους διακινητές κοριτσιών είναι Πολωνοί και Γαλικιανοί Ιουδαίοι, οι οποίοι έχουν ήδη συγγενική σχέση μεταξύ τους».[435] Μια ιουδαϊκή εφημερίδα, η The Jewish Chronicle, έγραψε κάποτε (2 Απριλίου 1910): «Αν οι Ιουδαίοι μπορούσαν να εξαλειφθούν, το εμπόριο κοριτσιών θα συρρικνωνόταν και θα γινόταν σχετικά μικρό».

Ορισμένες σχέσεις μεταξύ των κλεφτών και ορισμένων ιουδαϊκών κύκλων υποδεικνύονται και από έναν μεγάλο αριθμό ιουδαϊκών λέξεων που μπορούν να βρεθούν στη λεγόμενη «κόκκινη γλώσσα» (Rotwelsch), τη γλώσσα των κλεφτών. Σύμφωνα με τον **Χέρμαν Χιρτ,**[436] αυτή η γλώσσα περιέχει «μια σειρά από ιδιόμορφες εκφράσεις, ένας μεγάλος αριθμός των οποίων προέρχεται από τα ιουδαϊκά, δηλαδή, φυσικά, από τα ιουδαιογερμανικά. Αυτό ρίχνει ένα ξεκάθαρο φως στους κύκλους από τους οποίους προέρχονταν οι απατεώνες και με ποιους είχαν να κάνουν.» Έχει ήδη αναφερθεί ότι ο Ιουδαϊσμός διαθέτει μεγάλη «ικανότητα να αποφεύγει νομικές συγκρούσεις ή να αποφεύγει τη σύλληψη».[437] Φαίνεται όμως ότι οι μεγάλοι οικονομικοί πόροι που είναι διαθέσιμοι στους σχετικά πολυάριθμους μεγάλους κεφαλαιούχους του Ιουδαϊσμού χρησιμοποιούνται συχνά για να παραπλανηθούν οι δικαστικοί αξιωματούχοι που διεξάγουν τις έρευνες. Εξαιρετικές γνώσεις σχετικά με τη δύναμη αυτού του κεφαλαίου παρείχε η πολυαναμενόμενη δίκη **Στέρνμπεργκ**, η οποία αφορούσε πολυάριθμες περιπτώσεις παιδικής σεξουαλικής ανηθικότητας που διαπράχθηκε από έναν τραπεζίτη του Βερολίνου: 50.000 μάρκα είχαν υποσχεθεί σε ένα ιδιωτικό γραφείο ντετέκτιβ σε περίπτωση που ο κατηγορούμενος αθωωνόταν, 12.000 μάρκα είχαν ήδη καταβληθεί, ένας αξιωματούχος είχε δωροδοκηθεί, ο διευθυντής της αστυνομίας, ο οποίος ήταν χρεωμένος στον Στέρνμπεργκ, είχε πειστεί να παρέμβει κατά της δίκης, μάρτυρες είχαν πειστεί να αλλάξουν γνώμη με χρήματα, εργαζόμενοι σε μεμονωμένες εταιρείες που εξαρτώνται από τον Στέρνμπεργκ είχαν πειστεί να συλλέξουν υπογραφές για μια αίτηση χάριτος, κ.λπ. – μήπως αυτή η εικόνα είναι χαρακτηριστική ορισμένων Ιουδαίων εγκληματιών; Ο επιστήμονας εγκληματολογίας **Έριχ Βούλφεν** λέει: «Ο τρόπος με τον οποίο τελούνταν τα εγκλήματα της πορνείας δεν δείχνει τίποτα ιδιαίτερα χαρακτηριστικό του Ιουδαϊσμού, ακόμα και οι Χριστιανοί καταφεύγουν σε τέτοιους χειρισμούς. Αλλά ο τρόπος με τον οποίο ο Στέρνμπεργκ και το κόμμα του, υπερασπιζόμενοι τον εαυτό του, επέτρεψαν στις μεγάλες επιχειρήσεις να διαδηλώσουν ενάντια στην έννομη τάξη είναι ιουδαϊκός.»[438]

---

435. Έριχ Βούλφεν, Τα σεξουαλικά εγκλήματα, 1913

436. Χέρμαν Χιρτ (Hermann Hirt, 1865 – 1936), Ετυμολογία της σύγχρονης ανώτερης γερμανικής γλώσσας, 1919

437. Όττο Μονκεμέλερ (Otto Mönkemöller, 1867 – 1930), Σωφρονιστικό Ίδρυμα και Αγροτικό Πτωχοκομείο, 1908

438. Έριχ Βούλφεν, Τα σεξουαλικά εγκλήματα, 1913

Έτσι, ο Ιουδαίος σαν εγκληματίας φαίνεται να είναι από πολλές απόψεις πιο ευρηματικός ή πονηρός, ενώ ο μη Ιουδαίος εγκληματίας είναι ίσως πιο βάναυσος, πιο βίαιος και λιγότερο στοχαστικός και υπολογιστικός. Τα φυλετικά χαρακτηριστικά, οι φυλετικά καθορισμένες διαφορές στους τύπους των εγκλημάτων, στην εκτέλεση εγκλημάτων και τη στάση απέναντι στις ποινικές έρευνες μπορούν αναμφίβολα να εντοπιστούν, αν και για τους λόγους που αναφέρθηκαν παραπάνω, δεν μπορούν να επιτευχθούν στατιστικά στοιχεία που να προσδιορίζουν πραγματικά τους Ιουδαίους εφόσον το έγκυρο κριτήριο της καταγωγής δεν χρησιμοποιείται σαν κριτήριο της θρησκευτικής πίστης.

Μια ποινική έρευνα για τυπικά ιουδαϊκά εγκλήματα θα έπρεπε, όπως έχει επανειλημμένα ζητηθεί, να συγκρίνει τους τιμωρημένους Ιουδαίους με τους μη Ιουδαίους, ει δυνατόν, μέσα στο δικό τους επάγγελμα, καθώς οι Ιουδαίοι εκπροσωπούνται πολύ πιο έντονα σε ορισμένα επαγγέλματα και, ως εκ τούτου, είναι πιο πιθανό να διαπράξουν εγκλήματα που είναι και πιο συνηθισμένα μεταξύ μη Ιουδαίων σε αυτά τα επαγγέλματα. Μια τέτοια ταξινόμηση των Ιουδαίων ανάλογα με τα επαγγέλματα θα έπρεπε να μειώσει τις καθορισμένες και εξακριβώσιμες αναλογίες για την τιμωρία των Ιουδαίων, ενώ οι έτσι μειωμένοι αριθμοί θα αυξάνονταν ξανά με την καταγραφή όλων των Ιουδαίων ανάλογα με την καταγωγή αντί της προηγούμενης καταγραφής μόνο των Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης. Μια έρευνα των αριθμών τιμωρίας σύμφωνα με την ταξινόμηση των τιμωρημένων Ιουδαίων ανάλογα με το επάγγελμά τους αποκάλυψε ότι οι Ιουδαίοι εμπλέκονταν περισσότερο σε ψευδορκίες από τους μη Ιουδαίους στο ίδιο επάγγελμα, ακόμη περισσότερο σε απάτες και σημαντικά περισσότερο σε τοκογλυφία.[439]

Σε μια επισκόπηση με τίτλο «Η εγκληματικότητα των Ιουδαίων στη Γερμανία»[440], ο **Γιάκομπ Ζιγκλ** (Jacob Segall, 1883 – 1959), επιχειρεί να εξηγήσει τις ιδιαιτερότητες των ιουδαϊκών παραβιάσεων του νόμου με βάση επίσημα στοιχεία για τα έτη 1915 και 1916:

1. Η μεγαλύτερη μέση ευημερία των Ιουδαίων μειώνει την τάση διάπραξης ορισμένων αδικημάτων και εγκλημάτων κατά της περιουσίας, όπως η κλοπή και η ληστεία·

2. η καλύτερη εκπαίδευση των Ιουδαίων κατά μέσο όρο αποτρέπει σοβαρές πράξεις βίας (δολοφονία, ανθρωποκτονία εξ αμελείας, εγκλήματα κατά της δημόσιας ασφάλειας, παράνομη είσοδο, βιασμό κ.λπ.)·

3. οι διαφορετικές κοινωνικές δομές Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, η μεγαλύτερη συμμετοχή των Ιουδαίων στο εμπόριο και τη βιομηχανία και σε επιμέρους κλάδους του εμπορίου, όπως το εμπόριο βοοειδών, οι λαχειοφόροι αγορές, το χρηματικό και πιστωτικό εμπόριο, η μεγαλύτερη συμμετοχή τους στην καθημερινή γραφή και συγγραφή συνέβαλε στο γεγονός ότι το ποσοστό τιμωρίας των Ιουδαίων ήταν υψηλότερο σε περιπτώσεις αδικημάτων κατά του νόμου περί πτωχεύσεων, του νόμου

439. Δείτε, Αρχεία για τη Φυλετική και Κοινωνική Βιολογία, τομ. 4, 1907, σελ. 412

440. Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Εβραίων, 1ο έτος, Τεύχος 2, 1923

περί εμπορίου, των νόμων περί κυριακάτικης αργίας και κατά της τοκογλυφίας. Οι Ιουδαίοι, σαν κάτοικοι των πόλεων, εμπλέκονται περισσότερο σε ορισμένα εγκλήματα όπως η πορνεία και οι προσβολές· στην περίπτωση αγωγών για δυσφήμιση, θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και ο αντισημιτισμός των μη Ιουδαίων που προκαλεί συγκρούσεις.

Ο Ιουδαϊσμός προστατεύεται από την τιμωρία μέσω της εγκράτειας, της κληρονομικής αίσθησης της οικογένειας και – κάτι που ο Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ, όπως θα αναφερθεί, αμφισβητεί – «σεξουαλική αποχή των ανύπαντρων Ιουδαίων γυναικών» (Έριχ Βούλφεν): για παράδειγμα, το 1905 στην Πρωσία, το 3,74% των γεννήσεων από Ιουδαίες μητέρες ήταν νόθα παιδιά, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για τις μη Ιουδαίες μητέρες ήταν 7,45%. Ο Ιουδαίος προστατεύεται επίσης από την αποταμίευσή του και ενθαρρύνεται από έναν ορισμένο ζήλο για εκπαίδευση. Αυτό που είχε δυσμενή επίδραση πάνω του ήταν, πάνω απ' όλα, το «εμπορικό πνεύμα των Ιουδαίων» (Έριχ Βούλφεν) και, γενικότερα, η φυλετική αποξένωση σε ένα μη ιουδαϊκό, ηθικά διαφορετικό περιβάλλον.

ι) Μερικές από τις απόψεις του 19ου αιώνα και τις σημερινές απόψεις σχετικά με τη φυλετική ταυτότητα των Ιουδαίων

Μόνο μετά από μια μακρά διαμάχη απόψεων, στην οποία οι διαφωνούντες πολύ συχνά συγχέουν τις έννοιες της «φυλής» και του «λαού» ή δεν μπορούν να τις κατανοήσουν ή να τις τηρήσουν, μετά από μια διαμάχη στην οποία οι Ιουδαίοι πολύ συχνά στερούνταν οτιδήποτε φυλετικό, έτσι ώστε να μην μπορούν να διακριθούν φυλετικά από τους δυτικούς λαούς, μόνο μετά από μια τέτοια διαμάχη απόψεων, στην οποία ούτε όσοι ήθελαν να δουν τους Ιουδαίους σαν «φυλή» ούτε όσοι ήθελαν να αρνηθούν οποιοδήποτε ιδιαίτερο φυλετικό χαρακτηριστικό των Ιουδαίων είχαν δίκιο, έχει επιτευχθεί μια ορισμένη συμφωνία τα τελευταία χρόνια σχετικά με τη φυλετική φύση του Ιουδαϊσμού. Ακολουθεί μια σύντομη επισκόπηση της ανάπτυξης ορθών ιδεών σχετικά με τη φυλετική ταυτότητα του ιουδαϊκού λαού:

Η φυλετική ιστορία και η φυλετική σύνθεση του ιουδαϊκού λαού συζητήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα και ιδιαίτερα έντονα στις αρχές του 19ου και του 20ού αιώνα. Αλλά ικανοποιητικές γνώσεις και κατανοήσεις έχουν εμφανιστεί μόνο πρόσφατα. Σε μη επιστημονικούς κύκλους, οι Ιουδαίοι εξακολουθούν να θεωρούνται «Σημίτες» με τη φυλετική έννοια ή με την έννοια ότι ανήκουν σε μια φυλή που περιλαμβάνει άλλους ανατολίτικους λαούς. Η εθνολογία είχε κατατάξει τους Ιουδαίους στους «Σημίτες» με βάση τη γλώσσα των Ιουδαίων προγόνων τους, τα ιουδαϊκά και τα αραμαϊκά, όπως έκανε για παράδειγμα ο **Όσκαρ Πέσελ** (Oscar Peschel, 1826 – 1875) στο έργο του «Εθνολογία» (Völkerkunde) του 1897. Με αυτή την έννοια, αλλά μόνο με την έννοια ότι ανήκαν στους λαούς της σημιτικής γλώσσας, οι Ιουδαίοι εξακολουθούν σήμερα να κατατάσσονται καλύτερα μεταξύ των

Σημιτών από την εθνολογία. Ωστόσο, αυτό δεν πρέπει να οδηγήσει τον απλό κόσμο να πιστέψει ότι υπάρχει μια «σημιτική φυλή». Ο όρος «σημιτικός» δεν εφαρμόζεται σε φυλετικές μελέτες και στην ταξινόμησή τους σε γενετικά πανομοιότυπες ανθρώπινες ομάδες. Ο όρος «αντισημιτισμός» προέκυψε από την εθνολογική και γλωσσολογική ταξινόμηση και όχι από την φυλετική έρευνα. Προοριζόταν να σημαίνει κάτι σαν «αντι-ιουδαϊσμός» και ως εκ τούτου επιλέχθηκε λανθασμένα σαν εθνολογικός όρος, επειδή ο αντι-ιουδαϊσμός ήταν και συνεχίζει να είναι εμφανής στην ιστορία και το παρόν διαφόρων σημιτικών λαών, συμπεριλαμβανομένων των Αράβων. Η λέξη «αντισημιτισμός» φαίνεται να χρησιμοποιήθηκε δημόσια για πρώτη φορά από τον Βίλχελμ Μαρ (Wilhelm Marr, 1819 – 1904), έναν βαπτισμένο Ιουδαίο, το 1879. Είχε γίνει πολέμιος του Ιουδαϊσμού και ίδρυσε μια «Αντισημιτική Ένωση» το 1880.[441]

Η χρήση του εθνολογικού όρου «σημιτικός» στις φυλετικές μελέτες του ιουδαϊκού λαού έχει δυσχεράνει την κατανόηση της φυλετικής σύνθεσης αυτού του λαού μέχρι σήμερα. Ο **Ίλκοβ** ήταν προφανώς ο πρώτος που θεώρησε τον Ιουδαϊσμό όχι σαν φυλή, όπως εξακολουθούν να θεωρούν οι σύγχρονοί του και ο απλός κόσμος σήμερα, αλλά σαν ένα μείγμα φυλών. Σε αυτό το φυλετικό μείγμα διέκρινε τους «βραχυκέφαλους μη Σημίτες» και τους «δολιχοκέφαλους [μακρυκέφαλους] Σημίτες», βρίσκοντας τους δεύτερους ιδιαίτερα εκπροσωπούμενους μεταξύ των Ιουδαίων των μεσογειακών χωρών, και τους πρώτους ιδιαίτερα μεταξύ των Ιουδαίων της Ρωσίας.[442] Έτσι, ο Ίλκοβ πρέπει να είχε αναγνωρίσει την κυριαρχία της μεσανατολικής φυλής μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής και την κυριαρχία της οριενταλοειδούς φυλής μεταξύ των Ιουδαίων του Νότου. Ο **Φέλιξ φον Λούσαν** ήταν αυτός, που σαν ειδικός στους ανατολίτικους πληθυσμούς, αναγνώρισε τον ιουδαϊκό λαό σαν ένα ποικιλόμορφο φυλετικό μείγμα. Το 1892 δημοσίευσε ένα έργο στο οποίο θεωρούσε ότι το ιουδαϊκό φυλετικό μείγμα αποτελούνταν κυρίως από «Άριους» (Νορδικούς) Αμορίτες, «αληθινούς Σημίτες» – όπως αποκαλούσε τους ανθρώπους της οριενταλοειδούς φυλής – και πάνω απ' όλα «Χετταίους» – όπως αποκαλούσε τη μεσανατολική φυλή.[443] Αργότερα, ο **Φέλιξ φον Λούσαν** δεν απέδωσε καμία σημασία στην υπόθεσή του περί επιρροής της νορδικής φυλής των Αμοριτών – λανθασμένα, όπως αποδεικνύεται στις σελ. 54 – 58 και σελ. 149 αυτού του βιβλίου. Ωστόσο, είναι δύσκολο να προσδιοριστεί εάν η νορδική επιρροή των Εβραίων προέρχεται περισσότερο από τους Αμορίτες ή περισσότερο από άλλους αρχαίους παλαιστινιακούς λαούς με νορδική ανώτερη τάξη. Σε κάθε περίπτωση, ο Φέλιξ φον Λούσαν αναγνώρισε σωστά ότι οι «αληθινοί Σημίτες», δηλαδή άνθρωποι κατά κύριο λόγο

441. Σύμφωνα με τον Τέοντορ Χέκερ (Theodor Haecker, 1879 – 1945), στον επίλογο της μετάφρασής του, στο έργο του Χιλέρ Μπέλλοκ (Hilaire Belloc, 1870 – 1953), Οι Ιουδαίοι, 1927

442. Μίχαλ Ίλκοβ (Michal Ilkow), Νέα Συυμβολή στην Ανθρωπολογία των Ιουδαίων, Αρχεία Ανθρωπολογίας τομ. 15, 1884, σελ. 379

443. Φέλιξ φον Λούσαν, Περιοδικό Αλληλογραφίας της Γερμανικής Ανθρωπολογικής Εταιρείας, Τεύχη 9 – 10, 1892

οριενταλοειδούς φυλής, αποτελούσαν μειονότητα μεταξύ του ιουδαϊκού λαού από τότε που εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη, ενώ οι «Χετταίοι», δηλαδή άνθρωποι κατά κύριο λόγο μεσανατολικής φυλής, αποτελούσαν την πλειοψηφία. Αργότερα περιέγραψε αυτούς τους «Χετίτες», οι οποίοι θεωρούνταν κληρονομική ομάδα ανθρώπων, σαν την «αρμενοειδή» φυλή,[444] καθώς διαπίστωσε ότι αυτός ο τύπος ανθρώπων ήταν ο πιο διαδεδομένος μεταξύ του αρμενικού λαού. – Το 1900, στο έργο του «Οι φυλές του ανθρώπου», ο **Ντένικερ**, όπως και ο **Ίλκοβ**, διέκριναν δύο κύριους τύπους του ιουδαϊκού λαού: «ο ένας κοντά στην αραβική φυλή, ο άλλος στην ασσυροειδή» (σελ. 424) – δηλαδή, σύμφωνα με τους σημερινούς όρους: η οριενταλοειδής και μεσανατολική φυλή. Και οι δύο κύριοι τύποι θα είχαν στη συνέχεια αναμειχθεί με φυλές και υποφυλές από διαφορετικές χώρες της διασποράς. Η αρχαία παλαιστινιακή προέλευση μιας ορισμένης νορδικής επιρροής στον ιουδαϊκό λαό, την οποία ο Φέλιξ φον Λούσαν είχε αναγνωρίσει, φαίνεται έτσι να έχει διαφύγει της προσοχής του Ντένικερ· φαίνεται να εξήγησε αυτήν την επιρροή με μεταγενέστερη ανάμειξη. Ο **Φέρντιναντ Βάγκενζαϊλ** πραγματοποίησε τις πρώτες μετρήσεις σε ιουδαϊκές ομάδες χρησιμοποιώντας μια εντελώς σύγχρονη μέθοδο μέτρησης σε Ιουδαίους της Ισπανίας και άλλους Ιουδαίους στην Τουρκία. Σύμφωνα με τα αποτελέσματά του, ο **Χάουτσιλντ** ανέφερε το 1920/21 ότι ο «ιουδαϊκός τύπος» πρέπει να νοηθεί σαν ένας «μικτός τύπος» μεταξύ του «χεττιτικού τύπου» – όπως ονόμασε την μεσανατολική φυλή – και του «οριενταλοειδούς τύπου», δηλαδή της οριενταλοειδούς φυλής που περιγράφεται στις σελίδες 22 – 40. Ταυτόχρονα, ο Χάουτσιλντ και ο φον Λούσαν τοποθέτησαν τους Ιουδαίους στο γεωγραφικό και εθνολογικό πλαίσιο των παρόμοιας σύνθεσης ανατολικών λαών, γεγονός που έκτοτε κατέστησε δυνατή τη διαλεύκανση της φυλετικής ιστορίας του ιουδαϊκού λαού.[445] Το 1922, εμφανίστηκε το έργο του **Φέρντιναντ Βάγκενζαϊλ**, με τίτλο «Συμβολή στη Φυσική Ανθρωπολογία των Ιουδαίων και στο Ιουδαϊκό Φυλετικό Ζήτημα»[446] το οποίο και διέδωσε περαιτέρω τους φυλετικούς όρους «μεσανατολικός» και «οριενταλοειδής» και εξέφρασε μια άποψη για τη σύνθεση του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος, η οποία στη συνέχεια επαναλήφθηκε το 1921 στην πρώτη έκδοση του βιβλίου «Ανθρώπινη

444. Φέλιξ φον Λούσαν, Περιοδικό Αλληλογραφίας της Γερμανικής Εταιρείας Ανθρωπολογίας, Εθνολογίας και Προϊστορίας, τομ. 23, 1892, σελ. 98

445. Μαξ Βόλφγκανγκ Χάουτσιλντ (Max Wolfgang Hauschild, 1883 – 1924), Οι λαοί της Μικράς Ασίας και οι σχέσεις τους με τους Ιουδαίους, Περιοδικό Εθνολογίας 1920 – 21, σελ. 524

446. Περιοδικό Μορφολογίας και Ανθρωπολογίας, τομ. 23, Τεύχος 1, 1922 – Ο Φέρντιναντ Βάγκενζαϊλ βλέπει «τους μεσανατολίτες, που εξαρχής ήταν οριενταλοειδείς και ελαφρώς νορδικοί, το αρχικό ιουδαϊκό τύπο, από τον οποίο οι οι Ασκενάζι Ιουδαίοι έχουν απομακρυνθεί προς την πλευρά της μεσανατολικής-μογγολοειδούς-αλπικής (ανατολικής)-μεσογειακής (δυτικής), οι Σεφαραδίτες Ιουδαίοι προς την πλευρά της οριενταλοειδούς-μεσογειακής». – Αν κάποιος αντιλαμβάνεται το «ιουδαϊκό αρχέτυπο» σε αυτή την εξήγηση του Βάγκενζαϊλ σαν τον αρχικό ιουδαϊκό τύπο, τότε θα πρέπει, σε αντίθεση με τον Βάγκενζαϊλ, να ορίσει την οριενταλοειδή φυλή σαν αυτό το «αρχέτυπο», όπως θα δείξει το τρίτο μέρος αυτού του βιβλίου. Αν, από την άλλη πλευρά, κάποιος λάβει σαν πρότυπο τον εβραϊκό λαό των προχριστιανικών αιώνων, τότε η μεσανατολική φυλή θα είχε κυριαρχήσει αριθμητικά στον ιουδαϊκό λαό εκείνη την εποχή και θα είχε εμφανιστεί αυτή σαν «αρχέτυπο».

Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή» των Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, και η οποία συμπεριλήφθηκε στα βασικά του χαρακτηριστικά το 1922 στο παράρτημα «Φυλετική Μελέτη του Ιουδαϊσμού» της πρώτης έκδοσης του βιβλίου «Φυλετική Μελέτη του γερμανικού Λαού» — το παράρτημα από το οποίο τελικά προέκυψε το παρόν βιβλίο. Το 1923, ο τόμος «Ανθρωπολογία», Μέρος III, Τμήμα V της συλλογής «Πολιτισμός του Παρόντος», περιείχε, στην επισκόπηση του **Όιγκεν Φίσερ** για τις ανθρώπινες φυλές της γης, την ίδια άποψη για τη φυλετική σύνθεση του Ιουδαϊσμού όπως είχε παρουσιαστεί προηγουμένως στο έργο των Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς. Ο Όιγκεν Φίσερ επινόησε επίσης τον όρο «οριενταλοειδής φυλή», ο οποίος σύντομα υιοθετήθηκε από τον **Τέοντορ Μόλισον**,[447] ενώ ο όρος «μεσανατολική φυλή» προφανώς χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον **Ρούντολφ Πεχ**. Οι όροι του φον Λούσαν «Σημίτης» και «Αρμενοειδής» αντικαταστάθηκαν από τους όρους «οριενταλοειδής» και «μεσανατολικός».

Ο Φέρντιναντ Βάγκενζαϊλ και ο Όιγκεν Φίσερ είχαν πλέον δώσει τη φυλετική εξήγηση για τη διαφορά μεταξύ των (κατά κύριο λόγο οριενταλοειδών) Ιουδαίων του Νότου και των (κατά κύριο λόγο μεσανατολικών) Ιουδαίων της Ανατολής, την οποία ο Μίχαλ Ίλκοβ (1884) είχε ήδη αναγνωρίσει. Μπορεί επομένως να ειπωθεί ότι η βασική αντίληψη της φυλετικής ταυτότητας των Ιουδαίων έχει καθιερωθεί μόλις από το 1920/21 περίπου. Αυτό όμως έθεσε και τέλος σε πολλές άκαρπες επιστημονικές και μη επιστημονικές συζητήσεις σχετικά με τη φυλετική ταυτότητα των Ιουδαίων. Από την ιουδαϊκή εθνοτική πλευρά είχε προηγουμένως υποστηριχθεί με το ίδιο πάθος όπως και από την αντι-ιουδαϊκή (αντισημιτική) πλευρά, ότι οι Ιουδαίοι αποτελούσαν μια συγκεκριμένη «φυλή»· αυτό αντικρούστηκε σθεναρά από τους λεγόμενους φιλελεύθερους Ιουδαίους ή τους αφομοιωμένους Ιουδαίους, καθώς και από ορισμένους μη Ιουδαίους: δεν υπήρχαν «εβραϊκά φυλετικά χαρακτηριστικά». Αναγνωρίζοντας τους Ιουδαίους σαν ένα συγκεκριμένο φυλετικό μείγμα, έγινε εξίσου επιτακτικό ότι δεν έπρεπε να θεωρούνται «φυλή», όσο και ότι διέθεταν πολλά φυλετικά χαρακτηριστικά τα οποία, αν και δεν ήταν μοναδικά για τον ιουδαϊκό λαό και ως εκ τούτου δεν μπορούσαν να περιγραφούν σαν «ιουδαϊκά», έδειχναν όμως ξεκάθαρα ότι ανήκουν σε ένα λαό μη ευρωπαϊκής φυλετικής καταγωγής.

ια) Μερικές πληροφορίες σχετικά με τα κληρονομικά φαινόμενα στους Ιουδαίους και τους μικτούς Ιουδαίους

Ταυτόχρονα, είχε γίνει επίσης φανερό ότι, μέσω διαδικασιών ανάμειξης και επιλογής, οι Ιουδαίοι είχαν διατηρήσει σχετικά λίγα μόνο από τη

447. Δείτε, Τέοντορ Μόλισον, στο βιβλίο του Φραντς Τόρμπεκε (Franz Thorbecke, 1875 – 1945), Στα Υψίπεδα του Κεντρικού Καμερούν, τομ. III, 1919, σελ. 3

φυλή που είχε αρχικά καθορίσει τη φυσική και πνευματική φύση των σημιτικών φυλών, δηλαδή την οριενταλοειδή φυλή. Αντίθετα, αναγνωρίστηκε ότι η πλειοψηφία του ιουδαϊκού λαού ήταν φυλετικά κοντά στην πλειοψηφία του αρμενικού λαού. Ο Ζόφερ το είχε εκφράσει αυτό και κατέληξε στο συμπέρασμα από την ομοιότητα στη φυλετική σύνθεση και των δύο λαών ότι «η μεγάλη ομοιότητα στη συμπεριφορά και των δύο λαών δεν οφείλεται μόνο σε εξωτερικούς παράγοντες (διωγμούς, μετανάστευση κ.λπ.), αλλά σίγουρα και στον φυλετικό παράγοντα»[448] – δηλαδή, στα κληρονομημένα ψυχολογικά χαρακτηριστικά της μεσανατολικής φυλής που είναι κοινά και στους δύο λαούς.

Πριν από την εκ νέου ανακάλυψη των λεγόμενων νόμων του Μέντελ (βλ. σελ. 199), πριν από τη μεγάλη ανάπτυξη της θεωρίας της κληρονομικότητας και της επιλογής που ακολούθησε αυτήν την εκ νέου ανακάλυψη, το ένα ή το άλλο φυσικό χαρακτηριστικό, το ένα ή το άλλο γνώρισμα της ψυχολογικής συμπεριφοράς στον ιουδαϊκό λαό μπορούσε ακόμη να θεωρηθεί με την έννοια του Λαμάρκ σαν ένα χαρακτηριστικό που «αποκτήθηκε» μέσω του περιβάλλοντος (ιστορία, τρόπος ζωής, ψυχική στάση κ.λπ.) και που μπορούσε να χαθεί μέσω της περιβαλλοντικής αλλαγής. Ορισμένα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά που εντοπίζονται στους Ιουδαίους έχουν επανειλημμένα εξηγηθεί με την έννοια του Λαμάρκ σαν οφειλόμενα στο περιβάλλον τους, σαν ίσως «επίκτητα χαρακτηριστικά» που κληρονομούνται για μερικές γενιές, σαν επιρροές της ζωής στο γκέτο, της Ταλμουδικής σκέψης, των διωγμών και του μίσους προς τους Ιουδαίους στο αντίστοιχο μη ιουδαϊκό περιβάλλον, κ.λπ. – Δεδομένου ότι η έρευνα για την κληρονομικότητα, στους σημαντικότερους εκπροσώπους της, έχει ταχθεί κατά όλων των υποθέσεων περί «κληρονομικότητας επίκτητων χαρακτηριστικών», κατά του Λαμαρκισμού υπέρ του Δαρβινισμού – δηλαδή της θεωρίας της ανάπτυξης των ζωντανών όντων μέσω της «φυσικής επιλογής» – έχει προκύψει η ανάγκη, αντίθετα, να εξηγηθούν ιστορικά φαινόμενα όπως το Ταλμούδ, το γκέτο, ο αντισημιτισμός, καθώς και οι φυσικές εκδηλώσεις των σχημάτων του κεφαλιού, των σχημάτων της μύτης, των χρωμάτων των ματιών κ.λπ., που συναντώνται στον ιουδαϊκό λαό, με όρους κληρονομικής προδιάθεσης και ειδικών διαδικασιών επιλογής.

Ο πρώτος που επιχείρησε να ερευνήσει τους νόμους του Μέντελ σχετικά με τους Ιουδαίους και τους μικτούς Ιουδαίους και τους απογόνους τους ήταν ο Ιουδαίος φυλετικός ερευνητής **Τσαρλς Κένσινγκτον Σαλαμάν**. Αυτός και μερικοί Ιουδαίοι συνάδελφοί του εξέτασαν τους γονείς και τους απογόνους σε 136 ιουδαιο-αγγλικούς και ιουδαιο-ημι-ιουδαϊκούς ή ημι-αγγλικούς μικτούς γάμους. Το αποτέλεσμα του Σαλαμάν έχει περιορισμένη χρήση στις φυλετικές και γενετικές μελέτες επειδή θεωρούσε τους Ιουδαίους αφενός και τους Άγγλους αφετέρου «φυλές», ενώ και οι δύο λαοί αντιπροσωπεύουν φυλετικά μεί-

---

448. Λέο Ζόφερ (Leo Sofer), Αρμένιοι και Εβραίοι, Περιοδικό Δημογραφίας και Στατιστικής των Ιουδαίων, 1905, τεύχος 5, σελ. 65

γματα. Ένας γάμος μεταξύ Ιουδαίων και Άγγλων δεν αντιστοιχεί στην απλή προσπάθεια του Μέντελ να διασταυρώσει δύο φυλές, αλλά σε μια πολύ πιο περίπλοκη διαδικασία διασταύρωσης. Οι αριθμητικές αναλογίες που έλαβε ο Σαλαμάν έχουν επομένως μικρότερη αξία˙ μεγαλύτερης αξίας, όμως, είναι ο προσδιορισμός της οριστικής κληρονομικότητας των επιμέρους χαρακτηριστικών που φαίνονται «ιουδαϊκά», μια κληρονομικότητα που είναι αναμενόμενη μετά από όλα τα κληρονομικά πειράματα και έρευνες όπως αυτές του Όιγκεν Φίσερ σχετικά με τους μιγάδες του Ρεχόμποθ (βλ. σελ. 199).

Ο **Σαλαμάν** διαπίστωσε ότι η μειονότητα των παιδιών στους μικτούς γάμους που εξέτασε αυτός και οι βοηθοί του φαινόταν να είναι «Ιουδαίοι» – αν και η ετικέτα «ιουδαϊκή εμφάνιση» που χρησιμοποιείται από τους διάφορους ερευνητές, όπως είναι κατανοητό, δεν αντιπροσωπεύει μια πλήρως έγκυρη διαδικασία φυλετικής εξέτασης. Η αναλογία των παιδιών που έμοιαζαν «ιουδαϊκά» προς τα παιδιά που έμοιαζαν «μη ιουδαϊκά» ήταν 1:13 – ένα αποτέλεσμα που θα οδηγούσε αμέσως κάποιον στο να υποθέσει ότι οι Ιουδαίοι σύζυγοι στους μικτούς γάμους που μελέτησε ο **Σαλαμάν** χαρακτηρίζονταν ήδη από αρκετά ισχυρές ευρωπαϊκές φυλετικές επιρροές και έτσι, ως επί το πλείστον, δεν έμοιαζαν «πραγματικά ιουδαϊκοί»: οι εικόνες που δημοσίευσε ο Σαλαμάν υποστηρίζουν επίσης αυτή την υπόθεση.[449] Ο Σαλαμάν πιστεύει (σελ. 288) ότι σε αυτές τις περιπτώσεις το «βορειοευρωπαϊκό» πρόσωπο αποδείχθηκε κυρίαρχο έναντι του «ιουδαϊκού» προσώπου. Θα είχε επιτύχει την ίδια αναλογία 1:13 αν είχε ακολουθήσει όλους τους απογόνους αυτών των μικτών γάμων μέχρι την ενηλικίωση; Φαίνεται σαν τα «ιουδαϊκά» χαρακτηριστικά να αναπτύσσονται πλήρως μόνο στην ενήλικη ζωή. Κορίτσια που προηγουμένως φαίνονταν «μη Ιουδαίες» μπορούν γρήγορα να γίνουν πολύ «Ιουδαίες» μεταξύ 16 και 20 ετών, ενώ Ιουδαίοι ή ή μιγάδες Ιουδαίοι μεταξύ 18 και 25 ετών.

Σε εννέα μικτούς γάμους Ιουδαίων με γυναίκες μισο-Ιουδαίες ή μισο-Αγγλίδες, ο **Σαλαμάν** διαπίστωσε ότι η αναλογία παιδιών που έμοιαζαν «μη Ιουδαίοι» προς παιδιά που έμοιαζαν «Ιουδαίοι» ήταν 13:12˙ σε 4 μικτούς γάμους μισο-Ιουδαίων ή μισο-Άγγλων με Ιουδαίες γυναίκες ήταν 2:5˙ στις 13 περιπτώσεις συνολικά, η αναλογία εκείνων που έμοιαζαν «μη Ιουδαίοι» προς εκείνους που έμοιαζαν «Ιουδαίοι» ήταν 15:17. Δεδομένου ότι, σύμφωνα με τον Μέντελ, η αναλογία, ακόμη και αν εμπλέκονταν δύο διασταυρούμενες φυλές, θα έπρεπε να είναι 16:16, από αυτό ο Σαλαμάν θέλει να συμπεράνει: «Το συμπέρασμα στο οποίο οδηγούν αναπόφευκτα αυτά τα αποτελέσματα είναι ότι το ιουδαϊκό πρόσωπο, είτε αν υποθέσουμε ότι στηρίζεται σε μια απτή (χονδρική) ανατομική βάση είτε ότι είναι η αντανάκλαση μιας ιδιαίτερης ψυχολογικής προδιάθεσης στους μύες του προσώπου, αντιπροσωπεύει

449. Ειδικά στην Αγγλία, όπου το ελίτ μοντέλο του τζέντλεμαν, το οποίο ουσιαστικά έχει νορδικά χαρακτηριστικά, επηρεάζει την επιλογή συζύγου σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, είναι απίθανο να παντρεύτηκαν Ιουδαίοι ή Ιουδαίες που έμοιαζαν σαφώς «Ιουδαίες».

ένα χαρακτηριστικό που υπόκειται στους νόμους του Μέντελ».[450] Μέσα στον Ιουδαϊσμό, ο Σαλαμάν (σελ. 289) υποθέτει ότι στις διασταυρώσεις, τα Σεφαραδίτικα (Ιουδαίοι του Νότου) χαρακτηριστικά κυριαρχούν έναντι των Ασκενάζι (Ιουδαίοι της Ανατολής) – όπου φαντάζεται αυτούς τους δύο τύπους σαν φυλές όταν διασταυρώνονται.

Έτσι, οι έρευνες του Σαλαμάν δεν μπορούν ακόμη να χρησιμοποιηθούν για να διατυπωθεί μια δήλωση σχετικά με την κάλυψη και την συγκαλυμμένη συμπεριφορά των ατομικών φυλετικών χαρακτηριστικών του ιουδαϊκού λαού˙ μπορούν μόνο να θεωρηθούν σαν απόδειξη της κληρονομικότητας τέτοιων χαρακτηριστικών από μόνα τους – σαν απόδειξη ενός κληρονομικού γεγονότος που είναι συχνά εμφανές ακόμη και στον απλό κόσμο στη Δύση όταν βλέπουν απογόνους από μικτούς γάμους Ιουδαίων-μη Ιουδαίων. Το πόσο λίγο μπορούσαν να συμβάλουν οι περιβαλλοντικές συνθήκες στην ανάπτυξη των «ιουδαϊκών» χαρακτηριστικών του προσώπου έγινε σαφές στον Σαλαμάν από τη δήλωσή του: «Έχω δει συχνά νεογέννητα παιδιά με μια αναμφισβήτητα ιουδαϊκή έκφραση προσώπου (χαρακτηριστικό γνώρισμα).»

Σε μη επιστημονικούς κύκλους, συχνά συναντά κανείς την άποψη ότι τα «ιουδαϊκά» φυλετικά χαρακτηριστικά έχουν μια ιδιαίτερη «δύναμη» στην κληρονομικότητα σε σύγκριση με τα μη ιουδαϊκά. Αυτή η άποψη μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι ορισμένα χαρακτηριστικά που θεωρούνται «ιουδαϊκά», δηλαδή, κυρίως χαρακτηριστικά των μεσανατολικών και των οριενταλοειδών φυλών, τα οποία μπορεί να μην εμφανίστηκαν στα παιδιά ενός μικτού γάμου, εμφανίζονται ξανά σε εγγόνια, δισέγγονα και μεταγενέστερους απογόνους. Στην πραγματικότητα, η σχετικά ψηλή σπανιότητα της «ιουδαϊκής» εμφάνισης μεταξύ των παιδιών μικτών γάμων που παρατήρησε ο Σαλαμάν – η αναλογία 1:13 που αναφέρθηκε παραπάνω – δεν φαίνεται να είναι συμβατή με άλλες παρατηρούμενες περιπτώσεις τέτοιων μικτών γάμων˙ ο Σαλαμάν πιθανότατα θα είχε επίσης βρει περισσότερα «ιουδαϊκά» χαρακτηριστικά στις οικογένειες των εγγονών στην περίπτωση των μικτών γάμων που παρατήρησε. Αλλά, όπως εξηγήθηκε παραπάνω, η προσέγγιση του Σαλαμάν δεν λύνει τα ερωτήματα που προκύπτουν εδώ. Στη διασταύρωση, δεν πρόκειται, όπως συχνά υποτίθεται, ότι μία από τις διασταυρούμενες φυλές έχει κάποια «δύναμη» ή κάποια κυριαρχία, αλλά μάλλον τα επιμέρους γενετικά χαρακτηριστικά κληρονομούνται, τα οποία στη συνέχεια επηρεάζουν τα σωματικά και ψυχικά χαρακτηριστικά, είτε καλυμμένο τρόπο (κυρίαρχο) είτε με συγκαλυμμένο τρόπο (υπολειπόμενο).[451] Η φυλή που έχει περισσότερα καλυπτόμενα γονίδια, θα φαίνεται να «διαπερνά» πιο έντονα όταν διασταυρώνεται από αυτή που έχει λιγότερα καλυπτόμενα γονίδια και περισσότερα συγκαλυμμένα. Στους απογόνους, η φυλή που επικρατεί ή φαίνεται να επικρατεί στα μάτια του

450. Σαλαμάν, Κληρονομικότητα και ο Ιουδαίος, Περιοδικό Γενετικής, τομ. 1, 1910/11, σελ. 280

451. Αυτοί οι όροι μπορούν μόνο να αναφερθούν εδώ, χωρίς να συζητηθούν περαιτέρω. Για όλα τα κληρονομικά φαινόμενα, βλέπε τα βιβλία που αναφέρονται στη σελίδα 199, υποσημείωση 3.

καθημερινού παρατηρητή είναι αυτή που έχει διασταυρωθεί νωρίτερα και η οποία διαθέτει περισσότερα από αυτά τα καλυπτόμενα γενετικά χαρακτηριστικά που αποτελούν τη βάση της ανάπτυξης ιδιαίτερα εντυπωσιακών σωματικών και ψυχικών χαρακτηριστικών.

«Η άποψη ότι οι μεμονωμένες φυλές επικρατούν ως τέτοιες υποστηρίζεται στη συνέχεια από ένα ψυχολογικό σφάλμα, ειδικά όταν πρόκειται για τη διασταύρωση ευρωπαϊκών φυλών με Ιουδαίους. Στα εγγόνια (F2) και στις επόμενες γενιές, πολύ συχνά συναντά κανείς μεμονωμένα «ιουδαϊκά» χαρακτηριστικά που εμφανίζονται σε περιπτώσεις όπου το F1 μπορεί να μην έμοιαζε καθόλου με ιουδαϊκό· παραβλέπουμε όμως, όλες εκείνες τις περιπτώσεις στις οποίες, αντίθετα, μπορούν να εντοπιστούν μόνο μη ιουδαϊκά χαρακτηριστικά, όπου λογικά θα έπρεπε να μιλήσουμε για μια σημαντική ανακάλυψη του μη ιουδαϊκού μέρους. Ακριβείς μελέτες διασταυρώσεων με Ιουδαίους έχουν δείξει ότι και εδώ, όπως είναι φυσικό, εμφανίζεται μόνο κάθε επιμέρους κυρίαρχο χαρακτηριστικό, δηλαδή τα μαύρα μαλλιά, η κυρτή μύτη και ίσως και ένα ή δύο άλλα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας. Αντίθετα, όταν διασταυρώνονται Ιουδαίοι της Ανατολής με πλατιές μύτες με Βορειοευρωπαίους με αιχμηρές, στενές μύτες, αυτή η νορδική μύτη είναι σαφώς κυρίαρχη.»[452]

Αν οι φυλετικές έρευνες για τους απογόνους μικτών γάμων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων – έρευνες που πρέπει ακόμη να γίνουν – έδειχναν ότι οι φυλές που εκπροσωπούνται στο φυλετικό μείγμα του Ιουδαϊσμού έχουν περισσότερα γενετικά στοιχεία που καλύπτονται και λιγότερο που συγκαλύπτονται από ό,τι οι φυλές που εκπροσωπούνται στο φυλετικό μείγμα των δυτικών λαών, τότε θα μπορούσε να επιβεβαιωθεί η απλή άποψη για ένα μεγάλο πλεονέκτημα των ιουδαϊκών φυλετικών χαρακτηριστικών. Εάν λάβουμε υπόψη ότι μόνο για το σχήμα της μύτης υπάρχουν τουλάχιστον τέσσερις ανεξάρτητα κληρονομήσιμοι «κληρονομικοί παράγοντες» (σχήμα της ρινικής ρίζας, της γέφυρας της μύτης, των ρουθουνιών, της άκρης της μύτης), η ιδιαίτερη δυσκολία τέτοιων εξετάσεων γίνεται αμέσως εμφανής, μια δυσκολία που κάνει την εξέταση του Σαλαμάν, για παράδειγμα, να φαίνεται παιδική.

Η αντίρρηση ότι τα φυλετικά χαρακτηριστικά που εντοπίζονται στον ιουδαϊκό λαό είναι αυστηρά κληρονομικά προβάλλεται μερικές φορές με το σκεπτικό ότι οι Ιουδαίοι μιας χώρας διαφέρουν από εκείνους μιας άλλης με τον ίδιο τρόπο που οι ντόπιοι αυτής της χώρας διαφέρουν από εκείνους μιας άλλης. Οι Ιουδαίοι της Γερμανίας θα λάμβαναν «κάτι γερμανικό», οι Ιουδαίοι της Γαλλίας «κάτι γαλλικό» και ούτω καθεξής. – Όταν διατυπώνονται τέτοιοι ισχυρισμοί, είναι πάντα απαραίτητο να εξετάζεται σε ποια ατομικά χαρακτηριστικά έδινε προσοχή ο παρατηρητής. Πολλοί άνθρωποι δίνουν λιγότερη προσοχή στους ίδιους τους ανθρώπους παρά στα ρούχα και τα άλλα έπιπλά τους: τότε, ωστόσο, ένας Άγγλος Εβραίος στις περισσότερες περιπτώσεις θα είναι

452. Φριτζ Λεντς στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. Ι, 1927, σελ. 138.

πολύ διαφορετικός από έναν Ρώσο, ο Άγγλος Εβραίος θα φαίνεται παρόμοιος με πολλούς Άγγλους, ο Ρώσος Εβραίος σε πολλούς Ρώσους. Οι περισσότεροι άνθρωποι παρατηρούν σε άλλους ανθρώπους, αν όχι στα ρούχα και σε άλλο εξοπλισμό, τουλάχιστον χαρακτηριστικά που είναι λιγότερο κληρονομικά παρά επίκτητα, μη κληρονομικά χαρακτηριστικά εμφάνισης, συμπεριφοράς και ομιλίας που αποκτά το άτομο για την ατομική του ζωή, καθώς και επίκτητα χαρακτηριστικά στην ανάπτυξη των μυών του προσώπου του. Πολλοί άνθρωποι έχουν καλό μάτι για να παρατηρούν τις πιο μικρές λεπτομέρειες των χαρακτηριστικών του προσώπου. Σε αυτές τις λεπτομέρειες, όμως, είναι δυνατές ορισμένοι υπερπροσδιορισμοί – παρατυπικές μεταβολές, για να χρησιμοποιήσουμε έναν όρο από την κληρονομική έρευνα – που μπορούν πραγματικά να δώσουν σε μερικούς Άγγλους Ιουδαίους κάτι «Αγγλικό», σε μερικούς Γερμανούς Ιουδαίους κάτι «Γερμανικό», ακριβώς όπως ένας Γερμανός με μακρά παραμονή στη Γαλλία μπορεί να αποκτήσει «κάτι Γαλλικό» στην εμφάνιση, στην ομιλία και στην έκφραση του προσώπου του. Όλα αυτά είναι παρατυπικές παραλλαγές κληρονομικών χαρακτηριστικών που μπορούν να αποκτηθούν και να χαθούν ξανά, και τα οποία πιθανότατα θα είναι πιο εύκολο να αποκτηθούν από έναν λαό με ισχυρότερη μεσανατολική επιρροή, όπως ο ιουδαϊκός λαός, παρά για παράδειγμα από τον γερμανικό ή τον αγγλικό λαό· γιατί η μεσανατολική επιρροή συνήθως οδηγεί σε ένα χάρισμα ενσυναίσθησης με την πνευματική ζωή των άλλων, το οποίο αποτελεί προϋπόθεση για μια ασφαλή ασυνείδητη ή συνειδητή προσαρμογή σε ένα προηγουμένως άγνωστο ανθρώπινο περιβάλλον.

Πάνω απ’ όλα, η γλώσσα και, μέσα σε μια γλώσσα, κάθε διάλεκτος φαίνεται να ασκεί μια συγκεκριμένη (παρατυπική) επίδραση τροποποιώντας ελαφρώς τα κληρονομικά και κληρονομούμενα χαρακτηριστικά του προσώπου προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Επιπλέον, οι δημοφιλείς κινήσεις και χειρονομίες, ή μια δημοφιλής αντιπάθεια για τις κινήσεις και τις χειρονομίες, ολόκληρο το «στυλ» της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης, τα κληρονομικά και κληρονομούμενα χαρακτηριστικά ολόκληρης της μυϊκής δομής ενός ατόμου που θέλει να προσαρμοστεί σε ένα τέτοιο «στυλ», μπορούν εύκολα να αλλάξουν μέσω της σταδιακής εξοικείωσης. Έτσι προκύπτουν οι μη κληρονομικές επικαλύψεις του αποθέματος των κληρονομικών χαρακτηριστικών – και οι περισσότεροι άνθρωποι σε πόλεις με μεγαλύτερη κυκλοφοριακή συμφόρηση είναι αρκετά επιδέξιοι στο να λαμβάνουν υπόψη τέτοιες επικαλύψεις. Επομένως, τέτοιες επικαλύψεις φαίνεται να έχουν ένα ιδιαίτερο βάρος για πολλούς ανθρώπους, ένα τέτοιο βάρος που όταν σκέφτονται αυτά τα φαινόμενα μπαίνουν στον πειρασμό να πιστέψουν σε μετασχηματιστικές κληρονομικές περιβαλλοντικές επιρροές. Αυτό που αναφέρεται συχνά για τις περιβαλλοντικές επιρροές στις διάφορες ιουδαϊκές ομάδες του κόσμου, από Ιουδαίους που έχουν γίνει «Άγγλοι» ή «Γάλλοι» ή «Γερμανοί», μπορεί συνήθως να εξηγηθεί σαν μια τέτοια (παρατυπική) επιρροή. Αυτό ισχύει πάνω απ’ όλα για τα φαινόμενα της

πνευματικής ζωής, όπου οι άνθρωποι της μεσανατολικής φυλής ειδικότερα, μέσω της ικανότητάς τους να ενσυναισθάνονται και ακόμη και να βυθίζονται στον κόσμο, μπορούν να βιώσουν μια ισχυρή επιρροή από ένα πνεύμα που τους είναι ξένο.

Ο Ρούντολφ Καρλ Βίρχοβ εξέτασε την πιθανότητα και το εύρος τέτοιων επικαλύψεων, χρησιμοποιώντας ιδιαίτερα το παράδειγμα διαφόρων ιουδαϊκών ομάδων. Στο έργο του «Εθνικά Κρανία Αμερικής» (1897) γράφει (σελ. 4/5): «Εννοώ τη φυσιογνωμική επίδραση, η οποία προκαλείται κυρίως από τους μύες, κυρίως τους μιμικούς μύες.» Οι διαφορές μεταξύ Γερμανών, Άγγλων, Ισπανών και Πολωνών Ιουδαίων σίγουρα δεν βασίζονται αποκλειστικά στην προοδευτική σωματική ανάμειξη, αν και αυτό σίγουρα παίζει ρόλο, αλλά μάλλον στη μίμηση και την προσαρμογή της μυϊκής θέσης και της κίνησης σε δημοφιλή πρότυπα. Αλλά ο προσδιορισμός του βαθμού στον οποίο οι μύες του προσώπου είναι σε θέση να καθορίσουν το σχήμα των οστών του προσώπου θα ήταν ένα εντελώς νέο έργο.

Ορισμένες μετατροπές μέσω της υιοθέτησης ιδιαιτεροτήτων του τρόπου ομιλίας, στο βάδισμα και σε άλλες κινήσεις και χειρονομίες, μετατροπές κυρίως μέσω της προσαρμογής στα ψυχικά χαρακτηριστικά του ανθρώπινου περιβάλλοντος, είναι πάντα δυνατές και έχουν προκαλέσει τις (παράτυπες) μεταμορφώσεις στην εικόνα των Ιουδαίων διαφόρων χωρών. Οι μεταβαλλόμενες περιβαλλοντικές επιρροές στις ιουδαϊκές ομάδες έχουν κατά καιρούς αναφερθεί, αφότου ο Ιουδαίος φυλετικός ερευνητής Φραντς Μποάζ (ένας Βορειοαμερικανός πολίτης) διαπίστωσε ότι τα παιδιά των Ιουδαίων που μετανάστευσαν στην Αμερική ήταν, κατά μέσο όρο, κάπως πιο δολιχοκέφαλα, και τα παιδιά των Σικελών μεταναστών κάπως πιο βραχυκέφαλα, από τους γονείς τους.[453] Τώρα όμως, ούτε οι Ιουδαίοι ούτε οι Σικελοί αντιπροσωπεύουν φυλές, αλλά μάλλον φυλετικά μείγματα στα οποία τα παιδιά μπορεί κάλλιστα να έχουν μια σειρά από διαφορετικά χαρακτηριστικά από τους γονείς. Ο ίδιος ο Μπόας όμως – σε αντίθεση με εκείνους που ήθελαν να χρησιμοποιήσουν την έρευνά του σαν αντίρρηση για την ύπαρξη φυλετικών διαφορών – δεν θέλει να υποθέσει καμία κληρονομική (ιδιοτυπική) αλλαγή, αλλά μόνο εμφάνιση (φαινοτυπική): «Είναι πιθανό οι ίδιοι άνθρωποι, που επέστρεψαν στο παλιό τους περιβάλλον, να επιστρέψουν στα προηγούμενα φυσικά τους χαρακτηριστικά.»[454] – Σε αντίθεση με όλες τις υποθέσεις σχετικά με τη δύναμη του περιβάλλοντος να αλλάζει τη φυλή, και σε αντίθεση με μια σειρά από ξεπερασμένες Λαμαρκιανές ιδέες, οι Ιουδαίοι αποτελούν, ακόμη και για τον πιο προσεκτικό απλό άνθρωπο, ένα από τα καλύτερα παραδείγματα του πόσο ανεξάρτητες είναι οι σωματικές και ψυχικές κληρονομικές προδιαθέσεις από το αντίστοιχο περιβάλλον. Η εκτεταμένη αναγνωρισιμότητα

453. Ο Ραντοσλάεβιτς, ωστόσο, εξέφρασε σοβαρές αντιρρήσεις για τη μέθοδο των ερευνών του Φραντς Μποάζ· δείτε Αμερικανική Ανθρωπολογία, 1911, σελ. 394· Η απάντηση του Φραντς Μποάζ στο Περιοδικό Εθνολογίας, 1913, σελ. 1

454. Φραντς Μποάζ, Νέα Στοιχεία Σχετικά με την Αστάθεια των Ανθρώπινων Τύπων, Πρακτικά της Εθνικής Ακαδημίας Επιστημών II, 1916

των Εβραίων ως τέτοιων, όπως συζητείται στη σελίδα 203, υποδηλώνει ήδη πόσο λίγα σημαίνουν οι αιώνιες επαναλαμβανόμενες αλλαγές τοποθεσίας, γλώσσας, συνηθειών και επαγγελμάτων, οι αλλαγές κοινωνικής τάξης, περιουσίας, θρησκευτικών πεποιθήσεων και εθνικότητας ενός λαού και των μερών του σε σύγκριση με την ύπαρξη κληρονομικών χαρακτηριστικών που είναι ανεξάρτητα από όλα αυτά.

Αν συγκρίνουμε τις εικονογραφικές αναπαραστάσεις των Ιουδαίων στους προχριστιανικούς αιώνες με τα φυσικά χαρακτηριστικά των σύγχρονων Ιουδαίων των δυτικών χωρών, και αν συγκρίνουμε τις αναφορές των Αιγυπτίων, των Ελλήνων και των Ρωμαίων σχετικά με την ψυχολογική συμπεριφορά των Ιουδαίων, όπως συγκεντρώθηκαν από τον **Χιούγκο Βίλριχ**[455], με τις δηλώσεις σημαντικών σύγχρονων ανδρών των δυτικών χωρών σχετικά με την ψυχολογική φύση πολλών Ιουδαίων, αναγνωρίζουμε μια εντυπωσιακή ομοιότητα που μπορεί να εξηγηθεί μόνο από μια συλλογή αμετάβλητων κληρονομικών χαρακτηριστικών του σώματος και της ψυχής.

Η απλή αναγνώριση τέτοιων ομοιοτήτων σε διάστημα δύο έως τριών χιλιετιών μπορεί να προκαλέσει δυσπιστία έναντι διαφόρων υποθέσεων που αναδύονται συνεχώς, λαμαρκιστικού χαρακτήρα, λες και οι διώξεις και τα βάσανα που υπέστη ο ιουδαϊκός λαός κατά τον Μεσαίωνα, με τη βοήθεια μιας «κληρονομικότητας επίκτητων χαρακτηριστικών» είχαν μεταμορφώσει, καθορίσει ή ακόμη και δημιουργήσει άμεσα την ψυχοσωματική του φύση. Οι μεσαιωνικές συνθήκες διαβίωσης των Ιουδαίων σίγουρα είχαν κάποια επίδραση στην επιλογή του λαού, καθώς συνέβαλαν, όπως έχει υποστηριχθεί στη σελίδα 201, σε μεγαλύτερο αριθμό παιδιών μεταξύ των «πιο Ιουδαίων» Ιουδαίων, καθώς και στην εξέλιξη της τρέχουσας κατάστασης της υγείας των Ιουδαίων. Αλλά η πνευματική ουσία του Ιουδαϊσμού, που καθορίζεται από την κληρονομικότητα, είχε ήδη εδραιωθεί στους προχριστιανικούς αιώνες.

---

455. Χιούγκο Βίλριχ, Οι απαρχές του αντισημιτισμού, 1922

IX. Το Ιουδαϊκό ζήτημα

Όποιος σήμερα αναλαμβάνει να μιλήσει δημόσια για ένα «ιουδαϊκό ζήτημα» συχνά βρίσκεται στη θέση να πρέπει να αποδείξει σε ένα μεγάλο μέρος του δυτικού πληθυσμού ότι υπάρχει εξαρχής ένα «ιουδαϊκό ζήτημα»: μια κατάσταση που από μόνη της μπορεί να προειδοποιήσει τους πιο διορατικούς για την ύπαρξη ενός τέτοιου «ζητήματος». Είναι μέρος του «ιουδαϊκού ζητήματος» το γεγονός ότι η συζήτησή του στην παρούσα περίοδο θεωρείται ανησυχητική από πολλούς Ιουδαίους και μη Ιουδαίους. Για πολλούς μη Ιουδαίους, ο φόβος της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας του Ιουδαϊσμού – ο οποίος σήμερα αποτελεί τον πυρήνα του διεθνούς δανειακού κεφαλαίου που κυριαρχεί στα έθνη – φαίνεται να παίζει σημαντικό ρόλο. Στον επίλογό του στη μετάφραση του βιβλίου «Οι Ιουδαίοι» του **Χιλέρ Μπέλλοκ**, το οποίο περιγράφει σαν την πραγματικά καθολική αντιμετώπιση του ιουδαϊκού ζητήματος, ο **Τέοντορ Χέκερ** εκφράζει την πεποίθησή του: «Υπάρχουν πολλοί διανοούμενοι που ομολογούν με θάρρος τη δειλία τους στο ιουδαϊκό ζήτημα, που δεν θέλουν να ακούσουν ή να μάθουν τίποτα γι' αυτό, που παραδέχονται ότι τους κυριεύει ένας φόβος, ακόμη και μια φρίκη, γι' αυτό» («Οι Ιουδαίοι», 1927, σ. 217). Λόγω της άμεσης ή έμμεσης εξάρτησής της από το διεθνές δανειακό κεφάλαιο, η πλειοψηφία του Τύπου όλων των δυτικών εθνών προτιμά να αποσιωπά την ύπαρξη ενός ιουδαϊκού ζητήματος, αλλά σχεδόν πάντα αποφεύγει μια πιο σοβαρή συζήτηση γι' αυτό το ζήτημα. Παρ' όλα αυτά, ειδικά στις μέρες μας, πολλοί Ιουδαίοι και μη Ιουδαίοι έχουν την αίσθηση ότι το ιουδαϊκό ζήτημα έχει αρχίσει να γίνεται ένα από τα πιο φλέγοντα ζητήματα από όλα, για όλα τα δυτικά και αμερικανικά κράτη και λαούς και όλους τους κύκλους και τις τάξεις αυτών των λαών. Σε πολλούς φαίνεται, όπως το έχει εκφράσει ένας από τους πιο εμπεριστατωμένους ειδικούς στις εν λόγω περιστάσεις, ο **Βέρνερ Ζόμπαρτ**, σαν «ένα πρόβλημα του οποίου η λύση επηρεάζει και τον τελευταίο από εμάς με τον πιο ευαίσθητο τρόπο».[456]

Από τους προχριστιανικούς αιώνες, κατά τους οποίους διασκορπίστηκαν οι Ιουδαίοι, η ειρηνική συζήτηση του ιουδαϊκού ζητήματος έχει διακοπεί επανειλημμένα και έχει καταστεί αδύνατη από μια παροιμιώδη

---

456. Βέρνερ Ζόμπαρτ, (Werner Sombart, 1863 – 1941), Το μέλλον των Ιουδαίων, 1912, σελ. 8

«ιουδαϊκή ευαισθησία», η οποία έχει δώσει αμέσως σε όλες τις συζητήσεις έναν μη αντικειμενικό τόνο, έναν τόνο που συνήθως έχει κάνει πολλούς από τους ευαίσθητους Ιουδαίους και μη Ιουδαίους νααποσυρθούν εντελώς από τις συζητήσεις. Οι ίδιοι οι Ιουδαίοι συγγραφείς έχουν επισημάνει αυτή την «ιουδαϊκή ευαισθησία», όπως ο **Μαξιμιλιανός Χάρντεν**, ο οποίος κάποτε έγραψε στην εφημερίδα «Μέλλον» (Zukunft) (Ιούνιος 1904): «Είναι επιτρεπτό να μιλάμε απερίσκεπτα για κάθε άλλη θρησκεία, κάθε φυλή και κάθε τάξη, αλλά να μην τολμάμε να πούμε ούτε μια επικριτική λέξη για το Ισραήλ;» Αυτή θα ήταν μια παράξενη απαίτηση, ακόμη πιο παράξενη δεδομένου ότι φαίνεται να διατυπώνεται από ανθρώπους που απαιτούν καθημερινά ανοχή. – Ο Ιουδαίος συγγραφέας **Κόνραντ Αλμπέρτι** (Konrad Alberti, 1862 – 1918) έγραψε με πολύ σκληρούς όρους στο «Κοινωνία» (Αρ. 12, 1889) για μια «βάναυση, σχεδόν βάρβαρη μισαλλοδοξία» που εξέφραζαν οι Ιουδαίοι σε αντίθεση με τις «κραυγές» τους για ανοχή, και αποκάλεσε επίσης τη φίμωση των απόψεων των άλλων «ειδικά ιουδαϊκή». Από την άλλη πλευρά, αυτή η «μισαλλοδοξία» και η «σιωπή» έχουν συμβάλει στην υπερβολή ενός «αντισημιτισμού» που προσπάθησε να ακουστεί παρά τις προσπάθειες αποτροπής των συζητήσεων.

Ο **Μάρκος Τύλλιος Κικέρων** «Για τον Φλάκους, 28» φαίνεται να ήταν ο πρώτος που επεσήμανε την «ιουδαϊκή ευαισθησία», ακολουθούμενος από τον **Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε** (Johann Gottlieb Fichte, 1762 – 1814), και στο νέο Γερμανικό Ράιχ, ο **Ρούντολφ Καρλ Βίρχοβ** ήταν πιθανώς ο πρώτος που το έκανε δημόσια.[457] Ενώ ορισμένοι Ιουδαίοι – όπως δείχνουν οι συγγραφείς της βιβλιογραφίας που αναφέρεται σε αυτό το βιβλίο – δραστηριοποιούνται επιστημονικά με υποδειγματικό τρόπο στην έρευνα της μοναδικότητας του λαού τους, ενώ ένα άλλο τμήμα Ιουδαίων ασχολείται επιμελώς και ανιδιοτελώς με τη διάδοση της γνώσης σχετικά με την ουσία του Ιουδαϊσμού και την αγάπη για τον λαό τους στους ομοεθνείς τους Ιουδαίους, φαίνεται ότι ακριβώς αυτό το τμήμα του Ιουδαϊσμού, που είναι ισχυρό μέσω του πλούτου και των διασυνδέσεων με τον Τύπο, είναι αντίθετο σε οποιεσδήποτε εθνολογικές και φυλετικές μελέτες του λαού του και των άλλων λαών.[458] Ο **Φριτζ Λεντς** εφιστά την προσοχή σε μια «προτίμηση μεταξύ των Ιουδαίων προς τον Λαμαρκισμό, δηλαδή το δόγμα της υποτιθέμενης κληρονομικότητας επίκτητων χαρακτηριστικών».[459] «Οι υποστηρικτές του Λαμαρκισμού είναι, ως επί το πλείστον, και οι αντίπαλοι του Λαμαρκισμού μόνο σε πολύ μικρό βαθμό, ιουδαϊκής καταγωγής». –

457. Στα Αρχεία Παθολογικής Ανατομίας, τομ. 44, σελ. 138 – 144

458. Το γεγονός ότι η συζήτηση για τα φυλετικά ζητήματα είναι ανεπιθύμητη για ένα τμήμα του Ιουδαϊσμού με διεθνή ισχύ, ακόμη και αν ο ιουδαϊκός λαός ως τέτοιος δεν πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, είναι σαφές από μια έκθεση του Αμερικανού ερευνητή φυλετικών θεμάτων Μάντισον Γκραντ (Madison Grant, 1865 – 1937): «Έχουμε τη μαρτυρία ενός από τους πιο διακεκριμένους ανθρωπολόγους της Γαλλίας ότι η φυλετική εξέταση των Γάλλων στρατευσίμων στην αρχή του Παγκόσμιου Πολέμου εμποδίστηκε από την ιουδαϊκή επιρροή, η οποία στόχευε στην καταστολή κάθε προσοχής σε φυλετικά ζητήματα στη Γαλλία». (Γκραντ, Το πέρασμα της Μεγάλης Φυλής, 4η έκδ. 1923)

459. Φριτζ Λεντς στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. Ι, 1927, σελ. 562.

Ωστόσο, η εικόνα έχει αλλάξει τα τελευταία χρόνια, καθώς ο Λαμαρκισμός χάνει πολλούς πιστούς. Η κλίση των Ιουδαίων προς τον Λαμαρκισμό προφανώς γεννήθηκε από την επιθυμία να μην υπάρχουν αγεφύρωτες φυλετικές διαφορές. Έτσι, ένα είδος επιθυμίας για απόκρυψη ή άρνηση εκφράζεται από πολλούς Ιουδαίους, ακόμη και εν μέσω επιστημονικής έρευνας. Αυτή η επιθυμία για απόκρυψη αντικατοπτρίζεται στο γεγονός ότι μεμονωμένοι Ιουδαίοι παρουσιάζουν επανειλημμένα τον Ιουδαϊσμό σαν θρησκευτική κοινότητα και προσπαθούν να αρνηθούν ότι οι Ιουδαίοι αποτελούν εθνικότητα, καθώς και μια ιδιαίτερη φυλετική σύνθεση και φυλετική διαφορά μεταξύ των Ιουδαίων και του περιβάλλοντός τους, ακόμη και του δυτικού περιβάλλοντός τους.

Ο Ιουδαίος φυλετικός ερευνητής **Σέμουελ Βάυζενμπεργκ**, ο οποίος αναφέρεται αρκετές φορές σε αυτό το βιβλίο, αποκαλεί την άρνηση ενός ιδιαίτερα συγκροτημένου ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος από μεμονωμένους Ιουδαίους «κακή μέθοδο άμυνας, καθώς δεν επιτυγχάνει τον στόχο, αλλά αντίθετα έχει υποτιμητικό αποτέλεσμα στα μάτια κάποιου και στα μάτια των άλλων».[460] Μια τέτοια επιθυμία απόκρυψης είναι ιδιαίτερα εμφανής στους κύκλους του λεγόμενου «φιλελεύθερου» Ιουδαϊσμού και μεταξύ των λεγόμενων «Ιουδαίων της αφομοίωσης». Στους ίδιους κύκλους, οι οποίοι έχουν πολύ μεγαλύτερη επιρροή μέσα στον Ιουδαϊσμό των δυτικών χωρών, συναντάται επίσης η άρνηση της ιουδαϊκής εθνικής ταυτότητας και ο αντίστοιχος ισχυρισμός ότι ο Ιουδαϊσμός αντιπροσωπεύει μια θρησκευτική κοινότητα.[461]

Όταν μια δημόσια συζήτηση για το ιουδαϊκό ζήτημα θεωρείται ενοχλητική ή ακόμη και όταν η ύπαρξη ενός ιουδαϊκού ζητήματος δεν πρέπει να γίνεται δεκτή, αυτό οφείλεται κυρίως στην επιρροή των Ιουδαίων, που έχουν την τάση προς τις προαναφερθείσες αποκρύψεις και, κατά συνέπεια, σε μια ιδιαίτερα έντονη «ιουδαϊκή ευαισθησία», και όταν – όπως συμβαίνει ιδιαίτερα συχνά – ακόμη και μια ήρεμη επιστημονική συζήτηση για το ιουδαϊκό ζήτημα περιγράφεται από πολλούς Ιουδαίους και μη Ιουδαίους σαν «αντισημιτισμός».

Για τη φυλετική επιστήμη, φαινόμενα όπως η «ιουδαϊκή ευαισθησία» μπορούν να εξηγηθούν όχι μόνο από την ψυχολογική φύση της μεσανατολικής φυλής, η οποία εκπροσωπείται έντονα στον Ιουδαϊσμό και τείνει προς ορισμένες μεταμφιέσεις, αλλά και από το γεγονός ότι πολλοί Ιουδαίοι αισθάνονται συνεχώς σαν ξένοι σε μη ιουδαϊκό περιβάλλον, ότι έτσι βιώνουν μια παραδοξότητα η οποία από μόνη της μπορεί εύκολα να κλιμακωθεί σε μίσος εναντίον οτιδήποτε μη ιουδαϊκό, ακόμη και αν αυτοί οι Ιουδαίοι δεν υπόκεινται καθόλου στην επιρροή

---

460. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Ο Ιουδαϊκός Τύπος, τομ. 97, 1910

461. Ένας Ιουδαίος με ιουδαϊκή εθνική σκέψη όπως ο Γκραμπόφσκι αντιτίθεται σε αυτό – αν και δεν χρησιμοποιεί τον όρο «φυλή» με την αυστηρότερη έννοια αυτού του βιβλίου (βλ. σελ. 12): «Είναι, φυσικά, ένα ανόητο παιχνίδι του φιλελεύθερου Ιουδαϊσμού όταν αρνείται ότι υπάρχει μια ιουδαϊκή φυλή με πολύ ιδιαίτερα φυλετικά χαρακτηριστικά και όταν θέλει να κάνει τον Ιουδαϊσμό μια απλή θρησκεία. Στην πραγματικότητα, η ιουδαϊκή θρησκεία για τη θέση του Ιουδαϊσμού στη Γερμανία, όπως και στον δυτικό κόσμο γενικότερα είναι σχετικά ασήμαντη. Αυτό που διακρίνει και χαρακτηρίζει τον Ιουδαίο είναι η φυλή του. (Εβδομαδιαία Ισραηλινή Εφημερίδα της 10ης Ιανουαρίου 1913).

των Ταλμουδικών εντολών μίσους· επιπλέον, πολλοί Ιουδαίοι αισθάνονται εκτεθειμένοι στο αίσθημα αποξένωσης που νιώθουν κάποιοι μη Ιουδαίοι, ένα αίσθημα αποξένωσης που συχνά μπορεί να κλιμακωθεί σε μίσος. Ο Σιωνιστής **Τσέσκελ Τσβι Κλέτζελ** (Cheskel Zwi Klötzel, 1891 – 1951), περιέγραψε κάποτε τέτοια συναισθήματα σε ένα δοκίμιο με τίτλο «Το Μεγάλο Μίσος»: «Όπως εμείς οι Ιουδαίοι γνωρίζουμε για κάθε μη Ιουδαίο ότι κάπου σε μια γωνιά της καρδιάς του είναι και πρέπει να είναι αντισημίτης, έτσι και κάθε Ιουδαίος, στα βάθη της ύπαρξής του, μισεί οτιδήποτε μη ιουδαϊκό... Στην πραγματικότητα, τίποτα δεν είναι τόσο έντονο μέσα μου όσο η πεποίθηση ότι αν υπάρχει κάτι που ενώνει όλους τους Ιουδαίους του κόσμου, είναι αυτό το μεγάλο, υπέροχο μίσος.»[462]

Βλέπουμε ότι κάθε συζήτηση για το ιουδαϊκό ζήτημα οδηγεί ακούσια σε μια εξέταση ψυχολογικών διεργασιών που για πολλούς έχουν κάτι το παράξενο και που προκαλούν σε πολλούς αυτή τη συστολή και τον φόβο που ο **Τέοντορ Χέκερ** (βλ. σελ. 293) έχει περιγράψει σαν το χαρακτηριστικό εκείνων που προτιμούν να μην γνωρίζουν τίποτα απολύτως για το «ιουδαϊκό ζήτημα». Στη συνέχεια, δεν θα εξεταστούν όλες οι πτυχές του «ιουδαϊκού ζητήματος» και οι διάφορες μορφές συζήτησής του, αλλά κυρίως μόνο εκείνες οι πτυχές στην αποσαφήνιση των οποίων η φυλετική έρευνα έχει κάτι να συνεισφέρει. Αρχικά, θα συζητηθεί το ζήτημα της φυλετικής ανάμειξης Ιουδαίων-μη Ιουδαίων, και στη συνέχεια το ζήτημα της επιρροής του ιουδαϊκού πνεύματος στο φυλετικά και πνευματικά διαφορετικά διαμορφωμένο πνεύμα των δυτικών λαών. Και οι δύο συζητήσεις – γραμμένες σαν συζητήσεις εθνολογικής και φυλετικής φύσης – μπορεί ταυτόχρονα να αποτελούν απόδειξη ότι υπάρχει πράγματι ένα «ιουδαϊκό ζήτημα».

α) Ο μικτός γάμος μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων

Το δοκίμιο «Σχετικά με τη Βιολογία των Μικτών Γάμων μεταξύ Χριστιανών και Ιουδαίων» του **Μαξ Μαρκούζε** (Max Marcuse, 1877 – 1963) παρέχει χρήσιμες πληροφορίες σχετικά με τους μικτούς γάμους μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων.[463] Ο Μαρκούζε ερμηνεύει τον όρο «Χριστιανός-Ιουδαίος» σαν έναν όρο που θα πρέπει στην πραγματικότητα να αποφεύγεται όταν μιλάμε όχι για θρησκευτικές πεποιθήσεις αλλά για κοινότητες καταγωγής. Θα προτιμούσε να χρησιμοποιήσει τους όρους «γερμανικής καταγωγής» και «ιουδαϊκής καταγωγής», οι οποίοι είναι κατάλληλοι για το έργο του (το οποίο πραγματεύεται την κατάσταση στην επικράτεια του Γερμανικού Ράιχ), αν αυτοί δεν του είχαν φανεί «γλωσσικά αδιάφοροι». Όταν εξετάζουμε τα στοιχεία για τους «χριστιανο-ιουδαϊκούς» γάμους, πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου ότι – όπως στην περίπτωση των «ιουδαϊκών» εγκλημάτων – μόνο οι Ιουδαί-

---

462. Μηνιαίο περιοδικό του Μονάχου «Janus», Τεύχος 2, 1912/13

463. Η Αναθεώρηση, 32ο έτος, τεύχος 27, 1928

οι της μωσαϊκής πίστης καταγράφονται στα επίσημα αρχεία. Ο γάμος μεταξύ ενός Ιουδαίου και μιας Ιουδαίας γυναίκας, οι οποίοι είναι και οι δύο Χριστιανοί, θεωρείται επίσημα «χριστιανικός» γάμος· ένας μεικτός γάμος μεταξύ ενός Ιουδαίου χριστιανικής πίστης και ενός Γερμανού χριστιανικής πίστης δεν θεωρείται μεικτός γάμος, αλλά και ούτε «χριστιανικός» γάμος.

Στη συνέχεια, τα σχήματα και το μεγαλύτερο μέρος της συλλογιστικής προέρχονται από το έργο του Μαρκούζε, εκτός εάν αναφέρεται διαφορετικά.

Οι γάμοι μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, οι οποίοι φαίνεται να αυξάνονται σταδιακά από το πρώτο τρίτο του 19ου αιώνα, αυξήθηκαν κατά περισσότερο από 100% μεταξύ 1901 και 1925· μεταξύ 1921 και 1925, υπήρχαν κατά μέσο όρο 42 μικτοί χριστιανο-ιουδαϊκοί γάμοι για κάθε 100 αμιγώς «ιουδαϊκούς» γάμους. Η πλειοψηφία των μικτών γάμων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων συνάπτεται μεταξύ ενός Ιουδαίου και μιας μη Ιουδαίας, ενώ η μειοψηφία μεταξύ μιας Ιουδαίας και ενός μη Ιουδαίου. Από τα χριστιανικά δόγματα, οι Προτεστάντες είναι πιο πιθανό να έχουν μικτούς γάμους Ιουδαίων-μη Ιουδαίων στο Γερμανικό Ράιχ.[464]

Σύμφωνα με τον Γιοχάνες Πέτερ Μύλερ,[465] το 1923, το 78,7% των παντρεμένων Ιουδαίων ανδρών επέλεγαν μια Ιουδαία γυναίκα και το 19,6% μια «Χριστιανή» γυναίκα.

Γάμοι στο Γερμανικό Ράιχ

	μεταξύ Ιουδαίων	μεταξύ «Ιουδαίων» και «Χριστιανών»
1901 – 1910……………………………………..	38.332	8.225
1911 – 1924……………………………………..	52.425	20.266

Σύμφωνα με τον Μαρκούζε, η ανεπάρκεια των στατιστικών σημαίνει ότι μπορεί να καταγραφεί «μόνο ένας ελάχιστος αριθμός μικτών γάμων μεταξύ Χριστιανών και Ιουδαίων». Από τα επίσημα στατιστικά στοιχεία εξαφανίζονται συνεχώς οι μικτοί γάμοι στους οποίους επιτυγχάνεται η ισορροπία των θρησκευτικών πεποιθήσεων ευθυγραμμίζοντας τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του ενός συζύγου με αυτήν του άλλου – μια ισορροπία που μετατρέπει την πλειοψηφία των προηγουμένως μικτών γάμων σε «χριστιανικούς» γάμους. Ταυτόχρονα, ένας μεγαλύτερος αριθμός τέτοιων προηγούμενων μικτών γάμων αφαιρείται από τις στατιστικές, οι οποίοι έχουν σχετικά περισσότερα παιδιά από τους άλλους μικτούς γάμους κατά μέσο όρο: το ψυχολογικό περιβάλλον ενός γάμου του ίδιου θρησκεύματος ή ενός που έχει γίνει του ίδιου θρησκεύματος συνήθως οδηγεί σε μεγαλύτερη τάση για παραγωγή και ανατροφή παιδιών ή τουλάχιστον σε μείωση της τάσης περιορισμού

464. Δείτε, Τζέιμς Έντουαρντ Χάναουερ (James Edward Hanauer, 1850 – 1938), Οι μικτοί γάμοι μεταξύ Ιουδαίων και Χριστιανών, Γενικά Στατιστικά Αρχεία, τομ. 17, τεύχος 4, 1927, σελ. 513 κ.ε.

465. Γιοχάνες Πέτερ Μύλερ (Johannes Peter Müller, 1801 – 1858), Στατιστικά στοιχεία για τον Γερμανικό πληθυσμό, 1926

των γεννήσεων. Λόγω αυτής της παράλειψης στα στατιστικά στοιχεία, ο «χριστιανοϊουδαϊκός» μικτός γάμος φαίνεται να έχει κατά μέσο όρο ακόμη λιγότερα παιδιά από ό,τι ήδη έχει. Οι πρωσικές απογραφές δείχνουν γενικά 11% γάμους χωρίς παιδιά, ενώ το 35% των άτεκνων μικτών γάμων μεταξύ Χριστιανών και Ιουδαίων έχει ως αποτέλεσμα έναν μέσο αριθμό παιδιών: σε καθαρά καθολικούς γάμους είναι 5, σε καθαρά προτεσταντικούς γάμους είναι 4, σε καθαρά ιουδαϊκούς γάμους είναι 3,8, σε μικτούς χριστιανοεβραϊκούς γάμους είναι μόνο 1,7 παιδιά.

Ο **Τζέιμς Έντουαρντ Χάναουερ** (ό.π.) είχε διαπιστώσει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά των μικτών γάμων μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων: συχνή ατεκνία, μεγαλύτερο αριθμό θνησιγενειών, συχνά διαζύγια και σημάδια εκφυλισμού στους απογόνους.

Ο **Μαρκούζε** απαριθμεί τους λόγους που οδηγούν στην σκόπιμη έλλειψη ενδιαφέροντος για την απόκτηση παιδιών σε μικτούς γάμους – πρόκειται για σκόπιμη έλλειψη ενδιαφέροντος για την απόκτηση παιδιών και όχι για υπογονιμότητα ή μειωμένη γονιμότητα τέτοιων γάμων, η οποία – όπως μερικές φορές υποτίθεται – προκαλείται από φυλετικές διασταυρώσεις. Σύμφωνα με προηγούμενες έρευνες, οι μικτές συνδέσεις μεταξύ των διαφόρων ανθρώπινων φυλών και τα φυλετικά μείγματα είναι απεριόριστα καρποφόρα, ακόμη και όταν διασταυρώνονται φυλές που απέχουν περισσότερο η μία από την άλλη από εκείνες που εκπροσωπούνται στο ιουδαϊκό φυλετικό μείγμα αφενός, και στο φυλετικό μείγμα των δυτικών λαών αφετέρου.

Οι λόγοι για τους περιορισμούς στις γεννήσεις σε μικτούς γάμους μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων βρίσκονται στο ψυχολογικό περιβάλλον τέτοιων γάμων. «Η πλειοψηφία αυτών των γάμων προκύπτει είτε από σκόπιμο καιροσκοπισμό είτε από απερίσκεπτο πάθος. Και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει συνήθως μια αποστροφή προς την πραγματική δημιουργία οικογένειας» (Μαρκούζε σελ. 534). Σύμφωνα με τον Μαρκούζε, ο μεικτός γάμος καθίσταται εφικτός κυρίως από ένα «σύγχρονο», «αντικειμενικό» πνεύμα, το οποίο τείνει ιδιαίτερα προς την «ορθολογικοποίηση του γάμου». Επιπλέον, οι γάμοι μεταξύ Χριστιανών και Ιουδαίων είναι κυρίως «ένα αστικό, ιδιαίτερα σε μεγάλες πόλεις, φαινόμενο». Το 1926, υπήρχαν 553 γάμοι Χριστιανών-Ιουδαίων για κάθε 861 ιουδαϊκούς γάμους στο Μείζον Βερολίνο. Ακόμα και στους αστικούς γάμους, αυτοί οι μικτοί γάμοι έχουν λιγότερα παιδιά. Επιπλέον, σαν ενώσεις που συνήθως πρέπει να ξεπεράσουν σημαντικά εμπόδια και για τις δύο οικογένειες και συχνά πρέπει να περιμένουν τον θάνατο του πατέρα ή της μητέρας του ενός ή και των δύο υποψήφιων συντρόφων, είναι συχνά όψιμοι γάμοι, αλλά από την άλλη πλευρά είναι επίσης συχνά πρόωροι γάμοι «πολύ νέων» υποψήφιων συντρόφων, οι οποίοι έρχονται κοντά από «ερωτική μέθη», ανυπακοή ή νευρωτική «σύγχυση συναισθημάτων» ή «κρίσεις όψιμης εφηβείας». Και σε αυτή την περίπτωση, οι συνθήκες ή οι προδιαθέσεις – «Εμείς οι δύο είμαστε αρκετοί για τον εαυτό μας» – οδήγησαν στην άτεκνη ζωή ή στην έλλειψη παιδιών.

«Σε γάμους όπου ο άνδρας είναι Χριστιανός, υπάρχει μεγαλύτερος αριθμός παιδιών από ό,τι σε γάμους όπου ο άνδρας είναι Ιουδαίος. Η εξήγηση έγκειται στο γεγονός ότι οι μικτοί γάμοι Εβραίων-Χριστιανών τείνουν να ανήκουν σε υψηλότερες κοινωνικές τάξεις από τους γάμους Χριστιανών-Εβραίων.» (Μαρκούζε σελ. 535) Ωστόσο, με την υψηλότερη τάξη ο μέσος αριθμός παιδιών μειώνεται.

Η φύση των παιδιών από τέτοιους μικτούς γάμους; – «Η αλήθεια είναι, κατά τη γνώμη μου, το υψηλό ποσοστό των παιδιών που προέρχονται από τέτοιες σχέσεις, που είναι τόσο άνω όσο και κάτω του μέσου όρου.» Μεταξύ αυτών των παιδιών, βρίσκεται «ένας σχετικά υψηλός αριθμός ψυχοπαθών και νευρωτικών, καθώς και σωματικά ανώμαλων». Σύμφωνα με τον **Μαρέτσκι**, οι εγκληματίες είναι επίσης σχετικά πιο συχνά χριστιανο-ιουδαίοι μιγάδες. Από την άλλη πλευρά, μεταξύ αυτών των παιδιών υπάρχει και ένας σχετικά σημαντικός αριθμός ιδιαίτερα χαρισματικών παιδιών, και προφανώς ένας σχετικά σημαντικός αριθμός αθλητών και σίγουρα ένας σχετικά πολύ μεγάλος αριθμός ταλαντούχων καλλιτεχνών του θεάτρου.[466] Ο Μαρκούζε καταφέρνει να εξαγάγει τους πιθανούς λόγους γι' αυτό από τις ιδιαιτερότητες των γονιδίων των γονέων, σύμφωνα με τους νόμους της κληρονομικότητας. Στη συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων, οι άνθρωποι που ενώνονται σε έναν τέτοιο μικτό γάμο αντιπροσωπεύουν μια συγκεκριμένη επιλογή από τον λαό τους, του οποίου ο μικτός γάμος έχει καταστεί δυνατός λόγω ψυχολογικών κληρονομικών προδιαθέσεων, οι οποίες μπορούν να συνδυαστούν στους απογόνους εξίσου συχνά για να παράγουν ηθικά αμφισβητήσιμες και παθολογικές προδιαθέσεις όσο και διανοητικά ανώτερες από τον μέσο όρο προδιαθέσεις ή ένα μείγμα τέτοιων προδιαθέσεων. Ο Μαρκούζε πιστεύει ότι ένας γιατρός που είναι άρτια καταρτισμένος στη γενετική και τον οποίο συμβουλεύτηκε όταν εξέταζε το ενδεχόμενο να συνάψει ή να αποτρέψει έναν μικτό γάμο – «αντί να απορρίψει ριζικά τον μικτό γάμο ως τέτοιο, αλλά μάλλον να αναγνωρίσει πλήρως το ιδιαίτερο, υψηλής ποιότητας δυναμικό του – θα είναι ωστόσο πολύ συχνά σε θέση να καταλήξει σε ιατρικά ευρήματα σε συγκεκριμένες μεμονωμένες περιπτώσεις με βάση τις προσωπικότητες και το οικογενειακό ιστορικό των δύο υποψήφιων συζύγων, τα οποία πρέπει να καθιστούν τον γάμο αμφισβητήσιμο ή ακόμη και μη ενδεδειγμένο». (σελ. 538)

---

466. Σαν «μείγμα Χριστιανών-Ιουδαίων» ο Μαρκούζε ονομάζει τους ακόλουθους: «Οι ποιητές, Πάουλ Χάιζε, Ανατόλ Φρανς, Ούγκο φον Χόφμανσταλ, Καρλ Στερνχάιμ, οι ζωγράφοι Χανς φον Μαρέες και Κοκόσκα, οι βιολόγοι Ίλια Μέτσνικοφ και Όττο Βάρμπουργκ, οι χημικοί Άλφρεντ Νομπέλ και Αδόλφος φον Μπάιερ και, από τους ζώντες, Αλεξάντερ Χέρτσφελντ καθώς και ο Γάλλος φιλόσοφος Μισέλ ντε Μονταίν, ο πρόσφατα εκλιπών 9καθηγητής φιλοσοφίας) Μαξ Σέλερ, ο Άγγλος αστρονόμος Ουίλιαμ Χέρσελ και η διακεκριμένη αδελφή του Καρολίνα, ο νομικός Χάινριχ Ντέρνμπουργκ, ο ιστορικός Μαξιμιλιανός Βόλφγκανγκ Ντούνκερ, ο κλινικός Χάινριχ Καρλ Μπρουγκς και ο Όττο Μπράουν, οι «πρόωρα ολοκληρωμένοι» – είναι παιδιά από μικτούς γάμους χριστιανών-ιουδαίων πρώτης γενιάς. – Σύμφωνα με τον Μορίς Φίσμπεργκ (στη συλλογή «Ευγονική στη Φυλή και το Κράτος», τόμος II, Βαλτιμόρη, 1923), θα πρέπει επίσης να αναφερθούν οι εξής: ο θεατρικός συγγραφέας Πάουλ Λίνταου, ο Αιγυπτιολόγος Γκέοργκ Έμπερς, ο Γάλλος πολιτικός Λεόν Γκαμπετά, ο Άρθουρ Σάλιβαν και ο Φρομεντάλ Αλεβί και οι δύο συνθέτες. – Ωστόσο, ο Ουίλιαμ Χέρσελ φαίνεται να έχει συμπεριληφθεί λανθασμένα από τον Μαρκούζε.

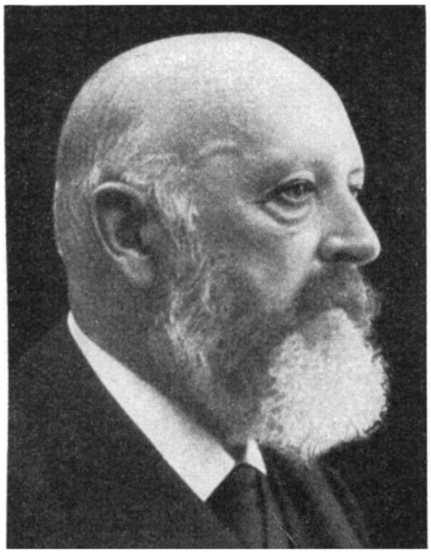

Εικ. 251: Αδόλφος φον Μπάιερ
(Adolf von Baeyer)
Νορδική-μεσανατολική; 1835 – 1907
Φαρμακοποιός. Μητέρα και σύζυγος Ιουδαίες

Εικ. 252: Ίλια Μέτσνικοφ
Κατα κύριο λόγο μεσανατολική;
1845 – 1916. Ζωολόγος

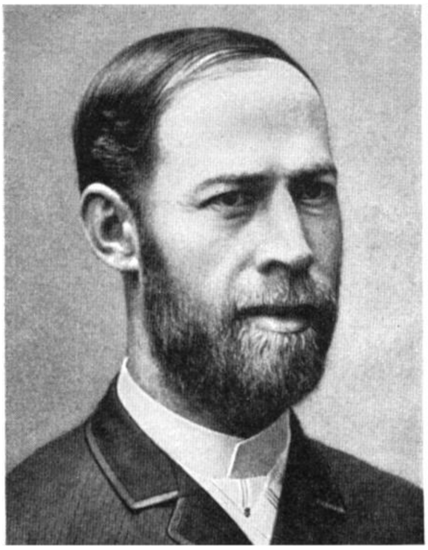

Εικ. 253: Χάινριχ Χερτζ
Προφανώς νορδική-οριενταλοειδής
1857 – 94, Φυσικός

Εικ. 254: Ούγκο φον Χόφμανσταλ 1874 – 1929.
Ποιητής. Μητέρα μη Ιουδαία. Κατά κύριο
λόγο οριενταλοειδής με νορδική επιρροή
και επιρροή μιας φυλής με ευρύ πρόσωπο*

* Η επιρροή του ευρέως προσώπου είναι πιο
ορατή σε άλλες εικόνες

«Κατά το ήμισυ Ιουδαίοι»

Στην περίπτωση των μικτών γάμων, οι σχέσεις μεταξύ των ίδιων των συζύγων χαρακτηρίζονται από ένα ποσοστό διαζυγίων που υπερβαίνει εκείνο των «χριστιανικών» γάμων. Σύμφωνα με τον **Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ**,[467] γύρω στο 1911, το 12% των μικτών γάμων κατέληγε σε διαζύγιο. Στο Γερμανικό Ράιχ, κατά μέσο όρο το 14,5% των γάμων κατέ-

467. Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ, Η Πτώση των Γερμανοεβραίων, 1911, σελ. 115 και σύμφωνα με τον Μπέρνχαρντ Καν (Bernhard Kahn, 1876 – 1955), Έκθεση της Μεγάλης Στοάς για τη Γερμανία, No. 7, 1907

ληγαν σε διαζύγιο το 1926. Πρέπει, όμως, να σημειωθεί ότι το ποσοστό διαζυγίων (το οποίο, σύμφωνα με τον **Μαρκούζε**, είναι ακόμη πιο ψηλό) στην περίπτωση των μικτών γάμων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων αντιστοιχεί μόνο στην καταμέτρηση σύμφωνα με τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και όχι σύμφωνα με την καταγωγή. Ο **Μαρκούζε** πιστεύει ότι η αυξημένη τάση για διαζύγιο των μικτών γάμων μπορεί να αποδοθεί κυρίως στην χαρακτηριστική «σύγχρονη» νοοτροπία, η οποία είναι χαρακτηριστική για αυτούς τους γάμους, στη συνέχεια και στην μεγαλύτερη συχνότητα άτεκνων τέτοιων γάμων, δεδομένου ότι οι γάμοι χωρίς παιδιά, σύμφωνα με τις στατιστικές, διαλύονται πολύ πιο συχνά από τους γάμους με παιδιά, και τέλος στην επιρροή των οικογενειών των δύο πλευρών που χωρίζουν τους συζύγους.

Βλέπετε, ότι ο Μαρκούζε δεν λαμβάνει υπόψη του την άμεση επίδραση των αμοιβαίων φυλετικών διαφορών των συζύγων ή των προγόνων, ούτε όταν εξετάζει την σωματική-ψυχική φύση των απογόνων σε μικτούς γάμους, ούτε λαμβάνει υπόψη του την μεγαλύτερη προθυμία για διαζύγιο σε μικτούς γάμους Ιουδαίων-μη Ιουδαίων. Αναζητά τους λόγους, αφενός, στην ειδική επιλογή των προγόνων που συνάπτουν τέτοιους γάμους και, αφετέρου, στις κοινωνικές και ηθικές (πολιτισμικές) δυσκολίες στις οποίες εκτίθενται τέτοιοι γάμοι. Ωστόσο, σε περίπτωση μεγαλύτερης προθυμίας για διαζύγιο σε τέτοιους μικτούς γάμους, οι φυλετικές και ψυχολογικές διαφορές πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη ως άμεσος λόγος χωρισμού. Τόσο ο «σκόπιμος οπορτουνισμός» όσο και το «μη αναστοχαστικό πάθος», που σύμφωνα με τον Μαρκούζε οδηγούν κυρίως σε μικτούς γάμους, συχνά οδηγούν σε μια επίγνωση ή απογοήτευση που εμφανίζεται στον γάμο μετά από ένα μικρότερο ή μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, η οποία κατευθύνει την προσοχή και των δύο συζύγων σε αμοιβαία ψυχολογικά χαρακτηριστικά, τα οποία συνήθως είναι τα ίδια τα αποτελέσματα πιο εμφανών φυλετικών ψυχολογικών κληρονομικών προδιαθέσεων, ακόμη και αν δεν γίνονται αισθητές ή δεν αναγνωρίζονται ως τέτοιες. Η αφήγηση του γάμου της με τον γνωστό, πλέον εκλιπόντα Ιουδαίο εκδότη Πάουλ Κασίρερ, η οποία παρουσιάστηκε πρόσφατα σε ένα βιβλίο της ηθοποιού Τίλλα Ντυριέ, αποκαλύπτει ένα φυλετικό-ψυχολογικό «κενό» όπως είναι πολύ πιθανό να ανοίξει σε πολλούς μικτούς γάμους, ακόμη και αν αυτοί οι γάμοι δεν καταλήγουν σε διαζύγιο.

Αλλά ακόμη και στην περίπτωση απογόνων από μικτούς γάμους, θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει ότι η φυλετική διασταύρωση αυτή καθαυτή είναι κάπως επιβλαβής. Αυτό δύσκολα μπορεί να αποδειχθεί σήμερα, καθώς τα πολλά γνωστά παραδείγματα κατωτερότητας των μικτών φυλών από φυλές που είναι πιο απομακρυσμένες μεταξύ τους μπορούν συνήθως να εξηγηθούν από την ως επί το πλείστον δυσμενή επιλογή όσων συνάπτουν τέτοιες μικτές σχέσεις. Αλλά θα ήθελα να υποθέσω ότι από τη στιγμή που η έρευνα θα έχει επικεντρωθεί στην πιθανότητα ασυνεπειών στις διασταυρώσεις – σχετικά με αυτό βλ. σελ. 269 –, θα βρούμε και πολλά που καθιστούν πιθανή μια ορισμένη βλα-

πτικότητα της φυλετικής διασταύρωσης. Με βάση τα αποτελέσματα της έρευνας για τη φυλή και την κληρονομικότητα μέχρι σήμερα και τις διαθέσιμες δηλώσεις ερευνητών, μου φαίνεται ότι ο **Μπάσλερ** υπερβάλλει κάπως όταν γράφει: «Οι περισσότεροι φυλετικοί ερευνητές υποστηρίζουν την άποψη – αναμφίβολα δικαιολογημένα – ότι η διασταύρωση έντονα αποκλινουσών φυλών μπορεί, υπό ορισμένες συνθήκες, να είναι επιζήμια για τους απογόνους.»[468] – Το μειονέκτημα θα μπορούσε να οφείλεται στην κατώτερη επιλογή των παραγωγών μικτών φυλών· αλλά υποψιάζομαι ότι μια πιο λεπτομερής έρευνα θα επιβεβαιώσει την υπόθεση του Μπάσλερ.

Θα μπορούσαμε να αντιτάξουμε ότι η διασταύρωση των ευρωπαϊκών φυλών συνεχίζεται εδώ και χιλιάδες χρόνια και ότι, αν η διασταύρωση μπορούσε να είναι από μόνη της επιβλαβής, θα έπρεπε να υπάρχουν τόσες αποκλίσεις από τον μέσο όρο ή τον κανόνα στο φυλετικό μείγμα των ευρωπαϊκών λαών όσες υπάρχουν στην περίπτωση των μικτών γάμων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων σύμφωνα με τον Μαρκούζε. Σαν απάντηση σε αυτή την αντίρρηση, μπορεί να υποστηριχθεί ότι, σαν αποτέλεσμα χιλιετιών εξάλειψης των κατώτερων που προέκυψαν από την ευρωπαϊκή φυλετική διασταύρωση στον δυτικό πληθυσμό, είναι πλέον δυνατοί συνδυασμοί διασταυρωμένων γονιδίων που είναι πολύ λιγότερο επιβλαβείς από ό,τι στην περίπτωση των μικτών γάμων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων, οι οποίοι έχουν συμβεί σε σημαντικούς αριθμούς μόνο για περίπου 100 χρόνια και οι οποίοι συνήθως αντιπροσωπεύουν μια πρώτη συνάντηση μεταξύ ευρωπαϊκών και μη ευρωπαϊκών γονιδίων.

Ο **Ζόμπαρτ** προσπάθησε κάποτε να αποδείξει, χρησιμοποιώντας παραδείγματα, ότι οι ενώσεις Ιουδαίων-μη Ιουδαίων συχνά παράγουν παιδιά με μια κάπως αμφισβητήσιμη προδιάθεση και ότι «η ανάμειξη αίματος μεταξύ γερμανικών και σημιτικών λαών» συχνά χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι παράγει «φυσικά ανισόρροπους ανθρώπους».[469] Μια τέτοια επίδραση των γερμανοϊουδαϊκών ή – γενικότερα – δυτικο-ιουδαϊκών ή – ακόμη πιο ολοκληρωμένα – δυτικοανατολικών μικτών ενώσεων, δηλαδή μια άμεσα επιβλαβής επίδραση ορισμένων τέτοιων φυλετικών διασταυρώσεων – όχι απλώς μια έμμεση ανησυχία λόγω της ιδιαιτερότητας των ατόμων που ενώνονται, όπως την περιγράφει ο **Μαρκούζε** – θα μπορούσε σίγουρα να υποτεθεί· μια τέτοια υπόθεση δεν θα οδηγούσε σε αντιφάσεις με τα γνωστά γεγονότα της κληρονομικό-τητας. Είναι όμως εντυπωσιακό το γεγονός ότι πολλοί ιδιαίτερα χαρισματικοί Ιουδαίοι-μη Ιουδαίοι μιγάδες έχουν κάτι αμφίθυμο, κάτι ανισόρροπο σύμφωνα με τον **Ζόμπαρτ**, γεγονός που τους καθιστά ακόμη πιο αμφισβητήσιμους για το ανθρώπινο περιβάλλον τους ή την καταλληλότητά τους για διακυβέρνηση από ό,τι αν το ταλέντο τους ήταν μικρότερο. Αυτό που ο **Ζόμπαρτ** κάποτε ονό-

---

468. Αντόλφ Μπάσλερ (Adolphe Basler, 1876 – 1951), Γάμος στην ύπαιθρο και στην πόλη, στο Μαρκούζε, Γάμος, σελ. 315

469. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Προλεταριακός Σοσιαλισμός, 1924

μασε «μολυσμένη ιδιοφυΐα»[470] – αυτός ο τύπος του ατόμου φαίνεται να είναι ιδιαίτερα πολυάριθμος μεταξύ των «μισοεβραίων». Από την άλλη πλευρά, δεν μπορεί να παραβλεφθεί ότι η θέση ενός ατόμου μεταξύ φυλών και μεταξύ εθνών θα οδηγήσει από μόνη της σε κινδύνους για την ψυχολογική συμπεριφορά και ότι η προσθήκη επίκτητων χαρακτηριστικών ψυχολογικής συμπεριφοράς θα καταστήσει πολύ δύσκολο τον προσδιορισμό των χαρακτηριστικών που κληρονομούνται μέσω της φυλετικής διασταύρωσης. Μόνο μια πολύ λεπτομερής διερεύνηση τέτοιων περιπτώσεων θα μπορούσε να παράσχει τη βάση για μια συζήτηση σχετικά με το εάν η διασταύρωση Ιουδαίων-μη Ιουδαίων είναι επιβλαβής για τους απογόνους από μόνη της ή εάν μόνο μέσω των διαφόρων ειδών δυσκολιών που προκύπτουν βλάπτει τη σωματική και ψυχική ευεξία των μιγάδων.

Όλα αυτά τα ερωτήματα έχουν μεγάλη σημασία για έναν λαό όπως οι Γερμανοί, οι οποίοι έχουν έναν σχετικά μεγάλο αριθμό Εβραίων που ζουν ανάμεσά τους και οι οποίοι βλέπουν έναν αυξανόμενο αριθμό ανδρών και γυναικών τους να συνάπτουν μικτούς γάμους μεταξύ Εβραίων και μη Εβραίων. Ακόμα κι αν ο αριθμός των παιδιών σε τέτοιους μικτούς γάμους είναι χαμηλότερος από ό,τι σε άλλους γάμους, παρόλα αυτά φέρνουν στον γερμανικό λαό έναν αυξανόμενο αριθμό ανθρώπων που, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν φέρνουν τα φυλετικά γονίδια που υπάρχουν διαφορετικά στον γερμανικό λαό - όπως συμβαίνει με τους μικτούς γάμους μεταξύ Γερμανών και μελών άλλων δυτικών λαών - αλλά γονίδια μη ευρωπαϊκών φυλών που μέχρι τώρα ήταν σχεδόν ξένα προς τον γερμανικό λαό. Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι μόνο περίπου το 10% των απογόνων από μικτούς γάμους μεταξύ Εβραίων και μη Εβραίων παραμένουν Εβραίοι,[471] ενώ οι υπόλοιποι, κυρίως σύμφωνα με τη θέληση των γονέων τους, απομακρύνονται από τη Μωσαϊκή πίστη ή δεν την γνωρίζουν καθόλου και στο εξής στρέφονται στη γερμανικότητα ή στην εθνικότητα του περιβάλλοντός τους. Αν, όπως έχω προσπαθήσει να καταδείξω σε πολλά από τα φυλετικά μου βιβλία, ο γερμανικός λαός έχει ήδη βιώσει μια φυλετική αλλαγή μέσω των ποικίλων βαθμών πολλαπλασιασμού των φυλών που εκπροσωπούνται σε αυτόν και μια φτωχοποίηση της σκανδιναβικής φυλής, η οποία εξηγείται κυρίως από τον διαφορετικό αριθμό παιδιών των επιμέρους ευρωπαϊκών φυλών, μέσω αυτής της απονορδικοποίησης, η οποία έχει αφαιρέσει μεγάλο μέρος της αρχικής της φύσης, του «γερμανικού» πνεύματός της, τότε ταυτόχρονα απειλείται από ένα είδος «σημιτισμού» ή «ανατολίτικοποίησης» μέσω των αυξανόμενων επιρροών των φυλών της Εγγύς Ανατολής και της Ανατολής, τις οποίες φέρνουν σε αυτόν οι απόγονοι των εν λόγω μικτών γάμων - αφού ακριβώς αυτό που γενικά θεωρείται ως «σημιτικό» ή «ανατολικό» πνεύμα καθορίζεται από την ψυχολογική κληρονομική

470. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Η Επανάσταση Ενάντια στον Πολιτισμό. Η Απειλή του Υποανθρώπου, 1924. Μετάφραση από τα Γερμανικά από τον Βίλχελμ Χάις, Η πολιτιστική επανάσταση. Η Απειλή του Υποανθρώπου, 1925.

471. Σύμφωνα με μια εκτίμηση του Άρθουρ Ρούπιν (Arthur Ruppin), Οι Εβραίοι του παρόντος, 1904

προδιάθεση αυτών των δύο φυλών.

Όχι μόνο μέσω του γάμου, αλλά και μέσω εξωσυζυγικών τρόπων, οι επιρροές των φυλών που χαρακτηρίζουν τον Ιουδαϊσμό διεισδύουν στον γερμανικό λαό καθώς και στους άλλους δυτικούς λαούς. Ο αριθμός τέτοιων εξωσυζυγικών σχέσεων δεν μπορεί, όπως είναι κατανοητό, να εκτιμηθεί. Ενώ ο αριθμός των παιδιών που γεννιούνται από αυτές τις σχέσεις είναι πιθανώς ακόμη μικρότερος από αυτόν των παιδιών από μικτούς γάμους, ο αριθμός τέτοιων εξωσυζυγικών ενώσεων, από την άλλη πλευρά, δεν θα είναι μικρός, ειδικά επειδή η ευημερία των Ιουδαίων, η οποία είναι άνω του μέσου όρου, μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωσή τους.

Η «Frankfurter Zeitung» δημοσίευσε (στις 24 Ιανουαρίου 1928) ένα άρθρο του **Ερνστ Χένσελ** (Ernst Henschel, 1878 – 1969) για τον «Ο Οίκος των Χιρς». Λέει για τον ιδρυτή αυτού του εμπορικού οίκου, τον **Γιάκομπ Χιρς**: «Ακόμα και όταν ο Γιάκομπ ήταν πάνω από εβδομήντα ετών, περισσότερα από ένα κορίτσια που εργάζονταν στην επιχείρησή του υπέκυψαν στη σεξουαλική δύναμη του γέρου.» Αναφέρεται για τον γιο του, τον Ζίγκφριντ Χιρς: «Ο Ζίγκφριντ είχε περισσότερες από μία συζύγους και δεν γνωρίζω ακόμη αν μπορεί κανείς να μετρήσει άγνωστα άτομα μεταξύ των απογόνων του». – Τώρα, όμως, οι Ιουδαίοι είναι σχετικά συχνότερα εργοδότες από ό,τι τα μέλη των λαών μεταξύ των οποίων ζουν, και ιδιαίτερα συχνά είναι εργοδότες μεγάλου αριθμού γυναικών εργαζομένων (δακτυλογράφοι, πωλήτριες, χειρώνακτες εργάτριες κ.λπ.). Είναι γνωστό ότι τέτοιες εργαζόμενες συχνά συνάπτουν σεξουαλικές σχέσεις με τον εργοδότη τους. Αν οι Ιουδαίοι είναι σχετικά πιο πολυάριθμοι μεταξύ αυτών των εργοδοτών και αν μεταξύ αυτών των Ιουδαίων υπάρχουν συχνότερα άτομα του τύπου που μόλις αναφέρθηκαν, όπως ο Γιάκομπ και ο Ζίγκφριντ Χιρς, τότε τέτοιες σεξουαλικές σχέσεις πιθανότατα θα εξηγούσαν γιατί στις κατώτερες και μεσαίες τάξεις των δυτικών αστικών πληθυσμών υπάρχουν τόσοι σχετικά πολλοί άνθρωποι με μεσανατολικές και οριενταλοειδείς επιρροές. Ο συγγραφέας το παρατήρησε αυτό ακόμη και στη Στοκχόλμη, μια πόλη όπου ο αριθμός των κατοίκων και των διερχόμενων Ιουδαίων είναι σχετικά μικρός. Μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό τέτοιων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων μιγάδων μπορεί να προέρχεται από συζυγικές σχέσεις, καθώς οι Ιουδαίοι σπάνια παντρεύονται μέλη των κατώτερων και μεσαίων τάξεων των δυτικών λαών. Μια τέτοια μικτή φυλετική τάξη μπορεί να παρατηρηθεί στην Κοπεγχάγη καθώς και στο Βερολίνο, στη Βιέννη καθώς και στο Παρίσι. Φαίνεται να γίνεται σταδιακά χαρακτηριστικό γνώρισμα των ευρωπαϊκών πόλεων, όπως ακριβώς οι γάμοι μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων μιγάδων είναι χαρακτηριστικό πολλών ευγενών οικογενειών των δυτικών εθνών.[472]

472. Σχετικά με τις ευγενείς οικογένειες με γερμανικά ονόματα και ιουδαϊκό αίμα, βλ. Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ, Γενεαλογία μιας ιουδαϊκής οικογένειας, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 9, 1912. Ο Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ αναφέρει ότι μια πριγκίπισσα Ρόις (το γένος Μέγιερ) και μια πριγκίπισσα του Μονακό προέρχονταν από ιουδαϊκές οικογένειες, ότι επιπλέον οι οικογένειες του βαρώνου Όπενχαϊμερ, του φον Χάινε, του φον Φριντλέντερ, του φον Φουλντ, του φον Άιχθαλ, του φον

Στις συζυγικές και εξωσυζυγικές σχέσεις μεταξύ Ιουδαίων και μελών μη ιουδαϊκών λαών, οι Ιουδαίοι φαίνεται να έχουν ιδιαίτερη προτίμηση σε άτομα με ισχυρότερη νορδική επιρροή, ειδικά σε εκείνα με ξανθά μαλλιά και μπλε μάτια, αλλά και με χαρακτηριστικά που θεωρούνται «ευγενέστερα» στη Δύση – και αυτά είναι ως επί το πλείστον χαρακτηριστικά της νορδικής φυλής. Ακόμα και όταν επιλέγουν σύζυγο μέσα από το έθνος τους, όπως αναφέρεται στη σελίδα 239, πολλοί Ιουδαίοι προτιμούν έναν ξανθό τύπο με λίγο-πολύ έντονη νορδική επιρροή. Η Ιουδαία συγγραφέας **Ανσέλμα Χάινε** (Anselma Heine) αναφέρει ένα χαρακτηριστικό που αξίζει να αναφερθεί σε αυτό το πλαίσιο, όταν εξετάζει τον Ιουδαίο ποιητή Λούντβιχ Γιακομπόφσκι (Ludwig Jacobowski): «Στο τέλος αναζήτησε μόνο το εκλεπτυσμένο και το συγκεχυμένο. Ήταν η εκδικητική του ευχαρίστηση να επιδεικνύει την εξουσία του πάνω στις γυναίκες, και ποτέ δεν χλεύαζε περισσότερο τους πληβείους από ό,τι όταν καυχιόταν ότι είχε υποτάξει τις ωραίες γυναίκες των ευγενών με βάναυση βία.»[473]

Οι συζυγικές και εξωσυζυγικές μικτές σχέσεις μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων αποτελούν όμως μέρος του εβραϊκού ζητήματος. Μεγάλα τμήματα του δυτικού πληθυσμού παρατηρούν με ανησυχία, ακόμη και με φρίκη, την αύξηση τέτοιων σχέσεων και τις συνέπειές τους: τη φυλετική αποξένωση της γενετικής σύνθεσης του δικού τους λαού˙ αλλά ακόμη και τα αυστηρά μωσαϊκά και ιουδαϊκο-εθνοτικά τμήματα του Ιουδαϊσμού βλέπουν αυτή τη διαδικασία ανάμειξης σαν κάτι σαν μια διαδικασία αποσύνθεσης ή τουλάχιστον σαν ένα ολοένα και πιο πιεστικό «ζήτημα» που απαιτεί αμερόληπτη συζήτηση.[474]

Το ζήτημα των μικτών γάμων γίνεται ακόμη πιο πιεστικό καθώς ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός Ιουδαίων – κυρίως για «εξωτερικούς λόγους», όχι για θρησκευτικούς, όπως αναφέρει η Εγκυκλοπαίδεια Ιουδαϊκή (Τόμος II, 1928, σελ. 1218 στην ενότητα «Αποστασία») – απαρνούνται το Μωσαϊκό Σύμβολο της Πίστεως και είτε ασπάζονται ένα από τα χριστιανικά δόγματα είτε γίνονται άθρησκοι.[475] Ακριβώς αυτοί οι μη μωσαϊκοί Ιουδαίοι ή όσοι έχουν ασπαστεί τον Χριστιανισμό αντιμετω-

---

Λέβενταλ, του φον Ράχελ, του φον Ούκρο, του φον Όπενφελθ, του φον Ρέναρτ, του φον Μόσνερ, του φον Χάλε και οι κόμητες φον Σβάνενταλ είναι ιουδαϊκής καταγωγής (αλλά όχι σύμφωνα με την μεταγενέστερη διόρθωση του Λες από τον Τέιλχαμπερ), αναφέρει περαιτέρω έναν αριθμό ευγενών και αριστοκρατών οικογενειών στις οποίες μεμονωμένα αρσενικά μέλη παντρεύτηκαν Ιουδαίες γυναίκες και κατονομάζει περαιτέρω βιβλία που περιγράφουν τέτοιες σχέσεις, έτσι ώστε ο παραπάνω ισχυρισμός για ένα σχετικά πολύ πιο συχνό ιουδαϊκό αίμα στην αριστοκρατία να ενισχύεται σε μεγάλο βαθμό. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την αυστριακή αριστοκρατία.

473. Λογοτεχνική Ηχώ, Τεύχος 3, 1912

474. Οι Σιωνιστές είναι ως επί το πλείστον αντίθετοι στους μικτούς γάμους˙ ο Άντολφ Μπρυλ (Adolf Brüll) όμως στο βιβλίο «Ο Μικτός γάμος στον Ιουδαϊσμό υπό το Φως της Ιστορίας», (1905) από σιωνιστική άποψη, υποστήριζε την αποδοχή ατομικών μικτών γάμων, καθώς οι γυναίκες των Δυτικών («Άριων») λαών μπορούσαν να φέρουν μαζί τους πολύτιμα γενετικά χαρακτηριστικά: γενετικά χαρακτηριστικά που εκφράζονταν σε εξαιρετικές στρατιωτικές και κρατικές ικανότητες και σε ένα αίσθημα πατριωτικής θυσίας. Ο Σιωνισμός θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τέτοια γενετικά χαρακτηριστικά.

475. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που παρέχονται στην προαναφερθείσα πηγή, 21.020 μωσαϊκοί Ιουδαίοι ασπάστηκαν την Προτεσταντική πίστη στην Πρωσία μεταξύ 1800 και 1924: μεταξύ 1881 και 1926, 24.949 Ιουδαίοι στη Βιέννη υιοθέτησαν το μωσαϊκό σύμβολο της πίστης, 4.997 το δέχτηκαν ξανά, με την απώλεια 19.952 Ιουδαίων του μωσαϊκού σύμβολου της πίστης.

πίζουν λιγότερες δυσκολίες όταν συνάπτουν έναν μικτό γάμο μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, τόσο με τους συγγενείς τους όσο και με την οικογένεια στην οποία επιθυμούν να παντρευτούν, ειδικά επειδή οι μεγάλοι μη Ιουδαϊκοί κύκλοι συγχέουν την εθνική και φυλετική καταγωγή με τη θρησκευτική πίστη στην περίπτωση των Ιουδαίων και επικρατεί η άποψη μεταξύ τους ότι ο Ιουδαίος που έχει αφήσει τη μωσαϊκή ομολογία πίστης έχει χάσει με αυτόν τον τρόπο και την ιουδαϊκή του ταυτότητα, την ένταξή του σε μια συγκεκριμένη κοινότητα καταγωγής. Η κοινή άγνοια ζητημάτων κληρονομικότητας και φυλής – η οποία επικρατεί όχι στους ιουδαϊκούς κύκλους, αλλά σίγουρα στους περισσότερους μη ιουδαϊκούς κύκλους – επιτρέπει στους ανθρώπους να θεωρούν σαν «Ιουδαίους» σχεδόν μόνο τα μέλη ενός συγκεκριμένου θρησκευτικού δόγματος, αλλά όχι να αναγνωρίζουν στους Ιουδαίους τα μέλη ενός λαού μη ευρωπαϊκής φυλετικής καταγωγής με ιδιαίτερα κληρονομικά χαρακτηριστικά ψυχής και σώματος. Αυτή η έλλειψη γνώσης μεταξύ των περισσότερων μη Ιουδαίων Δυτικών καθιστά το ζήτημα και τον κίνδυνο των γάμων μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων ακόμη πιο σοβαρό.

β) Επιρροές του ιουδαϊκού πνεύματος

Ένας από τους κορυφαίους ερευνητές στον τομέα της εθνολογίας, ο **Μίχαελ Χάμπερλαντ**, γράφει στο βιβλίο του «Οι Λαοί της Ευρώπης και της Ανατολής» (1920): «Η εθνολογία πρέπει επίσης να λαμβάνει υπόψη τις συνολικές πολιτισμικές και πνευματικές επιρροές που έχουν προέλθει από τον Ιουδαϊσμό στην ευρωπαϊκή ανάπτυξη και που συνεχίζουν να την επηρεάζουν μέσω των πιο ισχυρών μέσων εξουσίας: της νομισματικής οικονομίας, των τραπεζών, της λογοτεχνίας, του τύπου και των ολοκληρωμένων κοινωνικών οργανώσεων». Ο Χάμπερλαντ περιγράφει επίσης τα ιδιαίτερα φαινόμενα στα οποία εκφράζεται η εθνολογική ιδιαιτερότητα του Ιουδαϊσμού: «Είναι άνευ προηγουμένου στη ζωή των λαών της γης, το πώς μια φυλή, εντελώς ξεριζωμένη από την πρώην πολιτικοθρησκευτική της πατρίδα, στην οποία οι μεγάλες, ηγετικές δυνάμεις της Ευρώπης από την αρχαιότητα μέχρι τη σύγχρονη εποχή: ο Ελληνισμός, ο Ρωμαϊσμός και ο Χριστιανισμός, εξωτερικά και εσωτερικά, στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλον σαν ασυμβίβαστοι εχθροί, αν και διασκορπισμένη σε όλες τις κατευθύνσεις της πυξίδας, παραμένει πεισματικά και άκαμπτα πιστή στον προγονικό, θρησκευτικά απολιθωμένο λαό της.»

Σε αυτό το βιβλίο, δεν μπορεί να γίνει καμία προσπάθεια να απαριθμηθούν λεπτομερώς οι επιρροές του Ιουδαϊσμού στην οικονομική ζωή, την πνευματική ζωή και τη διακυβέρνηση των δυτικών λαών που αναφέρει ο **Χάμπερλαντ**· μπορούν να δοθούν μόνο μερικές υποδείξεις. Ο Βέρνερ Ζόμπαρτ παρουσίασε την συντριπτική επιρροή του Ιουδαϊσμού στην οικονομική ζωή με υποδειγματικό τρόπο στο έργο του «Οι Ιουδαίοι και η Οικονομική Ζωή» (2η έκδοση 1927), ένα έργο το

οποίο, σύμφωνα με τον Λάντσμπεργκερ, «ίσως μια μέρα να αποτελέσει το σημείο εκκίνησης για την επίλυση του ιουδαϊκού προβλήματος».[476] – Ο **Ζόμπαρτ**, ο οποίος δεν είναι αντισημίτης αλλά μάλλον φιλοσημίτης – ακόμα και ο ιουδαϊκά καθοδηγούμενος Τύπος έχει τονίσει την αμεροληψία του προαναφερθέντος έργου του – αντλεί τον καπιταλισμό της εποχής μας απευθείας από το πνεύμα του Ιουδαϊσμού, και ιδιαίτερα του Μωσαϊκο-Ταλμουδικού Ιουδαϊσμού: «Ο Ιουδαϊσμός και ο καπιταλισμός είναι ταυτόσημοι». Καταγράφει «την ιστορία των δύο χιλιάδων ετών του ιουδαϊκού δανεισμού» και, ως εκ τούτου, την «ψευδή ιστορική ερμηνεία» ότι οι Ιουδαίοι «εξαναγκάστηκαν να ασχοληθούν με τον δανεισμό χρημάτων» κατά τον Μεσαίωνα, ειδικά μετά τις Σταυροφορίες. Ο Ζόμπαρτ δείχνει πώς ακριβώς τα ψυχολογικά χαρακτηριστικά που χαρακτηρίζουν τους Ιουδαίους έπρεπε να οδηγήσουν στην ολοένα και πιο ποικιλόμορφη ανάπτυξη των καπιταλιστικών οικονομικών μορφών. Σύμφωνα με τον Ζόμπαρτ, μπορεί επίσης εύκολα να διαπιστωθεί ότι, εφόσον υπάρχει ιουδαϊκή ιστορία, η συσσώρευση μεγάλου πλούτου από μεμονωμένους Ιουδαίους, καθώς και η μέση μεγαλύτερη ευημερία του ιουδαϊκού πληθυσμού, δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. – Ο «αμερικανισμός», δηλαδή, αυτό το πνευματικό κίνημα – που άδικα αποδίδεται σε ολόκληρο τον βορειοαμερικανικό λαό – που δεν βλέπει στην ανθρώπινη ζωή τίποτα άλλο παρά ένα πλέγμα εγωιστικών σκοπών και επιδίωξης κέρδους, έναν κόσμο απεριόριστης οικονομικής πάλης και απεριόριστης ελευθερίας των οικονομικών δυνάμεων – αυτός ο «αμερικανισμός», που σήμερα στη Δύση συχνά παρουσιάζεται σαν «αντικειμενικότητα», αποδεικνύεται, σύμφωνα με τις εξηγήσεις του Ζόμπαρτ, ότι είναι το αποτέλεσμα του ιουδαϊκού πνεύματος, ή τουλάχιστον του πνεύματος που εκπροσωπείται στον Ιουδαϊσμό, το οποίο ο **Γκαίτε** περιέγραψε στα «Αξιώματα και Στοχασμοί» του ως εξής: «Κανείς, ούτε καν ο μικρότερος, ο πιο ασήμαντος Ιουδαίος, δεν προδίδει μια αποφασιστική προσπάθεια, και μάλιστα μια γήινη, χρονική, στιγμιαία».

Σύμφωνα με τον **Φήλιξ Πίνκους**, οι Ιουδαίοι στη Δύση ενθάρρυναν την ανάπτυξη του ενστίκτου της απόκτησης, και η ουσιαστικά καπιταλιστική «ενδιάμεση οικονομία» των Ιουδαίων οδήγησε στον σύγχρονο καπιταλισμό.[477] Σύμφωνα με τον **Ζόμπαρτ**, ακόμη και πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο, το ένα τρίτο του φορολογητέου πλούτου και εισοδήματος στο Βερολίνο προερχόταν από Ιουδαίους. «Είναι γνωστό ότι όπου μπορούν να γίνουν συγκρίσεις, οι Ιουδαίοι είναι τρεις έως τέσσερις φορές πλουσιότεροι από τους Χριστιανούς»[478] – σύμφωνα με την επίσημη απογραφή των Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης στα προπολεμικά χρόνια.

Αυτός ο πλούτος δίνει στους Ιουδαίους μια εξαιρετικά εκτεταμένη επι-

476. Αρτούρ Λάντσμπεργκερ (Artur Landsberger, 1876 – 1933), στον πρόλογο του βιβλίου «Ιουδαϊκές βαπτίσεις», 1912, του Βέρνερ Ζόμπαρτ

477. Φήλιξ Πίνκους (Felix Pinkus, 1868 – 1947), Μελέτες για την Οικονομική Ιστορία των Ιουδαίων από την Περίοδο της Μετανάστευσης έως τη Σύγχρονη Εποχή, 1906

478. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Το μέλλον των Ιουδαίων, 1912, σελ. 34

ρροή σε μια εποχή όπως η δική μας, όπου ο οικονομικός πλούτος είναι καθοριστικός. Ο Ζόμπαρτ παραθέτει τις απογραφές που δείχνουν πόσο έντονα εκπροσωπούνταν οι Ιουδαίοι στις διευθυντικές θέσεις όλων των ανώνυμων εταιρειών ακόμη και στα προπολεμικά χρόνια, και περιγράφει πώς ο Ιουδαϊσμός όχι μόνο κυριαρχεί στις μεγάλες τράπεζες, αλλά μέσω αυτών μπορεί επίσης να ασκήσει αποφασιστική επιρροή στη μεγάλης κλίμακας βιομηχανία. Τα χρόνια που ακολούθησαν την προετοιμασία και το ξέσπασμα του Παγκοσμίου Πολέμου κατέδειξαν την αποφασιστική σημασία του διεθνούς δανειακού κεφαλαίου, που κατευθύνεται από τον Ιουδαϊσμό, για την τύχη των μεγάλων δυνάμεων. Το πώς το ιουδαϊκό κεφάλαιο μπορεί να επηρεάσει τις τύχες των εθνών αποδεικνύεται από ένα γεγονός όπως αυτό που αναφέρει ο «Ιουδαϊκός Τύπος» (Βιέννη, 15 Οκτωβρίου 1920): Ο **Γιάκομπ Σιφ**, επικεφαλής του μεγαλύτερου εβραϊκού τραπεζικού οίκου στην Αμερική, Kuhn, Loeb & Co., υποστήριξε την Ιαπωνία, η οποία ήταν φτωχή σε κεφάλαια, στον Ρωσο-ιαπωνικό πόλεμο «προκειμένου να κλονίσει το τσαρικό καθεστώς» και παρείχε επίσης οικονομικούς πόρους για το ρωσικό πραξικόπημα την άνοιξη του 1917.[479] Σύμφωνα με μια δήλωση στην «Frankfurter Zeitung» της 6ης Οκτωβρίου 1915, μεταξύ των κορυφαίων τραπεζών στην Αμερική, έντεκα «γερμανοαμερικανικές» τράπεζες συμμετείχαν μόνο στα δάνεια της εχθρικής συμμαχίας κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου, αν και τα ονόματα των εταιρειών τους έφεραν όλα ιουδαϊκά ονόματα γερμανικής προέλευσης. – Έτσι, ένας «ιουδαϊκός ιμπεριαλισμός» (Ντίκελ) χτίστηκε στον «ιουδαϊκό καπιταλισμό», τον οποίο περιέγραψε ο ίδιος ο Εβραίος, ο **Ντισραέλι**, στο μυθιστόρημά του «Τάνκρεντ» (1877): Ο **Σμιτς** περιγράφει σε αυτό το μυθιστόρημα μια συζήτηση που έχει ένας Άγγλος με μια Ιουδαία γυναίκα που ζει στην Παλαιστίνη: Αυτή ρωτάει τον Τάνκρεντ τι έχει τη μεγαλύτερη αξία στην Ευρώπη και αυτός πρέπει να απαντήσει: «Χρυσός». Στην ερώτηση: «Και αυτός που έχει τον περισσότερο χρυσό, είναι Χριστιανός;» – «Πιστεύω ότι είναι της φυλής σας και της πίστης σας», απάντησε ο Τάνκρεντ. «Ποιος είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος στο Παρίσι;» – «Νομίζω ότι είναι ο αδερφός του πλουσιότερου ανθρώπου στο Λονδίνο.» «Γνωρίζω κι εγώ τη Βιέννη», είπε το κορίτσι χαμογελώντας. «Εκεί ο Καίσαρας κάνει τους άνδρες της φυλής μου βαρόνους της αυτοκρατορίας, και δικαίως, γιατί θα κατέρρεε σε μια εβδομάδα χωρίς τη βοήθειά τους».[480] Αυτή η περιγραφή της εμπειρίας του **Ντισραέλι** από έναν πολιτικό επιβεβαιώνεται από την οικονομική έρευνα του Βέρνερ Ζόμπαρτ στο βιβλίο του «Οι Εβραίοι και η Οικονομική Ζωή»: «Έγιναν κύριοι του χρήματος και, μέσω του χρήματος που υπέταξαν, κύριοι του κόσμου».

---

479. Αυτόν τον κλονισμό μιας κρατικής εξουσίας θα πρέπει να τον λάβουμε σαν παράδειγμα του γεγονότος ότι ο Ιουδαϊσμός θεωρεί οποιαδήποτε ιδιαίτερα εδραιωμένη κρατική εξουσία σαν δυσμενή για τον εαυτό του; «Ο Ιουδαϊσμός θα πρέπει να εκπληρώσει, πάνω απ' όλα, το έργο της διαμόρφωσης ενός αντίβαρου εντός της μελλοντικής παγκόσμιας κουλτούρας ενάντια στον απειλητικό κίνδυνο της υπερβολής της αρχής της εξουσίας» (Γκόλντμαν, Σχετικά με την Παγκόσμια-Πολιτιστική Σημασία και το Έργο του Ιουδαϊσμού, 1916)

480. Όσκαρ Σμιτς (Oscar Schmitz, 1873 – 1931), Η τέχνη της πολιτικής. Λόρδος Μπίκονσφιλντ, 1911

Ο **Ζόμπαρτ** τονίζει επίσης «πόσο περισσότεροι Ιουδαίοι συμμετέχουν στις “ευλογίες” της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από ό,τι οι Χριστιανοί»[481] – ακριβώς λόγω του, κατά μέσο όρο, πολύ μεγαλύτερου πλούτου τους. Αναφέρει περαιτέρω τα σημάδια της εξαιρετικής επιρροής τους στις κυβερνήσεις ακόμη και πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο: «Στη Γαλλία, λέγεται ότι 21 από τους 84 νομούς βρίσκονταν πρόσφατα στα χέρια τους.» «Στη Γερμανία δειπνούν με χρυσά κουτάλια στο τραπέζι του αυτοκράτορα» (ό.π. σελ. 36). Ο Παγκόσμιος Πόλεμος στη συνέχεια αύξησε σημαντικά τη δύναμη του διεθνούς ιουδαϊκού δανειακού κεφαλαίου, και ο αποφασιστικός ρόλος που έπαιξε ο Ιουδαϊσμός στον Μπολσεβικισμό, τόσο στη Ρωσία όσο και σε άλλες χώρες, έχει συχνά περιγραφεί τόσο από ιουδαϊκές όσο και από μη ιουδαϊκές πηγές.

Μια τέτοια θέση του Ιουδαϊσμού δύσκολα θα ήταν εφικτή χωρίς τον έλεγχο και την εποπτεία του Τύπου, όπως ακριβώς ο τωρινός έλεγχος του Τύπου και ολόκληρης της παγκόσμιας ειδησεογραφικής υπηρεσίας από τους Ιουδαίους δεν θα ήταν εφικτός χωρίς τον μεγάλο πλούτο τους. Η λεγόμενη κοινή γνώμη όλων των χωρών καθορίζεται κυρίως από αυτήν την υπηρεσία πληροφοριών και αυτόν τον Τύπο. Γι’ αυτό ο Ιουδαίος συγγραφέας **Μόουζες Ντομπρούσκα** (Moses Dobruška γνωστός και σαν Junius Frey) περιέγραψε τη θέση του Ιουδαϊσμού σαν μοναδική ήδη από το 1910: «Οι Ιουδαίοι αναδύονται σε κάθε πυρήνα του έθνους με τέτοια φρεσκάδα και ζωντάνια που ακούει κανείς ήδη να μιλάνε για μια ιουδαϊκή αναγέννηση. Τα πάνε καλά, όχι μόνο από επιχειρηματικής άποψης»... «Δεν υπάρχει σχεδόν κανένας τομέας εθνικής δραστηριότητας στον οποίο να μην υπάρχει ιουδαϊκό στοιχείο. Δεν υπάρχει σχεδόν καμία μεγάλης κλίμακας εκστρατεία ανακούφισης των Εβραίων.»... «Επομένως, ο Ιουδαίος σαν μεγάλος τραπεζίτης, χονδρέμπορος, μεγάλος εφοπλιστής, σαν χρηματοδότης όλων των συλλογικών αναγκών, δεν είναι ο επίσημος πολιτικός, τουλάχιστον όχι στο κράτος που εξακολουθεί να διοικείται από δημόσιους υπαλλήλους· στο παρασκήνιο όμως είναι συνεχώς ενεργός και απαραίτητος: είναι ο πραγματικός εγκέφαλος και ηθοποιός, αρκετά έξυπνος για να αφήσει τη διακοσμητική χειρονομία σε άλλους. Και επειδή ο Ιουδαίος είναι τόσο βαθιά ριζωμένος στην καπιταλιστική ζωή, γίνεται λόγος για τους Άλμπερτ Μπαλλίν, Βάλτερ Ράθεναου και Κάρλ Φιούρστενμπεργκ που βρίσκονται στις ανώτερες και υψηλότερες θέσεις. Γι’ αυτό ο σερ Έρνεστ Κασέλ γράφει παγκόσμια ιστορία. Γι’ αυτό και ο Σίντνεϊ Σονίνο και ο Λουίτζι Λουτσάτι ήταν υπουργοί Οικονομικών και πρωθυπουργοί στην Ιταλία.»[482]

Ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι είχε χρησιμοποιήσει παρόμοια λόγια στο έργο του «Κόνινγκσμπι» (1844) για να περιγράψει την παγκόσμια δύναμη των Ιουδαίων: «Ο κόσμος κυβερνάται από πολύ διαφορετικούς ανθρώπους από ό,τι νομίζουν όσοι δεν βλέπουν τα παρασκήνια.» Ο Ντισραέλι ήθελε μάλιστα να υποθέσει ότι και η επανάσταση του 1848

481. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Το μέλλον των Ιουδαίων, 1912, σελ. 34

482. Νέα Επιθεώρηση, 1 Απριλίου 1912

είχε προκύψει «μέσω της επιρροής των Ιουδαίων» (Κόνινγκσμπι).

Είναι ξεκάθαρο ότι η οικονομική και πολιτική δύναμη των Ιουδαίων, απλώς και μόνο μέσω του ελέγχου τους στον Τύπο, έχει αντίκτυπο σε ολόκληρη την πνευματική ζωή των δυτικών λαών. Ο Ιουδαίος συγγραφέας **Μορίτζ Γκολντστάιν** (Moritz Goldstein) κάποτε το απέδειξε αυτό χρησιμοποιώντας το παράδειγμα της γερμανικής πνευματικής ζωής: «Ξαφνικά, οι Ιουδαίοι βρίσκονται σε όλες τις θέσεις από τις οποίες δεν έχουν εκδιωχθεί βίαια· οι Ιουδαίοι έχουν κάνει τα καθήκοντα των Γερμανών δικά τους καθήκοντα· ολοένα και περισσότερο φαίνεται ότι η γερμανική πολιτιστική ζωή πρόκειται να περάσει σε εβραϊκά χέρια.» ...«Εμείς οι Ιουδαίοι διαχειριζόμαστε την πνευματική ιδιοκτησία ενός λαού που μας αρνείται το δικαίωμα και την ικανότητα να το κάνουμε. Αυτό το γεγονός, το οποίο είναι τόσο τερατώδες στην αιχμηρή του διατύπωση και το οποίο πρέπει να αναδεύει το αίμα τόσο των Ιουδαίων όσο και των μη Ιουδαίων, απαιτεί αναπόφευκτα μέτρα. Αυτή η σύγκρουση πρέπει με κάποιο τρόπο να λυθεί.» ...«Κανείς δεν αμφιβάλλει σοβαρά για τη δύναμη που έχουν οι Ιουδαίοι στον Τύπο. Η κριτική, ειδικότερα, βρίσκεται στα πρόθυρα να γίνει ιουδαϊκό μονοπώλιο, τουλάχιστον στις πρωτεύουσες και στις πιο ισχυρές εφημερίδες τους. Η κυριαρχία του ιουδαϊκού στοιχείου στο θέατρο είναι εξίσου γνωστή· σχεδόν όλοι οι θεατρικοί σκηνοθέτες του Βερολίνου είναι Ιουδαίοι. Ένα μεγάλο, ίσως το μεγαλύτερο μέρος των ηθοποιών, κάνει το ίδιο, και το γεγονός ότι χωρίς ιουδαϊκό κοινό, η θεατρική και η συναυλιακή ζωή θα ήταν ουσιαστικά αδύνατη είναι κάτι που επαινείται ή θρηνείται επανειλημμένα. Ένα εντελώς νέο φαινόμενο είναι ότι οι γερμανικές λογοτεχνικές σπουδές φαίνεται επίσης να περνούν σε ιουδαϊκά χέρια. Δεν κηρύττουμε πλέον ένα «μωσαϊκό δόγμα», αλλά πιστεύουμε σε έναν ιουδαϊκό λαό με έμφυτα, ανεξίτηλα χαρακτηριστικά.»[483]

Ενώ τέτοια λόγια μπορεί να φαίνονται υπερβολές από έναν Ιουδαίο που είναι ιδιαίτερα περήφανος για τη δύναμη της ιουδαϊκής επιρροής, μια δήλωση του Ζόμπαρτ θα επιβεβαίωνε σε μεγάλο βαθμό τα λόγια του **Μορίτζ Γκολντστάιν**: «Είναι άχρηστο να λέμε ότι αυτοί [οι Ιουδαίοι] έχουν στα χέρια τους την τέχνη μας, τη λογοτεχνία μας και την μουσική μας αγορά, τα θέατρά μας, ολόκληρο τον Τύπο μας, αν όχι αποκλειστικά, αλλά αρκετά ουσιαστικά, θα μπορούσαμε να πούμε με σιγουριά: με αποφασιστική επιρροή.»[484] – Από την ιουδαϊκή πλευρά, ο **Ναχούμ Γκόλντμαν** τόνισε ιδιαίτερα την επιρροή του ιουδαϊκού πνεύματος στον γερμανικό λαό. «Κανένας ευρωπαϊκός λαός δεν έχει επηρεαστεί περισσότερο από τους Ιουδαίους και το ιουδαϊκό πνεύμα τον τελευταίο αιώνα από τον γερμανικό λαό.»[485]

Μια ισχυρή επίδραση, και μάλιστα μια ηγετική θέση, του εβραϊκού πνεύματος, αποκάλυψε ο διεθνής εξπρεσιονισμός που είναι εμφανής

---

483. Φύλακας Τέχνης, Μάρτιος 1910

484. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Το μέλλον των Ιουδαίων, 1912, σελ. 35

485. Ναχούμ Γκόλντμαν (Nahum Goldmann, 1895 – 1982), Σχετικά με την κοσμοπολιτισμική σημασία και το έργο του Ιουδαϊσμού, 1916

στις τέχνες, τόσο σε επίπεδο τέχνης και εφαρμοσμένων τεχνών, όσο και στο εμπόριο έργων τέχνης. Η μεσανατολική τέχνη φυλετική ψυχή, με την εμβύθισή της (βλ. σελ. 33/34), φαινόταν να μπορεί να εκφραστεί ιδιαίτερα άμεσα στον Εξπρεσιονισμό. Ο **Χάινριχ Μπερλ** περιέγραψε την ηγεσία της εξπρεσιονιστικής ζωγραφικής από τους Ιουδαίους: στη Ρωσία, ο Βασίλι Καντίνσκι, ο Μαρκ Σαγκάλ, ο Λασάρ Σεγκάλ και ο Τζέικομπ Στάινχαρντ, στη Γαλλία ο Πάμπλο Πικάσο και ο Σιμόν Λεβί, στη Γερμανία ο Μαξ Πέχσταϊν, ο Λούντβιγκ Μάιντνερ και ο Λάιονελ Φάινινγκερ ήταν ηγετικές προσωπικότητες.[486]

Από την πλευρά της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, η επιρροή του Ιουδαϊσμού περιγράφηκε κάποτε από τον **Πάουλ Βίλχελμ φον Κέπλερ**, ο οποίος αργότερα έγινε ένας από τους πνευματικά κορυφαίους Γερμανούς επισκόπους, σαν επιβλαβής για τους δυτικούς λαούς καθώς ο Ιουδαϊσμός «κάθεται σαν αγκάθι στη σάρκα των χριστιανικών λαών, ρουφώντας το αίμα τους, υποδουλώνοντάς τους με τις χρυσές αλυσίδες των εκατομμυρίων και με σωληνοειδή σκήπτρα με δηλητηριασμένα φτερά, δηλητηριάζοντας τις δημόσιες πηγές της εκπαίδευσης και της ηθικής ρίχνοντας μέσα αηδιαστικές και πυώδεις ουσίες».[487] – Από αυτά και τα άλλα λόγια που αναφέρθηκαν παραπάνω, είναι ξεκάθαρο ότι η επιρροή του ιουδαϊκού πνεύματος έχει συμβάλει και στην εμφάνιση ενός «ιουδαϊκού ζητήματος», την ύπαρξη του οποίου αρνούνται επανειλημμένα ορισμένοι Ιουδαίοι και μη Ιουδαίοι.

Αρκετές ολοκληρωμένες διεθνείς ενώσεις χρησιμεύουν στη διατήρηση και την αύξηση της ιουδαϊκής επιρροής, όπως η Παγκόσμια Ισραηλιτική Συμμαχία (Alliance Israélite Universelle), το Ενωμένο Τάγμα B' nai B' rith (United Order B' nai B' rith) και άλλες, και το Τάγμα των Ελευθεροτεκτόνων έχει πρόσφατα περιγραφεί από τους Ιουδαίους σαν «ιουδαϊκό ίδρυμα».[488] Ο **Ματίας Ερτσμπέργκερ** (Matthias Erzberger, 1875 – 1921), (Αναπολήσεις, 1920, σελ. 145) τόνισε τη «στενή σχέση μεταξύ Τεκτονισμού και Ιουδαϊσμού» στη Γαλλία. Δηλώνει ότι οι ηγέτες της Ισραηλιτικής Συμμαχίας είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου οι ίδιοι με εκείνους της Μεγάλης Ανατολής του Παρισιού.

Εξαιρετικής αξίας για τον Ιουδαϊσμό είναι η πολυάριθμη εκπροσώπησή του στο διδακτικό προσωπικό των δυτικών πανεπιστημίων. Σε αυτά εκπροσωπούνται κατά μέσο όρο, πολύ περισσότεροι Ιουδαίοι από ό,τι αντιστοιχεί στο ποσοστό των Ιουδαίων στον εν λόγω πληθυσμό. Σύμφωνα με τον **Ζίγκαλ**, ο αριθμός των Ιουδαίων καθηγητών στα γερμανικά πανεπιστήμια έχει αυξηθεί αναλογικά πολύ περισσότερο από αυτόν των μη Ιουδαίων καθηγητών από το 1875.[489] Στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης, περίπου το 40% των καθηγητών είναι Ιουδαίοι. Μεγάλη σημασία έχουν επιπλέον οι Ιουδαίοι

---

486. Χάινριχ Μπερλ (Heinrich Berl, 1896 – 1953), Οι Ιουδαίοι στη Σύγχρονη Καλή Τέχνη, Ο Ιουδαίος, τομ. VIII, 1924, Τεύχη 5/6

487. Πάουλ Βίλχελμ φον Κέπλερ (Paul Wilhelm von Keppler), Ταξίδια και Προσκυνήματα στην Ανατολή, 2η έκδοση, 1895, σελ. 302

488. Ο Ιουδαϊκός Φύλακας (Jewish Guardian) της 5 Οκτωβρίου 1923

489. Γιάκομπ Ζίγκαλ (Jacob Segall), Οι επαγγελματικές και κοινωνικές συνθήκες των Ιουδαίων στη Γερμανία. Δημοσιεύσεις του Γραφείου Στατιστικής των Ιουδαίων, τεύχος 9, 1912

που κατέχουν θεολογικές έδρες και θέσεις στις διάφορες χριστιανικές εκκλησίες και αιρέσεις του κόσμου. Ο **Φέλιξ φον Λούσαν** αναφέρει το «μεγάλο ποσοστό ονομάτων των Ιουδαίων της Ανατολής» που «βρίσκονται στους καταλόγους των Άγγλων επισκόπων και των πιο διάσημων ρητόρων άμβωνα της Υψηλής Εκκλησίας».[490]

Γι' αυτό το λόγο, το ιουδαϊκό πνεύμα έχει βρει σχετικά εύκολο να επιβληθεί και να εξαπλωθεί στη Δύση ακριβώς επειδή οι διδασκαλίες και οι διαδεδομένες απόψεις των χριστιανικών εκκλησιών διατηρούν τη «Μεγάλη Απάτη» την οποία ο **Ντέλιτς** εκθέτει με ιδιαίτερη αποφασιστικότητα στο ομώνυμο έργο του (βλ. σελ. 121), δηλαδή το ιστορικό σφάλμα ότι η έννοια του Θεού του Γαλιλαίου Ιησού από τη Ναζαρέτ και η δυτική έννοια του Θεού που επηρεάστηκε από αυτήν την έννοια ήταν ένα είδος συνέχειας ή περαιτέρω ανάπτυξης της εβραϊκής έννοιας του Γιαχβέ. Ένα έργο ενός τόσο σχολαστικού ιστορικού όπως ο **Έντουαρντ Μάιερ** «Προέλευση και Αρχές του Χριστιανισμού» (1921 – 1925), το οποίο δεν συμμερίζεται την οξύτητα της παρουσίασης του Ντέλιτς μπορεί παρ' όλα αυτά να καταδείξει πόσο λίγη ιστορική αλήθεια υπάρχει στην εκκλησιαστική και λαϊκή άποψη ότι ο Χριστιανισμός έχει τις κύριες ρίζες του στον Ιουδαϊσμό.[491] Για παράδειγμα, η παρακάτω δήλωση στην εβδομαδιαία προτεσταντική εφημερίδα της πόλης Έλμπερφελντ «Από το φως και τη ζωή» (Aus Licht und Leben) (Αρ. 22, 1921), δείχνει πόσο στενές είναι οι σχέσεις της χριστιανικής πίστης με τον Ιουδαϊσμό σε αντίθεση με την ιστορική αλήθεια: «Μόνο ο Ισραήλ είναι ο εκλεκτός λαός του Θεού και παραμένει έτσι παρά τη σκληρότητά του· τα δώρα και η κλήση του Θεού δεν μπορούν να τον κάνουν να μετανιώσει· μετά τη μεταστροφή του, το Ισραήλ θα σταθεί στην κορυφή σαν ο αληθινός ευγενής λαός ανάμεσα στα έθνη της γης. Όλοι οι άλλοι λαοί παραμένουν "ειδωλολατρικοί λαοί" και στέκονται μπροστά στο Θεό σαν μια σταγόνα σε έναν κουβά, σαν ένα μικρό βαρίδιο στη ζυγαριά. Μπορεί όμως να του διαλύσει όπως ένας αγγειοπλάστης σπάει ένα άσχημο δοχείο. – Μόνο η «Μεγάλη Απάτη» (Große Täuschung) του Φρίντριχ Ντέλιτς (Friedrich Delitzsch, 1850 – 1922), σαν τα «δώρα και η κλήση» του **Γιαχβέ** να είχαν κάτι κοινό με το θέλημα ενός Θεού νοούμενου με τη χριστιανική και δυτική έννοια, μπορεί να καταστήσει δυνατή μια τέτοια έκφραση. Ακόμα κι αν ο Χριστιανισμός εξαρχής χαρακτηριζόταν από ένα πιο ανατολίτικο – αν όχι ακριβώς εβραϊκό – πνεύμα από ό,τι υποθέτει ο **Φρίντριχ Βίλχελμ Γιοχάνες Έρπτ** (Friedrich Wilhelm Johannes Erbt, 1876 – 1944), (Ιησούς, ο Σωτήρας του Νορδικού Αίματος και Θάρρους, 1926), ο οποίος του αποδίδει ουσιαστικά ένα σκανδιναβικό πνεύμα, η εθνολογία οφείλει παρόλα αυτά να αναγνωρίσει «τη μεγάλη ιστορική παρανόηση ότι ο ευρωπαϊκός πνευματικός κόσμος και ο πολιτισμός οφείλουν τον μονοθεϊσμό και τον Χριστιανισμό τους στον Ιουδαϊσμό».[492] Σε κάθε περίπτωση, οι διδασκαλίες των χριστιανι-

490. Φέλιξ φον Λούσαν, Λαοί, Φυλές, Γλώσσες, 1922, σελ. 170

491. Δείτε επίσης Σιμόν Ντούμπνοφ (Simon Dubnow, 1860 – 1941), Παγκόσμια Ιστορία του Ιουδαϊκού Λαού, τομ. III, 1926, § 11: «Το αντιεβραϊκό στοιχείο στην Καινή Διαθήκη».

492. Μίχαελ Χάμπερλαντ, Οι λαοί της Ευρώπης και της Ανατολής, 1920

κών εκκλησιών της Δύσης αντιπροσωπεύουν μια σημαντική ώθηση στην επιρροή του ιουδαϊκού πνεύματος στη Δύση.[493] Οι διδασκαλίες της εκκλησίας παραλύουν το δυτικό πνεύμα στην ιστορικά παραδοσιακή και συνεχιζόμενη αντιπαράθεσή του με το πνεύμα της Ανατολής, ιδίως με αυτό του Ιουδαϊσμού.

Μέσω του ελέγχου του Τύπου και των ειδησεογραφικών υπηρεσιών, δεν είναι πλέον δύσκολο για τον Ιουδαϊσμό σήμερα να δώσει στο πνεύμα της εποχής την κατεύθυνση που φαίνεται πιο κατάλληλη για τους Ιουδαίους, να εκτρέψει την πνευματική ζωή των μη Ιουδαίων από τις παραδοσιακές πνευματικές τους αξίες και να τους οδηγήσει όλο και περισσότερο προς τις πνευματικές αξίες που στον Ιουδαϊσμό φαίνονται οι πιο σωστές. Έτσι, ο Ιουδαϊσμός έχει συμβάλει στο να γίνει το «σύγχρονο πνεύμα» κυρίαρχο στη ζωή των λαών στους οποίους μπορεί να επηρεάσει ο Τύπος και μάλιστα, ο **Ότто Βάινινγκερ**, ο ιδιαίτερα χαρισματικός και οξύς παρατηρητής αυτού του πνεύματος, ισχυρίζεται ακόμη και: «Το πνεύμα της νεωτερικότητας είναι ιουδαϊκό, από όπου κι αν το δει κανείς.»[494] Σχετικά με τη γερμανική πνευματική ζωή, ο προαναφερθείς **Γκόλντσταϊν** (ό.π.) λέει: «Η γερμανική κουλτούρα είναι, σε μεγάλο βαθμό, εβραϊκή». – Ο **Φριτζ Λεντς** διαπίστωσε επίσης ότι αυτή η συνύφανση της δυτικής και της ιουδαϊκής φύσης είναι χαρακτηριστική ολόκληρης της πνευματικής ζωής της Δύσης: «Το ιουδαϊκό πνεύμα, παράλληλα με το γερμανικό πνεύμα, είναι η κύρια κινητήρια δύναμη του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού.»[495]

Από αυτή την πραγματική κατάσταση προκύπτει αμέσως ένα «ζήτημα», το «Ιουδαϊκό ζήτημα», και βλέπουμε αμέσως ότι για τον πιο σοβαρό εκτιμητή, ο πυρήνας του Ιουδαϊκού Ζητήματος δεν μπορεί να είναι η οικονομική υπεροχή που επιτεύχθηκε από τους Ιουδαίους – όποιος ήθελε να δει τον πυρήνα σε αυτή την υπεροχή, θα έπεφτε εύκολα στον «φθόνο της τάξης των μη εχόντων», σε ένα απλό μίσος για την υπεροχή[496] – αλλά ότι **ο πυρήνας του ιουδαϊκού ζητήματος βρίσκεται στην επιρροή του ιουδαϊσμού στο πνεύμα των δυτικών λαών που επιτεύχθηκε μέσω της οικονομικής και πολιτικής υπεροχής**.

Το ιουδαϊκό ζήτημα δύσκολα θα είχε ληφθεί σοβαρά υπόψη αν οι Ιουδαίοι ήταν μόνο αυτοί που γίνονται ολοένα και πιο πλούσιοι μεταξύ των μη ιουδαϊκών πληθυσμών, επειδή ο πλούτος από μόνος του είναι κάτι που μόνο οι ζηλόφθονοι θα υποψιάζονταν. Το ιουδαϊκό ζήτημα πιθανότατα θα ήταν λιγότερο σοβαρό ή επείγον αν επρόκειτο μόνο για κάποια μείξη αίματος Ιουδαίων-μη Ιουδαίων· γιατί αυτοί δεν έχουν ακόμη

---

493. Όχι για τον Χριστιανισμό, όπως προσπαθούν να αποδείξουν οι Έντουαρντ Μάιερ, Φρίντριχ Ντέλιτς ή ο Βίλχελμ Έρπτ, αλλά για πολλά φαινόμενα του Δυτικού εκκλησιαστικού Χριστιανισμού, θα μπορούσε να αναφερθεί η φράση από ένα μυθιστόρημα του Μπέντζαμιν Ντισραέλι «Η Νέα Σταυροφορία» (Tancred) του 1877: «Ο Χριστιανισμός είναι ο Ιουδαϊσμός για τις μάζες.»

494. Όττο Βάινινγκερ (Otto Weininger, 1880 – 1903), Φύλο και Χαρακτήρας, 1919

495. Φριτζ Λεντς στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. I, 1927, σελ. 562.

496. «Να μισείς» (Hinaufhassen) είναι η γερμανική μετάφραση του «Μνησικακία» (Ressentiment) που εισήγαγε ο Λούντβιγκ Φερδινάνδος Κλάους (Ludwig Ferdinand Clauß).

γίνει τόσο πολυάριθμοι σε σχέση με τον πληθυσμό της Δύσης ώστε οι άνθρωποι των ευρωπαϊκών φυλών να μην μπορούν πάντα να αποκτήσουν περισσότερα παιδιά από αυτούς τους μιγάδες. Αλλά αυτό που έχει κάνει το ιουδαϊκό ζήτημα τόσο φλέγον σήμερα είναι η ιουδαϊκή επιρροή στο πνεύμα των δυτικών λαών, ενάντια στην οποία το έμφυτο πνεύμα αυτών των λαών μπορεί να αμυνθεί τόσο αδύναμα επειδή δεν έχει ούτε τα οικονομικά μέσα ούτε τον Τύπο ούτε το σύστημα πληροφοριών στη διάθεσή του, τα οποία το ιουδαϊκό διεθνές δανειακό κεφάλαιο μπορεί εύκολα να διαθέσει. Σύμφωνα με τον **Χάμπερλαντ**, αυτή η επιρροή του ιουδαϊκού πνεύματος αποτελεί και τον πυρήνα του Ιουδαϊκού Ζητήματος – «γιατί εδώ ασχολούμαστε με την αδιατάρακτη ανάπτυξη των υψηλότερων πολιτιστικών φορέων της ανθρωπότητας, οι οποίοι, μέσω μιας περαιτέρω διαδικασίας συγχώνευσης με αυτούς τους απεσταλμένους της Ανατολής, κινδυνεύουν να απομακρυνθούν σωματικά και πνευματικά από τα μονοπάτια που τους έδειξε η ίδια τους η ιδιοφυΐα».[497] Θα ήταν δύσκολο να αποδειχθεί, όπως υποθέτει ο **Χάμπερλαντ**, ότι οι πνευματικές αξίες που έχουν επιδειχθεί στη Δύση από τους δημιουργικούς της ανθρώπους είναι οι «ύψιστες» της «ανθρωπότητας», καθώς είναι σχεδόν αδύνατο να βρεθεί ένα πρότυπο για τις πνευματικές αξίες που να ισχύει για όλους τους λαούς και τις φυλές. Αλλά ένα πράγμα είναι βέβαιο: για κάθε Δυτικό με ευαισθησία που επιδιώκει μια γόνιμη περαιτέρω ανάπτυξη του Δυτικού – πιο στενά ορισμένου: αγγλικού, γαλλικού, γερμανικού κ.λπ. – πνεύματος, αυτές οι αξίες πρέπει να είναι οι υψηλότερες και ταυτόχρονα πρέπει να είναι οι αξίες που θα υπερασπιστεί ενάντια στην αποσύνθεση μέσω της ξένης διείσδυσης. Σήμερα η επιρροή του ιουδαϊκού πνεύματος, που έχει γίνει συντριπτική, αντιπροσωπεύει όμως τον κίνδυνο αλλοτρίωσης του δυτικού πνεύματος.

γ) Η ρίζα του «Αντισημιτισμού»

Αυτός ο όρος – που προφανώς χρησιμοποιήθηκε δημόσια για πρώτη φορά από τον Ιουδαίο **Βίλχελμ Μαρ** (βλ. σελ. 281) – είναι, όπως έχει τονιστεί αρκετές φορές σε αυτό το βιβλίο, κακώς επιλεγμένος. Ένας καλύτερος όρος, ο οποίος θα χρησιμοποιείται συχνά στη συνέχεια, είναι ο «αντι-ιουδαϊσμός».

Το «αντι-ιουδαϊκό» αίσθημα μπορεί να εντοπιστεί στη διασπορά των Ιουδαίων κατά τους προχριστιανικούς αιώνες. Ο Μπιρ βλέπει τον ελληνιστικό «αντισημιτισμό», του οποίου είχε προηγηθεί ο αιγυπτιακός, ο βαβυλωνιακός και ο περσικός αντισημιτισμός, σαν αντεπίθεση ενάντια «στην θορυβώδη εισβολή των Ιουδαίων στον ελληνικό πολιτιστικό κόσμο».[498] Ο **Χιούγκο Βίλριχ** στο βιβλίο του «Οι Αρχές του Αντισημιτι-

---

497. Μίχαελ Χάμπερλαντ, Οι λαοί της Ευρώπης και της Ανατολής, 1920

498. Γκέοργκ Γιόζεφ Μπιρ, Η Σημασία του Αρειανισμού για τον Ισραηλιτο-ιουδαϊκό Πολιτισμό, 1922, σελ. 23

σμού», 1922,[499] συγκέντρωσε τις απόψεις ελληνιστικών και ρωμαίων συγγραφέων σχετικά με τους επεκτεινόμενους Ιουδαίους: δείχνουν έναν αυξανόμενο «αντισημιτισμό». Ο βασικός και κύριος λόγος για αυτόν τον «αντισημιτισμό» ήταν η μισαλλοδοξία της πίστης του Γιαχβέ, η οποία απέρριπτε ριζικά τους θεούς των άλλων λαών και θεωρούσε τους ίδιους τους λαούς «ακάθαρτους» και θεωρούσε την επαφή μαζί τους και τα αντικείμενα που χρησιμοποιούν οι ξένοι λαοί «μολυσματική». Μεμονωμένες παρατηρήσεις σχετικά με τον εντυπωσιακό πλούτο των Ιουδαίων μπορούν να βρεθούν σε μη Ιουδαίους συγγραφείς της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας· ωστόσο, αντιπροσωπεύουν περισσότερο μία από τις εκφράσεις του αντισημιτισμού παρά τον πυρήνα, την αιτία αυτού του αντισημιτισμού. Η αιτία ήταν η αλαζονική συμπεριφορά μιας μειονότητας και η επιρροή της που θεωρούνταν ξένη και άκαμπτα αντίθετη με εκείνους που ήταν διαφορετικοί.

Με την πολιτική νίκη του Χριστιανισμού τον 4ο αιώνα, το «αντι-ιουδαϊκό» αίσθημα σταδιακά απέκτησε περισσότερα χαρακτηριστικά θρησκευτικής αντίθεσης: η ανατολίτικη μισαλλοδοξία σε ζητήματα πίστης καθόρισε τόσο τον Ιουδαϊσμό όσο και τον Χριστιανισμό, και αργότερα, αλλά σε μικρότερο βαθμό, το Ισλάμ. Εκτός από αυτούς τους «θρησκευτικούς» – αλλά μόνο «θρησκευτικούς» με την έννοια των ανατολίτικων αντιλήψεων – λόγους για τον ανταγωνισμό μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, από τον 11ο αιώνα και μετά περίπου προστέθηκε και ένας οικονομικός λόγος στη Δύση: η επιχείρηση δανεισμού χρημάτων των Ιουδαίων. Πρέπει να λάβουμε υπόψη τα εξής: «Οι δυτικοί λαοί ήταν ακόμη βαθιά ριζωμένοι στην κοινοτική αγροτική οικονομία, ενώ οι Ιουδαίοι είχαν ήδη υιοθετήσει μια ιδιαίτερα ανεπτυγμένη κεφαλαιακή και ατομική οικονομία από τον αρχαίο κόσμο, έτσι ώστε οι Ιουδαίοι εφάρμοζαν με αίσθημα δικαιοσύνης αυτό που εξακολουθούσε να φαινόταν άδικο στους μη Ιουδαίους (τόκοι, συνάλλαγμα, κερδοσκοπία στο χρηματιστήριο κ.λπ.).» – Αυτό λέει η «Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια» (Τόμος I, 1927, στην ενότητα «Αντισημιτισμός»). Θα πρέπει να προστεθεί ότι η οικονομική εχθρότητα προς τους Ιουδαίους από τον Μεσαίωνα δεν βασίζεται μόνο στο γεγονός ότι οι Ιουδαίοι εφάρμοζαν κεφαλαιακή και ατομική οικονομία, αλλά και στον τρόπο με τον οποίο την εφάρμοζαν: αυτό είναι εμφανές από το έργο του Βέρνερ Ζόμπαρτ, «Οι Ιουδαίοι και η Οικονομική Ζωή» (1927).

Αν και μερικοί πατέρες της εκκλησίας είχαν ήδη παραπονεθεί για την απληστία πολλών Ιουδαίων τον 4ο αιώνα, από τον 12ο αιώνα οι Ιουδαίοι κατηγορούνται για τοκογλυφία. Το Κανονικό Δίκαιο της μεσαιωνικής Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, απαγόρευε τους μικτούς γάμους μεταξύ Χριστιανών και Ιουδαίων. Απαγόρευε στους Ιουδαίους να απασχολούν Χριστιανούς υπηρέτες και να κατέχουν αξιώματα, και στους Χριστιανούς να διορίζουν Ιουδαίους γιατρούς, να ζουν με Ιουδαίους και να ενοικιάζουν σπίτια και περιουσίες σε Ιουδαίους. Κατά την περίοδο της Μεταρρύθμισης, υπήρχε έντονο αντι-ιουδαϊκό αίσθημα

499. Ανατύπωση από το «Αναγέννηση της Γερμανίας».

τόσο από την πλευρά των Ρωμαιοκαθολικών όσο και από την πλευρά των Προτεσταντών, καθώς και από την πλευρά πολλών ουμανιστών. Η εποχή της Γαλλικής Επανάστασης έφερε, πρώτα στη Γαλλία, την ισότητα των Ιουδαίων με τους πολίτες των κρατών στα οποία ζούσαν, μια ισότητα η οποία – παρά την αντίθεση μεγάλων τμημάτων των δυτικών λαών· θα πρέπει επίσης να θυμόμαστε τη σημαντική αντίρρηση του **Γκαίτε** σε αυτό[500] – εφαρμόστηκε σταδιακά από όλα τα δυτικά κράτη στο πρώτο τρίτο του 19ου αιώνα: είναι η εποχή της λεγόμενης ιουδαϊκής χειραφέτησης. Ο αντι-ιουδαϊσμός συνεχίστηκε, σχετικά αδύναμος γύρω στα μέσα του 19ου αιώνα, και στη συνέχεια αυξήθηκε σταδιακά μέχρι που «πήρε φωτιά» ξανά στα χρόνια μετά τον Παγκόσμιο Πόλεμο, οι παρενέργειες και οι συνέπειες του οποίου τον είχαν αυξήσει σημαντικά, αλλά τώρα, για πρώτη φορά από την πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, γίνεται ξανά αντιληπτός σαν «ζήτημα» που αφορά όλους τους λαούς. Το βιβλίο του **Έγκον Σέφερ** (Egon Scheffer, 1826 – 1886), «Ο Θρίαμβος του Δανειακού Κεφαλαίου» (1924), το οποίο είναι εξίσου σημαντικό από οικονομικής και φυλετικής άποψης, δείχνει ότι από πολιτικής και οικονομικής άποψης το ιουδαϊκό ζήτημα σήμερα σχεδόν συμπίπτει με το ζήτημα του διεθνούς δανειακού κεφαλαίου.

Από τον **Αρτύρ ντε Γκομπινώ** και τον **Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν**, από τον **Ότто Αμμόν** και τον **Γκιόργκι Βασέρ ντε Λαπούζ**, από τον **Λούντβιγκ Βίλζερ**, τον **Λούντβιγκ Βόλτμαν**, τον **Ουίλμπαλντ Χέντσελ** και άλλους, το ιουδαϊκό ζήτημα έχει απογυμνωθεί ολοένα και περισσότερο από τα θρησκευτικά και οικονομικά του θεμέλια και – ειδικά από τις αρχές του αιώνα – έχει γίνει ένα εθνολογικό και φυλετικό ζήτημα.[501] Ωστόσο, από τις αρχές του αιώνα, η μελέτη των εθνολογικών φαινομένων, και πάνω απ' όλα των φυλετικών φαινομένων, έχει γνωρίσει εκείνες τις αποφασιστικές εμβαθύνσεις που προήλθαν από τις ερευνητικές δραστηριότητες των **Μέντελ**, **Γκάλτον**, **Σάλμαγιερ** και **Πλόετς**, εμβαθύνσεις που προκλήθηκαν από την εκπληκτικά πλούσια ανάπτυξη της έρευνας για την κληρονομικότητα. Σε ολοένα και μεγαλύτερο βαθμό, και οι αντίπαλοι των Ιουδαίων βάσιζαν τα επιχειρήματά τους στα αποτελέσματα φυλετικής και κληρονομικής έρευνας. **Τελικά έγινε ξεκάθαρο ότι το ιουδαϊκό ζήτημα δεν ήταν ούτε ζήτημα πίστης ούτε οικονομικό ζήτημα, αλλά ζήτημα εθνικότητας και φυλής**.

Το ιουδαϊκό ζήτημα σήμερα δεν μπορεί πλέον να αποτελεί ζήτημα πίστης, επειδή η ένταξη σε ένα θρησκευτικό δόγμα δεν μπορεί πλέον να

---

500. Δείτε, Γιόχαν Βόλφγκανγκ φον Γκαίτε (Johann Wolfgang von Goethe, 1749 – 1832), Τα χρόνια της περιπλάνησης του Βίλχελμ Μάιστερ III, 11, όπου αναφέρεται ότι ο Ιουδαίος δεν πρέπει να γίνεται ανεκτός μεταξύ των δυτικών λαών: «Διότι πώς θα του παραχωρήσουμε μερίδιο στον υψηλότερο πολιτισμό, του οποίου την προέλευση και την κληρονομιά αρνείται;» – Ο Ιουδαίος ιστορικός Χάινριχ Γκρετς γράφει στην «Ιστορία των Ιουδαίων» (Τόμος 11, 1870, σελ. 245): «Αν ο Γκαίτε είχε φωνή σε ένα γερμανικό κοινοβούλιο, πιθανότατα θα είχε κάνει την ίδια δήλωση [όπως στο «Βίλχελμ Μάιστερ»] ενάντια στην είσοδο των Ιουδαίων στη δημόσια ζωή».

501. Σχετικά με τις ιδέες των ερευνητών που αναφέρθηκαν, βλ. Χανς Φ. Κ. Γκύντερ, Η Νορδική Σκέψη μεταξύ των Γερμανών, 2η έκδοση, 1927, 1ο Κεφάλαιο, «Η Αφύπνιση της Νορδικής Σκέψης». Τα ιδεολογικά θεμέλια της Νορδικής ιδέας.

αποτελεί «ζήτημα» στον σημερινό δυτικό κόσμο. Η εποχή των θρησκευτικών συγκρούσεων στη Δύση είχε προ πολλού δώσει τη θέση της σε μια εποχή στην οποία – αν κάποιος λάβει υπόψη όχι τόσο τις προφορικές ομολογίες πίστης όσο τις πράξεις και τα κίνητρά τους – η προσήλωση των ανθρώπων σε ένα θρησκευτικό δόγμα παίζει πολύ μικρό ρόλο σε σύγκριση με το υλιστικό και αθεϊστικό πνεύμα που επικρατεί μεταξύ πιστών και μη πιστών. Γι' αυτό, ακόμη και όταν συζητάμε σήμερα το ιουδαϊκό ζήτημα, μια αναφορά στον «Νάθαν τον Σοφό» του Γκότχολντ Εφραίμ Λέσσινγκ (Gotthold Ephraim Lessing, 1729 – 1781) φαίνεται τόσο ξεπερασμένη και ανακριβής, όπως έχει τονίσει ο **Βέρνερ Ζόμπαρτ**: «Όταν διαβάζουμε σήμερα τον Νάθαν τον Σοφό, δεν καταλαβαίνουμε πραγματικά γιατί όλοι όσοι εμπλέκονται ασχολούνται μόνο με τις διάφορες θρησκείες και τη σχετική τους αξία, και ούτε ένας από αυτούς δεν σκέφτεται τι αίμα είχαν ο Ρέχα και οι Ναΐτες Ιππότες, και ότι εδώ στην πραγματικότητα οι παράξενες φυλετικές αναμείξεις πρέπει να προκαλούν τις πραγματικές συγκρούσεις».[502] Ήδη από την εποχή του Λέσσινγκ, ακολουθώντας το πνεύμα του «Διαφωτισμού», είχαν εγκαταλείψει την θρησκευτική κοινότητα του μωσαϊσμού τόσοι πολλοί αντιδραστικοί Ιουδαίοι που το ιουδαϊκό ζήτημα δεν μπορούσε πλέον να αντιμετωπιστεί με κανέναν άλλο τρόπο παρά με έναν άκαρπο τρόπο σαν ζήτημα πίστης. Ο αυξανόμενος αριθμός ιουδαϊκών βαπτίσεων τον 19ο αιώνα μπορεί να θεωρηθεί σαν θρησκευτικό φαινόμενο μόνο σε πολύ μικρό βαθμό, και ακόμη λιγότερο σε σχέση με τα βαπτίσματα της εποχής μας· αυτό αναφέρεται στην Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια (βλ. σελ. 305). Ο **Χάιμαν Χάινε** (Χαγίμ Μπύκεμπουργκ) ο οποίος είχε και ο ίδιος πιστοποιητικό βάπτισης (tazfen), έγραψε: «Το πιστοποιητικό βάπτισης είναι το εισιτήριο εισόδου στον ευρωπαϊκό πολιτισμό»[503] και παρέμεινε πιστός στην ιουδαϊκή του καταγωγή (βλ. υποσημείωση 1, σελ. 16). Κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα, όμως, το ζήτημα των θρησκευτικών πεποιθήσεων έγινε τελικά τόσο άσχετο που η είσοδος στον «ευρωπαϊκό πολιτισμό» δεν ήταν πλέον δύσκολη ούτε καν για τους αυστηρά μωσαϊκούς Ιουδαίους – με εξαίρεση την τάξη των Πρώσων αξιωματικών, η οποία δεχόταν μόνο βαπτισμένους Ιουδαίους.

Αν τα ζητήματα πίστης και τα πολιτικοοικονομικά ζητήματα είναι απλώς **διαφορετικές εκφράσεις** του αντι-ιουδαϊσμού, ποια είναι η **φύση** τους; – Ποια είναι η ρίζα του «αντισημιτισμού»; – Η «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια» (Τόμος Ι, 1927, στο κεφάλαιο «Αντισημιτισμός») έδωσε μια απάντηση σε αυτό, η οποία, συνολικά, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ακριβής: «Η ρίζα του αντισημιτισμού είναι αναμφίβολα η παρόρμηση που είναι εγγενής στους ανεξάρτητους λαούς να αποστασιοποιούνται συναισθηματικά από οτιδήποτε διαφορετικό, να ενισχύουν την ταυτότητά τους μέσω του σεβασμού, αλλά να καθιστούν ό,τι είναι ξένο ακίνδυνο για το είδος τους παραμερίζοντάς το».

502. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Το μέλλον των Ιουδαίων, 1912, σελ. 52

503. Ανσέλμα Χάινε, Έργα, επιμέλεια Βάλτσελ, τομ. 10, 1915, σελ. 243

Η ξένη διείσδυση στους δυτικούς λαούς μέσω της επιρροής του Ιουδαϊσμού, ο οποίος είχε γίνει πολιτικά και οικονομικά παντοδύναμος – όπως εξηγήθηκε παραπάνω στη σελίδα 314 – αποτελεί τον πυρήνα του ιουδαϊκού ζητήματος. Η άμυνα ενάντια στους κινδύνους μιας τέτοιας ξένης διείσδυσης αποτελεί – σύμφωνα και με την «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια» – την ουσία του «αντισημιτισμού». «Δεν θέλουμε οι χιλιετίες του γερμανικού πολιτισμού να ακολουθηθούν από μια εποχή μικτού γερμανο-ιουδαϊκού πολιτισμού» – έτσι εξέφρασε ο **Χάινριχ φον Τράιτσκε** την κατάσταση για τους Γερμανούς το 1880.[504] Συνεπώς, ο Σιωνισμός μεταξύ των Ιουδαίων, ο οποίος θα αναφερθεί αργότερα, δεν θέλει τις χιλιετίες του ιουδαϊκού πολιτισμού να ακολουθούνται από μια ιουδαιο-δυτική μικτή κουλτούρα των Ιουδαίων.

Είναι εντυπωσιακό το γεγονός ότι σε πολλά έθνη αρκετοί ιδιαίτερα και εξαιρετικά χαρισματικοί άνθρωποι έχουν εκφράσει την αντίθεσή τους στην επιρροή της ιουδαϊκής φύσης, και είναι επίσης εντυπωσιακό το πόσο ομόφωνα ο Μάρκος Τύλλιος Κικέρων, ο Δέκιμος Ιούνιος Γιουβενάλης, ο Σάξτος Νόνιος Κουινκτιλιανός, ο Λεύκιος Ανναίος Σενέκας, ο Μωάμεθ, ο Πέτρος ο Σεβασμιότατος του Κλούνι, ο Μαρτίνος Λούθηρος (και ο αντίπαλός του Γιόχαν Εκ – που προέρχονται όμως και οι δύο από μια σαφώς αντι-ϊουδαϊκή περίοδο), ο Τζορντάνο Μπρούνο, ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ο Ναπολέων Α΄, ο Γιόχαν Χάινριχ Πεσταλότσι, ο Λούντβιχ Τηκ, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Ότто φον Μπίσμαρκ, Χάινριχ φον Τράιτσκε και άλλοι έχουν εκφράσει αντι-ιουδαϊκές απόψεις. Ο εξαιρετικά χαρισματικός Ιουδαίος Ότто Βάινινγκερ, αναφέροντας άλλα ονόματα, προσπαθεί να εξηγήσει αυτό το αντιϊουδαϊκό συναίσθημα ως εξής: «Το γεγονός ότι περισσότεροι εξέχοντες άνθρωποι ήταν σχεδόν πάντα αντισημίτες (Τάκιτος, Πασκάλ, Βολταίρος, Χέρντερ, Γκαίτε, Καντ, Ζαν Πολ, Σοπενχάουερ, Γκρίνπαρτσερ, Βάγκνερ) οφείλεται ακριβώς στο γεγονός ότι αυτοί, που έχουν πολύ περισσότερα μέσα τους από άλλους ανθρώπους, κατανοούν και τον Ιουδαϊσμό καλύτερα από αυτούς».[505] Αν κοιτάξουμε τη λίστα αυτών των ανδρών, γίνεται ξεκάθαρο ότι για τη συντριπτική πλειοψηφία τους, ζητήματα πίστης ή μισαλλοδοξίας σε θέματα πίστης και οικονομίας, συμπεριλαμβανομένου ίσως κάποιου είδους «φθόνου προς την τάξη των άπορων», δεν μπορούν να θεωρηθούν σαν ο λόγος για τις αντι-ϊουδαϊκές τους δηλώσεις, αλλά ότι η ρίζα του ανταγωνισμού τους πρέπει να ήταν ακριβώς αυτό που έχει αναφερθεί παραπάνω σύμφωνα με την «Ιουδαϊκή Εγκυκλοπαίδεια». Ο Ρενάν είπε κάποτε για τον αντι-ϊουδαϊσμό στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία: «Η περιφρόνηση και το μίσος για τους Ιουδαίους είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα όλων των ιδιαίτερα καλλιεργημένων μυαλών (de tous les

---

504. Χάινριχ φον Τράιτσκε (Heinrich von Treitschke, 1834 – 1896), Λίγα λόγια για τον Ιουδαϊσμό μας, 1880

505. Ότто Βάινινγκερ, Φύλο και Χαρακτήρας, 1919. – Το παράδειγμα του Βάινινγκερ δείχνει ότι ακόμη και μεμονωμένοι Ιουδαίοι αναγνωρίζουν την αμφίβολη φύση ενός Ιουδαϊσμού που είναι διάσπαρτος σε όλη τη Δύση, και ακόμη περισσότερο, ότι μεμονωμένοι Ιουδαίοι μπορούν ακόμη και να καταλήξουν σε έναν τέτοιο χαρακτηρισμό της πνευματικής ουσίας του Ιουδαϊσμού όπως δίνεται στο «Φύλο και Χαρακτήρας». Συνδέεται η πρώιμη αυτοκτονία του Βάινινγκερ με την ανακάλυψη του Ιουδαϊσμού;

esprits cultivés)».[506] Το γεγονός ότι ορισμένοι ιδιαίτερα χαρισματικοί και δημιουργικοί άνθρωποι από όλα τα έθνη στα οποία οι Ιουδαίοι ήταν περισσότεροι μίλησαν κατά της επιρροής του ιουδαϊκού πνεύματος πρέπει σίγουρα να συνδέεται με το βαθύτερο αίσθημα **ευθύνης για το έμφυτο πνεύμα του είδους τους που χαρακτηρίζει τέτοιους ανθρώπους**. Πρέπει να φοβόντουσαν την ξένη διείσδυση στην δική τους εθνοτική ομάδα.

«Ευχόμαστε από τα βάθη της καρδιάς μας, αυτό το αφύσικο μείγμα να τελειώσει μια μέρα, για το καλό κάθε είδους» – έτσι χαρακτηρίζει ο **Ζόμπαρτ**[507] την τρέχουσα κατάσταση, ενώ ταυτόχρονα υποστηρίζει τη διατήρηση του Ιουδαϊσμού και την εδραίωσή του σαν εθνικότητα. Ένα άλλο χαρακτηριστικό της παρούσας κατάστασης είναι ότι μια τέτοια επιθυμία επίλυσης του ιουδαϊκού ζητήματος παρουσιάζεται ήδη από πολλούς Ιουδαίους σαν ένδειξη «αντισημιτισμού», σαν έκφραση μιας κακόβουλης, απαράδεκτης στάσης, όπως ακριβώς αποτελεί μέρος του «ιουδαϊκού ζητήματος» το γεγονός ότι ο ίδιος ο δημόσιος ισχυρισμός ότι υπάρχει ένα τέτοιο ζήτημα κατηγορείται από το πιο ισχυρό τμήμα του ιουδαϊσμού σαν έκφραση «αντισημιτικής» στάσης.

Για αυτό το τμήμα των Ιουδαίων συχνά υποστηρίζεται ότι ο «αντισημιτισμός» προκαλείται τεχνητά από ορισμένους κύκλους ή άτομα, ίσως για εγωιστικούς λόγους, ή ότι είναι μια εκροή «βασικών ενστίκτων» ή μια έκφραση ενός ρεύματος ή τάσης της εποχής, μιας αβάσιμης μαζικής αυταπάτης. Οι εγωιστικές προθέσεις, τα «ευτελή ένστικτα» και οι ιδέες της μαζικής τρέλας μπορεί να έπαιξαν ρόλο ανά πάσα στιγμή και σε όλα τα έθνη στα οποία αναδύθηκαν αντι-ιουδαϊκά αισθήματα· αλλά φαίνεται ότι συνδέονταν στενότερα με μεμονωμένες εκδηλώσεις αντι-ιουδαϊκού αισθήματος· δεν ήταν αυτά η αιτία της αντιπολίτευσης. Ο Ιουδαίος συγγραφέας **Τζέικομπ Φρόμερ** (Jakob Fromer, 1865 – 1938) το τόνισε αυτό απαντώντας στους Ιουδαίους που έκριναν με αυτόν τον τρόπο: «Απαντάτε ότι αυτή η κατάσταση έχει προκληθεί τεχνητά από κάποιο άτομο ή κίνημα και, ως εκ τούτου, πρέπει να σταματήσει με την εξαφάνιση αυτού του ατόμου ή του κινήματος. Πώς όμως εξηγείτε ότι αυτό το μίσος – ανοιχτό ή κρυφό – εξακολουθεί να επικρατεί σήμερα σχεδόν σε όλες τις χώρες όπου είστε παρόντες σε σημαντικούς αριθμούς; Και πώς εξηγείτε το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι σε όλες τις εποχές και οπουδήποτε έχετε έρθει σε επαφή με άλλους λαούς, αυτό το μίσος υπήρχε πάντα με τα πιο ποικίλα ονόματα, προφάσεις και μορφές;»[508]

Η **αποξένωση των Ιουδαίων** σε φυλετικά διαφορετικά περιβάλλοντα έχει επανειλημμένα αποτελέσει αιτία αμοιβαίας εχθρότητας στη Δύση, μια εχθρότητα που ανέκαθεν θεωρούνταν από τους αυστηρά μωσαϊκούς Ιουδαίους εντολή του Γιαχβέ, μια εχθρότητα που έχει επανειλημμένα μετατραπεί σε «αντισημιτισμό» από την μη ιουδαϊκή πλευρά. Η

506. Ερνέστ Ρενάν (Ernest Renan, 1823 – 1892), Οι Απόστολοι, 1866
507. Βέρνερ Ζόμπαρτ, Το μέλλον των Ιουδαίων, 1912
508. Μέλλον, 18 Ιουνίου 1904

απαραίτητη έλλειψη κατανόησης μεταξύ δύο διαφορετικών φυλετικών μιγμάτων, των Ιουδαίων από τη μία πλευρά, και των δυτικών λαών από την άλλη, προκαλεί αμοιβαία αντιπάθεια. Ο **Τσέσκελ Τσβι Κλέτζελ** περιγράφει το «μεγάλο, υπέροχο μίσος» των Ιουδαίων ενάντια σε οτιδήποτε μη ιουδαϊκό (βλ. σελ. 295) και λέει ότι «κάπου σε μια γωνιά της καρδιάς του» κάθε μη Ιουδαίος είναι «αντισημίτης». Όποιος έχει δει πολλές φορές πώς οι μη Ιουδαίοι διαφόρων δυτικών λαών, οι οποίοι απορρίπτουν τις ρητές «πεποιθήσεις» τους σε σχέση με κάθε είδος «αντισημιτισμό», αποκαλύπτουν την «γωνιά της καρδιάς τους» που αποκάλυψε ο Τσέσκελ Τσβι Κλέτζελ όταν του δόθηκε η ευκαιρία να αναφέρει μεμονωμένους Ιουδαίους ή τις ιδιαιτερότητες του συνόλου των Ιουδαίων, ακούσια, σχεδόν ενάντια στις «αρχές» τους, είναι διατεθειμένος να συμφωνήσει με τον Τσέσκελ Τσβι Κλέτζελ. Μπορεί να ειπωθεί ότι μεταξύ ομάδων ανθρώπων τόσο φυλετικά διαφορετικών όπως οι Ιουδαίοι αφενός και οι Δυτικοί αφετέρου, οι φιλικές σχέσεις είναι πάντα δυνατές από άτομο σε άτομο, αλλά όχι, όπως δείχνει η κοσμοϊστορική εμπειρία, από τη μία ομάδα στην άλλη. Ο «αντισημιτισμός» είναι ένα ομαδικό φαινόμενο – όπως το περιέγραψε σωστά ο **Φήλιξ Μπερνστάιν**.[509]

Όταν όμως ο **Φήλιξ Μπερνστάιν** δηλώνει ότι ο «αντισημιτισμός» είναι το αποτέλεσμα της επίδρασης «κακόβουλων και ατυχών ενστίκτων, που, εδραιωμένα στην άβυσσο της ανθρώπινης ύπαρξης, συχνά καταστέλλονται με προσπάθεια και όμως επανειλημμένα ξεσπούν με τη δύναμη της φύσης» (ό.π. σελ. 222), με μια τέτοια δήλωση δεν συλλαμβάνει το ουσιώδες σημείο, καθώς παραβλέπει την αμοιβαία απέχθεια που τονίζουν και άλλοι Ιουδαίοι. Δεν είναι «κακόβουλα και ατυχή ένστικτα», αλλά φυλετικές δυνάμεις – δυνάμεις που, σύμφωνα με όλες τις εμπειρίες της ιστορίας, περιλαμβάνουν τόσο το υψηλό όσο και το κακόβουλο – που προκαλούν τέτοιες αντιθέσεις, όπως και η «φυσική βία» τέτοιων αντιθέσεων που αναφέρθηκε από τον **Μπερνστάιν**. Ο **Μπερνστάιν** δεν έχει καταλάβει την σημασία της **φυλετικής ψυχολογίας**· έτσι, οι περιγραφές του βιβλίου του έχουν συχνά κάτι από σκέψεις, «κατασκευές» μέσα τους.

Ο αντι-ϊουδαϊσμός, στο βαθμό που είναι άξιος αναφοράς σαν φαινόμενο της πνευματικής ζωής, πηγάζει πάντα από την ανησυχία για την περαιτέρω γόνιμη ανάπτυξη της προγονικής ύπαρξης κάποιου· αυτό πρέπει να εξηγείται ήδη από τις εξηγήσεις στις σελίδες 319 και 320. Για την αναγέννηση του γερμανικού πολιτισμού πρέπει να ισχύει για τους Γερμανούς αυτό που ισχύει για τους Ιουδαίους για την αναγέννηση του εβραϊκού πολιτισμού:

> «Ό,τι δεν σου ανήκει,
> πρέπει να το αποφεύγεις·
> ό,τι και αν σε ενοχλεί μέσα σου,
> δεν πρέπει να το ανέχεσαι.» (Γκαίτε)

---

509. Φήλιξ Μπερνστάιν (Felix Bernstein, 1878 – 1956), Ο αντισημιτισμός σαν ομαδικό φαινόμενο. Μια απόπειρα Κοινωνιολογίας του Αντισημιτισμού, 1926

Κάθε πολιτισμός βασίζεται στον περιορισμό και στη διατήρηση των εγγενών δημιουργικών δυνάμεων. Δεν απαιτούνται τεχνητές μηχανορραφίες για να δημιουργηθεί σε ένα λαό, που δεν έχει ακόμη απαρνηθεί την περαιτέρω ανάπτυξη του δικού του πνεύματος, μια άμυνα ενάντια σε ένα τέτοιο ξένο πνεύμα, στο οποίο η πολιτική-οικονομική του υπεροχή εξασφαλίζει μια αποφασιστική επιρροή.

Έτσι, ο αντι-ϊουδαϊσμός, όπως και η χιλιετής ιουδαϊκή εντολή μίσους ενάντια σε οτιδήποτε μη ιουδαϊκό, είναι ένα φυλετικά-ψυχολογικό ομαδικό φαινόμενο στη Δυτική ιστορία. Το «ιουδαϊκό ζήτημα» είναι επομένως πρωτίστως ένα φυλετικό φαινόμενο.

Η αποξένωση του Ιουδαίου σε ένα φυλετικά διαφορετικό περιβάλλον έχει τονιστεί από τους Ιουδαίους σε αρκετές περιπτώσεις. Στην «Ισραηλιτική Οικογενειακή Εφημερίδα» (Israelitischen Familienblatt) (Τεύχος 7 της 17ης Φεβρουαρίου 1921), ο **Άλμπερτ Αβραάμ Μάικελσον** (Albert Abraham Michelson, 1852 – 1931) αρνήθηκε την πιθανότητα ένας μη Ιουδαίος να κατανοήσει την ιουδαϊκή ψυχή: «Η εμπειρία έχει διδάξει ότι μια αληθινή ψυχανάλυση ενός Ιουδαίου από έναν μη Ιουδαίο γιατρό γίνεται μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις, για λόγους που δεν θα συζητηθούν εδώ.» – Γι' αυτό, ο **Μάικελσον** τονίζει «την αναγκαιότητα ενός ιουδαϊκού σανατορίου για νευρικούς και ψυχικά ασθενείς Ιουδαίους». Η έλλειψη κατανόησης μεταξύ Ιουδαίων και μη Ιουδαίων, η οποία γίνεται ξεκάθαρα φανερή όταν θίγεται οποιοδήποτε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας που δεν αφορά μόνο τις εξωτερικές σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και πραγμάτων, θα γίνει γενικότερα στην Ευρώπη τόσο πιο έντονη, όσο λιγότερο ένας πληθυσμός είναι φυλετικά συγγενής με τις ανθρώπινες φυλές της Νότιας και Ανατολικής Ευρώπης και της Ανατολής. Από φυλετική άποψη, είναι σημαντικό ότι μια αμοιβαία αντιπάθεια υπήρχε και εξακολουθεί να υπάρχει μεταξύ πολλών ατόμων, αλλά ακόμη πιο ξεκάθαρα από ομάδα σε ομάδα, όχι μόνο μεταξύ Ιουδαίων και Δυτικών, αλλά και μεταξύ μεγάλων τμημάτων των αιγυπτιακών, συριακών και ελληνικών πληθυσμών της Μικράς Ασίας αφενός, και των Δυτικών αφετέρου. Οι Έλληνες θεωρούσαν τους Φοίνικες «πολύ κακούς» (Οδύσσεια XV, 416). Μεταξύ των Χριστιανών των Ανατολικών χωρών, ιδίως εκείνων του «Λεβαντινικού» τύπου,[510] και των Δυτικών υπάρχει συνήθως μια αντιπάθεια, που είναι πολύ παρόμοια με εκείνη μεταξύ Ιουδαίων και Δυτικών. Από αυτό μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ένα αίσθημα ιδιαίτερης αποξένωσης μπορεί να έχει επίδραση, ιδίως μεταξύ των Δυτικών αφενός και των ομάδων των ανθρώπων που προέρχονται κατά κύριο λόγο από της Μέση Ανατολή αφετέρου. Είναι επίσης εντυπωσιακό ότι ο «αντισημιτισμός», ο οποίος γενικά γίνεται πιο έντονος σε έναν λαό όσο πιο πολυάριθμοι είναι οι Ιουδαίοι μεταξύ αυτού του λαού, είναι γενικά σαφώς ασθενέστερος προς τις νότιες (Σεφαραδικές) ιουδαϊκές ομάδες παρά προς τις ανατολικές (Ασκενάζι) ιουδαϊκές ομάδες. Η οριενταλοει-

510. Δείτε επίσης, Λούντβιγκ Φερδινάνδος Κλάους, Λεβαντοποίηση, Περιοδικό Ανθρωπιστικών Επιστημών, έτος IV, τεύχος 2, 1928, σελ. 65 επ.

δής φυλή, η οποία εκπροσωπείται εντονότερα μεταξύ των Ιουδαίων του Νότου δεν θεωρείται ξένη στον ίδιο βαθμό με τη μεσανατολική φυλή, η οποία εκπροσωπείται εντονότερα μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολής. Θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι θα υπήρχε ένα «συριακό ζήτημα» και ένα «αρμενικό ζήτημα» αν αυτοί οι λαοί, με την ισχυρή επιρροή της μεσανατολικής φυλής, εκπροσωπούνταν πιο έντονα στη Δύση και στην Αμερική. Η μεσανατολική φυλετική ψυχή στον Ιουδαϊσμό φαίνεται να συμβάλλει περισσότερο στην φυλετική-ψυχολογική απόσταση μεταξύ Ιουδαίων και Δυτικών, ενώ η οριενταλοειδής αλλά και η χαμιτική φυλετική ψυχή έχουν εντελώς ελκυστικά χαρακτηριστικά για πολλούς Δυτικούς. Το «ιουδαϊκό ζήτημα» θα ήταν διαφορετικό και θα είχε διαφορετικές επιπτώσεις αν οι Ιουδαίοι ήταν ακόμα κατά κύριο λόγο τόσο οριενταλοειδείς όσο οι Εβραίοι πρόγονοί τους τη 2η χιλιετία π.Χ. Για τον σύγχρονο Δυτικό Ιουδαϊσμό, μπορεί να ειπωθεί το εξής: «Ο πυρήνας της ιουδαϊκής ψυχής σχηματίζεται από τα μεσανατολικά χαρακτηριστικά».[511]

Αυτοί οι «αντισημίτες» που προσπαθούν να αποδείξουν οποιαδήποτε φυλετική «κατωτερότητα» των Ιουδαίων δύσκολα θα πάρουν κάποια έγκριση από τους φυλετικούς και γενετικούς επιστήμονες, επειδή θα ήταν δύσκολο να βρεθεί κάποιο χρήσιμο γενικό πρότυπο για την κρίση των φυλών και των λαών (βλ. σελ. 315). Ακόμα κι αν τέτοια παθολογικά γενετικά χαρακτηριστικά, τα οποία περιγράφονται σαν «κατώτερα» από την έρευνα για τη γενετική υγεία (ευγονική, φυλετική υγιεινή), είχαν αυξηθεί περισσότερο στον ιουδαϊκό λαό από ό,τι σε άλλους λαούς – κάτι που δεν είναι πιθανό – μια τέτοια «κατωτερότητα» δύσκολα θα επέτρεπε τη σύγκριση με άλλους λαούς, καθώς οι «κατωτερότητές» τους θα προκαλούνταν με τη σειρά τους από άλλους συνδυασμούς παθολογικών γενετικών χαρακτηριστικών.

Δεν είναι κάποιο είδος «κατωτερότητας» του ιουδαϊκού φυλετικού μείγματος που αποτελεί τον πυρήνα του ιουδαϊκού ζητήματος, αλλά η φυλετική **διαφορετικότητά** του, κυρίως η φυλετική-ψυχική αποξένωσή του μέσα στους διαφορετικά φυλετικά συντεταγμένους δυτικούς λαούς.

Η μετανάστευση των Ιουδαίων της Ανατολής συμβάλλει περισσότερο στην **επιδείνωση** των αντιθέσεων μεταξύ των Δυτικών και των Ιουδαίων. Όταν εξέτασε τον χάρτη της κατανομής των Ιουδαίων στην Ευρώπη (Χάρτης V, σελ. 327), ο **Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ**, είχε δηλώσει: «Η Γερμανία τρέμει μπροστά στο σκοτεινό και απειλητικό σύννεφο ενός πληθυσμού αδαούς και άθλιου είδους, που προχωρά πέρα από τα ανατολικά σύνορά της».[512] Τα γεγονότα από το 1914 και μετά έχουν κάνει μόνο πιο πιεστικό αυτό το ζήτημα των Ιουδαίων της Ανατολής. Οι Ιουδαίοι της Ανατολής μετανάστευσαν κατά χιλιάδες στην Κεντρική και Δυτική Ευρώπη και στη Βόρεια Αμερική και, σύμφωνα με ιουδαϊκές μαρτυρίες, στην Αγγλία και την Αμερική, «βοήθησαν να αναπτυχθεί πλούσια η αντιπάθεια προς ορισμένα τμήματα της ιουδαϊκής κοινότητας, η οποία μέχρι τότε άνθιζε κρυφά σαν ένα μικρό φυτό εσωτερικού χώρου».[513] Ακόμη και ιουδαϊκοί κύκλοι έχουν ήδη ζητήσει το κλείσιμο των

---

511. Φριτζ Λεντς στο Έρβιν Μπάουρ-Όιγκεν Φίσερ-Φριτζ Λεντς, Ανθρώπινη Κληρονομικότητα και Φυλετική Υγιεινή, τομ. Ι, 1927, σελ. 557.

512. Γουίλιαμ Ζ. Ρίπλεϊ, «Οι Φυλές της Ευρώπης» (1910)

513. Μαξ Νάουμαν (Max Naumann, 1875 – 1939), Ανακοινώσεις Συλλόγων Εθνικά Γερμανών Ιουδαίων, No. 1, 1923

συνόρων για τους Ιουδαίους της Ανατολής. Μια ιουδαϊκή αφήγηση έχει επισημάνει με ιδιαίτερη έμφαση τους ιδιαίτερους κινδύνους της μετανάστευσης των Ιουδαίων της Ανατολής. Στο Δελτίο Εθνικά Γερμανών Ιουδαίων τεύχος 7, 1922, ο **Τζέιμς Χόμπρεχτ** (James Hobrecht, 1825 – 1902) γράφει σχετικά με τους Ιουδαίους της Ανατολής: «Έχουν απόλυτο δίκιο, αυτοί οι άνθρωποι, από τη δική τους οπτική γωνία, όταν τινάζουν τη σκόνη των χωρών του πογκρόμ από τα πόδια τους και μετακινούνται προς την ηπιότερη Δύση. Ακόμα και οι ακρίδες, που καταστρέφουν τα χωράφια μας σε μεταναστευτικά σμήνη, έχουν επίσης δίκιο από την άποψή τους. Αλλά και ο άνθρωπος έχει το ίδιο δικαίωμα να υπερασπίζεται τα μέρη όπου μεγαλώνει το ψωμί του και η ανάπαυσή του. Ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι έρχονται σε σμήνη; Όπου κι αν πάμε και σταθούμε, είναι γύρω μας. Ολόκληροι δρόμοι του Βερολίνου πέφτουν στα χέρια τους χωρίς κανένας από τους κατοίκους να δει ποτέ τον “σπιτονοικοκύρη” του. Δεν τους ενδιαφέρει το εισόδημα από τα ενοίκια, δεν τους ενδιαφέρουν οι αρχές που απαιτούν φόρους και συντήρηση και, πάνω απ’ όλα, δεν τους ενδιαφέρουν οι επιθυμίες των ενοικιαστών. Τους ενδιαφέρει μόνο το «αντικείμενο», το οποίο προχωρούν όταν παρουσιάζεται η ευκαιρία. Αλλά δεν ενδιαφέρονται αποκλειστικά για τα σπίτια, καθόλου. Οτιδήποτε μπορεί να αποκτηθεί με χρήματα είναι αντικείμενο για να αγοράζουν και να το πουλάνε.»

«Κανείς δεν μπορεί να πει πόσοι Ιουδαίοι της Ανατολής υπάρχουν στη Γερμανία. Γνωρίζουμε μόνο ένα πράγμα: ότι όλες οι στατιστικές είναι ψεύτικες, τόσο οι επίσημες όσο και οι ιδιωτικές, συμπεριλαμβανομένων εκείνων των γραφείων κοινωνικής πρόνοιας των ιουδαϊκών οργανώσεων. Οι άνθρωποι για τους οποίους μιλάμε δεν επικοινωνούν με τα γραφεία κοινωνικής πρόνοιας. Το κύριο ρεύμα μας προέρχεται από τη Γερμανική Αυστρία. Έρχονται με άψογα διαβατήρια και είναι Αυστριακοί πολίτες ιουδαϊκής πίστης. Από την Τερνοπόλ και τα γύρω χωριά, κατακτούν τη Βιέννη και από τη Βιέννη κατακτούν τώρα το Βερολίνο. Αν κατακτήσουν και το Βερολίνο, θα συνεχίσουν την πορεία τους και θα καταλάβουν από εδώ και το Παρίσι. Το κενό που δημιουργείται από την πτώση της αξίας του χρήματος τους ρουφάει. Από την Αυστρία έρχονται «προσωρινά» στη Γερμανία, με το διαβατήριό τους με φωτογραφία και σφραγίδα βίζας στην τσέπη του στήθους τους. Μόλις λήξει το διαβατήριο, τι γίνεται; Μπορεί να περάσουν μήνες πριν γίνει κάποιος έλεγχος και – με μεγάλη ντροπή πρέπει να παραδεχτούμε – στη λιμοκτονούσα Γερμανία υπάρχουν αρκετοί αξιωματούχοι που είναι πρόθυμοι να ακούσουν τη λογική. Και μόλις ο πατέρας της οικογένειας εξερευνήσει την περιοχή, μετά από λίγο ακολουθεί με τα παιδιά η σύζυγος. Και μόλις η οικογένεια είναι μαζί, βρίσκεται, ας πούμε, αυτομάτως, ένα κατάλληλο διαμέρισμα. Φυσικά, υπάρχουν γερμανικές οικογένειες που δεν μπορούν να βρουν στέγη για χρόνια. Αυτό είναι απλώς κακή τύχη. Αν οι φίλοι μας από την Ανατολή είναι πιο τυχεροί, δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να αντιταχθεί σε αυτό.

«Έτσι κατακτούν το Βερολίνο και όχι μόνο το Βερολίνο. Το ίδιο πράγμα γίνεται σε όλες τις μεγάλες πόλεις όπου υπάρχει κάτι να κάνεις. Και παντού βρίσκουν την έτοιμη οργάνωση που την χρησιμοποιούν για να τους διευκολύνει να εγκατασταθούν, και παντού βρίσκουν Γερμανούς «ομόπιστους» που τους βοηθούν ανιδιοτελώς. Μια **ένωση Ιουδαίων της Ανατολής** υπάρχει εδώ και πολύ καιρό. Αυτή η ένωση τώρα, – σύμφωνα με μια έκθεση του Βερολινέζου δικηγόρου Άλφρεντ Κλέε, (Alfred Klee 1875 – 1943), του Σιωνιστή ηγέτη – αποφάσισε να δημιουργήσει μια “κορυφαία οργάνωση” και να ενώσει τις “γαλικιανο-πολωνικές ενώσεις με τις ρωσικές ενώσεις και τις ενώσεις των Ιουδαίων από τα περιφερειακά κράτη για κοινή οργανωτική εργασία”. Μπορούμε να ελπίζουμε ότι η κορυφαία οργάνωση θα οργανώσει πρωτίστως η ίδια τη μετανάστευση και, όπως λένε σήμερα, «θα την επιτύχει».

δ) Το φυλετικό – βιολογικό μέλλον των Ιουδαίων

Ο εκτιμώμενος συνολικός αριθμός των Ιουδαίων σε παλαιότερες πε-

ριόδους δίνεται στις σελίδες 134 και 180. Σύμφωνα με τον **Λίβιο Λίβι**,[514] ο αριθμός των Ιουδαίων στα τέλη του 15ου αιώνα εκτιμάται σε 1.500.000 και στα τέλη του 18ου αιώνα σε 2.500.000· σύμφωνα με την απογραφή των Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης το 1910, ο αριθμός των Ιουδαίων ήταν 12.290.000. Και εδώ, πρέπει να έχουμε κατά νου ότι οι επίσημες απογραφές δεν περιλαμβάνουν σε καμία περίπτωση όλους τους Ιουδαίους, αλλά μόνο τους Ιουδαίους της μωσαϊκής πίστης, και ότι τα στοιχεία που λαμβάνονται είναι επομένως τόσο λιγότερο ακριβή όσο απομακρύνονται από τις αρχές του 19ου αιώνα και όσο περισσότερο αφορούν τους Ιουδαίους της Δυτικής και Κεντρικής Ευρώπης. Και στη Γερμανία, ο αριθμός των Γερμανών πολιτών ιουδαϊκής εθνικότητας και ιουδαϊκής καταγωγής είναι πολύ μεγαλύτερος από τον αριθμό των Γερμανών πολιτών μωσαϊκής πίστης. Ο αριθμός των Ιουδαίων στη Γερμανία μπορεί πιθανώς να εκτιμηθεί στο διπλάσιο του αριθμού των Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης που είναι Γερμανοί πολίτες. Επιπλέον, υπάρχει πάντα ένας αρκετά μεγάλος αριθμός Ιουδαίων ξένης υπηκοότητας και – από τη Ρωσική επανάσταση και μετά – «απάτριδων» Ιουδαίων που διαμένουν στη Γερμανία.

Τα παρακάτω αποτελούν μια επισκόπηση της τρέχουσας κατανομής των Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης στις διάφορες ηπείρους σύμφωνα με τις πληροφορίες του **Γιάκομπ Λετσκίνσκυ** (ינסקי'לשצ יעקב , 1876 – 1966):

514. Λίβιο Λίβι, Οι Εβραίοι υπό το φως της στατιστικής, τομ. I, 1918, σελ. 29

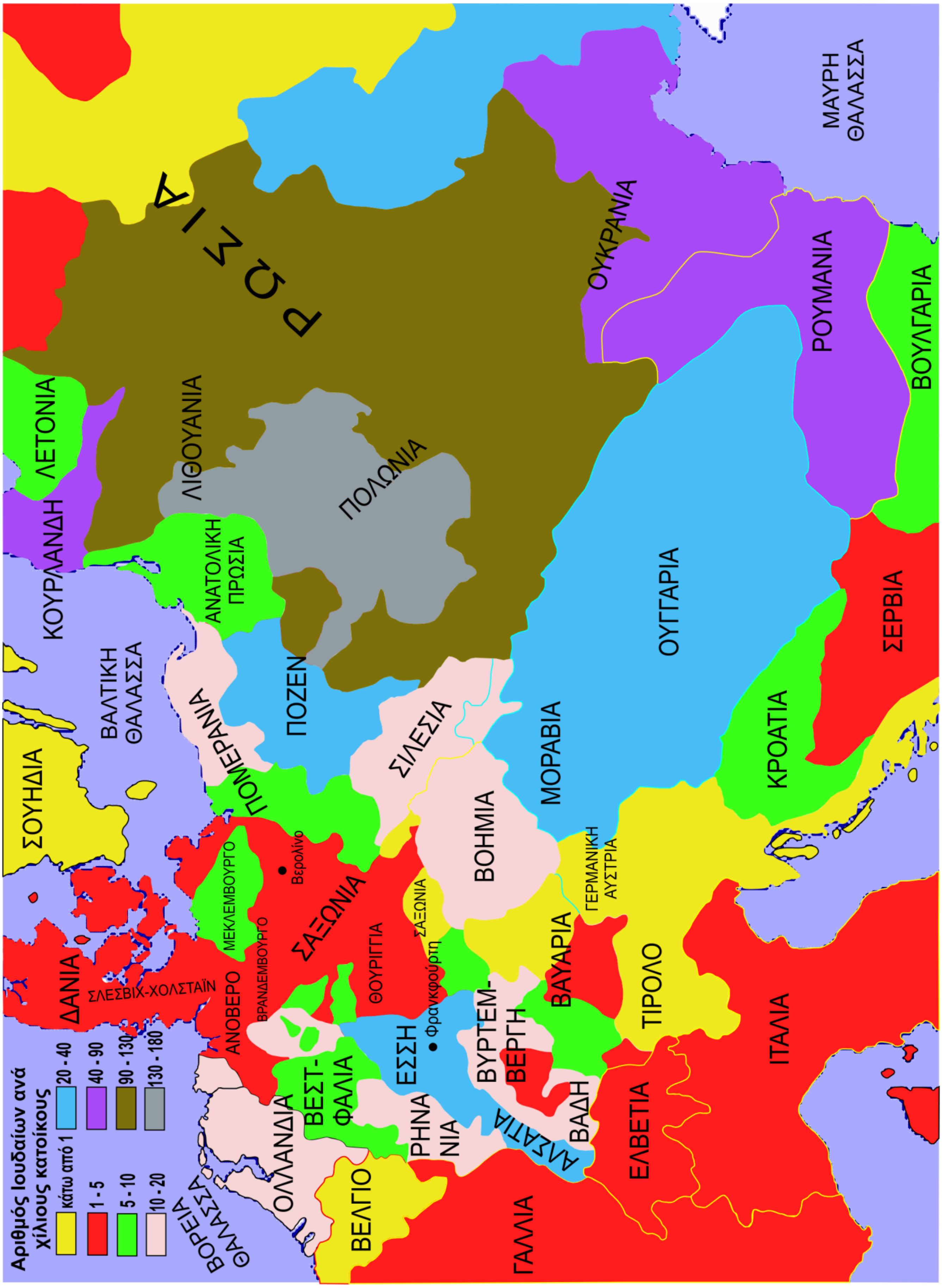

Χάρτης V: Κατανομή των Ιουδαίων σύμφωνα με την επίσημη απογραφή του 1881 στην Κεντρική Ευρώπη (σύμφωνα με τον Ρίχαρντ Αντρέ, 1881)

Αριθμός Ιουδαίων κατοίκων μωσαϊκής πίστης:

Χώρα	Έτος	Ακριβής	% του συνολικού πληθυσμού	Χώρα	Έτος	Ακριβής	% του συνολικού πληθυσμού
I. Ευρώπη	—	9.232.576	2,1	II. Ασία	—	596.622	0,1
Πολωνία	1921	2.829.456	10,4	Ασιατική Ρωσία	1920	170.813	0,5
Ευρωπαϊκή Ρωσία	1920	2.626.667	2,8	Σιβηρία	1920	32.731	0,4
Ουκρανία	1920	1.772.479	6,9	Μεσοποταμία	1920	87.488	3,1
Υπόλοιπη Ρωσία	1920	854.188	1,2	Παλαιστίνη	1922	83.794	11,1
Ρουμανία	1919	834.344	4,8	Περσία	1922	55.000	0,7
Γερμανία	1919	577.000	1,0	Συρία & Λίβανος	1922	35.000	1,0
Ουγγαρία	1920	473.310	5,9	Αραβία	1920	25.000	0,5
Τσεχοσλοβακία	1921	354.342	2,6	Ινδία	1921	21.778	0,0
Αγγλία & Ιρλανδία	1921	286.000	0,7	Κίνα & Ιαπωνία	1920	6.000	0,0
Αυστρία	1923	300.000	4,6	III. Αφρική	—	426.253	1,0
Λιθουανία	1923	155.126	7,6	Βρετ. Νότ. Αφρική	1921	62.103	0,8
Γαλλία	1921	155.000	0,4	Τράνσβαλ	1921	33.515	1,6
Ολλανδία	1920	115.229	1,7	Γαλλικό Μαρόκο	1919	84.302	1,6
Ελλάδα	1920	110.000	2,2	Ισπανικό Μαρόκο	1922	18.000	3,0
Λετονία	1920	79.644	5,0	Αλγερία	1921	73.967	1,3
Ευρ/παϊκή Τουρκία	1922	85.000	4,5	Αίγυπτος	1917	59.581	0,5
Γιουγκοσλαβία	1921	64.221	0,5	Τυνησία	1921	47.640	2,3
Βέλγιο	1920	50.009	0,7	Τρίπολις	1918	18.660	2,4
Βουλγαρία	1920	45.600	0,9	Ταγγέρη	1922	12.000	24,5
Ιταλία	1921	45.000	0,1	IV. Αμερική	—	3.844.089	2,1
Ελβετία	1920	20.955	0,5	Ηνωμ. Πολιτείες	1920	3.600.000	3,0
Σουηδία	1920	6.474	0,1	Καναδάς	1921	126.196	1,4
Δανία	1921	5.924	0,2	Αργεντινή	1921	100.000	1,4
Ισπανία	1919	4.000	0,02	Μεξικό	1921	20.000	0,1
Πορτογαλλία	1920	2.000	0,03	Βραζιλία	1920	27.000	0,1
Φινλανδία	1920	1.618	0,05	V. Αυστραλία	—	24.002	0,4
Νορβηγία	1920	1.457	0,05	Νέα Νότια Ουαλία	1921	10.150	0,5
Λουξεμβούργο	1922	1.270	0,5	Βικτώρια	1921	7.677	0,5
				Συνολικά	—	14.163.542	1,0

Οι Ιουδαίοι, όμως, στις επιμέρους χώρες στις οποίες ζουν, δεν αποτελούν ένα τόσο προσγειωμένο κομμάτι αλλά μάλλον ένα πολύ πιο φιλελεύθερο κομμάτι του πληθυσμού από το περιβάλλον τους. Η περιγραφή που δόθηκε παραπάνω (σελ. 325) θα μπορούσε να αποδείξει τις μεταναστεύσεις των Ιουδαίων της Ανατολής. Αλλά και οι άλλοι Ιουδαίοι βρίσκονται σε μια λίγο-πολύ αργή μετανάστευση. Σε όλες τις χώρες της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης, οι ιουδαϊκές οικογένειες με μακρά εδραίωση είναι σπάνιες. Ο **Γιάκομπ Λετσκίνσκυ** περιέγραψε τις «ιουδαϊκές μεταναστεύσεις τον τελευταίο αιώνα»[515]. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα μια ισχυρή μετανάστευση ιουδαϊκών οικογενειών στη Γαλλία και την Αγγλία τον 19ο αιώνα. Σύμφωνα με τον **Γιάκομπ Λετσκίν-**

515. Παγκόσμια Οικονομικά Αρχεία, Τόμος 25, 1927, σελ. 69

σκυ, αυτοί οι μετανάστες αποτελούν την πλειοψηφία των προγόνων της ιουδαϊκής «μεσαίας και ανώτερης αστικής τάξης» της σημερινής Γαλλίας και Αγγλίας. Προς τα τέλη του 19ου αιώνα, ξεκίνησε η συνεχώς αυξανόμενη μαζική μετανάστευση Ρωσοπολωνών Ιουδαίων, σε μικρότερο βαθμό προς την Κεντρική και Δυτική Ευρώπη και ως επί το πλείστον προς τη Βόρεια Αμερική. Ο **Γιάκομπ Λετσκίνσκυ** πιστεύει ότι όσο λιγότερο βιομηχανικά ανεπτυγμένη είναι μια χώρα, τόσο λιγότερο ελκυστική είναι για τους Ιουδαίους. Σαν αποτέλεσμα αυτών των άλλοτε επιταχυνόμενων, άλλοτε επιβραδυνόμενων μεταναστευτικών κινήσεων του ιουδαϊκού λαού στο σύνολό του, οι αριθμητικές αναλογίες για το ποσοστό των Ιουδαίων στον πληθυσμό μιας χώρας μεταβάλλονται συνεχώς, όπως δείχνει η ακόλουθη επισκόπηση του **Γιάκομπ Λετσκίνσκυ**:

Ήπειρος	σε απόλυτους αριθμούς		σε % του συνολικού πληθυσμού των Ιουδαίων	
	1897	**1925**	**1897**	**1925**
Ευρώπη	8.652.000	9.343.000	83,66	63,03
Αμερική	986.000	4.351.000	9,53	29,32
Ασία	406.000	662.000	4,00	4,47
Αφρική	282.000	448.500	2,73	3,03
Αυστραλία	16.000	25.450	0,08	0,15
συνολικά	10.342.000	14.830.832	100,0	100,0

Σήμερα, το κύριο φαινόμενο της ιουδαϊκής μετανάστευσης είναι η διασπορά των Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης σε όλες τις χώρες με πιο ανεπτυγμένη νομισματική οικονομία.

Μέχρι τον 19ο αιώνα, ο ιουδαϊκός λαός ακολουθούσε την εντολή «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε» (βλ. σελ. 132) και ο πληθυσμός του, ο οποίος μπορεί να θεωρηθεί σημαντικά ψηλότερος από τον αριθμό των Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης, εξακολουθεί να αυξάνεται, έτσι ώστε το συνολικό ποσοστό γεννήσεων των Ιουδαίων να μην υπολείπεται σχεδόν καθόλου του ποσοστού γεννήσεων των δυτικών λαών. Μια αύξηση του ιουδαϊκού πληθυσμού μπορεί να αναμένεται για μεγάλο χρονικό διάστημα. Η αύξηση μέσα στον ιουδαϊκό λαό οφείλεται κυρίως στον μεγάλο αριθμό παιδιών των αυστηρά πιστών Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης. Από φυλετική άποψη, αυτό σημαίνει επίσης ότι το οριενταλοειδές στοιχείο στον Ιουδαϊσμό θα συνεχίσει να μειώνεται, ενώ τα μεσανατολικά, τα ανατολικοβαλτικά, τα νατολικά και τα ενδο-ασιατικά στοιχεία θα συνεχίσουν να αυξάνονται. Η νορδική συνιστώσα δύσκολα θα αυξηθεί, παρά τη ζήτηση για αυτήν, η οποία είναι εμφανής από τις ανακοινώσεις γάμου που αναφέρονται στη σελίδα 239, επειδή οι Ιουδαίοι που δίνουν προσοχή στα νορδικά χαρακτηριστικά θα ανήκουν γενικά στο εύπορο ή πλούσιο στρώμα του ιουδαϊκού λαού που έχει μεγάλη τάση για περιορισμένη γέννηση.

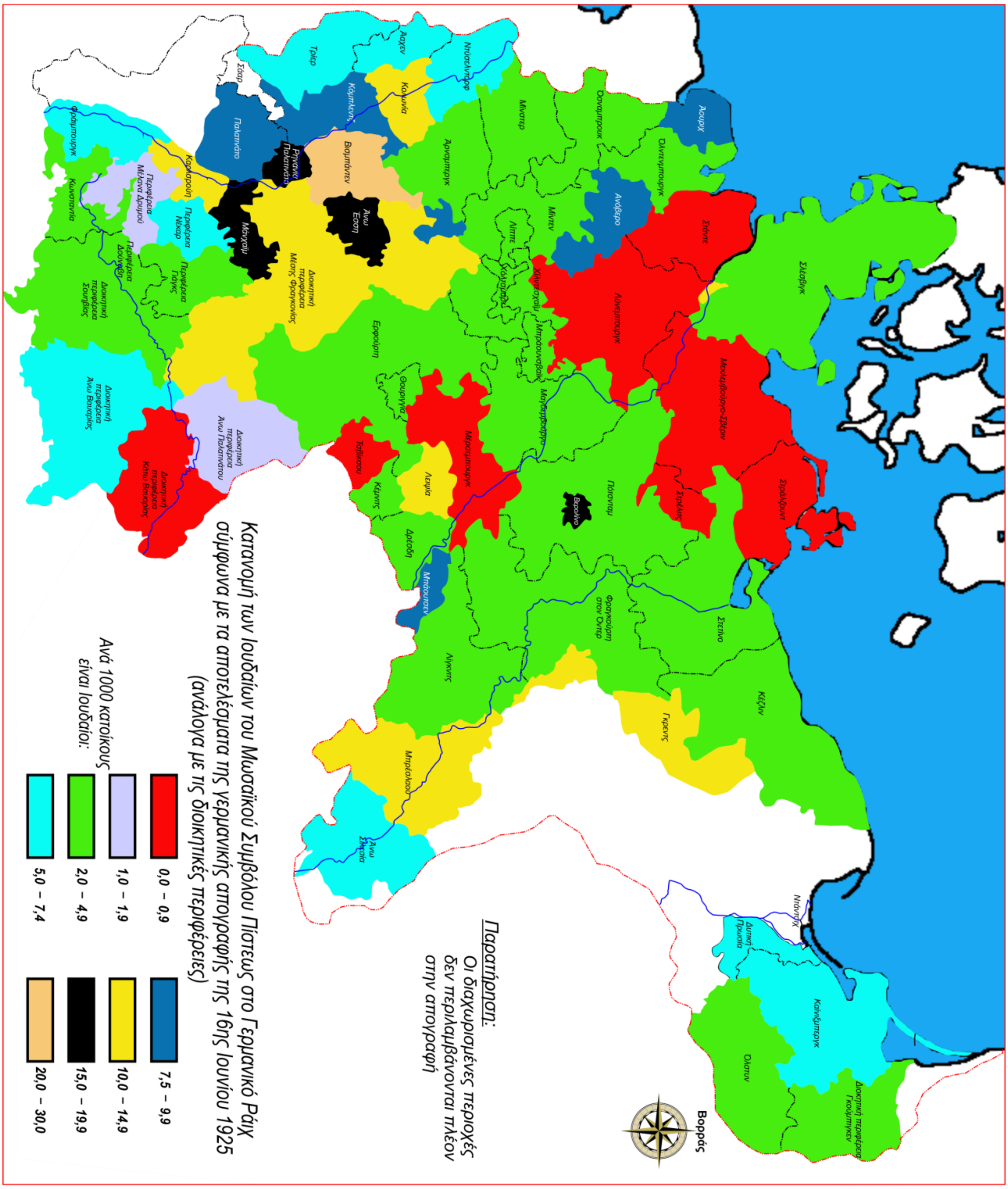

Χάρτης VI: Κατανομή των Ιουδαίων στη Γερμανία

Ο χάρτης βασίζεται στην απογραφή της 16ης Ιουνίου 1925

Επομένως, περιλαμβάνονται μόνο οι Ιουδαίοι της μωσαϊκής πίστης, όχι οι αντιφρονούντες και οι άθρησκοι. Σαν μονάδα επιλέχθηκε η διοικητική περιφέρεια, γεγονός που κάνει τις αγροτικές περιοχές κοντά σε μεγάλες πόλεις με μεγάλο αριθμό Ιουδαίων να φαίνονται πιο ιουδαϊκές από ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Για παράδειγμα, η πόλη του Μπρεσλάου έχει 47,7‰, ενώ οι περιφέρειες έχουν 1,8 – 3‰, και η διοικητική περιφέρεια του Μπρεσλάου έχει 13,9‰. Ο χαμηλότερος ιουδαϊκός πληθυσμός βρίσκεται στο Άνω Παλατινάτο, την Κάτω Βαυαρία και τη Σαξονία, καθώς και στις διοικητικές περιφέρειες του Μαγδεμβούργου και του Λύνεμπουργκ. Ο μεγαλύτερος ιουδαϊκός πληθυσμός βρίσκεται στις αγροτικές περιοχές της Έσσης και της Φραγκονίας. Αυτό που είναι εντυπωσιακό είναι η αυξημένη παρουσία Ιουδαίων στις παραμεθόριες περιοχές στα βορειοδυτικά και ανατολικά και στις μεγάλες πόλεις του Ρουρ (Ιούνιος!).

Στον Ιουδαϊσμό της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης, ειδικά σε σύγκριση με τον Ιουδαϊσμό της Ανατολικής Ευρώπης, μπορεί κανείς ήδη να μιλήσει για παιδιά.

Πόλεις στο Γερμανικό Ράιχ με την μεγαλύτερη επικράτηση Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης. Για κάθε 1.000 κατοίκους, οι Ισραηλίτες ήταν φτωχοί.

Πόλεις στο Γερμανικό Ράιχ με υψηλότερη επικράτηση Ιουδαίων της μωσαϊκής πίστης. Ισραηλίτες σε κάθε 1.000 κατοίκους

(σύμφωνα με την απογραφή της 16ης Ιουνίου 1925)

Όλστυν	16,7	Γκέτινγκεν	12,9	Μάρμπουργκ	15,9
Άλτονα	13,0	Γκούμπινεν	10,4	Μαρίενβερντερ	13,9
Άνσμπαχ	10,6			Μάγιεν	17,6
Ασάφενμπουργκ	18,9	Χάλμπερσταντ	19,5	Μάινινγκεν	16,1
		Αμβούργο	17,3	Μέμινγκεν	12,1
Μπάντεν (Βάδη)	17,0	Χάναου	14,7	Μόναχο	14,8
Μπάμπεργκ	19,4	Ανόβερο	13,1		
Μπέλγκαρντ	10,5	Χαϊδελβέργη	18,5	Νόισταντ	16,8
Μπενσχάιμ	14,9	Χαϊλμπρόν	19,8	Νόρντεν	21,0
Μπίτομ	52,2	Χέρσφελντ	28,1	Νορντχάουζεν	12,5
Μπίλεφελντ	10,0	Χίντενμπουργκ	14,0	Νέρντλινγκεν	27,1
Μπίγκεν	49,2	Χόμπουργκ φορ βτερ Χέε	29,1	Νυρεμβέργη	21,9
Βόννη	12,9	Χορμπ	30,1		
Μπρέσλαου	47,7			Όφενμπαχ	21,2
Μπριγκ	9,9	Γιέφερ	19,5	Όφενμπουργκ	17,5
Μπρούχσαλ	36,6			Όπελν	12,7
Μπύκεμπουργκ	12,6	Καϊζερσλάουτερν	12,5	Όρτελσμπουργκ	14,0
		Καρλσρούη	23,2		
Ντάρμσταντ	18,4	Κάσσελ	16,6	Πφορτζχάιμ	11,2
Γερμανικό Στέμμα	22,7	Κίσσινγκεν	53,0	Πιρμάσενς	15,2
Ντίνκελσμπυλ	10,7	Κίτσινγκεν	41,0		
Ντόρτμουντ	11,9	Κόμπλεντζ	12,2	Ράσταт	14,1
Δρέσδη	8,2	Κολωνία	23,0	Ράτιμπορ	17,0
Ντύσελντορφ	11,9	Καινιξβέργη	14,5		
		Κωνσταντία	17,2	Σνάιντεμυλ	15,0
Άισεναχ	9,3	Κρέφελντ	12,4	Σβάινφουρτ	11,4
Έλμπερφελντ	13,9	Κρόιτσμπουργκ	13,9	Ζίγκμπουργκ	13,1
Έμντεν	24,8	Κρόιτσναχ	24,0	Σπάγιερ	13,1
Έσβεγκε	34,0			Στετίνο	10,0
Έσσεν	9,0	Λαρ	12,3	Στολπ	11,3
Οϊσκίρχεν	17,7	Λαντάου	50,5	Στουτγκάρδη	13,3
		Λάντσμπεργκ	11,5		
Φρανκφούρτη στο Μάιν	62,8	Λάουενμπουργκ	17,1	Τιλσίτ	12,7
Φρανκφούρτη στον Όντερ	9,4	Λέερ	23,6	Τρίερ	13,8
Φράιμπουργκ στο Μπράισγκαου	15,5	Λειψία	18,5		
Φρίντμπεργκ	34,4	Λέομπσουτζ	10,0	Ουλμ	9,8
Φούλντα	43,6	Λίγκνιτς	11,4		
Φιρτ	34,0	Λίμπουργκ	23,5	Βισμπάντεν	30,1
		Λουντβιγκσχάφεν	11,9	Βολφενμπούτελ	14,2
Γκίσεν	30,3	Λικ	12,3	Βορμς	25,4
Γκλίβιτσε	23,3			Βύρτσμπουργκ	25,1
Γκλόγκαου	21,1	Μάιντζ	25,2		
Γκέπινγκεν	16,0	Μάνχαϊμ	28,2	Τσβαϊμπρίκεν	11,7

Δύο ψυχολογικές επιρροές – μεταξύ άλλων – συνδέονται γενικά με τη μείωση των γεννήσεων: πρώτον, η εγκατάλειψη των παραδοσιακών θρησκευτικών πεποιθήσεων ή οποιασδήποτε πιο «φιλελεύθερης» ερμηνείας των θρησκευτικών δεσμών, δεύτερον, η αύξηση της ευημερίας, αλλά πάνω απ' όλα η γρήγορη απόκτηση μεγαλύτερου πλούτου. Και οι δύο επιρροές μπορούν να παρατηρηθούν στους ρυθμούς αναπαραγωγής των δυτικών λαών, των τάξεων και των μεμονωμένων οικογενειών. και οι δύο επιρροές επηρεάζουν ιδιαίτερα ένα μεγάλο μέρος των Ιουδαίων της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης.

Τόσο η μέση ισχύς των θρησκευτικών δεσμών όσο και η μέση οικονομική κατάσταση μπορούν να προσδιοριστούν από όσους έχουν μάθει να παρατηρούν τέτοιες σχέσεις από τα ακόλουθα στοιχεία, τα οποία δίνονται σύμφωνα με τον **Γιόζεφ Κρόζε**:[516]

Για κάθε γάμο στην Πρωσία, υπήρχαν νόθες γεννήσεις:

	1891 – 95	1913
από καθαρά καθολικούς γάμους	5,16	4,75
από καθαρά προτεσταντικούς γάμους	4,18	2,93
από καθαρά μωσαϊκούς γάμους	3,29	2,22

Πρόσφατα στοιχεία από άλλες χώρες δείχνουν ότι, καθώς το ποσοστό γεννήσεων συνεχίζει να μειώνεται, οι γεννήσεις των Προτεσταντών θα ακολουθήσουν πλέον το μωσαϊκό ποσοστό γεννήσεων, αλλά οι γεννήσεις των Καθολικών θα ακολουθήσουν το Προτεσταντικό ποσοστό γεννήσεων ακόμη πιο γρήγορα. Σύμφωνα με τον **Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ**, «Η πτώση των Ιουδαίων της Γερμανίας» (2η έκδοση 1921), ένα έργο που θα αναφερθεί αρκετές φορές στη συνέχεια, ένας καθαρά μωσαϊκός γάμος στην Πρωσία μεταξύ 1820 και 1830 αντιπροσώπευε 5,2 γεννήσεις και μεταξύ 1906 και 1908 2,4 γεννήσεις. Το 1875, υπήρχαν 32 γεννήσεις ανά 1.000 Ιουδαίους στην Πρωσία, και το 1910, μόνο 17 γεννήσεις – μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αυτό αποτελεί ένδειξη του πόσο γρήγορα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου είχε μειωθεί η αυστηρή θρησκευτική πίστη των Ιουδαίων και είχε αυξηθεί ο μέσος πλούτος τους. Κατά μέσο όρο, 3,4 παιδιά ανά γάμο αποτελούν το «ελάχιστο κόστος συντήρησης» για μια ομάδα ανθρώπων.

Σύμφωνα με τους στατιστικούς υπολογισμούς του, ο **Φέλιξ Άαρον Τέιλχαμπερ**, σκιαγραφεί μια ζοφερή εικόνα για το μέλλον του Ιουδαϊσμού της Κεντρικής Ευρώπης στο προαναφερθέν έργο: θα εξαφανιστεί μέσω της «αφομοίωσής» του, δηλαδή της εγκατάλειψης της μωσαϊκής πίστης, με τη συρρίκνωση του αισθήματος του για την εθνικότητα, με την παράδοση στις απόψεις του μη ιουδαϊκού περιβάλλοντος˙ θα εξαφανιστεί λόγω του αυξανόμενου αριθμού μικτών γάμων, των οποίων τα παιδιά χάνονται ως επί το πλείστον για τον ιουδαϊκό λαό (βλ. σελ. 303)· βαπτίσεις, αποχωρήσεις από την κοινότητα της μωσαϊκής πίστης, η παρακμή και η απώλεια της φυλετικής συνείδησης, οι μικτοί γάμοι, το σύστημα των δύο παιδιών, η περιφρόνηση για τη μητρότητα και ένα «ευαγγέλιο της άνεσης», ο εγωισμός, η αύξηση των αυτοκτονιών και η καπιταλιστική σκέψη – σύμφωνα με τον **Τέιλχαμπερ**, τέτοια ατομικά χαρακτηριστικά εκφράζουν τη φύση των φθίνουσων δυτικών ιουδαϊκών γενεών. Ο μικρός αριθμός των νόθων γεννήσεων στον Ιουδαϊσμό, που ο **Έριχ Βούλφεν** ήθελε να εξηγήσει διαφορετικά

516. Γιόζεφ Κρόζε, Μείωση του ρυθμού γεννήσεων και θρησκεία, στη συλλογή «Η θέληση του γερμανικού λαού για ζωή», επιμέλεια από τον Μάρτιν Φασμπέντερ (Martin Faßbender, 1856 – 1943), 1917

(βλ. 280), ο **Τέιλχαμπερ** δεν τον αποδίδει την αυστηρότερη ηθική στάση των ανύπαντρων Ιουδαίων γυναικών, αλλά «οι ειδικοί υποστηρίζουν ότι, για παράδειγμα, μεταξ των πλούσιων κοριτσιών του Βερολίνου, η παλαιά αγνότητα είχε διασπαστεί εντελώς» (ό.π. σελ. 78). – Ο **Τέιλχαμπερ** δεν βλέπει πλέον καμία σωτηρία για το δυτικό τμήμα του Ιουδαϊσμού, ειδικά επειδή ακριβώς εκείνοι οι Ιουδαίοι που προσπαθούσαν πιο ενεργά να διατηρήσουν τον ιουδαϊκό λαό ήταν αυτοί που διώκονταν πιο βίαια από άλλους Ιουδαίους.

Δεν θα έπρεπε ο **Τέιλχαμπερ** να έχει αρνητική άποψη; – Σε κάθε περίπτωση, οι περιγραφές του δείχνουν πόσο μικρός πρέπει να είναι ο αριθμός των ιουδαϊκών οικογενειών που έχουν εγκατασταθεί εδώ και καιρό στην Κεντρική και Δυτική Ευρώπη σε σύγκριση με τους νέους μετανάστες από την Ανατολική Ευρώπη. Έχει συχνά αναφερθεί ότι δεν θα υπήρχαν σχεδόν καθόλου Ιουδαίοι που να ζουν στο γερμανικό Ράιχ σήμερα, αν τα ανατολικά σύνορα είχαν κλείσει για την ιουδαϊκή μετανάστευση όταν ιδρύθηκε το Ράιχ το 1871. Ένας «Γερμανικός Ιουδαϊσμός» με την έννοια των μακροχρόνιων ιουδαϊκών οικογενειών θα αποτελούνταν σήμερα μόνο από έναν μικρό αριθμό ανθρώπων. Το πόσο εντυπωσιακά μικρός θα ήταν αυτός ο αριθμός θα έδειχνε μια απογραφή, η οποία δυστυχώς δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί, των ιουδαϊκών οικογενειών στο γερμανικό Ράιχ των οποίων οι πρόγονοι είχαν ήδη ζήσει ανάμεσα σε γερμανόφωνους πληθυσμούς γύρω στο 1800.

Η «πτώση των Ιουδαίων της Γερμανίας» που αναφέρει ο **Τέιλχαμπερ** δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, ακόμη και αν αυτή η πτώσγ δεν έγινε τόσο γρήγορα και με τα συνοδευτικά φαινόμενα, όπως το περιγράφει ο **Τέιλχαμπερ**. Το καθοριστικό ερώτημα για τον Ιουδαϊσμό στο σύνολό του είναι αν ο Ιουδαϊσμός της Ανατολικής Ευρώπης θα είναι σε θέση να αντισταθμίσει τις απώλειες του Δυτικού Ιουδαϊσμού με την θρησκευτική εγκατάλειψη, τους μικτούς γάμους και την αντισύλληψη, αν, με τη συνεχή εισροή Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης στους πληθυσμούς της Δυτικής και Βόρειας Αμερικής, αυτοί οι Ιουδαίοι της Ανατολής θα παραμείνουν αυστηρά θρησκευόμενοι και έτσι θα αποκτήσουν πολλά παιδιά, σε αντίθεση με τους προηγούμενους Ιουδαίους μετανάστες της Ανατολής, και αν, με την αναμενόμενη λίγο πολύ γρήγορη αύξηση του πλούτου τους, θα είναι σε καλύτερη θέση να ξεφύγουν από τις επιπτώσεις αυτού του πλούτου που απειλεί το ποσοστό γεννήσεων από ό,τι οι προηγούμενοι Ιουδαίοι μετανάστες της Ανατολής. – Είναι δύσκολο να φανταστούμε μια ηθική δύναμη ικανή να σταματήσει την «πτώση» αυτών των Ιουδαϊκών γενεών – εκτός **ίσως** από τον Σιωνισμό.

Αν εξετάσουμε το «σύγχρονο πνεύμα» σε σχέση με την επίδρασή του στην αναπαραγωγή των εθνών, είναι προφανές ότι σίγουρα συμβάλλει στη μείωση του αριθμού των παιδιών· καταστρέφει τη θέληση για τεκνοποίηση. Τώρα, από την άλλη πλευρά, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι Ιουδαίοι είναι οι κύριοι διαδότες του «σύγχρονου πνεύματος»· αυτό έχει τονιστεί αρκετές φορές από την Ιουδαϊκή πλευρά. Αν συγκεντρώ-

σουμε όλες τις εκφράσεις του πνεύματος της εποχής, αυτές που εξυμνούν τον αχαλίνωτο ατομικισμό, το «να ζεις τον εαυτό σου στο έπακρο», αυτές που υποστηρίζουν ότι οι γυναίκες έχουν «δικαίωμα στο σώμα τους» αλλά χλευάζουν ή περιφρονούν τη μητρότητα, αυτές που υποστηρίζουν τον περιορισμό των γεννήσεων και, τέλος, ακόμη και την ατιμωρησία της έκτρωσης· αν, επίσης, συγκεντρώναμε μαζί τις δηλώσεις που περιέχουν αστεία σχετικά με τους θρησκευτικούς δεσμούς, για την αφοσίωση στο δικό μας έθνος, για τη φυλετική αγνότητα ή ακόμη και να υποστηρίζουν την έλλειψη θρησκευτικής πίστης και εθνικότητας (ιδιότητα του παγκόσμιου πολίτη) και την ανάμειξη των εθνών και των φυλών, θα μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε τέτοιες δηλώσεις ως επί το πλείστον σαν δηλώσεις Ιουδαίων συγγραφέων. Ακόμη και αν μερικοί Ιουδαίοι έκαναν τέτοιες δηλώσεις κυρίως για τους μη Ιουδαϊκούς λαούς και παρόλα αυτά δεν μπορούσαν να απομακρυνθούν εντελώς από τις αρχαίες Ιουδαϊκές παραδόσεις που συντηρούσαν τη ζωή, δεν θα μπορούσε να αποφευχθεί στο τέλος ότι το πνεύμα του «ατομικισμού» που αναφέρθηκε παραπάνω, και συνεπώς του εχθρού της ζωής, θα εξαπλωνόταν όλο και περισσότερο και στον Ιουδαϊσμό. Η «μαμμωνιστική» νοοτροπία σε πολλές ιουδαϊκές οικογένειες θα ενισχύσει, αντί να αποδυναμώσει, τον ατομικισμό, την έμφαση στο άτομο, τη μοναδικότητά του και τα δικαιώματά του. Δεδομένου ότι αυτοί οι ίδιοι μεταναστεύουν στις μεγαλύτερες πόλεις, προτιμώντας τις μεγάλες πόλεις, και είναι και θα είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένοι στις επιδράσεις του γρήγορου πλούτου που αποκτάται με τις επιχειρηματικές πρακτικές που περιγράφονται παραπάνω από την ιουδαϊκή πλευρά (σελ. 325 και επόμενες σελίδες), είναι δύσκολο να φανταστούμε ότι η εξαφάνιση αυτών των οικογενειών θα προχωρήσει πολύ πιο αργά από αυτή των μη ιουδαϊκών οικογενειών των μεγάλων πόλεων. Για τους ιουδαϊκούς κύκλους, όπως τους παρουσιάζει ένα ειδικός στις συνθήκες που επικρατούν, ο Χάινριχ Μαν (Heinrich Mann, 1871 – 1950), στο μυθιστόρημά του «Στη χώρα του Κοκενί», η διατήρηση των γενεών τους δεν θα είναι πλέον δυνατή, όπως και για τις γερμανικές πλούσιες αστικές οικογένειες του περιβάλλοντός τους. Αυτά τα συμπεράσματα μπορούν να εξαχθούν από τον αριθμό των παιδιών που γεννήθηκαν από αμιγώς μωσαϊκούς γάμους στο γερμανικό Ράιχ.

Ο Ιουδαίος συγγραφέας **Αρτούρ Λάντσμπεργκερ** (Artur Hermann Landsberger, 1876 – 1933) εξέφρασε το 1924 στο περιοδικό «Reigen, το οποίο υπηρετούσε το «σύγχρονο πνεύμα», τις απόψεις του σχετικά με τη γέννηση παιδιών, λέγοντας: «Ασφαλώς, η λέξη που θα εξοργίσει μια ψεύτικη μπουρζουαζία είναι ότι η κοκότα είναι ο πιο τέλειος γυναικείος τύπος της δημιουργίας. Φυσικά, όσοι βρίσκουν τη μητέρα «με το πουλί που τραγουδάει στο στήθος της» μια ειδυλλιακή εικόνα και δεν τους ενοχλεί η μυρωδιά από τις βρεγμένες πάνες, μπορεί να θεωρήσουν τη μητέρα που γεννά τα περισσότερα παιδιά σαν την πιο πολύτιμη. Είναι παράξενο το γεγονός ότι αυτές οι λειτουργίες που θεωρούνται ζωώδεις σε ανθρώπους με πολιτιστική αίσθηση, εκτιμώνται

τόσο πολύ στις γυναίκες.» – Μια τέτοια φράση φαίνεται να ανταποκρίνεται στην νοοτροπία πολλών Ιουδαίων της Δύσης, όπως επίσης ακούγεται δυσάρεστη στους ευσεβείς Ιουδαίους της Ανατολικής Ευρώπης. Αλλά ένας σημαντικός αριθμός απογόνων μεταναστών ευσεβών Ιουδαίων της Ανατολής θα αντιληφθεί αυτή την πρόταση σαν «προοδευτική» και «σύγχρονη». Αν αυτή η σκέψη εξαπλωνόταν μόνο μεταξύ των ανθρώπων των οποίων οι γενετικές δομές πρέπει να θεωρηθούν σαν κατώτερης ποιότητας, από την άποψη της της γενετικής έρευνας (ευγονική, φυλετική υγιεινή), η σκέψη αυτή θα είχε ευνοϊκή επίδραση στη σύνθεση του συνολικού πληθυσμού, εξαλείφοντας τέτοιες γενετικές δομές. Αλλά μια τέτοια νοοτροπία προσβάλλει και τα άτομα υψηλής γενετικής ποιότητας και, επομένως, εφόσον δεν επηρεάζονται από γενετικές αντιλήψεις, αποτελεί κίνδυνο για την επιβίωση των πληθυσμιακών ομάδων στις οποίες εξαπλώνεται. Ο **Τέιλχαμπερ** είχε ήδη εκφράσει αυτόν τον κίνδυνο για τον Ιουδαϊσμό το 1911, σε μια εποχή που τουλάχιστον η ιουδαϊκή κοινότητα της Ανατολικής Ευρώπης, η οποία είχε μεγάλο αριθμό παιδιών, φαινόταν ακόμη να εξαιρείται από αυτόν τον κίνδυνο.

Σήμερα, όμως, υπάρχουν ενδείξεις ότι το πνεύμα της μείωσης του αριθμού των παιδιών αρχίζει να εξαπλώνεται και στους Ιουδαίους της Ανατολικής Ευρώπης. Σύμφωνα με τον **Άισενσταт**, έναν ιδιαίτερα δραστήριο διαδότη των κληρονομικών απόψεων για την υγεία μεταξύ των Ιουδαίων, ο Ιουδαϊσμός σαν σύνολο ήταν καλά προστατευμένος από την εξάπλωση της διαστροφής και της αποσύνθεσης της θέλησης για τεκνοποίηση μέσω εξαιρετικά πολύτιμων κληρονομικών παραδόσεων υγείας μέχρι τα τέλη του 18ου αιώνα, μέχρι τη λεγόμενη ιουδαϊκή χειραφέτηση. Με την χειραφέτηση των Ιουδαίων ξεκίνησε ο κίνδυνος της παρακμής, ο οποίος σήμερα ήδη αρχίζει να αυτοαναγγέλλεται σαν κίνδυνος «πτώσης».[517] Στο δοκίμιό του «Η Σημασία της Φυλετικής Υγιεινής»,[518] ο **Πέτερ Εμίλ Μπέκερ** (Peter Emil Becker; 1908 – 2000) παραθέτει μια δήλωση του Μορίς Φίσμπεργκ, ο οποίος μάλιστα δήλωσε ότι «δεν γνώριζε καμία κοινωνική, θρησκευτική ή πολιτική κοινότητα που να προωθούσε τη θετική ευγονική σε τέτοιο βαθμό όσο το ιουδαϊκό γκέτο». Αλλά αυτή η κοινότητα διαλύθηκε με την ιουδαϊκή χειραφέτηση.

Σήμερα, ο **Βάυζενμπεργκ** αναφέρει ήδη από τις ιουδαϊκές ομάδες της Ρωσίας ότι ο αριθμός των γεννήσεων μειώνεται, η ηλικία του γάμου αυξάνεται, και οι «πρόωρες» γεννήσεις και οι εκτρώσεις γίνονται και πιο συχνές ακόμη και μεταξύ των Ιουδαίων γυναικών.[519] Τα σεξουαλικώς

---

517. Μέιρ Άισενσταт (Meir ben Izsak Eisenstadt), Το γυναικείο ζήτημα μεταξύ των Ιουδαίων, Σεξουαλικά προβλήματα, 5ο έτος, 8ο και 9ο τεύχος, 1909· Συμβολή στη Σεξουαλική Νομοθεσία των Ιουδαίων στην Περίοδο του Γκέτο, Σεξουαλικά Προβλήματα, 6ο έτος, Τεύχη 5 και 6, 1910

518. Επιθεώρηση „OSE“ (Οργανισμός για την Προστασία της Υγείας των Ιουδαίων – Organisation für den Schutz der Gesundheit der Juden), Περιοδικό της Εταιρείας για την Προστασία της Υγείας των Ιουδαίων, τόμος 3, τεύχος 5, 1928, σελ. 14

519. Σέμουελ Βάυζενμπεργκ, Σχετικά με την κοινωνική βιολογία και την κοινωνική υγιεινή των Ιουδαίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 19, 1927, σελ. 402 κ.ε. – Ήδη από το 1912, ο Βάυζενμπεργκ τιτλοφόρησε ένα τμήμα του έργου του «Σχετικά με τη Βιοτική των Ιουδαίων της Νότιας Ρωσίας» (Αρχείο Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τόμος 9, 1912, σελ. 200): «Αρχή της Παρακμής».

μεταδιδόμενα νοσήματα, τα οποία συχνά αποτελούν την αιτία άτεκνων γάμων, φαίνεται επίσης να γίνονται όλο και πιο συνηθισμένα στον Ιουδαϊσμό της Ανατολικής Ευρώπης. Η **παράλυση**, μια ιδιαίτερη μορφή της πορείας της σύφιλης, είναι πιο συχνή στους Ιουδαίους στη Γερμανία και την Αυστρία από ό,τι στους μη Ιουδαίους.[520] Στο παρελθόν, φαίνεται να ήταν αρκετά σπάνιο μεταξύ των Ιουδαίων της Ανατολικής Ευρώπης. Σύμφωνα με τον **Ματίας Γιόζεφ Γκούτμαν** (ό.π.), οι Ιουδαίες γυναίκες όλων των ιουδαϊκών ομάδων φαίνεται να μολύνονται από τη σύφιλη λιγότερο συχνά από τις μη Ιουδαίες γυναίκες. Ο **Γκούτμαν** το αποδίδει αυτό στις μεγαλύτερες αναστολές των Ιουδαίων γυναικών όσον αφορά το εξωσυζυγικό σεξ, και στην ιουδαϊκή αίσθηση της οικογένειας, στη Γερμανία επίσης στην έλλειψη ιουδαϊκής πορνείας και γενικά στο ισχυρότερο αίσθημα ευθύνης της μολυσμένης Ιουδαίας, η οποία έχει την τάση να παντρεύεται μόνο αφού πάρει ιατρική άδεια. Ο Ιουδαϊσμός έχει ακόμη στη διάθεσή του, στα φυλετικά και πνευματικά κληρονομικά του χαρακτηριστικά και στα παραδοσιακά του έθιμα, πολλά μέσα άμυνας ενάντια στον εκτεταμένο εκφυλισμό (αύξηση των κατώτερων κληρονομικών χαρακτηριστικών) και ενάντια στην εξαφάνιση. Μέσω των παραδοσιακών του εθίμων, τα οποία διαποτίζονται από ασυνείδητες ή συνειδητές φυλετικά προστατευτικές ιδέες πολύ περισσότερο από εκείνες των μη ιουδαϊκών λαών της Ευρώπης, προστατεύεται καλύτερα από μια φθορά του βιολογικού νόμου της ζωής από ό,τι αυτοί οι άλλοι λαοί. Από την άλλη πλευρά, όμως, η απειλή για το παραδοσιακό εθνικό πνεύμα είναι πιθανώς μεγαλύτερη για τις αστικές ιουδαϊκές οικογένειες που έχουν υποκύψει στο «σύγχρονο πνεύμα» παρά για τις μη ιουδαϊκές οικογένειες του ίδιου πληθυσμού. Το ίδιο το «σύγχρονο πνεύμα» είναι, όπως έχει τονίσει ο **Όττο Βάινινγκερ** (βλ. 314), ως επί το πλείστον ένα ιουδαϊκό πνεύμα. Ο **Αντόλφ Μπάσλερ** πιστεύει ότι ο ιουδαϊκός λαός αντιμετωπίζει εξαφάνιση, «όχι λόγω εσωτερικών αιτιών, αλλά σαν αποτέλεσμα του σταθερά αυξανόμενου αριθμού των μικτών γάμων».[521] Οι μικτοί γάμοι από μόνοι τους όμως θα προκαλούσαν μόνο την «πτώση» σε μεγαλύτερο χρονικό διάστημα· η έλλειψη παιδιών στις ιουδαϊκές οικογένειες που αποσπώνται από τους δεσμούς τους με την Ανατολική Ευρώπη είναι πιθανώς ο σοβαρότερος κίνδυνος.

Στην σύγχυση των παραδοσιακών πεποιθήσεων στο Ιουδαϊσμό και, ως εκ τούτου, στην εξασθένιση της θέλησης για τεκνοποίηση και της εβραϊκής συνείδησης του αίματος, συμβάλλει συνεχώς και η επίδραση του μη Ιουδαϊκού πνεύματος στους Ιουδαίους, μια επίδραση που, αν και είναι λιγότερο σοβαρή για το Ιουδαϊσμό σε σχέση με τις επιρροές του Ιουδαϊκού πνεύματος στους μη Ιουδαϊκούς λαούς, μπορεί όμως να αποτελέσει ξανά και ξανά την αιτία πνευματικών ρευμάτων που είναι εχθρικά προς την εθνικότητα και τη ζωή. Η προσαρμογή σε ένα διαφορετικό φυλετικό περιβάλλον συχνά αποτελεί από μόνη της έναν

---

520. Ματίας Γιόζεφ Γκούτμαν, Σχετικά με το ζήτημα της παράλυσης μεταξύ των Ιουδαίων, Αρχεία Φυλετικής και Κοινωνικής Βιολογίας, τομ. 16, 1924/25, σελ. 67

521. Αντόλφ Μπάσλερ, Η μοίρα των γάμων και η μοίρα των λαών, στη συλλογή «Γάμος», επιμ. από τον Μαρκούζε

βιολογικό κίνδυνο που θίγει τη ζωή.

Για να διατηρηθεί ο ιουδαϊκός λαός για τους επόμενους αιώνες, θα έπρεπε να απομακρυνθεί από το «σύγχρονο πνεύμα» από το πιο ισχυρό μέρος του ιουδαϊκού λαού. Αυτό θα απαιτούσε μια άποψη για τη ζωή που θα απομακρυνόταν από τον ατομικισμό και θα έδινε έμφαση στην οικογένεια, τη φυλή και την εθνικότητα, κάτι που θα συνέβαλε στην αύξηση του κύρους του γάμου και της έγγαμης μητρότητας, και μια άποψη για τη ζωή που θα έδινε ιδιαίτερα υψηλή αξία στην αγροτική ζωή και τη μέτρια ευημερία σύμφωνα με τις κληρονομικές απόψεις για την υγεία (ευγονική, φυλετική υγιεινή). Τέλος, η ιουδαϊκή κληρονομική υγειονομική περίθαλψη πιθανότατα θα υποστήριζε την ανανέωση των μωσαϊκών θρησκευτικών δεσμών, καθώς αυτοί περιέχουν μια σειρά από εντολές που προάγουν την κληρονομική υγεία και έχουν προκύψει από μια συνείδηση αίματος που δεν έχει εμφανιστεί ποτέ με τέτοια ένταση σε κανέναν ευρωπαϊκό λαό.

Μπορούμε να περιμένουμε μια τέτοια αλλαγή στάσης μέσα στον Ιουδαϊκό λαό; Θα ακούσουν άραγε οι πιο ισχυροί και οικονομικά ισχυροί κύκλοι του Ιουδαϊσμού έναν **Μορίς Φίσμπεργκ**, έναν **Μέιρ Άισενστατ**, έναν **Πέτερ Εμίλ Μπέκερ**, έναν **Άρτουρ Σέλιτσερ**, που θέλουν να εκπαιδεύσουν τον λαό τους να σκέφτεται την κληρονομική υγεία; Αυτό το ερώτημα είναι ουσιαστικά το ίδιο με το αν ο Σιωνισμός θα επικρατήσει στον Ιουδαϊσμό· για τον Σιωνισμό θα σήμαινε την αλλαγή γνώμης που περιγράφηκε παραπάνω. Γι' αυτό, ακολουθούν ορισμένα στοιχεία για τον Σιωνισμό και τους Ιουδαίους αντιπάλους του:

Σαν ιδρυτής του Σιωνισμού θεωρείται ο **Τέοντορ Χερτσλ**, ένας μορφωμένος Ιουδαίος με διακεκριμένη συμπεριφορά. Το 1896 δημοσίευσε το θεμελιώδες βιβλίο «Το Ιουδαϊκό Κράτος», το οποίο ζητούσε την ίδρυση ενός ιουδαϊκού κράτους στην Παλαιστίνη και την απομάκρυνση των Ιουδαίων από τη ζωή ανάμεσα σε ξένους λαούς. Έτσι, δημιουργήθηκε μια προσπάθεια που θα μπορούσε να ονομαστεί «εθνική» με μια ονομασία που έχει γίνει σύγχρονη, η «εθνική-ιουδαϊκή». Το 1897, πραγματοποιήθηκε στη Βασιλεία το πρώτο σιωνιστικό συνέδριο, στο οποίο συμμετείχαν εκπρόσωποι του Ιουδαϊσμού από όλες τις χώρες. Το «Πρόγραμμα της Βασιλείας» του Αυγούστου 1897 αναφέρει: «Ο Σιωνισμός επιδιώκει τη δημιουργία μιας εθνικής-κρατικής εστίας για τον ιουδαϊκό λαό στην Παλαιστίνη»· αυτά τα λόγια μπορούν να βρεθούν στη διατύπωση της λεγόμενης Παλαιστινιακής Εντολής για τη Βρετανική Αυτοκρατορία: μιλάει για μια εθνική έδρα για τον Ιουδαϊκό Λαό στην Παλαιστίνη.

Ένα μέρος του σχεδίου του Χερτσλ σήμερα έχει ήδη εφαρμοστεί. Πολλοί Ιουδαίοι έχουν δεχτεί τη σιωνιστική ιδέα και έχουν δεσμευτεί να συνεισφέρουν σημαντικές ετήσιες εισφορές για την υλοποίησή της. Οι σιωνιστικές τράπεζες, ειδικά η «Ιουδαϊκή Αποικιακή Τράπεζα στο Λονδίνο», μπορούν να παρουσιάσουν οικονομικές καταστάσεις που δείχνουν πόσο γρήγορα αυξάνονται οι οικονομικοί πόροι του σιωνιστικού κινήματος.

Εικ. 255: Τέοντορ Χερτσλ
(Theodor Herzl, 1860 – 1904)
(Μπέντζαμιν Ζέεφ Χερτσλ)
Συγγραφέας, Πέστη

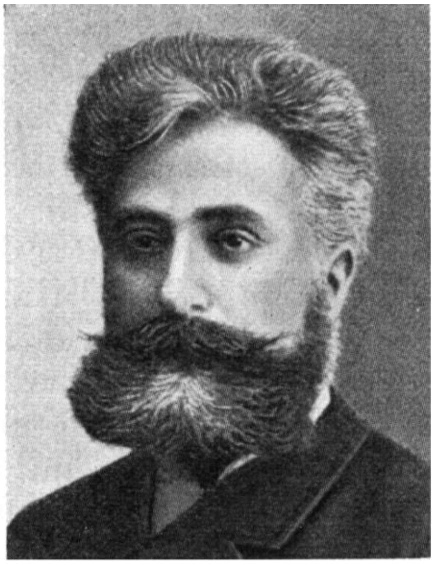

Εικ. 256: Μαξ Σάιμον Νορντάου
(Max Simon Nordau, 1849 – 1923)
(Μαξιμιλιανός Σίμον Ζύντφελντ)
Συγγραφέας, Πέστη

Δύο ηγέτες του σιωνιστικού κινήματος

Με δεδομένο το μίσος των Αράβων για την επανεγκατάσταση των Ιουδαίων στην Παλαιστίνη, μπορεί κανείς να αναρωτηθεί αν, η δημιουργία ενός ιουδαϊκού κράτους στην Παλαιστίνη θα επιτύχει ποτέ, παρά την υποστήριξη της αγγλικής και της βορειοαμερικανικής πολιτικής. Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι το 1926 μόνο το 15% του συνολικού πληθυσμού της Παλαιστίνης ήταν Ιουδαίοι και μόνο το 3,6% από αυτούς ασχολούνταν με τη γεωργία,[522] αλλά ότι μόνο η πιο πυκνή δυνατή αγροτική εγκατάσταση από Ιουδαίους θα μπορούσε τελικά να μετατρέψει τη χώρα από ιδιοκτησία των Αράβων σε ιδιοκτησία των Ιουδαίων. Σύμφωνα με τον Σαλαμάν,[523] οι περισσότεροι Ιουδαίοι νεο-αποικιστές στην Παλαιστίνη δεν μοιάζουν στην πραγματικότητα με «Ιουδαίους»· θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι αυτοί οι νεο-αποικιστές αποτελούν μια επιλογή – κυρίως από τον Ιουδαϊσμό της Ανατολικής Ευρώπης – που είναι κάπως πιο επιρρεπείς στη γεωργική δραστηριότητα από τον μέσο Ιουδαίο. Αλλά ακόμη και αυτή η επιλογή δεν φαίνεται να ανταποκρίνεται επαρκώς στο έργο της επανεγκατάστασης. «Σε πολλές περιπτώσεις, οι έποικοι επιστρέφουν σύντομα από την βαριά γεωργία στο ελαφρύ εμπόριο.» Τουλάχιστον τα ενήλικα παιδιά φεύγουν ξανά από το αγρόκτημα. Φαίνεται να είναι αλήθεια ότι το εμπορικό πνεύμα της ιουδαϊκής φυλής είναι στο αίμα της» (**Μπραντ**, ό.π.).

Μπορεί κανείς επίσης να αναρωτηθεί αν η Παλαιστίνη, ακόμη και με τις γειτονικές περιοχές, στις οποίες δεν θα ήταν δύσκολο για τον Ιουδαϊσμό να διεισδύσει δεδομένης της οικονομικής και πολιτικής του

522. Σύμφωνα με τον Ρούντολφ Μπραντ (Rudolf Brandt, 1909 – 1948), Ο ιουδαϊκός Αποικισμός στην Παλαιστίνη, Αρχεία Εσωτερικού Αποικισμού, τομ. 18, 1926, σελ. 188 κ.ε.
523. Στη συλλογή Ευγονική στη Φυλή και το Κράτος, Βαλτιμόρη 1923

δύναμης, θα μπορούσε να απορροφήσει ολόκληρο τον πληθυσμό και να τον θρέψει τουλάχιστον εν μέρει, ειδικά επειδή αυτές οι περιοχές περιλαμβάνουν περιοχές που δεν είναι κατάλληλες για τη γεωργία. Γι' αυτό υπάρχει μια μειονότητα μεταξύ των Σιωνιστών Ιουδαίων που σκέφτεται άλλες περιοχές του κόσμου, ειδικά τις νότιες ρωσικές περιοχές. Οι παλιοί πιστοί Σιωνιστές όμως δύσκολα θα μπορέσουν να αποχωριστούν τις παλαιστινιακές τους ελπίδες.

Για τις σκέψεις αυτού του βιβλίου, τα ζητήματα της τοπικής υλοποίησης του Σιωνισμού δεν είναι τόσο σημαντικά, διότι εδώ ο Σιωνισμός θα πρέπει να εκτιμηθεί κυρίως σαν μια γενετικο-φυλετική δύναμη, σαν η δύναμη από την οποία εξαρτάται κυρίως το φυλετικό-βιολογικό μέλλον του Ιουδαϊσμού.

Ο Σιωνισμός, μάλιστα, αναγκάστηκε να γεννηθεί ακριβώς εκείνη τη στιγμή της ιουδαϊκής ιστορίας, που για πρώτη φορά ένα διασπαστικό πνεύμα απειλούσε τη συνείδηση του αίματος των Ιουδαίων, τη στιγμή που άρχισε η «βασιλεία της σάπιας μορφής» στο Ιουδαϊσμό, – για να χρησιμοποιήσουμε μια έκφραση του **Μάρτιν Μπούμπερ**,[524] ενός από τους πιο έξυπνους ηγέτες των Σιωνιστών: «Το άμορφο γίνεται άρχοντας στο Ισραήλ, γιατί αυτός ο Ιουδαϊσμός που γνωρίζουμε σαν κυρίαρχο, επίσημο, είναι στην πραγματικότητα το βασίλειο της σάπιας μορφής». Ο Σιωνισμός γεννήθηκε στην περίοδο της ιουδαϊκής ιστορίας, κατά την οποία, σαν αποτέλεσμα της «ιουδαϊκής χειραφέτησης», η μισοσυνειδητή, μισοασυνείδητη επιλεκτική κατεύθυνση του Ιουδαϊσμού, επιδίωκε την κατεύθυνση που θα έπρεπε να είχε οδηγήσει τον Ιουδαϊσμό σε μια φυλή δεύτερης τάξης (βλ. σελ. 200), εγκαταλείφθηκε από μεγάλα και ιδιαίτερα ισχυρά τμήματα του ιουδαϊκού λαού και η εντολή του Μωυσή για τεκνοποίηση θεωρήθηκε ξεπερασμένη. Οι Σιωνιστές δεν κουράζονται να επισημαίνουν πόσο επικίνδυνο αγαθό για τον Ιουδαϊσμό ήταν η λεγόμενη Ιουδαϊκή χειραφέτηση και πόσο επικίνδυνη ήταν η ιδέα της «αφομοίωσης», της προσαρμογής και της εξομοίωσης των Ιουδαίων με τους ξένους ευρωπαϊκούς λαούς. Με αυτόν τον τρόπο, η δύναμη του εβραϊκού λαού θα καταστραφεί τελικά. Εξ ου και ο αγώνας του Σιωνισμού ενάντια σε κάθε θόλωση των ορίων μεταξύ ανθρώπων, μεταξύ του Ιουδαϊσμού και του αντίστοιχου περιβάλλοντός του, εξ ου, για παράδειγμα, και ο αγώνας των Σιωνιστών στη Γερμανία ενάντια στην «Κεντρική Ένωση Γερμανών Πολιτών Ιουδαϊκής Πίστης», στην οποία αντιτίθενται σαν αντιεθνικιστική. Εξ ου και ο ανταγωνισμός των Σιωνιστών εναντίον όλων των Ιουδαίων που με κάποιο τρόπο αισθάνονται ότι είναι πολίτες ενός ευρωπαϊκού κράτους, ο αγώνας εναντίον του πλέον ισχυρότερου μέρους του Ιουδαϊσμού, εναντίον του οικονομικά ισχυρού Ιουδαϊσμού των χωρών της Κεντρικής και Δυτικής Ευρώπης, του οποίου την τελική αφομοίωση στο μη ιουδαϊκό ευρωπαϊκό περιβάλλον φοβάται ο Σιωνισμός.

Ο Σιωνισμός επιδιώκει τη διαμόρφωση, την αναμόρφωση της ιουδαϊκής εθνικότητας με τη συνειδητή έμφαση και την προώθηση της

524. Μάρτιν Μπούμπερ (Martin Buber, 1878 – 1965), Το Ιουδαϊκό Κίνημα, 1916

αλλοδαπότητας του ιουδαϊκού λαού μέσα σε κάθε μη ιουδαϊκό περιβάλλον. «Εμείς οι Ιουδαίοι, εξαιτίας της φυλής μας, εξαιτίας της οριενταλοειδούς καταγωγής μας, εξαιτίας αυτού του αβάσιμου εθνολογικού, ιδεολογικού και πολιτιστικού χάσματος που μας χωρίζει από την Άρια φυλή και πρωτίστως από τη γερμανικότητα, δεν είμαστε σε θέση να έχουμε την παραμικρή αξίωση για τις γερμανικές παραδόσεις και τις γερμανικές συνήθειες. Με μια λέξη, δεν έχουμε καμία σχέση με τους Γερμανούς».[525] Αυτή είναι η σιωνιστική σκέψη.

Ανάμεσα στις πιο θαρραλέες διαπιστώσεις του Σιωνισμού είναι ότι η αμοιβαία αποξένωση των Ιουδαίων και των μη Ιουδαίων σαν ομάδες προκαλεί διαρκή αναστάτωση όταν οι Ιουδαίοι διασκορπίζονται μεταξύ των δυτικών λαών και ότι οι φυλετικές και ψυχικές αντιθέσεις μπορούν να αυξηθούν από ομάδα σε ομάδα σε σημείο εκρήξεων μίσους. Γι' αυτό ο Σιωνισμός επιδιώκει την απομόνωση των Ιουδαίων από τους δυτικούς λαούς, αρχικά τον διαχωρισμό τους από την εθνική και πνευματική ζωή αυτών των λαών, προκειμένου να καλλιεργήσουν τη δική τους εθνικότητα και μια καθαρή, αυτόχθονη πνευματική ζωή και στη συνέχεια, εάν είναι δυνατόν, τον τοπικό διαχωρισμό των Ιουδαίων από τους μη Ιουδαίους με την ίδρυση ενός ιουδαϊκού κράτους. – «Είμαστε μια σφήνα που οδήγησε την Ασία στη δομή της Ευρώπης, ένα πράγμα που προκαλεί ζύμωση και διαταραχή», γράφει ο **Μάρτιν Μπούμπερ** (ό.π.)

Η κατανόηση των ιδεών του Σιωνισμού εξαπλώνεται, ειδικά μεταξύ των μορφωμένων νέων του Δυτικού Ιουδαϊσμού. Ειδικά οι νέοι Ιουδαίοι στα πανεπιστήμια, άνδρες και γυναίκες, έχουν φτάσει συχνά στο σημείο όπου δεν καταλαβαίνουν πλέον τη συντριπτική πλειοψηφία των Ιουδαίων σήμερα που θέλουν να είναι Γερμανοί και Εβραίοι, ή Άγγλοι και Εβραίοι, κ.λπ. και ακόμη και οι κύκλοι της «Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών Εβραϊκής Πίστης» πρέπει να δώσουν προσοχή σε αυτό το αυξανόμενο κίνημα, αν δεν θέλουν να αποφύγουν να χάσουν την επιρροή τους στη νεότερη γενιά.[526] Επιπλέον, οι νέες γνώσεις της φυλετικής έρευνας και της γενετικής βρίσκουν τον δρόμο τους ανάμεσα στους νέους όλων των εθνών, συμπεριλαμβανομένου του ιουδαϊκού λαού, και με τις θεμελιώδεις γνώσεις τους συμβάλλουν στην ανάπτυξη μιας νέας προοπτικής για τη ζωή.

Υπάρχουν – κάπως ξεπερασμένα σήμερα – μυθιστορήματα και θεατρικά έργα που διανθίζουν το πώς δύο εραστές, που βρίσκονται μεταξύ μιας ιουδαϊκής και μιας μη ιουδαϊκής εθνικότητας, πρέπει να επιβληθούν με επώδυνο τρόπο ενάντια στην οργή των γονιών τους, οι οποίοι από την πλευρά τους θέλουν να αποτρέψουν τον μεικτό γάμο πάση θυσία. Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι εραστές, επικαλούμενοι «την ανθρωπότητα, το δικαίωμα στην αγάπη και τις προηγμένες απόψεις του σήμερα», εξηγούν στους αντίστοιχους γονείς τους ότι αν έκαναν παιδιά,

---

525. Εφημερίδα του Ιουδαϊκού Λαού, Βιέννη, Ιανουάριος 1903

526. Δείτε, για παράδειγμα, «Στο Γερμανικό Ράιχ», ένα περιοδικό της Κεντρικής Ένωσης Γερμανών Πολιτών Ιουδαϊκής Πίστης, Νοέμβριος 1920: Λούντβιγκ Φρανκ (Ludwig Frank), Αντισημιτισμός και Συνειδητοί Νέοι Ιουδαίοι

δεν θα ήταν ούτε «Χριστιανοί ούτε Ιουδαίοι», αλλά «άνθρωποι». – Όλες αυτές οι απόψεις αρχίζουν να αμφισβητούνται τόσο σε μη ιουδαϊκούς όσο και σε ιουδαϊκούς κύκλους. Η νεότερη γενιά, που συχνά έχει εκπαιδευτεί σε φυλετικές σπουδές και κληρονομική έρευνα, αρχίζει να καταλαβαίνει πόσο σαφής και πόσο ασυνείδητα σωστή είναι η άποψη εκείνων των Ιουδαίων και μη Ιουδαίων γονέων που βλέπουν τους μικτούς γάμους σαν μια φυλετική ντροπή. Η νεότερη γενιά αρχίζει να αντιλαμβάνεται σταδιακά ότι οι «άνθρωποι» που προέρχονται από μικτούς γάμους είναι απλώς ημίαιμοι, μιγάδες, οι οποίοι έχουν μια αμφίβολη ύπαρξη μεταξύ εθνοτικών ομάδων και, στις περισσότερες περιπτώσεις, μέσω της διασταύρωσης φυλών που είναι απομακρυσμένες η μία από την άλλη, που δεν ανήκουν εξ ολοκλήρου σε αυτήν την εθνοτική ομάδα και ούτε εξ ολοκλήρου σε εκείνη την εθνοτική ομάδα, και που ως εκ τούτου είναι καταδικασμένοι σε ένα είδος ασάφειας της φύσης που πρέπει πάντα να διαταράσσει κάθε πραγματική ριζωμένη σχέση. Έτσι αρχίζει να γίνεται αντιληπτό ότι όλοι όσοι υποστηρίζουν την «αφομοίωση» πρέπει να προσβάλλουν και τις δύο πλευρές: «Αυτοί που απαιτούν την αφομοίωσή μας είτε δεν γνωρίζουν ότι κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από το πετσί του˙ είτε είναι ανόητοι˙ ή το ξέρουν, και τότε μας υποβάλλουν σε μια επαίσχυντη καθημερινή αυτο-αποκήρυξη και αυτοταπείνωση, που συνίσταται στο να προσποιούμαστε ότι είμαστε Άριοι, να καταπιέζουμε τα ένστικτά μας και να βάζουμε μέσα μας το δέρμα του Άρειου, κάτι που δεν μας ταιριάζει καθόλου, δηλαδή: μας προσβάλλουν θανάσιμα.»[527]

Αναπόφευκτα, ο Σιωνισμός θα καλλιεργήσει εκείνες τις αξίες που ενισχύουν τη ζωή – εθνικότητα, θρησκευτικούς δεσμούς, οικογένεια, μητρότητα, γενετικά υγιή επιλογή συζύγου, φυλετικές φιλοδοξίες κ.λπ. – οι οποίες αναφέρθηκαν παραπάνω και μάλιστα, έχει ήδη αρχίσει να το κάνει. Ένα βιβλίο όπως το «Το Ιουδαϊκό κίνημα» του **Μάρτιν Μπούμπερ**, με την κοσμοθεωρητική του εμβάθυνση, δίνει ενόραση στη φύση του λαού γενικά και στην ανάγκη για αλλαγή των κοσμοθεωριών όλων των ηγετικών λαών, που προέρχεται από την τήρηση των νόμων της ζωής. Αλλά αυτό που ισχύει – τουλάχιστον για την εποχή μας – και για τον Ιουδαϊσμό, όπως ισχύει παντού στους μη Ιουδαϊκούς λαούς, οι οποίοι είναι λιγότερο συνειδητοποιημένοι ως προς το αίμα τους, είναι ότι σε ένα κίνημα που είναι ανιδιοτελές και απαιτεί ακόμη και θυσίες, στην αρχή μόνο λίγοι ομολογούν, εκείνοι που συχνά χλευάζονται από την πλειοψηφία σαν «ιδεαλιστές». Ο Ιουδαίος συγγραφέας **Μαξ Ζίμον Νορντάου** (Max Simon Nordau, 1849 – 1923), ο οποίος ήταν στενά συνδεδεμένος με τον **Τέοντορ Χερτσλ**, περιέγραψε κάποτε σε μια διάλεξη στη Βιέννη την τρέχουσα κατάσταση του σιωνιστικού κινήματος μέσα στον Ιουδαϊσμό ως εξής: «Είναι αυτονόητο ότι οι Ιουδαίοι μεγαλοεπιχειρηματίες δεν είναι σιωνιστές. Ο πλούτος τους τούς δίνει όλες τις ικανοποιήσεις που μπορούν να αγοράσουν τα χρήματα – και υπάρχουν πολύ λίγες ικανοποιήσεις στις μέρες μας που δεν έχουν την

527. Ο Κόσμος, Βιέννη, 1898, No. 45

αγοραία τιμή τους. Γιατί να είναι Σιωνιστές; Για να βελτιώσουν την υλική τους κατάσταση; Δεν το χρειάζονται αυτό. Για να υπηρετήσουν κάποιο επιχειρηματικό και ηθικό ιδανικό; Δεν έχουν ιδανικό, και η απλή αναφορά αυτής της λέξης είναι αρκετή για να προκαλέσει το γέλιο ή τον οίκτο τους. Για να αποφύγουν τις προσβολές και τις διώξεις; Δεν υποφέρουν από αυτά. Για αυτούς, ο αντισημιτισμός δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Ανήκουν στις προνομιούχες τάξεις. Το κράτος τους απονέμει μετάλλια, τίτλους ευγενείας και διορίζονται στη βουλή των Λόρδων. Θεωρούν τους εαυτούς τους μέλη της αριστοκρατίας και η αριστοκρατία αποδέχεται αυτόν τον ισχυρισμό.»[528] Έτσι, σήμερα, όπως και στην εποχή των Ιουδαίων προφητών, ο ιουδαϊκός λαός βλέπει επανειλημμένα τον αγώνα ενός τμήματος του λαού που επικεντρώνεται στην εσωτερική αξιοπρέπεια του εναντίον του άλλου τμήματος του λαού που είναι εθισμένο στον «Μαμμωνά». Αυτοί οι ιουδαϊκοί κύκλοι στο Βερολίνο, τους οποίους περιγράφει ο Χάινριχ Μαν στο μυθιστόρημά του «Στη χώρα του Κοκενί» που αναφέρθηκε παραπάνω (σελ. 334), εάν μια τέτοια περιγραφή είναι σωστή, δεν θα μπορέσουν να πειστούν από τις σιωνιστικές ιδέες, όπως ακριβώς οι Γερμανοί που συνδέονται με τέτοιους καπιταλιστικούς κύκλους δεν θα κατανοούν τις διάφορες ιδέες μιας αναγέννησης του γερμανικού είδους.

Τα μη Σιωνιστικά τμήματα του Ιουδαϊσμού, απ’ ό,τι φαίνεται, θα υποκύψουν σε σταδιακή εξαφάνιση λόγω της έλλειψης παιδιών και της άτεκνης ζωής. Αυτή η εξαφάνιση δεν θα συμβεί τόσο γρήγορα ώστε οι δυτικοί λαοί να μην εκτεθούν σε περαιτέρω φυλετικές αναμείξεις μέσω συζυγικών και εξωσυζυγικών ενώσεων Ιουδαίων-μη Ιουδαίων και περαιτέρω επιρροών του ιουδαϊκού πνεύματος για σημαντικό χρονικό διάστημα. Αλλά, όπως έχουν τα πράγματα, μπορεί να σταματήσει μόνο με μια νίκη της σιωνιστικής ιδέας.

Το φυλετικό-βιολογικό μέλλον του Ιουδαϊσμού θα μπορούσε έτσι να περιγραφεί με το σύνθημα: **Ή Σιωνισμός ή πτώση**.

Οι προοπτικές του Σιωνισμού έχουν ήδη αναφερθεί παραπάνω. Αλλά ακόμη και μεταξύ εκείνων των Ιουδαίων που είναι μακριά από τον Σιωνισμό ή που συμμερίζονται μόνο μερικές από τις απόψεις του, η έμφαση στον Ιουδαϊσμό σαν ξεχωριστό λαό, η οποία αποδυναμώθηκε τον 19ο αιώνα, κερδίζει ξανά έδαφος εδώ και αρκετά χρόνια. Μία ένδειξη αυτού είναι οι ιστορικές αφηγήσεις Ιουδαίων συγγραφέων σχετικά με τα πνευματικά επιτεύγματα του Ιουδαϊσμού, στις οποίες αυτά τα επιτεύγματα συνδέονται ιστορικά μεταξύ τους, ανεξάρτητα από το αν προέρχονται από Ιουδαίους της αγγλικής, γαλλικής, γερμανικής ή άλλης γλώσσας, ή αν αυτοί οι πνευματικά δραστήριοι Ιουδαίοι, π.χ. συνθέτες, ποιητές, επιστήμονες, έχουν ακούσει το μωσαϊκό ή οποιοδήποτε άλλο δόγμα πίστης. Έτσι, σε ένα παλαιότερο έργο αυτού του είδους, το «Διάσημοι Ισραηλίτες» (1901) του **Άντολφ Κόουτ** (Adolph Kohut,1848–1917), ένα κεφάλαιο με τίτλο «Μεταστραφέντες σαν Εκκλησιαστικοί Πρίγκιπες», ασχολούνταν με διάσημους Ιουδαίους κληρικούς μη μωσαϊ-

528. Ο Κόσμος, Βιέννη, No. 5

κής πίστης. Η **εθνικότητα** των Ιουδαίων, η γενεαλογική τους κοινότητα, ανεξάρτητα από την εθνικότητα ή τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, φαίνεται επίσης από έργα όπως του **Σάλομον Γουίνινγκερ** (Salomon Wininger, וִינִינגֶר שלמה, 1877– 1968), Μεγάλη Ιουδαϊκή Εθνική Βιογραφία με περισσότερες από 8.000 περιγραφές της ζωής γνωστών Ιουδαίων ανδρών και γυναικών όλων των εποχών και λαών, 1925. Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να αναφερθεί και ένα έργο όπως αυτό του **Σιμόν Ντούμπνοφ**, που αναφέρθηκε σελίδα 16, υποσημείωση 1. Η έμφαση σε μια ξεχωριστή εθνικότητα οδήγησε τους Ιουδαίους της Λετονίας και της Εσθονίας να ενωθούν σε μια «εθνική μειονότητα»· οι προσεγγίσεις για μια τέτοια κρατική τάξη υπάρχουν και στην Πολωνία. Η ίδρυση της παλαιστινιακής «πατρίδας για τον ιουδαϊκό λαό» (βλ. σελ. 338) συνέβαλε στην εκ νέου αναγνώριση των Ιουδαίων ως λαού από Ιουδαίους και μη Ιουδαίους.

Με την γνώση και την αναγνώριση μιας ιδιαίτερης **εθνικότητας** των Ιουδαίων, μιας εθνικότητας που, όσον αφορά τη φυλετική της καταγωγή και σύνθεση, είναι η πλησιέστερη στους λαούς της Ανατολής, θα ξεκινούσε τώρα μια λύση στο ιουδαϊκό ζήτημα και ταυτόχρονα η πιο αξιόλογη λύση που υπάρχει σε ένα τέτοιο ζήτημα. Το ιουδαϊκό ζήτημα, καθώς και ο «αντισημιτισμός», κατέστησαν δυνατά μόνο μέσω αυτού που ο **Βέρνερ Ζόμπαρτ**, (βλ. σελ. 320) αποκαλεί «αφύσικη ανάμειξη», δηλαδή μέσω μιας ανάμειξης δύο ομάδων, των Δυτικών και των Ιουδαίων, η οποία είναι «αφύσικη» στο βαθμό που οι φυλετικές αναμείξεις και των δύο πλευρών «εκ φύσεως», δηλαδή, σύμφωνα με τη γενετική τους σύνθεση, δεν επιτρέπουν μια **γόνιμη** και **αξιόλογη** συνεργασία και για τις δύο πλευρές, πόσο μάλλον μια πνευματική ζωή **κατάλληλη** και **ωφέλιμη** και για τις δύο φυλετικές αναμείξεις, σύμφωνα με όλες τις ιστορικές εμπειρίες.

Ένας διαχωρισμός των Ιουδαίων σαν «εθνική μειονότητα» με την έννοια των σημερινών δυτικών συνταγμάτων των κρατών, σύμφωνα με τον οποίο οι Ιουδαίοι και οι μη Ιουδαίοι θα εγκατέλειπαν το να ασχολούνται ο ένας με τις υποθέσεις του άλλου περισσότερο από όσο είναι απαραίτητο μεταξύ δύο λαών, ένας τέτοιος διαχωρισμός θα άφηνε μόνο το ζήτημα της πιθανής φυλετικής διασταύρωσης του ιουδαϊκού ζητήματος και θα στερούσε τον «αντισημιτισμό» από τους περισσότερους από τους λόγους του. Μια εκπλήρωση των σιωνιστικών ελπίδων, με την έννοια ότι οι Ιουδαίοι θα μπορούσαν να ιδρύσουν ένα ανεξάρτητο κράτος στην Παλαιστίνη ή σε άλλη περιοχή κατάλληλη για τη γενετική τους σύνθεση, δεν θα άφηνε τίποτα απολύτως από «αντισημιτισμό», αφού ακόμη και οι πιο ένθερμοι «αντισημίτες» δεν γνωρίζουν τίποτα σαν τον «αντισημιτισμό ως τέτοιο». Ο **Περέτζ Μπερνστάιν** ορθώς καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αφού οι Ιουδαίοι εγκατασταθούν σε ένα ιουδαϊκό κρατικό έδαφος, «μόνο μια φυσιολογική εχθρότητα μεταξύ ανθρώπων» με τους γειτονικούς λαούς είναι δυνατή, αλλά ότι ο «αντισημιτισμός» εξαφανίζεται. Ο **Μπερνστάιν** ολοκληρώνει τις παρατηρήσεις του: «Αλλά το γεγονός ότι δεν υπάρχει άλλη **δυνατότητα** να τεθεί τέλος στον αντισημιτισμό θα πρέπει να είναι ξεκάθαρο από αυτό

το βιβλίο[529] με επιτακτική ανάγκη». – Πιστεύει ότι μόνο η απέλαση των Ιουδαίων από άλλα έθνη, την οποία επιθυμούν και υλοποιούν οι Ιουδαίοι, θα μπορούσε να επιφέρει μια πραγματική λύση στο ιουδαϊκό ζήτημα.

Οι επιπόλαιοι παρατηρητές και εκείνοι που είναι ακόμη εντελώς αμόρφωτοι στη γενετική και τη φυλετική επιστήμη, συνιστούν περιστασιακά, για την επίλυση του ιουδαϊκού ζητήματος, να «παντρευτούν» οι Ιουδαίοι με τους άλλους λαούς. Συνιστούν, επομένως, μικτούς γάμους του είδους που περιγράφεται από τον **Μαξ Μαρκούζε** παραπάνω (σελ. 295 κ.ε.) και πιθανώς δεν σκέφτονται καν τον αμφισβητήσιμο συνδυασμό γονιδίων που μπορεί να μεταβιβαστεί στους απογόνους τέτοιων μικτών γάμων. Μια «παντρειά» των Ιουδαίων, καθώς και μια σχεδόν ανεπιφύλακτη αποδοχή των Ιουδαίων στην κοινότητα των δυτικών λαών, θα ήταν δυνατή μόνο εάν οι Ιουδαίοι αποκηρύσσαν και την τεκνοποίηση – μια προϋπόθεση που κανείς δεν θα επέβαλε σοβαρά. Το ότι η πρόταση του «επανγάμου» περιέχει κάτι αναξιοπρεπές και για τις δύο ομάδες, Ιουδαίους και μη Ιουδαίους, έχει εξηγηθεί παραπάνω (σελ. 342) με τα λόγια ενός Σιωνιστή Ιουδαίου.

Μόνο ο ξεκάθαρος διαχωρισμός των Ιουδαίων από τους μη Ιουδαίους και των μη Ιουδαίων από τους Ιουδαίους αποτελεί μια αξιόλογη λύση στο ιουδαϊκό ζήτημα. Μια τέτοια λύση στο ζήτημα μπορεί να φαίνεται σκληρή σε ορισμένους Ιουδαίους και μη Ιουδαίους, καθώς υπάρχουν πολλοί Ιουδαίοι που αισθάνονται ένα συγκεκριμένο αίσθημα ότι βρίσκονται στο σπίτι τους και ότι ανήκουν στους ευρωπαϊκούς λαούς ή χώρες. Είναι μάλιστα βέβαιο ότι στη Γερμανία πολλοί Ιουδαίοι με ψηλό μορφωτικό επίπεδο αισθάνονται τόσο δεμένοι και ριζωμένοι στη γερμανική πνευματική ζωή που η απομάκρυνση από το γερμανικό πνεύμα θα ήταν μια πολύ οδυνηρή αποκήρυξη για αυτούς. Υπάρχουν πράγματι κάποιοι Ιουδαίοι που είναι κάτι σαν Ιουδαίοι και Γερμανοί, μερικοί που αισθάνονται ακόμη και έντονα πατριώτες Γερμανοί. Δεν θα σήμαινε ο σιωνιστικός διαχωρισμός μια πραγματική ψυχική οδύνη για αυτούς τους Ιουδαίους; Και σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν θα αντιλαμβανόταν ο Γερμανός σαν απώλεια την απομάκρυνση τέτοιων ανθρώπων από τον επανενωμένο ιουδαϊκό λαό;

Τέτοιες περιπτώσεις επώδυνης αναστάτωσης θα ήταν σίγουρα πιθανές σε αρκετές περιπτώσεις, εάν ένας τέτοιος διαχωρισμός των πλειοψηφιών και των δύο εθνοτικών ομάδων ήταν επιθυμητός σαν μια σχετικά γρήγορη λύση. Αλλά δεδομένης της αδιαφορίας για τα φυλετικά και κληρονομικά ζητήματα που χαρακτηρίζουν τους ευρωπαϊκούς λαούς, και της ακόμη περιορισμένης επιρροής της σιωνιστικής σκέψης, αυτό θα συμβεί μόνο σταδιακά. Αν η ιδέα ενός ξεκάθαρου διαχωρισμού εξαπλωθεί όλο και περισσότερο, αυτό θα συμβεί τόσο αργά όσο έχει καταφέρει να εξαπλωθεί μέχρι στιγμής οποιαδήποτε νέα και μη δημοφιλής ιδέα.

---

529. Περέτζ Μπερνστάιν (Peretz Bernstein, 1890 – 1971), Ο αντισημιτισμός σαν ομαδικό φαινόμενο. Απόπειρα Κοινωνιολογίας του Μίσους κατά των Ιουδαίων, 1926, σελ. 222

Αυτό απαιτεί αλλαγή στάσης και από τις δύο πλευρές, τόσο από Ιουδαίους όσο και από μη Ιουδαίους. Και στις δύο ομάδες θα πρέπει να αναπτυχθεί η αντίληψη σχετικά με τις **αξίες της ζωής** που είναι εγγενείς στο είδος τους, ο αυτοσεβασμός και η καλλιέργεια της εθνικής τους ταυτότητας θα πρέπει να εμβαθύνουν μέσω των βιολογικών (βιολογικών) γνώσεων του νόμου της ζωής, μέχρι η προσοχή στη φυλή και τη γενετική υγεία, όπως σκόπευε ο **Γκάλτιν**, να γίνει έκφραση ευσέβειας, ένα συστατικό της πίστης στον Θεό (ένας παράγοντας στη θρησκεία).[530] Στον επίλογο του στο βιβλίο του **Χιλέρ Μπέλλοκ** «Οι Ιουδαίοι» (μεταφρασμένο το 1927), ο **Τέοντορ Χέκερ** αποκαλεί αυτό το βιβλίο «αληθινά καθολικό βιβλίο» επειδή επιδιώκει να λύσει ένα δύσκολο ζήτημα εκ των έσω: οι άνθρωποι θα πρέπει πρώτα να αλλάξουν τη στάση τους προτού σκεφτούν να αλλάξουν νόμους και θεσμούς. Μια τέτοια λύση στο ιουδαϊκό ζήτημα δεν είναι καθόλου δυνατή μόνο από τη Ρωμαιοκαθολική οπτική γωνία, αλλά, όπως προσπάθησε να δείξει αυτό το βιβλίο, και από την οπτική γωνία εκείνων για τους οποίους η θεωρία της κληρονομικότητας και οι φυλετικές μελέτες έχουν συμβάλει στην εμβάθυνση της οπτικής τους για τη ζωή.

530. Δείτε, Φράνσις Γκάλτον, Η ευγονική σαν παράγοντας στη θρησκεία, αναδημοσιευμένο στο «Δοκίμια Ευγονικής», 1909.

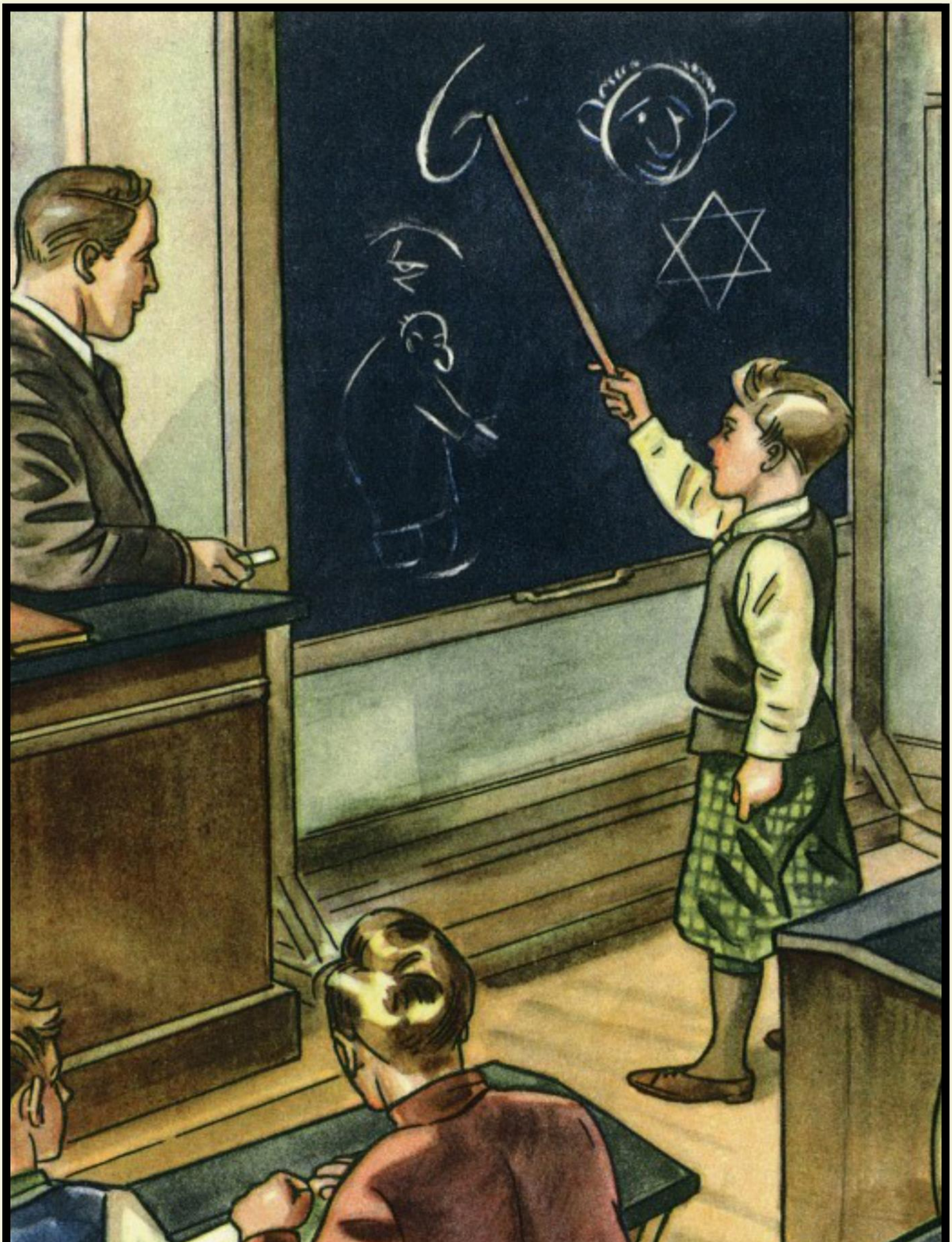

« Η εβραϊκή μύτη στην άκρη της είναι καμπυλωτή. Μοιάζει με ένα έξι... »